Înconjurul lumii cu autostopul

Volumul 1

TIMOTEI RAD

Înconjurul lumii cu autostopul

Volumul I

Dedic cartea asta doar părinţilor mei! Sâc!

Aş dedica-o şi surorilor mele faine şi prietenilor mei retarzi... dar ei să îşi mai pună pofta-n cui!

Aş mai dedica-o şi anumitor profi din liceu! Cu mesajul: „Şah mat! Trişti aţi fost, trişti aţi rămas!”

-

Iar de mulţimit vreau să mulţumesc din suflet tuturor ce au sprijinit într-un fel sau altul acest proiect, făcându-l astfel posibil! De unu’ singur sigur nu aş fi reuşit!

Timotei Rad

blog: www.autostopmagellan.ro

Facebook: Înconjurul lumii cu autostopul

E-mail autor: radtimotei@yahoo.co.uk

CUPRINS:

PARTEA ÎNTÂI: PRIMA MEA CĂLĂTORIE: EU, PUŞCĂRIABILUL – CLANDESTIN PE ATLANTIC - 7

PARTEA A DOUA: DESCOPERIREA DROGULUI AUTOSTOP - 29

PARTEA A TREIA: ÎNCONJURUL LUMII CU AUTOSTOPUL – PRIMA ÎNCERCARE - 99

I)ROMÂNIA - 99

II)MOLDOVA - 109

III) TRANSNISTRIA - 115

IV) UCRAINA - 123

V) RUSIA – PARTEA ÎNTÂI - 133

VI) MONGOLIA - 175

VII) RUSIA – PARTEA A DOUA - 225

VIII) KAZAHSTAN – 371

IX)AZERBAIGIAN – 423

X) GIORGIA – 437

XI) ARMENIA – 439

XII) NAGORNO KARABAH/ARŢAH – 447

PARTEA A PATRA: ÎNCONJURUL LUMII CU AUTOSTOPUL – ÎNCERCAREA A DOUA - 455

I) TURCIA – PARTEA ÎNTÂI - 455

II) CIPRU-URILE – 471

III) TURCIA – PARTEA A DOUA – 483

IV) IRAK (KURDISTAN) – 487

V) IRAN – 495

VI) TURKMENISTAN – 531

VII) UZBEKISTAN - 545

VIII) AFGANISTAN – 559

PARTEA ÎNTÂI: PRIMA MEA CĂLĂTORIE: EU, PUŞCĂRIABILUL – CLANDESTIN PE ATLANTIC

Am crescut la ţară, într-un mediu în care oamenii se scremeau să „se arete” că îs gospodari, că vacile lor îs cele mai grase, cele mai bine „pieptănate” (cesălate), că ei strâng cele mai multe remorci de porumb la hectar etc!

Eu n-am prea avut timp pentru preocupări de genul pentru că în timp ce stăteam cu oile citeam şi eram ocupat cu visele ce mi le-au injectat în venă romanele cu piraţi, muschetari, amerindieni etc. De fapt, pentru mama nu au contat „aspiraţiile” astea „fine”! Toţi patru am moştenit asta de la ea!

Mama crescuse cu modele precum domnul Trandafir, medicul din sat la care toţi îi purtau stimă etc. Avea ea o imagine idealizată a acestor modele interbelice! Nu îşi dădea seama că astea de fapt erau modele, iluzii.. era un om simplu, aspirase la astea în tinereţe, dar mediul în care a crescut „nu i le-a permis”! Nici ea nu a fost suficient de puternică să devieze de la drumul ce i-l hărăzise mediul din care făcea parte, e un om prea naiv, prea bun pentru asta! Dar asta e bine... mai bine o mamă cu sufletul ei decât o doamnă de fier!

Aspiraţiile astea, rămânându-i neîmplinite, au continuat să reprezinte „secretul fericirii”! Aşa că şi le-a dorit pentru noi! Mai apoi, când a început să citească mai mult (după vârsta de 40 de ani), s-a prins „că totul este deşertăciune”! Ştia ea că e mai bine să ai carte şi îşi dorea ca noi să avem carte! Acu' ani buni, a avea carte însemna a avea studii universitare. Mama credea la fel, aşa că asta mi s-a transmis şi mie, deci, copil fiind, în căpăţâna mea, „a avea carte” presupunea a face facultate! Am făcut două... m-am prins că nu ăla e secretul existenţei! Nu aia te face om! Oricum, între timp facultăţile au devenit „herghelii”! Herghelii de cai frumoşi!

Bun, deci pe de o parte banii (vacile, remorcile de porumb) nu contau, voiam să fiu om! Pe de altă parte am mai avut un model! Unchiu’ Ticu! Ăsta înainte de revoluţie trecuse Dunărea înot la sârbi, voia vest, America... nu i-a ieşit (din prima).. l-au dat înapoi şi l-au bătut ...”cum numai poliţia bate”!

După revoluţie, a mai încercat o dată! L-au prins iar! A încercat încă o dată şi de data asta a reuşit să ajungă în Austria! I-a mers tare bine o vreme, apoi a dat-o în diverse; diverse însemnând că i-a mers chiar şi mai bine decât înainte, dar şi foarte prost. După mama, cel mai important om de pe Terra şi omul care a avut cea mai mare influenţă în devenirea mea este el! El m-a învăţat să gândesc! Să chestionez! Să am curaj! Să nu îmi pese! Să mă distrez! Să fiu prăpădit! Şi bineînţeles că tot el a plantat în mine dorinţa de a reuşi!

Deci voiam eu să fac facultate (influenţa mamei), dar trebuia să o fac pe banii mei! Nu că banii ar fi contat, dar „demnitatea” mea, domne! A se citi mândrie! Până la urmă am făcut două

facultăţi cu ajutorul părinţilor ... ha, ha, ha! Nu le putem face pe toate, a trebuit să aleg! Şi am ales studiile. Nu îmi pare rău!

Bun! Pentru că voiam să fac facultate pe banii mei, după ce am terminat liceul am mers la muncă dincolo, în Spania, la ai mei. Aveam foarte puţin de lucru, lucram cu tata 1-2 zile pe săptămână, îmi ieşeau bani de buzunar. Timp de 6 luni am lucrat aşa, sperând că o să găsesc „ceva mai bun". N-am găsit şi m-am decis „să fug" în Anglia! Acolo, cică, se găsea mai uşor de lucru... dar trebuia viză! Ete, na! Dacă unchiu' Ticu a putut fără viză, şi eu pot!

Aici mai fac o paranteză: datorită poveştilor cu unchiu' Ticu, dar şi cu alţii ce au reuşit să emigreze – în special unchiu' Iosif, Mircea Voloşen ... hai să o spun pe şleau, mă: trebuia să trec şi eu o graniţă ilegal ca să fiu bărbat!!! Ăla era testul suprem!!!! Ăia erau cei mai bărbaţi-bărbaţi, cei care trecuseră o graniţă ilegal!!! Doar ăia aveau coaie cu adevărat!! Trebuia să fac asta ca să... ei, ei... dacă aş putea gesticula treaba asta în scris, v-aţi prinde din prima şi nu ar mai fi nevoie de niciun cuvânt! Deci, dacă făceam asta, stima mea de sine era maximă! Trebuia să fac asta ca să fiu eu supermândru de mine! Era nevoie să fac asta ca să îmi îmbucur sufletu'! Chestia asta însemna, pentru mine, fericire şi împlinire profesională! Iubeam chestia asta! Voiam chestia asta! O voiam ca pe o femeie pe care o iubeşti!!!! Ţin minte că la vremea aia nu îmi puteam recunoaşte astea, pentru că mi se părea că asta presupunea mândrie şi mă simţeam ruşinat să fiu mândru! Acum e foarte fain să pot conştientiza complet ce era în capul meu atunci, să recunosc pasiv, fără stres, ba chiar amuzat!

Faptul că am reuşit doar pe jumătate, adică am trecut ilegal graniţa, ba chiar am intrat circa 200 kilometri în interiorul Marii Britanii... dar am fost prins şi dat înapoi, a făcut să nu mi se urce la cap, probabil. Ceea ce e bine! De asemenea, e bine că am revenit în ţară şi am urmat două facultăţi! Şi acum sunteţi dezamăgiţi, crezând că ştiţi deznodământul? HA, HA, HA!!! Mira-m-aş!

Deci, ca să fiu bărbat şi să am stima de sine ridicată la cote maxime, trebuia să trec ilegal o graniţă! La fel cum în liceu ca să ai stimă de sine, realizări profesionale şi să demonstrezi că ai coaie trebuia să fii cel mai al drecu' din tot liceul! Să te iei la trântă cu profii care meritau asta şi, bineînţeles, să îi învingi... că nu se putea pune problema să nu fii tu învingătorul! HA, HA, HA!! Tu, Narcis!

Şi, ca să vedeţi ce dimensiune avea în conştiinţa mea treaba asta cu trecutul ilegal al unei graniţe in order to prove that you are a man.. în clasa a noua la română, când ni s-a dat să facem o compunere pe tema călătorie-aventură, eu am scris o povestioară în care treceam ilegal graniţe ca să pot vizita Elveţia. În povestioară, Elveţia era ţara visurilor mele, corupţii nu mi-au dat vize, aşa că eu mi-am făcut dreptate!

Bun, revenim în Spania! În 5 aprilie a fost ultima zi de lucru împreună cu tata. Cică aveam 19 ani... mi se dădeau 14-15!

Alor mei le-am spus că am găsit de lucru într-un sătuc (la vreo 300 de kilometri de ei), unde nu o să am semnal la telefon şi că o să îi sun doar o dată la două săptămâni, când o să merg într-un oraş mai mare din apropiere, pentru cumpărături. Ei au crezut! Eu? Plecam spre Anglia! 6 aprilie 2005, 19 ani. Pe tren spre Santander fiind, la 09:27 scriam în jurnal: „Acum tata lucrează, adio Spania!" Tata era la muncă, eu o luasem pe alt drum! Era prima oară când făceam ceva „notabil". Aveam emoţii mari!

Ştiam doar că în 7 aprilie este vapor care pleacă din Santander în Plymouth! Era tot ce aveam nevoie! În rest, urma să mă descurc eu! A fi cumva! Tot timpu' o fost! De fapt, trebuia să fim doi într-o barcă! Eu, de 19 ani, şi un puşti şi mai trăznit decât mine! Vârsta? 16 ani! Copil al unui preot penticostal... de ştia taică-so la ce îi duc copilul, mă linşa! Şi când te gândeşti ce prăpădit pot fi... taică-so chiar mă credea copil bun... purtam cu el tot felul de discuţii teologice.

Deci, sunasem dinainte şi mi se spusese că este vapor în data de 7 aprilie la ora 16:00. Am ajuns în oraşul portuar cu pricina - Santander, am cumpărat o hartă, dar portul avea 5 secţiuni: Militar, Pescar, Puerto Chico, Puerto de Raos şi Estacion Maritima Britanny Ferrys... ar fi fost logic ca vaporul pe care voiam eu să urc să "parcheze" la Estacion Maritima Britanny Ferry, dar cum eram pentru prima oară în viaţa mea într-un port, voiam să fiu sigur că aşa va fi, aşa că m-am dus la o

agenţie turistică să întreb. Mi-au confirmat că vaporul pleacă de la EMBF şi s-au oferit să îmi vândă bilet. Le-am zis că am deja bilet, aş fi adăugat: One way ticket!

După ce am aflat aceste informaţii vitale, am mers la un telefon public şi mi-am sunat doi prieteni buni (Mişi şi Simona Molnar). I-am zis fiecăruia doar atât: „Azi o să fac ceva riscant, te rog, zi un <Doamne – Doamne> pentru mine! Mai multe nu îţi pot spune!" Vă daţi seama că abordarea asta a avut efectul scontat... i-am speriat... deci aveam asigurate nişte rugăciuni sincere...

Eu îmi închipuiam că încărcarea unui ditamai vapor ia zile şi m-aş fi aşteptat să văd deja vaporul acolo, dar nici urmă de vapor. Eram pentru prima oară într-un port, urma să văd pentru prima oară de aproape un vapor şi trebuia să fac cumva să urc clandestin pe el! Se însera şi vaporul încă nu se arăta. Am mers şi am stat în gară până la 00:30, când au închis-o. După 00:30, m-am plimbat pe faleză şi am moţăit pe câteva bănci. Moţăiam circa o oră şi mă prindea frigul. Mă trezeam şi mă plimbam cu ghiozdanul în spate, pentru a mă încălzi mai repede, dădeam ture portului şi iar filam terenul, poate-poate urma să îmi vină vreo idee! Mă uitam după cele mai mici detalii, acele detalii care să nască idei!. La 05:00 dimineaţa m-am lăsat de moţăit şi tot filam terenul (apa mării, de fapt), eram agitat. Venisem cu o zi înainte tocmai pentru a urca pe vapor în noaptea de dinaintea plecării acestuia, noaptea trecea şi vaporul nu se arăta! Ce puteam face? Se făcuse 07:00 şi deja se crăpa de zi! Mi-am zis că intru în port de pe acum, stau ascuns prin port, văd eu. Dacă nu reuşeam să intru în port cât încă era întuneric, adio şi la gară! Problema era că EMBF avea un front mic la stradă şi era prea bine luminat. Aşa am decis să intru în portul militar vecin şi de acolo să intru în EMBF. Portul militar era mult mai mare şi avea front lung la stradă. Pe lungimea acestui front stradal era o zonă cu un con de umbră, o zonă unde iluminatul public al bulevardului nu ajungea aproape deloc! Acolo era şansa mea! Riscam mult să intru într-o zonă militară, dar, oricât mi-am stors creierii, asta îmi era singura soluţie! Mai aveam o problemă... gardul! Nu era unul uşor de sărit! Era conceput pentru a nu fi uşor de sărit, iar eu aveam în spate un ghiozdan măricel şi în mână plasa cu mâncare! Gardul avea circa doi metri înălţime şi era format din bare de fier paralele, un fel de gratii! Nu puteai să îţi sprijini piciorul în nimic, aşa că mi-am înfăşurat cât de strâns am putut plasa în jurul încheieturii mâinii drepte (ca să nu se balanseze şi să mă incomodeze), m-am prins de bara de sus, am făcut o tracţiune, m-am ridicat şi sprijinit în mâini până la nivelul brâului, am făcut o mişcare de gimnast la cal cu mânere (dar gimnast cu ghiozdănoi în spate şi plasă la încheietura mâinii), ca să trec un picior peste gard, încă o mişcare de gimnast la cal cu mânere pentru a trece celălalt picior, apoi răsucire a mâinii drepte pentru a trece şi plasa de gard, apoi m-am gândit să fac săritura finală, dar mi-am amintit de ghiozdanul pe care îl purtam în spate şi îmi era să nu îl lovesc de gard, aşa că am mai făcut o răsucire pentru a fi cu burta spre gard şi curu' spre mare, iar apoi săritura finală... şiii, iată-mă în port!!!!

M-am ascuns între nişte bărcuţe şi filam atent tot ce era pe acolo. Era un tir cu numere de Marea Britanie, mi-am zis că ăla trebuie să urce pe vapor, deci eu trebuie să mă agăţ cumva de el, după cum în copilărie mă agăţam pe tiptil după căruţe. Ei, ei... ce amintiri! Îi ştiam pe oamenii din sat! Erau împărţiţi în mai multe categorii: ăia care opreau căruţa pentru tine şi te luau lângă ei să

povestească cu tine, ăia care îţi făceau semn să te agheţi din mers ca să nu oprească pentru tine, ăia care nu îţi făceau semn, dar dacă te agăţai erau amabili şi povesteau cu tine, ăia tăcuţi şi pierduţi în lumea gândurilor lor, cărora nu le păsa dacă te agheţi după căruţa lor şi nu vorbeau cu tine şi ăia sugaci după căruţa cărora se agăţau numai ăi' mai ai drecu' dintre noi, io eram între ăia! V-aţi prins din prima! Trebuia să te agheţi fără să te vadă şi să stai tupilat după „fundoaie". Dacă te vedeau, dădeau cu biciul după tine!! După copii de 8-10-12-14 ani!!! Pe mine nu mă deranja să mai iau câte un bici peste copite! Consideram că merită riscul, mergeam aşa undercover cât se putea, la urmă, când mă gineau şi dădeau cu biciu' săream, râzându-le în bot şi arătându-le degetele mijlocii! De fapt cred că astea au fost primele lecţii de autostop! Ca la ţară, drajii mei!!! A!! Ăi mai ai drecu' şi mai talentaţi ne agăţam şi după tractoare, ife etc! Racoş ştie! Pe limba maghiară, „rac" înseamnă cancer, racoş ar însemna cancerigen, plin de „rac", aşe mă poreclesc şi acum cu un bun şi drag prieten din copilărie! Amândoi ştim că suntem racoşi!

Să revenim în port! În Santander, Spania! Am văzut tirul de Marea Britanie şi mi-am zis că trebuie să „mă agăţ" de el! El era biletul meu spre Marea Britanie! Nu puteam fi sigur dacă acest camion a sosit din Marea Britanie şi avea să se plimbe prin Spania, sau dacă merge în Marea Britanie, dar îmi era singura opţiune!! Opţiunea era să urc pe remorcă şi să stau întins pe ea. În acest scop, m-am urcat între cabina tirului şi remorcă, mi-am pus pe remorcă ghiozdanul şi plasa cu mâncare... ioiii! Şi chiar atunci mai parchează un tir, paralel cu tirul pe care voiam eu să urc... dacă avea să mă vadă şoferul ăla... m-am subţiat ca o scândurică şi stăteam lipit cu spatele de remorcă şi nemişcat.. Ăla a parcat şi nu m-a văzut... dar se dă jos să se pişeee!!! Ioiii, trăzni-l-ar...!!!! Amu îţi vine ţie să te pişi, mă, boule?!! Vă dati seama că never, ever, nicio femeie nu mi-a făcut inima să bată ca acel bou!? S-a pişat, a urcat înapoi în cabină, a tras perdelele şi s-a pus la somn.. iar eu am răsuflat uşurat!

Am urcat pe tir, m-am întins pe spate exact pe mijlocu' acestuia, gândindu-mă să fiu poziţionat în cel mai mort unghi ca să nu pot fi văzut de jos, mi-am pus ghiozdanul şi plasa între picioare şi aşteptam să vină vaporul în port, iar tirul să fie luat de macara şi băgat în vapor! Speram să nu mă vadă macaragiu' şi nici să nu balanseze macaraua prea tare tiru-mi când îl ridică.. ca să nu alunec şi să cad... pe betonul portuar!! JUR CĂ AŞA ÎMI ÎNCHIPUIAM CĂ AVEA SĂ FIE „BĂGAT" TIRUL ÎN VAPOR!!! Eram de la ţară! N-aveam de unde să ştiu cum urcă tirurile pe vapoare! Urma să fiu pentru prima oară pe un vapor! Nu am întrebat pe nimeni detalii despre vapoare, despre cum urcă tirurile pe vapor, pentru că nu trebuia să ştie nimeni despre ce aveam eu de gând să fac!!! Oricine ar fi ştiut ar fi încercat să mă oprească, aşa că am considerat că mai bine nu zic la nimeni! Google-ul nu îl ştiam folosi la ora respectivă! Abia îmi făcusem ID de messenger şi şi ăla mi se părea rocket science! No, stăteam eu aşa pe spate şi aşteptând să vină salvatoarea macara, la un moment dat, pun întâmplător mâna dreaptă pe borseta de la brâu şi ZBEEEEENG!!!! Sclipire de geniu!!! Îmi amintesc că mama mi-a pus un briceag şi îmi dau seama că briceagul ăla îmi poate servi la tăierea acoperişului remorcii, pentru a intra în ea! Acoperişul remorcii era din fibră de sticlă aşezată pe bare metalice. Barele metalice erau din metru în metru! De reuşeam să intru în tir, scăpam atât de riscul de a fi văzut din macara, cât şi de riscul de a aluneca de pe acoperiş, la vreo înclinaţie mai

pronunţată. Mă iubeam maxim!!! Eram Narcis! Mă bucura maxim ideea ce tocmai îmi venise! Mi se părea genială! Mai aveam o dilemă! Cum să tai acel acoperiş, ca să nu las o gaură în el, gaură care ar fi putut fi văzută de macaragiu? Nu urma să existe un macaragiu, dar e bine că am fost prudent pentru că urma să existe băieţii de la controlul portuar (vamal) şi potăile lor dresate, care aveau să deschidă uşile tirului. I-ar fi izghit direct în bot „raza soarelui”! Ar fi văzut “pchizda” prin care intra raza soarelui! Nu puteam lăsa acolo ditamai gaura neagră! Am cujetat şi mi-am zis aşe: între două bare metalice faci un triunghi echilateral (ioi, că a fost bună la ceva şi matematica din liceu...), vârful triunghiului atinge bara metalică de sus, baza triunghiului e bara metalică de jos! Tai doar cele două laturi înclinate, dar nu şi baza! No, şi dă-i bice, băiete! Nu era deloc uşor de tăiat fibra aia de sticlă cu bricecuţu’ meu rahitic şi subnutrit... şi mă tot uitam la dragul de el... şi i mă închinam şi la propriu, şi la figurat! I mă închinam, rugându-i-mă să nu se rupă şi i mă închinam pentru că tăiam, stând pe burtă şi având ambele mâini împreunate pe mânerul lui, ca şi cum m-aş fi rugat! Trăgeam cu toată puterea spre mine, dar, cel mai adesea, în loc să tai din acoperiş, reuşeam să fac doar tracţiuni.. pentru că briceagul rămânea blocat, iar eu mă târam spre el pe burtă ca o râmă, în loc să vină el spre mine, mergeam eu spre el! Operaţiunea asta de tăiere a două linii de un metru bucata a durat circa 40 de minute... briceagul a rezistat! A rezistat briceagul... dar mi-a făcut nişte bătături şi nişte răni în palme... Am reuşit eu să duc operaţiunea la bun sfârşit, dar am transpirat într-un hal... iar firicelele de praf de sticlă rezultate în urma tăierii mi-au intrat în sân, pentru că tăiam pe burtă, trăgeam de briceag în poziţia „târâş”... iar prafu’ ăsta de sticlă intrat în sân se lipea de mine cu ajutorul transpiraţiei... ca un super glue! M-a iritat bine! Mă „mânca”... în cur să mă şi scarpin! Aşa că m-a mâncat şi mai rău!

Am avut şansa ca fibra de sticlă să fie, cât de cât, elastică! După ce am tăiat acele linii, am apăsat-o în jos, uşurel, de mai multe ori, ca să îi fac „încălzirea”. Am tot îndoit acest triunghi, la început, încetişor, apoi mai tare şi mai tare. După ce i-am făcut „găurii” încălzirea (preludiul), am lăsat plasa în tir, am lăsat şi rucsacul, apoi, agale, mi-am dat şi eu drumul. Am reuşit să intru în tir fără să rup baza triunghiului şi fără să fac gaură în acoperiş! Au rămas doar doua linii insesizabile, după cum se poate vedea în poza făcută din interiorul tirului:

Intrat în tir, fac nişte ochi cât cepele! În faţă o Mazda M5 decapotabilă, la mijloc un Seat Ibiza roşu, iar în spate ceva mobilă.

Era cam ora 08:00 pe când reuşisem să intru în tir, deja era ziua! Eu tot aşteptam cu sufletul la gură şi emoţii mari să mă ridice macaraua. La un moment dat, pe la 12:00, aud cum se deschid uşile tirului... eu nici măcar nu respir!!! Vreo 1-2 minute nici măcar n-am respirat! Ce să mişc!! Problema e că nu auzisem să se închidă uşile... probabil din cauza panicii! Îmi bătea inima aşa tare, că mi-a înfundat urechile! Neauzind cum s-au închis uşile, în următoarele ore am stat în maşină cât de nemişcat am putut! Două ore nu am avut curaj să mă întorc şi să mă uit spre uşa tirului! Urma să aflu mai târziu că era controlul vamal, erau potăi dresate să miroasă clandestinii! Le-am dovedit!

La exact 15:22, tirul se urneşte din loc... io, panică!!!!

- Unde dracu' mergi, măă!!??

Credeam că, de fapt, coborâse de pe un vapor venit din Marea Britanie şi iese din port şi mă întoarce undeva în Spania! M-au trecut toate transpiraţiile în minutul ce a urmat, pentru că aud zdrong, zdrong... sunete înfundate de tăbloi gros... URCA PE VAPOR!!! PE ROŢI!!! Ioi, să fiu al drecu'! Dar vaporul ăsta are porţi? Porţile raiului tre' să fie! No, mă! Şi io care credeam că mă dau cu macaraua pentru prima oară în viaţa mea!

La 15:52, vaporul urma să o ia din loc! Merge el, aşa, oţâră, şi se porneşte, fratele meu, o alarmă... vă dati seama că eu tăt eram căcat pe mine! Numai din cauza mea putea porni alarma aia!! Tot aştept să vină ăştia să mă prindă în tir... Alarma continua să urle, iar ăştia nu apăreau... atât de panicat şi stresat psihic eram, că mă gândeam să ies singur şi să mă predau de bunăvoie! Nu mai rezistam la presiunea aia! Şi... şansa mea... alarma tace!

A trecut juma de oră şi deja o luasem la „drum”! Mergeam întins! Asta mi-a dat încredere! M-a relaxat! Mi-am dat seama că am învins... era o chestie atât de tareee... aşa o adrenalinăăă!!!!! Îngrijorarea, stresul şi panica dinainte se transformaseră într-un entuziasm maxim!! Dansam pe mute, îmi exteriorizam bucuria ca atunci când îmi dă echipa favorită gol! Ce mai! Crizeeee!!!! În toată nebunia asta, aveam chef să mă distrez... şi nu ştiam cum să o fac. Întâmplător îmi amintesc de bancul ăla din copilărie cu “pentru ţară şi popor eu mă piş în rezervor”... aşa că am desfăcut rezervorul la Mazda şi m-am pişat în el... !!!!! M-AM PIŞAT ÎN REZERVOR!!! JUR!! Apoi i-am făcut cinste şi cu nişte Coca Cola! Tot în rezervor, dară că! Uitasem complet faza asta! Dacă nu aş fi notat-o în jurnal, rămânea uitată! Acum mi-i ruşine pentru ce am făcut! Dar eram, pur şi simplu, copil cretinoid şi dacă îmi trecea prin căpăţână o idee care să mă distreze, o puneam în aplicare! Mă simt prost acum faţă de proprietarul acelei maşini... dar sincer să fiu, tre' să recunosc că, reamintindu-mi pişarea asta sublimă, am râs de m-am tăvălit pe jos! La propriu! Ce drac de copil am mai putut fi! Vedeţi, dacă îi învăţaţi bancuri cretine pe copii? HA, HA, HA!!!! Apoi, în continuare mândru de reuşita mea, mi-am făcut poze cu Măzdocu’:

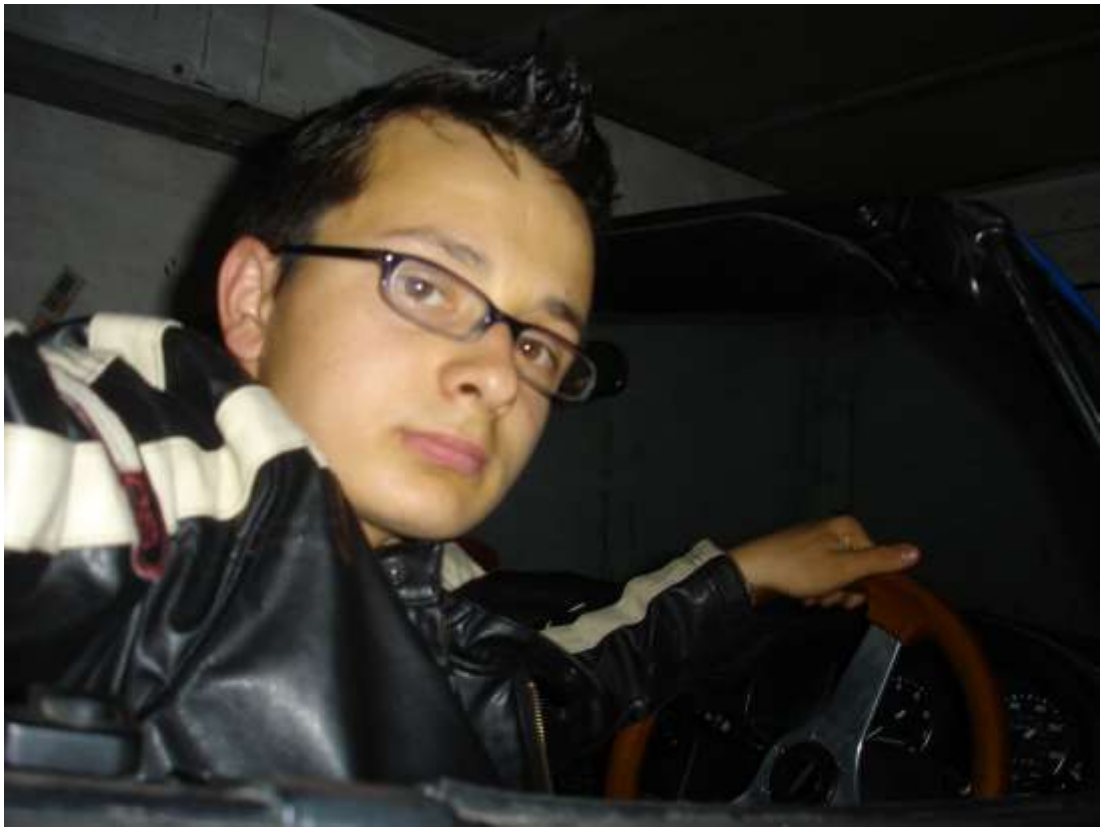

A doua zi, 8 aprilie 2005, la 09:00, ajung în sudul Angliei, în Plymouth. Pe la 11:00 tirul iese din port. Ieşit din port, fac o poză vaporului (prin gaura din acoperiş):

Dilema mea era dacă să ies din tir şi să stau pe acoperiş, iar la primul semafor să sar, rămânând astfel în Plymouth, sau să continui până în Bristol, care era un oraş mai mare. Un oraş în care mi-aş fi găsit, probabil, mai uşor de lucru, dacă tot era mai mare. De unde Bristol? În tir era un colet pe care scria o adresă din Bristol. Am decis să merg în Bristol! Stupize, stupize! Tirul nu a mers în Bristol! A mers în Ţara Galilor, la vreo 30 km de Cardiff, într-o localitate mică, unde nu am mai avut noroc de semafoare! A mers aţă la garaj. Eu ieşisem pe acoperiş, aşteptând mântuitorul semafor... când am ajuns în curtea unde trebuia el să parcheze tirul şi l-am văzut cât de hotărât dădea spre scundul garaj... am sărit în tir ca un popândău în vizuina lui.. am rupt triunghiul... şi m-a şi văzut cineva de la etajul clădirii din curte... S-au adunat în curte toţi. A trebuit să mă prezint la apelul ăstora şi să ies din vizuină! Cel mai ţărănoi dintre ei a urcat pe tir. Eu încercam să îl calmez, să îi spun că o să cobor fără probleme, dar tipul era foarte încordat şi agitat. Mi-a luat ghiozdanul şi l-a aruncat jos, pe beton! Reuşisem să înghesui tot în ghiozdan, plasa nu o mai aveam. N-am vrut să fac mişcări bruşte, să încerc să îl împiedic să arunce ghiozdanul, pentru că era ca un animal în călduri şi nu puteam şti cum ar reacţiona. Pentru că eu am fost calm în tot acest timp, i-am câştigat încrederea şi s-a calmat şi el. Odată coborât, m-a întrebat dacă m-am căcat în tir! I-am zis să stea liniştit, că m-am căcat în pungă! M-a întrebat unde e punga.

- O vrei suvenir?

Nu! Nu i-am zis asta! I-am zis că am aruncat-o din tir prin gaura din acoperiş. Apoi m-a întrebat cum am reuşit să trec de controlul cu potăi din Santander, i-am zis că am auzit uşa deschizându-se, dar mai mult de atât nu ştiu! După ce am văzut eu că i-am câştigat ăstuia, dar şi la restul, oţâră de încredere, am scos cei 180 de euro ce îi aveam în portmoneu şi le-am zis: „Ai giv iu ol

mai manii, giăst let mi gou!" Vezi să nu! Au chemat poliţia! Până să vină poliţia, o gagicuţă bună şi amabilă mi-a adus un sandwich. I-am mulţumit, dar am refuzat, pentru că tocmai mâncasem. A ajuns poliţia cu maşină din aia ca în filme, în care „inculpatul" stă pe bancheta din spate, separat de gaborii din faţă prin gratii. Erau doi poliţişti. Am fost urcat în maşina poliţiei, am luat-o din loc... dar deodată oprim! Gagicuţa aia bună fugise după maşina poliţiei să îi întrebe pe gagii cum poate afla ce se va întâmpla cu mine. I s-a dat un număr de telefon! Parcă eram într-o telenovelă în care la început înduioşezi gagica, ei i-i milă cumva de tine şi uite aşa ajungi cu ea în pat... doar că eu urma să ajung la puşcărie .. HA, HA, HA!!! Totuşi, ar fi foarte tare să o mai întâlnesc pe tipa aia în viaţa asta! Ioi, măăă !!!! Dar eu am toate documentele ce mi s-au întocmit acolo! Poate a dat şi ea declaraţie! Tre' s-o caut! Aşe, de amorul artei!!!

Când, întors în ţară, i-am povestit tot lui unchiu' Ticu, mi-a zis:

-Mă, prostule, de ce nu mi-ai zis că mergi? Îţi puteam da anumite ponturi! Dacă ăia au ajuns cu tirul la ora 16:00 la garaj, sigur nu îl descărcau în ziua aia! La ăia, programul de lucru se termină la 17:00! Trebuia să aştepţi noaptea şi să ieşi noaptea din tir!

-Bine, dar eu voiam să sar la semafor!

-Ziua? Ha, ha, ha! Să te vadă careva şi să te toarne?

Pe maşină, am povestit cu cei doi poliţişti şi e clar că am ajuns la fotbal. M-au întrebat ce echipe din Anglia îmi plac şi le-am zis că urăsc Manchester United şi ţin cu Liverpool! Unul era fan Manchester United, celălalt, fan Liverpool! Mai târziu, la secţie, pentru că îi intrasem în graţii ăluia ce era fan Liverpool, mi-a făcut o poză cu telefonul său! Ioi, măăă!!! Telefon cu aparat foto! Era prima oară când vedeam aşe ceva!!! Eşti nebun!? Ajunşi la secţie, băietii m-au percheziţionat... mi-au confiscat briceagul... offff, şi îl voiam de suvenir... Şi mi-au mai confiscat un suvenir!!! Luasem cheia de la Mazda din contact ca suvenir!!!! JUR!!!! Vă daţi seama cât m-a înjurat ăla? Iiiooooiiiiiii! Mare troglodit mai îs şi io! Îmi mai vine, aşa, câte o idee de asta şi cu toată inocenţa de retardat care sunt... fac nişte nervi altora! Şi jur că nu o fac intenţionat! Şi jur că recent i-am mai „făcut cheie" cuiva! Tot cu o cheie! HA, HA, HA!!!

Am ajuns la o puşcărie micuţă din Bridgeid, unde urma să stau următoarele două zile şi trei nopţi. S-au făcut primele formalităţi şi nu le venea lor să creadă că am trecut de unul singur! Tot insistau să spun cine m-a ajutat, la ce organizaţie de trafic de persoane am apelat etc! Le-am povestit de zece ori povestea în detaliu, de fiecare dată am povestit la fel şi, până la urmă, m-au crezut! Oricum, le tot spusesem că nu a fost mare lucru! Mai apoi, au sunat o traducătoare, iar aia mi-a povestit care îmi sunt opţiunile:

- aleg să nu cer azil şi sunt trimis în ţară în 2-3 zile

- cer azil, stau închis 2-3 săptămâni şi tot sunt trimis în ţară

I-am zis că vreau azil! Măcar să se cheltuie statul britanic oţâră cu mine! Şi de ciudă! Pă', ce naiba!? Oricum, toţi banii ce îi au, i-au obţinut exploatând coloniile! Un pic de solidaritate cu bietele victime ale colonialismului să nu arăt şi eu? Eu să nu văd cum e să faci puşcărie? Cine ştie când o să mai am ocazia!! Chiar mi se fâlfâia! Era o lume nouă şi îmi plăcea! Eram curios! Plus de aia, dacă refuzam puşcăria, io ce vă povesteam azi vouă?

Tipa mi-a urat vacanţă plăcută! Jur! Am trecut la completare acte pentru cerut azil, tone de hârţoage! Că doară birocraţie ca în Marea Britanie, nicăieri! No, pentru completarea acestor hârţoage, i-a interesat data naşterii pentru toată familia, la rude ce îs emigrate prin alte ţări (tuşa Cornelia – 6 octombrie 1961), la rude ce au făcut puşcărie (unchiu' Ticu – 13 septembrie 1960) etc. S-au şocat să vadă că ştiu datele de naştere la toată lumea! După ce am completat actele astea, am fost ţinut în puşcăria la care tocmai fusesem dus. Am stat singur într-o celulă de 2 pe 2 metri, plus pat de lemn încorporat în perete şi pe care era o saltea! De asemenea, aveam şi pătură! Pernă sau cearşaf, ba! În afară de astea, absolut nimic în toată celula. Pardon! Doar becul care era încorporat în tavan, ca să nu mă pot spânzura sau curenta cu el (şireturile de la adidaşi mi le luaseră tot din acelaşi motiv); butonul pe care trebuia să apăs când voiam la baie şi gemuleţul de la uşa pe care îmi băgau mâncarea. DECI, CHIAR CA ÎN FILME! Creştea inima în mine de mândrie! Eram pe coama mea! Într-una din celulele vecine, era unul ce răgea ca un leu... de fapt, ca un nebun! În altă celulă, era unul ce tot dădea cu pumnii în uşă şi striga „Help me! Help me!". Dar eu mă uitam fascinat şi cu un zâmbet tâmp la pereţii ăia goi! Îmi ziceam:

-No, coaie, că ai făcut-o şi pe asta! Deocamdată e interesant! Viitorul sună bine!

Mă constipasem urât de tot, pentru că nu băusem lichide nici în ziua de dinainte de a urca pe vapor, nici cât am fost pe vas... în total, circa 64 ore! De fapt, mi se uscase rău de tot glanda pe vapor şi am desfăcut o butelie de vin fin, găsită la ăia în bagaje.. Nu băusem apă pentru că îmi spusesem să nu fiu nesimţit şi să fiu nevoit să mă piş la om în tir... bine că m-am pişat în rezervor! Deci, copil rău nu îs! Doar prost! Adică mi-am dereglat organismul ca să nu fiu neam prost şi să mă piş la ăla în remorca tirului, dar la ălalalt i m-am pişat în rezervor doar pentru că mi se părea distractiv! Oricum, luasem cu mine un flacon gol ca să am în ce să mă piş şi m-am pişat în el!! Deci, nu avusese nici o logică să nu beau apă... nu înţeleg de ce am făcut asta... nah, păţăşti!

Am uitat să menţionez răul de mare de pe vapor! Parcă m-am dat cu hinta continuu! De la o vreme te saturi de hintuit!

No, ăştia îmi aduceau să mănânc de 3 ori pe zi, era ok. Dar la toaletă nu mă lăsau de fiecare dată când mi-aş fi dorit, chiar dacă le-am zis că fac în celulă de nu mă mai pot ţine! Din fericire, n-a fost cazul! Duş nu aveau în dotare!

După două zile (11 aprilie), au venit cu o maşină specială după mine şi m-au dus în Cambridgeshire, Longstanton, la Oakington Detention Centre. Aici era o puşcărie pentru de ăştia ca mine, care intraseră ilegal în UK. Totul era păzit ca în filme şi gardurile erau împodobite... accesorizate cu sârmă „dinţi de crocodil”! Crocodilu?! Era de sârmă, şi zâmbea! Am fost dus în cameră, mi s-a arătat care e patul meu, mi s-a dat cheie la un dulap. Camerele erau de câte douăsprezce, mai era şi un salon cu TV, o curte mare cu teren de fotbal şi volei şi o clădire cu bibliotecă, biserică şi moschee (câte o cameră amenajată pentru fiecare religie). Am ginit o Biblie din 1907 şi m-am dus la preotu’ ce era acolo şi i-am zis că eu nu am Biblie şi dacă mi-o dă mie. Tipu’ era foarte bătrân şi cam chior, bag de samă, nu cred că a ştiut ce îmi dă, contează că mi-a dat-o! O mai am! Oare cât să valoreze? Mă ajutaţi să o vând?

Dimineaţa, înainte de micul dejun, se făcea apelul, ne striga pe toţi pe nume, prezenţa, cum ar veni, mai apoi eram liberi până seara. La 22:00 se făcea iar apelul şi nu mai aveam voie să ieşim din clădirea cu camerele şi salonul cu TV până dimineaţă. Geamurile aveau un fel de gratii, ca să nu se poată ieşi pe ele, doar să poată fi întredeschise pentru aerisire.

De cum am ajuns, primul lucru, am făcut duş, în sfârşit, după transpireala ce a presupus-o tăierea acoperişului tirului. Mi-am spălat şi hainele.

Erau aici oameni din multe ţări!! Erau trei afgani, tare simpli şi faini ca oameni. Au reuşit să se ascundă şi ei în ceva tiruri. Porniseră din Franţa 20.. de ceilalţi 17 nu mai ştiau nimic! Mulţi dintre ăia 17 le erau rude! Turcia, Egipt, Vietnam, India, Sri Lanka, Bangladesh, Pakistan, China, Rusia, Belarus, Nigeria, Coasta de Fildeş, Jamaica, Mongolia, Camerun, Burkina Faso,Guineea, Africa de Sud, Bolivia etc!!!

Am întâlnit oameni minunat de interesanţi şi „diferiţi” în locul ăsta. Primul personaj e Sandu. Tipul, 24 ani, din Moldova. O panaramă de om, caterincă cu el la greu! Întreg la cap nu era şi o recunoştea şi el! Lucrase în Italia 1 an, până când, la o beţie împreună cu un prieten, a „împrumutat” supermaşina şefului lor albanez! Au făcut-o praf! S-a lovit urât la frunte, i-a rămas o cicatrice imensă! A zăcut în maşină inconştient... nu ştie cât timp. Când s-a trezit, oprise cineva ca să cheme salvarea. Cel care sunase spunea celor de la salvare că este o persoană în maşină. Sandu, când a auzit asta, i-a zis:

- Nu, nu! Nu este nimeni în maşină! Şi a luat-o pe câmp, prin vie! Mergea 5-10 metri şi cădea! Se ridica şi continua! A intrat în vie şi a dat de prietenul lui. L-a cărat ăla în spate. Două zile nu a fost în stare nici să meargă! A stat ascuns până şi-a revenit, apoi a pornit spre Anglia... de frica albanezului! Din Franţa în Anglia a trecut ascuns între două vagoane de-ale TGV-ului (Eurostar îi zicea el) Paris – Londra! Destul de greu de crezut... dar vă zic eu că e adevărat! O să vă convingeţi şi voi imediat! Tipul chiar era dement! Nu mai avea păr în cap la 24 de ani! Cică, să ajungi la peronul TGV-ului nu se putea, era superpăzit, aşa că urcase într-un tren „parcat” pe o linie vecină cu TGV-ul, sărise gardul dintre trenul lui şi TGV şi se ascunsese între două vagoane de-ale acestuia. A fost un frig şi un

current, că pentru a se proteja, nu doar că şi-a tras pe cap tot ce putea, dar şi-a băgat şi capul în ghiozdanul ce îl avea! Sandu ăsta mi-a zis la un moment dat: „Ţie sigur îţi dau azil, că un om ca tine se naşte o dată la 10.000 de ani!" Tot el mi-a zis: „Tu să faci o facultate, că eşti băiat deştept, nu ca mine!"

El, când a cerut azil, a inventat o poveste conform căreia era orfan, lucrase de mic copil pentru un mafiot moldovean şi s-a îndrăgostit de o tipă ce era ţinută la produs de către un mafiot. El plănuia să fugă cu tipa, mafiotul a aflat şi l-a bătut de l-a stricat de cap... Spunea: „Stricat de cap eram de dinainte de accidentul de maşină din Italia! De atunci, îs mai stricat!" Şi-a jucat atât de bine rolul la interviu (cu plâns, spume la gură, tremurat etc) încât a făcut să plângă şi traducătoarea, şi avocatul! Ca să pară totul cât mai verosimil, mai scăpa, intenţionat, din când în când, câte un „în p**a mea", apoi îşi cerea scuze pentru limbaj! HA, HA, HA! Concluziona: „Îi poţi convinge pe alţii că o minciună e adevărată numai dacă şi tu crezi că e adevărată! Prima oară trebuie să te minţi pe tine!" L-au ţinut 6 ore jumate la „interviu"! A se citi interogatoriu! Dar i-a dovedit! Şi a primit azil!!

Sâmbătă, 16 aprilie, la 16:30, a fost adus în camera mea Băluţă Veaceslav (Balu), Chişinău, 18 ani, 105 kg, 180 cm... îi dădeam 25-26 de ani! Trecuse prin Ucraina-Polonia-Germania-Belgia-Franţa cu paşaport fals de lituanian. Când să treacă Calais-ul, a fost prins. L-au băgat într-o celulă cu un alt moldovean şi doi africani. Îi scotea pe rând la interogat. Când l-au scos pe el l-a interogat, li s-a adus mâncarea. Moldoveanul celălalt şi-a mâncat porţia, africanii şi-au mâncat porţia, apoi au împărţit şi porţia uriaşului meu! Când ăsta s-a întors şi a întrebat unde îi e mâncarea, moldoveanul i-a răspuns. Balu a meu era rupt de foame, aşa că i-a bătut pe amândoi africani! Zbieretele ăstora au atras gardienii. Le-a explicat „crima" africanilor, ăia au râs şi nu i-au făcut nimic! Cică era foarte flămând şi i s-a rupt filmul... Mai zicea că el trăieşte pentru a mânca! HA, HA, HA! I-a venit a doua oară rândul la interogat şi, când cei care îl interogau au ieşit două minute, închizând uşa după ei, el a sărit pe geam (se afla la parter) şi a urcat pe un vapor pe care urcau tiruri. L-au prins când a ajuns în Anglia. Ne-a spus să îi spunem Balu, aşa îi plăcea!

NU POT SĂ CRED! Eu cărasem după mine din ţară în Spania şi din Spania în Anglia atlasul istoric... Uitasem asta! Mi-o aminteşte jurnalul, din nou! Îmi desenasem o hartă a Africii cu pixul, pentru că oricum nu aveam ce face, dar şi pentru a vizualiza şi a pune pe hartă ţările de prin care erau „colegii" africani. Vede Sandu ce preocupări ciudate am şi îmi spune:

- Da la ce îţi trebe, mă, o hartă a Africii? Vrei să mergi la lucru în Africa?

Balu:

- Sau vrei să o cucereşti?

Eram într-o zi la masă, în cantină, şi unui biet albanez i-a venit un document cu o decizie. Nu pricepea o iotă din ce îi scria acolo şi a venit la noi, căcat pe el şi panicat, rugându-ne să îi explicăm

ce scrie acolo. Nebunu' de Sandu îi ia documentul, se face că îl citeşte şi, mimând zborul unui avion, îi zice grav şi prefăcându-se trist:

-YOU ALBANIA!!

Ăla săracu' s-a îngălbenit instantaneu de tristeţe... Toate astea s-au petrecut în 2-3 secunde. În acele momente, eu îmi mâncam supa... aşa m-a bufnit un râs, că mi-am dat supa afară... pe nas... palme date în masă... dat cu capu' de masă!! Sandu râdea şi el de se spărgea! Gardianul ne atrage atenţia, iar Sandu îi explică la albanez:

-Pă', tu nu vezi ce faţă de prost am eu, mă!!? De unde p*** mea să ştiu eu traduce? Du-te la tâmpitu' ăla de gabor! Ăla! Şi i-l arată! Mamă, bine am mai râs! Nu era masă să nu râdem pe săturate!! Aici, în Oakington Detention Centre, masa era asociată cu porţia de râs dement! Apăi, dumele şi poantele cu tipa de la cantină nu le pot reproduce, că o să spuneţi: „Români nesimţiţi, care ne fac de râs dincolo!" HA, HA, HA!!!!

Într-una din zile (nu mai reţin care), revin de la unul din interviurile avute cu avocatul şi traducătorul. Îi povestesc lui Sandu cele întâmplate:

-Mă, am un handicapat de traducător... Mi-a zis avocatul ceva şi înţelesesem, aşa că i-am spus că înţeleg înainte să apuce tâmpitul să traducă. L-a deranjat, bag de samă, pentru că mi-a zis:

-Poţi da interviul în engleză, dacă nu ai nevoie de mine! La care Sandu îmi zice:

-Trebuia să îi spui la avocat că nu îl înţelegi pe traducător, că nu vorbeşte bine româneşte şi vrei altul!

Corneliu Tică îl chema pe traducător, dacă aveţi nevoie de numele lui pentru a îl înjura! N-ai cum, tată! N-ai cum! Am râs de-am prostit!!!! Cum să nu adori un metialău ca Sandu!!??? Cum să nu îl adori?! Inteligenţa e de multe feluri! Dar eu ador inteligenţa asta "fină"! Tupeul! Ador acea prezenţă de spirit care te ajută să le faci firma de cacao ăstora ce au beşini!

Era un automat de cafea în „TV Room", dar le scotea prea fierbinţi pentru gustul meu şi tot bolboroseam eu nervos, din cauza faptului că trebuia să aştept să mi se răcească cafeaua. Sandu mi-a văzut problema şi mi-a zis:

-Pă', mă, tu nu ai văzut că lângă butoanele de „+" şi „–" pentru zahăr, sunt butoane de „+" şi „–" şi pentru căldură! Apeşi „-" şi iese un jet de aer rece şi îţi răceşte cafeaua! Io, prost, o muşc şi mă duc să verific... ăştia s-au căcat pe ei de râs...

Balu spunea că „aiureşte” pentru că nu făcuse sex de o lună. Cum, necum, discuţia alunecă înspre cele sfinte şi la faptul că Biblia interzice „preacurvia”! Balu zice foarte serios:

-Mă, io ştiu că în Biblie scrie că poţi să preacurveşti oleacă! Comă! Toţi pe jos! Dar ăsta chiar vorbea serios!!!! Haideţi să vă dau o idee de afacere profitabilă: turism în puşcărie! Omul plăteşte ca să vadă cum e viaţa în puşcărie! Credeţi-mă... merită bani grei o experienţă de asta!

Duminică, 17 aprilie, Sandu era eliberat, notam în jurnal: „Să-l ajute Dumnezeu, că e o comoară de om!” Am râs mult cu el, era bolund tare! În cele şase zile am petrecut mai tot timpul cu el şi alţi moldoveni.

În 18 aprilie ajunge un tip nou. L-am văzut prima oară jucând la masa de fotbal, dar atunci nu am remarcat decât constituţia de sportiv, faptul că era bine legat, destul de lat în spate, muşchi. Transmitea un miserupism şi o siguranţă à la Vin Diesel! Mai apoi, l-am văzut stând singur şi, pentru că după trăsăturile feţei părea român, m-am dus la el cu tupeu şi i-am zis: „Salut!” Îmi spune că nu pricepe. Îl întreb pe engleză din ce ţară e şi îmi spune că nu înţelege ce vreau de la el. Îmi cer scuze şi îl las în pace. A stat în continuare singur, fără să vorbească cu nimeni câteva ore bune. La cină, în cantină, eram la masă doar cu Balu. Apare tipul ăsta nou, se pune la masă cu noi şi ne spune în şoaptă:

-Mă, io nu mai rezist singur şi fără să vorbesc cu nimeni! Îs român! Dar ăştia tre' să ştie că îs kosovar! Deci, sper că pot avea încredere în voi!

-No, bine, mă! Cum te cheamă?

-Nico Lubincas! Numele real nu contează! Mi se spune Caracal! Sunt din Caracal! Spuneţi-mi şi voi Caracal.

-Ok! Eu îs Timi, el e Balu.

Primele întrebări întotdeauna erau:

-Pe unde ai intrat? Cum te-au prins? Astea au fost primele întrebări pe care i le-am adresat şi lui Caracal. Dar nu o să încep cu răspunsul lor, pentru că omul are o poveste mai specială. O să îi spun povestea de la început:

În 1997, era la juniori în lotul national de box, avea 16 ani. Era în elita naţională a boxului, el şi alţi 29 în toată ţara! În 1997, erau două centre de boxeri juniori în ţară: unul la Reşiţa, altul la Galaţi! Împreună cu trei colegi de lot (unul din Bacău, altul din Iaşi şi celălalt din Bucureşti) au violat o tipă. L-am întrebat de ce, mi-a răspuns: „Eram încântaţi”. A făcut doi ani jumate de puşcărie şi spune despre ei: „Puşcăria m-a făcut om”! Cică, înainte să intre în puşcărie, a văzut un tip beat căruia

i-a căzut portmoneul din buzunar, a luat portmoneul, a fugit după el, ca să îl ajungă din urmă şi i l-a dat înapoi! Omul luase în ziua aia salariul! I-a cumpărat un suc în semn de recunoştinţă! După ce a ieşit din puşcărie, aştepta zilele de salariu, ca să fure portmonee la oameni băuţi! S-a eliberat la 19 ani, s-a ţinut de furturi mărunte prin ţară până în 2002, când s-au ridicat vizele şi a mers la furat în Spania! În Spania nu mai era „hoţ de găini”! S-a lăsat de „găinării” şi s-a băgat într-o echipă care jefuia bănci, el doar stătea de şase! Între timp, a lăsat-o pe una gravidă şi a trebuit să o ia de muiere! A făcut „bani frumoşi” în Spania, dar a fost prins şi a stat închis opt luni. În tot acest timp de opt luni, prietenii lui au furat maşina lui Guti de la ireal madrid!!! VISCA EL BARCA!!!! A ieşit, a mai furat ce a mai furat în Spania, dar nu mai mergea ca înainte, aşa că şi-a zis că merge în Anglia, la spart bancomate. Avea prieteni făcuţi în puşcărie ce furau cu „pisicuţe”! Şi-a făcut un paşaport fals spaniol cu 2000 de euro şi a încercat să intre în Anglia alegând o rută „low profile”! Acelaşi principiu ca şi mine! Dacă cei care vor să treacă în Marea Britanie ascunşi în tiruri trec Calais-ul, eu mi-am zis să merg pe cel mai lung traseu, pe unde nu se aşteaptă nimeni! Caracal şi-a luat un bilet la un zbor Nice – Liverpool! Când să urce pe avion, tipa ce îi controla paşaportul s-a prins că ceva e în neregulă... s-a prins şi el că ea s-a prins! Body language-ul, copii! I-a smuls paşaportul din mână şi a fugit... În spatele lui era un tip plătit de el exact pentru situaţii de genul! Ăla s-a „ocupat” de tipă, luând-o disperat la vorbă şi nelăsând-o să cheme paza aeroportului, îi spunea că şi-a pierdut copilul prin aeroport şi alte dume de genul. A zăpăcit-o, ca să nu anunţe gărzile la timp. I-a ieşit! Caracal a apucat să urce în primul taxi şi să o şteargă.

N-a mers cu avionul, a încercat pe mare! Tot pe o rută puţin circulată: Dieppe – Newhaven! A trecut cu bine de controlul franţuzesc, a traversat marea, dar a fost prins la sosirea în Marea Britanie. Aşa ne-a ajuns tovarăş. El a venit cu temele făcute! Ştia cui se dă azil, pe ce motive etc! De aia povestea cu Kosovo! Spunea că e kosovar, dar nu mai vrea să îşi vorbească limba maternă, pentru că îi aminteşte de rudele moarte şi de toată suferinţa, spunea că vorbeşte cu ei doar engleză şi spaniolă! Că vă e clar că nu ştia kosovară! În mod normal, la toate interviurile erau avocatul şi traducătorul, care, teoretic, ambii trebuiau să fie aliaţii tăi! Vă e clar că nu era aşa! Ce e ciudat e că la interviul lui Caracal au fost şase gagii în cameră!! Îi erau încălcate drepturile! Oricum, i-a dovedit pe toţi! După câteva săptămâni, avea să mă sune cineva pe la 01:00 noaptea. Buimac de somn, răspund, îmi râdea unu’ la telefon! Era Caracal! Mă suna din centrul Londrei să îmi zică că e mişto Big Ben-ul! Primise azil! Oameni cu 9-10 clase, precum Caracal şi Sandu, înşeală experienţa şi vigilenţa psihologilor şi avocaţilor ministerului de externe britanic! Marea Britanie! Cea mai controlată ţară din lume! Oamenii ăia îs antrenaţi să te prindă cu minciuna! Dar pe cei mai buni nu îi prind! Ăştia sunt actori adevăraţi! Viaţa bate filmul!

Eu şi Balu ştiam că nu avem nicio şansă să primim azil... ne-am bucurat să avem cu noi unul ce mai făcuse puşcărie! Voiam să evadăm! L-am rugat să arunce o privire, să îşi dea cu părerea. S-a uitat la sistemul de canalizare, s-a uitat la gratiile de la geamurile dormitoarelor, la gardurile împodobite cu „dinţi de crocodil”. Cică gardurile de genul nu îs o problemă aşa mare... se sare peste ele cu salteaua... HA, HA, HA!! Pui salteaua, apoi urci! Cică a văzut pe unul nebun ce a încercat să sară un gard cu „dinţi de crocodil” ..fără saltea, aşa ca la ţară, aşa cum sari un simplu gard.. şi l-a

sărit! Dar a căzut pe cealaltă parte.. lat.. tăiat tot! A trebuit chemată salvarea! A verificat Caracal al nost' şi băile, noi stăteam de şase! A verificat camera cu biserica creştină etc! Toate încăperile ambelor clădiri! Ultima a rămas moscheea musulmană, că acolo tot timpul erau persoane ce se rugau, am tot aşteptat, până am prins un moment în care era goală. Moscheea asta era promiţătoare, pentru că era la ultimul etaj şi avea tavan fals! Speram ca în spatele tavanului fals să fie vreun pod, de unde să putem sări în spatele clădirii sau să urcăm pe clădire şi apoi de pe clădire să sărim în spatele acesteia. De ce voiam să ajungem în spatele acestei clădiri? Pentru că spatele ei era o latură neîngrădită! Clădirea fiind chiar pe margine, gardul mergea până în clădire... ceva de genul:

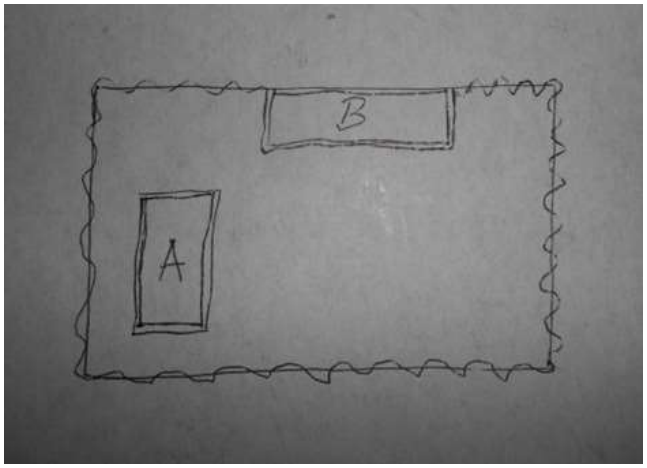

Clădirea B e clădirea cu mocheea. La etajul clădirii B erau moscheea şi biserica, iar la parter, cantina. În clădirea A erau dormitoarele. Am stat eu de şase, Balu l-a ridicat pe Caracal ca acesta să ridice tavanul fals şi să se uite... nicio şansă! STRAT GROS DE BETON!

Ne-a povestit multe jafuri Caracal... cum s-a făcut un blocaj pe o autostradă pentru ei şi au luat-o pe jos prin munţi. Au dat telefon şi a venit altă maşină după ei. Eu eram atât de fascinat de poveştile lui, încât, la un moment dat, l-am făcut pe Balu să îi zică lui Caracal:

- Mă, nu mai povesti din astea, că îl faci şi pe ăsta să se apuce şi el de aşa ceva! La care, Caracal:

- Bine ar face! De ce nu?

Prima discuţie cu Caracal a fost în cantină, la masă. Tipa ce servea la cantină îi făcea ochi dulci lui Caracal... Caracal era diferit de toţi ceilalţi deţinuţi! Era îmbrăcat foarte elegant, iar tipa a pus ochii pe el! Lui, însă, nu îi plăcea gagica! La masă tot timpul era caterincă multă şi voie bună cât încape! Cu o ocazie, Caracal îmi spune:

- Mă, nu mânca pielea la pulpa aia! Tu nu vezi că e plină de cioate de pene? Ăştia nu le curăţă bine, îi doare în cur de noi!

- Bine, mă! Mie îmi plac cioturile de pene! Mă gâdilă pe gâtişor în jos când le înghit!

După ce spun asta, îmi zic să verific dacă ăsta chiar vorbea serios sau glumea... şi era să vomit... Mă sprijin cu mâinile în masă, mă împing înapoi, târâind scaunul sub curu' meu pe gresia cantinei şi făcând un zgomot urât... sar ca ars în picioare şi ..

- Morţii voştrii de capete de varză murată roşie!!!! Se bagă gardianu' să mă întrebe care e problema...

- Nimic! Nimic! Mi-au făcut comesenii o glumă proastă!

Gândiţi-vă că eu am mâncat zi de zi pulpă... pentru vreo săptâmână... până să îmi spună Caracal! Ioi, ce le-aş fi crăpat capu' ălora de la bucătărie... Nu le-am putut crăpa capu', dar m-am răzbunat altfel! Aruncam de fiecare dată tacâmurile şi farfuria în coşul în care trebuiau aruncate doar resturile de mâncare! După câteva zile, m-a văzut tipa de la cantină şi mi-a făcut scandal. I-am spus de cel mai inocent mod:

- Dar nu sunt de unică folosinţă?!

A venit într-o zi la mine un gardian şi m-a întrebat cum e prietenul meu kosovar Nico Lubincas, că vede că povestim mult şi în şoaptă. I-am răspuns senin că amândoi am lucrat în Spania şi vorbim spaniolă.

- Şi moldoveanul uriaş?

- La ăla îi traduc eu, că vorbeşte româneşte!

- A!

Ai muşcat-o, gâsco!!! Gabor borât!!! Eu şi Balu ne aşteptam să se întâmple aşa ceva şi aveam răspunsurile pregătite! Caracal vorbea chiar numai cu noi! Cu ceilalţi moldoveni nu vorbea! I-am păstrat bine secretul, dacă a primit azil! Şi îs mândru pentru asta!

Într-una din seri, Caracal a zis: „În ţară e 22:30... la ora asta, fata mea doarme..."

Marţi, 19 aprilie, era agitaţie mare în curtea fetelor! Patru gabori alergau să urce în două jeep-uri! La vreo zece minute mai târziu, un elicopter dădea ture! O gagică scăpase! Jos pălăria! Sărut mâna!

Până să ajungă Balu şi Caracal, o grămadă de homosexuali libidinoşi îmi făceau ochi dulci!! Îmi venea să îi muşc de faţă... făceam cu nervii... dar eram singur! Cred că am fost cel mai homofob dintre pământeni la vremea respectivă... mă bucur că nu mai gândesc la fel în ziua de azi! După ce

mi-au sosit uriaşul de Balu şi Caracal, cu mersul lui care spunea atât de multe, eram cel mai „respectat” om din tot centrul ăsta de detenţie! Eu, ca eu... dar ei erau şi mai respectaţi!

Joi, 21 aprilie, a plecat Balu... notam în jurnal: „E trist fără Balu”!

În 24 aprilie, părăseam Oakington Detention Centre... am dat mâna cu românii (fie ei de la est sau de la vest de Prut) şi cu câţiva africani cu care mă împrietenisem. La urmă am mers şi l-am îmbrăţişat pe Caracal! M-am înţeles bine cu Sandu şi cu Balu şi mi-au fost tare dragi! Dar cel mai drag mi-a fost Caracal! Cu el chiar m-am împrietenit! Pentru că „era încântat”, la 16 ani a făcut o greşeală! E foarte urât ce a făcut! Dar aia nu îl defineşte ca om! Eu l-am cunoscut pe omul Caracal! Am făcut schimb de numere de telefoane, el, de fapt, mi-a lăsat numărul soţiei. O vreme am ţinut legătura prin intermediul tipei, pentru că el era tot urmărit de poliţie şi schimba numerele de telefon! După ceva vreme, ei s-au despărţit şi ea nu a vrut să îmi dea un contact de-al lui! Mi-ar plăcea mult să îl reîntâlnesc şi să beau cu el! Mai ales că în perioada aceea eu eram „in a relationship with Jesus”, asta însemna şi că decisesem să nu fac sex până la căsătorie. Ha, ha, ha!!!! În ochii lui Caracal, asta mă făcea gay la pătrat! Râd de fiecare dată când îmi reamintesc ultimele lui cuvinte:

-Am o rugăminte! Să nu devii gay pe bune! Am râs! Am ţinut la omul ăla! Îmi amintesc cu atâta drag de el... De ar şti ce panaramă am devenit între timp s-ar bucura enorm!

Mi-au rămas întipărite în minte, dintre vorbele lui Caracal, următoarele: „Dacă vrei să accept să port o discuţie cu tine, nu îmi invoci Biblia şi istoria!”

Lui Caracal nu i-am notat în jurnal numele real, pentru că mă gândeam că e posibil să mi-l ia gaborii la purecat! Au trecut opt ani jumate de atunci şi sper să îmi amintesc bine numele său real... mi-l spusese numai mie...

Mi-am strâns bagajul în prezenţa unui gabor, iar la plecare l-am lăsat pe Caracal unde îl găsisem... la masa de fotbal! Sper să îl mai găsesc o dată în viaţa asta! Sper să fie în viaţă! Şi, dacă se poate, în libertate.. Şi nu pooottttt să creeeeddd!!!! L-am găsit pe Facebook!!!!! Trăiască Facebook-ul!!!! Trăiască aplicaţia „Find friends”!!!! Îmi amintisem numele lui după 8 ani jumate de uitare. Ne-am regăsit, am povestit multe. După ce m-a cunoscut pe mine în puşcărie, s-a apucat să citească Biblia, iar acum e mai credincios decât mine... soarta!

Acu' vreo lună, a luat un taxi în oraşul unde locuieşte acum şi taximetristul i-a povestit de un tip ce a pornit în jurul lumii cu autostopul! Nu ştia că sunt eu! Când i-am dat add friend şi mi-a văzut poza de profil şi descrierea acesteia, în care este pus link către înregistrarea video a apariţiei ce am avut-o la „Neaţa cu Răzvan şi Dani”, vă daţi seama ce surpriză a avut!

Pentru mine a fost o onoare să îmi fac prieteni aceşti oameni speciali! „Infractori” sau oricum le-aţi spune voi! Nu îmi pasă cum o să mă judecaţi! Eu am cunoscut omul din aceste

persoane! Vin dintr-un anumit mediu, cu un anumit trecut, iar sistemul judiciar.. şi puşcăria „fac oameni din ei”!! Cunosc mai multe persoane ce au făcut puşcărie! Au un singur lucru în comun: au ieşit mai răi decât au intrat!

Am fost dus pe Heathrow şi returnat în ţară! Pe banii lor mergeam şi prima oară cu avionul. M-au percheziţonat, demenţii, în ziua aia de vreo patru ori! Pe avion, împreună cu mine, mai era o doamnă (româncă) „returnată” şi ea. Ea ajunsese cu viză, intrase legal, apoi cu un avocat îşi tot lungise şederea în Marea Britanie şase ani! În acea dimineaţă, pe nepregătite o luaseră din pat şi o puseseră pe avion! Plângea... se simţea ruşinată, îi întreba de ce o tratează ca pe un criminal. I-am spus:

- Doamnă, la ăştia le puneţi întrebări de-astea existenţiale? Îi ajută pă ăştia capu’ să vă dea un răspuns? Au „cotropit” şi furat o istorie întreagă de la o grămadă de popoare şi acum ne fac pe noi hoţi? Aceia care vin să îi fure pe ei nu le sunt cu nimic inferiori! Poate chiar din contră! Iar noi am venit dorind să avem o existenţă cinstită! La fel emigrau şi ei în America acu' câteva sute de ani! Au uitat! S-au ajuns! Nu mai mătură, duc gunoiu’!

Într-adevăr, la un moment dat, şi eu notasem în jurnal în timp ce eram închis: „Am venit să muncesc cinstit şi sunt tratat ca un criminal!” Nu poate să nu te marcheze asta! Dar totuşi... am cunoscut nişte oameni cu nişte poveşti de viaţă... cum, poate, nici în filme nu văzusem!!

Întors acasă, eram dezamăgit că nu am reuşit... iar Mişi avea chef de glume şi îmi făcea poze:

Cum am aplicat eu pentru azil?! Nu am ştiut cum trebuie să aplic! N-aveam de unde să ştiu! După ce am intrat pe teritoriul Marii Britanii, trebuia să arunc paşaportul undeva pe câmp... mă declaram minor şi orfan şi primeam chirie şi 400 lire pe lună, pentru mâncare şi cheltuieli! Toţi îmi dădeau 14-15 ani! Nu am ştiut astea, iar ca să mă declar homosexual şi să zic că îs discriminat la mine în ţară mi se părea cea mai mare josnicie de sub soare, n-am putut face aia! Aia mi-ar fi fost singura alternativă rămasă! Am refuzat-o şi le-am zis sincer că eu am venit să lucrez, ca să am bani de facultate! Dovadă: uriaşul atlas istoric pe care îl port cu mine! Avocatul meu a rămas prost! Mi-a zis că în cei nouă ani de când practică el meseria asta, nici măcar unul nu a recunoscut asta, cu toate că e evident că minim 95% de asta vin în Marea Britanie! Tot de asta veniseră şi părinţii lui! Era nigerian! Mi-a promis că o să se roage pentru mine! Se mai minunau toţi cum naiba a reuşit un copil ca mine să intre în păzita Mare Britanie de unul singur, ba chiar să îi iasă din prima. Ei toţi încercaseră de mai multe ori până să ajungă în Anglia, cei mai mulţi dintre ei chiar plătiseră pentru asta! Nici măcar unul din ei nu se gândise să încerce din Spania!

Revenit în Valea lui Mihai, m-a luat la interogatoriu şeful poliţiei vamale de la noi. Tipul ştia că unchiu' Ticu a făcut călăuză.. şi a trecut pe teritoriul lui cu multe persoane, he, he! Aia e altă poveste! Ce îl minuna e că eu am trecut o graniţă pe care unchiu' Ticu nu o trecuse, reuşisem să trec Atlanticul între Spania şi Anglia! Nu avusese cine să mă înveţe!

A fost foarte interesant să îmi citesc jurnalul acestei perioade şi să îmi amintesc cât m-am panicat la prima mea aventură serioasă! Curajul se cultivă! Curajul e o abilitate! Curajul e un mod de a acţiona! Un comportament! Alegi să ai curaj, cum alegi să fii arogant sau modest! Nu e un dar divin! Nu mi-a picat din cer, ca un căcat de pasăre! Nu e ceva uuuu... ceva cu o dimensiune mistică! Ceva divin/eroic... caracteristic... „celor aleşi"! Nimeni nu se naşte zmeu! „Nu-i nimeni drac şi nimeni sfânt!" – Coşbuc, nu există „aleşi"! Dar trebuie să alegi!! Suntem suma deciziilor (alegerilor) mărunte luate în viaţa de zi cu zi! La fel, modestia sau aroganţa sunt alegeri! Nu are nici un popă darul modestiei! E un comportament pe care... e suficient de isteţ să ştie că dacă îl adoptă... v-aţi prins din prima!

Mă întrebam acu' câteva zile ce e modestia şi când am încetat să fiu arogant? Mi s-a repetat ani de zile că sunt arogant! Şi eram! E fain la o anumită vârstă să fii arogant, adică atât îţi poate capul în acel moment! Să fii arogant... e un talent... vorba lui Caracal: „eşti încântat"! Am muncit din greu să fac ceva în direcţia asta! Suntem ceea ce vrem să fim! Vrei să fii ceva frumos? MUNCEŞTE CA UN SCLAV!!! Lucrurile care au valoare se obţin greu!!!! Diamantele se scot din mocirlă!!!

Să revin la curaj! E o abilitate! Presupune să îţi dresezi creierul! Ţin minte că la început îmi făceam curaj, întrebându-mă: „Unchiu' Ticu ce ar face?!" Trebuia să fiu demn de maestrul meu! Ăsta era gândul ce nu îmi mai lăsa creierul să trimită semnalele de frică şi morcoveală! Când îmi puneam întrebarea asta, eram capabil de orice! Creierul ăsta e un animal condus de instincte ce îţi transmite semnale de genul: „Ioi, ţi-i foame! Ioi, vei muri de foame!" Trebuie să înveţi să nu îl asculţi! Dacă nu îl asculţi şi nu te panichezi, vei rezista 3-4-5 zile fără să mănânci şi fără să bei apă! Eu am rezistat 72

ore! Aş fi rezistat şi mai mult! Trebuie să înveţi să îţi conduci tu creierul! Nu el pe tine! Poate pare ciudat ce zic eu! Poate îţi spui: dar cu creierul gândim! Cum să îl controlăm? Reciteşte ultimele alineate! Când îţi vei conduce creierul, vei fi capabil de orice! Citiţi Rusia 4, să vedeţi cum îşi controlează un sniper din trupele speciale ruseşti creierul! PUNEŢI-VĂ ÎN LESĂ CREIERUL!!!! E singurul lucru ce trebuie dominat şi călcat în picioare!!! Şi lăsaţi inima să vă ridice în zbor... DECOLAŢI! URMĂRIŢI-VĂ VISELE!!!!!

Costuri distracţie: 400 lei amendă penală + reţinere paşaport pentru un an (adică interdicţia de a părăsi ţara pentru un an). Problema a fost că la două zile după ce am ajuns acasă, mi-a venit ordinul de încorporare... nu eram de acord să fac armata nici mort! Armata însemna pentru mine sclavie! Tata se distra, îmi cânta: "Gată, mamă, cufăru'". Cu o zi înainte de a trebui să mă prezint la încorporare, m-am dus la Oradea, la "cartierul general" al armatei pe Bihor, să le zic că eu vreau să merg la facultate, dar că nu am intrat în acel an. M-au pus să dau o declaraţie pe proprie răspundere cum că o să merg la facultate şi m-au „scutit"! Cu o zi înainte de încorporare!! Dacă nu mă scuteau, eram pornit să mă duc de nebun prin munţi!

Ironia sorţii a făcut ca anul universitar 2010 – 2011 să îl fac cu bursă Erasmus în Marea Britanie! Glasgow!

PARTEA A DOUA: DESCOPERIREA DROGULUI AUTOSTOP

Era anul stelar 2012... În luna mai a acestuia, aveam circa un an de când lucram la un studiu în care demonstram că primul român care a realizat o hartă pentru un teritoriu' locuit de români este Dimitrie Cantemir, nu Constantin Cantacuzino, cum se credea până atunci. Povestea stă în felul următor: Constantin Cantacuzino, care "avea curtea lui Brâncoveanu la degetul mic", la cererea lui Brâncoveanu se îngrijeşte ca cei mai mari învăţaţi ai curţii acestuia să realizeze o hartă a Valahiei. Cei doi erau preoţi, geografi, matematicieni şi astronomi greci! Deci, aveau cunoştinţele necesare pentru a realiza o hartă! Pentru că la vremea respectivă a realiza o hartă era ceva cu adevărat foarte dificil! Munca e făcută, iar în titlu' hărţii tre' pomenit şi Cantacuzino. "Pomenire" foarte subtilă şi rezonabilă, totuşi! Se menţionează în titlul hărţii că aceasta e realizată de unul dintre cei doi greci, conform cu descrierile lui Constantin Cantacuzino şi că e printată prin îngrijirea celuilalt grec. Această banală menţiune/contribuţie a fost suficientă pentru naţionalistu' de Giurescu, ca să îl transforme pe Cantacuzino în autorul hărţii. A găsit patru "surse" suplimentare, care să îi sprijine teza şi "să rezolve" problema! De la 1943, an în care Giurescu a decis cine e primul român care a făcut o hartă pentru un teritoriu românesc, nimeni nu s-a mai sinchisit să îi verifice calitatea muncii. Au existat câteva lucruri care nu puşcau şi care mi-au atras atenţia şi m-au făcut să încep acest studiu. În final, Cantacuzino nefiind autorul hărţii Valahiei de la 1700, primul român ce a realizat o hartă pentru un teritoriu locuit de români e Dimitrie Cantemir cu a sa hartă a Moldovei, realizată undeva la 1710-1711 şi printată în 1737 la Amsterdam. Dimitrie Cantemir, pentru mine, e cel mai mare savant pe care l-a avut vreodată România! Toată epopeea, explicată elegant, nu vulgar, precum mai sus, e de găsit în articolul în care s-au concretizat rezultatele studiului meu. Articolul poate fi găsit on-line pe blogul meu, în meniu la secţiunea "Articolele-mi ştiinţifice" titlul: Ioannis Komninos autorul hărţii Valahiei de la 1700, de Timotei Rad.

Pentru a finaliza acest studiu şi a şti că am epuizat toate sursele bibliografice posibile, mai aveam nevoie să consult două cărţi, care nu se găsesc în România. Una se află doar în biblioteci din Viena, Liepzig şi Paris, iar cealaltă, doar la Paris. De asemenea, voiam să consult şi o hartă veche - o copie a originalului de la 1700, care se află doar la Viena. Să le fi comandat un scan costa mult (cca 300 euro), aşa că am îmbinat utilu' cu plăcutu' şi, după moda veche când, pentru a scrie ceva, trebuia să călătoreşti la toate arhivele din ţară şi/sau străinătate, am luat-o la drum cu 90 €, rucsacul şi sacul de dormit în spinare, cu fularul lui Dinamo şi cu Barcelona în suflet, pentru că fularul Barcei mi l-au furat în Janis, beat fiind, după eliminarea din UCL (semifinala cu Chelsea). Am călătorit gratuit cu autostopul şi m-am cazat gratuit prin intermediul couchsurfing. Cineva spunea acu' ceva vreme despre mine că sunt ca duhul din lampa lui Aladin, apar şi dispar când vreau, nimeni nu ştie niciodata unde sunt, acum pot fi intr-un loc, mâine într-un cu totul altul. La fel şi cu expediţia asta, m-am decis cu 3-4 zile înainte! Satisfacţie mai mare ca aceea pe care o oferă neprevăzutu' şi posibilitatea de a o lua oricând vrei, pe orice cărare, este greu de intâlnit! Nu i-am înţeles niciodată pe cei care planifică astfel de excursii cu mult timp în avans.

Sâmbătă, 5 mai 2012, am participat la Simpozionul Naţional al Tinerilor Geografi de la Timişoara, aici prezentând studiul mai sus menţionat, la stadiul la care se afla în momentul respectiv. Simpozionul s-a terminat pe la ora 16:00 şi, imediat după el, îmbrăcat la 4 ace şi cu ditamai rucsacul în cârcă ...de se uita lumea la mine ca la urs, am luat-o cu autostopul spre Arad, ca să ies pe Nădlac, cu direcţia Budapesta-Viena.

Am fost lăsat la intrarea în Arad, chiar în extremitatea de sud, am traversat tot oraşul până în extremitatea sa vestică cu tramvaiul, iar de la ultima staţie de tramvai am luat-o încet pe jos, ca să ajung la sensul giratoriu, unde drumul pe care mă aflam întâlnea centura ocolitoare a Aradului, ca astfel să ies şi în calea maşinilor ce veneau dinspre Deva, Sibiu, Braşov, dar şi din toată jumătatea estică a sudului ţării, şi ieşeau din ţară pe Nădlac. Mergând eu, aşa, la pas, entuziasmat şi curajos de vo juma de oră bună ...cineva sus şi-o fi zis că mă cred prea jupân! Aşa că, au început să se adune nişte nori, tata meu... de te luau durerile de cap şi îţi amorţea ceafa de preocupare, la modul cel mai serios! Ei bine, cât vedeam cu ochii nu exista nicio posibilitate de adăpostire de vreo foarte probabilă furtună ce avea să vină ... şi pelerină sau umbrelă aveam... nevoie!!! Şi, deodată, a început să picure aşa rar.. dar cu nişte stropi din ăia cât unghia de la degetu' mare... şi tot picura, aşa, parcă în ciudă, de vreo cinci minute.. când a început să se înteţească brusc şi vijelios... ca picat din cer, îmi vine din spate un taxi.. îi sar în faţă disperat şi îi zic: “Până la primu' peco/prima parcare (care nu ştiam cât de apropiată e) ...dar am doar doişpe lei!” Tipu' îmi zice că “are comandă”, dar pentru 12 lei mă duce... ERA SĂ ÎL REFUZ??? În cele 15 secunde în care am schimbat cuvintele de mai sus cu el, deja turna cu găleata!!! Şi surpriză!! Primul peco era cam la doi kilometri, imediat după sensul giratoriu, care făcea legătura cu centura ocolitoare a Aradului.. 12 lei pentru doi kilometri! Dar a meritat!!! A fost un potop cum nu am mai văzut în viaţa mea!!! La aproximativ un minut după ce am urcat în maşină, tipul trebuia să conducă cu 20-30 km/oră ca să aibă ceva vizibilitate!!!Dacă mă prindea, uda tot ce era în mijlocul rucsacului în maximum două minute!!! Dacă mă prindea, trebuia să mă întorc acasă... vă daţi seama... prima “cursă lungă” cu autostopul să fi început aşa nasol... poate renunţam şi nu aş mai fi încercat never, ever acest sport! Dacă nu era acel taxi să mă salveze.. nu mi-aş fi întâlnit dragostea vieţii mele!!! Cât de mult depind în viaţă toate de... întâmplare! De momentu’ şi locu’ potrivit!!! Trebuie doar să ştii să profiţi de ce îţi oferă viaţa! Să ştii să iei deciziile corecte! Pentru că “suntem suma deciziilor mărunte luate în viaţa de zi cu zi”! A trecut aproape un an de când am fentat potopu' ăsta la Arad... şi de atunci tot zic că îmi iau pelerină.. Mi-oi lua! După ce s-a oprit ploaia, am scos marker-ul din borsetă, am cerut un carton, înăuntru, în peco, şi am scris mare: „Wien”.

Am stat în jur de două ore, până când a oprit un tir care mi-a zis că merge la Praga, dar mă poate lăsa într-o parcare înainte de graniţa Ungaria-Austria. Toate bune şi frumoase circa jumătate de oră. Povesteam banalităţi, nimic deosebit! Când tipu se apucă să îmi relateze că nu-ştiu-când, nu-ştiu-ce gagică bună s-a dat la el şi chiar i-a zis pe faţă că vrea să şi-o pună cu el ...dar el nu a vrut.. Eu, nimic, m-am făcut că nu am auzit partea asta, am schimbat subiectul. După aproximativ cinci minute, o poveste cu acelaşi scenariu: o altă tipă bună se dă la el, el refuză. Am tras concluzia că omu' are nevoie de un răspuns mai clar şi i-am spus: ”Nu te supăra, ai fost prost!” Apoi am făcut bine să îmi fie somn, ca să nu fie nevoie să mai povestim prea multe. Eram şi obosit după o noapte în care

dormisem doar două ore, la Marius în cămin, şi după traversarea Aradului cu rucsacu' în spate. Tipu' nu a mai zis nimic, doar m-a trezit când am ajuns la destinaţie! Ce să zic, o fi văzut bunăciune de tinerel şi a încercat şi el, dreptu' lui!

Omu' nost' m-a lăsat duminică, pe la ora 4 AM, într-o parcare pustie, în mijlocul Câmpiei Panoniei, pe un vânt deloc primitor! Mi-am zis că am de stat şi zgribulit acolo câteva ore bune. Da' de unde! Prima maşină care a trecut m-a luat! Un cuplu maghiar de vârsta a treia. Cum m-au luat, cum am adormit iar, eram rupt de oboseală! Le spusesem că merg în Viena, ei ocoleau Viena şi mergeau spre Linz, aşa că, atunci când ajunşi într-o parcare pe centura Vienei, m-au trezit, le-am dat "chesenemu' ţapăn" cel mai sincer şi am stat în parcarea aceea mai bine de o oră fără să fiu luat.. drept urmare, m-am enervat şi am luat-o la picior pe marginea autostrăzii, pentru că nu putea fi prea departe o primă staţie de autobus, metro sau tren urban (Ubahn sau Schnellbahn la ei). Mergând eu aşa, agale, pe marginea autostrăzii, îmbrăcat la pantaloni de gală şi cămaşă ... dar în adidaşi, ha, ha, ha, că îmi nenorociseră pantofii picioarele, m-a luat un tip cu o limuzină merţan şi m-a dus până la prima staţie de tramvai. De aici, în circa o oră am fost la fratele meu Cosmin... şi i-am dat trezirea în stil mare cu o cană de apă rece în ureche!! Băuse dracu' toată noaptea de dinainte şi era rupt de oboseală.

Luni, am mers la ONB să văd harta, dar pentru a o vedea trebuia făcută o cerere directorului. Am făcut cererea, iar marţi am văzut harta Valahiei de la 1707, o capodoperă! De asemenea, am văzut şi cartea lui Notaras, dar era mult prea scump să îi xeroxez paginile sau să mi se facă un scan ..iar să îi fotografiez paginile, nu mi s-a permis. Sala de carte veche a ONB – unde am găsit cartea lui Notaras... e pur şi simplu din altă lume... cea mai frumoasă "biserică" pe care am văzut-o eu vreodată! Nu am avut voie să îi fac poză... Miercuri, 9 mai am pornit spre Leipzig, cu "haltă" în Praga.

Am fost foarte plăcut surpins de Cehia! Cu un an înainte, fusesem în Moravia – Brno şi era plin de cerşetori etc! M-am simţit ca acasă! Ei bine, în Boemia e cu totu' altă treabă! Secole avans faţă de Brno şi România! Praga m-a surprins! E extraordinară! Am vizitat oraşu' cu rucsacu' în cârcă, apoi am schimbat zece euro, mi-am luat mâncare dintr-un supermarket şi am luat masa într-un parc, pe o bancă, împreună cu o nemţoaică hitchhikeră ce tocmai halise şi ea, iar amu îşi bea liniştită berea. Apoi, m-am cazat la Andrei (CouchSurfing), un tip foarte amabil şi, mno, genu' de băiat de treabă, liniştit etc. Cam opus mie, dar am conversat foarte fain!

Joi de dimineaţă, am luat metro-ul până la o staţie ce se afla în apropiere de autostrada ce ducea spre Dresda – Leipzig, iar de acolo pe jos, pe marginea autostrăzii, preţ de vreo cinci kilometri, până la primul peco. De aci m-a luat dl Iulian! Un şofer de tir din Neamţ! Un om super! Printre altele, mi-a zis: "Măi, copile, eu nu mă duc nici după pâine fără maşină şi tu te duci la Paris?" Undeva în Cehia, ne-a depăşit maşina poliţiei şi ei ne-au făcut semn să îi urmăm într-o parcare, l-au întrebat pe dl Iulian eu cine sunt, iar dumnealui a răspuns: “globetrotter”... vă închipuiţi că a crescut inima în mine... cât o pită! Nu au avut nimic de obiectat, mi-au cerut doar bolentinu’, au verificat în baza de date, iar apoi l-au pus pe dl Iulian să treacă camionu pe sub un “braţ” ca de macara.. chestie destinată să detecteze dacă nu cumva dl Iulian avea droguri, clandestini etc. Normal că omul meu nu avea. Eu am vrut să fac poză întregii operaţiuni, dar s-a sărit pe mine ca pe butelie. Nu mi-au dat voie... dar, după ce am urcat în tir, l-am întrebat pe dl Iulian dacă e ok să fac poză şi mi-a zis că da. Am coborât geamu' jos în timp ce întorceam, ca să ieşim din parcare, am prins un unghi bun.. şi ŢAC! MOMENT KODAK!

Dl Iulian m-a lăsat undeva într-o foarte mică parcare, pe autostradă, după ce deja trecusem de Leipzig în direcţia Hamburg.. Deci, a trebuit să traversez ambele sensuri ale autostrăzii, ca să o pot lua la pas spre Leipzig. În timpul traversării primului sens de mers, deşi am fost foarte atent, pe banda a treia (cea mai din stânga) a apărut, de nicăieri, un BMW ce avea MINIM, MINIM 150 la oră... dacă nu 180-200... şi a trecut RAZANT pe lângă mine... MAXIM 30 CM!!! Mi-a stat inima în loc preţ de câteva secunde... până am dat switch şi am început o nouă viaţă.. că sigur tre' să am mai multe vieţi.. După ce am traversat în viaţă ambele sensuri, nu am mers mult până m-a luat un pakistanez! Să îi dea dumnezeul în care crede sănătate! Că deja eram în criză de timp... era 15:30 şi îmi era teamă că nu o să ajung la timp la bibliotecă... nu ştiam la cât se închide... Eram rupt de oboseală, nu mâncasem nimic toată ziua... Tipu' m-a lăsat undeva la intrare în oraş şi mi-a explicat cum dau de o primă staţie de tramvai. După circa 15 minute eram pe tramvai.... Dar am luat o linie ce ocolea roată-roată tot oraşu' până să ajungă la biblioteca mea... pur şi simplu m-a exasperat la culme!!! Am stat cel puţin o oră pe tramvaiu' ăla!!! Închipuiţi-vă cum e să fii în criză de timp... şi după ce te plimbă aproximativ trei sferturi de oră, să te întoarcă printr-un loc în care ai mai fost... îţi vine să plângi!!!! Apoi, de unde m-a lăsat tramvaiu' ăsta, trebuia să am foarte puţin până la biblioteca ce o căutam... dar nimeni nu ştia unde e! Sau cine avea impresia că ştia, mă sfătuia aiurea, pentru că nu puşca deloc cu orientarea mea! Şi când e să aleg între instinctu' meu de orientare şi orice altceva... am încredere şi aleg doar ce spune Băiatu'. Prefer tot timpu' să pierd pe mâna mea. Într-un final, am reuşit să o găsesc de unu' singur din amintirea "pozelor mentale" a ceea ce am văzut pe google maps. Am intrat în bibliotecă la 16:55 .. transpirat şi gâfâind ca un porc şi roşu ca racu'... şi îmi spuneam că dacă se închide biblioteca la 17:00, îi bat pe toţi! Ei bine, vă daţi seama ce faţă a făcut tipa de la bibliotecă când a văzut struţo-cămilo-porco-racu' mai sus menţionat.. (cămilo, pentru că avea pe post de cocoaşă un rucsac). M-a liniştit, spunându-mi că închid la 18:00 ... dar preţul acestei liniştiri a fost mare!!! Închidea la 18:00, dar cărţile mai vechi de 100 de ani puteau fi consultate numai cu acordul directorului... toţi sfinţii/dracii/arhanghelii şi orice altă specie/încrengătură/ramură a acestor creaturi mi-au străfulgerat prin creier în cele 2-3 secunde ...până mi-a zis să aştept că merge sa îl cheme pe director... WTF!!!!! Directoru' îşi respectă ORARU'??? La ora 17:00 mai e la lucru!?! Da, frate! Eşti în Germania!!! Tot respectul meu pentru poporul german! Şi directoru'.. "s-a speriat" de ciudatul animal gâfâind ce îi stătea în faţă, dar, după ce i-am povestit pentru ce am făcut cei circa 1200 kilometri de la Cluj până la Leipzig, a fost foarte impresionat şi m-a copleşit cu amabilitatea lui... lăsându-mă să fotografiez toată cartea, pagină cu pagină, GRATUIT!!!! Mi-a cerut doar să nu folosesc blitz-ul No, serios!? Lipsea să îmi dea şi flori! Omu' chiar îşi iubea biblioteca şi a fost foarte plăcut surprins să ştie că biblioteca lui deţine o carte atât de rară! După cunoştinţele mele, cartea se găseşte în doar şase exemplare, în şase biblioteci din: Edinburgh, Paris, Leipzig, Viena, Atena şi Ierusalim! Când m-am apucat de fotografiat cele 190 pagini ale cărţii era cam 17:10... şi treaba mergea extraordinar de încet pentru că, neavând voie să folosesc blitz-ul, pozele ieşeau neclare... nu e necesar să menţionez că pozele trebuiau să fie cât de clare, dată fiind greaco-chineza de mână în care era scrisă cartea. Deci, fiecare pagină trebuia pozată de 5-6 ori până să am o poză a ei clară ... PANICĂ, IAR... în felul ăsta, îmi trebuiau câteva ore pentru a poza toate paginile... şi mai aveam minute. Vă daţi seama că, din cauza oboselii şi stresului, am uitat că aparatul are funcţie "detaliu". Şi când m-am prins, mi-am dat un pumn în cap... la propriu!!! După care mi-a venit mintea la loc şi am

rezolvat totu' foarte repede. I-am mulţumit omului, din nou, din tot sufletul! El m-a felicitat iar şi mi-a urat ca traducătorul să îmi găsească tot ceea ce îmi doresc în textu' ăla! Şi aici e un moment potrivit să mulţumesc tuturor celor trei persoane care m-au ajutat, gratuit, să traduc tot ce am avut de tradus din greaca veche! Nu am habar cât ar fi costat, dar dacă o banală engleză e 19 lei, pagina... Nici nu vreau să ştiu! Deci, traducători sunt... dar poate e mai înţelept să nu îi pomenesc! Cine ştie care o să se apuce să le bată pe la uşi pentru tot felu' de gratuităţi! Oricum, le mulţumesc mult! Nişte oameni super! Am ieşit din bibliotecă pe la 17:50... şi în primu' parc m-am trântit la păscut/halit. Eram rupt, rupt, rupt! DAR ERAM ATÂT DE FERICIT, că am reuşit să fac pozele alea!!! De puţine ori în viaţă am fost mai fericit! A fost o zi extraordinară! Am mâncat, am hodinit... şi mi-am zis că nu mai rămân peste noapte în Leipzig, la Konrad, ci o iau mai departe, spre Paris, aşa că am intrat in primu' internet cafe pentru a verifica google maps şi a vedea cum e de ieşit cu autostopu' din Leipzig... şi e foarte greu!!! Deci, m-am dat bătut, l-am sunat pe Konrad să îi spun că, până la urmă, vin. Îi spusesem dinainte că e posibil să nu vin, credeam că cei circa 300 kilometri din Praga în Leipzig şi vizitatu' bibliotecii vor fi o banalitate, pe care o voi termina cel târziu la ora 15:00 Dar nu a fost aşa! Am hodinit şi halit ca un boier la Konrad! Un apartament cu vreo 5 camere,în fiecare camera aflându-se câte un student, dar aveau şi o debara mai mare în care "depozitau" o saltea pentru couchsurferi! Nu pot să vă spun ce bine m-am simţit în casa aia! Cea mai fainâ experienţă couchsurfing de când sunt eu! O dezordine cum numa' într-un cămin sau o casă de studenţi poate fi! Ei se tot scuzau şi mai strângeau de pe jos câte o haină, câte o carte etc, iar eu tot încercam să le explic că mă simt mai bine aşa!!! Pentru că de era o casă de oameni serioşi şi aşa mai departe, eram şi eu stresat să fiu formal/băiat de trupă etc! Dar aşa nu îs stresat şi chiar îmi hodin cioantele şi tăte simţurile, în tătă regula! După masă, m-au invitat cu ei la băut si distracţie... i-am refuzat cu mare părere de rău!!! Chiar a fost o zi extrem de epuizantă!!! Şi a doua zi aveam de pornit la un drum luuung!!!

La Konrad, am avut onoarea să folosesc cea mai cool toaletă din lume! Un tron în adevăratul sens al cuvântului. Iar cireaşa de pe tort e că omul m-a rugat să îi scriu pe peretele acelei băi o dedicaţie cu marker-ul ...iar ce am scris eu, vi-i clar că a fost "M*** Steaua"; şi când omul m-a întrebat ce înseamnă chestia aia, i-am explicat cum stau lucrurile!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Vineri la 09:00 am pornit din Leipzig spre Paris, am ajuns următoarea zi, la 02:00, în Paris, după 17 ore de mers, opt maşini schimbate şi 1000 kilometri. Recorduri la vremea respectivă în materie de ore merse încontinuu cu ocazia şi kilometri merşi încontinuu. Înainte de plecare, Konrad – un hitchhiker cu experienţă, m-a sfătuit cum să ies din Leipzig, oraş în care el locuia de mult timp, dar recunoştea că era greu de ieşit cu autostopul din el! Tot Konrad a fost cel care mi-a dat primele lecţii de călătorit cu autostopul în Europa... Eu plecasem din ţară fără să îmi închipui că în Europa se călătoreşte cu autostopul într-o o manieră diferită, am plecat fără hărţi la mine, am plecat fără să dau o banală căutare pe google, legată de sfaturi vizavi de cum să călătoreşti cu autostopul în Europa de vest... Şi am avut şansă până în Leipzig! În Viena am avut noroc, în Praga, la fel... ca să aflu că, de fapt de la Konrad că în Europa de vest se stă la ocazie în parcări şi peco-uri, intrând în vorbă cu oamenii, schimbând 2-3 vorbe ca, astfel, să le câştigi încrederea. No, sokere, bulan! Doamne s'mulţan! Prima maşină ce m-a luat era o studentă la circa 20 de ani, ce mergea la Berlin, la facultate. Eu trebuia să o iau spre Nurnberg.. deci, exact în direcţia opusă.. Mi-a zis că stau aiurea pentru Nurnberg, dar să urc, că mă pune pe drumul bun.. am zis că no, i-o fi în drum. Şi treceau kilometri şi eu mă simţeam tot mai prost... a deviat vreo 20-25 kilometri de la traseul ei, doar pentru a mă lăsa într-un loc bun pentru a prinde ocazie spre Nurnberg-Paris. Aşa că, dacă am învăţat ceva în excursia asta, e faptul că lumea în care trăim şi oameni din jurul nostru sunt mult mai buni decât credem! Iar noi suntem nişte fricoşi obsedaţi!!! De unde m-a lăsat tipa asta, m-a luat un turc... mergea să îşi ia şeful de pe aeroportul din Munchen... mergea cu un merţan, din ăla, limuzină. Foarte amabil tipu'! Ne-am înţeles greu, pentru că ştia numai germană, iar germana mea e foarte apropiată de mulţimea vidă! Mai departe, am prins pe bucăţi mici. Pe la 15:00, într-o parcare fiind, m-am pus şi eu jos pe iarbă să mănânc, eram undeva înainte cu aproximativ 200 kilometri de Stuttgart. Şi deodată apar doi rromi de la noi, care işi fac zilele şi "câştigă" traiu' prin parcările europene, or fi gândit că e pont.. dar, înainte să apuce să îmi zică ce aveau de vânzare, l-am întrebat pe cel care era mai aproape: eşti român? Că da! M-au întrebat ce fac, câţi bani am etc. Mi se rupea! Ce puteau să îmi facă? Le-am răspuns sincer şi când au auzit, unul dintre ei i-a spus celuilalt: "Hai, mă, să facem si noi un bine şi să îl luăm pe omu' ăsta cu noi!" Şi m-au dus circa 200 kilometri, până in apropiere de Mannheim. Mai ziceţi ceva! Pe drum, s-au apucat să îmi povestească cum dormeau ei in boscheţi în Paris, cum ciordeau etc. Vezi versuri Guţă! Unu' din ei mi-a zis: "Tu ai faţă de om bun, dar pe mine cine m-ar lua la ocazie cu faţa asta?"

Din acea zi, mi-a rămas întipărită în minte întrebarea ce mi-a pus-o un tirist român: "Mă, copile, mă-ta ştie că ai plecat de acasă?" Iar răspunsu' meu a fost: "Dar câţi ani imi daţi?" Mi-a dat 19-20! La despărţire, m-a felicitat pentru curaj în maniera următoare: "Mă, ce pot să spun!? Felicitări! Uită-te la mine, că îs cât un urs, dar nu aş avea curaj să fac ce faci tu! Toată bafta!" I-a părut rău că nu m-a putut lua şi astfel, să aibe ocazia să stea mai mult de poveşti cu mine, mergea în cu totu' altă direcţie. Pe la 19:00, am ajuns în graniţa Germania-Franta (Saarbrucken), de aci m-a luat un tirist turc dubios. M-a dus vreo 250 kilometri până in apropiere de Reims, unde a trebuit să înnopteze într-o parcare. Era vreo 20:00 când am ajuns acolo şi a insistat să dorm în patul de la etaj că e târziu... dar în pofida faptului că omu' nost m-a copleşit cu amabilitatea lui, am refuzat.

În parcarea asta am păţit să fiu întrebat din ce ţară sunt. Adică omu' mergea la Paris, era singur în maşină, dar urma să decidă dacă mă ia sau nu în funcţie de ţara mea de origine! I-am raspuns tot cu o întrebare: Contează? Jenat, nu mi-a răspuns, oricum mă enervase şi nu aş fi mers cu el. După circa trei ore am prins maşină de Paris, rupt fiind, am adormit... şi am avut un coşmar groaznic... he,he... am visat că, la fel ca alţii, după ce am atins destinaţia (în cazul meu Parisul), m-am întors cu avionul.. ce coşmar!!! Din fericire, era doar un vis care încerca să îmi năruie visul-realitate, he he! Am ajuns sâmbătă la 02:00 în Paris, iar de aci nu ştiam cum să o iau cu autostopu' spre Beauvais, unde urma să mă cazez la nişte prieteni, iar metro-urile şi trenurile urbane circulau doar de la 05:00... aşa că, pentru a nu sta afară, m-am urcat pe un autobuz de noapte şi m-am plimbat cele 2-3 ore rămase, trăgând şi un pui de somn. Dimineaţa am luat trenul de Beauvais. M-am odihnit şi refăcut până duminică seara şi am decis să las Parisul şi cartea ce o aveam de văzut în biblioteca BULAC pentru altădată. Prietenii la care am stat porneau duminică seara spre Salzburg, unde aveau de lucru, aşa că am decis să mă întorc cu ei. Din Salzburg m-au luat două doamne românce: mamă şi fiică. Ele m-au dus până în Timişoara... dar nu fără peripeţii. Eu am adormit înainte de Budapesta... şi au reuşit să intre în Budapesta... ne-a trebuit circa o oră să ieşim. Apoi, eu am adormit din nou înainte de intrarea în ţară şi, în loc să între în România, pe Cenad, au confundat vămile şi au intrat în Serbia şi uite că aşa am văzut şi un pic de Serbie, fără să îmi fi fost pe listă. Într-un final, am ajuns în Timişoara, de unde am fost prea obosit ca să mai întreb dacă mă iau gratis şi deci, am plătit şi eu autostopu' ca navetiştii, ca să pot dormi liniştit.

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Prima călătorie - 4900 km, 10 zile, 85 €.
(Cluj - Paris - Cluj)

Oraşe vizitate: ***Viena, Praga, Leipzig***

Săgeţile negre indică drumul de dus, cele albastre drumul de întors.

Trecuse circa o lună de când m-am întors din prima mea expediţie şi, într-o dimineaţă, mă trezesc visând că trec graniţa dintre Moldova şi Transnistria... dor de ducă! ♥ Însă prima dorinţă aşternută pe sufletul meu, imediat după întoarcerea de la Paris, a fost să merg cu ocazia până la Sankt Petersburg (via Moscova). De atunci şi până azi, toţi cei cărora le-am spus de acest plan au încercat să mă convingă să nu o fac, aducându-mi cele mai înfricoşătoare argumente: că o sa devin donator de organe, că o sa fiu violat, că o sa fiu omorât pentru 10 euro ETC!!!! Cel care s-a chinuit cel mai mult să mă convingă de acest lucru, preţ de câteva ore, a fost un tirist foarte amabil! Tipu' m-a dus de la Bistriţa la Suceava, la simpozionul de la Universitatea Ştefan cel Mare, unde am cunoscut-o pe draga şi extraordinar de faina Lore. Mi-a zis că nici măcar el, cu propriu-i tir si având circa 100 kg, nu merge singur în Rusia, ci doar cu încă un coleg in cabină. Omu' a fost impresionat de ce fac, m-a felicitat... dar ultimul lucru pe care mi l-a spus la despărţire a fost: "Nu te duce în Rusia!" Dar înţeleptul Solomon spune că o dorinţă neîmplinită îmbolnăveşte sufletul! Şi azi, revelaţie! Mi-am

amintit de prietenul meu Gleb, care e rus, şi i-am scris, întrebându-l dacă e vreun pericol. Mi-a plăcut mult răspunsul lui: "C'mon! You are a Romanian! An east-european!" Apoi, mi-a explicat că e doar o frică specifică celor căcăcioşi din vest, că mă ajută să obţin viza şi mă aşteaptă la Moscova, că mă duce la el în oraşul natal etc.

În 7 iulie 2012 am primit rezultate examenului de licenţă şi în aceeaşi zi am luat-o la drum! Am pornit cu FRICĂ şi cu MORCOV... nu am dormit bine în noaptea dinaintea plecării!!! De ce? Chiar în ultima seară, pe CouchSurfing s-a anunţat dispariţia unui hitchhiker, în Elveţia, de mai bine de o lună... Chiar în seara dinainte să plec! Unii ar fi considerat ştirea vreo voce divină, care le spune să stea naibii acasă!!! Noroc că eu nu mă rup după alea sfinte. Am pornit la 15:00 din Floreşti. După circa zece minute, am prins ocazie până la Oradea. Odată ajuns în Oradea, am traversat oraşu' până în capătu' dinspre Borş. Acolo, am mers pe jos aproximativ trei kilometri până la primul peco, ca să aibă unde opri maşinile în caz că vor să mă ia. Toate bune şi frumoase, am intrat în vorbă cu cei parcaţi în peco, iar după vreo cincisprezece minute de încercări fără rezultat, am decis să-mi testez norocul cu un şofer de microbuz Mercedes, cu numere de Bulgaria:

-Bună ziua, mergeţi spre Italia?

-Da
-Şi m-aţi putea lua şi pe mine?

-DAR NU AI DROGURI?!

Cred că expresia feţei mele la aceste vorbe a fost suficient de grăitoare, cât să îl convingă pe om, dar, pentru orice eventualitate, am mai scos şi un „NUUU" de ăla cât toate zilele, la care tipu':

-Bine, hai sus. Unde mergi?

-Padova.
-NO! Trec prin Padova! Eşti norocos! 1100 de kilometri cu o singură maşină! RECORD (la vremea respectivă)! Trebuia să ajung luni dimineaţă în Padova... aşa că pe drum, m-am decis să mă lase cât de aproape poate de Veneţia. Văd si "Venezia", chiar dacă o fac singur. Tipu' a oprit să doarmă puţin înainte de graniţa cu Slovenia, s-a întins pe toate cele trei scaune ale microbuzului\dubiţei, iar eu am dormit pe iarba, în parcare. Îmi zisese dinainte că o să facă pauză să doarmă şi că eu ori merg mai departe, ori dorm. La 5 AM, Sebi s-a trezit şi am pornit. SLOVENIA are nişte peisaje de vis! E SUUUUPEEEERRR!!!!!

Sebi m-a lăsat într-o parcare, la 35 de kilometri de Veneţia, dar nu fără să îmi spună că nu sunt normal. Răspunsul meu a fost: "Nu te supăra, nu vreau să fiu normal! Nu mi se pare normal să fii normal! Aşa văd eu lucrurile...", apoi a sfârşit ca toţi ceilalţi - prin a zice că e tare ce fac etc. În parcarea unde m-a lăsat Sebi erau doi sârbi din Belgrad, stăteau aici de circa şaisprezece ore fără să fi

prins nimic... si mergeau doar până la Verona... închipuiţi-vă ce reacţie au avut când au auzit că eu am prins 1100 de kilometri din prima! Le-am adus noroc, la vreo cincisprezece minute după sosirea mea, au prins ocazie. Era o căldură năucitoare. La un sfert de oră după ce au plecat sârbii, am prins si eu ocazie până la vreo cinşpe kilometri depărtare de Veneţia (aeroportul Marco Polo). De acolo, am luat un bus până în oraş. Pentru că era duminică, casa de bilete era închisă. Nu că aş fi avut eu greţuri în a urca fără bilet.. dar trebuia urcat prin faţă, pe lângă şofer. Ce mă făceam cu biletul vieţii? Am primit un bilet de la un marocan, cu care intrasem în vorbă in staţie şi pe care îl întrebasem de casa de bilete.

Notam în jurnal: "E extraordinar de greu şi de obositor! Mult, mult mai greu de călătorit cu autostopul pe distanţe uriaşe vara, decât primăvara... toată ziua în soare, circa 35 de grade, cu rucsacu' în cârcă, mult de mers pe jos... sper să ajung cu bine!"

Ajunsesem cu o zi mai repede, iar cazare aveam asigurată prin couchsurfing doar pentru noaptea următoare în Padova, la Boris, aşa că am decis că după ce văd puţin Veneţia, să mă duc să mă hodin pe plajă, să mă bălăcesc oţâră în mare, ca mai apoi să dorm ca un adevărat Cupidon pe plajă, în Veneţia! A fost ok noaptea respectivă, cu excepţia câtorva ţânţari ce nu îşi vedeau de treaba lor.

A doua zi de dimineaţă, am verificat în Biblioteca din Piaţa San Marco dacă nu puteam găsi ceva ce mă interesa (o a doua ediţie a hărţii ce mă interesa fusese printată în Veneţia, în 1718). Nu am găsit nimic, aşa că am luat-o spre Padova, unde a fost printată ediţia de la 1700, dar, nici aici, nimic! Cică Napoleon ar fi de vină... a distrus totu' pe aici ... e prima oară când am ceva împotriva idolului meu.. Sala de carte veche a bibliotecii din Padova... din altă lume!

Marţi am pornit din Padova cu direcţia Paris. Cu carton, la fel, de Paris. Îmi zâmbea lumea, îmi făcea semne că îs tare! Râdea! Tocmai asta e şi ideea! Să fii funny! Să emani energie pozitivă! Că astfel vei opri pe unu' ce te duce 100-200 de kilometri şi tot e bine.

Pănă la Milano a fost ok, dar de acolo trebuia să mă decid dacă să o iau spre Strasbourg, înspre nord, prin Elveţia, sau să continui spre vest, cu direcţia Torino-Chambery. Am ales a doua variantă şi am prins tot numai pe distanţe mici, printre alţii, m-au luat un tirist senegalez şi un soldat american (SUA au o bază militară în apropiere de Vicenza). Americanul ăsta era un tip uriaş, de vreo doi metri şi conducea cel mai mic Smart pe care l-am văzut vreodată. Când a ieşit din maşină să îmi facă loc în portbagaj, pentru rucsac, m-am întrebat: cum naiba a încăput ăsta în maşina asta? Oare reuşeşte să mai intre o dată? Tipu' s-a oferit la modu' cel mai serios să mă ducă în gară sau în aeroport, în Milano, şi să îmi cumpere bilet de Paris... L-am refuzat! I-am explicat povestea şi religia mea! N-a avut inspiraţia să îmi ofere să bem banii ăia în noaptea ce urma!!! Aia nu refuzam!!! De multe ori, în situaţii de astea mă întreb dacă nu ar trebui să fiu... cu mai puţină inhibare, pur şi simplu să primesc şi să las ruşinile şi ardenelismele, he, he! Omu' chiar se invitase să îmi fie de folos..

nu mi-ar părea rău să mă schimb puţin în sensu' ăsta, că ştiu că n-ar fi o problemă! Nah, gagiul ştia că în România avem femei frumoase, e un fel de brand naţional.

După american, m-au mai luat italieni şi un frate de peste Prut şi aşa am ajuns înainte de tunelul Frejus undeva pe la 22:00, era friguţ – în creierii Alpilor, drumu' şi parcarea, pustii... dar după circa o oră m-a luat dl Gigi! Un şofer de microbuz, român de-al nost! Discuţia cu dumnealui a început ca oricare alta, pentru că maşina dânsului avea numere de înmatriculare de Italia şi nu m-am prins că e român:

-Escuse me, do you go in France? Lyon, Strasbourg, Paris?

-Mă, eşti român?

-Da!
-Şi de ce nu spui aşa!?

99% dintre cei care te iau la ocazie sunt bărbaţi. Cu cei mai mulţi dintre ei vorbeşti despre femei, că e inevitabil. Cu cei mai mulţi am puţine de povestit legat de femei, pentru că optica/perspectiva ne e foarte diferită. Amu a nu se înţelege că îs vreun sfânt! Încă nu am dat nicio femeie jos din pat! Dar când, pentru majoritatea, subiectu' „femei" se rezumă absolut doar la sportul înrudit cu flotările şi numit sex, îl epuizezi destul de uşor! Că eu nu stau să îmi descriu/desenez emoţiile/trăirile/etc, că nu îs femeie!!! La noi e mult mai simplu! Mamă, ce am făcut... ce cur, ce ţâţe, etc şi în două minute spui toată povestea, la drajele de ele e mai complex! Ele pot povesti ore despre câteva minute. Bun, ţin minte cu drag că împreună cu dl Gigi am povestit foarte fain despre femei şi mi-a trezit amintiri la fel de faine! M-a întors în timp cu mulţi ani. Ştiţi starea aia de adolescenţi, ce au impresia că au lumea la picioare? No, atunci ştiţi cum zic! Dl Gigi m-a lăsat în apropiere de Strasbourg, într-o parcare. De aici, m-a luat Silviu! Cea mai tare experienţă cu autostopul de până atunci, cea mai tare experienţă în sensu' de cel mai fain om. Silviu m-a dus până la Londra! Mergea la Londra şi am decis să las Parisul pentru la întoarcere, la Londra aveam de văzut singurul exemplar rămas din ediţia de la 1700. Silviu e una dintre foarte, foarte puţinele persoane care, după ce m-a întrebat ce fac, unde merg, mi-a zis din prima: "Bravo, mă! Eu te admir!" E, că mai apoi, după ce mi-a auzit mai multe peripeţii, a admis şi el că îs nebun, e alta . Dar a tot continuat să adauge să nu mă schimb, să rămân aşa!

Silviu mi-a făcut cinste cu trei mese - una dintre ele la restaurant şi mi-a pus mâncare pentru drum. Pe maşina lui am văzut şi eu cum găteşte un tirist la butelie de aia mică, am dormit şi m-am odihnit foarte bine o noapte la el in cabină, am povestit de toate cu el. Circa 24 de ore a durat, cu tot cu pauze. A deviat de la drumul lui în jur de 30 de kilometri pe motorina ălora de la firma lui, doar ca să mă lase în oraş, în Londra! A oprit pe interzis ca să cobor – şi nu uitaţi că în UK, circulându-se pe stânga, iar camionul fiind de România, a trebuit să cobor în mijlocu' drumului! Uitasem să îmi iau lingură şi mi-a dat el! O să o ţin ca suvenir! Ce mai? Un om extraordinar! Şi la urmă, ca şi cum nu era

suficient, mi-a dat trei lire, să am de buzunar! Şi voi ce ziceaţi, mă!? Că o să mă omoare careva? Că o să fiu violat? E o experienţă super!

Cu Silviu am trecut prin Luxemburg. Aici, benzina si motorina sunt foarte ieftine! Undeva la 1 € şi 20 de cenţi... cozi de sute de camioane la peco-uri, cum nu mi-a mai fost dat să văd de când îs! Coada se întindea 1 kilometru pe autostradă...!!! Ceva de necrezut!!!

M-a lăsat în Londra şi la despărţire îi zic: "Pe mâine dimineaţă îs in Paris", la care el: “Mă, tu continui să mă uimeşti de o zi, întruna! Îmi place cum gândeşti! Gândeşte în continuare aşa! Fii pozitiv!” Printre altele, mi-a mai zis că ia des la ocazie, dar că de când e nu a nimerit să ia pe cineva care să meargă pe aşa distanţe mari, de unu' singur. A zis că toţi pleacă ori cuplu, ori doi băieţi, ori 2-3 fete! Răspunsul meu: “No, bine, măh! Poi, da' ce?! Eu îs toată lumea?!” Tot el, la un moment dat, mi-a zis: ”Mă, da' tu tot timpu' eşti aşa amabil şi simţit si zici aşa des mersi? Sau numa cu mine? Mai termină cu mersi-urile!” Şi i-am povestit că eram poreclit într-o vreme "scuză-mă - mersi".

Ce e foarte fain într-o excursie ca asta e că eşti singur cuc, ai timp de tine la maxim, ai timp să îţi gândeşti toate problemele, pe toate feţele, şi ăsta e un lux pe care puţini şi-l permit, în societatea noastră grăbită! Că stai să prinzi maşină, sau dormi pe plajă in Veneţia, că dormi pe iarbă într-o parcare, in Ungaria, că umbli cu rucsacul în cârcă în Padova, pe 35 grade, până ţi se face rău: ai timp! AM timp! sic sic!... la naiba! Cui să mulţumesc pentru asta? Cred că o să îmi mulţumesc mie, o să îmi mulţumesc că am fost îndeajuns de nebun încât să o iau la drumu’ ăsta! Timpu’ ăsta e cu atât mai preţios pentru mine, cu cât eu de obicei sunt grăbit, plin de energie ş.a.m.d! Şi dacă a presupus să fac călătoria asta doar pentru a avea sentimentu’ pe care îl am acum, când notez astea pe carneţelu’ ăsta, credeţi-mă că a meritat din plin! Stai toată ziua la lucru sau acasă, faci aceleaşi lucruri şi te gândeşti în acelaşi fel la lucrurile care te preocupă! Crede-mă! Dacă nebunu’ de mine face aşa, sigur şi tu faci la fel! Ieşi din rutina de zi cu zi şi parcă scoţi de la congelator şi creieru’! O să gândeşti mai limpede şi o să îţi vină soluţii noi pentru rezolvarea problemelor pe care le ai! Ai să stai năuc, întrebându-te neîncetat de unde a putut capu’ ăsta al tău/al meu prost să scoată lucruri aşa geniale! Câţi aţi auzit de expresia "motion creates emotion"? E recomandată celor care vorbesc în public - să se mişte, să meargă, pentru că astfel vor fi mai expresivi, convingători şi orice o mai fi nevoie pentru ca un mesaj să îşi atingă ţinta. Ei bine, motionu’ ăsta special pe care îl practic eu creează gânduri speciale! Există un proverb turcesc care pune o întrebare foarte înţeleaptă: “Cine este mai înţelept: călătorul sau cel care citeşte multe cărţi?” Mai bine nebun decât normal! Unde m-a lăsat Silviu, la marginea oraşului, era o staţie de bus ce ducea până la ultima staţie de metro (underground la ei). În UK, biletu’ pentru bus îl cumperi de la şofer, ştiam asta de când fusesem student Erasmus în Glasgow. Aveam cele trei lire mărunt de la Silviu, dar nu am vrut să le dau pe bilet, aşa că am scos o foaie de cinci euro şi i-am cerut bilet, explicându-i şoferului că tocmai am ajuns din Europa cu autostopul şi nu am lire. Am mizat bine... nu mi-a luat banii! Apoi, cu metrou’, normal că a fost moca! Am ajuns la timp în Londra, am intrat în British Library la 14:00, programul fiind până la 16:00. Mi-au zis că în 45 de minute îmi vine harta. Au trecut 45 de minute, o oră, o oră jumătate... în timpu' ăsta, am tot mers să îi întreb ce se întâmplă... stres şi panică din nou... deci, ori bibliotecile astea, ori eu îs blestemat. Până

la urmă, harta mi-a ajuns la 15:50! Au prelungit cinci minute orarul sălii pentru mine şi şi-au cerut scuze pentru întârziere. Din păcate, originalu' nu îmi aducea niciun fel de informaţii suplimentare... doar bucuria de a şti că am pus mâna pe el. Noaptea următoare am dormit-o la unchiu' Manu, fără să apuc să mă văd cu Mihai, Tunde, Bogdan şi alţi prieteni pe care îi am în Londra. A doua zi de dimineaţă, cu rucsacu' umplut de mâncare de către tuşa Silvia, am pornit spre Bruxelles, unde mă aştepta MGA!

Dar a fost foarte dificil să ies din Londra... oraşu ăsta e un monstru' ordinar când vine vorba de ieşit cu autostopul din el! E foarte prosteşte conceput din punctul de vedere al amplasării peco-urilor şi parcărilor... pe 170 de mile (circa 300 kilometri) de London Ring sunt... trei parcări cu benzinării! Mi-au trebuit 6 ore să scap din Londra. Într-un final, am fost luat de un tirist grec, asta nu înainte de a mi se arăta „semnul păcii" (degetul mijlociu) de două ori şi de a fi întrebat ce fac!!! LOOOLLLLL! Stăteam cu degetu' ridicat şi cu un carton pe care scria Dover! Ce puteam face?! Grecu' nost' era destul de ciudat... nu ştia o boabă engleză şi îi era frică să nu am droguri. Prin semne, l-am invitat să îmi caute în rucsac, dacă voia. No, iată-ne ajunşi în Dover, în port, şi când să trecem, tipa de la ghişeu se uită peste actele tirului şi îmi spune că eu tre' să plătesc 15 lire. Normal că am luat-o cu calm ardelenesc şi i-am zis că nu pricep de ce, pentru că atunci când am trecut din Franţa în UK nu mi s-a cerut. Nu s-a sinchisit să îmi dea detalii, mi-a zis doar că dacă nu îi plătesc suma respectivă, cheamă poliţia portului să mă scoată. Am poftit-o să cheme poliţia, iar apoi i-am zis că mi se părea că UK e o ţară civilizată şi cu oameni manieraţi, ce ştiu să trateze un om şi să vorbească, i-am mai spus că eu am întrebat-o frumos şi respectuos, având argumente, şi că aş fi avut aceeaşi pretenţie din partea ei, şi că dacă crede că mă sperii că vine poliţia să mă escorteze afară din port, se înşeală, iar dacă mă tratează aşa pentru că sunt român, să îi fie ruşine! Astea nu le-am mai spus pe cel mai calm grai ardelenesc... dar au avut efect!! Mi-a explicat că mai mult ca sigur compania tirului ce m-a adus din Franţa în UK plătea asigurarea şi pentru însoţitoru' şoferului, dar că, din nefericire, compania grecului nu plăteşte şi, deci, tre' să îmi plătesc eu sau să cheme poliţia să mă scoată din port... Mi-ar fi plăcut să ies din port, nu i-aş fi dat banii ăia nici în ruptu' capului! Dar îi promisesem grecului când mă luase prin semne că "With me, no problems!". Şi cum discuţia cu japiţa aia dura de vreo 2-3 minute, timp în care grecu' se uita ca curca-n crengi, speriat şi ne-înţelegând nimic, am zis că din omenie faţă de el să plătesc! Am plătit, grecu' a luat-o din loc, dar a oprit după 100 de metri şi m-a dat jos... i-am cerut o dovadă a faptului că am plătit, ca să pot urca pe vapor! Nu mi-a dat! L-am salutat RESPECTUOS, pentru că eram sigur că e prost şi nu ştie ce face. Am coborât şi i-am notat număru' de înmatriculare şi am mers în prima clădire de birouri din port. Am fost trimis la alt birou, unde am explicat ce s-a întâmplat. De data asta am fost tratat foarte ok. Grecu' a trebuit să se prezinte la apel şi să mă urce pe vapor! S-a conformat! Când am urcat pe vapor, mi-am luat toate lucrurile cu mine şi am intrat cu tupeu la zona destinată şoferilor de tir, cu toate că fătărău' de grec încerca să îmi explice că nu am ce căuta acolo! Ştiam din experienţa cu Silviu că acolo laptele, ceaiul, cafeaua şi sucul sunt gratuite, dar mai ales că voi întâlni şoferi români, ce mă vor duce mai departe! Aşa a şi fost!!! M-a luat un tip super de treabă!!! Nu o să îi menţionez numele, pentru că are o poveste deosebită, în felul ei! A fost cameraman la o televiziune naţională din România, iar din mita luată cu ocazia campaniilor electorale din 2008 şi 2009, şi-a achiziţionat apartament în localitatea de

unde e (o localitate cu circa 100.000 de locuitori!!!) şi un Audi A4! Cică s-a schimbat nu-ştiu-ce lege şi în campanie fiecare partid/candidat are acelaşi număr de minute “pe sticlă”. De atunci, s-a cam dus baba cu colacii, dar se învăţase cu bani mulţi şi, tânăr fiind, s-a angajat şofer “pe comunitate”, un şofer de ăsta făcând circa 2000 € pe lună. Asta, ca să vedeţi câte afli ca autostopist!!! Ţin minte că acum câţiva ani, m-a luat un domn în vârstă, undeva în Apuseni, şi mi-a spus că el ştia din septembrie 1989 că Iliescu îi va lua locu' lui Ceaşcă la finalu' anului!!! Avusese o oarecare funcţie în armată. Gândiţi-vă că un amărât de cameraman a făcut în doar doi ani din mită bani de un apartament şi o maşină frumuşică!!! Atunci cât fură unu' cu o funcţie mai “respectabilă”? Iar vinovaţii suntem noi, că ne lăsăm călcaţi în picioare!!! Şi când se iese în stradă pentru demonstraţii, de cele mai multe ori ies foştii comunişti sau oameni care nu au nimic în cap!!! Dar, credeţi-mă, nu mai poate dura mult! Sunt prea mulţi tineri care ştiu ce vor şi înţeleg viaţa politică şi ceva se va schimba!!! Şi o să fiu acolo în primul rând când nişte oameni cu capu’ pe umeri şi cu un program serios o să vrea să facem ceva concret!!!

Tipu' m-a lăsat într-un peco, undeva la circa 100 kilometri înainte de Bruxelles. De aici, m-au luat nişte ţigani “de-ai noştri”! Mirosea ca naiba în maşina lor... dar mă grăbeam să ajung până la 00:00 în Bruxelles, ca să mai prind metro-urile circulând şi să nu am de mers pe jos cine ştie cât. Aşa că am acceptat să le urc în masină. Îmi puneau nişte întrebări dincolo de orice bun-simţ: câţi bani am la mine, dacă nu mi-i teamă că mă prădează cineva etc. Când le-am arătat că mai aveam 14 € pentru cei circa 2500 kilometri ce îmi mai rămâneau de făcut, au rămas mască! Şi uite cum am dat o lecţie de curaj şi indiferenţă unor jegoşi şi inculţi ordinari, cărora li se părea că e de presupus să îmi fie frică de “jm3k3ria” lor!

Ăştia m-au lăsat undeva la 10 kilometri de Bruxelles, de unde m-a luat un belgian foarte amabil, care, în tinereţe, fusese şi el cu autostopu’ din Belgia la cercu’ polar de nord în Scandinavia, de acolo în jos până în Maroc, pentru ca din Maroc să se întoarcă acasă... tipul mi-a dat 18 ani!!! Iar eu mai aveam mai puţin de 2 luni până la 27 în acel moment!

Am ajuns la MGA, am vizitat puţin oraşul (Comisia Europeană şi Parlamentul European). Aici am “salutat” <personalităţile> ce ne-au reprezentat în ultima vreme în Parlamentul European, genii precum Becali, Vadim sau Eba:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Seara, ne-am uitat la Supercupa României, în care câinii mei i-au bătut pe "frânarii" lui. S-a răzbunat el de Rev... dar nu spun cum, că cică va fi dezmoştenit dacă află dl Muşat senior!

A doua zi, am asistat la finala campionatului de fotbal al stagiarilor Parlamentului European, finală în care echipa lui MGA a jucat, dar a pierdut-o la penalty-uri... Oricum, noi am băut în seara aia! Chiar m-am simţit super la Bruxelles! La Upsalla nu apuc să îl vizitez, dar o să îl vizitez în Aix de Provence şi o să facem şi acest oraş nesigur pentru câteva nopţi! În Bruxelles am avut probleme cu gorilele de la două cluburi... nişte retarzi - ce voiau, nu a înţeles nimeni din grupul nost'! Că eu eram destul de torpilat şi, hai, să zicem că aveam motive să nu înţeleg! La fel ca ultima oară la Bucureşti, cu Brâşcu şi Pompi, când iar am fost scos, fără motiv, din Silver Church. Am eu farmecu' meu asupra gorilelor retarde, probabil ceva asemănător efectului de lună!

Luni dimineaţa am luat-o spre Paris, am stat trei ore în Bruxelles fără să prind nimic si când am prins, am prins doar pentru circa 40 kilometri, până la Mons. Acolo am stat iar aproximativ două ore... ca de aici să mă ia Pascal şi să mă ducă cu Audi-ul său A8 până pe Champs-Élysées!!! De acolo, mi-a luat circa două ore până am găsit biblioteca BULAC. Aici am ajuns super stresat, obosit etc.

(mai ştiţi povestea cu struţo-cămila-porco-racu din Leipzig?) De data asta am ajuns prea târziu, pentru că sala de carte veche se închisese. Trebuia să revin a doua zi... şi nu aveam rezervată cazare prin Couchsurfing în Paris... şi nici măcar o plajă primitoare, ca în Veneţia... Aşa că, în acea noapte, am dormit iepureşte într-o staţie de metro. Dimineaţă am făcut „duş" la chiuvetă, în toaleta bibliotecii BULAC. Era foarte fain că aveau baie cu chiuvetă pentru persoane cu handicap şi puteai închide uşa după tine! Am făcut curat după mine, ştergând pe jos cu unu' din tricouri, pe care mai apoi l-am aruncat! Cartea pe care am consultat-o nu îmi aducea nici ea nicio informatie nouă... Şi din nou am pornit la drum, luând-o spre Viena. A mers super bine! Din Paris până în Saarbrucken, m-a dus prima maşină cu care am intrat în vorbă, din Saarbrucken până în Linz m-a dus tot prima maşină de care am întrebat (un tirist român). Am ajuns în Linz pe la două noaptea, iar tiristul trebuia să facă pauză. Am decis să dorm la el în cabină, pentru că eram prea obosit. A doua zi am ajuns la Viena, unde am odihnit o noapte la Cosmin.

Următoarea zi am luat-o spre ţară. Din Viena până undeva, înainte de graniţa Austria – Ungaria m-a luat un cuplu de români ce se plimbau cu maşina personală şi cortul prin Europa de vreo două săptămâni! Doi oameni foarte faini! De unde m-au lăsat ei până la Oradea m-a luat un tîrgumureşean ce aducea cu maşina personală români ce fuseseră la lucru în Germania. Domnu' respectiv era amabil, foarte ok. Avea la el în maşină, pe bancheta din spate, încă două persoane şi pe mine m-a luat în faţă lângă el să îl ţin de poveşti, ca nu cumva să adoarmă. Ei bine, problema era că în spatele lui mai era o maşină cu patru români care, şi ei, se întorceau de la lucru de dincolo, iar unu' din ei îşi luase atunci maşina şi nu ştia drumu' şi nici nu avea GPS aşa că venea după domnu' ăsta în a cărui maşină mă aflam eu. În maşina asta din spate, era un ţăran ce se alcoolizase bine de tooottt! Toate bune şi frumoase până înainte de Budapesta, unde avusese loc un accident pe autostradă şi am stat în ambuteiaj circa trei ore. Tipu' alcoolizat tot ieşea din maşina lui şi făcea circ să se mişte restu' maşinilor naibii că el se grăbeşte! Bun, ca să scăpăm mai repede de ambuteiaj, am luat-o prin oraş. Mie îmi trebuia să fac "treaba mică" de câteva ore bune... îmi trebuia cum nu mi-a mai trebuit numai încă o singură dată în viaţa mea. Sunt o persoană ce poate să se abţină de la "treaba mică" şi douăsprezece ore fără probleme, pentru că în calitate de autostopist, asta e una dintre abilităţile obligatorii. Nu poţi cere omului să oprească că ai tu scheme în cap! Te pişi când vor alţii, nu când te trece... dar de data asta aveam ore bune de când ţineam în mine... şi simţeam că pur şi simplu, la modu' cel mai serios, îmi puşcă vezica... începeam să mă gândesc cât e de grav dacă crapă naibii vezica... îmi închipuiam cum se împrăştie urina în sânge, în organism... îmi intră şi în stomac (şi e ca şi cum aş fi băut pişat :)))) ... dar omu' nu putea opri, pentru că se circula bară la bară... şi nu se arăta niciun peco... Până la urmă, în oraş fiind, pe o stradă mai ok, lângă o cale ferată, a oprit să îmi fac nevoile... dar eu mai am o problemă... când îmi trebe foarte tare la "treaba mică", mă inhib şi nu o pot face... mai mult, a venit alcoolizatu' din maşina din spate să mă certe în timp ce încercam să mă uşurez... M-am enervat şi m-am dus la maşină şi i-am zis la om că îmi iau rucsacu' şi îi mulţumesc. Nu a vrut să mă lase amanet, a insistat să vin, că găsim noi un peco unde să intru să o fac liniştit! Şi peco-ul nu se arăta... aşa că dl Erwin din spate (un tip foarte funny, la glumele căruia am uitat să spun că am râs tot drumu'... atunci când nu eram crispat, panicat şi îndurerat de vezica gata să puşte) a zis: "Mă, băiete, te-ai mai pişat vreodată în flacon?" I-am spus: "Da! Dar atunci nu

era nimeni lângă mine!” M-a convins să încerc, că doar toţi îs bărbaţi în juru' meu şi oricât aş avea-o de mare nu o să se sperie... Am băgat flaconu’ în pantaloni, mădularu-n flacon şi aşteptam... şi la un moment dat, cel de sus s-a îndurat de mine... şi ORGAAAASMMMM!!!!! După cum bine spune ardeleanu': “Doamne, bine-i când strănuţ’/ Când te piş’ şi când te fuţ’!” Deci, a fost o experienţă ce nu poate fi redată în cuvinte... o experienţă care ar putea fi mimată cu succes numai de nebunul de Jim Carrey şi strâmbăturile lui.

Dacă ăsta se poate numi ajuns cu bine... am ajuns cu bine la Oradea, unde am hodinit la unchiu’ Iosif, iar apoi, până la Cluj, a fost o plimbărică! Cică în noaptea aceea vorbeam singur în somn şi îi spuneam cuiva: “Ia-o pe la nord, că e mai scurt!” Oare cu ce călătorea omu'?

A doua călătorie - 5900 km, 12 zile, 36 €
(Cluj - Londra - Cluj)

Oraşe vizitate: **Veneţia, Padova, Londra, Bruxelles**

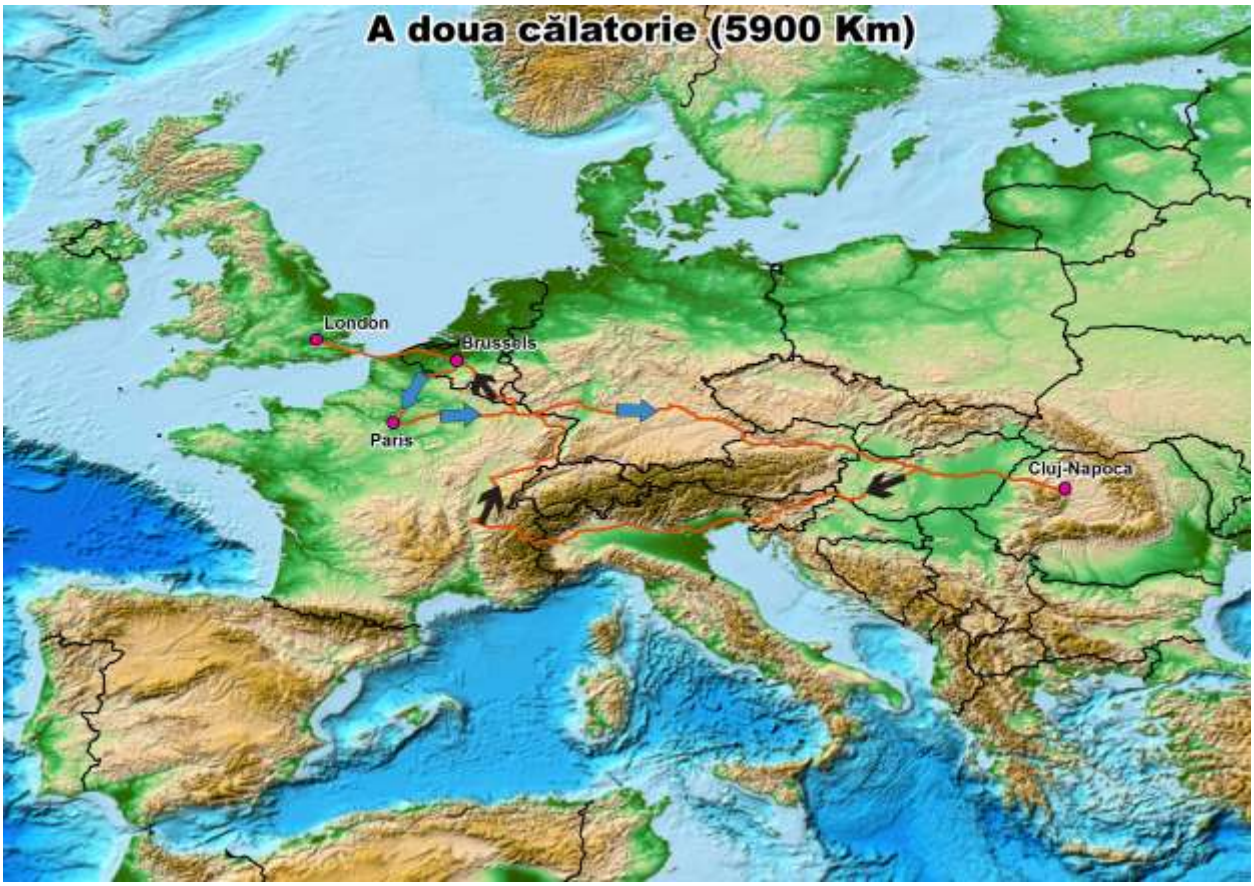

Săgeţile negre indică drumul de dus, cele albastre drumul de întors.

Întors din a doua călătorie cu autostopul prin Europa, am hotărât că trebuie să fac înconjurul lumii cu autostopul cu orice preţ. Mă îndrăgostisem de călătorit, voiam să văd cât de mult din lumea asta! Mi-au luat câteva luni până să ştiu că întradevăr o voi face, la început într-o zi eram încrezător în următoarea zi îmi ziceam că n-am bani, că o să mor de foame, etc. Ajuns înapoi la Cluj mi-am căutat de lucru toată vara, ca majoritatea studenţilor proaspăt absolvenţi. Nu am găsit nimic, aşa că am zis că merg în Spania să lucrez ca grădinar. Munceam ca grădinar 2-3 zile pe săptămână iar restul zilelor munceam pentru pagina de facebook ce mi-o făcusem, trimiteam mesaje spam, copy – paste. Am trimis cca 50 000 de astfel de mesaje, în 2 luni (uneori trimiteam mesaje şi 16 ore pe zi). Ele mi-au adus primele 7 000 de like-uri pe facebook. Mesajul suna ceva de genul: "Eu sunt Timo şi încerc să fiu primul român care va face înconjurul lumii cu autostopul. Dacă ţi se pare fain şi îmi poţi da like la pagina de facebook, voi aprecia mult, dacă nu scuze deranjul." La urmă dădeam link la pagina de facebook. Am pornit din Floreşti joi, 1 noiembrie, la 11:00 AM. Cu zi înainte mă întâlnisem cu ea, a doua oară. Am pornit cu rucsacul mai greu ca oricând altădată! Până la Oradea, m-a luat un tip foarte de treabă! Mi-a zis că m-a văzut târziu şi a trecut de mine şi că a întors să mă ia! Nu i-a părut rău! I-a plăcut mult povestea mea! Îi povestisem că, pe vremea aia, aveam circa 25.000 kilometri făcuţi ca autostopist profesionist şi că nu mi s-a întâmplat decât o dată să stau trei ore fără să prind nimic, de vreo trei ori am stat două ore fără să am succes, iar în rest doar mai puţin de o oră! Tipu' mi-a zis că aşa ceva nu e explicabil, numai dacă nu am un dar de la Dumnezeu pentru treaba asta! Se tot minuna de mine şi, din când în când, venea cu încă o completare a profilului meu psihologic/argument care să explice „darul" meu! La un moment dat a spus: „În primu' rând, ce te ajută e faptul că nu ai faţă de român, uită-te la mine, cine m-ar lua pe mine?" Mai trece ceva vreme şi vedem un biet tinerel de la munte care stătea şi el la ocazie, la care omu' meu: „Uită-te la ăsta, ce faţă de prost are! Cum să îl iau la mine în maşină?"

Din Floreşti până în Stuttgart am schimbat şase maşini, am făcut 1350 de kilometri în 20 de ore (recorduri la vremea respectivă în materie de kilometri şi ore merse încontinuu cu autostopu') Cu un an înainte, făcusem exact acelaşi drum cu Atlassib în 24 de ore... şi cu 80 €! După ce m-am odihnit, petrecând weekend-ul la "strâmba" şi draga mea soră, am pornit luni dimineaţa cu destinaţia Maroc! Voiam să văd Sahara! Mi-aş fi permis! Chiar aveam un buget frumuşel, circa 35 €! Ha, ha, ha!

Scrisesem pe Couchsurfing pentru cazare în Cordoba. Ruta Stuttgart – Cordoba consta în aproximativ 2250 de kilometri. Astfel, luni dimineaţa am pornit spre Cordoba. Iniţial, mi-am zis că o iau pe Freiburg im Beisgau – Mulhouse – Besancon – Lyon – Montpelier – Barcelona – Madrid – Cordoba, dar, la o privire mai atentă a hărţii, am realizat că pe acest traseu aş avea două tronsoane de drum naţional, aşa că am decis să trec Alpii (Stuttgart – Zurch - Milano). Având acest traseu stability am luat-o la drum. În acea zi, am fost luat la ocazie de un NEO-ZEELANDEZ!!! Nu mi-a venit să cred, aşa că i-am cerut paşaportu' la control! Din Zurich, am fost sfătuit să ţin Berna – Geneva – Grenoble. Aşa am făcut, dar a mers încet pe Elveţia. Pe la ora 17:00 eram undeva înainte de Geneva şi întrebam de Franţa. M-a luat un geniu cu care nu m-am înţeles deloc că nu ştia numai franceză... m-a dus circa 5 kilometri şi m-a coborât de pe autostradă.. Afară stătea să plouă, eu nu ştiam unde

sunt... a trebuit să stau pe marginea drumului, dar am avut noroc şi am fost luat de acolo în circa zece minute, de o doamnă trecută de 40 de ani care, când mi-a auzit povestea, a insistat să dorm şi să mănânc la ei acasă. Dat fiind că eram destul de obosit, am acceptat. Astfel, am avut o experienţă frumoasă în casa lui Patrick şi a Corinne-ei, coincidenţa făcând că pe fiul lor să îl cheme tot Timotei!

Marţi dimineaţă am pornit de la ei şi primele patru maşini ce m-au luat au fost toate conduse de femei! O irlandeză şi trei franţuzoaice! În toată cariera mea de autostopist am mai fost luat doar de trei ori de femei! Iar acum să mă ia patru într-o zi! CONSECUTIV... wow. Ceva necurat la mijloc. Vă daţi seama că treaba a fost oablă ca covrigu' cu gagicile noastre bătrâne... am făcut cu cele patru cucoane 200 de kilometri în şapte ore, şi ăia pe ocolite, pe drumuri naţionale, lăsat în locuri foarte proaste pentru a merge mai departe... Totuşi, pot afirma că franţuzoaicele îs cele mai curajoase femei! Una dintre bătrânicile astea era senilă rău, în zece kilometri, făcuţi cu 50-52 km/h, m-a întrebat de cel puţin zece ori: „De ce călătoresc cu ocazia? Pentru că îmi place să călătoresc?" Primea de fiecare dată un forţat zâmbet amabil şi un da... cu toate că eram aşa obosit şi stresat când m-a luat, îmi venea să îi zic să oprească maşina şi să mă lase în mijlocu' autostrăzii, decât să mai aud iar întrebarea aia. A, în afară de acea întrebare, mi-a mai povestit de vreo trei ori că m-a luat pentru că „personalitatea mea inspiră încredere", altceva nu ştia, i s-o fi blocat caseta! După ce mi-am început

ziua aşa bine cu doamnele pomenite mai sus, am fost luat de un italian foarte amabil şi simpatic (simpatic, că nu ştia numa' italiană). Tipul făcea parte dintr-un convoi „exceptionel" cu gabarit depăşit! Niciodată nu am mai fost luat de o drăcie de aia mare şi urâtă, ce încurcă de obicei circulaţia, dar cum italianu' meu era de treabă, nu a prea încurcat. El m-a dus de la Grenoble la Valance şi m-a lăsat într-o parcare, de unde m-a luat Ionuţ, primul român după circa 2000 km!!!! Ionuţ, un băiat superfain cu care am povestit de toate până la Barcelona! 550 de kilometri în patru ore!!! Tot cu peste 130-140 km/h! De după Montpellier, am mai luat pe cineva la ocazie, tot până la Barcelona, un israelian, tot era îngheţat, stătea de vreo trei ore acolo, într-un vânt spurcat, cu un carton în mână. L-am întrebat de ce nu intră cu oamenii în vorbă la pompă, şi mi-a zis că îi e ruşine... am fost tentat să îi zic că dacă te-ai tunde şi spăla mai des (mirosea bine...), poate nu ţi-ar mai fi ruşine... Nu vreau să fiu înţeles greşit, nu sunt adeptul îmbrăcatului fiţos, nu o fac, nici nu mi-aş permite-o, dar, frate! Tre' să te speli şi să fii îngrijit! Ionuţ nu ajungea chiar până în Barcelona, aşa că m-a lăsat pe autostradă, într-un peco, la circa 50 de kilometri înainte de Barcelona, bineînţeles, avertizându-mă şi el, şi israelianul, că în Spania e greu să prinzi ocazie. Le-am spus că nu va fi cazul meu. Nu am ştiut că o să stau acolo patru ore fără să prind ceva de Lleida-Zaragoza-Madrid... nu am ştiut că nu eram deloc bine amplasat pentru direcţia Madrid... După patru ore jumate, în timp ce tipul care lucra la peco mă ţinea la curent cu scorul meciului ireal - Borussia, iar Borussia îmi încălzea sufletul, pentru că a condus până să plec eu prin minutu' 70, am zis că asta e, intru în Barcelona şi ies spre Madrid. După încă patru ore, la ora 02:00, eram pe marginea autostrăzii, ştiind că nu mă va lua nimeni până dimineaţă. Trecea din an în Paşte câte o maşină, dar după vreo 15 minute a oprit un tip. Când am văzut, am făcut o faţă care întreba: „Tu ce mama naibii faci, că sigur nu ai oprit să mă iei pe mine?"... mergea la Zaragoza, un bătrânel simpatic, care mi-a povestit că ia la ocazie pentru că atunci când era tânăr nu era luat şi numai el ştie cât înjura... Nu o fi vrut să păcătuiesc şi eu... Să nu mai menţionăm că erau 5 grade afară şi un vânt de-ăla ce îţi intră sub piele, cum o fac panaramele. Dar, mai mult decât o panaramă, vântu' ăsta taie şi oasele.... Mai muream şi de sete, după ce am mers circa 3 kilometri pe jos, cu rucsacu' în cârcă şi nu era nici non-stop pe marginea autostrăzii, ca să îmi pot cumpăra apă. Primu' lucru, i-am cerut apă omului, cu o introducere de aia de toată jena şi cu explicaţii... mi-a zis să fiu serios! I-am băut toată apa, puţin peste un litru. Prindeam aripi. Eram în paradis. M-a nenorocit rucsacu'.

Când eram copil, îmi era ciudă că nu mi-am rupt niciodată vreun os (mână, picior) „doar" mi-am spart capul de trei ori. Ideea e că eu mă consideram un brav prăpădit şi îmi plăcea de mine (totuşi, n-am murit ca Narcis) şi cum sărăcie eu să nu am vreun ciont rupt?! No, lasă, că mi s-a întâmplat treaba 'ceasta anu' ăsta, în iarnă (17 ianuarie 2012). Mi-am rupt clavicula la sanie. Legătura cu călătoritul e că îmi oboseşte umăru' cu pricina mai uşor şi mă jenează breteaua pe partea aia, dar, no, trecem peste toate.

Au fost două zile foarte grele: frig (-3 grade în zona Zaragoza, iar eu, în tenişi), vânt, nedormit, neconfirmat de la nimeni pe Couchsurfing pentru cazare în Cordoba... rucsacu' atât de greu.... Am fost nevoit să îmi închei expediţia asta la Madrid! Nu mi-am închipuit că în Spania va fi aşa frig. Marocul şi Sahara tot o să le văd, dar cu altă ocazie... Ar fi fost absolut nebunesc şi

iresponsabil să merg mai departe! După experienţa asta, mi-a venit să zic cum spunem după o beţie cruntă: nu mai beau niciodată/nu mai merg cu ocazia niciodată! Cine ştie, cunoaşte ce absurdă e afirmaţia. Aş fi continuat drumu' după vreo două zile de refacere, dar cum să îi spun mamei că mă duc în Sahara...? Are şi ea o inimă. Şi e slabă! Îi spusesem că stau la soră-mea, în Stuttgart, două săptămâni, ca să am timp de Sahara, iar ea să fie liniştită! Tot timpu' află de excursiile mele după ce sunt încheiate, şi ultima (ca bărbaţii înşelaţi de femei, ha, ha, ha). Ce să faci, dacă nu are Facebook... Stuttgart – Madrid era un nou record în materie de ore merse încontinuu cu ocazia: 27!

Eram prin liceu, când Înaltpreasfinţitul şi preaînţeleptul Ombladon a scos piesa: „Dacă pozele ar vorbi". O piesă care ar trebui să ne pună pe gânduri, pe toţi! Pe mine m-a înspăimântat la vremea aia! De atunci, ştiu ce nu vreau să fiu când o să fiu mare! Nu vreau să fiu un altu' ce se regăseşte în versurile astea: „Dacă pozele ar vorbi, amintirile ar fi vii/Poza ta din ramă ţi-ar şopti: Ştii? Nu eşti ceea ce-mi doream să fii!" Am marea bucurie să fiu ceea ce îmi doream să fiu, să fac ceea pentru ce am fost făcut! Poa' să zică oricine, orice a zice! Eu ştiu zbura! Atenţie, decoooleeezzz. Lume, îs happy!!! Îs happy, pentru că îmi place al naibii de mult ceea ce fac! Curaj! Decolaţi şi voi! Ascultaţi-vă inima!

Unu' dintre lucrurile pe care le ador cel mai mult la mersu' cu ocazia e imprevizibilitatea! Şi să vrei nu poţi controla ce va urma! Mersu' cu ocazia e ca viaţa! Înveţi multe de la el! Te ajută să îţi faci o imagine asupra destinului/sorţii! De ar fi după mine, aş pune „mersu' cu ocazia" să ţină seminarii, să ne înveţe despre viaţă... dar nu asta e modalitatea lui de predare/exprimare!

Povesteam recent cu cineva cu experienţă în ale hitchhiking-ului despre cât de importantă e energia pozitivă când vrei să „agheţi" maşini, de fapt, pe ai lor proprietari. Din experienţă, pot spune că în maxim 20% dintre cazuri, eşti luat datorită norocului sau a faptului că omu' se gândeşte să facă un bine. Dar în restul de 80 de procente dintre cazuri, eşti luat datorită a ceea ce reuşeşti să vinzi/transmiţi în cele câteva secunde de contact vizual cu şoferul care e în mers la volan sau în cele câteva mai multe secunde, în cazu' în care călătoreşti în Europa şi intri în vorbă cu omu'! Deci, aici e cum văd eu mersu' cu ocazia: e pentru cei care au o voie bună ce izbeşte!

În viaţa de zi cu zi, îl vedem pe Gheo' că azi nu e bine din cauza mahmurelii de aseară, o vedem pe Mărie că e pe dos şi deducem că s-a „tăiat jos" etc. În viaţa de zi cu zi, îţi permiţi să nu fii ok dacă nu simţi aşa, dar dacă stai la ocazie cu o mutră necorespunzătoare, vei sta mult şi bine! Normal că după 3-4 ore de stat, nervii îţi devin mai elastici decât Nadia Comăneci, dar trebuie să ştii înjura cu zâmbetul pe buze! Şi nu e un exerciţiu uşor. Dar când vine vorba de înjurat, eu am o armă secretă, aşe dragă mie! Dacă înjur în maghiară, mă descarc mult mai repede, în română ai câteva înjurături, le epuizezi repede, dar a înjura în maghiară e endless story! Între limbile europene, sigur nu este limbă pe care să poţi înjura mai urât, mai fain şi mai complex ca în maghiară!

Concluzia ar fi că, uite, un mod pozitiv de a fi, pe care mi l-am „developat" în ani de zile (de când îs), mă ajută să văd lumea aproape gratis! Nu aş fi crezut să am vreun alt beneficiu' de pe urma

faptului că sunt sufletu' petrecerilor, că iubesc caterinca şi mişto-ul prea mult! Dar ni, mă, că se poate! Eu sunt sigur că, dacă oamenilor talentaţi precum Maniucu, Adrenalin, MGA sau Cosmin (ar încape şi Pompilică pe lista asta, dar, totuşi, nu, ştie el de ce) li s-ar părea interesant mersul cu ocazia, ar avea un succes mare şi ei în domeniul ăsta! Şi pentru că tot i-am pomenit pe dragii mei camarazi, închei printr-o vorbă înţeleaptă a unuia dintre ei: „Singurul tip de succes este acela de a face din propria viaţă ce vrei!"

În Madrid, am vizitat Muzeul Naval. Muzeul Prado îl văzusem cu un an înainte, iar, în rest, pentru că echipa ireal bou-drid provine din acest oraş... chiar nu mă atrage. Adică, ştiu că îs dus, dar mă accept aşe cum îs, ce oi face?!

Am călătorit cu ocazia în 24, 25, 26, 31 decembrie, în 1 ianuarie... dar nu pe distanţe mari. Dar pentru toate există un început. În 25 decembrie am pornit din Madrid spre Cluj: cca 3100 km şi, în condiţii normale, cca 48 de ore. E şi prima oară când călătoresc cu ocazia pe distanţe mari pe timp de iarnă, mai ales dacă ţinem cont că tre să traversez şi Alpii şi Carpaţii! Eh! Încălzire pentru sublima Siberie! Şi încă un fapt inedit... în sfârşit, s-a împăcat şi mama cu ideea şi nu îşi mai face griji! Da! Au trebuit cca 30 000 km şi aproape un an. Oricum e o performanţă!

Am pornit din Madrid la 11:00 AM ca să ajung cu trenu' urban şi un autobus după 3 ore la locul unde se stă la ocazie spre Barcelona (pe autostrada A2 undeva la cca 60 km de Madrid)! Pe trenul urban am avut deosebita plăcere de a asista la desfăşurarea muncii unor compatrioţi de ai noştri... Cerşeau, dară! Că, vorba aia, e Crăciunu'... şi „jm3k3rii" mizează pe sloganu' "De Crăciun/Fii mai bun!"

Aici am stat la ocazie circa jumătate de oră cu fularul Barcei la gât, ca să ştie lumea pe cine iubesc eu! Mizam să fie vreun fan al Barcei care merge la Barcelona şi să mă ia datorită însemnelor sfinte de la gâtu' meu, dar am mizat greşit! După juma' de oră, m-am dat bătut şi mi-am pus fularul în rucsac, dar am schimbat şi locul, mergând la următoarea intrare a autostrăzii.

De aici m-a luat prima maşină care a trecut! M-a dus circa 30 de kilometri, de unde iar am fost luat foarte repede şi dus până la aproximativ 100 de kilometri înainte de Zaragoza. În parcarea aceea am stat aproape trei ore pentru a prinde maşină de Barcelona. Dată fiind prima experienţă cu Barcelona, dar şi faptul că era ora 23:00, în data de 25 decembrie, iar asta presupunea că metrourile şi trenurile urbane deja nu mai circulau în oraş, am decis să cobor cu circa 50 de kilometri înainte de Barcelona, dar şi înainte de joncţiunea A2, pe care mă aflam, cu AP7 (autostrada ce ocoleşte Barcelona pe la NV... nu ştiam pe atunci de existenţa C25). Aici aveam să stau următoarele douăsprezece ore şi eu nu ştiam asta... Era ziua de Crăciun, parcarea era aproape pustie, iar cine venea să alimenteze era din satele din apropiere şi mergea într-un alt sat din apropiere, la prieteni! Cine nu venea să alimenteze, venea să mănânce la restaurantul din parcare. Un alt mare inconvenient în peco-ul din parcarea asta era faptul că clientul nu avea voie să alimenteze singur, era un tip pe platformă care alimenta maşinile tuturor şi, de cele mai multe ori, clientu' îi plătea lui, pe

moment, urca în maşină şi pornea din loc, fără să mi se ivească posibilitatea de a intra în vorbă cu el... că v-aţi închipuit că nu mergeam să îi întrerup... Reuşeam să intru în vorbă cu clientu' doar când trebuia să i se dea rest şi, deci, trebuia să intre înăuntru, ca mai apoi, la ieşire, să îl abordez.

Totuşi, chiar şi în parcarea asta, în care am stat douăşpe ore, am avut o experienţă faină! Un poliţist catalan mi-a făcut cinste cu o cafea, ca să îmi asculte poveştile! Pe lângă aprecieri, a ţinut totuşi să menţioneze că, după părerea lui, viaţa mea e foarte instabilă. La ce fel de instabilitate se referea, nu l-am mai întrebat, conta prea puţin! Oricum, super de treabă tipu'! Poliţist român care să aibe amabilitatea acestuia încă nu am întâlnit!

După ce am stat acolo toată noaptea, fără să închid un ochi pentru măcar un minut, plimbându-mă atâtea ore de ici-colo, ca să nu îmi fie frig şi neprinzând nimic de Girona – Franţa, m-am dat bătut şi am intrat în Barcelona, chiar dacă ştiam că îmi va lua circa patru ore până o voi traversa şi îi voi ieşi în extremitatea nordică, într-un peco! A durat exact patru ore să ajung într-un peco potrivit! Şi respectivele ore au presupus şi mers pe câmp, prin boscheţi etc... pentru că peco-urile de pe marginea autostrăzilor nu sunt imaginate şi proiectate ca să ajungi la ele pedestru! Dar a fost fain pe câmp, mi-a amintit de copilărie!

Din această parcare m-a luat un marocan foarte amabil, cu o dubiţă care scârţâia din toate încheieturile, de ziceai că se poate dezmembra în orice moment. El m-a lăsat într-un „peaje" – intrare pe autostradă unde se face plata. De aci, m-a luat o doamnă... în capul căreia nu ştiu ce a fost, căci până să mă înţeleg cu ea şi să-i explic că tre' să mă lase într-un peco, pe autostradă, ieşea deja de pe autostradă pentru primul sat... şi îmi povestea că şi de acolo, din sat, pot prinde ocazie. Hai, serios?!?! Norocul a făcut să mă ducă numai circa 3 kilometri... pe care a trebuit să îi fac cale întoarsă, pe jos, preţ de aproximativ o jumătate de ora. Reîntors în acelaşi loc, am fost luat de un cuplu irlandez, în vârstă, ce m-a dus până înainte de Girona. Unde m-au lăsat ei, era un tir de Dâmboviţa care trecuse pe lângă mine, în timp ce eu făceam calea întoarsă, pedestru, de unde m-a lăsat tipa. I-am dat zâua bună, iar primul lucru ce m-a întrebat a fost: „Mă, tu erai pe marginea autostrăzii acu' vreo oră?", la care eu: „Da!". Şi i-am povestit ce am păţit! Era aproximativ ora 16:00, vă daţi seama că eram rupt de oboseală şi am adormit din prima... tiristu' meu, ca să nu plătească taxe de autostradă, a intrat pe ceva drumuri naţionale şi, când a ajuns într-o zonă cu ceva peco-uri şi parcări, m-a trezit, spunându-mi că am ajuns. Buimac de somn fiind, am mulţumit, am salutat şi am coborât... Dar, odată coborât, stupize, stupize... eram într-o zonă de vamă, pe ceva drum lăturalnic, se vedeau vreo cinci peco-uri, dar toate amplasate haotic, nu îmi dădeam seama unde e autostrada, încotro e Spania, încotro e Franţa... şi, mai important, dacă sunt în Franţa sau Spania! Toate astea, pe fondul unei oboseli excesive şi a buimăcelii trezirii bruşte din somn, păreau de dimensiuni monstruoase... m-am panicat! Am început să mă plimb printre tiruri şi să întreb dacă merge cineva în Franţa. La un moment dat, am intrat în vorbă cu un tirist de Timişoara şi după ce l-am întrebat unde merge (către Valencia), l-am întrebat dacă sunt coherent în ceea ce spun, i-am explicat că sunt foarte obosit. No, răspunsu' omului ăstuia m-a lovit direct în creştet, ca o bardă, şi mi-a trezit simţurile la viaţă. A fost ca o găleată de apă rece! „Fii calm, băiete! Şi dacă ai omorât pe cineva

trebuie să fii calm!” Dar felul în care a spus cuvintele astea a făcut tot „farmecu’”! Deci, închipuiţi-vă introduşi într-un film horror! Bun! L-am salutat pe tip şi următoru’ tirist cu care am intrat în vorbă m-a dus până în apropiere de Montpellier, un polonez foarte ok, care voia să îşi exerseze engleza! Cu polonezu’, aceeaşi poveste ca şi cu tiru’ de Dâmboviţa! M-a lăsat într-un loc pustiu, în spatele unei păduri şi mi-a zis că la 200 metri mai încolo e un peco amplasat pe marginea autostrăzii. Buimac de somn, am zis ok, mă descurc! Dar peco-ul, parcarea şi autostrada nu se arătau nicicum… şi, din nou, panică… Dar de data asta, având experienţa precedentă din graniţa Spania – Franţa, care s-a terminat cu bine, chiar dacă arătase mult mai rău decât cea de acum, mi-am zis: „Calmează-te naibii de fraier! În cel mai rău caz, îţi pui sacu’ de dormit aci, jos, şi dormi până dimineaţă!” Am oprit o maşină ca să întreb încotro e parcarea cu pricina… tipul a fost foarte amabil şi m-a luat în maşină şi m-a dus cei circa 2-3 kilometri, cât era până acolo! Dar… m-a dus pe o cărăruţă dintr-o pădure, desprinsă din filmele horror… că îmi ziceam că mă duce la "tăiat". Şi, când colo, surpriză! Mă lasă chiar în spatele parcării!!! ALELUIA! Din parcarea asta m-a luat un cuplu de francezi foarte de treabă, lor le-am explicat că, de fapt, în România, în ’89 nu a fost revoluţie, ci lovitură de stat! Erau dezamăgiţi să audă asta şi îmi povesteau cum urmăreau la TV în ’89-’90 revoluţia românilor şi ce plăcut impresionaţi erau. Ei m-au lăsat undeva în apropiere de Aix en Provence. Aici am stat circa două ore, când a apărut o maşină care nu a oprit nici să alimenteze, nici să cumpere ceva din magazin… tipu’ a oprit pentru că îl dispera soţia la telefon!!! Să trăiască toate femeile geloase, ce îşi disperă bărbaţii cu telefoane! LE IUBESC!!! Tipul, kosovar, m-a dus până în Slovenia! 920 de kilometri! Am dormit pe maşina lui, timp de zece ore, ca într-un hotel de şapte stele! Omu’ meu se tot minuna cum naiba pot dormi atât!

De unde m-a lăsat el, m-a luat după trei minute George, un tip din Tulcea! Acesta m-a dus până în Arad. Cu cele două maşini, pus cap la cap, am reuşit să fac fabuloasa distanţă de 1820 de kilometri în 24 de ore!!! Consider că e imposibil ca cineva să facă mai mult de atât în 24 de ore, cu autostopul la maşini!

Arad-Oradea-Cluj am făcut într-un interval bun, şi cu şansă, dat fiind că eram pe timp de noapte şi am ajuns la 03:00 în Floreşti. Eram VARZĂ, GHIVECI, LECIOU (ghiveci pe maghiară), a fost sinucidere curată să vin 65 ore continuu cu autostopu’! Nu am mai experimentat aşa ceva niciodată şi o să evit să mai încerc asemenea minunăţii… pur şi simplu mi-am forţat atât fizic, psihic, cât şi emoţional limitele la maxim!!! Febra musculară ce am simţit-o în fiecare parte a organismului e inutil de menţionat! Au fost 65 ore, 3100 de kilometri, dar trăiesc!

Încă un lucru învăţat la drumu' ăsta e că tre' să îmi cumpăr praf din ăla de dat pe picioare… că tot poţi schimba şosete, dar după 65 de ore de ţinut în picioare aceeaşi bocanci… o să îţi pută picioarele ca dracu’ şi dacă te dai peste cap! Sau o altă soluţie, mai costisitoare, ar fi încă o pereche de ghete.

A treia călătorie – 6400 km, 8 zile (Cluj-Madrid-Cluj)

Oraşe vizitate: **Madrid**

Săgeţile negre indică drumul de dus, cele albastre drumul de întors.

Venisem în ţară ca să fac rev'ul cu nebunii mei. După rev am pornit înapoi spre Madrid, unde lucram ca şi grădinar. Am pornit din Floreşti dis-de-dimineaţă în 4 ianuarie, cu o primă destinaţie Bucureşti. Mergeam la Bucureşti să discut cu cineva despre o colaborare, în vederea realizării unui site dedicat poveştii mele, dar şi pentru interviul acordat Oanei Racheleanu. Din Floreşti în Gilău am prins rapid. Din Gilău până undeva la 10 kilometri după Câmpia Turzii (pentru că o luasem pe ruta Târgu Mureş - Braşov), m-a luat, după circa o oră de stat în frig, "o şeptică" (camion de şapte tone în limbaju' tiriştilor). Tipu' nu ştiu de ce m-a luat... Nu am prea schimbat nicio vorbă, era morocănos şi, la un moment dat, a spus cuiva la telefon, pe maghiară, „am luat la ocazie o pulă umblătoare prin lume" (tradus mot-à-mot). N-am vrut să îl pun într-o situaţie aiurea şi să îi zic că am înţeles tot ce a vorbit! De unde m-a lăsat el, m-a luat un alt domn, până la Ungheni (aşa-zisa centură ocolitoare a Târgului Mureş). De aici până la Bălăuşeri m-a luat Florin, un tip super de treabă, care în studenţie a folosit şi el mult autostopul şi care mi-a povestit că şeful lui e un hitchhiker înrăit şi că mă va pune în legătură cu acesta când o să mă întorc în iunie în ţară! De undeva după Braşov, m-a luat un domn

tare fain, în felu' lui, un tip foarte dintr-o bucată, foarte critic cu multe dintre măgăriile din ţara noastră şi, deci, un tip cu care am avut multe subiecte comune de discuţie! Dar cel mai tare e că tipul e unchiul Alexandrei Oancea! Tipa care a făcut turul Europei cu motocicleta şi care anul acesta va merge cu motocicleta în India!!! Deci, da! M-a luat la ocazie unchiul unei alte brave romance! La Bucureşti, m-am distrat de minune la seara de stand up comedy din Club 99. A doua zi dimineaţă, pe circa -5 grade, am luat-o la drum spre... Basel!!! După aproximativ o oră de stat în Bucureşti, am fost luat de cineva. Dar am dormit tot drumul până la Râmnicu Vâlcea, pentru că dormisem foarte puţin în ultimele zile: rev, drumuri, ultima seară în club etc. Totuşi, nu am adormit înainte de... a saluta pe cineva! Mi s-a întâmplat de mai multe ori, în România, să nu vrea vreunu să mă ia gratis şi să vină imediat altul care mă ia şi să îl ajungem din urmă pe cel care nu a vrut să mă ia. Iar în timp ce îl depăşim, să îi spun celui în a cărui maşină sunt: „Pot deschide geamu' să salut pe cineva? E din sat de la bunica!" sau altă dumă ieftină. Credeţi-mă, se simt prost toţi! Oricât de jupâni ar fi! Ei bine, şi de data aceasta a fost cazul!

În Râmnicu Vâlcea am stat circa 45 de minute fără să mă ia nimeni, iar în acel loc în care am stat am păţit ceva inedit, nu mi s-a mai întâmplat niciodată în vreo călătorie cu autostopul! Un câine vagabond, de ăla cu privire turbată şi bale la bot, a apărut de nicăieri şi era cât pe ce să mă muşte... Dacă nu îmi ieşea în primă fază o eschivă à la Joe Frazier, iar apoi o încercare de "parşivă à la Messi", pe care a reuşit să o eschiveze la rându-i, dracu'! Ei bine, păţind asta acolo, i-am zis câteva de sănătate locului cu pricina, ca după circa zece minute să oprească o maşină care să mă ducă pentru 1900 de kilometri! Râmnicu' Vâlcea - Nice! (cei mai mulţi kilometri cu o singură maşină, până la acel moment). În Orăştie, dl Cristian a oprit la Penny pentru a-şi face nişte cumpărături, iar eu am stat în parcare lângă maşină şi am făcut nişte fandări şi alte exerciţii fizice pentru a mă dezmorţi. În tot acest timp, aveam gentuţa la gât... în gentuţă nu ţin actele şi banii, dar am telefonul, aparatul foto, jurnalul şi memoria externă. Ei bine, tot în parcarea asta era un Opel cu numere de Nurnberg ticsit cu patru ţigani de-ai noştri... Nu credeţi că unul dintre ei s-a apropiat ciudat de mult de mine şi de gentuţa de la gâtul meu?! L-am simţit şi s-a îndepărtat râzând, trăzni-l-ar! Aşa i-aş fi spus câteva de sănătate, dar eu eram singur, iar ei, patru... Puteam alege să cobor înainte de Budapesta şi să continui via Viena – Munchen – Basel, dar deja era noapte şi mi-am zis că merg cu dl Cristian până în sudul Franţei (pe a doua zi dimineaţă eram acolo), de unde voi lua autostrada ce urcă spre Geneva, evitând astfel o oboseală suplimentară, schimbatul multor maşini etc.

Dar neatenţia a făcut să fiu lăsat într-un loc aiurea, să confund un drum national cu autostrada, să trebuiască să o iau prin creierii Alpilor şi să fac din Nice până în Basel, în loc de cele 6-7 ore aproximate iniţial, 15 ore!!! Dar a meritat din plin! A fost cea mai tare zi în călătoritul cu autostopul de până atunci! Am fost luat, în sfârşit, la ocazie în maşina jandarmeriei! Pentru că făceam autostop pe marginea autostrăzii. Maşina jandarmeriei:

Spre deosebire de poliţiştii catalani, cei francezi au fost mai flegmatici, făceau tot felu' de glume, dar cine i-a băgat în seamă!? Ce contează e că m-au dus cu maşina lor, căreia, la urmă, i-am făcut şi poză, aşa, pe furiş! Totuşi, ziua a fost şi una foarte grea! Fiind o zonă de munte, ca să îmi crească considerabil şansele de a fi luat la ocazie, trebuia să merg pe marginea drumului cu rucsacu' în spate, pentru că astfel le dădeam impresia că sunt vreun drumeţ. Am fost luat de vreo cinci maşini, tot pe distanţe foarte scurte: 5 – 10 kilometri, până m-au luat Melisa şi tatăl ei, care m-au dus circa 80 de kilometri şi m-au scos din zona muntoasă! Asta era important, să nu mă prindă noaptea pe acolo!

De unde m-au lăsat ei, după aproximativ 15 minute m-a luat Gerald, un francez de 23 de ani, care făcuse şi el mult autostop până să aibă job şi maşină personală şi care, deci, mi-a povestit că ia tot timpul la ocazie! El m-a dus până aproape de Geneva! Cu el am făcut drumul Grenoble – Geneva în două ore. Drum pe care îl făcusem în şapte ore acum câteva luni, cu cele patru bărânici buclucaşe. Conducea repede şi foarte bine Gerald! Totuşi, viteza cu care conducea era suficientă pentru ceaţa de afară. Dar el stătea, în acelaşi timp, într-o veselie şi pe Facebook, pe smartphone-ul ce îl avea. Gerald m-a lăsat într-un "peage" de unde, după alte doar circa 15 minute, m-a luat un cuplu tânăr francez ce m-a dus până la circa 40 de kilometri de Basel! Aceştia, de asemenea, m-au lăsat tot într-un "peage"! "Peage"-ul e locul unde se intră pe autostrăzile cu plată, deci, toate maşinile opresc acolo pentru a

plăti. În Franţa, “peage”-urile îs cele mai potrivite locuri pentru stat la ocazie! De aici m-a luat un tip ce m-a dus până în graniţa Elveţia – Franţa, graniţă aflată la 100 de metri de ultima clădire a oraşului Basel. În 40 de minute am fost, pe jos, în cealaltă parte a Basel-ului, unde locuieşte Rareş. Şi unde eşti la cinci minute de mers pe jos de graniţa Elveţia – Germania!

De la Simona, sora lui Rareş, am auzit o poveste de toată pomina! Ea a terminat, parcă, agronomia. Oricum, ceva relaţionat cu creşterea animalelor, şi ne povestea cum la primul ei job încerca să îi convingă pe ţăranii români din creierii munţilor să îşi însemineze vacile artificial pentru cele “n” beneficii ce le aducea această practică! Şi un ardelean, de-ăla, de-a nost', doct i-a replicat: „Da' cu plăcerea vacii cum rămâne?” Eu, unu', am râs cu lacrimi! Chiar sunt oameni care iubesc cu adevărat animalele!

În Basel am vizitat cea mai veche gară internaţională din Europa şi, de asemenea, singura gară din lume care se află în două ţări: Elveţia şi Franţa! Deci, griji în ce ţară eşti. În interiorul gării, pe un peron eşti în Elveţia, pe celălalt peron e Franţa.

Tot în Basel mi-a fost dat să văd ceva ce nu mi-aş fi închipuit că există: un loc unde se dau gratuit droguri celor dependenţi... cu reţetă, probabil. Am lăsat primirea călduroasă a lui Rareş şi Ale, haleala ca la mama acasă şi berea elveţiană şi am pornit în 8 ianuarie 2013, la 8 AM, din Basel, cu direcţia Berna-Geneva-Grenoble-Barcelona-Madrid. Locul unde trebuia să stau la ocazie era foarte aproape de casa lor, la circa 10 minute de mers pe jos. Dar nu era un loc bun pentru stat la ocazie... Când l-am văzut, mi-am pus mâinile în cap şi mi-am spus ca sigur o să stau 2-3 ore acolo. Şi, surpriză de proporţii! Prima maşină care a trecut, m-a luat! Staţi că surpriza abia începe. Tipu era „voluntar" în Legiunea Străină. Când mi-a zis care îi e „meseria", prima întrebare ce mi-a pus-o singuru’ neuron rămas activ a fost: „Câţi oameni o fi omorât ăsta?” Apoi m-am întrebat „Dar, oare pe azi şi-a făcut număru’ de victime?” Însă nu am păţit nimic cu el.

În primu' rând, 8 ianuarie a fost cea mai pestriţă zi ever: m-au luat, pentru prima oară, un japonez, un venezuelean şi un israelian la ocazie! Toţi în aceeaşi zi şi, fiecare, o experienţă pe cinste! De unde m-a lăsat legionarul nost' m-a luat japonezu’. Stăteam de circa o oră deja şi eram stresat, aşa că nu am sesizat o chestie. Omu’ oprise la pompă de benzină, eu l-am întrebat dacă merge în direcţia Berna-Geneva, mi-a făcut semn să urc şi... a plecat fără să alimenteze! Mi-a picat fisa un pic prea târziu, exact după ce pornise din loc... Eram pe maşină. Mi-am zis „dă-o naibii treabă, coincidenţă... doar nu mi-a fi frică pentru atâta lucru!” Omu’ avea ceva zgardă metalică albastră la gât şi nu înţelegeam niciun cuvânt din ce spunea, doar că e japonez şi merge la Berna. După 1-2 minute, şi-a luat o ţigară şi m-a întrebat dacă nu vreau şi eu... am refuzat. Şi-a aprins lui ţigara şi apoi a încercat să îmi dea foc la nas, ca să se prindă că de fapt nu am ţigară în gură şi nu îmi trăbă foc... Şi-a cerut scuze, asta m-a făcut să îmi dau seama că ceva chiar nu e în regulă! Dar era prea târziu! Imediat după, a început adevărata distracţie. Nu mi-a fost dat în viaţa mea să văd om conducând mai nebuneşte/ haotic/ sinucigaş ca ăsta!

La 150 km/h se plimba dintr-un parapet în altu', reuşind miraculos să nu le atingă... apoi frâna brusc în faţa cui îl tăia pe el capu' şi îi arăta şi „semnul păcii". De fapt, le cam arăta „semnu' păcii" şi îi claxona pe toţi... Şi tot slalomu' ăsta al lui nebunesc, să vi-l închipuiţi în Elveţia, unde e numai tunel/viaduct/prăpastie... Am mai fost luat la ocazie de un tip ce conducea foarte repede (numai între 160 şi 210), dar omu ăla stăpânea maşina... şi chiar şi aşa, îţi e frică. Dar nu am trăit nimic, de când sunt, mai intens decât experienţa asta cu japonezu! Suflam ca un bou ce încălzăşte grajdu' când e ger de crapă pietrele... nu îmi puteam controla frica. Îi tot spuneam slow, slow! O adrenalină şi un fior ce aveam în tot corpul, de nedescris! Îmi tot închipuiam cum dăm în primu' parapet şi ne facem zob, ca apoi să ne dezintegrăm în timpul căderii în X prăpastie, de care nu am auzit niciodată! A încerca să fac ceva... nu puteam şti ce reacţie i-ar fi provocat. Vi-i clar, era super drogat! Poate şi-a luat drogurile moca de la locul ce l-am vizitat eu ieri. Mă rugam să lovească pe careva uşor, ca să fie nevoit să oprească şi să vină poliţia. Îmi inchipuiam ce pot să fac astfel încât să rămân în viaţă.... şi apoi, dat fiind că puteam muri oricând, cred că era normal să îl întreb pe Doamne-Doamne ce ar trebui să îi zic înainte de a părăsi lumea asta? Ştie „băiatu" că nu le am cu textele template şi i-am zis ţâfnos: „Tot ce am avut să îţi zic ţi-am zis de o sută de ori!". Acum sunt mult mai îngrozit de ce mi s-a întâmplat decât eram atunci, pe moment! Am deosebita, şi măgulitoarea, mândrie să pot spune că i-am râs în faţă morţii. E aşa tare sentimentu de a şti că mori şi să nu îţi pese... e ceva unic! Vitejia asta a mea nu presupune că a lipsit adrenalina/frica/etc. Mă rog, să spun acum că i-am râs morţii în faţă mi se pare cea mai mare lipsă de modestie, şi chiar nesimţire, dar aşa a fost şi mă face să mă simt bine! Să fiu mândru de mine! Totuşi, reversu' medaliei e: cum ar fi fost pentru cei dragi moartea mea? Că degeaba le-aş zice eu că muream fericit... Aşa am descoperit o ironie a sorţii: poţi râde morţii în faţă, dar niciodată nu o să poţi să fii jupân când îţi moare cineva drag. Aveam eu de mai mult timp o curiozitate pentru moarte şi am tot vrut să am ocazia să o „studiez".

Mă rog, să revin. După circa 20 de kilometri de trăit la intensitate maximă a apărut un indicator ce ne spunea că urmează staţie peco/parcare în circa 7 kilometri... ceea ce era foarte bine! Dat fiind relieful Elveţiei, parcările îs mult mai rare! Când mai aveam în jur de un kilometru până la peco am început să fac pe disperatu: „TOILET! TOILET! TOILET!" Eram pe prima bandă, ceea ce suna promiţător, dar omu' meu, înainte să intre în peco, a intrat pe banda a doua, pentru o ultimă depăşire... bine că nu a fost şi ultima din viaţa lui şi a mea. Am coborât, eram în faţă în dreapta lui, iar rucsacu' era pe bancheta din spate, aşa că atunci când am coborât am lăsat uşa faţă dreapta deschisă, să îmi pot lua rucsacu' fără ca el să pornească. Am luat rucsacu' şi am plecat fără să îi închid uşile. Primei maşini ce mi-a ieşit în cale i-am zis să sune poliţia că eu nu aveam credit, nu m-a prea băgat în seamă, aşa că am mers la o altă maşină, cu numere de Germania, că vorba aia, nemţii au simţu' civic mai dezvoltat... Tipu' nu m-a convins că ar suna şi nici nu a făcut-o. Eram vizibil panicat şi probabil le păream ciudat. Nu că nu aş fi ciudat de felul meu. Am intrat în Mc-ul din parcare şi i-am explicat tipului de la casă situaţia. Discuţia cu el a mai auzit-o un alt german, Ettiene. Tipu' de la casă era ceva pakistanez, mi-a zis că sună şi eu am aşteptat să sune, s-a dus în spate şi când s-a întors mi-a zis că a sunat, aşa că m-am liniştit puţin şi am ieşit afară în parcare, aşteptând să vină poliţia şi

sperând că şi japonezu' meu va mai sta mult în Mc... şi nu va încerca să urce iar la volan, ca să nu fie nevoie să mă bat cu el pentru a îl opri.

Am reintrat în Mc şi Ettiene mi-a zis că tipu' nu sunase poliţia şi că, ba mai mult, i-a zis în germană japonezului să se culce puţin... singura explicaţie ar fi că îi era dealer. Tipu' de la casă m-a văzut că am vorbit cu neamţu' şi a venit să mă asigure că pot pleca liniştit că vine poliţia. M-am enervat foarte tare şi am plecat val-vârtej fără să îi răspund. Am intrat într-o reprezentanţă Toyota ce era în apropiere şi, înainte să pot să îi spun tipei ceva, pakistanezu' era în spatele meu... a reîncercat să îmi explice şi îl ignoram. Văzând că nu are cu cine vorbi, a trecut la a o convinge pe tipa de la Toyota că nu e nevoie să cheme poliţia, că a chemat-o el... A terminat şi a ieşit, între timp a intrat în reprezentanţă şi tipul cu care intrasem prima oară în vorbă. Le-am explicat tot... şi, în mod ciudat, poliţia a ajuns înainte să apuce ei să o sune... Să fi sunat primu' neamţ cu care am povestit? Le-am explicat că tre' să îl oprească pe X-ulescu că va omorî pe cineva, i-au făcut testele de rigoare, a ieşit pozitiv, am dat declaraţie, timp în care pakistanezu' mi-a făcut cinste cu un meniu Mc. Nu ştiu de ce, s-o fi simţit dator. Dar n-am refuzat. Poliţiştii mi-au mulţumit, iar cel care mi-a luat declaraţia mi-a spus la despărţire: "You have many angels!" şi i-am răspuns: "Yes, I know!" Maşina poliţiei, dar şi cea a japonezului (cea din mijloc)

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Cu poliţistul elveţian, dând declaraţie

DA! După experienţa asta am continuat să călătoresc cu autostopul!!! Cred că majoritatea nu ar mai fi urcat never, ever în maşina unui necunoscut. Ar fi luat primul bus, tren sau orice ar fi ieşit în cale! Ettiene m-a aşteptat în tot acest timp şi apoi m-a dus până înainte de Berna. M-am liniştit povestind cu el, m-a felicitat pentru ce am făcut. Ce e tare e că tipu' are nu-ştiu-ce minune de job, de vinde bilete la orice joc sportiv din lume! Şi, deci, oricând vreau un bilet la Barca - ireal am de unde îl cumpăra, fără să stau câteva zile la coadă. Credeţi că asta a fost tot pentru ziua de 8 ianuarie?

De unde m-a lăsat Etienne, m-a luat venezueleanul PEDRO!!! Cel mai fain om care m-a luat în cei 33.800 de kilometri, de când fac autostop la profesionişti! I-am spus povestea mea şi mi-a spus că de mult timp tot vrea şi el să facă ceva similar, dar că e sclavul vieţii foarte confortabile pe care o duce în Elveţia... L-am încurajat să o ia la drum! Omu' chiar şi-o doreşte mult, dar îi lipseşte acel

ultim şi definitiv impuls. M-a copleşit cu laude şi aprecieri... omu' chiar înţelegea ce fac. Vorbeam de parcă ne cunoşteam de o viaţă! Încurajările şi laudele lui sunt cel mai fain lucru ce mi s-a întâmplat de când practic sportu' ăsta... Le voi păstra pentru mine, voi împărtăşi doar una, ce o găsesc funny: îmi tot arăta cu braţele: „aşa coaie ai tu", de parcă erau mingi cu diametru' de un metru. Apoi îmi povestea cum testiculele mele pot fi folosite pe post de butuc de crăpat lemne sau pe post de nicovală. M-a impresionat până la lacrimi şi dacă mai trăbă să fac încă un milion de kilometri cu autostopul, pentru a mai întâlni un om ca el, va merita!!! S-a dat jos de pe autostradă, m-a băgat într-un supermarket şi mi-a făcut cumpărături de circa 30 de euro şi la urmă mi-a dat şi 30 de franci elveţieni, în pofida faptului că eram încurcat şi tot încercam să-l refuz. E clar că am nevoie să fiu sprijinit pentru a îmi duce visu' ăsta la capăt şi ar trebui, în primă fază, să mă obişnuiesc măcar să primesc, să accept să fiu ajutat... sunt mândru la treaba asta... Pedro a insistat să îmi pun conturile bancare pe pagină şi să accept să mă ajute şi alţii, aşa că fiecare 1, 2, 3, 5, 10 lei/euro sunt bineveniţi.

De unde m-a lăsat Pedro m-a luat un tirist elveţian amabil, care m-a scos de pe autostradă şi, deci, iar panică... Dar am avut noroc şi în cinci minute m-a luat un marocan super amabil, care m-a lăsat într-o parcare în care am mai fost. Deja încep să cunosc parcările. Eu, tiriştii şi petardele.

Din parcarea asta m-a luat israelianul Avi, un tip foarte ok. A călătorit şi el mult, s-a plimbat prin India jumătate de an cu autostopul etc. Tipu' părea ok, după cum am zis, toate bune şi frumoase, până la un moment dat, când mă mângâie pe picior. Eu nu am avut nicio reacţie, m-am purtat ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, aşa că omul m-a mai atins o dată... eu, iar nimic. Continuăm discuţiile despre autostop când, deodată, mă întreabă „Te-ai speriat?" Îl întreb: „Par eu speriat? Pur şi simplu nu mă interesează!" A priceput şi, spre marea mea surprindere, discuţiile au continuat normal... eu tot timpu' am avut prejudecăţi faţă de homosexuali sau bisexuali şi să reacţionez aşa ok... nu pot decât să fiu mândru de mine! Dar cum spunea Mark Twain: "Traveling is lethal for bigotry". Chiar înveţi multe din călătoritu' ăsta!

Avi (israelianul) m-a lăsat la ora 21:00 la 2 kilometri după localitatea Sisteron, la o intrare cu plată (peage), pe autostrada A51 (în Franţa, cele mai bune locuri pentru stat la ocazie sunt peage-urile, nu benzinăriile). Totuşi, m-a avertizat că e o autostradă foarte puţin circulată noaptea. Această autostradă traversează Alpii Maritimi şi are în apropiere doar localităţi mici, ceea ce explică fluxul foarte redus de maşini. În pofida avertizării că e o autostradă foarte puţin circulată şi că e posibil să stau mult, omu' nost a mai încercat o dată „să mă cucerească", spunându-mi la final: „Dar tu o să prinzi repede ocazie, pentru că arăţi bine". No, fetelor?!

În prima oră, au trecut 16 maşini şi nu m-a luat niciuna, dar e prima oară când mă bucur că nu sunt luat! În locul acesta, pe o temperatură undeva la -1 grad, şi pe un vânt nu tocmai primitor, am învăţat ceva foarte fain: statul/aşteptatul pentru a prinde ocazie e parte din hitchhiking şi tre' să ştii să te bucuri de ea! Altfel, te trezeşti că iroseşti ore bune din viaţa ta!!! Ei bine, în locu' ăsta am stat trei ore, de care m-am bucurat la maxim! Nu ştiu cum, dar toată ziua asta de 8 ianuarie, în loc să mă sleiască de puteri, mi-a dat energie... sau o fi fost vorba de faptu' că îs îndrăgostit? Cine ştie?! Îmi

scriam mesaje cu ea oricum. Ei bine, trei ore am cântat, am dansat... ce mai!!! Discotecă în aer liber cum Franţa nu a mai văzut! Dansu' ploii etc! Se uitau cei care treceau pe contrasens la mine, ca la circ. Şi când apărea o maşină ce venea în sensu' meu de mers, HOPA! Mă transformam într-un om serios! Nu de alta, dar cine naiba ia la ocazie un nebun ce urlă la lună?

Ei bine, lecţia e că trebuie să ştii să te bucuri de timpu' pe care îl petreci aşteptând să fii luat! Cântă! Dansează! Râde! Roagă-te! Înjură echipele de fotbal adversare ETC. Am fost luat la ora 00:05 AM de acolo, de către un tir, şi până la 11:00 AM am mers doar pe bucăţi mici. Sau am adormit şi am ratat benzinăria şi a trebuit să mă întorc etc... Am făcut cei circa 300 de kilometri din Sisteron până înainte de Perpignan cu viteza melcului turbat! Înainte cu vreo 50 de kilometri de Perpignan sunt lăsat, din nou, într-o parcare în care am mai stat la ocazie. Ce e fain e că deja încep să pricep franceza şi să o rup binişor în franţuză!!! După doar trei trasee de Franţa! Sigur o să îmi ajute franceza în multe alte ţări! De acolo până la Barcelona m-au luat nişte nemţi ce mergeau la Campionatu' Mondial de Handbal Masculin... şi, din nou, groază! Urma Barcelona... Dăţile trecute mi-au trebuit 8, respectiv 16 ore ca să o las în urmă... Aşa că, de data asta, am zis să cobor cu mult înainte de Barcelona: circa 85-90 de kilometri, prima parcare după Girona! Şi surpriză de proporţii: întreb un „camionero" care e drumul cel mai bun pe care să o iau spre Madrid şi îmi zice că la un kilometru după această parcare începe C25. Cei care vin din Franţa şi merg spre Zaragoza, Madrid, Portugalia iau acest drum pentru că ocoleşte şi mai mult Barcelona şi e şi mai scurt cu circa 20 de kilometri... FUCK!!! De ce călătoresc fără hărţi? Că aşa e fain! Tre' folosite şi dezvoltate intuiţia şi instinctele!

Deci, dacă pentru a scăpa de Barcelona mi-a luat prima oară 8 ore, iar a doua oară 16 ore, de data asta mi-a luat 20 de minute!!! M-a luat pentru prima oară un „camionero" spaniol, Sergio! Un tip foarte de treabă, ce mi-a făcut cinste cu o masă copioasă şi o foarte bună şi rece Estrella, la un restaurant de „camioneros". Cândva, o să îmi fac timp să povestesc mai multe despre tirişti, pentru că mulţi au prejudecăţi foarte aiurea despre ei, dar o bună parte din ei îş nişte oameni foarte cumsecade!!! Dacă e să judecăm oamenii după maşina pe care o conduc, cei mai naşpa şi mai beşinoşi sunt cei care conduc maşini de lux! De persoane din tagma lor am fost luat doar o dată sau de două ori!!!

Ei bine, de unde m-a lăsat Sergio m-a luat un alt camionero spaniol. Cică şi el făcea autostop în tinereţe. El mi-a făcut cinste cu o cafea. Şi uite aşa, am ajuns cu bine şi întreg, după circa 4500 de kilometri în 5 zile, la Madrid miercuri, 9 ianuarie 2013, la 23:00... şi mi-au trebuit câteva zile ca să mă refac. Dar, după cum spunea Nietzsche: „Îmi cunosc limitele, dar pur şi simplu le ignor."

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

A patra călătorie, partea I – 4400 km, 5 zile, 5 €

(Bucureşti – Basel - Madrid)

Oraşe vizitate: **Bucureşti, Basel**

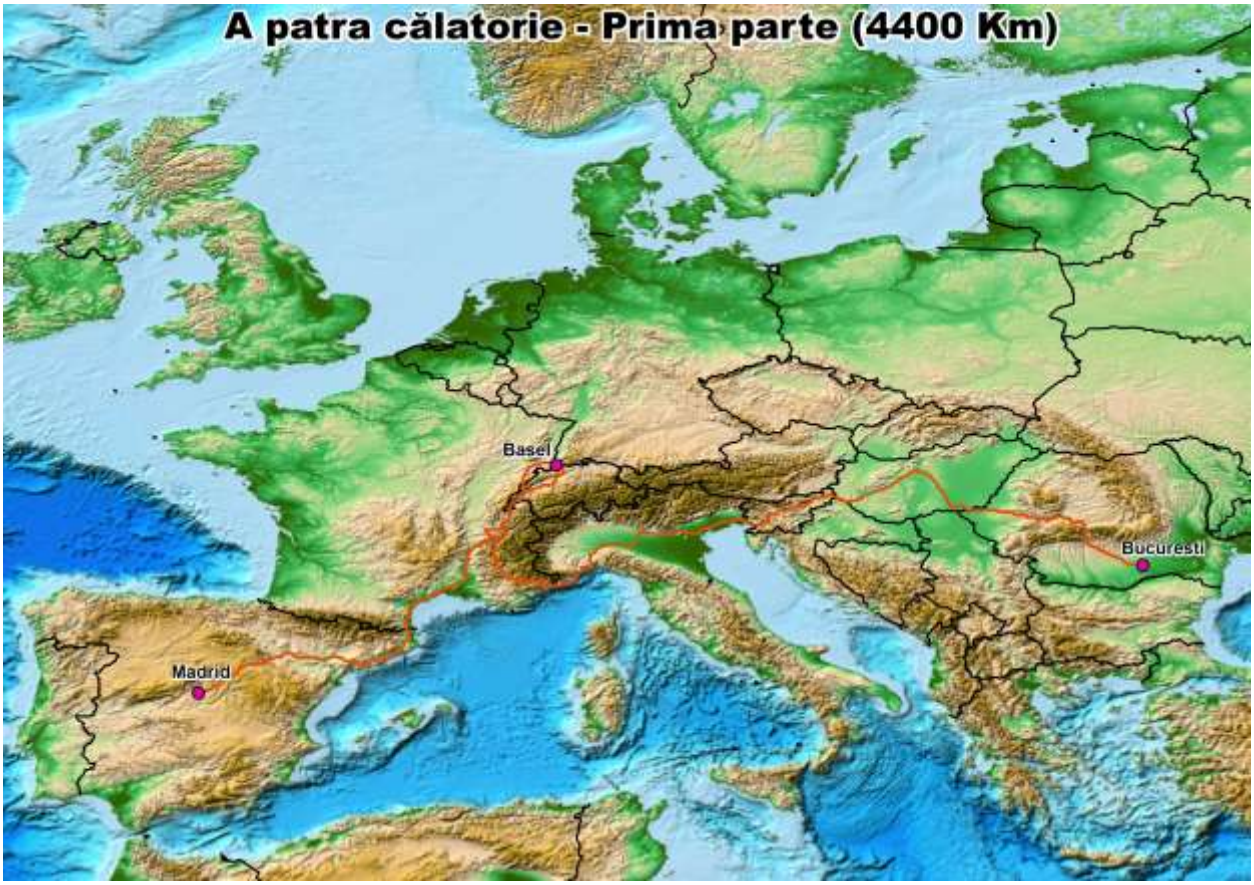

După ce am lucrat cca o luna ca şi grădinar, mi-am luat 10 zile libere şi în 5 februarie 2013, la ora 12:00 am ieşit din casă (din Madrid) cu direcţia Sahara. Şi pentru că toată lumea are impresia că mă expun la multe pericole în aceste călătorii... tre' să recunosc că de data asta era să o păţesc urât de tot! Coborând scările, să ies din bloc, am călcat cumva aiurea şi era cât pe ce să îmi rup picioru'! Cu rucsacul de 18 kilograme în cârcă şi grăbit, ca de obicei, nu am calculat bine unghiul problemei. Important e că nu a fost nimic serios şi că mi-am continuat drumul! Morala: răul ţi se întâmplă în cele mai stupide circumstanţe! Nimic nu e periculos! Totul e la întâmplare!

La ora 13:00 eram la locul cu pricina! La vreo 10 minute după mine au mai apărut doi hitchhikeri: un slovac şi o tipă din Spania, ei mergeau la Cadiz. În acest loc am stat circa o oră pentru a prinde o cursă de aproximativ 20 de kilometri. Importantă nu era distanţa, ci faptu' că am fost mutat într-un loc mai bun. În acest loc, iar am stat circa o oră, ca să fiu luat pentru vreo 100 de kilometri de un bătrânel foarte simpatic şi amabil... dar enervant de calm şi „ardelean". Era, pur şi

simplu, ca un somnifer: te adormea! El a deviat de la drumul nostru circa 10 kilometri, ca să îmi demonstreze cum arată centrul unui sat specific provinciei La Mancha. Satul se numeşte Tembleque şi nu e situat în provincia La Mancha, ci în provincia Toledo, dar în apropiere de La Mancha, aşa că arhitectura e similară. Tot cu ocazia asta am aflat de ce i se spune lui Iniesta „El manchego" - pentru că e din provincia La Mancha!

Parcarea pustie în care m-a lăsat bătrânelul meu m-a reţinut pentru două ore jumate... pentru a prinde de aici o cursă de doar 120 de kilometri. Partea bună e că locul în care am fost lăsat era o parcare uriaşă de unde, după juma' de oră, am fost luat de Ovi până la Granada. Ovi e şofer de tir cam de vârsta mea, un tip super de treabă! Mi-a umplut rucsacu' de mâncare, mi-a făcut cinste la restaurant, mi-a dat o vestă reflectorizantă, pentru cazurile în care tre' să merg pe jos pe marginea autostrăzilor, ca să nu primesc amendă (cum lui i s-a întâmplat) şi, mai important decât toate, mi-a dat spray pentru copite şi şerveţele umede... că iar uitasem să îmi cumpăr. Şi cred că vă imaginaţi cum se împut copitele după trei zile de nedescălţat, indiferent de câte perechi de şosete schimbi. No, şi pentru că povesteam fain cu omu' meu, m-am oprit şi eu cu el în Granada, am stat de poveşti la un vin şi am ascultat muzică populară bănăţeană. Am dormit în patul de sus şi... din păcate, în timpul nopţii, cineva a furat din marfa din tir... dar noroc cu tiristul parcat în spatele nostru, care a notat număru' maşinii idiotului şi astfel Ovi nu a avut probleme.

A doua zi am vizitat Granada care e superbă! Cică Clinton ar fi declarat că cel mai fain apus de soare din viaţa lui l-a văzut în Granada. Şi, într-adevăr, zona Granadei are nişte apusuri superbe!!! Nu că le-aş fi văzut cu ochii mei, dar majoritatea vederilor surprind părţi din oraş în timpul apusului, suvenirurile la fel.

Am plecat înspre Malaga înainte de apus, după circa şase ore de colindat Granada în lung şi în lat, urcându-i şi coborându-i dealurile... toate astea cu cele 18 kilograme în spinare. Am fost luat pentru prima oară în Spania de către o tipă! Isa, pe numele ei, făcuse şi ea autostop prin Europa până nu de mult, când s-a stabilit la casa ei... poveste clasică. Unde m-a lăsat ea a trebuit să stau patru ore până am fost luat... andaluzii sunt mult mai de treabă decât toţi ceilalţi spanioli ce i-am întâlnit până acum, sunt mai amabili, iau lume la autostop... dar problema e că drumurile lor sunt mult mai slab circulate, zona e mai slab populată... plus, mă aflam într-o situaţie de tipul „ocolitul unui oraş mare" – Malaga îmi era în faţă şi toţi mergeau la Malaga. După patru ore am fost luat de un tirist amabil care m-a purtat pentru circa 120 de kilometri şi m-a lăsat la ora 22:00 într-o parcare unde, eu nu ştiam, dar urma să stau opt ore! Aci, pe lângă faptul că era noapte, toate maşinile ce treceau Gibraltarul spre Maroc erau FULL!!! Îs nebuni marocanii ăştia, ce gunoaie îs în stare să ducă la ei în ţară... mai rău decât era în România în anii '90! Şi dacă în urmă cu o noapte se furase din tirul lui Ovi, în această parcare, pe la 04:00, cineva „descărca" de zor dintr-un tir... nu am putut întrerupe omu', aşa că, după ce şi-a terminat treaba, am mers şi am ciocănit la uşa tirului să trezesc şoferul şi să îi dau vestea cea bună! M-a liniştit, cică „nu e nicio problemă", or fi fost pe-o mână, bag de samă! Că altfel nu pricep cine descarcă la 04:00!

La 06:00 am fost luat de un tip ce m-a dus până în Algeciras, în port. Aici credeam că situaţia e aceeaşi ca în cazul trecerii Canalului Mânecii, adică trecerea e moca dacă te ia un tir a cărui companie plăteşte asigurare şi pentru pasagerul din dreapta şoferului (soţie etc), aşa că am început să intru în vorbă cu tiriştii, dar toţi erau scurţi şi neamabili, îmi spuneau doar că nu se poate şi că nimeni nu o să mă ia. Binenţeles că le-am dat ignore, iar al treilea tirist la care am întrebat a fost amabil şi mi-a explicat că... a trece din Spania în Africa nu e acelaşi lucru cu a trece cu feribotul între două tări membre ale UE (Franţa - UK). Mai exact, tirurile care trec din Spania în Africa trebuie să aibă o „foaie de drum", completată de compania lor, doar o persoană trecută pe această foaie de drum putând însoţi tiristul... aşa că a trebuit să trec ca pasager şi să plătesc pentru asta 9,60 €. Compania cu care am trecut şi care e cea mai ieftină (la toate celelalte companii costă 31 €) se numeşte Acciona! Ca hitchhikeri sau pasageri treceţi doar cu ei din Spania în Africa şi invers, ei au cursă de Algeciras (Alhesiras, marocanii îi spun Algiazira) – Ceuta (Seuta, marocanii îi zic Sebta). Şi uite aşa am intrat în Africa... după circa 24 de ore de nesomn, rupt de oboseală şi cu 20 € în buzunar! No, Marocul are acelaşi fus orar cu UK şi are monedă dirhamul (10 dirhami = 1 euro). Primele amintiri/impresii legate de Maroc sunt: 1) cea cu graniţa: graniţa Spania (Ceuta e a Spaniei) - Maroc, pe care lumea o trece într-o veselie pedestru, încărcaţi cu tot felu' de bagaje (gunoaie... cartoane... etc); 2) poţi fi tu însuţi şi direct, indiferent de situaţie! Cu cei amabili şi educaţi eşti respectuos... cum şi ei sunt, peste măsură! Cu cei „ţigănoşi", care se oferă să te „ajute", eşti categoric, îndepărtându-i cu „tupeu jegos".

Primul tip, ce m-a dus din Ceuta până undeva la 20 de kilometri înainte de Tetoan, când mi-a auzit povestea, mi-a lăsat număru' de telefon şi mi-a zis să îl sun când o să rămân fără bani, că îmi va pune el prin Western Union, i-am spus că sigur nu va fi cazul şi putem chiar paria pe asta! Al doilea tip ce m-a luat a făcut exact acelaşi lucru! I-am dat acelaşi răspuns... şi aceleaşi mulţumiri foarte sincere... şi expresive!!! Adică eram cu adevărat uimit de oamenii acestei ţări în care abia intrasem!

Din Tetouan în Tanger m-a luat un tip cam de aceeaşi vârstă cu mine, avocat, pe nume Reda. Când am ajuns în Tanger mi-a făcut un scurt tur al oraşului, urcându-mă pe cea mai înaltă colină, pentru a avea o panoramă superbă, apoi mi-a făcut cinste cu un „amlu" (alune măcinate cu ciocolată şi brânză de capră - delicios) şi un ceai.

Cu Reda am povestit foarte multe şi foarte frumos. După Reda, din Tanger în Marrakesh m-a dus Omar, un alt intelectual marocan cu mentalităţi şi principii de admirat! În Agadir m-a luat Christian – un belgian convertit la islamism, între Tiznit şi Guelmim m-a luat Mohamed, între Layounne (Laiun) şi Boujdour (Bujdur) m-a dus Mohamed – directorul Băncii Populare din Boujdour. La drumu' de întors, între Agadir şi Casablanca, m-a dus Mahomed – un şofer de tir; între Rabat şi Tanger, m-a dus un bucătar - Mahomed. Am ales aceste persoane ca să fac un rezumat al discuţiilor avute cu ei! Acest rezumat vă va spune despre adevărata cultură musulmană marocană, vă va oferi ceva opus rahatului pe care îl vedeţi la TV! În afară de aceştia, m-au mai luat trei tineri, care mă întrebau dacă şi mie îmi place alcoolu', că şi lor le place!

Cu Reda

Am intrat în vorbă cu fiecare, deschis şi fără prejudecăţi, dar şi având un mic bagaj de cunoştinţe, legat de istoria şi cultura lor. Asta i-a făcut să se deschidă şi să am şansa să le pot cunoaşte mentalităţile, principiile şi cultura, aşa cum un turist e foarte puţin probabil să o aibă. Dacă mergi ca turist şi fotografiezi ca un nesimţit tot ce îţi iese în cale şi e interesant, având deja idei preconcepute despre ei, n-ai nicio şansă! Dacă mergi ca turist, vei interacţiona doar cu acea parte din populaţie care se ocupă de turişti, iar astfel nu vei şti nimic despre această ţară şi oamenii ei. Oamenii ăştia îs de o ospitalitate ieşită din comun. În şapte zile cât am stat în Maroc, nu am cheltuit niciun dirham. Pardon, noaptea dormită în hotelul din Dakhla a fost singura cheltuială! Dar, în rest, mi s-au oferit mese de către fiecare om care m-a luat la ocazie, dacă nu la restaurant, la el acasă! Dacă nu acasă, pe tir, din mâncarea lui! Ţara asta, şi oamenii ei, îi pur şi simplu fabuloasă!!! De 1000 de ori peste Europa! Tot ceea ce cer aceşti oameni e să arăţi curiozitate sinceră în a le cunoaşte cultura şi să nu vii cu prejudecăţi.

Un subiect de discuţie foarte probabil de atins cu ei, este legat de părerea pe care o ai despre evenimentele petrecute în 9 septembrie 2001, în New York, şi războiul din Afganistan; şi dacă ştii că

„atentatele de la 11 septembrie” au fost <an inside job> şi că <organele> conducătoare americane şi-au omorât propria populaţie ca să poată da vina pe aşa-zişii extremişti islamici, iar astfel să aibă pretext să invadeze Afganistanul, îţi va fi de folos! Dacă nu ştiai asta, uită-te pe YouTube la documentarul “9 11 Mysteries” şi vorbim după! Dacă mai ştii câte ceva şi despre războiul din Irak şi cum americanii au inventat că irakienii produc arme de distrugere în masă (iar dacă nu ştiai asta, uită-te la filmele „Fair Game” şi „Green Zone” şi vorbim doar după ce le vezi). Şi dacă, de asemenea, ai habar despre crimele ce au loc în Palestina... înseamnă că nu eşti un ignorant!

Printre altele, vei constata cu stupoare că ei spun că Iisus şi învăţăturile lui îs ok, că ei nu îl consideră a fi fiu al lui Dumnezeu, dar că n-au nimic împotriva faptului că noi credem aşa! Vei constata cu stupoare ca pentru ei chiar şi Tora e o scriere sfântă şi că, la fel ca în cazul Bibliei, ei cunosc, citesc şi răspândesc învâţăturile acesteia. Ceea ce e foarte rezonabil e să aibă ceva cu sionismul, cu cei care le-au ocupat pământurile fraţilor lor... şi nu doar că le-au ocupat, dar îi şi forţează să trăiască în condiţiile în care le ştim prea bine cu toţii!

Dacă vei petrece câteva zile printre ei, dincolo de faptul că femeile lor au capul acoperit, nu te privesc în ochi şi nu ai voie să le faci poze... gagicile îs nişte tipe hotărâte şi băţoase! Se ceartă cu soţul lor etc. În filmele americane e acel stereotip de mamă de culoare, mare şi lată, dintr-o bucată, foarte hotărâtă şi care face legea! Ei bine, femeile musulmane au ceva din acest model! Îmbrăcămintea şi acele obiceiuri sunt normale pentru ele! E, pur şi simplu, o chestie culturală! Cum soldatul roman se tundea scurt, iar Iisus îşi lăsa plete, la fel tu te îmbraci cumva, iar femeia musulmană se îmbracă altcumva, doar datorită unor diferenţe culturale! Eu nu zic că nu există cazuri în care unele dintre ele ar vrea mai multe libertăţi şi le e mai greu să le obţină decât îi e unei europence sau americance, dar în niciun caz problema nu se pune în felul în care o pun feministele, care au impresia că poţi cunoaşte o cultură din faţă desktop-ului calculatorului şi via internet! Iar a merge tu în ţara lor, ca să faci război în numele democraţiei sau în numele libertăţilor femeilor, aia nu mai are nimic de-a face cu libertatea! Libertatea presupune dreptul de a te îmbrăca cum vrei! Iar vis-a-vis de îmbrăcămintea lor, ştiaţi că primul „sfânt” care a poruncit femeii să îşi acopere întreg capul şi i-a interzis să vorbească în public e Pavel? DA! A făcut-o cu circa 700 ani înaintea lui Mahomed! Deci, creştinismul e cel care a impus pentru prima oară acoperirea capului femeii şi interdicţia pentru aceasta de a vorbi în public! Islamismul doar a preluat... şi, dat fiind că sunt mai conservatori, îşi respectă şi azi scrierile sfinte! În situaţia asta, creştinii sunt ipocriţi, comparativ cu ei! Musulmanii îşi respectă scrierile sfinte în această situaţie şi pentru că... în Sahara aia bate un vânt de îţi crapă obrazu' la propriu! Şi te umple de nisip peste tot! Da, da, peste tot, şi în fund! La ei nu doar femeile îşi acoperă aşa capul, ci şi bărbaţii! Dacă o să vedeţi poze cu mine prin Sahara cu gluga în cap, să ştiţi că nu aveam gluga în cap din cauza frigului, ci din cauza vântului şi a nisipului! Sahara e numită ţara vântului! Vântu’ scoate aici indicatoare din pământ!!! Deci, pe drum vei întâlni indicatoare scoase din pământ! Gândiţi-vă ce forţă e necesară pentru asta! Că indicatoarele au aceeaşi mărime ca la noi (după cum puteţi vedea în poza cu “Atenţie, cămile”). De asemenea, vei întâlni maşini ce au uşile rupte de către vânt, de aceea mulţi îşi leagă uşile la maşini cu sfoară, să nu poată fi date „peste cap” când sunt deschise! Pur şi simplu, îţi sunt smulse din mână de către vânt!

Cred că ar fi potrivit să mă opresc din povestit impresiile mele despre islam, ce vă rog mult e să nu vă faceţi nicio părere despre nimeni si nimic în viaţa asta, până nu i-aţi cunoscut voi personal! Deal? Eu vorbesc despre Maroc şi islamismul marocan, în faţa cărora îmi scot pălăria! Şi care, după umila mea părere, ca filosofie religioasă e superioară creştinismului, datorită faptului că ei acceptă şi celelalte religii! Atât timp cât în creştinism Iisus e singura soluţie pentru toată planeta… vă rog să îmi permiteţi să afirm că ăsta e fanatism şi îngustime de minte! Tradiţiile lor, cultura lor, trebuiesc respectate!

Indiferent de cultura lor şi alegerile pe care le fac, aceşti oameni, din punct de vedere UMAN, sunt extraordinari! Dacă eşti rătăcit şi vrei să ajungi în X loc, te vor duce cu maşina lor fără nicio problemă! Îţi vor oferi bani dacă îşi dau seama că nu ai prea mulţi… etc. Tot ce vor oamenii ăştia e să nu mergi tu în ţara lor şi să îi înveţi secretele fericirii! Şi asta e perfect normal! Adică, dacă eu doar cred într-un Dumnezeu şi în rest încerc să iau ce e bun de ici, de colo, iar tu vii la mine cu o teorie fanatică şi încerci să îmi explici şi impui că există rai şi iad şi că singura mea şansă e o „naştere din nou" şi „un fiu al lui Dumnezeu"… scuză-mă, eu o să te îndepărtez mult mai urât decât o face musulmanul! A! Şi încă ceva foarte drăguţ ce întreabă musulmanii, e formulat în felul următor: „Atât musulmanii, cât şi creştinii suntem de acord că Dumnezeu vorbeşte prin sfinţi/profeţi, dar îmi poţi explica şi mie cum marele Dumnezeu pe care, conform Bibliei, oamenii care îl văd vor muri… cum a putut el, în măreţia lui, să se înjosească într-atât încât să îi facă un copil unei pământence?" No offense! Întrebarea e genială!

Reda mi-a făcut cinste cu o masă la restaurant şi m-a scos circa 10 kilometri în afara Tangerului, pentru a prinde ocazie de Rabat. Omar mi-a făcut cinste şi el la restaurant, Christian mi-a dat cinci mese în două zile şi mi-a plătit cazare la hotel pentru o noapte! Un tinerel, care îmi spunea că îi place berea şi haşul, mi-a luat un flacon de apă şi gumă de mestecat… astea doar pentru că l-am întrebat de unde îmi pot cumpăra apă… şi cu toate că i-am explicat că gumă de mestecat am. Mahomed m-a invitat la el acasă şi m-a cinstit ca pe un PAŞĂ!!! Sofien, la fel! Mahomed, şoferul de tir, mi-a dat din mâncarea lui; Mahomed, bucătarul, mi-a făcut cinste cu un suc şi mi-a plătit taxi de unde m-a lăsat el până în portul din Ceuta… cu toate că i-am explicat că am 39.000 de kilometri făcuţi cu autostopul şi cei 20 de kilometri ce îi mai aveam de unde m-a lăsat el, până în Ceuta, îs un fleac. Au o parte a populaţiei care e săracă şi încearcă să se bage în seamă, să îţi vândă chestii sau etc., dar le dai ignore! N-ai niciun stres! IUBESC MAROCUL!!!

Bun, să revenim la itinerar: de unde m-a lăsat Reda, m-a luat Omar, acesta m-a lăsat în ultima benzinărie înainte de Marrakesh (trebuie să spun că Marocul are nişte drumuri foarte bune? Unele din drumurile naţionale îs cu două benzi pe sens!!! Iar autostrăzile îs impecabile! Deci, autostopu' merge în Maroc de trăzneşte!) În această benzinărie am ajuns pe la ora 21:00 şi am stat circa o oră jumate fără să prind ceva care să mă treacă de Marrakesh în direcţia Agadir. Opriseră vreo cinci care m-ar fi luat, dar mergeau în Marrakesh şi, deci, a trebuit să îi refuz. Într-un final, după circa o oră jumate, un tip ce mergea în Marrakesh şi căruia i-am explicat că eu merg spre Agadir şi trebuie să ocolesc Marrakesh-ul, mi-a spus că mă ia el şi mă lasă într-un loc mai bun, mă lasă într-un

„peaje”, pe care o parte a celor din Marrakesh, care merg spre Agadir, îl folosesc. Totuşi, m-a atenţionat că majoritatea care trec pe acolo merg la Casablanca, dar, totuşi, după părerea lui, era un loc mai bun decât benzinăria în care mă aflam. Şi, într-adevăr, din experienţele avute în Franţa ştiu că peaje-urile sunt un loc foarte bun pentru a sta la autostop. Doar că de data asta peaje-ul cu pricina era lângă un post de poliţie... şi au venit băieţii afară să îmi spună că nu am voie să fac autostop pe autostradă şi că tre' să o iau la picior până nu-ştiu-unde, înspre intrarea în Marrakesh... ceea ce ar fi fost un dezastru... le-am zis că e în regulă şi am mai lungit-o cât am putut, prefăcându-mă că îmi aranjez lucrurile în rucsac şi sperând că va opri cineva rapid. Şi aşa a fost! Doar că tipul mergea spre Casablanca... Nu am avut ce face şi a trebuit să accept. Să fi intrat în Marrakesh pe timp de noapte (era deja ora 23:00) însemna să nu mai ies până dimineaţă. Aşa că, mi-am zis că mai bine fac cale întoarsă câţiva kilometri până la prima benzinărie, unde voi traversa autostrada în celălalt sens de mers. Dar omul meu mergea numai până la Ben Guerir – doar 60 de kilometri în direcţia Casablanca, şi vă închipuiţi că nu am găsit benzinărie până la Ben Guerir (doar una pe sensul nostru de mers)? Şi, deci, am fost nevoit să intru în oraş cu el... Aveam deja două zile şi două nopţi nedormite... şi a se ţine cont că într-una din zile am umblat toate dealurile Granadei, timp de şase ore, cu ruscacul în spate, iar într-una din nopţi am stat opt ore fără să prind ocazie... Deci, date fiind condiţiile astea, trebuia să accept un compromis: să mă opresc şi să mă odihnesc la omu' ăsta sau să continui cu un autobuz până la Agadir, autobuz care aveam şansa să plece la zece minute după ce eu ajunsesem în Ben Guerir... Dat fiind contextul, am ales să îmi încalc pentru prima oară regula şi să dau bani pe transport: 7€ până la Agadir. Am ajuns la Agadir la ora 03:00, în 7 februarie, am mers pe jos circa 3-4 kilometri ca să ies în partea sudică a oraşului, pentru a sta la ocazie înspre Layounne şi am stat acolo până aproape la ora 07:00. Motivele: 1) era noapte, 2) în sudul Marocului se cer bani la ocazie, dar într-o manieră mult mai fainã! Eşti întrebat de la început cât dai!

Puţin înainte de ora 07:00 m-a luat Christian - un tip super, super de treabă! Originar din Belgia, s-a mutat în Maroc şi s-a convertit la islamism, dar acceptă toate celelalte religii şi opinii! Un om super! Mi-a zis că mă duce circa 100 de kilometri, până la Tiznit. Am zis beee-ton! Eram rupt de oboseală! După cinci minute de povestit, în care i-am spus că am terminat cartografia, omu' nost' mi-a propus să lucrez pentru el 1-2 zile! Să îi fac planul unei case foarte vechi, specific musulmane, pe care a cumpărat-o şi o reconstruieşte. Am spus „cum să nu?”, aşa că n-am mai mers la Tiznit, ci am mers în satul unde avea casa. Casa are 30/19 metri şi „n” încăperi. Faptul că omu' era aşa deschis şi amabil şi credincios şi simplu, în felul lui, a făcut toată experienţa asta extraordinară!

Şi n-am muncit numai cu el, eu măsuram zidurile dărăpănate printre boscheţi (cactuşi), scânduri pline de cuie etc., iar ceilalţi munceau la construitu’ tradiţional de ziduri de lut! Masa am luat-o cu ei... prima masă ce mi-au servit-o a fost oribilă! M-au invitat la masă şi când m-am apropiat la circa trei metri de încăperea unde urma să mâncăm, am simţit un „miros ciudat”. Era o omletă. Am luat o gură şi era să vomit, aşa că am continuat să mănânc doar pâine cu ceai. Ăştia râdeau de mine... sincer, nu ştiu din ce ouă au făcut omleta aia, dar şi dacă era făcută din ouăle mele era mai bună! Următoarea masă a fost celebra „kuş kuş”, care mi-a plăcut! Mai puţin sosu' ce l-au pus deasupra.

Ta-tam! Planul:

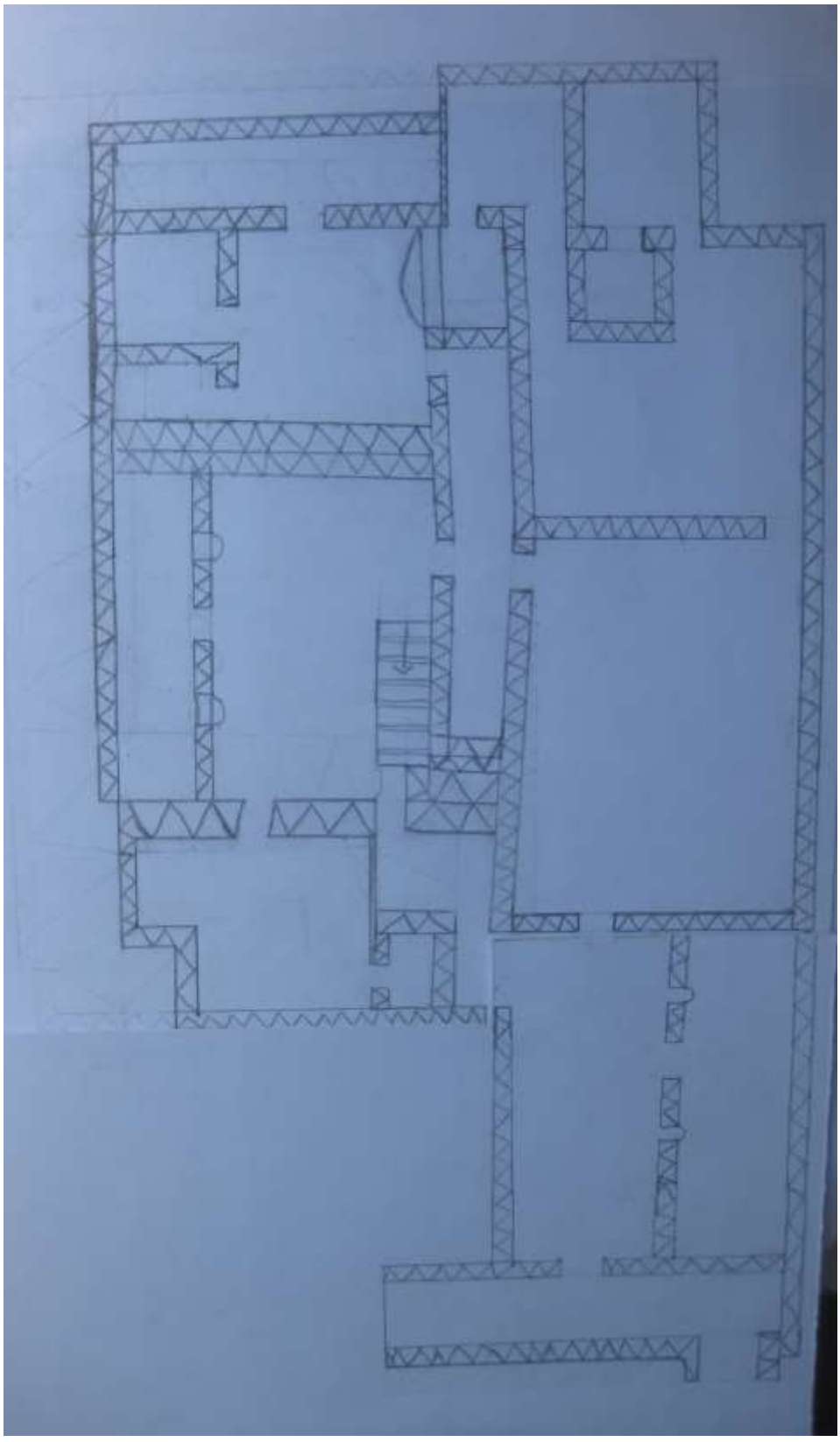

Seara, Christian a făcut ceva spaghete cu condimente şi carne specifică lor... bestială haleală! Am mâncat două porţii imense... juma de oală! După 79 de ore de mers încontinuu cu ocazia şi 60 de ore de nedormit într-un pat (doar circa două ore de moţăit în maşini), Christian m-a cazat într-un motel, iar în noaptea aia am dormit ca un boier! A doua zi i-am terminat de făcut planul, iar după masă, pe la 17:00, am pornit spre Dakhla. Din Agadir în Tiznit m-a luat un tinerel care îmi povestea să nu cred ce se spune la TV despre musulmani că şi lor le place alcoolu' şi haşu'. N-avea niciun stres omu' meu! Apoi, din Tiznit în Guelmim (poarta Saharei) m-a luat Mahomed, un tip foarte de treabă, care m-a invitat să iau cina şi să înnoptez la el acasă, i-am spus că mă grăbesc şi că nu pot rămâne peste noapte, dar că nu o să refuz invitaţia la masă. No, şi la omu' ăsta am halit ca un paşă! Am mâncat pentru prima oară carne de cămilă! De când îs, nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ar fi posibil să mănânc carne de cămilă! Şi e foarte bună! Tatăl lui a adus maşinăria de făcut ceai şi, în faţa mea, la focul unei butelii, mi-a făcut un ceai care spunea el că e special şi îl face doar pentru musafiri! De asemenea, şi paharele în care mi l-a servit a zis că sunt doar pentru ocazii speciale... Na! Mai zi ceva! Ce poţi păţi dacă mergi cu autostopul în Sahara! Mahomed e saharian, iar soţia lui, berberă! După ce am mâncat ca un paşă/porc, m-a scos la ieşirea sudică a oraşului, cu direcţie Layounne – Dakhla.

De aici am prins pentru vreo 200 kilometri, până la Tam Tam. Cu omu' ce m-a dus pe distanţa asta n-am mai fost în stare să povestesc, am dormit tot drumul! În Tam Tam, din locul în care m-a lăsat el, am luat-o la picior spre ieşirea sudică a oraşului. Pe drum mă depăşeşte un motociclist şi mă întreabă unde merg... fac o faţă... WTF?! Îi spun că spre ieşirea sudică a Tam Tam-ului; la care tipu' zice: „Hai, că te duc eu până acolo!" Prima oară la autostop cu motocicleta! Şi şi cea mai scurtă, ever! Circa 2-3 kilometri.

Unde m-a lăsat tipul era un post de poliţie, am arătat paşaportul şi am trecut fără probleme! Şi acum, cred că e momentul să povestesc despre aceste posturi/filtre de poliţie. Înainte de a merge în Sahara am citit pe net că ar fi controale ale armatei, că stai ore în şir până treci! PE NAIBA! Din cauza situaţiei tensionate din sudul Marocului, începând cu Tiznit, tot la circa 100 de kilometri este câte un post de poliţie. Trebuie doar să încetineşti, se uită poliţistul prin maşină şi îţi face semn să treci. Tot la al treilea, al patrulea post, eşti oprit şi ţi se cere şi paşaportul! Poliţiştii sunt foarte amabili şi nu o să ai nicio problemă cu ei! Ba dimpotrivă! Ca autostopist, e recomandat să intri în vorbă cu ei şi după cinci minute de discuţii, îţi vor spune: „Stai aici cu noi, vorbim noi pentru ca tu să prinzi ocazie!" (în cazul tuturor celor patru posturi de poliţie ce le-am trecut pedestru, poliţiştii mi-au „făcut ocazia") Pur şi simplu, ei opresc maşinile pentru a le cere să te ia! Şi îţi dai seama că nu sunt refuzaţi! Tot acum e momentul să pomenesc de situaţia din fantamasgorica „Sahară Occidentală"! Aceasta nu există! E pe raftul SF al geografiei politice! „Sahara Occidentală" e doar un teritoriu revendicat, la fel cum sunt multe altele pe Terra! Totuşi, cazul „Saharei Occidentale" a fost mai mediatizat şi circa 57 de ţări „recunosc" existenţa neexistenţei ei şi nu recunosc suveranitatea Marocului asupra teritoriilor sale din sud. Dar realitatea e una singură! Marocul se întinde până la graniţa cu Mauritania şi e o ţară foarte, foarte, foarte safe pentru turişti, caravane etc.! E plin de caravane în sudul Marocului (prin sudul Marocului mă refer la „Sahara Occidentală")! Ideea e că acest teritoriu a aparţinut întotdeauna Marocului în ultimele douăsprezece secole, cu excepţia unei ocupaţii spaniole de circa 50 de ani. Odată cu retragerea spaniolilor (1975), Algeria, care îşi doreşte de mult timp ieşire şi la Atlantic (de care chiar are nevoie, dată-i fiind producţia de petrol şi de restu' cele pe care le exportă), a găsit momentul potrivit iscării unei noi probleme pe „scena relaţiilor internationale". Motivul: populatia acestei regiuni e de altă etnie, vorbeşte un dialect diferit etc. Da, cei circa 250.000 de locuitori ai unui teritoriu de 266.000 kmp (deci mai mare decât România!) sunt diferiţi de restul marocanilor, dar între ceilalţi marocani există, de asemenea, diferenţe de dialect, etnie etc.! De ce ăştia din sud ar fi mai cu moţ şi ar vrea autonomie/independenţă/unire cu Algeria? Normal că Marocul nu doarme, iar în ultimii 40 de ani au dus în zonă circa 150.000 de oameni de-ai lor, astfel încât, în cazul oricărui referendum impus de ONU, să nu fie stres! Interesele sunt economice! Sudul Marocului are petrol şi fosfaţi! Marocul ar avea mult de câştigat dacă le-ar putea exploata, marile puteri nu vor ca Marocul să fie mai puternic decât este deja şi, deci, încurajează interesele Algeriei în zonă! Cum? Simplu! Spunând la prostime că ei sunt diferiţi ca limbă, etnie etc. şi provocând războaie!

Dar să revenim la călătorie: poliţiştii acestui post m-au ajutat să prind ocazie până la Layounne. Sophien e tipul care m-a luat, un tip super de treabă, dar cu care am apucat să schimb

foarte puţine vorbe pentru că eram rupt de oboseală şi am dormit aproape tot drumul. M-a invitat să dorm la el, să mă odihnesc. A trebuit să îl refuz, pentru că mă grăbeam, dar mi-a lăsat numărul de telefon pentru cazul în care la întoarcere voi vrea să mă odihnesc o noapte, să mă ştiu binevenit! L-am salutat şi mi-am continuat drumul cu Mahomed, directorul Băncii Populare din Boujdour, alt gagiu mişto.

În Boujdour am stat circa trei ore până să prind ocazie de Dakhla, care era destinaţia! Am ajuns în Dakhla pe la 17:30, am dat o tură a oraşului, am făcut câteva poze, apoi, cu 20 din toţi cei 24 € ce îi mai aveam, m-am cazat la un hotel, pentru că eram prea rupt de oboseală! Mai apoi, la drumul de întors în Boujdour, am primit 50 dirham (5 €) de la cineva şi aşa am avut cei 10 € necesari trecerii Gibraltarului. La acelaşi hotel erau cazaţi un italian, un spaniol şi un câine, care fac înconjurul lumii cu maşina personală!

A doua zi dimineaţă am luat-o înapoi spre nord... la ieşire din Dakhla am făcut poză unei fortăreţe vechi foarte faine, dar care era clădire a armatei şi nu ai voie să faci poze clădirilor armatei. Am fost chemat la „raport" şi am tras o spaimă... îmi era frică să nu îmi şteargă toate pozele sau să îmi confişte aparatul. Au chemat şeful unităţii, nebunii, să îi spună că am venit din România cu autostopul! Normal că au fost amabili şi tot ce mi-au cerut a fost să şterg poza cu unitatea militară... mă speriasem degeaba!

Din Dakhla până la joncţiunea cu drumul ce duce la nord spre Spania, iar la sud, spre Mauritania, m-a luat un tunisian, pe care îl întâlnisem în seara dinainte în hotel, dar pe la jumătatea

drumului, când era deşertul cel mai fain, i-am zis să oprească şi să mă lase acolo, în mijlocul lui, pentru a mă bucura de visul devenit realitate:

De acolo m-au luat doi nemţi ce mergeau în Mauritania, iar ei m-au dus până la joncţiunea, pomenită mai sus, cu drumul ce duce la nord spre Spania, iar la sud, spre Mauritania. În acest loc în care m-au lăsat ei, am întâlnit alţi doi hitchhikeri, polonezi, care mergeau în Mauritania. De unde m-au lăsat nemţii, am fost luat pentru prima oară de o caravană:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Un cuplu francez de vârsta a treia, nişte oameni extraordinari care, impresionaţi fiind de povestea mea, mi-au făcut un cadou special. El, antropolog pasionat de preistorie, a răscolit şase luni nisipurile Saharei pentru a găsi tot felul de minuni! Dintre minunile astea, mi-a dat două otolite umane (un oscior din interioru' urechii umane care e GPS-ul nostru şi care la oamenii Saharei preistoriei era foarte dezvoltat, astfel nu se pierdeau în deşert), mi-a mai dat o scoică fosilizată, o linguriţă, o furculiţă, trei piese ce împodobeau lănţişoarele femeilor, vârfuri de săgeată şi încă ceva prostioare.

Aceşti domni foarte amabili m-au servit cu masa de amiaz' în caravana lor. Au oprit ori de câte ori voiam să fotografiez ceva, dar, mai ales, m-au aşteptat circa zece minute până am mers să vizitez cortul unui pescar nomad de pe faleza Atlanticului:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

... şi o oră până am coborât faleza şi am mers să văd una din bărcile visurilor mele!... iubesc epavele ruginite de vapoare! A fost cel mai frumos moment al întregii călătorii şi unul dintre cele mai faine momente din viaţa mea!

Ei m-au lăsat în Boujdour, de unde am fost luat de un tip care mi-a zis că mă duce până la Layounne, doar că va trebui să facă un mic ocol, de vreo juma' de oră, până la un unchi de-al lui. I-am spus că nu e nicio problemă... şi, dimpotrivă, s-a dovedit o bucurie! Unchiul lui era un nomad ce îşi muta cortul prin deşert! Acea juma' de oră am făcut-o cu jeep-ul lui prin deşert! Am putut face poze doar cortului şi caprelor unchiului său... acesta a dorit să nu fie fotografiat. Un aspect vizavi de cămilele, caprele, măgarii ce pasc prin deşert... frate, ai impresia că mănâncă nisip! Adică, dacă priveşti de la distanţă, firicelele de iarbă nu se văd şi chiar ai impresia că mănâncă nisip!

Tipul m-a lăsat în Layounne, unde am înnoptat la Sophien care, înainte să mă ducă la el acasă, m-a dus la o baie publică „ca să fac un duş". De fapt, am fost spălat de altcineva... ultima persoană care mi-a făcut baie a fost mama pe la 4-5 ani, dar spălătura ce mi-a tras-o tipul ăsta... Eu eram doar în boxeri şi în afara acestora mi-a frecat tot corpul cu un burete dur, ce a luat orice mizerie şi un strat fin de piele. Însă faza funny la povestea cu duşul ăsta e alta. Deci, omu' meu (Sophien) mi-a zis că am ajuns la baia publică, eu mi-am luat trusa de igienă şi mă gândeam dacă să îmi iau prosopul, să nu îl iau, să îl iau, să nu îl iau... până la urmă mi-am zis: „Mă! Mergi să faci duş ca un paşă (după experienţele de până atunci aşa mi-l imaginam) şi plăteşti pentru asta şi tu te duci cu prosopu' tău ca pârlitu' să te faci de cacao!" Deci, nu l-am luat.. şi la urmă, surpriză! Nu îţi dădea prosop! Aşa că a trebuit să mă şterg cu bluza murdară, dar treaba e că acolo toţi se şterg şi se schimbă în aceeaşi încăpere, şi astfel, toţi au văzut că nu am prosop! Şi, la naibaaaa! Uitasem să îmi

iau boxeri, iar cei de pe mine erau uzi, aşa că am tras pantalonii peste ei şi eram tot ud în jurul fundului, precum copiii mici care fac pipi pe ei. Ghinion! Ajuns la Sophien acasă, mi-am schimbat şi boxerii şi pantalonii, şi totu' s-a rezolvat cu bine! La Sophien acasă era băutură alcoolică cât încape! Numa' să poţi duce. Şi tot la el am mâncat cea mai bună mâncare din viaţa mea! 39 de condimente a pus în ea logodnica acestuia (care şi ea bea fără stres)! Criminală haleală! Nu îţi lingeai degetele, îţi venea să le mănânci!

În cele şapte zile petrecute în Maroc am învăţat o grăma' de franceză, ceea ce mă miră mult, pentru că în patru ani de liceu cu Posztner nu am învăţat nimic! Şi credeam că franceza nu e de mine... sau eu de ea?! Şi uite aşa am aflat şi eu ce înseamnă „laba" - înseamnă „ACOLO"!

A doua zi dimineaţă, din Layounne până înainte de Tam Tam am fost dus de nişte francezi cu un 4x4 de ăla de umblă prin deşert. De unde m-au lăsat ei, JUR că m-a luat un mercedes de ăla de cară morţi! Şi, de asemenea, JUR că şoferul nu avea numai mâna stângă! Conducea fără o mână! Dacă până acum totul arată ca într-un film de groază, pentru că viaţa bate filmul, tipul vorbea şi la telefon cu acea singură mână pe care o avea! JJJUUUURRR! Şi a trecut de un post de poliţie vorbind la telefon şi fără nicio mână pe volan! Într-adevăr, avea doar 20-30 la oră, dar oricum, a fost o experienţă EXTRAORDINARĂ!

De unde m-a lăsat el am traversat Tam Tam-ul la pas, până am ajuns la postul de poliţie de la ieşirea din acest oraş, şi aceşti poliţişti m-au rezolvat de o cursă până în Guelmim! În Guelmim, aceeaşi poveste! Poliţiştii m-au rezolvat de o cursă până în Agadir! Tipii ce m-au luat de data asta au fost foarte ca lumea, mi-au făcut cinste cu o masă copioasă! În Agadir am ajuns pe la două noaptea, am stat într-o benzinărie până la şase dimineaţa, când m-am enervat, şi am ieşit pe marginea drumului. După circa juma' de oră am prins cursă de Casablanca, un tir. Şoferul: Mahomed, un tip foarte de treabă, îmbrăcat tradiţional şi cu barbă tipică, mi-a oferit micul dejun la cabină!

Dinainte de Casablanca până înainte de Rabat m-a luat un cuplu tânăr, iar cei doi au povestit tot drumul numai între ei şi râdeau de se spărgeau. Eu râdeam de râsu' lor. La urmă şi-au cerut scuze, dar n-a fost stres, nu merita să le întrerup oamenilor distracţia. De unde m-au lăsat ei, m-a luat Mahomed, bucătarul care mergea la Tetoan şi care m-a dus vreo 20 de kilometri după destinaţia sa, apoi mi-a plătit taxi până în Ceuta, cu toate că i-am zis că nu e stres, că merg cu ocazia... n-a vrut! În Ceuta, am ajuns în port pe la 23:30, iar ultimul feribot plecase la 22:30, aşa că trebuia să aştept până dimineaţă la 9:30. După ce am mâncat, pe la 00:30 mi-am întins sacul de dormit sub un palmier din port şi până la 05:00 dimineaţa am dormit ca-ntr-un hotel de patru stele! La 05:00, înainte să se pună lumea în mişcare prin port, m-am trezit, să nu mă vadă nimeni că dorm ca un boschet acolo.

... am trecut Gibraltarul şi, pentru prima oară în viaţa mea, simt că las o bucată din mine într-o ţară... Marocul este extraordinar! Încet, încet cu opt maşini am ajuns în Madrid. Dintre aceştia opt, un bătrânel englez mutat pe Costa del Sol (care e de-a dreptu' mirifică) fusese la Craiova în anii '80,

la un meci din Cupa UEFA dintre Universitatea Craiova şi Leeds United, iar un marocan ce nu avea loc să mă pună pe scaun m-a întrebat dacă e ok să călătoresc pentru cei circa 380 de kilometri tolănit pe jos, pe un covor de ăla de se roagă ei. Cum nu! Am dormit ca porcu-n cucuruz!

A patra călătorie partea II – 5500 de kilometri, 10 zile, 40 €

(Madrid - Dakhla - Madrid)

Oraşe vizitate: **Granada, Ceuta, Tanger, Agadir, Dakhla**

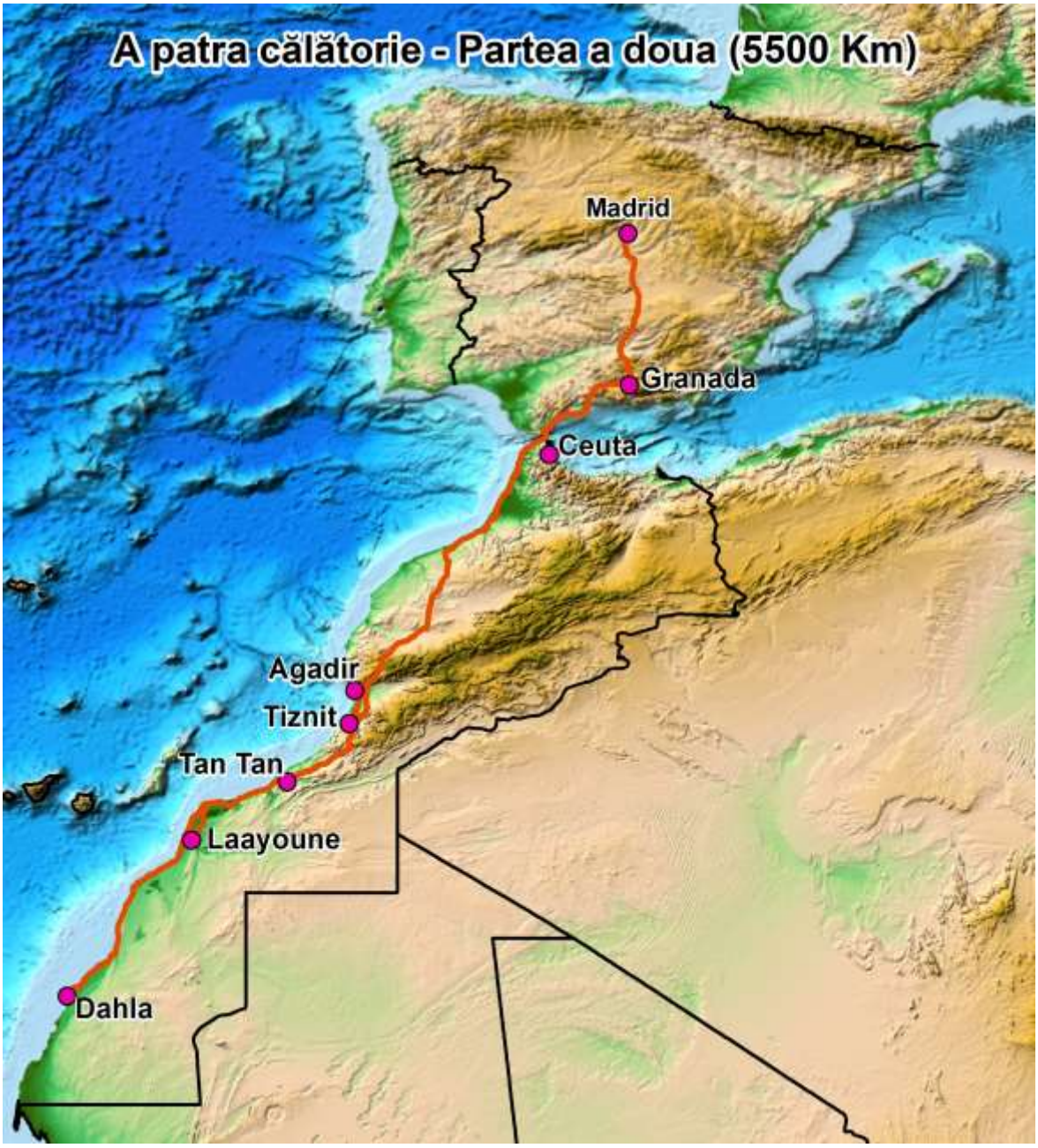

SPANIA

Deodată, aşe subit, m-a lovit o idee. Ideea era să nu mai fiu io prea ruşinos şi prea ardelean şi să accept să fiu sprijinit de cei care îmi citesc blogul şi care apreciază ce fac. Metodologia sprijinului era să ofer oamenilor posibilitatea să „cumpere ţări". Adică ei să facă o donaţie, iar eu, în schimbul donaţiei, să le spun povestea călătoriilor mele printr-o anumită ţară. Cu ocazia asta n-am mai împărţit poveştile pe călătorii: prima călătorie, a doua călătorie, etc. ci pe ţări. Povestea călătoriilor mele prin Spania e dedicată familiei Brînză. Ei au ales ca pe hartă să apară numele a ceea ce îi reprezintă cel mai bine pe toţi: pisica lor, Kitty Pufoshenie.

Este ceva ce mă distrează de minune când vine vorba de Spania şi de autostop, în castellană, a sta la ocazie/a face autostop se mai spune şi „haciendo el dedo"... mă distrez, întrebându-mă cum s-ar traduce asta în româneşte mot-a-mot. No, tu, pisică fiind, e posibil să nu te prinzi şi e mai bine aşa. Că ai unghii, presupun.

Duminică, 24 februarie la ora 10:00 am ieşit din casă (Madrid) cu direcţia Barcelona. Scopul acestei călătorii: să fiu pentru prima oară în „Oraşul Sfânt", în timpul unui El Clasico! Pentru că, după cum bine ştii Kitty mamă, fiecare cu viciul/adicţia lui, iar a mea e FC Barcelona. Am mers

binişor, cu toate că a fost nevoie să schimb metro, două trenuri urbane şi patru maşini în circa 12 ore, pentru cei 600 de kilometri. Din punct de vedere „autostopic", ziua asta nu a prezentat nimic nou sau interesant, dat fiind că era un traseu ce l-am mai făcut de două ori. Ineditul însă a fost de altă natură de data asta. Că io nu mă uit la meteo înainte de a o lua la drum, e clar. A te uita la meteo e dovadă de îmbătrânire! Ori io nu acşept aşe şeva, Kitty, mamă! Prefer să mă ploaie, bată vântu', ningă, dar să am sufletu' împăcat că nu gândesc ca un „bătrân". Ştii tu cum se zice: „Ai terminat facultatea de mult şi ai îmbătrânit dacă te uiţi la meteo, dacă ai mai multă mâncare în frigider decât alcool, etc". Deci, de data asta am păţit-o puţin, pentru că am plecat din Madrid pe soare şi vreme fainã (+10 grade), ca pe la jumătatea drumului să ningă şi să fie -2 grade.

Undeva înainte de Zaragoza m-a luat un român din oraşul celor şapte minuni: Caracal. Nu m-am putut abţine să nu îi testez inteligenţa. Aşa, pe ocolite şi cu bun simţ... Deci, l-am întrebat cam câţi locuitori are Caracal şi mi-a zis că două milioane. Zi sincer, te rog, oare şi compatri-hoaţele tale, pisici rezidente în Caracal, îs la fel de „puşcate"?

Tot în ziua asta, bogată în evenimente, mi s-a întâmplat ca omul care m-a luat la ocazie să încerce să mă fure. Undeva înainte cu vreo 50 de kilometri de Barcelona, în parcarea în care am stat 12 ore anu' trecut de Crăciun, m-a luat un tip care pe la jumătatea drumului m-a luat cu tupeu, spunându-mi: „Opresc în benzinăria asta să îmi dai bani, să pun nişte benzină?" Răspunsul meu a fost senin ca o zi de vară: „Scuze, în toată Spania şi Europa de Vest nu se cer bani pentru autostop, e prima oară când cineva îmi cere, trebuia să spui dinainte". Omul a eschivat, că nu e bai, că măcar are cu cine povesti etc. Mi-am zis că şi-o fi încercat tipu' norocu'... asta e! Îmi pusesem rucsacul pe bancheta din spate, iar când am ajuns în locul în care am stabilit că mă lasă (o staţie de tren urban) am coborât, schimbând nişte ultime vorbe cu el. Ca eu să pot închide uşa şi să putem continua conversaţia, tipu' a deschis geamul... Ceea ce mi s-a părut ciudat şi, deci, nu i-am închis uşa din faţă până nu am pus mâna pe mânerul celei din spate... chiar şi aşa, cu o uşa deschisă, a luat-o din loc, incercând să plece cu rucsacul meu. Dar eu deja apucasem mânerul şi am deschis uşa. S-a făcut că uitase, şi-a cerut scuze.

Asta nu e tot, însă, pentru această mirobolantă zi. Aşteptându-mi gazda (Silvana) în faţa staţiei de metro, am pus şi eu jos rucsacul, ca să suflu... şi, ghici ce?! Trece un tip cu câinele şi câinele se opreşte să urineze şi urinează la maximum 10 centimetri de rucsacul meu! Mi-a scăpat rucsacul ca prin urechile acului! Câinii ăştia! Mi-ai zis tu, dar nu te-am crezut! Şi nici nu o să te cred. Doar ţin cu Dinamo.

Noh, cam aşa a fost faina zi de 24 februarie. Meciul era în 26 februarie, aşa că în 25 am mers să vizitez „Templul" Camp Nou. Îţi dai seama că m-am simţit ca un musulman ce ajunge la Mecca, sau ca un catolic ce ajunge la Santiago. Sau ca Becali pe muntele Athos, că tot e vorba de fotbal. Ha, ha, ha! Doară nu o dată am completat deviza „Barca mes que un club" cu „una religio". „Adepţi" suficienţi are!

Pe la ora 12:00 am terminat cu Camp Nou Temple şi aveam programat pe ziua asta să văd şi Tarragona, capitala întregii Iberii în timpurile romane. Şi pentru că promovez autostopismul cu bucurie şi pentru că Silvana (gazda mea) era curioasă cum se face autostop în Europa, deoarece făcuse numai în ţară, a doua zi am dat o fugă de circa 200 de kilometri (dus-întors) până la Tarragona, care e foarte frumoasă! Mie mi-a plăcut foarte, foarte mult! Iar seara am halit un picnic pe o bancă.

La drumul de întors spre Barcelona, ne-a luat un marocan foarte amabil! Puţin religios pentru gustul meu, dar un om fain! Ne-a dus cu maşina până în faţa blocului! În Europa încă nu am mai păţit asta! În ziua meciului am vizitat Parcul Guell, cunoscut ca parcul lui Gaudi. Ce mi-a plăcut mult în Barcelona e că atunci când are meci FC Barcelona cu rivalii din Madrid (al căror nume păgân prefer să nu îl pronunţ) oraşul e pustiu! Pe metro, pe străzi sunt mult, mult mai puţini oameni! În baruri, absolut toată lumea ţine cu Barcelona! În Madrid, de fiecare dată când am mers într-un bar să văd un El Clasico, niciodată nu am fost singurul fan Barcelona sau singurul cu fular sau tricou de-al Barcei! Îţi dai seama că m-am simţit fain, chiar dacă Barca a pierdut.

La drumul de întors spre Madrid (unde, după cum ştii, am locuit o vreme şi am muncit ca şi grădinar), m-au luat pentru circa 50 de kilometri doi bătrânei francezi cu o caravană. Ei vizitau mănăstiri, foarte amabili şi ei! De unde m-au lăsat ei până în Madrid, la circa 15 minute de mers pe jos de apartamentul unde stau, m-a luat un fan al Barcelonei, care fusese la meci. Tipul mi-a zis că sunt primul om ce îl ia la autostop şi că nu mai luase niciodată înainte, deşi conduce mult... îţi dai seama, Kitty, că m-am simţit ca şi cum i-am dezvirginat maşina. Noroc că m-a lăsat aproape de casă, că altfel aş fi avut de „pedalat" (mers pe jos), pentru că rămăsesem fără bani. În timpul meciului, la ratarea din primul minut a lui Messi, am dat de pământ cu geaca ce o aveam în mână; şi într-un buzunărel al gecii aveam banii (monezi) ce îi rezervasem pentru bilet de metro în Madrid (nu de alta, dar Madrid e singurul oraş din Europa unde transportul în comun nu e moca). Dar banii ăştia fiind monezi... aşa au fugit pe sub toate mesele din bar şi doar nu m-am apucat să îi caut. Parcă de ei îmi păsa mie!

În 27 martie, la 5:30 AM am plecat din Madrid. Urma o tură prin Europa, după care mă întorceam în ţară pentru ceva vize şi urma să o iau în jurul lumii. Wikihitch nu avea informaţii legat de cum să o poţi lua cu autostopul din Madrid spre Segovia sau Salamanca, aşa că am început să caut benzinării pe marginea autostrăzii A6 pe google maps, în satelite view. Am găsit una relativ aproape de staţia de tren urban (Los Negrales, pe linia C8) şi am ajuns acolo în două ore jumate de la ieşirea din casă. Pe când am ajuns, a început să plouă încet... toate bune, dar benzinăria era îngrădită... şi ca să intru pe autostradă pe unde intră maşinile trebuia să ocolesc mult, aşa că am sărit gardu', că doară mi-s de la ţară. N-am sărit la fel de sprinten pe cum ai fi făcut-o tu... mâţo! Pentru că nu a fost o manevră uşoară, ţinând cont de cele cca 20 de kilograme ce le aveam în cârcă.

Ajuns în benzinărie, a doua maşină cu care am intrat în vorbă, un „papuc" condus de un român, m-a dus pentru vreo 20 de kilometri, dar... m-a scos de pe autostradă. Am început să îmi fac griji, ştiind că în Spania eşti luat foarte greu de pe marginea drumului. Dar, după circa 10 minute am fost luat de un alt român, George. Omu' mi-a făcut cinste cu o cafea, am stat la o poveste şi apoi m-a dus într-o staţie de autobus şi mi-a dat 5 €, să am de bilet până în Segovia. Îi povestisem că speram să văd în ziua aia şi Salamanca şi a vrut să se asigure că apuc. No, dacă mi-a dat bani de bilet nu puteam fi neam prost şi să merg la autostop, dar stând în staţia de autobus, ţineam degetu' sus, că poate, poate... şi, ghiciţi ce! M-a luat un tip ce m-a dus până în centrul Segoviei. Am vizitat apeductul roman, care e ceva extraordinar de fain, apoi catedrala, care nu e nu-ştiu-ce de capul ei, apoi castelul, care e foarte drăguţ. În circa o oră jumate Hici Haiko a dat gata Segovia.

Apoi am luat-o spre Salamanca. Primele trei maşini m-au dus pentru câte 1-2-3 kilometri fiecare, până am ajuns la o intrare pe autostrada ce duce spre Salamanca. Aici mi-am zis că o să stau mult şi bine, aşa că am scos un sandwich şi o portocală, şi am halit. Apoi am scos unghiera şi mi-am tăiat copitele de la piciorul stâng, că una mă jena. Mi-a fost lene să îmi descalţ şi dreptul, să le tai şi pe ale ăstuia. Ăstora din urmă le-a venit rândul când eram în Tarifa, că mi-am zis să îmi las oase/urme în cel mai sudic punct al Europei! Asta cu lăsatu' unor astfel de urme o ştiu din ceva poveste cu un român, ce a fost deportat în Siberia şi omu' în tot timpul în care a fost acolo, unghiile

tăiate şi le punea într-o pungă, sau ceva de genu', ca să le aducă cu el în România, pentru că zicea că nu vrea ca oasele lui să rămână pe pământ străin! E foarte interesant de cât de creţe superstiţii suntem capabili noi, toţi oamenii ăştia! Voi mâţele la fel? Că doar n-eţi fi mai cu moţ. Totuşi, exagerată puţin superstiţia asta, exces de ceva relaţionat cu concepte fasciste de sânge, neam şi patrie, DAR înduioşător! Omu' ăla, în simplitatea lui, sigur a făcut asta cu sinceritate. No, dar eu, Hici Haiko fiind, mi s-a părut amuzant să fac opusul şi, deci, să îmi las „oase" în Tarifa.

No, şi stând acolo aşa, hepi, cu un zâmbet tâmp, ascultând muzică şi cu degetul ridicat, cu toate că erau nişte nori foarte nepretienoşi, ni, mă, că opreşte o maşină! Un bătrânel. Povestind cu el, îmi spune că a oprit să mă ia datorită gentuţei ce o am la gât... WTF?! DA! Cică el, în tinereţe, era luat la ocazie de soldaţi şi soldaţii ăia aveau gentuţe asemănătoare cu a mea... no, asta chiar E FOARTE TARE! Omu' meu m-a dus până în Avila, unde am avut maxima plăcere să văd zidurile cetăţii medievale ale acestui oraş, care sunt de o splendoare ieşită din comun!

Tot aci, în Avila, am reuşit să mă adăpostesc la timp de un minipotop, iar mai apoi am fost luat de cineva care m-a dus până în centrul Salamancăi. Tipul avea la vreo 50 de ani, dar era de o voioşie şi atitudine ale cuiva mult mai tânăr; ne-am plimbat prin tot felul de discuţii faine, până a venit vorba de criză şi de nemţi. Şi omul a început să se dezlănţuie. Că Spania ar fi în situaţia în care e din cauza Germaniei, că nemţii nu au avut şi nu o să aibă niciodată o Atenă, o Romă, un Aristotel, un Eratostene, un Picasso etc, că sunt doar nişte roboţi buni la chestii tehnice, Volkswagen etc. Nu ştiam cum să îl iau ca să îi tai din elan şi să fiu totuşi clar că nu subscriu la ura lui bazată pe criterii de naţionalitate şi i-am zis că, până la urmă, guvernatorii spanioli sunt cel puţin tot la fel de vinovaţi. Am schimbat subiectul şi toate au devenit bune si frumoase din nou.

Ajuns în Salamanca, i-am dat un tur, e tare drăguţă. În Salamanca am stat circa juma' de oră până am prins ocazie de Zamora. Până în Zamora m-a dus un bătrânel de peste 70 de ani, tare excentric, cu o soaţă de maxim 35 ani! Isteţ băiat. Prof universitar, a predat sau a avut ceva schimb de experienţă şi el în Glasgow (eu am fost student Erasmus în Glasgow), oricum am povestit multe şi fain cu el.

În Zamora trebuia să prind ocazie pentru 60 de kilometri, până în Benavente, ca să reintru pe A6 (autostrada Madrid - Coruna). Am prins, după două ore jumate foarte obositoare. Fusese o zi grea... mai adăugăm şi cele două ore jumătate de stat în Zamora şi nu ne alegem cu un rezultat prea bun. Am ajuns în Benavente pe la 12 noaptea, într-o benzinărie apropiată de autostradă, dar care... avea la pompe un MARE IDIOT. Deci, Kitty mamă, ţi-am povestit că în unele benzinării, în Spania, este angajat care pune benzina clienţilor. Am intrat în benzinărie, am întrebat de primul tir daca merge spre Coruna şi mi-a zis că nu. Ca să vină isteţu' ăla şi să îmi spună că în Spania nu o să fiu luat la autostop. SERIOS? L-am lăsat să îmi spună ce avea de spus, am fost respectuos, i-am zis că dacă nu îl deranjez eu vreau să încerc. A zis că nu îl deranjez, dar se vedea că minte. Aşa ca i-am zis: „Hombre, no te preocupes. Nu am nevoie să stau în benzinăria ta, am făcuţi circa 42.000 de

kilometri cu autostopul, dintre care aproximativ 5.000 în Spania şi până acum a mers foarte bine, indiferent de oră, indiferent că era zi sau noapte."

Deci nu suport persoanele ce se bagă aiurea în seamă, vrându-ţi răul fără să te cunoască. Dacă răul tău ar fi în beneficiul lor aş mai înţelege. De exemplu: „un manglitor" te fură ca să aibă bani de băut, halit etc., dar un retard frustrat ca ăsta, nici el nu ştie ce e de capu' lui. Dar cum spun Preaînţelepţii Paraziţii: „Oamenii nepăsători dau sfaturi de căcat." Mai sunt şi unii tirişti ce încearcă să facă acelaşi lucru. Deci, pe frustraţii ăştia se vede că le e oftică pe autostopişti. Ce să zic! Eu îi invit să îmi citească pagina de Facebook, ca să se convingă singuri cât e de imposibil autostopul! Şi câtă dreptate au. Oricum, îmi face plăcere să îi iau peste picior!

Am părăsit benzinăria ăstuia... DAR văd că intră în ea un microbuz cu numere de Portugalia, ce avea steagul Moldovei în parbriz! Am mers să vorbesc cu tipul şi el venea de la Coruna şi mergea la Madrid, i-am explicat că eu merg la Coruna, dar că locul ăsta în care sunt e foarte aiurea amplasat şi că ăla din benzinărie e un nesimţit şi să mă ducă spre Madrid, pe autostradă, până întâlnim o benzinărie mare în sensul de mers spre Coruna. S-a uitat pe GPS si era una la 86 de kilometri, în Tordesillas. Ruslan, aşa îl chema pe gagiu, foarte de treabă! M-a felicitat pentru curaj etc. şi m-a lăsat acolo. De acolo până în Ponfferada m-a luat Javier, un om de nota 10! Deci, eram nedormit de 21 de ore când m-a luat el, şi cărasem cca 20 de kilograme în spate, minim 6 ore în ziua aia, mersesem pe jos minim 15 kilometri etc.! Dar aşa fain am povestit cu el şi soţia lui, de chiar am uitat de oboseală! El lucrează ca sudor la Atletico Madrid, dar e fan Barcelona! Avea pe tel poză cu Messi, Xavi etc.! M-a felicitat foarte sincer pentru ceea ce fac.

Unde m-a lăsat el am stat circa o oră jumate, ca pe la ora 03:00 AM să fiu luat de „camionero"-ul Felix, un om extraordinar de fain şi el! De un calm şi o căldură de-alea ardeleneşti 100%! Am făcut schimb de adrese de e-mail, că el nu le are cu Facebook-ul şi o să ţinem legătura pe e-mail. El a ajuns pe la 06:00 în Coruna, dar m-a lăsat să dorm până la 08:00 în cabină, fără să mă trezească, pentru că el oricum aştepta să descarce... şi, când m-am trezit, îmi făcuse două sandwich-uri pentru drum... Mi-a urat toate cele bune, eu la fel... Nu ştiu cum să povestesc experienţele astea, nu pot fi exprimate în cuvinte sau în scris. Îs mici detalii, e despre cum mi-a povestit despre fiica lui de 14 ani, despre relaţia lui cu tatăl său etc... Cum spunea Marco Polo: nu am putut povesti în scris nici jumate din ce am trăit! Aşa că unica soluţie e să o luaţi şi voi la drum, putorilor! Şoferul cu autostopistul, prin interacţiunea şi relaţionarea pe care le au, se pot ajuta atât de mult... încât chiar e o insultă să ceri bani la autostop!

Ei, bine, de unde m-a lăsat Felix am luat autobuzul 9 care m-a dus la farul lui Hercule. Singura chestie ce voiam să o vizitez în Coruna era acest far. Cică legenda spune că Hercules a călătorit cel mai departe până aici, ca să omoare ceva monstru. Romanii considerau regiunea în care se află Coruna ca fiind „capătul Pământului", de aceea au numit-o Finiestre. Deci am ajuns la capătul Pământului cu autostopul! No, dar eu după o zi anterioară în care umblasem foarte mult pe jos şi cu rucsacul în spate, şi după o noapte nedormită, am urcat destul de greu dealul pe care se afla farul. Ce

şi-o fi zis Hercule: „A ajuns fraieru' ăsta de Hici Haiko să călătorească la fel de mult ca mine – deci, să mă bată, măcar să îl chinui”. Dar distracţia abia urma... era joia mare şi eu voiam o vedere/felicitare/carte poştală cu Farul lui Hercule, dovada faptului că l-am bătut pe Hercule... Dar toate erau închise... paştele lor, aşa de Paşte! Şi am umblat vreo oră jumate, pe jos, până am găsit felicitarea cu pricina. A meritat!

Apoi, am luat-o rapid spre Santiago de Compostela, am dat o tură prin Santiago, am halit un fel de picnic pe o bancă într-un parc; meniu: două conseve de peşte de 125 de grame, pită şi măsline. În Santiago e fainã piaţa aia centrală cu celebra catedrală... şi cam atât! Oricum, deja m-am cam săturat de catedrale... ce e drept, foarte frumoase, imense! Superbe din punct de vedere arhitectural! Totuşi, un lucru ce mi se pare foarte aiurea la toate catedralele spaniole ce le-am vizitat (Granda, Tarragona, Barcelona, Salamanca, Segovia, Sevilla, Cordoba) – excepţie, Santiago, e că nu sunt amplasate în pieţe, ca să le poţi vedea fain, toate îs înconjurate de clădiri şi, deci, le poţi vedea numa' pe vederi fotografiate de sus. Dar până la urmă aceste catedrale sunt simbolul sclaviei Americilor! La fel cum marile atracţii turistice franţuzeşti sau englezeşti sunt simbolul sclavagismului african şi asiatic... şi în mod ironic ne atrag... logic cred că ar fi să fie distruse, iar în locul lor să se construiască monumente dedicate toleranţei, iubirii altor rase. Bine, nu că în ziua de azi s-ar fi terminat cu sclavia, doar că are alte forme. S-a deghizat paraşuta!

PORTUGALIA

Portugalia e a lui Andrei, el însă nu o să se supere dacă o dedic lui Lionel Messi! Zeul suprem al fotbalului! Nu îi dedic întâmplător egzact ţara asta... e clar de ce! Îi dedic Portugalia pentru că din ţara asta provin cei mai nesimţiţi şi aroganţi oameni pe care i-a dat istoria fotbalului! Un mare antrenor (Bou-rinio) şi un mare fotbalist (Cristiano)... dar care, ca oameni, nişte nulităţi!

Îi dedic Portugalia lui Messi pentru omul exemplu care e! Pentru simplitatea de care dă dovadă! Visca el Barca! Barca mes que un club! Una religio!

Din Santiago, pe la ora 15:00, am luat-o încet spre sud, cu direcţia Lisabona, unde mă aştepta Anton. Am luat-o pe drumuri naţionale şi am mers încetuţ. A trebuit să traversez oraşul Vigo la pas. E drăguţ! E pe malul Atlanticului şi are în imediata apropiere ceva insuliţe, în totalitate virgine. Am continuat din Vigo spre Porto, fiind luat de un cuplu spaniol tinerel care m-a lăsat într-o benzinărie înainte de Porto. El vorbea portugheză şi a intrat în vorbă pentru mine cu maşinile din benzinărie (benzinărie în portugheză se spune bomba), iar autostop... spre deosebire de toate celelalte limbi latine, în portugheză nu se spune autostop, ci „buleia”. Tipul mi-a găsit o cursă până la circa 100 de kilometri după Porto. În acea benzinărie am stat circa o oră. Citisem dinainte că Portugalia ar fi imposibilă la autostop şi că lumea chiar nu te ia. Intrând în vorbă cu lumea în benzinărie, mi-am dat seama că le e frică. Un tip la vreo 30 de ani a vrut să mă ia, dar mi-a zis că îmi dă un răspuns numai după ce îşi întreabă soţia. S-a întors să îmi spună că îi pare rău, dar soţia lui nu e de acord pentru că îi e frică. I-am spus că nu e nicio problemă, că înţeleg şi îi apreciez intenţia şi sinceritatea! Am dat

mâna cu omu' şi i-am urat toate cele bune! El se simţea prost, dar chiar nu avea motive! Prefer şi mi-s dragi oamenii ăştia care zic sincer! Prefer să zică „nene, nu te iau că eu pur şi simplu nu iau", să zică „nene, nu te iau, că mi-i frică" etc, dar nu îmi plac ăia ce mint sau o dau la întors. Mă rog, tot aici, în parcarea asta, am dat de aroganţa proverbială portugheză. Mi se întâmpla să fiu întrebat: „Dar de ce să te iau? Ce e ăla autostop?" Şi i-am răspuns pe măsură. Dincolo de aroganţa unora dintre portughezi, majoritatea îs oameni faini şi primitori! Spaniolii îi vorbesc de rău pe portughezi, iar portughezii pe spanioli, dar ambele popoare îs foarte ok şi cu oameni foarte faini. Am mai fost luat de un cuplu spaniol pentru încă vreo 50 de kilometri, ca mai apoi să fiu luat de doi portughezi foarte faini, cu care chiar am discutat de toate, într-o manieră super fainâ, până am ajuns la fotbal. Dar am driblat subiectul cu fineţe. E normal ca oamenii să fie foarte mândri cu ai lor Cristiano şi Mourinho, şi să îi considere cei mai buni. Noi ne bucuram amu' câţiva ani cu gluma de Mutu şi eram şi suntem supermândri de Hagi. Tipii ăştia m-au dus până foarte aproape de unde locuieşte Anton (gazda mea din Lisabona). Oameni cu adevărat faini, ce m-au felicitat pentru ce fac.

Lisabona am vizitat-o foarte puţin, pentru că a plouat în ambele zile în care am fost în ea. Ce mi-a plăcut MAXIM în Lisabona a fost faptul că copiii jucau fotbal în piaţa centrală a oraşului, la fel cum, pe când eram junior, şi eu băteam mingea în stradă. N-am mai văzut aşa ceva de ani de zile la noi şi tare plăcut a fost să văd din nou asta! De asemenea, un alt lucru unic şi extraordinar în Lisabona e faptul că în piaţa centrală este un DJ care pune muzică pentru oricine ar dori să danseze, să se fâţâie etc.!

În Lisabona am odihnit patru nopţi şi trei zile, ca să îmi revin şi mi-am zis că o să încerc să nu mai exagerez în halu' ăsta... de data viitoare! Pentru că îmi planificasem iar 2-3 zile hardcore. La fel ca în povestea cu „De mâine mă apuc să învăţ". Din Lisabona am dat o fugă în Sintra – o localitate foarte făinuţă, la vreo 25 de kilometri de Lisabona şi la Cabo da Roca – cel mai vestic punct al Europei continentale.

Luni, 1 aprilie, am pornit din Lisabona ca să reintru în Spania. Îmi propusesem să vizitez în acea zi Badajoz şi Sevilla. M-am trezit la 5 AM, ca să prind primul tren urban ce mă scotea spre vest. Am găsit benzinăria de pe marginea autostrăzii, dar iar a trebuit să sar un gard ca să intru în ea... nu ştiu cum se explică asta, tu, Kitty, mamă, da până amu' n-am mai sărit niciodată garduri ca să intru în benzinării, dar acum că povestea ţi-i dedicată ţie, o mâţă, îs nevoit să o fac de două ori! Fir-ai tu să fii! Am stat în această primă benzinărie aproape două ore, ca apoi să prind pe distanţe scurte de două ori, ca mai apoi să fiu luat de Cătălin. El m-a luat undeva în drum spre Badajoz şi mi-a povestit cum în 1999 a pornit pe jos din România până în Portugalia, cu încă un prieten; cu un plic de supă şi cu un plic de nes! A făcut 14 zile trecând pe jos graniţe ilegal şi circulând cu autostopul! Acum are firma lui şi e stabilit în Portugalia. S-a bucurat să vadă că mai sunt oameni cu asemenea curaj şi m-a tot lăudat, că el nu ar fi avut curaj să o ia la drum de unu' singur. Mi-a dat 10 € pentru amiaza din zâua aia. Fain om! Foarte fain să întâlneşti oameni cu aceeaşi pasiune!

PS: Nu a avut loc să mă ia în faţă lângă el, că avea un angajat în dreapta lui, dar m-a pus în spate, în dubiţă, între scule! De era să aleg, alegeam asta! E prima oară când călătoresc între cablurile unui electrician!

SPANIA

De unde m-a lăsat Cătălin m-au luat doi portughezi foarte amabili şi de treabă, ce mergeau până aproape de Cordoba. Treceau pe lângă Badajoz. Eu planificasem să văd în ziua aia Badajoz şi Sevilla, dar cu bucurie m-am lăsat în mâna drumului, dus de drum! I-am rugat să intre cu mine cinci minute în Badajoz, ca să fac poze monumentele romane, singurele atracţii ce mă interesau. Şi oamenii mei au făcut asta! Le mulţumesc mult! Apoi mi-au făcut şi o amiază copioasă la un restaurant. M-au lăsat undeva la circa 15 kilometri de Cordoba, de unde am fost luat de această maşină foarte excentrică!

Cordoba e minunată... e oraşul meu preferat! L-am bătut la pas în vreo trei ore şi m-am tot minunat de el. După ce am bifat şi Cordoba, am ieşit la ocazie spre Malaga – Tarifa (cel mai sudic punct european). În Malaga am fost lăsat aiurea şi a trebuit să merg pe marginea autostrăzii câţiva kilometri, să găsesc un loc ok pentru a fi „mutat" mai departe. Am fost dus pe bucăţi foarte mici de patru maşini şi o motocicletă, până am ajuns într-o benzinărie unde era un cuplu de finlandezi tinerei rătăciţi. Voiau şi ei să ajungă la Tarifa. Copii mai puşcaţi şi mai aerieni ca ăştia, nu mi-a mai fost dat să văd. El avea 22 de ani, ea, 21. Eu, pe cât mă consideră unii de copil, eram mai responsabil, conştient etc. decât ăştia şi la vârsta de 15 ani! Dacă tot tineretul nordic e aşa, vai de viitorul acelor ţări! O să fie „cotropite" şi de cei mai retarzi cocalari ai noştri. Deci, copiii ăştia veniseră cu avionul la Madrid, închiriaseră maşina respectivă şi, cică, s-au apucat de vizitat Spania. Trecuseră pe centura Sevilliei fără să oprească în Sevilla! Din Madrid până în Malaga nu au vizitat niciun oraş! Erau stresaţi cu condusul, pentru că el are ceva problemă cu ochii şi conducea foarte, foarte prost! Putea face accident minor tot la 2-3 minute. Totuşi, nu conducea cu viteză şi nu eram expuşi la pericole mari. Nu ştiu cum să îi descriu cât de cât corespunzător... parcă erau drogaţi! Dar ce e trist e că nu erau drogaţi. De erau drogaţi, măcar aveau scuză! Ea, tipul de copilă fană Justin Bieber, el, genu' Justin Bieber! Cred că descrierea cea mai succintă pentru ei ar fi: „Justin Bieber". Nu ştiau de unde vin şi unde se duc, doar GPS-ul lor ştia să îi ducă la hotel, după aia cred că urma să mai ocolească

câteva oraşe faine, că no! Să nu spun că GPS-ul, la un moment dat, s-a molipsit de la ei şi că fără mine sigur nu îşi găseau hotelul! I-am dus până la hotel, cu toate că era la circa 10 kilometri de Tarifa, şi apoi a trebuit să mă întorc. Oricum, toată călătoria cu ei a fost un caz tipic în care autostopistul ajută pe cel care îl ia la ocazie. Păi, de câte ori nu am strigat la el: „SLOW" sau alte minuni, ca să nu se izbească de parapet sau cine mai ştie ce. Deci, o experienţă pe cinste!

În noaptea aceea, mi-am întins sacul de dormit sub cerul înstelat, pe un câmp cu o iarbă mătăsoasă şi primitoare. Şi am moţăit circa 4-5 ore. Nu a fost frig deloc, erau vreo 12 grade. Aici mi-am tăiat şi copitele piciorului drept – pomenite mai sus. A doua zi dimineaţă, în continuare foarte obosit, m-am tras în poze în Tarifa, cel mai sudic punct al Europei.

Din Tarifa am avut norocul să prind foarte repede ocazie direct de Gibraltar. Tipul care m-a luat (i-am uitat numele), un tip foarte deschis, tâmplar de meserie şi pasionat de călătorii mi-a zis că de la 15 ani, toţi banii ce îi economiseşte îi „investeşte" în călătorii. Mi-a făcut cinste cu un mic dejun şi m-a lăsat la circa 3-4 kilometri de intrarea în Gibraltar, iar el şi-a continuat drumul spre Malaga.

GIBRALTAR

Povestea călătoriei mele în Gibraltar e dedicată doamnei Tamara Moise. Înainte de a intra în Gibraltar cu circa 20 de kilometri, de pe autostrada A7, cum se vine dinspre Algeciras şi se merge spre Malaga, se vede foarte frumos tot Gibraltarul, care de fapt e o peninsulă – stâncă, un mic munte pe malul mării, ca în visele lui Eminescu („Mai am un singur dor").

La intrare în Gibraltar se formează o coadă de maşini de kilometri. Am ajuns foarte, foarte obosit în Gibraltar şi am intrat în el doar circa jumătate de kilometru, până la celebrul şi unicul aeroport a cărui pistă intersectează un bulevard principal, iar maşinile trebuie să stea la semafor, ca să treacă avionul. Gibraltarul e plin de chestii specific british: cabină telefonică, autobuz cu etaj etc. Pentru că am intrat doar puţin în Gibraltar am ratat celebrii macaci berberi – nişte maimuţe drăgălaşe ce trăiesc în Gibraltar.

Curiozităţile mele vizavi de Gibraltar au fost de natură geopolitcă. Am intrat în vorbă cu un poliţist ce mi-a povestit timp de o oră situaţia Gibraltarului. Dat fiind că e primul teritoriu dependent în care am intrat şi dată fiind pasiunea mea de vreo 10-11 ani pentru teritorii dependente şi alte tipuri de excepţii de organizare statală, am avut multe întrebări. Deci, chiar îs pasionat de subiect, licenţa la Cartografie mi-am scris-o pe această temă şi, de asemenea, am publicat un articol tot pe tema asta.

Deci Gibraltarul e o ţărişoară în toată regula. Maşinile lor au plăcuţe de înmatriculare personalizate ca orice ţară, prescurtarea pentru Gibraltar este „GBZ". Gibraltarienii sunt cetăţeni britanici, iar Marea Britanie se ocupă doar de apărare (plăteşte salariul poliţiştilor, de exemplu) şi externe (oriunde în lumea asta ar călători, un gibraltarian e tratat ca un britanic). În rest, ţărişoara se descurcă singură pe plan intern, autoguvernându-se în totalitate. Interesele Marii Britanii sunt

strategice, iar costurile sunt asigurarea apărării şi externelor Gibraltarului. Gibraltar face parte din UE, iar din 2004 are drept de vot la alegerile Parlamentului European. Gibraltarul nu face parte din spaţiul Schengen. Se depun eforturi pentru a le fi recunoscută o echipă naţională de fotbal de către FIFA, momentan se opune Spania şi, deci, tre' să se judece cu ei pentru a obţine acest drept. De asemenea, se depun eforturi pentru a avea drept de vot la alegerea prim-ministrului şi a parlamentului britanic. Regina Marii Britanii şi prim-ministrul reprezintă capul ierarhiei politice, iar local, funcţia cea mai înaltă o are „chieff minister"-ul.

Locuitorii Gibraltarului sunt mulţumiţi cu statutul lor, vor ca teritoriul lor să îşi menţină statutul şi nu vor o întoarcere la Spania. Motivele sunt foarte simple şi clare: economice! Turismul şi taxele scăzute la diverse produse face ca schimburile cu localitatea vecină din Spania să fie intense şi asta să asigure un nivel de trai mai ridicat. De asemenea, locuitorii din cea mai apropiată localitate spaniolă (La Linea) sunt şi ei mulţumiţi cu această situaţie, pentru că ţigările, alcoolul, parfumurile şi electronicele sunt mai ieftine în Gibraltar şi fac şi ei un bănuţ, trecând de 10-20 de ori pe zi cu câte un cartuş de ţigări, de exemplu. Din câte am înţeles, sunt şi mulţi români ce au un astfel de „loc de muncă" acolo. Spania e ipocrită şi ar vrea Gibraltarul, spun ipocrită pentru că nu gândesc de aceeaşi manieră când se pune problema de a retroceda Ceuta şi Mellila Marocului. Fără a mai menţiona că Ceuta şi Mellila nu se bucură nici pe departe de un statut ca al Gibraltarului. Eu, unul, aş include Gibraltarul la state liber asociate. În calitate de cetăţean român, pentru a intra în Gibraltar e nevoie de paşaport, doar spaniolii şi britanicii pot intra cu carte de identitate naţională.

Gibraltarienii vorbesc o limbă-ghiveci-amestec. Amestec de spaniolă şi engleză. Această limbă e numită de ei şi de alţii ce au doar intenţii de a glumi, spanglish. Spaniolii, însă, numesc această limbă „gianito"... care e posibil să aibă o urmă de ironie şi trimitere la „gitan", care înseamnă ţigan.

SPANIA

Am ieşit tot la pas din Gibraltar până în La Linea şi m-am pus la autostop după un sens giratoriu, pentru că în acel loc maşinile încetineau. Voiam doar să fiu pe drum, să stau pe scaun într-o maşină, ca să mă pot odihni. Doar cu dorinţa de a mă odihni am luat-o încet spre Sevilla, nesperând să mai apuc să o văd în acea zi. Îmi spuneam că o să ajung pe timp de noapte, că îmi pun sacul de dormit undeva jos şi dimineaţă oi vizita oraşul. Dar, spre surprinderea mea, totul a mers şnur şi pe la ora 17 eram în Sevilla. Tipul care m-a adus în Sevilla mi-a povestit că în oraş Betis Sevilla are mai mulţi fani decât „FC Sevilla" şi că Betis e numele vechi al râului Guadalqivir, râu ce străbate Sevilla. Tot el mi-a spus că „Macarena" e numele unei regiuni din apropiere de Sevilla şi de asemenea, nume de femeie. Îmi spuseseră mai mulţi că dacă am văzut Granada şi Cordoba nu mai am ce vedea nou în Sevilla... MARE PROSTIE! Sevilla e complet diferită de Granada, la fel cum e complet diferită şi de Cordoba, şi la fel cum nici Cordoba şi Granada nu seamănă deloc! Dar toate trei sunt superbe! Sevilla a fost ani la rând capitala imperiului spaniol şi acest lucru se vede. Plaza de Espana e cel mai frumos loc din Sevilla şi unul dintre cele mai frumoase locuri din Spania! E absolut

fantastică! Palatul regal de iarnă – fosta cetate arabă - de asemenea, e superb! Catedrala Sevillei e foarte frumoasă şi ea! Turnul şi Plaza de Torros, de asemenea! Pe mine unul m-au impresionat mai mult Cordoba şi Granada... dar Sevilla are mai multe de oferit şi e foarte probabil ca multora/majorităţii dintre voi să vă placă mai mult Sevilla!

Am intrat să vizitez Sevilla cu idei preconcepute! Şi am învăţat o lecţie super în ceea ce priveşte călătoritul! La fel ca şi în cazul semenilor noştri, nici în cazul călătoritului nu e bine să credem ce ne zic alţii! Trebuie să ne convingem noi singuri de frumuseţea unui om sau loc! Asta e singura modalitate de a nu avea regrete! Ai văzut un loc şi nu te-a impresionat? Nu e nimic! Treci la următorul! La fel şi cu oamenii!

Am terminat de vizitat Sevilla pe la ora 9 a Spaniei şi m-am băgat în primul bar ca să văd meciul PSG – FC Barcelona. După meci, am pornit la drum spre Madrid. Am ajuns în Madrid la 9 jumătate dimineaţa, am hodinit două zile, apoi, în 5 aprilie la 05:00, am luat-o spre Andorra.

ANDORRA

Povestea Andorrei e dedicată lui Şerban Burlică. I-a fost făcută cadou de către bunica sa, dna Tamara Moise, cu ocazie împlinirii vârstei de 18 ani. Să călătoreşti cât trăieşti, Andrei!

În drum spre Andorra am avut ocazia să interacţionez cu catalanii de rând. Contrar opiniei generale, care spune că aceştia sunt mai neprietenoşi/reci, am fost surprins să văd că sunt mult mai prietenoşi ca cei din zona Madrid! Doar andaluzii mai sunt la fel de prietenoşi precum catalanii. Totuşi, au un stil diferit, sunt mai rezervaţi, cumva, şi, cel mai important, sunt foarte anti-Spania şi anti-Madrid. Lucru care e de inţeles! Catalunia e o altă ţară! Limba catalană o precede pe cea castelană, aceasta din urmă trăgându-se din catalană. La nivel internaţional nu le e recunoscută această identitate atât de distinctă, ba mai mult, se face marea greşeală de a generaliza şi a numi limba castelană ca fiind „spaniolă”. Limba „spaniolă” nu există! Galega şi andaluza sunt simple dialecte, dacă vorbeşti castelana, pe un andaluz sau un galician îl înţelegi, pe un catalan nu îl înţelegi! Madridul a deţinut şi deţine puterea şi, din păcate, stăpâneşte Catalunia şi Ţara Bască. Situaţia e complicată, pentru că Ţara Bască şi Catalunia împreună cu Madrid sunt cele mai dezvoltate zone ale Spaniei, interesele economice fiind uriaşe! Părerea mea e că o autonomie financiară a Cataluniei sau o independenţă a acesteia ar ruina complet Spania. În acelaşi timp, se invocă faptul că nici 50% dintre catalani nu vor independenţa... 50% dintre cei care locuiesc în Catalunia şi au drept de vot la alegerile Parlamentului Catalan! Pentru că numărul imigranţilor spanioli ce s-au mutat în Catalunia pentru locuri de muncă mai bune, precum şi numărul imigranţilor est-europeni sau sud-americani face ca un astfel de referendum să nu aibă nicio relevanţă! Caz foarte des întâlnit în istorie! Similar cu ce au făcut ruşii în Basarabia. Deci, nu vă grăbiţi să vă faceţi păreri preconcepute despre catalani şi pierdeţi-vă pe drumurile naţionale şi prin satele Cataluniei, se ştie că în marile oraşe (Barcelona, în acest caz) oamenii sunt mai reci şi mai rezervaţi, mai speriaţi, mai ocupaţi, mai grăbiţi, mai stresaţi.

În acea zi a mers foarte încet şi greu autostopul, am ajuns în Andorra doar pe la 22:00. Totuşi, în pofida acestui fapt, a meritat! În drumul meu spre Andorra, undeva cu circa 80 de kilometri înainte de intrarea în Andorra, am fost luat de un soi de ţărănoi al Pirineilor. M-a dus circa 30 de kilometri, conducând cu viteză foarte mare, ţinând cont de serpentinele montane ale zonei, dar îmi tot spunea să nu îmi fac griji, că face acest drum de 16 ani. Pe la jumătatea drumului a tras într-o poieniţă în pădure şi mi-a zis că tre' să îl aşteptăm pe fratele lui şi pe încă un prieten, zis şi făcut. Apar fratele şi prietenu', scoate tipu' câte o doză de bere pentru toţi, nu zic „nu" la o bere niciodată, după care rulează un joint, pe ăsta a trebuit să-l refuz. Ca după încă vo cinci minute să scoată cocaină şi să facă patru liniuţe, invitându-mă în cea mai serioasă manieră să îmi iau şi eu porţia, că doară de aia mi-a făcut una şi mie. L-am refuzat cât de elegant am putut şi a consumat el şi porţia mea. Am urcat în maşini... tipu' conducea periculos treaz... nu a redus din viteză, deşi consumase alcool, iarbă şi cocaină... După nici încă 5 alţi kilometri, oprim pe o terasă şi mai servim două beri, apoi o luăm din nou din loc pentru încă circa 10 kilometri... şi mulţumesc stelelor că s-au aliniat astfel încât să nu păţesc nimic.

Unde m-au lăsat ei, m-am pus frumos jos pe iarbă şi am mâncat. Apoi m-am ridicat şi am ridicat şi degetul (nu cel mijlociu). După nici cinci minute am prins direct Andorra! Un cuplu catalan, la circa 40 de ani, oameni foarte faini. Am discutat cu ei despre situaţia Cataluniei şi mi-a plăcut modul foarte rezervat şi raţional în care au abordat problema, fără resentimente faţă de capitală, dar totuşi cu o vizibilă dorinţă de autodeterminare mai sporită pentru Catalunia, fapt pe care, după cum am menţionat mai sus, îl consider cât se poate de rezonabil!

Ce îmi place cel mai mult la Andorra e că limba oficială a acestei ţări este catalana! Deşi era deja noaptea când am terminat de traversat Andorra, mi-am continuat drumul spre Franţa. Afară erau -6 grade şi ningea, altitudine 2100 de metri. MGA mă aştepta în Aix en Provence, iar până acolo aveam circa 600 de kilometri. Urmau să fie mai grei primii 135, pe drumuri naţionale prin munţi, dar îmi spuneam că până a doua zi la ora 12:00 tot ajung în Aix en Provence. Ei bine, am ieşit din Andorra la ora 00:00 şi timp de trei ore am mers pe jos, pe drum de munte, cu cca 20 kilograme în spate... 14 kilometri! Ceea ce pentru mine şi pentru orice om cu o condiţie fizică normală e fooooaaaarteee mult! M-a nenorocit rucsacul! Jur că îmi venea să îl las naibii amanet în munţi, acolo. Într-un final, după 14 kilometri şi trei ore, am ajuns la un tunel. Tunelul era cu o singură bandă şi trebuia stat la semafor. La semafor era un camion cu care am intrat în vorbă, mergea în altă direcţie, dar mă putea trece tunelul, timp în care cel mai important era că îmi odihneam şi eu oasele!

Locul de după tunel în care stăteam avea o parcare pustie în creierii munţilor. Parcarea asta avea o mică toaletă, foarte îngrijită. Eu făcusem treaba mică afară, în natură, dar am intrat în toaletă să beau apă, că mi se terminase apa şî îmi era o sete cumplită. După ce am băut apă, am stat încă o oră în acel frig, fără să prind nimic... şi stând acolo, cu creierul congelat, un neuron şi-a zis să se decongeleze şi mi-a zis: „Mă, bine arată toaleta aia! Murdară nu e deloc! De mirosit, nu pute! Trânteşte un pui de somn, copile, nu fi retard!" Zis şi făcut! Mi-am întins sacul de dormit şi am dormit circa o oră, până am început să simt că mă prinde frigul, totuşi era gresie pe jos.

După o oră de un fel de somn, m-am pus din nou la stat la ocazie. Se făcuse 6 dimineaţa şi începuse să treacă câte o maşină la circa 15 minute. Era de bine. Şi la un moment dat opreşte un tir în parcare, ca să îşi umple şoferul bidonaşele de apă de la chiuveta din toaletă. Intru cu omu' în vorbă şi era român. Dar el se întorcea în Spania... m-a sfătuit să vin cu el, pentru că ruta ce voiam eu să o iau spre Perpignan e foarte, foarte puţin circulată şi o să stau acolo până îmi vine rău. Mi-a zis că de vin cu el şi aştept vreo două ore în parcarea în care se opreşte el, va pleca un nepot de-al său până la Nice şi, deci, va trece foarte aproape de Aix en Provence. PERFECT! Am dormit până acolo, apoi am aşteptat două ore după nepotu-so şi, apoi, nepotu-so m-a dus până la circa 10 kilometri de Aix en Provence. Ei, bine, cu acest nepot al său, un tip de 22 de ani... m-am distrat copios. Era cocalarul pur sânge, tatuat foarte penibil şi urât, avea ciocan în portieră şi l-a scos să îl arate unuia ce l-a enervat cumplit, pentru că încercase să îi taie calea, ca mai apoi să îmi povestească că, de fapt, are şi pistol la el. No, tipu' funny, aşa, de felul lui, poţi găsi părţi bune la toţi!

De unde m-a lăsat el, după circa un sfert de oră, m-a luat cineva care m-a dus în oraş şi aşa am ajuns cu bine la MGA. Am ieşit în seara aia în oraş şi chiar ne-am distrat bine. Următoarea zi era duminică, m-am odihnit, pentru ca luni să o iau la drum spre România şi să fac cei 1.800 de

kilometri din Aix en Provence în Oradea, în circa 26 de ore. Cu o companie de autocare aş fi făcut minim 30!

PARTEA A TREIA: ÎNCONJURUL LUMII CU AUTOSTOPUL – PRIMA ÎNCERCARE

I)ROMÂNIA

Dragă Anca,

După Sahara, Spania, Portugalia, Gibraltar si Andorra aş fi vrut Capul Nord, ca mai apoi să revin în ţară, să iau vize şi să pornesc în jurul lumii, înspre est (Rusia). Am renunţat la Capul Nord şi m-am întors în ţară pentru o ea. Mi-am luat vizele de Rusia, Mongolia, Kazahstan şi Kârgâzstan şi am pornit în jurul lumii. Însă acum, înainte de a lăsa România în urmă de tot, o să mă apuc să îţi povestesc plimbările mele cu autostopul prin România.

Cu autostopul în România am mers pentru prima oară între clasa a 10a şi a 11a, la 17 ani. Mersesem la Băile Felix cu fratemeo şi cu Racoş, şi ne-am tot bălăcit până am pierdut trenul. În mod normal ne era interzis cu autostopul că cică era periculos, dar îţi dai seama că eu nu aveam stres! Am început să circul mai mult cu autostopul de la 18 ani, pe vremea când făceam şcoala de şoferi la Oradea. Eu fiind din Valea lui Mihai (65 km nord de Oradea, pe graniţa cu Ungaria). Dar la vremea aceea făceam autostop de tip navetist, dădeam şi eu bani la ocazie etc.

Tot la capitolul autostop: era spre finalul clasei a 12a, ieşisem de la ore şi ne întorceam agale spre casă şi, în mod normal, nu mai prea egzistau riscuri dat fiind că am scăpat de profesori! Voia bună era la ea acasă, iar eu ca să distrez lumea m-am apucat de mi-am suflicat un crac la pantaloni şi făceam autostop ca paraşutele/petardele.

Totu' bine şi frumos, numa o veselie până trece unu' şi se uită urât şi cu dezgust la mine. E de la sine înţeles că nu i-am tolerat fiţele şî i-am arătat semnul păcii, a se citi degetul mijlociu! Nu ştiam cine e tipul… era şeful poliţiei din satul vecin: Curtuişeni – Cristi Ignea. Un obez plin de sine şi foarte mândru' de cariera-i de succes! Vă daţi seama că a luat foc!!! A frânat brusc şi a început să mă ameninţe şi să înjure ca la uşa cortului… aşa că am zbughit-o la sănătoasa! La alergat nu avea nici o şansă hipopotamu' =)) Aşa că s-a urcat din nou în maşină şi a început o urmărire ca în filme. Mi-a tăiat calea urcându-se pe trotuar cu maşina.. văzându-mă în situaţia asta, am traversat dintr-un salt drumul prin spatele maşinii lui… problema e că nu m-am asigurat… Noroc că Dacia ce venea din faţa mea m-a văzut din timp, iar şoferul a reuşit să pună o frână a la Şumahăr!!! Traversat în siguranţă drumul, am avut şansa ca acolo pe acea parte de drum să fie dispensarul din localitate ce avea o grădină generoasă, plină de boscheţi! M-am ascuns între boscheţi şi mi-am zis că am scăpat că doară nu a veni dementu' să mă caute printre buruieni… da, de unde! Când l-am văzut că începe să „inspecteze" curtea dispensarului am ieşit în direcţia opusă şi am sărit gardul în prima curte! Am sărit ca o adevărată gazelă (că tot făcusem autostopul ca o gazelă ce se prostituează). Când am

aterizat dincolo, am înmărmurit… 2 ditamai dulăii de minim 1 metru se zgâiau la mine mai dementi decât şeful poliţiei… fugi de dracu şi dai se mă-sa! Nu ştiu ce mi-ar fi făcut şeful poliţiei din Curtuşeni, dar câinii şefului poliţiei din Valea lui Mihai nu mai lăsau din mine nici caca de analize dacă… nu era un gard despărţitor între mine şi ei!!! Da! Dat fiind şocul romanticoasei intersectări de priviri între mine şi ei, nu am realizat că ne despărţea un gard! ŞI, DA!!! Nu ştiam, dar am aflat mai târziu, că fugind de şeful poliţiei din Curtuişeni am nimerit în curte la şeful poliţiei din Valea lui Mihai (Silaghi). Am stat pitit în curte la om vo 15 minute până să fiu sigur că a trecut primejdia şi apoi am luat-o spre casă. Pe drum mă aşteptau pâlcuri pâlcuri de colegi curioşi. Şi cam aşa presupun că a început pasiunea mea pentru autostop, he he he!

Apoi a venit vremea studenţiei la Cluj şi de acolo până acasă, via Oradea, aveam 210 km. Via Zalău – Carei era mai scurt, dar nu era o rută la fel de "autostopabilă". Ca student am învăţat că se poate circula cu autostopul fără bani. Adică atunci când îmi cheltuiam toţi bani şi rămas fără bani trebuia să mă întorc acasă, ieşeam la autostop şi spuneam frumos dinainte la om că nu am bani. Totuşi, atunci când aveam cât de puţini bani dădeam tot timpu' că vezi Doamne ruşinea aia stupidă specifică românului! Mi-au mai luat câţiva ani să ajung să umblu cu autostopu' complet gratuit.

Prima poză cu mine făcând autostopul (2005 – în Oradea)

Cum şi în timpul liceului am avut aventura de mai sus legată de autostop şi în facultate am avut o aventură cu autostopul. Eram anul 3 la Relaţii Internaţionale, eram în stresiune, aveam doar restanţe 12 bucăţi şi lucram la real hypermarket unde îl aveam şef departament pe Ovi Lechinţan. Învăţam de câteva zile pentru examene, trecusem câteva dar deja era monotonie şi plictiseală mare. Tipa cu care eram atunci, tot aia de mai sus, era plecată la munte cu colegii ei şi aveam şi eu chef de munte. O întrebasem unde pleacă şi îmi spusese că eu am de învăţat şi să îmi văd de treabă. Am insistat şi până la urma mi-a zis altă locaţie, că ştia că îs în stare să vin. M-am prins eu că ceva era inegzact şi am aflat unde merg de fapt. Luasem salariul la real (750 lei) şi mi-am sunat cel mai nebun prieten să vină de la Oradea la mine, la Cluj, ca să nu merg singur acolo. Omu' meu a venit şi am luat-o la drum. Am ajuns pe înserate, pe la 21:00 şi am întrebat în sat de un grup de tineri de la Cluj, ni s-a spus că îs în partea de sus a satului... care e la 17 km de urcat pe munte şi nu mai merge încolo la ora asta nici măcar o căruţă! I-am zis la a meu că nu îmi fac firma de râs ca să mă dau bătut şi să fi venit până acolo dejaba. Ce era să fac cu buchetu' de flori? Mi-am propus să îi fac surpriză la gajică, apă' îi fac surpriză! Ştiam că, oricât mă ştia de nebun, la asta nu se aştepta! Deci, am luat-o la picior.

No, da' trebuia mers pe munte, numai prin pădure, se făcuse deja 00:00, apoi 01:00 noaptea şi la a meu îi era frică că îl mâncă vreun urs, iar el e un cal de 1 metru 90 înălţime. I-am făcut eu, „omuleţu' vorbitor", curaj tot drumu' şi într-un final am avut noroc să ne ia o maşină şi am ajuns puţin după 01:00 noaptea. Sătucul era chiar mic: vo 10-20 de case, dar nu puteam avea habar care e casa. „Căşile" erau destul de împrăştiate şi nu se auzea gălăgie/muzică/distracţie de la nici una. Am zis că om mere şi om trage cu urechea aproape de fiecare casă şi aia la care a fi distracţie şi gălăgie e cea pe care o căutăm. Ăştia de fapt închiseseră prăvălia şi cheful se terminase prematur. Norocul nostru a fost că am întâlnit la ora aia pe cineva pe stradă şi am întrebat în ce casă/cabană îs tinerii de la Cluj şi ne-a zis. Şi acum urmează partea cea mai tare: ne-am tot calculat noi ce tactică să adoptăm: să intrăm tiptil în casă şi să îi speriem sau să intrăm făcând gălăgie mare. Noroc că am optat pentru prima variantă!!! Şi intrând noi aşa, tiptil, ca să îi speriem pe ei... ne-am speriat noi!!! Dădusem într-o cameră în care era un cuplu de 30-40 ani, goi în pat, ce dormeau epuizaţi probabil de sportul extrem ce îl făcuseră până cu puţin timp în urmă! Întârziaserăm... Ne-am prins că am greşit casa şi am ieşit fără să trezim pe nimeni şi scăpând bazma curată! Apoi ne-am întrebat unu pe altu' cum naiba ne-a explicat baba aia? Nu asta era casa? Apăi, mă... io cred că de nu asta, aia! Celălalt credea la fel şi am avut noroc ca a doua oară să credem bine!

Am ajuns, florile erau toate pline de noroi şi rupte dar intenţia contează! Problema principală urma a doua zi dimineaţă când eu trebuia să fiu la lucru şi încă eram pe munte. L-am sunat pe Ovi înainte de ora 09:00 să mă învoiesc pe ziua aia. Nu mai ştiu ce minciuni îi spusesem, dar mi-a amintit el recent la o bere:

-Păi îmi ziceai că te duci să o verifici că te înşeală!

-Serios?!?! Mamă, ce vrăjeală ieftină aveam!!! Caz tipic de ghinion! Dai vina pe femeie! Mă! Pă' io mă dusesem cu flori la ea, nu se punea problema de aşa ceva! Doară o ştii pe tipă!

-Mă, stai liniştit, că ştiam eu că mă minţi, dar vroiam să aud ce improvizezi. Doară erai responsabil cu buna dispoziţie la real! Mai ştii când ţi-ai uitat cardul în bancomatu' de lângă informaţii şi noroc că au văzut fetele de la InfoDesk şi ţi l-au dat ele?

-Nuuu!

Oricum a fost fain jobu' de la real. Eram spion, oficial postul meu se numea corespondent comercial, dar de fapt eram hoţ de preţuri şi orice alte informaţii din Cora, Carrefour, Kaufland şi Auchan. Trebuia să fac poze cu telefonul la oferte, la cum îşi aranjează marfa pe rafturi etc. Eram bun, că eram rapid, eram rapid şi îmi rămânea mult timp liber. Şi, în rest, cred că eu şi directorul eram cei mai cunoscuţi oameni din companie. Avusesem câteva momente epice, într-unul din ele îl luasem la mişto pe director, în altul pe o şefă de departament – femeie matură, tipă cu care după aia am ajuns să mă înţeleg bine, şi chestii de astea, de soi! În real eram cunoscut sub numele „Compe" pentru că departamentul nostru se numea Competiţie.

Tot la capitolul "Povestiri din kilometrii autostopaţi în România" e şi următoarea poveste: trecusem Transfăgărăşanul în 2010, iar în iulie 2012 mi-am zis să trec şi Transalpina! De data asta cu autostopul! Şi am luat-o la drum! Din Gilău în Sebeş m-a luat un domn foarte amabil, la circa 50 de ani, fusese olimpic la geografie în liceu. I-am zis că vreau să traversez Translapina în ziua respectivă şi a început să încerce să mă convingă să nu încerc, pentru că nu am cum, că trec foarte puţine maşini pe acolo, că drumu' e foarte rău, că o bucată de vreo 40 de km e drum forestier de piatră etc. Genul de om foarte amabil, care încearcă sincer să îţi fie de folos, dar fără să fie în cunoştiinţă de cauză şi spune doar prostii!!! Exact ca tipul căruia i-am zis că o să merg cu ocazia în Rusia şi a încercat 4 ore să mă convingă să nu o fac, şi ultimul lucru ce mi l-a zis a fost: nu te du' în Rusia! Tipului ăsta cu Transalpina i-am zis că am fost până la Londra, normal că mi-a zis că nu se compară: muntele, pădurea, lupi, urşi, etc.

Ei bine, nu m-am lăsat influenţat de om, i-am zis la coborâre din maşină: unde este un drum trec maşini, unde trec 2-3 maşini o să fiu luat la ocazie! Nu are rost să zic că drumul a fost ok, asfaltat, destul de circulat, plus că am avut un bulan maxim în toată ziua aia, m-a luat maşină după maşină, nu am stat mai mult de 10 minute într-un loc!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Totuşi ador persoanele care încearcă să mă sperie, să mă convingă să nu fac ceva, asta mă motivează! Creşte nivelu' de adrenalină! O parte din copilu' ăla din mine căruia, dacă îi spuneai să nu facă ceva, sigur o făcea... sigur îşi spune cuvântu' în situaţiile astea! ♥ Dar e fun! Şi fain! E un sentiment super! ♥

Tot în vara lui 2012 am făcut o plimbărică pe ruta: Sovata – Cheile Bicazului – Lacu' Roşu' – Humuleşti – Suceava. Într-o duminică, în octombrie 2012, am intrat pentru prima oară în direct la un post de radio, la emisiunea "Ca pe roate" a Radio România Actualităţi. La ora 15:10, imediat după ce a început emisiunea "Ca pe roate" furnizorul de internet pentru zona unde locuiesc eu a luat o pauza! ÎNCHIPUIŢI-VĂ!!! Am răscolit toată casa ca să găsesc un radio de ăla antic, dar din părţi! Am sunat prietenii ce stau în apropiere dacă nu au să îmi împrumute unu'. Unu, ba avea telefonu' închis, altu' plecat din localitate, nici o şansă. Am mers la vecini, nimic! Salvarea a venit tot de la mersul cu ocazia! Ce naiba! M-am pus la autostop, după 4 minute opreşte un tip:

-Nu vă supăraţi mă luaţi gratis?

-Da cum să nu! Fii liniştit!

-Da! Dar mai am o rugăminte, puteţi pune radioul pe Radio România Actualităţi? E o emisiune şi nu am unde o asculta, vreau neaparat să o ascult şi altă idee mai bună nu am avut decât să ies la autostop să urc pe o maşină şi să cer omului să pună radio pe postul care îl rog eu.

Vă daţi seama că omul a reacţionat super fain, a râs. Ba, mai mult, şi el fusese când era tânăr cu autostopul până la Frankfurt! Am mers cu tipul respectiv până s-a terminat emisiunea, apoi m-a lăsat undeva într-un sătuc. Ca şi cum nu ar fii fost destul pentru o zi, de acolo înapoi înspre Cluj m-

au luat Călin şi Ioana, 2 foşti colegi de liceu. Am mai spus-o o dată! Când începi să fii luat la ocazie de rude, vecini, prieteni, foşti colegi etc… înseamnă că umbli MULT cu autostopul!!! Totuşi am prins un ambuteiaj criminal la Negreni din cauza târgului, făcând undeva la 10 km în aproape 2 ore! Se pare că nu am fost cel mai inspirat când am ales direcţia Oradea, Alba poate era mai potrivit! A fost o zi faină! Sper că m-am descurcat bine! Am avut oţâră de emoţii.

Tot la povestea călătoriilor mele prin România includ scurtele excursii până în Austria. Au fost 4 şi nici una nu a depăşit 2000 km, deci, nu le pot include la călătorii lungi. Am fost până la Viena de 3 ori şi o dată până în Alpi, în apropiere de Salzburg, mai exact Gmunden. La drumul de întors de la Gmunden, din Viena în Arad, am fost luat de un mijloc de transport foarte inedit! Un autobuz cu acordeon. Iniţial m-am gândit să nu mă urc în el că o să meargă foarte încet şi că nu oi ajunge cu el nici mâine în România! Totuşi a mers foarte bine! Ţinea 90 km/h constant şi depăşea toate tirurile! Îl cumpăraseră nişte românaşi d-ai noşti din Germania, second hand, ca să îl aducă la noi pentru transport public.

Ultimul drum la Viena l-am făcut la sfârşitul lui aprilie începutul lui mai 2013 când voiam să merg spre Liechtenstein – San Marino – Monaco dar m-am întors din drum ca să onorez invitaţia celor de la Realitatea TV la emisiunea Live Time News. După ce am fost la Realitatea m-am decis să nu o mai iau spre Liechtenstein – San Marino – Monaco ci să mă duc la bunul meu prieten Miezu' la

munte lângă Beliş (judeţul Cluj) şi în linişte să îmi scriu „Jurnal de prostii din liceu” Spre uimirea mea s-au adunat 97 pagini A4 de trăznăi şi boacăne din liceu!!! Nu îmi venea să cred câte prostii am făcut!!! Le uitasem 90% dintre ele! Ce bine că în a 11a şi a 12a am ţinut „Jurnal de prostii” altfel se pierdeau atâtea aventuri cretinoide! … şi păcat că nu am ţinut jurnal de prostii şi în a 9a şi a 10a…

Înspre Beliş am fost luat de domnul Pop Liviu! El mergea până în Călăţele dar m-a dus cca 20 km în plus pentru că era sâmbătă după-masa şi drumul era foarte puţin circulat şi nu a vrut să stau cine ştie cât fără să prind. Am povestit foarte fain cu dumnealui!!! Şi ce nu o să uit o să fie următoarele cuvinte: „În călătoria asta a ta sigur o să ai momente grele, nu lua decizii când eşti obosit sau stresat! Îţi pui sacul de dormit şi cortul jos, dormi şi iei decizii dimineaţa când creierul e odihnit şi oxigenat cum trebuie!” Ştiu din experienţă că are dreptate dar mi-a prins foarte bine faptul că mi-a reamintit!

În lunile mai si iunie 2013 am făcut mulţi kilometri prin România, am mers la Bucureşti pentru apariţia la Antena 1 şi pentru un interviu acordat TVR 1, apoi m-am întors la Cluj pentru a îmi face dinţii înainte de plecare că nu vreau să mă apuce vo durere de măsele prin Siberia. Mai apoi m-am reîntors la Bucureşti pentru a aplica pentru viza de Rusia. După ce am aplicat pentru viza de Rusia am luat-o spre Iaşi via Braşov. La Braşov mi-am făcut 2 noi prieteni, nişte oameni super mişto! Una dintre persoane e cu mine pe drum acum, vine cu mine până la Odessa apoi se întoarce că are job.

La Iaşi am fost la nocturna organizată de Incubator 107 şi am petrecut … de pomină!!! La întoarcerea din Iaşi înspre Cluj l-am vizitat pe Ion Creangă aka Nică i-am povestit că i-au fost destui vo 130 de ani de glorie şi că a venit vremea ca poznele lui să fie întrecute şi că o să fiu eu ăla care o să îl depăşească! Nu s-a supărat! Ba din contră s-a bucurat să găsească în mine un tovarăş, am băut o bere şi mi-a urat toate cele bune.

Apoi am văzut Cetatea Neamuţului, şi am băut un butoi de bere cu eroii ăia (românaşii noşti) ce i-au dat clasă marelui Sobieski. M-au întrebat când naiba o să facă ăia de la Hollywood un film despre povestea lor? Că poveşti de 2 lei tot sunt “televizate”. Poate i-a auzi Mungiu, oricum super mişto Cetatea Neamţului.

După Târgu Neamţ am mers la Topliţa, la sora mea dragă Tedi, apoi Târgu Mureş. Din Târgu Mureş în Cluj m-a luat un şofer de tir ce mi-a povestit că a lucrat în Irak ca şofer de camion la o companie petrolieră americană, transporta ceva reziduri în urma prelucrării petrolului. Câştiga la vremea aia 2700 € pe lună! Conducea doar împreună cu un văr de-al său. Deci erau fiecare cu camionul lui, dar în coloană. Când a început războiul în 2003 au fost atacaţi de localnici (fiind percepuţi şi identificaţi cu compania americană şi deci ca nişte ocupanţi). Vărul său a fost împuşcat în cap şi a murit pe loc, iar el a fost împuşcat în picior, s-a prefăcut că e mort şi a stat 3 zile în camion îngrijindu-şi rana cu urină şi sare… După 3 zile l-au găsit cei de la firmă şi l-au salvat. Între timp, firma trimisese certificatul de deces familiei. Timp de un an jumate el nu a reuşit să ia legătura cu

familia, aceştia crezându-l mort. Li s-a spus că trupul nu poate fi repatriat. După 1 an jumate… s-au trezit cu el la uşă… cu cel pe care îl credeau mort! A meritat să fac aproape 80 000 km cu autostopul, chiar dacă şi doar pentru a auzi această poveste!!!

Reîntors în Cluj am făcut plecarea "oficială" duminică 16 iunie 2013! Chiar de ziua celui mai bun prieten! De la Cluj la Bucureşti a venit cu mine o jurnalistă curioasă de cum îmi fac eu veacu' pe drumuri. Ei bine, de la Alba la Bucureşti ne-a luat un camion al cărui şofer era un tip ciudăţel. Adică, chiar dacă eu eram amplasat între el şi tipă, şi chiar dacă tipa îi povestea că are prieten, el încerca să "flirteze" (dacă îi poţi spune aşa), să îi spună că el "nu a iertat nimic" şi alte penibilisme de astea. Când am simţit eu că e momentul să mă bag i-am zis: "E bine că găseşti tipele pe lungimea ta de undă" – ca să îi dau un semnal fin care vroia să zică de fapt: "Fraiere nu e clar că aici nu e loc?" Tipa se panicase, iar în timp ce şoferul a coborât să îşi ia ţigări m-a întreabat: "Dar dacă te bate pe tine şi mă violează pe mine?" De nu m-a apucat un râs… Adică, n-oi fi eu Goliat, dar chiar aşa uşor de bătut par? Mă subestimezi, fato!

Cu autostopul am avut situaţii de genul multe şi aseară am realizat ce mult face atitudinea calmă! În momentul în care te panichezi, îi dai curaj la libidinos! Autostopul e foarte safe! Dar tre' să ştii să deal with dumnealui!

La Bucureşti am obţinut vizele de Rusia, Mongolia şi am aplicat pentru cele de Kazakhstan şi Kârgâzstan, după care a trebuit să dau o fugă Bucureşti – Cluj – Târgu Mureş – Oradea – Arad – Bucureşti (1500 km) cu ceva treburi. Un tip ce m-a luat, când mi-a auzit povestea, mi-a zis: "Tu ar trebui să fii cazat într-o casă de aia în care îţi dă să mănânci de 3 ori pe zi, iar în restul timpului să te ţină legat în cămaşă de forţă… sau eşti un tip cu un curaj maxim şi o inimă mare ce e un exemplu pentru alţii! Până ajungem la Sibiu mă decid!" La urmă, ca răspuns, mi-a dat cartea lui de vizită cu adresa de e-mail ca să îl abonez la newsletter-ul blogului!!!

M-am întors din plimbărica asta de 1500 km şi spre finalul ei, după 2 nopţi nedormite şi 37 de ore de mers, m-au luat 2 tipe ce se drăgăleau foarte mult şi le-am întrebat dacă "îs împreună". Eram obosit de numa' şi aşa îmi lăsau impresia. Au râs bine şi ele şi răspunsul aparent a fost că nu. Am petrecut ca în poveşti în noaptea de joi spre vineri… vineri fiind ultima mea zi în România şi a fost o zi nebună! La 6 dimineaţa aveam băute 11 beri. Ei bine după cele 11 beri am mers să mâncăm un kebab, ceva, şi acolo erau 2 gagicuţe penale ce combinau un turist dându-se new-york-eze. Eu le-am ginit după accent că erau de mahala, de la noi, şi m-am luat de ele. Le-am vorbit în româneşte şi îmi răspundeau în engleză prefăcându-se că nu înţeleg. Şi, la un moment dat… am o sclipire de geniu şi îi zic uneia dintre ele: "Tu eşti proastă?" La care ea: "NU!!!" Am râs aşa de tare că am fost abordat de "badigard" care mi-a zis că, de nu mă potolesc, va trebui să mă invite afară Apoi au mai urmat 2 faze şi mai tari, CRIMINALE de-a dreptul… dar pe care nu le pot povesti aici. M-am culcat pe la 7, iar la 9 trebuia să fiu la ambasada Kazakhstanului să scot viza de Kazakhstan şi Kârgâzstan, şi pentru că MGA m-a trezit am reuşit să duc misiunea la îndeplinire cu succes!

Apoi trebuia să mă văd cu Mihai Barbu şi cu un jurnalist dinamovist care mi-a făcut cadou un fular de-al lui Dinamo, pentru că al meu a suferit avarii irecuperabile. Stelele s-au aliniat de o manieră senzaţională!!! La mahmureala ce o aveam îmi era aşa groază că tre să mă văd cu Mihai şi jurnalistul, şi poate unu' stă într-un capăt de Bucureşti celălalt în alt capăt... şi de fapt amândoi erau la 2-3 minute de mers pe jos de locul în care eu eram cazat... a fost mană cerească acest fapt la oboseala şi mahmureala ce le aveam! Până acum, de când îs, nu am fost de acord cu expresia cui pe cui se scoate şi cu faptul că după o noapte în care ai băut enorm să mai bei a doua zi dimineaţă iar, ca să îţi fie mai ok. Mi se părea că tre' să fi de-a dreptu' alcoolist să faci aşa ceva! Ei bine, cu această ocazie am încercat-o pentru prima oară şi mere de tunăăă!

În 22 iunie 2013 am pornit spre Rusia, Anca mamă. Hitler pornise tot în 22 iunie... 1941, însă! Ăştia sunt primii kilometrii, cei făcuţi prin România, Moldova, Transnistria şi Ucraina

II)MOLDOVA

Dragă Claudiu,

Am lăsat găzduirea foarte faină a lui Ştefan şi a Mihaelei în Bucureşti, şi am plecat spre Siberia, din Bucureşti pe la 7 jumate pe data de 22 iunie. Tot în 22 iunie (1941) începea operaţiunea Barbarosa a lui Hitler (atacul Rusiei). Deci, mie şi lui Hitler ne-a venit în aceeaşi zi să cucerim Rusia... sper că nu voi sfârşi şi eu ca Hitler.

La plecare, dragul şi tâmpitul de Mircea mi-a urat să ne vedem cu bine dar mai proşti!!! După asta recunoşti un prieten adevărat! Trei alţi prieteni adevăraţi mi-au urat fiecare în felul lui aceeaşi chestie... dar Cipri a formulat-o cel mai artistic: să fiu "Timo Futezătoru"

Până la Odessa voi fi însoţit de Dana, o călătoare trăznită cu suflet tânăr, fostă campioană naţională la ski alpin pentru 8 ani consecutivi. Din Bucureşti până în Drajna am fost luaţi de un cuplu super mişto: Ducu şi Ina. Ducu a fost şi el acu câţiva ani cu autostopul până la Paris. Treaba a mers şnur până la Galaţi, unde am văzut pentru prima oară Dunărea pe teritoriul României (o mai văzusem în Germania, Austria şi Ungaria dar nu în România). Am trecut pe la Giurgiuleşti pe la ora 13. În Moldova am schimbat 3 maşini şi nu am stat mult pentru nici una din ele, dar, drumurile fiind foarte rele, a mers foarte încet! Am făcut 220 km în 6 ore.

E frumoasă Moldova! Drumuri dezastruoase, dar mie îmi place mult! Îmi plac foarte mult oamenii şi graiul lor! Expresiile! Am fost tot timpul un nostalgic al României Mari şi Basarabia a avut asupra mea o fascinaţie aparte! Aşa că, dincolo de drumurile dezastruoase (în Sahara sunt drumuri mai bune!) şi de sărăcie, mie mi-a plăcut foarte foarte mult! Şi mi-a devenit Moldova şi mai dragă decât îmi era înainte!

Câteva impresii:

1) Comunismul, ca sistem economic, în teorie e mult mai bun decât hainul şi egoistul capitalism! Dar comunismul descurajează gânditul! Marele avantaj al capitalismului e că promovează gânditul practic şi eşti liber să fii întreprinzător! Ei bine, mi-s dragi moldovenii, dar unii din ei îmi lasă impresia că din punct de vedere al ascuţimii minţii şi prezenţei de spirit în anumite situaţii, sunt mai înceţi. E o impresie făcută în urma unei vizite de două zile în Moldova! Mă pot înşela! Doar îmi spun impresiile, nu doresc şi sper să nu supăr pe nimeni! Remarcaţi, vă rog, că am spus "unii"!

2) Sunt mult mai religioşi şi superstiţioşi! Un şofer îmi povestea despre o mănăstire unde se fac "dezlegări de probleme grave". Exemple: "oameni care hăuie", "oameni care fac ca cânii", "oameni care tremură şi se aruncă pe jos" etc.

3) O chestie super cool e sensul care îl au pentru ei anumite cuvinte! Vă veţi prinde citind aceste expresii:
- drum dărâmat

- ”Turcia nemărginită” (reclama unei companii de turism! Sensul: Turcia fără limite sau Turcia all inclusive... nu pot fi sigur)

- mă strânge timpul (mă grăbesc, nu am timp)

- stilou (la pix)

- sate lepădate (sate parasite)

- a transmis la televizor că mâine o să fie cald

- apă gazată (apă minerală)

- apă dulce (suc)

- **nu îţi fie jele** pentru 2 lei

- tata lucrează ca inginer dar **pe alăturea** are şi 20 de oi

- **este chip** să ne dea drumu la vize

- nume de familie “Strâmbanu”

4) Expresii faine/adorabile!!!

- io ştiu o sută de procente că aşa e!

- ai primit duş? (cu sensul de ai făcut duş)

- io nu ştiu! Dumnezeu şi vaca ştie mai precis!

- e dus cu vaca (nebun)

5) Ticuri verbale (vorbe folosite indiferent de context şi fără a avea o logică... din punctul meu de vedere):
- iată

- îmi pare că

- iaca-aşa

- ca atare

- orice caz

6) Iar cireaşa de pe tort: în anumite regiuni la pat i se spune futelniţă! <3 <3 <3

Deci, eu sunt ÎNDRĂGOSTIT de graiul moldovenesc! Că limba moldovenească nu egzistă!

După ce în ultimele 4 nopţi petrecute în România, în două am fost pe autostop, într-una am băut iar în ultima am dormit doar 4 ore, creierul îmi dădea deja rateuri grave. Mergeam spre Chişinău, intraserăm în oraş de circa 3 minute, am făcut poză cu "tabla de intrare" şi o întreb pe Dana: "Oare câţi km mai avem până în Chişinău? Mă gândesc că nu îs mai mulţi de 10!"

Una din cele mai simple lecţii posibile, în ceea ce priveşte modul în care se contruiesc identităţi, concepte, credinţe şi se manipulează masele, e faptul că unii pot fi convinşi că limba ce o vorbim noi se numeşte româneşte, iar alţii că se numeşte moldoveneşte. Argumente în viaţa asta poţi găsi pentru orice! De convins, poţi convinge anumiţi oameni... chiar şi că porcul zboară, poţi să îi convingi să se închine la vaca sau să nu mănânce porc ş.a.m.d! În ceea ce priveşte numele limbii ce o vorbim, în Moscova, în Piaţa Roşie, urma să mi se întâmple următoarele: stăteam cu Radu, întinşi pe spate pe pavajul pieţii, şi am auzit trecând pe lângă noi trei tipi ce vorbeau româneşte. Când au trecut a doua oară, Radu le-a zis:

-Dai şi mie, nenea, două ruble? Amândoi am izbucnit instantaneu în râs şi le-am zis că glumim. Unul din ei ne-a întrebat dacă vorbim moldoveneşte:

- Noi vorbim româneşte!

- Eu vorbesc moldoveneşte!

- Da, dar mă înţelegi ce îţi spun, aşa-i?

Ăsta din urmă am fost eu, tipul nu a mai răspuns şi a plecat! Luaţi situaţia asta şi închipuiţi-vă că cel puţin jumătate din românii din republica Moldova gândesc aşa!!! Restul sunt ucrainieni şi ruşi! Au fost învăţaţi că sunt moldoveni şi au fost educaţi să urască românii şi România! Vorbesc prin prisma experienţelor ce le-am avut eu! Nu am pretenţia să am neaparat dreptate! Mă pot înşela! Eu, cel puţin, cu toţi care am avut a face au reacţionat aiurea când le-am zis că sunt român! Din punctul meu de vedere o unire e imposibilă, e un vis fierbinte al unor oameni care nu au de lucru... sau, de

fapt, îşi găsesc de lucru în acest fel şi fac şi ei un ban prin intermediul diferitelor campanii. Am semnat petiţia pentru unire, sunt un nostalgic al României Mari, dar aici vorbim de realităţi! Cine ştie… poate dacă sunt socializaţi vo 100 de ani şi li se bagă în cap chestii pro România, lucrurile se pot schimba pe termen foarte lung! Eu, unul, m-aş bucura! Ca să vezi ce ţi şi cu limbile, etniile, naţionalităţile astea… crezi în ele pentru că aşa ai fost învăţăt! Vorbim aceeaşi limbă şi unul crede că îi spune moldoveneşte, altul că îi spune româneşte!

Totuşi, un alt aspect demn de menţionat e faptul că identitatea de moldovean e mai veche decât cea de român! Chiar dacă toţi românii avem în comun multe chestii nu am fost conştienţi de asta până în secolul 19! Atunci s-a închegat identitatea de român! Până atunci eram vlahi, olahi, basarabeni, ardeleni! Deci moldoveni au "apărut" înaintea românilor! Au apărut la 1359, iar odata cu Ştefan cel Mare se poate vorbi de ceva şi mai serios!

Ţineţi cont că basarabenii au aparţinut României numai cca 20 de ani (1919 – 1944 dacă nu mă înşel)! În afara acestei perioade de 20 de ani lor li s-a spus în ultimii 500 ani că sunt moldoveni! Li s-a spus că sunt o naţiune independentă, liberă şi democrată a frumoasei U.R.S.S! Prin comparaţie nouă ni se spune doar de vreo 150 de ani că suntem români! În perioada ceauşită ni s-a băgat forţat mult naţionalism inventat clădit în jurul unui Mihai, Ştefan sau Vlad! Deci, dreptate au şi ei, şi noi! Suntem prizonierii ideilor! Prizonierii conceptelor!

În Chişinău am fost cazat la Anton şi am povestit cu el despre posibila unire a României cu Moldova. Din impresiile ce mi le-am făcut eu lumea e reticentă şi socializată de 200 de ani în spirit rusesc (cu o pauză de cca 20 de ani, aproximativ 1920 – 1940). Anton mi-a confirmat acest lucru spunându-mi că cei care conduc cu adevărat Moldova nu sunt de acord cu o unire, în nici un caz, pentru că le-ar "pierii afacerile". Un exemplu de astfel de afacere la un moment dat a fost vânzarea de plăcuţe de înmatriculare "CD" (corp diplomatic) la şmecheraşii din Moscova. Deci, rusul îşi lua plăcuţe de înmatriculare ca şi cum ar fi consul moldovean şi nu mai era oprit de poliţie! Circula fără asigurare, cu viteză etc.! Ieşea mult mai ieftin şi încălca toate regulile de circulaţie! Se ştie că interiorul unei maşini cu astfel de numere de înmatriculare e considerată parte a statului respectiv! Şi orice face şoferul respectiv e judecat de statul său! La fel ca soldatul american ce l-a ucis pe Teo Peter sau fiul lui Teo Peter… ? Nu mai reţin exact! Deci, jaf la drumul mare! Le-aş da la toţi "reprezentanţii" noştri şi ai celorlalte ţări picioare în cur! Nici biciclete! Darămite maşini preferenţiale!

Să revenim puţin la afacerile celor care conduc cu adevărat Moldova şi la statutul Transnistriei şi implicaţiile ce le are ea în aceste afaceri! Transnistria nu e recunoscută oficial de către Moldova, dar transnistrienilor li se eliberează paşapoarte de moldoveni la Chişinău!!! Că doară tre' să poată călătorii, oamenii, şi ei! Altfel, transnistrieni nu ar putea intra în nicio ţară! Maşinilor înmatriculate în Transnistria le este permis accesul în Moldova! Moldova are graniţe şi legături cu Transnistria! Transnistria are legături economice cu 60 ţări! O să vezi maşini înmatriculate în Transnistria plimbându-se într-o veselie în Ucraina şi Rusia!

Să luăm alt exemplu... care, teoretic, e similar! Nagorno Karabakh e o regiune a Azerbadjanului care de 20 de ani e independentă. A fost ocupată de armata armenă, nu i se permite totuşi unirea cu Armenia, dar nici Azerbadjanul nu o poate lua înapoi. Azerbadjanul are graniţele închise atât cu Armenia cât şi cu Nagorno Karabakh! Dacă ai vizitat Nagorno Karabakh nu mai intri în Azerbadjan cât trăieşti! Dacă ai nume de armean sau strămoşi armeni, nu intri în Azerbadjan cât trăieşti! Asta presupune o regiune separatistă nerecunoscută!!! Dar Transnistria e recunoscută de Moldova din toate punctele de vedere, mai puţin cel oficial! Moldova, Transnistria şi Rusia convieţuiesc frăţeşte!!! Transnistria e un stat mafiot! A fost creat pentru afacerile unora! Iar cei care conduc cu adevărat Moldova sunt implicaţi şi ei în aceste afaceri!!! Un rus din Vladivostok ce m-a luat la ocazie în Yakutia a făcut o parte din stagiul său militar, în 2000, în Chişinău!!! A făcut asta ca membru al trupelor speciale ruseşti! Trupele speciale ruseşti presupune şi snăipăreală!!! Deci, să îşi antreneze rusul sneiper-ii la tine pe acoperiş şi să ai şi situaţia din Transnistria... e un joc complicat! E politichie!

Să mai menţionez că în peninsula Crimeea am fost luat la ocazie de un cadru militar rus. Gagiul face parte din flota ce o au ruşii la Sevastopol şi mi-a zis râzând că Transnistria, Abhazia şi Osetia de Sud sunt părţi ale Rusiei! Asta e realitatea! Lăsaţi-mă cu poveşti oficiale spuse la TV!!! Rusia are stătuleţele ei satelit, la fel cum Marea Britanie, Franţa sau SUA au teritorii dependente sau baze militare (britanicii în Cipru, americanii în Cuba etc.)! Nu e rusul mai drac, e doar mai puţin elegant! Nu îi prea pasă lui de ochii lumii, aşa că nu se simte obligat să găsească explicaţii de genul celor materializate în acordarea de statuturi democratice acestor teritorii!

III) TRANSNISTRIA

Dragă Cristina,

Mai jos ai o hartă mai detaliată a ei, harta asta am făcut-o pentru lucrarea de licenţă:

Am ieşit din Moldova şi am intrat în Transnistria. În paşaport nu se pune nicio ştampilă de ieşire din Moldova, şi nici de intrare în Transnistria, doar se completează un formular în 2 exemplare, unul ţi se reţine la intrare, altul la ieşire! Ţara nu există în acte, nu se vrea să existe! Nu poţi avea nicio dovadă legală că ai intrat în această entitate statală! Totuşi, chiar dacă ţara/entitatea statală Transnistria nu e recunoscută la nivel internaţional... ea are relaţii economice cu peste 60 de ţări!!! Maşinilor cu numere de înmatriculare personalizate (transnistrene) le e permis accesul în Ucraina şi Moldova! Deci, sunt recunoscute maşinile transnistrene, asta face ca Transnistria să fie recunoscută!

De cum am intrat în Transnistria ne-au izbit drumul şi trotuarele şi mai rele decât în Moldova! Am căutat şi am reuşit să găsim Cetatea Tighinei... de fapt, am găsit intrarea în cetate. Această intrare era asigurată de cadre militare şi se făcea dintr-un loc depărtat de cetatea propriu-zisă, loc din care nu vedeai nimic din cetate. La intrare era această machetă care să te convingă despre cât e de fenomenală cetatea şi, de asemenea, să te convingă să plăteşti intrarea care era 50 ruble transnistrene de căciulă (aproximativ 5 dolari americani). Se putea plăti numai în ruble transnistrene.

Am ales să nu schimbăm bani, pentru că cursul valutar la ei e tare prăpădit. Am ieşit de la această intrare şi ne-am zis că dăm cumva un tur exterior al cetăţii. Şi, surprize de proporţii, aşa arăta cetatea (zidurile):

Am trecut peste zidurile astea spunându-ne că oricum nu le păzeşte nimeni şi, deci, vizităm cetatea moca! Când am intrat înăuntru surpriză şi mai mare... o bază militară şi poligon de tragere...

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Mie mi-a plăcut maxim ideea! Dar dat fiind că Dana lucrează la MAI… a zis că nu e de joacă cu aşa ceva, că ne paşte o arestare cu siguranţă! Replica mea a fost: “No, şi nu vrei să le vizităm puşcăriile? Eu ce oi povesti pe Facebook?” La insistenţele ei am ieşit din cetate şi am ocolit-o pe drum. Cetatea e imensă, e un oraş întreg! De ar fi recondiţionată, ar fi ceva de vis! Într-un final am găsit şi o mică parte recondiţionată şi renovată:

Mai apoi m-am tras în poză cu un tanc rusesc, cu un indicator ce interzicea pozatul şi cu dragul Nistru! Care, pentru mine, tot timpul a fost simbolul României Mari şi Râul Sfânt! Ce Iordan? Gange? Brahmaputra etc.?!? După ce treci Nistrul înspre est, e altă lume!!! Un Tiraspol îngrijit, cu gazon pe marginea drumului!!! Sau, cel puţin, iarbă tăiată uniform şi îngrijită! Cu trotuare drepte şi magazine moderne... ALTĂ LUME!!! Tighina e lăsată paragină!

Oamenii de la est de Nistru te percep ca pe spion şi nu îţi răspund la nici un fel de întrebări! Am întrebat-o pe o tipă ce ne-a luat cu maşina dacă e din Tiraspol, iar răspunsul ei a fost: “Nu vrei să îţi dau şi actele la control?” Mi-am cerut scuze, explicându-mă etc... Am încercat să fac poză unui peco “Sheriff” şi nu am fost lăsaţi. Tot i-am făcut până la urmă!!!

Oamenii sunt ţinuţi în teroare! Nu au acces la informaţie! Au impresia că, de le faci o poză la peco, vii să îi cucereşti! Sigur nu ştiu de tehnologie modernă: camere de filmat şi aparate foto minuscule cu care ai putea filma tot ce ai vrea... Se construieşte o imagine a unui inamic imaginar, iar existenţa acestui inamic asigură societăţii o unitate, ţine lumea “legată”. Totul e politichie... făcută de nişte mari mafioţi cu interese în zonă! Pentru că e o afacere FOARTE PROFITABILĂ să ai statul tău,

să faci tu singur regulile! Dar, pentru orice stat, ai nevoie de o populaţie dispusă să îşi dea viaţa pentru tine.

Deci, e fain să vezi la această scară spălarea pe creier... că spălaţi pe creier, fiţi siguri că, suntem şi noi, românii! Am muşcat-o pe aia cu capitalismul şi visul american! Americanul ne-a împrumutat bani de autostrăzi cu condiţia să le facem cu firma lor... Noi nu am văzut banii ăia! Au fost transferaţi între ei! Apoi firma a plecat cu banii... iar noi, proştii, am rămas cu datoria şi în schimbul ei lăsăm americanii să contruiască baze militare şi scuturi antirachetă la noi... când alţii mor de foame in spitale!!! Copii cu dizabilităţi irecuperabile sunt lăsaţi să moară de foame în spitalele noastre în ziua de azi! Cei care lucrează cu ei (medici, asistente) ştiu că dacă aceste informaţii ajung în presă ei îşi vor pierde locul de muncă şi oricum nu se va schimba nimic! Aşa că merg la preoţi plângând să ceară mâncare pentru acei copii!!! Şi ştiu toate astea direct de la sursă! Deci, nu vă uitaţi la transnistreni cu milă! Spălarea lor de creier la noi e de alt fel! La fel de spălaţi pe creier suntem şi noi! Până nu facem ce a făcut Islanda rămânem sclavi! Recomand seria de filme Zeitgeist. După Tiraspol am fost duşi de două maşini până în graniţa cu Ucraina. Aici eu am reuşit să mă furişez fără să trec pe la ghişeu şi astfel să ies din Transnistria cu acel formular! Suvenirul suprem! Dovadă că am fost în Transnistria:

Din graniţa cu Ucraina până în Odessa în faţa blocului gazdei ce ne-am găsit-o pe couchsurfing ne-a dus Serghei! Un tip super mişto! Ne-a povestit că fratele său face afaceri cu

diamante în Liberia!!! Serghei lucrează pentru o firmă americană de armament, ce e drept avea un “gipan” drăguţ!

IV) UCRAINA

Dragă Martă ,

O să încep cu câteva impresii despre Ucraina, ucrainieni şi ucrainience:

1) Ucraina are drumuri rele, mai sparte ca ale noastre dar mai practice. Adică, benzile îs mai late şi nu sunt la fel de multe maşini, deci, nu îs aşa aglomerate aşa că, poţi merge întins şi poţi face x kilometri mult mai repede decât în România! Doar că îţi distrugi maşina! Localităţile sunt mult mai rare la ei! Câte una la zeci de kilometri! Dar sunt mai mari! Îs mai rare şi mai bine gândite deoarece nu îs aşezate de-a lungul drumului principal, ci perpendicular pe acesta! Deci, la capitolul ăsta au gândit mai bine! Mergi mult mai puţin prin localităţi la ei! Nu au nici ei autostrăzi, dar drumurile cu o bandă pe sens îs mult mai bine gândite! Ceaşcă al nost a vrut să arete la toţi ţăranii că, vezi Doamne, le aduce sfântul asflat în sat! N-a gândit pe termen lung! Oricum, de mai trec prin câteva ţări şi îs atent la detalii de astea devin planificator teritorial de răsunet mondial! HA HA HA! "De răsunet", ca tovarăşa Elena!

Drumurile ca drumurile, dar la ei totul e mai mare! Şi ecartamentul la calea ferată! Până acum o ştiam doar din manualele de geografie! Acum am văst şi treaba asta cu ochii mei!

Pământul e mai sterp ca la noi, deci, sunt kilometri întregi de pământuri lăsate în paragină! Dar au lanuri de grâu ce se întind pe kilometri întregi! Culturile la ei sunt mai uniforme, nu e ca la noi, juma' de hectar de porumb de-a lu' Ghio, apoi juma' de hectar de cartofi de-a lu' Ioanie, etc.

Fiind o ţară mai tânără, naţionalismul e mult mai pronunţat şi vizibil! Multe maşini au în parbriz steagul Ucrainei, iar în zonele pro-ruse steagul Rusiei – în Crimeea. Unii îşi vopsesc chiar acoperişul casei în culorile steagului, etc.! Am găsit de-a dreptul ridicol şi super-super amuzant că cei pro-Rusia numesc al doilea război mondial: "Great Patriotic War". Asta arată câtă spaimă au băgat nemţii în ei. Peste tot sunt monumente dedicate celor care au luptat în al doilea război mondial! Cele mai tari mi se par cele materializate în câte un tanc trântit undeva în centrul oraşului, parcă menit să bage frica în oameni! Ei (ruşii) cică zic că nu au vrut război! Nu învaţă la şcoală că în '39 au luat juma' de Polonie şi Finlandă! Pozează în victime atacate de nemţi şi plasează acest "Great Patriotic War" între anii 1941 – 1945! Numai ca să vedeţi ce înseamnă istoria şi cum e învăţată… Deci, îndoiţi-vă de orice istorie aţi fost învăţaţi şi de orice istorii aţi citit! Gândiţi!

Poliţia şi armata e mult mai prezentă! Adică, are ca scop să fie vizibilă, să fie simţită! Staţiile de metro îs păzite de soldaţi înarmaţi… şi eu care mă gândeam să circul moca cu metroul şi la ei… Noroc că transportul public e foarte ieftin! Atât autobusul cât şi metroul, în toate oraşele Ucrainei, e 2,5 grivne călătoria! Adicătelea, 1 leu!

Îs construiţi din cu totul alt aluat! Adică, sunt foarte diferiţi de tot ce am văzut eu până acum! Eu îi consider europeni pe cei de la vest de Prut, vest de Polonia şi ţările baltice! Îs altfel… limbajul trupului la ei e altul! Adică îs greu de înţeles, nu ştii exact ce vrea să spună… de aia e musai să ai răbdare, să fii atent, rezervat, amabil, zâmbitor tot timpul! Astfel se explică că unii au avut evenimente neplăcute în Rusia… Cine ştie ce au transmis/cine ştie cum a fost înţeles ceva ce au făcut/spus sau transmis şi după aia şi-au luat-o în freză! Să dau cel mai banal exemplu: Flirtam cu o tipă şi încercam să evaluez comportamentul ei, să văd de e loc, şi pentru ce anume ar fi loc, până unde… ha ha ha! Dar era aşa contradictorie în ceea ce transmitea încât am zis că, mai bine renunţ, decât să calc strâmb! Oricum e o provocare foarte, foarte fainăsă îi cunosc, să îi înţeleg şi să îi pot cuceri… să le!

Băieţeii ucrainieni au ceva tare fain în ei, un fel de maturitate sau nu ştiu eu cum să îi spun. Ideea e că vin la tine şi dau mâna cu tine ca un bărbat adevărat! Şi le strâng mânuţa cu atâta drag că numa'! Chiar îs simpatici!

Un alt detaliu legat de ucrainieni e că aproape toţi îţi povestesc în ucraineana/rusa lor, într-o veselie, minute în şir… chiar dacă tu te uiţi la ei şi ridici din umeri, transmiţându-le că nu pricepi nimic… Aproape toţi fac aşa… îţi vine să râzi de să te spargi!!! Oare chiar îs aşa retarzi că nu se prind că tu chiar nu pricepi nimic!?

2) Tu eşti bună, ucrainiencele îs bune şi ele. Dar nu mult mai bune ca româncele! Atâta că îs alt stil, îs ceva diferit şi asta atrage în plus! Totuşi sunt câteva exemplare pentru care chiar ţi-ai dona vreun organ… numai ăla cu pricina nu!!!

3) Mi se pare foarte ciudat că unii dintre ei sunt strigaţi după numele întreg: "Iuri Stepfanov", de exemplu! Deci, în loc să îi prescurteze numele omului, i-l lungeşte!

4) La fel ca moldovenii, ucrainienii nu îşi cunosc ţara, aşezarea geografică a oraşelor, direcţiile!!! Şi asta la modul cel mai grav! Adică, am fost luat de agent de distribuţie atât în Moldova cât şi în Ucraina, şi nu ştiau prin ce oraşe trec în drumul spre destinaţia lor! E ca şi cum un distribuitor mere de la Alba la Bucureşti şi nu ştie că va trece prin Sibiu!!! Mi se pare de comă! De râsul curcii!

5) Chi-iv-ul (Kiev) are multe biserici, dar în rest, în ţară, îs mult mai puţine biserici ca la noi! În maşini foarte puţini au icoane (doar 2 din toţi cei care m-au luat), cruci nu am văzut la niciunul! Am intrat într-o biserică în Chi-iv şi toate femeile (şi cele tinere) intră în biserică doar cu capul acoperit cu baticuri imense de babe!

6) Au o grămade chestii de care o să te re-îndrăgosteşti!!! Pentru că te vor duce înapoi în copilărie…. De exemplu era o bătrânică ce vindea semniţe prăjite la păhărele de diferite mărimi! Egzact cum era în Valea lui Mihai bătrânica aia ce stătea în centru… Cât poate fi de tare să te întorci

în copilărie în felul ăsta…. ăsta e principalul motiv pentru care merită vizitată Ucraina şi Moldova! Ce e fain e că, în pofida faptului că au unele maşini care îs foarte vechi, le vopsesc, le îngrijesc şi le iubesc!!! Să vezi Ladă veche de 30 de ani proaspăt revopsită şi mergând cu 120 km/h, e o treabă!

7) Nu au rromi! N-am văzut rromi deloc la ei! Conform National Geographic 10% din populaţia României sunt de etnie rromă! Că rasiştilor nu le place, că întradevăr reprezintă o problemă socială complexă, dacă suntem demni tre' să ni asumăm. Îs parte a societăţii noastre, la fel cum sunt şi alte minorităţi etnice sau religioase, iar soluţia nu e a spune că ei nu îs de-ai noştri, şi a ne spăla pe mâini şi a da vina pe ei pentru toate relele… De ce? Pentru că foarte mulţi de-ai noştri îs la fel ca ei! Fac aceleaşi măgării dincolo! A nu ne asuma asta, e laşitate! Sunt un produs al istoriei societăţii noastre! Nu degeaba "au înflorit" la noi!

8) Ucrainienii nu poartă centură de siguranţă şi îmi spun şi mie să nu mi-o pun! Dar eu prefer să port centură!

9) Limba ucraineană nu are înjurături… deci, a împrumutat înjurăturile ruşilor! "Pizdieţ" e cea mai comună înjurătură şi poate însemna orice! De la cool, la fuck, la organe genitale etc.

10) Alo-ul lor folosit când răspund la telefon e "alio" şi îmi place maxim cum sună!

Am intrat în Ucraina din Transnistria (Tiraspol) duminică seara (23 iunie). Prima haltă a fost Odessa. Odessa e un oraş care eu zic că nu merită vizitat. Are o operă drăguţă şi încă câteva clădiri făinuţe. Ar fi comparabil cu Clujul (nu se ridică la nivelul Sibiului şi în nici un caz la cel al Braşovului!). Comparabil cu Clujul, dar nu la fel de îngrijit! Marea Neagră în Odessa e naşpa, plaja îngustă şi apa plină de alge. Oamenii totuşi îs foarte faini! Gazdele noastre (Geniak şi Katya îs 2 oameni deosebiţi! Fedya (fiul lor), un copil atât de matur, responsabil şi cuminte… egzact opusul a ceea ce eram eu la vârsta lui! HA HA HA!!!

Miercuri dimineaţa (26 iunie) am luat-o spre Crimeea. Pe la ora 14:00 m-a luat un tip ce mi-a făcut cinste cu un borş, mă întrebase dacă mi-i foame, iar eu, erou de felul meu, după cum tu ştii foarte bine, i-am zis că nu mi-i foame. Noroc că a insistat şi m-a întrebat: "Dar totuşi, când ai mâncat ultima oară?" Păi, la 7 azi dimineaţă! No, vii cu mine şi mânci un borş rusesc! Şi nu l-am refuzat!

Am ajuns la Yalta pe la 18:00 şi am mers să vizitez palatul Levodia… locul unde Stalin, Churchill şi Roosvelt ne-au luat Basarabia şi nordul Bucovinei. Am făcut o poză cu fraierii şi cu palatul. Palatul e simplu, e glumă proastă în comparaţie cu Peleş, Bran sau Castelul Huniazilor!!! Doar vizitând în afară şi comparând ce au alţii realizezi că într-adevăr avem lucruri foarte faine!

Ei… sudul Crimeei (Crim în ruseşte), de la Yalta la Sevastopol, e raiul pe pământ! Îmi place mai mult coasta Crimeei de la Yalta la Sevastopol, decât Coasta de Azur!

Am ajuns miercuri seara la gazda ce mi-am găsit-o pe Couchsurfing… şi, SURPRIZĂ MARE! E un hostel… primul gând ce mi-a venit a fost că aşa îşi racolează ăsta clienţii? Le zice pe Couchsurfing să vină şi, ajunşi rupţi de oboseală, n-au ce face şi se cazează la el? Aşa ca i-am zis: "Nu te supăra, sper că nu am înţeles greşit şi sunt cazat gratis prin Couchsurfing!" Mi-a zis că DA! A zâmbit, mi-a zis să nu îmi fac griji şi mi-a dat… 3 porţi de pireu cu şniţel! Am mâncat ca un purcel! Super-mişto tipul, era curios de povestea mea! Apoi a povestit despre mine şi la restul persoanelor cazate, aşa că, pe rând, miercuri seara am fost atracţia unui grup de copii de 12-13 ani care s-au tras în poze cu mine, iar joi seara a trebuit să povestesc unei familii de ruşi ce fac eu. De data asta nu moca, m-au omenit cu vin. Unul din ei, cel mai uriaş (la vreo 1,90 – 1,95 şi minim 130 kg) a fost cel mai impresionat şi îmi tot strângea mâna hotărât şi se apleca în faţa mea.

La aproape 28 de ani m-am apucat să învăţ să spăl hainele cu mâna/de mână/manual! N-aş fi zis! Dar mere bine! Prima oară mi-am întins pantalonii la uscat fără să îi întorc pe dos şi mi i-am murdărit iar! Lecţie învăţată!

Joi dimineaţă am fost de am văzut nişte ruine romane şi greceşti (oraşul antic Chersonesus) ce se găsesc în Sevastopol, iar după masă Chiril, un băieţel de 15 ani, mi-a făcut pe ghidul prin Sevastopol. Printre altele, îmi povestea că el consideră că Lenin e un om bun, că aşa i-a povestit bunicul său. Iar bunicul său e un om înţelept şi cu experienţă de viaţă, şi sigur ştie ce vorbeşte… Serios?!? Despre Stalin mi-a zis că nu ştie ce să creadă, pentru că bunicul său îi spune la fel ca despre Lenin, adicătelea că a fost gagiu de treabă, dar taicăso îi spune că a fost naşpa şi că, de ar trăi, i-ar confisca bunurile şi închide afacerea şi după aia ar vedea el (Chiril) cum e să nu aibe tac-su să îi pună mâncare pe masă şi să îi dea bani de buzunar! Chiril al meu, copil tare fain, naiv, curios, etc!

Căutam să îmi cumpăr o vedere/carte poştală cu ruinele oraşului antic Chersoneses şi am găsit cu greu! Am umblat de numa după aşa ceva! Unde am găsit, am încercat să iau o vedere în mână să mă uit la ea… dar a sărit vânzătoarea pe mine ca pe un criminal şi mi-a strigat să nu pun mâna pe ea… aşa m-am enervat, de nu mi-a venit… măcar să îi zic vreo două… chiar dacă şi doar prin semne, un deget mijlociu, ceva. Dar, ce să fi făcut, era singurul loc de unde îmi puteam lua vederi… am tăcut, am plătit şi mi-am văzut de drum. Totuşi, după ce m-am văzut cu vederile în buzunar tot m-a tentat să îi zic de sănătate.

Distracţia mea e să le învăţ alfabetul prin deducţie! Şi mi se pare foarte stimulativ pentru creier! Deci, văd benzinărie Lukoil şi zic: "Litera aia e L, litera aialaltă e U…" şi tot aşa! Şi e super tare!!! Mi-a fost greu să mă prind ce e "U"-ul întors… e P! A învăţa alfabetul e primul şi cel mai important pas! Măcar să ştii citi indicatoarele, ca să ştii unde te duce maşina în care ai urcat!

Acu câteva zile am primit o veste tare fainã! Ţie nu ţi-a trecut prin cap, dar i-a trecut la o altă amică după sufletul şî mintea mea! Deci, tipa tocmai mi-a promis că ea îmi va dona bani de prezervative de-a lungul acestei călătorii! Durex-ul e mai scump în Ucraina decât la noi!!! Cam cu 25%! Că eu n-am încredere, numai în Durex! În rest, preturile sunt ceva mai mici ca la noi! Cluburile

îs mai scumpe cu mult! Nivelul de trai e cam acelaşi! Salariul mediu la fel! E o mare ţeapa dezvoltarea asta a noastră... Adică, România e cu drumuri mai bune, e mai curată... chipurile, NATO şi UE, dar astea îs minciuni de suprafaţă!

AH! O altă chestie SUPER SUPER TARE e că ucrainienilor le e frică să viziteze România!!! Le e frică de mafie, prostituţie, hoţi de buzunare ETC! Le e frica exact de aceleaşi chestii de care le e frică românilor când se gândesc să vină aici!!! Dar Ucraina e la fel de periculoasă ca şi România!!! Ca să vezi ce fac prejudecăţile...

Ah, încă o chestie mortală, tu, Martă! Că tăt vorbim noi cu mare plăcere ardeleneşte, îi scriam unei ucrainience pe „cet/ciat" (chat) şi m-a întrebat ce înseamnă „No", că deducând din context n-ar zice să însemne "nu"-ul englezesc, negaţie! Apă i-am zâs: „DOMNUCĂ IO-S DE LA CLUJ!!!"

Vineri dimineaţă am părăsit primirea foarte amabilă a lui Vitali la al său hostel şi am luat-o din Sevastopol spre Simferopol. Şi am mers tare încet, am prins numai pe distanţe scurte, dar au fost experienţe faine. Unul din tipii ce m-au luat mi-a luat o apă rece de 1,5 litri. Altul mi-a povestit mândru că el e tătar din Crimeea (Crim pe ruseşte); un altul, sergent rus în flota din Sevastopol (fac ce fac şi tot cu armatele ruseşti am de a face), mi-a povestit râzând că, de fapt, Transnistria, Abhazia, şi Osetia de Sud nu îs nici un stat de facto! Îs state satelit! Îs teritorii ale Rusiei! Pentru mine asta chiar a fost interesant, pentru că egzact pe asta mi-am făcut licenţa la carto. Tot sergentul ăsta mi-a zis că în Rusia să nu spun că mă cheamă Timotei pentru că sună a Timotii (Timothy), iar ăsta e numele de scenă al unui cântăreţ rus cu acelaşi nume, copil de bani gata a nu ştiu căror mafioţi, prost de bubuie şi urât de toată lumea! Aveam să mă conving de asta zilnic, timp de 3 luni, în Rusia! Când mă mai încurcam şi ziceam că mă cheamă"Timothy", bufneau în râs! Aşa că, în Rusia m-am prezentat "Timofei" iar celor care mă întrebau dacă în româneşte chiar e "Timofei", exact ca în ruseşte, le explicam că în româneşte de fapt e "TimotEi"!!! Cu un E MARE!

În Simferopol am stat 2 ore pe o căldură năucitoare, cu soarele bătându-mi în freză etc. Mi-am prăjit mâna dreaptă (cea care o ţin ridicată pentru semnul de autostop) ca tractoriştii!!! Şi acum mă ustură ca naiba, la fel ceafa! După 2 ore a oprit un poliţist, un tip super mişto! A oprit şi mi-a luat suc, sandvich, îngheţată şi o ciocolăţică Bounty. El spunea că merge la Donieţc (Donetk) şi că e în drumul spre Chi-iv (Kiev). Eu ştiam că Donieţcul e mai la est... nu ştiam cât de mult mai la est, dar am zis că, de e poliţist, îşi cunoaşte ţara! Conducea bine, cu viteză şi mi-am zis că şi de e puţin mai lung drumul pe Donieţc, ca timp ies mai bine cu el. Eram şi foarte obosit şi bătut de soare în freză, aşa că, mi-am zis că măcar hodin câteva ore cu el şi de nu o iau pe cel mai scurt drum! Dar, stupize, stupize... Donieţcul e la dracu' în praznic!!! Aşa păţeşti dacă vrei să fii jupân şi să călătoreşti fără hartă! Nu e primul ucrainean ce îmi demonstrează că nu îşi cunoaşte ţara deloc! Şi drumurile!!! Deci, la capitolul ăsta îs pastă! Îs de speriat!!! Nu îţi vine să crezi! Dar de la el chiar nu mă aşteptam... mi-am zis că fiind poliţist tre' să ştie... E ca şi cum stai la autostop în Bucureşti, opreşte unul ce merge la Galaţi şi îţi zice că Galaţiul e în drum spre Cluj... nici cel mai retard român nu e chiar aşa

retard! Doar mai apoi ajuns la Chiiv gazda mi-a zis că să nu crezi nimic din ce îţi spune un poliţist ucrainean pentru că toţi sunt monumente de prostie!

Treaba s-a complicat, omul s-a prins că m-a dus aiurea rău şi, când a văzut că se înserează, m-a lăsat într-o parcare undeva la 50 km înainte de Donieţc explicându-mi că urmează o curbă la stânga şi eu tre' s-o iau pe acolo. El a fost bine intenţionat (ca dovadă, la despărţire, mi-a dat 50 grivne – 5 €), dar era prost grămadă... În parcare am intrat în vorbă cu nişte tirişti, le-am cerut să îmi arate pe o hartă unde îs şi eram la peste 800 km de Chiiv... Am mers toată ziua, ca să mă apropii de Chiiv cu 100 km... la oboseala ce o aveam acumulată, a fost o lovitură grea... începeam să mă îngrijorez/panichez! Tiristul mi-a făcut cadou harta respectivă.

Am avut şansă să prind rapid până la Donieţc, dar am ajuns noaptea în Donieţc şi se pare că în Ucraina le e frică să ia la autostop noaptea. La un moment dat a parcat un tir în peco-ul lângă care stăteam la autostop şi am mers să îl întreb dacă nu merge în direcţia mea. Când a văzut că mă apropii mi-a arătat pumnul, dar eu am continuat încrezător în faţa mea de copil inocent... şi l-am câştigat! S-a dovedit a fi un tip foarte de treabă! Mi-a cumpărat un ceai şi a dat prin staţie să mă ia un coleg de-al lui care mergea spre Chiiv. El mergea în altă direcţie. Un tip i-a răspuns şi i-a zis că vine să mă ia! Ca să îmi explice ce culoare are tirul ce urma să mă ia, mi-a arătat cureluşa de la cheile lui şi mi-a zis: "DAF sini!" Ăştia chiar nu ştiu o iotă în nici o altă limbă! A comunica cu ei e un adevărat curs de expresivitate, dezvoltare de abilităţi de mimică, gestică, limbaj al trupului etc! Oricum, în situaţia în care eram, îţi poţi închipui cât de recunoscător i-am fost omului! Chiar e un mare om!

Am aşteptat DAF-ul albastru două ore şi nu a venit, aşa că m-am enervat şi m-am pus în sacul de dormit şi am tras un pui de somn de 5 ore într-o pădurice lângă peco. M-a udat puţin roua, dar nu prea tare, mă ferea pădurica. Îmi trebuia un cort. După vreo 2 ore de somn m-am trezit pentru prima oară amorţit tooottt! Musai îmi i-au izolir din Sankt Petersburg! M-au cam atacat şi ţânţarii, deci, îmi iau musai şi cort! Mă bucur că această călătorie a început cu un moment greu, o rătăcire de 500 km pe timp de noapte etc. – pentru că momente de astea o să mai fie, totul suprapus cu soare/frig, foame, sete, nesomn, etc.! E ca în viaţă - răul sigur vine! Tre' să fim antrenaţi! Greutăţile tre' să le aşteptăm zâmbind pentru că oricum o să vină fără să li ne putem opune sau să le putem evita pe toate!! La fel şi binele oricum o să vină! După cea mai întunecată oră a nopţii răsare soarele! Aşa-i, fato!? După ce am stat 12 ore în Barcelona fără să fiu luat... am mers 1820 km în 24 de ore! Încă record personal! Şi chiar nu cred că există autostopist să fi făcut mai mult de atât în 24 ore! Deci, autostopul e o imagine bună a vieţii, te antrenează pentru viaţa de zi cu zi! Şi pentru cum am reacţionat în această situaţie îs foarte bucuros! Pentru momente de astea dificile e recomandat să călătoreşti în doi... dar n-aş mai fi doar eu cu mine şi cu drumul... şi ăsta e unul din lucrurile ce le iubesc cel mai mult la autostop!

La 6 dimineaţa eram iar cu degetul ridicat şi am mers bine toată ziua! N-am stat mai mult de juma' de oră pentru nici una din cele 6 maşini ce m-au luat. Totuşi, a fost foarte obositor! Undeva înainte de Harchiv (Kharkov) m-a luat pentru prima oară o maşină cu numere de Rusia! Andrei îl

cheamă pe tip şi mi-a dat să halesc 2 mere plus 100 ruble pentru maica Rusie! Dîn Harchiv în Poltava m-a dus un tip ce nu avea centură de siguranţă pentru pasagerul din dreapta şoferului, şi aşa lemn am adormit… Ştii cum e când adormi si îţi pică capul de oboseală? Ei bine, eu am picat tot grămadă, ca un leţ, pe şofer! S-a speriat şi el şi eu! Mi-a făcut semn să mă ţin cu mâna de chestia aia de sus. Zis şi făcut… până iar am adormit foarte adânc şi mi-a căzut mâna moartă, izbindu-se de uşă!

Din Poltava în Chiiv m-a luat Roman, şofer de tir. Când am urcat l-am întrebat: "Bes platna?" Adică mă iei fără bani? Am uitat să menţionez că atât în Moldova cât şi în Ucraina eu aşa simt că tre' să întreb dinainte. Unii autostopişti nu întreabă, eu, însă, prefer să evit eventuale neplăceri la coborâre. Deci, l-am întrebat "Bes platna?", iar răspunsul lui a fost foarte tare: "Es autostop! Es bes platna!" Totul bine şi frumos, până undeva înainte de Chiiv, când ne-am băgat pe un drum mai lăturalnic. Când a oprit mi-a zis că el "face duş" într-o baltă de pe marginea drumului şi m-a întrebat dacă nu mă bag şi eu… Aveam cca 34 de ore de când eram pe drum… deci, eram transpirat şi murdar la modul serios! Chiar m-a bucurat ideea, doar că balta aia părea cam verde, nu îmi părea primitoare! Când ne-am apropiat am văzut că era chiar curată şi ok şi betonat pe jos în locul unde am intrat. Tipul ştia locul.

No, el a intrat şi a început să se spele în boxeri… Eu ezitam… şi, până la urmă, dându-mi jos boxeri, i-am zis: "Roman, problem?" La cca 100 m de noi erau 3 maşini la picnic!!! A zis că nu e nici un problem! Ideea era că ori mă spăl să mă tihnească ori o dăm încolo de treabă! Oricum, cel mai fain e că toate maşinile ce treceau pe autostradă ne vedeau!!! Sper că maşinile ce m-au claxonat erau conduse de femei! După ce am terminat "băiţa" şi m-am îmbrăcat, m-am tras în poză cu locul:

Ajuns în Chiiv, în prima seara am stat la Alex, un tip foarte ca lumea! A doua noapte am dormit la Yuri, dar înainte de căderea serii am făcut un tur al oraşului. Kiev-ul nu m-a impresionat! E frumos, dar nu se compară cu o Pragă, o Cordobă, un Edinburgh! Chi-iv-ul are cea mai adâncă staţie de metro din lume! Cca 100 m! Yuri e originar din Cernăuţi! Bunicul lui e român şi el ştie câteva cuvinte în româneşte. La Yuri, în aceea seară, au venit nişte prieteni, printre care unul sârb. Ei bine, cu acest sârb super funny am găsit în comun limba maghiară, aşa că românul şi sârbul sau apucat să facă concurs de înjurături în maghiară, în Ucraina!

La un moment dat am început să discutăm ceva despre religii şi sârbul nostru, vizibil deranjat, ne-a rugat să schimbăm subiectul pentru că e sătul de discuţii pe teme religioase şi că pentru el nu există religii şi naţionalităţi, doar oameni! Apoi, fiind puţin băut, a continuat prin a ne povesti ce făcea când a început războiul în 1999… eu m-am cutremurat cât de exact îşi amintea acele minute/secunde… Era la repetiţii cu corul bisericesc şi ţine minte notă cu notă ce cânta când au căzut primele bombe: ”La, la, la (sol, do, re- că eu nu le am deloc cu muzica!)… and boom, boom, boom!!!!” Oamenii ce au trăit aşa ceva îs traumatizaţi pe viaţă!

Omul serii, însă, a fost un alt amic de-al lui Yuri! Printre multe altele, îmi amintesc două bancuri despre români, unul pozitiv, altul negativ:

1) Ce fac românii după sex? Repară şi tencuiesc pereţii!

2) De ce românii plantează cartofii noaptea? Ca să nu îi vadă gândacii de Colorado!

Tot tipul ăsta mi-a spus poveşti despre soldaţii români din timpul celui de-al doilea război mondial! La fel cum bunica îmi povestea despre cum se purtau soldaţii ruşi cu noi şi ei povestesc despre soldaţii români, pentru că între 1941 şi 1944 teritoriul dintre Nistru şi Bug a aparţinut României. Ei bine, cică românii noşti beau toată ziua! La fel ca în cazul bancurilor, pe lângă această poveste nu tocmai pozitivă, tipul mi-a povestit şi ceva fain despre conaţionalii noştri: o poveste trăită chiar de bunicul lui! Acesta fiind copil, 6-7 ani, a fost trimis împreună cu alţi copii de către părinţii lor să arunce o grenadă într-o cazarmă de-a românilor. Copiii nu au nimerit geamul, ci peretele, aşa că grenada a ricoşat înapoi spre ei şi l-a rănit pe unul. Soldaţii români nu i-au împuşcat, ba mai mult, i-au şi lăsat pe unii să se întoarcă ca să îl care şi pe cel rănit!

Vorbind despre faptul că tre’ să îmi iau spray anti-ţânţari pentru Siberia, tot tipul ăsta, m-a întrebat dacă am “spray anti-urşi” pentru Siberia! Tot el ne-a povestit că a avut un prof ce a supravieţuit la două atacuri nucleare! În vremurile când sovieticii testau arme nucleare pe propria lor populaţie, omul şi-a găsit să viziteze chiar atunci acele teritorii (o dată în Kazakhstan, a doua oară în Siberia – a doua oară l-au salvat cu un elicopter!) Fiind prof universitar a avut tratament preferenţial! Totuşi, i-a căzut tot părul şi a rămas impotent…

Şi pentru că a fost omul serii, mi-a pus întrebarea serii: “Ştii ce îs alea matrioşca?” Răspunsul meu a fost: “Da, păpuşile alea ruseşti de lemn de le bagi una în alta”. La care el: “NO WAY! Matrioşca are russian whores! Woman in woman in woman! Russian lesbians!!!” Deci, m-am spart de râs la faza asta… concluzia e că ucrainienii ce ţin la identitatea lor nu îi au deloc la suflet pe ruşi! Tot tipul ăsta, după ce i-am povestit că în Ucraina am rătăcit 500 km, mi-a zis că e bine că am păţit asta pentru că e antrenament pentru sublima Siberie unde, cică, e ceva normal să rătăceşti câteva mii de km!!! HA HA HA!!! SERIOS?!

Autostopul merge BLANĂ în Ucraina!!! În afară de situaţia aia din Simferopol, când am stat 2 ore până să fiu luat, în rest, mai mult de 30 minute nu am stat fără să prind maşină! La fel ca moldoveni şi ucrainienii conduc ca nişte nebuni! Au drumuri mai rele ca ale noastre, dar o calcă de tot în sus sare biata maşină! Sigur îs mecanici buni!

Tot vis-a-vis de autostop, o chestie foarte importantă, atât în Moldova, cât şi în Ucraina, e să nu ai carton pe care să îţi fie scrisă destinaţia! Ăştia au impresia că autostopul e taxi! Şi că, de nu merge în egzact acelaşi loc cu tine, te deranjează dacă te va lua 100-200-300 km! Deci, stai la autostop doar cu degetul ridicat, iar când opreşte îl întrebi “Mergeţi în direcţia Sevastopol?” şi o să îţi zică cu părere de rău că nu ajunge la Sevastopol şi dă să plece… zici că e retard! Îl reţii explicându-i prin semne că e bine şi de te duce şi numa 10 km, şi aşa te pomeneşti că eşti dus şi 250 km!

Iar ca lecţie învăţată despre autostop în Ucraina… dacă eşti într-o ţară în care nimeni nu vorbeşte altă limbă decât limba lor, iar tu nu vorbeşti limba lor… dacă, pe deasupra, nici nu îşi cunosc ţara şi îţi spun că Donieţcul e pe traseul Simferopol – Chi-iv… ai nevoie musai de hartă! După cca 81 000 km făcuţi fără hărţi, după ce acel şofer de tir mi-a dat harta Ucrainei, când maşina opreşte doar îi ţâp/vâr harta sub nas şoferului şi îi arăt drumul şi direcţia pe care tre’ să o iau şi îl întreb el unde merge. Văd cât drum avem în comun şi îi arăt unde mă lasă pe mine! Deci de amu o să circul cu hărţi! Nu are rost să fiu prost şi căpos!

Iar amu, la urmă, îţi zic cum ziceam când eram copii la fete: “Ceau bambina! Te-am ţucat şi plec în China!” Baiu’ e că eu o zic la propriu, nu la figurat! Până acum (Moldova, Ucraina) încă m-am simţit aproape de casă, începând cu Rusia chiar că o să fiu plecat în lume! O să fie interesant! Îs curios de multe! Nu de obiective turistice, ci de cum o să mă schimbe călătoria asta, în ce mod.

V) RUSIA – PARTEA ÎNTÂI

Dragi Cipri şi Anca,

Cu voi o să povestesc mult, că mama Rusie e mare!!! ♥ O să povestesc multe şi pentru că deja m-am îndrăgostit de ţara asta! Anca, sunt sigur că îţi dai seama că cu Cipri oi vorbi de beţii, rusoaice faine etc. iar ţie ţi-oi comunica chestii de genul ălora ce le povestesc cu sor'mea.

Luni, 1 iulie, am părăsit Chi-iv. Tipii cu care m-am distrat acolo în ultima noapte, băuţi şi fumaţi fiind, mi-au zis că îmi rezolvă să apar la o televiziune naţională ucraineană, doar să mai rămân o zi! Au dat telefoane etc. dar dimineaţă, pe când le-a trecut beţia, mi-au zis că, din păcate, tre' să părăsesc şi eu casa, că ei merg la lucru (ne înţelesesem că rămân la ei). Şi-au cerut scuze, dar nu era cazul! Nu m-am supărat! Chestii de astea ştiu că o să mi se mai întâmple multe! Deci, l-am luat pe Columb la braţ şi am luat-o spre Sankt Petersburg! Traseul cel mai scurt trecea prin Belarus (1200 km), dar neavând viză de Belarus am luat-o pe Moscova (1600 km). Înainte să ies din Ucraina am fost luat la ocazie pentru a treia oară în viaţa mea de ambulanţă! De data asta am făcut şi poză:

Înainte de graniţă am fost luat de Nicolai ce mergea aproape până la Moscova! Mi-a zis că mă ia cu el cu condiţia să trec graniţa pedestru, că nu poa' să ştie ce am în rucsac (droguri) şi sa nu aibe probleme. Mi-a promis că mă aşteaptă dincolo de graniţă. Aşa a şi făcut! Trecerea graniţei a durat cca 1 oră cu normalele, ilogice, plimbări de la un ghişeu la altul. Deci, vameşii din această graniţă îs nişte oameni aşa retarzi... noroc că nu au fost şi rău voitori şi că nu am stat mai mult. Trecut graniţa am urcat din nou în maşina lui Nicolai. Nicolai a fost un tip super mişto, mi-a făcut 2 mese, mi-a dat apă... foarte foarte amabil! Am mers încet cu el, că era foarte obosit şi a făcut o pauză de vreo 5 ore ca să doarmă.

Dimineaţă am ajuns înainte de Moscova şi mi-am zis că în acel loc unde m-a lăsat Nicolai o să stau mult şî bine... mi-am mai zis că îmi va fi foarte dificil să ocolesc Moscova (veneam dinspre sud şi pentru Sankt Petersburg trebuia să ocolesc toată Moscova şi să iau spre nord-vest)!!! Dar am avut un bulan maxim... după cca 2 minute am fost luat de Serghei, care a ocolit toată Moscova pentru mine, ca să mă lase la ieşirea spre Sankt Petersburg... un gagiu super de treabă Serghei! El mi-a făcut o cafea! Mi-a zis că şi el vrea de mulţi ani să o ia de nebun prin lume, dar cu bicicleta! Tot el mi-a zis că a urmat "The Academy of Free Traveling" - ceva cursuri online, e un site în ruseşte, cică, ce te învaţă să călătoreşti moca!

Între Moscova şi Sankt Petersburg am mers încet, am prins pe distanţe scurte, etc. Am făcut cei cca 700 km în 16 ore. Am avut şansa ca ultimii 450 km să îi fac cu o singură maşină ce a mers repede! Pentru că altfel aş fi făcut mult mai mult timp! Această maşină era un jeep bengos condus de o gagică bună, Nataly! No, mă Cipri, şi mi-am zis că poate mi se îndeplineşte şi ultima dorinţă ce o mai am vis-a-vis de autostop: să fiu luat de o tipă şi să mă plătească ea! În natură!!! De ambulanţă am fost luat, de poliţie am fost luat, de caravană am fost luat, de autobus cu acordeon am fost luat, de tir cu gabarit depăşit la fel, etc. Mai am nevoie la CV doar de chestia asta! Lucrurile au început tare bine, zâmbete, flirt etc., dar s-a terminat brusc şi trist... bariera lingvistică! Tre' să ştii cât de cât rusă, ca să iubeşti rusoaice!

Eu nu am credit pe telefonul de România, pentru că nu are rost! Costurile îs enorme! De încercaţi să mă sunaţi, să ştiţi de ce nu pot răspunde. Pot primi doar sms-uri, sms-urile îmi ajung! Când am nevoie să dau un telefon, cer telefonul celui care mă ia la autostop să îmi sun gazda înainte de a ajunge în oraşul cu pricina. Ne alegem punct de întâlnire o staţie de metro, de obicei. La fel am făcut şi de data asta! Dar, surprize, surprize!!! Nopţile albe sankt-peterburgheze... Era două noaptea şi afară era ziuă!!! Aşa, mai pe însearate, într-adevăr! Nu am realizat că nu mai circulă metro-ul la ora aia!!! Plus că tot aveam impresia că ceasul merge rău!

Dat fiind că metro-ul nu mai circula şi că mi-am sunat gazda la 1 noaptea, fără să mă prind că o scol din somn, am avut mare noroc că gagica (Nataly) a fost super super de treabă şi m-a dus până în faţa casei gazdei ce o găsisem pe Couchsurfing! Chiar dacă asta a presupus să facă vo 10 - 15 km pentru mine... pentru că Sankt Petersburgul e imens! La 1 noaptea în Sankt Petersburg:

A doua zi i-am cunoscut pe băieţii de la "Travel for a cause - Save Roşia Montana". O mare plăcere! Nişte oameni foarte, foarte faini cu care am avut 3 zile super faine în Sankt Petersburg. Sophian, canadian cu tată tunisian şi mamă franţuzoaică, pe lângă limbile arabă, franceză şi engleză, mai ştie şi româneşte! A avut două gagici romance! Distracţia maximă e faptul că Radu şi Elena îl învăţă accentul moldovenesc! Expresia lui favorită: "Jâtî proastă!" Deci, să auzi un tunisiano-francezo-canadian chinuindu-se să o dea pe moldoveneşte, râzi de să te "diejghini"! Alt lucru fain e faptul că, pentru a face mişto de prejudecăţi, eu îl poreclesc şi strig pe Sophian "Arabule", iar el pe mine "Ortodoxule".

Radu un alt român nebun! După beţia din a doua noapte mi-a zis că nu mai bea cu mine! Că el e destul de nebun şi să bea cu unu' mai nebun ca el, e prea de tot! Am pus pariu cu el că sigur ne îmbătam iar cu prima ocazie când ne-om mai vedea! El vrea să traverseze Americile, din Alaska în Ţara de Foc, pe bicicletă! Deci, Cipri tată, cât de tare şi nebunească a fost această beţie cu Radu, o să îţi pot povesti numai pe private! A fost de comă, încă râdem amintindu-ne cât de tăntălăi am putut fi!

"Nopţile astea albe" îs ceva tare fain şi aşe boem... să bei ziua, dar să fie 1 noaptea... Problema cu nopţile albe e că uiţi complet noţiunea timpului şi tot timpul întârzii şi tare aiurea te dă peste cap!!! Timpul e atât de relativ...

Sankt Petersburgul e un oraş extraordinar de fain! Poate cel mai fain din Europa! Cel puţin, preferatul meu! Are aerul acela imperial, are oameni foarte faini! E foarte curat, foarte bine organizat! Parcă ai fi în Germania! Totul e perfect în Sankt Petersburg! E destul de scump, însă! O bere într-un pub/bar e cam 3 €.

Printre altele, în Sankt Petersburg am vizitat cetatea veche a oraşului, în interiorul căreia e biserica în care îs îngropaţi Romanovii. Aici mi-a plăcut! Aici în cetate se turna un film despre Rasputin, pentru una din scene au adus nişte soldaţi din Asia cu care noi ne-am tras în poze:

Mai jos se filma altă scenă cu un cuplu îmbrăcat ca în vremea PreaSfântului şi Înţeleptului Rasputin. Am vrut să le fac poză şi s-a luat de mine un fraier ce se ocupa de film, m-a împins şi îmi striga în rusă să merg de acolo! Că el o tot ardea pe rusa lui, l-am întrebat şi io nedumirit pe româneşte:

-Pă tu eşti tâmpit mă?!? Filmezi în centrul oraşului, între mii de turişti, şi tu vrei ca eu să nu trec pe aci? Pă' închide zona, fir-ai al drecu! Eu cu ce îs de vină? Sigur îs enervanţi turiştii într-o situaţia ca

asta, iar de îi lasă pe toţi să facă poze, nu mai termină filmul never ever... dar eu cu ce naiba eram de vină?

În ziua următoare am vizitat Pitiergov-ul, palatul lui Petru cel Mare... ceva nebunesc de fain!

Palatu' ăsta e situat pe malul mării... aşa că eu cu Radu am făcut o băiţă la curtea regelui:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Am vizitat şi casa lui Dostoievski! Scriitorul meu preferat! Pentru mine, cel mai mare scriitor din toate timpurile! A fost un sentiment super să ştiu că am fost în casa lui! De asemenea, am mai vizitat şi Ermitaj-ul. Înainte de a intra la Ermitaj a trebuit să îl aştept pe Radu câteva ore, a întâziat. Ei bine, plictisindu-mă, m-am întins tot cât îs, pe spate, pe pavaj, în piaţa din faţa Ermitajului, mi-am pus rucsacul pe post de pernă şi fluieram fredonând ceva melodii. Un grup de copii din apropiere s-a distrat copios, le-a plăcut cât eram de flexat, mi-au făcut poze şi mi-au arătat degetul mare în semn de cool, fain! Ermitajul pe mine m-a obosit şi plictisit cumplit! E extraordinar de fain! Ca mărime, e a doua colecţie de artă din lume, după Luvru! Dar au piese cu care bat Luvru-ul... Dar, fraţilor, după cum am mai spus-o de multe ori, eu nu îs făcut pentru muzee... pentru stat la coadă 1 oră doar ca să intri, apoi pentru a te plimba 2 ore să vezi tablouri de-a lui Leonardo Da Vinci... pe care le puteai vedea pe net, relaxat cu o bere în faţă! Mai ţineţi cont că eram şî mahmur când am vizitat Ermitaj-ul, şi o să îmi înţelegeti şi mai bine iritaţia! Oricum, foarte obosit fiind, m-am pus pe podea în cur şi îl aşteptam pe Radu care vroia să mai vadă ceva. Stând aşa, acolo jos, în fund, de ceva vreme mi-am dat şlapii jos ca să stau mai confortabil şi a venit o tipă, de aia, ce e îngrijitoare pe acolo, să îmi zică să îmi iau şlapii în picioare.... m-am conformat, fără să înţeleg ce avea cu şlapii mei! Pentru că Radu întârzia şi eu deja stăteam de vo juma' de oră acolo jos a venit tipa să îmi zică că am stat destul, că nu mai am voie să stau, că vezi Doamne la ei e muzeu de muzeu, nu cârciumă! Bine, tu, domnucă! Am mai aşteptat puţin în picioare şi a apărut şi Radu, şi am scăpat!

În Sankt Petersburg am întâlnit 3 români într-o singură zi: o vânzătoare la un magazin de legume, un şofer de autobus şi un tip pe metro. Şoferul de autobus ne-a făcut o bere la toţi 4!!! Era din Transnistria! Cu tipul de pe metro a fost cel mai funny... ne-a auzit că vorbim româneşte şi a venit la mine şî m-a întrebat în româneşte:

-Eşti român?

-Yes I'm roumanian! Why?

-Pentru că v-am auzit că vorbeaţi româneşte!

-Aha... so? How that you understand what we spoked?

Omul s-a uitat ciudat la mine şi s-a dus la Radu. A povestit cu Radu vo 2-3 minute în româneşte şi, când a coborât din metro, eu m-am prins. Şi îi zic la Radu:

-MĂ, ĂLA VORBEA ROMÂNEŞTE?

-Da!

-Serios, mă?

-Da, mă! Am vorbit cu el pe româneşte.

-Pă', mă! Înainte să meargă la tine a venit la mine, şi mie mi se părea că vorbeşte engleză. M-a lăsat amanet şi s-a uitat la mine ca la nebun. Eu eram încă foarte, foarte mahmur... v-aţi prins ♥

În una din zile era 7 seara şi eu încă nu mâncasem în ziua aia. Vă închipuiţi ce foame aveam în glandă după ce am umblat de nebun prin oraş toată ziua. Deci, împreună cu Radu am intrat într-un magazin, am cumpărat cremvurşti, pită, un borcănel de castraveţi muraţi şi, bineînţeles, mult sfinţita şî binecuvântata noastră bere! Ne-am pus pe o bancă în parc şi am început să mâncăm. În timp ce mâncam a trecut un pluton de cca 30 soldaţi la pas, de ăla, de-al lor, organizat, etc... şi, în acelaşi timp, trec două tipe super, super bune, cu nişte craci şi pantaloni foarte scurţi ce le acopereau doar jumate din cur... TOT PLUTONUL de soldaţi a întors, în acelaşi timp, capul după ele fără să încurce paşii la mersul lor calculat! A fost atât de tare faza... Am râs cu Radu de-am crăpat!!!

Măi Cipri, tu Anca... eu nu mi-am prea găsit locul până să descopăr călătoritul ăsta nebunesc! Am încercat o grămaʼ de chestii, unele dintre ele mi-au plăcut mult! Mi-au plăcut şi îmi plac enorm cartografia şi istoria cartografiei, îmi place geografia politică, etc. Dar, în sfârşit, am găsit ce aveam nevoie! Mi-am găsit liniştea! Chiar dacă ceea ce mă linişteşte pe mine nelinişteşte pe toată lumea, mai ales pe cei dragi! Nu ştiam pentru ce îs făcut, nu ştiam ce îmi doresc şi, după multe încercări, şi

perseverent fiind, am ajuns să realizez că toată viaţa am căutat aventură, asta e cariera mea! De mic copil mi-am dorit aventură şi pericol! Mi-am dorit să fiu mai al dracu ca Nică, Tom Sawyer, Huck, muschetarii, piraţii, amerindienii şi toţi restul cu care mi-am hrănit spiritul. În liceu am făcut prostii, peste tot am făcut boacăne şi boacănele astea mi-s cele mai dragi amintiri şi cele mai de preţ lucruri ce le am! Nu le-aş da pentru nimic în lume! De le-aş da pe ele, m-aş da pe mine!

Aici e momentul şi locul să mulţumesc! Mulţumesc lui Creangă, Mark Twain, Hector Malot şi restul scriitorilor ce m-au educat, format! Mulţumesc din tăt sufletul lui Mihai Barbu şi Norbert Demeter, pentru că poveştile lor au fost acel ultimul impuls de care am avut nevoie pentru a o lua în lume! Nu că ar fi ei mai speciali decât Mark Twain sau Hector Malot, dar tot timpul îţi va fi mult mai drag "ultimul şut în cur", impulsul ăla care ştii că a fost ultima picătură de care mai aveai nevoie! De asemenea, treʾ să mulţumesc celor mai importanţi doi oameni din viaţa mea: mama şi unchiu' Ticu! Sunt mulţi oamenii de la care înveţi câte ceva în viaţa asta, dar sunt foarte puţini aceeia care au o influenţă ce îţi schimbă viaţa ireversibil! Îs mulţi oamenii faini care au contribuit la formarea mea şi cărora le mulţumesc pentru ce sunt azi! Printre ei sunteţi şi voi, şi toţi ceilalţi prieteni foarte buni, oameni la care ţin enorm: fratele meu şi cel mai bun prieten: Cosmin ţiganu', Cosmin Bordi, Pompi, MGA, Adi, Naomi, Marta, Diana, Isa şi, cu siguranţă, mulţi alţii de care acum uit! DAR! Cei mai importanţi sunt mama şi unchiuʾ Ticu! Mama m-a învăţat să fiu bun, idealist, naiv! Unchiul Ticu m-a învăţat să gândesc, să chestionez, să fiu un răzvrătit dar, mai ales, să fiu prăpădit! Secretul a fost să găsesc calea de mijloc! Şi îs mulţumit de ce "cale" am găsit.

Deci, am părăsit Sankt Petersburg-ul.. am trăit multe alte aventuri nebune în Sankt Petersburg, dar le-am uitat!!! Depun eforturi maxime să îmi notez toate experienţele, dar e imposibil!!! Cum a zis Marco Polo şi Mihai Barbu: nu am povestit nici jumate din ce am trăit! N-ai cum să ţi le poţi aminti pe toate! N-ai cum să le poţi povesti toate sincer! Lumea e plină de prejudecăţi! Ce, era să vă povestesc că am fumat marijuana şi e super fain?!? Că toţi îşi dau cu părerea despre marijuana în necunoştiinţă de cauză!? Că, dacă 2-3 fraieri au devenit dependenţi şi au fost „televizaţi”, lumea a crezut căcatul vândut la TV!? Era să vă povestesc că, beat fiind, am găsit eu cale să mă distrez întrebând, de cea mai sinceră şi naivă manieră, rusoaicele de pe stradă: "Eschiuz mi, ai uâld laic to hev sex with iu"?! Era să vă povestesc că am mers la un eveniment CouchSurfing ca să le povestim despre Roşia Montana... şi la cât eram de beţi doar am făcut cauza de râs... noi tot încercam să le explicăm, dar nu reuşeam, eram varză, dar a fost magic de fain! La sfârşitul serii ne-am dat seama că de fapt o persoană înţelesese ceva din ce am povestit noi, a înţeles şi că suntem copii prostuţi, nu ne-a judecat pentru că eram băuţi aşa că atunci când am plecat de la întâlnirea aia mi-a dat mie 10 euro ☺ Era un neamţ. Era să vă povestesc cât de epică a fost beţia de la despărţirea de Pompi şi MGA? Beat fiind, am notat o grămaʾ de idei şi tâmpenii fără sens în agendă... alea îs alte poveşti pierdute!!! E posibil ca în viitor să am perioade în care, pur şi simplu, nu mai vreau să aud de nimeni şi nimic, să nu mai postez nimic pe Facebook şi pe blog o vreme bună şi, pur şi simplu, doar să mă pierd în lumea asta minunată. O să îi scriu doar mamei, ca să ştie că îs bine.

Deci, am părăsit Sankt Petersburgul sâmbătă, 6 iulie, la 17:30. Stăteam la ocazie cu lacrimi în ochi, cu gândul la ea... n-am mai păţit aşa ceva never ever! Am fost luat repejor de cineva care m-a dus cca 5 km. Apoi am fost luat de un tir ce mergea până în Moscova, iar mai apoi continua spre Siberia! Îmi spuneam că merg cu ei în Siberia şi nu mai vizitez Moscova! Zic ei, pentru că în tir era un el şi o ea, iar pe mine m-au pus pe pat. Eu am crezut că ei îs împreună, cu toate că ea flirta serios cu mine şi mă mai gâdila din când în când, mai o privire galeşă etc... Mi-am zis să fiu băiat ardelean deştept şi rezervat... şi o să vedeţi că bine am făcut! De cum am urcat în tir am simţit un miros... acru de transpiraţie, dinspre şofer... chiar puţea ca naiba! Dar, nah... am putut trece asta cu vederea, pentru că oamenii au oprit la un restaurant şi mi-au dat să mănânc şi să beau! Au luat băutură şi pentru drum! Eu şi ea beam, el conducea... nu am mai păţit aşa ceva de când îs! Am băut enorm! Nu mai ţin minte cât! Ştiu doar că tot oprea tirul şi mai cumpăra câte un flacon de 2 litri de bere, iar eu râdeam ca prostu' când vedeam un nou flacon... PLIN!!! Cred că am băut vo 8 beri, în orice caz şi ca atare... am fost foarte beat. Partea nasoală era că tirul se mişca în toate gropile... şi îmi cam întorcea maţele pline de bere pe dos, dar e bine că nu am vomitat!

Tipa, văzând că eu nu îi răspund la avansuri şi nu am de gând să îi împlinesc nevoile în ale dragostei, s-a supărat! Aşa că, pe la şase dimineaţa, când am oprit la un bar pentru o pauză de pişare, i-a zis şoferului că îi place de un tip din bar şi ea rămâne să şi-o tragă cu el! Şoferul mi-a povestit toate astea după ce ne-am întors doar noi doi în tir, şi folosindu-se de google translate! Eu, stupefiat, l-am întrebat dacă e împreună cu ea, mi-a explicat că nu îs împreună, ci doar călătoresc. Şi el îi face cinste de 15 zile, pentru că ea o să îi ofere la schimb... cunoştiinţă cu o tipă de la ea din sat, tipă care se va iubi/căsători cu el! Pentru că ea nu vrea să se "iubească" cu el! Asta e comedie umană! Nu Dante!

Tipa a mers în maşină la ăla... de fapt, ĂIA! PENTRU CĂ ERAU 4! JUR!!! Când şoferul a văzut asta, a scos un cuţâtoi şi l-a agăţat de o manetă de lângă volan. La un moment dat unul din cei 4 tipi a venit să povestească cu tiristul. Nu am înţeles o iotă din ceea ce vorbeau, dar rupt de beat fiind, ca să îi arăt tiristului că sunt de partea lui în caz de scandal, am luat cuţâtoiu' de lângă volan şi cu un zâmbet de retard i-l fluturam sub nas tipului! Au terminat ei de vorbit, după care tipa s-a întors, şi-a luat lucrurile şi a plecat... Ăsta tot încerca să o reţină! Nu ştiu ce îi spunea, dar mai mult ca sigur îi amintea de promisiunea ce i-a făcut-o! Că tre' să îl combine cu aia de la ea din sat, bla, bla. Problema e că nu se mai înţelegeau de nicio culoare, iar tipa a plecat. Interesant e că şi ăia patru au lăsat-o amanet! Deci, a continuat pe marginea drumului! Tipul o tot urmărea cu tirul, dădea tirul 100 metri în faţă, se dădea jos şi încerca iar să o convingă să urce, şi tot aşa de vreo patru ori până şi-a dat seama că nu o poate convinge, s-a dat bătut, a urcat în tir şi ne-am continuat drumul!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Deci, rusoaicele astea au un mod de a ţine bărbaţii sub papuc... Ideea e că noi bărbaţii români suntem mult mai sensibili şi mai orgolioşi când vine vorba de a lăsa după femeie! Ruşi îs ciudat de docili! Dar au şi un stil aparte rusoaicele astea...

După cca 100 km o găsim pe tipă pe marginea drumului.... WTF!!?? În ce film îs? Tipa fusese luată rapid la autostop şi ne-a depăşit. Tiristul bucuros, şi probabil mulţumind ăluia de sus, a oprit şi de data asta a reuşit să o convingă să se întoarcă în tir! Am mai mers încă vo 100 km, după care m-au dat jos spunându-mi că numai până acolo merg... chiar dacă înainte îmi spuseseră ca merg la Moscova, iar mai apoi în Siberia... Ei bine, nu m-am supărat deloc pe ei şi le-am mulţumit din suflet pentru noaptea nebună pe care mi-au oferit-o! De la bun început am ştiut că e posibil să mi se întâmple asta cu ei. E specific oamenilor mai... retarzi, îs imprevizibili! Nu ştii ce îi taie capul peste 5 minute! Dar iubesc acest lucru!

Acum, problema era că trebuia să fac autostop beat fiind! Am mai făcut-o o singură dată! După nunta lui Cosmin, când ţineam neaparat să merg să mă văd cu o tipă! Şi am stat câteva ore până am fost luat! Când eşti beat lumii îi e frică să te ia la autostop... dar, de data asta am stat mai puţin de 1 minut! A oprit un merţan super bengos condus de o tipă super bună! Erau un el şi o ea ce se întorceau de la un festival de rock. Maria şi Alex, doi gagii super, super mişto!

Şi ei erau mahmuri şi rupţi, deci ne-am înţeles de minune!!! Râdeam ca proştii! Alex tot fredona o melodie, nu şi-o putea scoate din cap! Maria, tare frumoasă... mi-a rămas pe creier... Deci, chiar le-am zis că au fost exact ceea ce am avut nevoie! Că de mă lua un om normal, serios, trebuia să mă screm să îmi maschez beţia şi mahmureala.

Ajuns în centrul Moscovei şi holbându-mă la frumuseţea Kremlinului, m-au abordat două copile simpatice şi naive ce mi-au cerut ID de Skype ca să aibe cu cine exersa engleza! Da, e super amuzant, dar tipele chiar îşi doreau doar asta! În timp ce vorbeam cu ele a apărut un tip cam retard ce le tot făcea poze şi le filma... Tipul în vârstă de 35 ani, cu doi copii (urma să aflu detaliile astea mai târziu), se dădea la copile de 16 ani... Tot tipul ăsta, după ce au plecat copilele, m-a invitat să îmi arete "russian hospitality"! Mi-a făcut cinste la un restaurant în buricul Moscovei, apoi m-a dus la el

acasă. Pe metro, în drum spre casă, a întrebat o tipă dacă nu vrea să vină cu noi să ne-o tragem! A făcut-o foarte serios! Tipa, vizibil iritată, a arătat inelul şi a refuzat! La el acasă am făcut duş şi mi-am spălat hainele. M-a invitat să fumez marijuana, dar am refuzat! Eram prea beat şi obosit după ultima noapte, şi mi-am dat seama că nu am ce fuma! El fumează marijuana de 24 de ore într-una! E complet nebun!!! E de pe altă planetă! Totuşi, te înţelegi cu el... nu e violent, etc.! Ne înţelegem prin google translate... şi face google ăsta nişte erori... de râdem de ne împrăştiem!!! La un moment dat el mi-a zis ceva care trebuia să însemne "aceasta e o urare de bine" şi google a tradus: "îmi place sunetul buzelor tale".

Am dormit câteva ore, iar pe la 1 noaptea a venit un prieten de al lui cu 2 tipe. Ne-am apucat să bem tequila şi ceva băutură dulce, nu mai ţin minte... oricum, chestie de aia pentru femei! Dulce, ca să le prostească de cap şi să le îmbete. Păi ruşii ăştia nu beau ca mine, îi bag în buzunar! Mai încolo am tras un singur fum şi dintr-un joint de marijuana! A ieşit haos de haos... a fost beton!!!! Am fumat prima oară acum 3 luni şi de atunci am mai fumat încă de 3 ori! Aşa, puţin, cu cap! Cum nu am o dependenţă pentru alcool, sigur nu o să am una nici pentru iarbă! În rest, puteţi să vă credeţi mai deştepţi, puteţi să credeţi că mă cunoaşteţi mai bine decât mă cunosc eu şi puteţi să mă judecaţi fără să mă cunoaşteţi! E un simplu eveniment în călătoria mea, ar fi fost o prostie să îl ratez! De ce să nu vorbim sincer, direct şi deschis despre marijuana? Există atâtea prejudecăţi la noi vis-a-vis de subiectul ăsta... Apropo de prejudecăţi, ruşii îs mai rasişti ca noi! De asemenea, îs foarte homofobi! MULT mai homofobi ca românii!

La un moment dat, ăstora le-a venit plictiseala şi m-au rugat să îi scot eu din belea. I-am umplut fiecăruia câte un shot de Jack, li l-am pus în brâncă şi am dat drumu la piesa "Ce le-nnebuneşte pe femei". Să mor eu că rusoaicele astea nu au auzit de manele de când îs, dar au rupt podeaua şi vă închipuiţi că în toată casa numai eu dansam ca un cocalar.

Dimineaţă m-am trezit în baie... întins pe gresie... între WC şi cabina de duş.... gol puşcă!!! Nu ţin minte cum am ajuns acolo... deci, am mai avut BLANK-uri, dar nu în halul ăsta! Important e că m-am odihnit foarte bine preţ de 6 ore!!! După ce m-am trezit, rusul meu mi-a zis: "You still alive! I congratulate!!!" Cred şi eu că l-am impresionat!!! Am băut de 2-3 ori mai mult ca el!!! Mi-a luat cca 3 zile să reconstitui scena şi să îmi amintesc cum am ajuns gol, pe gresie. Nu ştiu cum sunt alţii, dar eu când beau, beau! Când beau foarte mult, uit fapte, uit cuvinte, tot ce rămâne îs anumite trăiri, în baza acelor trăiri, încet – încet, în câteva zile, reconstitui scena crimei. De data asta mersesem la toaletă ca să fac treaba mare, termin „treaba”, dar nu era hârtie igienică. Ce puteam face? M-am dezbrăcat, m-am dus în cabina de duş şi m-am spălat la c*r. După ce m-am spălat, am făcut un duş fierbinte, pentru că după acel duş fierbinte îmi era foarte cald, m-am întins tăt, cât îs de mare şi de prost, pe draga şi primitoarea gresie rece. Am adormit lemn, iar a doua zi am fost trezit de ruşii ce se distrau trăgându-se în poze cu mine. Nu îmi mai aminteam nimic, dar muncind din greu, le-am pus cap la cap şi uitaţi că mi-am amintit tot.

„E frumos când te-ntâlneşti cu trecutul şi te găseşte mai viu, mai frumos, mai împlinit! Mă surprind zâmbind fericit pentru că astăzi, mai mult ca oricând, eu îmi aparţin! Mai ales că nu de foarte mult timp mi-ai pus problema că îs pierdut." Sora mea, Teo.

...

Sunt în Siberia, la 350 km de Omsk, nu ştiu cât îi ceasu', în ce fus orar sunt (ultimele mele zile au avut 23 ore datorită schimbărilor dese de fusuri orare!) şi îs 99% mort de oboseală după 99 ore de mers continuu!!! Iar am exagerat, trebuie să mă potolesc! M-am cazat la un motel, după ce am stat în faţa lui 12 ore fără să fiu luat la autostop! Ăştia nu au net aici, dar scriu acum aventurile din ultimele zile şi vi li-oi posta când prind net prima oară! Cred că azi e duminică, 14 iulie...

Dar, să le luăm de unde am rămas. Eram la Dimitri acasă, bucuros că am terminat postul „Rusia I" şi omul mă anunţă că tre' să plec, nu mai pot sta şi în aceea noapte pentru că îi vine prietena şi asta nu ştie că eu îs acolo. AAA deci ai prietenă?! Ok! No problem! Îmi spusese doar că e divorţat şi pe fosta a trimis-o cu tot cu copii înapoi în Ucraina. Bine, nene, mi-am făcut bagajul şi, surpriză!!! Înainte să plec mi-a dat 1500 ruble (150 lei, cca 35 €). Am rămas profund impresionat... ciudat tipul, cu probleme grave, dar om bun! Spre sfârşit mi-a zis să am grijă că în afara Moscovei e periculos, că lui îi e frică să iasă din Moscova, cu atât mai mult Siberia etc. Am uitat să vă spun că m-a întrebat de vreo 3 ori dacă nu mi-a fost frică să vin să mă "cazez" la el, i-am spus că nu! Sincer, însă, mi-a fost puţin cumva la început, dar faptul că mă întreba dacă mi-i frică, mi-a dat încredere! Adică, cineva care vrea să îţi facă rău sigur nu va pune niciodată aşa o întrebare!!!

L-am rugat să îmi dea telefonul să îl sun pe Alex, pentru că îmi uitasem agenda la el la birou. M-am înţeles cu Alex că ne vedem pe la 21:00, în Piaţa Roşie, la biserică. Am încercat să îl sun şi pe Radu, dar ăstuia i s-a stricat telefonul, aşa că i-am lăsat scris pe Facebook că îl aştept în Piaţa Roşie până la 23:00. Şi uite cum am primit ceea ce mi-am dorit! Plecasem din Sankt Petersburg fără să îmi caut gazdă pe couchsurfing în Moscova, din dorinţa de a mă lăsa în mâna sorţii, led by destiny, acum să vedem cum va ieşi. Alex a prins un accident pe centura Moscovei şi a întârziat mult, ajungând pe la 23:30! Radu a ajuns la 23:00 şi mi-a zis că nu mă pot caza cu ei trei, că oricum îs mulţi şi ei, dar că rămâne el cu mine şi dormim într-un parc ceva, nu mă lasă singur! I-am zis să nu fie prost şi să îşi vadă de treabă, că oricum urma să apară Alex şi ştiind ce băiat ca lumea e, sigur urma să mă întrebe de am unde să dorm, iar în cazul în care nu mă întreba nu avea rost să piardă şi el noaptea aceea! A plecat Radu, a apărut Alex şi am mers la el la birou după agendă, dar nu am putut intra pentru că paznicul dormea.... A rămas că îmi scanează el toată agenda şi mi-o trimite pe e-mail. După ce am rezolvat enigma agendei omul m-a întrebat de ce am rucsacul cu mine şi ce am făcut de când nu ne-am văzut, dacă mi-i foame (m-a dus la Mc) şi dacă am unde dormi (am dormit în maşina lui!)? La un moment dat a vorbit la telefon cu prietenă-sa, eu nu am înţeles o iotă din ceea ce vorbeau, dar la finalul conversaţiei lor i-am zis că: "se vede după cum vorbeşti că îţi iubeşti mult prietena. A fost foarte plăcut surprins şi mi-a zis: „thank you very much!". Pentru ce a mulţumit, nu ştiu, dar mă bucur că i-a picat bine!

Dimineaţă urma să mă văd cu Radu la 10:00. Alex s-a trezit la 6:30, urmând să meargă la lucru, şi m-a dus la cea mai apropiată staţie de metro.

... e îngrozitor zgomotul ce îl fac tirurile ce circulă pe drumul din faţa acestui motel (în Siberia, unde scriu rândurile astea) şi cum se mişcă şi patul în care stau la trecerea lor... mă concentrez cu greu să scriu...

Până la 10:00, când urma să mă văd cu Radu, m-am dat cu metro-ul pe linia rotundă (ca să nu trebuiască să tot cobor la capăt de linie şi să pot moţăi în voie). Reţeaua de metro a Moscovei e cea mai aglomerată din Europa şi a treia în lume după Tokyo şi Seul! E o nebunie! La fel, autostrăzile ce înconjoară oraşul sunt extrem de aglomerate:

Sunt ambuteiaje de kilometri, uneori şi noaptea la ora 1! Moscova e curată şi frumoasă! Are o grămadă de chestii nebuneşti pentru cei plini de bani: pistă de schi de 600 m în interiorul oraşului! Faci schi vara! Mai au o şmecherie numită aeroturbă. Şmecheria asta te împinge în sus cu “un jet” de aer! Zbori cumva împins de jos în sus, pluteşti, etc! Fiţă, nu glumă!

A venit şi Radu, cu vreo două ore întârziere, şi am făcut un scurt reportaj pentru Salvaţi Roşia Montană, după care i-am aşteptat pe Sophian şi Elena, care şi ei au întârziat vo oră jumate. Stând acolo şi aşteptând întinşi pe spate, în Piaţa Roşie, am auzit trecând pe lângă noi 3 tipi ce vorbeau româneşte. Când au trecut a doua oară, Radu le-a zis:

-Dai şi mie, nenea, două ruble? Amândoi am izbucnit instantaneu în râs şi le-am zis că glumim. Unul din ei ne-a întrebat dacă vorbim moldoveneşte:

-Noi vorbim româneşte!

-Eu vorbesc moldoveneşte!

-Da dar mă înţelegi ce îţi spun, aşa-i?

Ăsta din urmă am fost eu, tipul nu a mai răspuns şi a plecat! Luaţi situaţia asta şi închipuiţi-vă că cel puţin jumătate din românii din republica Moldova gândesc aşa!!! Restul sunt ucrainieni şi ruşi! Au fost învăţaţi că sunt moldoveni şi au fost educaţi să urască românii şi România! Vorbesc prin prisma experienţelor ce le-am avut eu! Nu am pretenţia să am neaparat dreptate! Mă pot înşela! Eu, cel puţin, cu toţi care am avut a face au reacţionat aiurea când le-am zis că sunt român! Din punctul meu de vedere o unire e imposibilă, e un vis fierbinte al unor oameni care nu au de lucru... sau, de fapt, îşi găsesc de lucru în acest fel şi fac şi ei un ban prin intermediul diferitelor campanii, gen: Basarabia Pământ Românesc. Am semnat petiţia pentru unire, sunt un nostalgic al României Mari, dar aici vorbim de realităţi! Cine ştie, poate dacă sunt socializaţi vo 100 de ani şi li se bagă în cap chestii pro România, lucrurile se pot schimba pe termen foarte lung! Eu unul m-aş bucura! Ca să vezi ce ţi-i şi cu limbile, etniile, naţionalităţile astea... crezi în ele pentru că aşa ai fost învăţăt! Vorbim aceeaşi limbă şi unul crede că îi spune moldoveneşte, altul că îi spune româneşte! Care are dreptate? În cazul ăsta noi, dar aici voiam sa subliniez altceva! Morala: îndoiţi-vă de tot ce aţi fost învăţaţi vreodată!!! Nu ţineţi prea mult la tradiţii, obiceiuri şi chestii iraţionale moştenite. Dar, mai ales, nu faceţi diferenţe pe acest fel de criterii, pentru că veţi fi ai naibii de amuzanţi!

Aşa cu fraţii noşti moldoveni. După experienţa cu ei, am avut o experienţă mult mai fainâ povestind cu doi francezi ce fac înconjurul lumii pe bicicletă! Le-am zis şi lor de Roşia Montană! După masă am mers cu Radu la Decathlon şi mi-am luat cort, sac de dormit, izolir, pelerină, spray de ţânţari şi şerveţele umede! Plecasem doar cu sac de dormit în călătoria asta, şi acela “împrumutat” de la fratemeo fără ştirea lui. A trebuit să i-l trimit înapoi pentru că e un obiect cu valoare sentimenatală foarte mare pentru el! Deci, devenisem o ciudăţenie de struţo-cămilo-porco-călător fără cort, sac de dormit şi izolir! Specie rară! Din donaţiile ce le-am primit de la unii din voi (cărora vă mulţumesc) am reuşit să îmi cumpăr cort, sac de dormit şi pelerină. Cortul l-am botezat Hotel Şanţ.

Fiind în staţia de metro cu Radu, un tip băut m-a împins ca să treacă de mine... chiar dacă avea loc berechet. Eram destul de obosit şi iritat, şi m-a enervat tare, dar i-am dat pace! Urcăm în

metro şi nimereşte în acelaşi vagon cu noi (poate ne-a urmărit, i s-o fi pus lui pata pe noi) şi cu toate că vagonul era aproape gol şi, deci, avea loc berechet, îl prinde pe Radu de ghiozdan şi îl trage jos, punându-l pe scaun (Radu era cu spatele spre scaun urmând să se pună jos)... De data asta m-am enervat maxim! Noroc că Radu a fost calm şi nu a reacţionat nicicum. No, asta ar fi latura aia retardă a Rusiei, nu că nu ar mai fi multe alte laturi de genul!

Eu cu Radu urma să părăsim în aceea seară Moscova în direcţia Volgograd. Radu voia să vină cu mine, cu autostopul... cu bicicleta ca bagaj... Urma să fie o experienţă interesantă! Ne aşteptam să fie dificil! Până la urmă nu am plecat în aceea seară deoarece Radu a rezolvat să pot dormi şi eu cu ei, şi a insistat să ne hodinim! Din seara aia îmi amintesc borşul fantastic ce ni le-a servit gazda, dar, de asemenea, şi nişte plăcinte cu varză foarte bune! Dar borşul ăla... zuper!

Şi acum e momentul să povestesc despre ceva delicat, dar şi amuzant în acelaşi timp. Să începem cu partea amuzantă: în toate zilele petrecute împreună cu Radu am făcut glume legate de "cur" şi "căcat" şi am analizat dimensiunea acestora în cultura românească, în expresii, etc. Am ajuns la concluzia că avem un cult al curului şi căcatului în draga noastră limbă! De la "mă cac în capul tău", "căca-m-aş pe tine", la "curu mă-tii" şi lista poate continua mult, iar noi am îmbogăţit-o cu ajutorul inventivităţii creierului nostru bolovan şi bolnav! Concluzia noastră a fost că ar trebui să facem un înconjur al lumii cu scopul de a ne căca în fiecare ţară!

Dar, fraţilor, râdem, glumim, dar e naşpa rău să "te doară în cur"!!! Am de a face cu o primă problemă medicală în această călătorie! Mi-a ieşit un hemoroid imens! Cât jumătate din degetul mic al mâinii mele!!! O durere şi o stare de iritaţie cumplită... l-am întrebat pe Radu şi Sophian de au idei de ameliorare a situaţiei şi dacă au habar care ar putea fi motivele apariţiei acestui monstru unde mi-i mie lumea mai intimă şi mai dragă!? Efort fizic? Cărat rucsac? Aveţi voi mai multe cunoştinţe? Aşa am aflat, de la Radu, că cu câteva zile în urmă a avut această problemă şi el şi a aflat că în rusă hemoroidu' e „ghimăroi", iar de la Sophian am aflat că Radu şi-a cumpărat "es crim". I-am cerut la Radu cu împrumut "es crim"-ul, dar nu a găsit-o. Eu nu m-am sinchisit să îmi cumpăr una, pentru că mă ghidez după principiul: dacă iei medicamente o boală trece în 7 zile, dacă nu iei trece într-o săptămână.

Noaptea respectivă am dormit-o foarte greu şi aiurea din cauza „condiţiei" mele, iar dimineaţă am luat-o la drum. Am avut şansa să nu trebuiască să mergem cu metro-ul până la ieşirea din Moscova, pentru că gazdele noastre ne-au dus primi cca 50 km până la ieşirea din Moscova! Inelul Moscovei are circumferinţa de 110 km, diametru pe direcţia nord – sud 40 km, iar pe direcţia est – vest 35 km! Ajunşi la locul cu pricina ne întrebam oare câte ore o să stăm până să fim luaţi. Nici unul din noi nu a mai fost până atunci cu autostopul cu încă un tip, şi nici cu bagaj o bicicletă încărcată cu bagaje! Am stat cca 20 de minute şi ne-a luat un tip din Tadjikistan cu o dubiţă, noi am urcat în faţă lângă el, iar bagajele le-am pus în spate. Din ce ne-a spus am înţeles că merge până la Rostov pe Don, ceea ce ar fi fost grozav!!! Eram happy ca nişte copii cretini! Ne fusese tare frică că va merge foarte greu! Dar, stupize, stupize... tipul ne-a dus 18 km. De fapt, el doar mergea în direcţia

Rostov... doar după ce am coborât, ne-a picat fisa... tipul transporta covrigi, gogoşi, produse de patiserie! Doar nu avea să le livreze la 1000 km! Când am coborât şi am mers să ne luăm bagajele, eu am urcat sus şi i-am dat lui Radu bicicleta, iar apoi mi-am luat rucsacul. Columb al meu fiind prăfuit l-am luat în braţe să îl şterg, în timp ce îl ştergeam văd că cortul meu e aruncat în dubiţă undeva în spate... Tipul coborâse ultimul când ne-am pus bagajele sus şi mi l-a luat pe "Hotel Şanţ" de pe rucsac şi l-a mutat mai încolo ca să uit de el... WOW!!! Era nou-nouţ! Nu îl folosisem nici măcar o dată! Ce om! Ceapa, pita şi slanina mamii lui!!! Am coborât cu “Hotel Şanţ” în brâncă zâmbindu-i satisfăcut şi ironic! M-am bucurat mult că nu am uitat de el pentru că încă nu îs obişnuit să îi port grija! Îs obişnuit la coborârea din fiecare maşină să îmi controlez buzunarele pentru portmoneu, paşaport şi telefon (cu toate că nu au cum să iasă pentru că am buzunare foarte bune) şi să îl iau pe Columb. Ideea cu cortul ăsta e că e din ăla rotund de se montează foarte uşor (pop-up tent)! E puţin mai dificil de transportat, dar e foarte practic!!! Pur şi simplu, îl faci în 3-4 secunde!!! Iar eu, în materie de corturi, îs mare putoare! Niciodată nu am montat sau strâns un cort până acum! Îmbinat fierotanii, bătut în pământ piroane de susţinere, etc. Deci, prefer ceva mai greu de transportat, dar uşor de montat! Pentru că sigur vor fi cazuri în care va începe o ploaie torenţială de nicăieri! Şi în cele 3-4 minute până aş monta un cort clasic m-ar uda tot, dar cu al meu Hotel Şanţ treaba e oablă!

Deci, pe lângă că a încercat să îmi fure cortul, tipul ne-a lăsat şi într-un loc foarte aiurea! Pe autostradă! Am stat acolo 1 oră fără să prindem nimic şi am decis ca Radu să o ia înainte cu bicicleta şi să mă aştepte în prima benzinărie. În benzinărie urmând să intrăm în vorbă cu tirişti. Bicicleta nu o puteam băga decât într-un tir sau într-o dubă, iar tirurile sigur nu opresc pe autostradă! Un tir ce merge cu 90 km/h şi mai e şi încărcat, pentru o oprire are nevoie de minim 200-300 m, apoi pornire, demaraj, etc. Acolo nu ar fi oprit niciun tir, iar să ne lăsăm doar la mâna dubiţelor era ca la loto, puteam sta şi 24 de ore!

Aşa am şi făcut, el a mers cu ţoagla, iar eu am prins ocazie în cca 15 minute şi ne-am întâlnit la prima benzinărie. Acolo am tot intrat în vorbă cu tirişti şi cu cei care conduceau dubiţe, dar timp de 2 ore nimic... În tot timpul ăsta pe mine mă durea îngrozitor “ghimăroi"-ul, iar a ridica rucsacul de jos era un chin... ca să vezi cum e să te doară în cur! La un moment dat durerea, iritaţia şi disconfortul au ajuns la cote aşa mari că îmi era rău şi îmi venea să leşin!!! Mi-am zis că e momentul să nu mai fiu “jâtî proastă” şi prea ambiţioasă şi să mă pun jos pe iarbă, să dorm puţin. Am dormit o oră pe izolir şi m-am trezit mult mai bine! După ce m-am trezit, şi am mai stat vreo juma’ de oră fără să prindem nimic, am decis cu Radu să ne despărţim şi să ne vedem în Volgograd la statuie. Era clar că eu o să prind mai repede dar, singur fiind, şi lui îi creşteau mult şansele! Nu avea niciun rost să mai continuăm împreună!

După 5 minute eu am fost luat de un preot... ce conducea un LEXUS!!! Înainte să pornim şi-a şters tacticos icoana ce o avea la volan, apoi a pupat-o pătimaş! Tipul m-a dus cca 100 km conducând foarte rapid şi sigur! O ţinea tot între 140-170! M-a dus până în locul unde drumul de Volgograd şi Rostov se separau. L-am rugat să facem o poză, dar nu a fost de acord. Şi pentru că tot era preot, la fel ca Rasputin şi Stalin, la un moment dat pe maşină se difuza la radio piesa Dschinghis Khan –

Moscow. Întâmplarea face ca acest cântec să îmi placă foarte mult şi să îl fi ascultat mult visând la Rusia si Siberia... m-am abţinut cu greu să nu plâng! Vă daţi seama ce nebun îs?! Chiar mi-a ieşit să ajung în Rusia cu autostopul! Între timp, am intrat chiar în Siberia!

De acolo m-a luat o doamnă pentru vreo 20 km, iar apoi un tip ce avea un fel de monoclu... de fapt, jumătate de ochelar. Aşa i-aş fi făcut o poză... Probabil şi-a rupt ochelarii şi şi-a zis că decât chior de ambii ochi, mai bine doar de unul! Sau poate avea defect doar la un ochi şi şi-a zis că ce naiba să care pe nas jumătate ochelar inutil? De unde m-a lăsat tipul ăsta cu "monoclul" am fost luat foarte rapid de un alt tip. Era o parcare şi tipul chiar atunci pleca, când eu am ajuns. I-am făcut semn să oprească şi a oprit. Până a oprit el, alt tip oprit în parcare a venit să mă întrebe dacă nu vreau să vin cu el, că mă duce ieftin. Le-am zis că am bani puţini şi nu îmi permit să plătesc: "Ciuciu dânghii" (ciuciu = puţin, auzi Mărie?). I-am ginit că îs musulmani şi le-am explicat prin semne că, dat fiind că nu am bani, să mă ia în numele lui Allah! Adică: "no for dânghii, for Allah!" Când au auzit de Allah au început să se tânguiască că, ioi, Doamne, cum să nu facă ei un bine pentru Allah!!! Chiar a prins şmecheria! Când a auzit tipul de Allah, s-a tânguit într-un fel, cum să nu facă el asta pentru Allah?! Azer, gagiu', m-a dus cca 550 km, până la 170 km înainte de Volgograd. A condus rabla de Ladă ce o avea ca un nebun... 120-140. Tot în sus săream... şi cădeam, ghiciţi pe ce? Pe ghimăroi!!! Conduc nebuneşte cei mai mulţi ruşi şi e plin de cruci pe marginea drumurilor! De asemenea, vezi accidente foarte des! Mai des decât oriunde altundeva am fost eu!

Omul ăsta, pe lângă că conducea nebuneşte, avea şi o obsesie… obiectul obsesiei: torpedoul! Drumul fiind tot plombat şi cu denivelări, iar uşiţa de la torpedou neînchizându-se prea bine, i se tot deschidea… iar el o tot închidea nervos!!! A închis-o de cel puţin 200 de ori în cei 550 km! Se întâmpla să o închidă şi de 3 ori în 10 secunde! Toate acestea cu nervi şi pumni în biata uşă, şi cu îndepărtarea privirii şi a atenţiei de la drum. Nu odată a intrat puţin pe contrasens sau alte minuni de genul! Deci, omul chiar era bolnav! Am încercat eu să îi închid uşiţa de câteva ori, dar nu îi convenea! Era uşiţa lui!!! E bine că m-a dus mulţi km şi că am ajuns cu bine!

În locul în care m-a lăsat l-am instalat pe Hotel Şanţ şi am petrecut prima noapte împreuna… o dezvirginare de oarecare fel, un botez! Am dormit cca 6 ore, iar dimineaţă când m-am trezit, am văzut că campasem lângă un ditamai cimitirul. Dimineaţa am stat cca juma' de oră până să fiu luat. Dupa juma' de ora, tipul care m-a luat m-a dus direct în Volgograd… Stalingrad… locul unde bunicii şi străbunicii multora dintre noi îşi odihnesc oasele… Omul meu m-a lăsat la o staţie de "metro" şi mi-a explicat că până la statuia ce voiam să o văd am 4 staţii de "metro". Metro-ul la ei e de fapt un tramvai ce merge când pe sub pământ, când afară.

Am ajuns la această statuie, care e a douăsprezecea cea mai înaltă statuie din lume (85 m). Tipa chiar arată bine! Are nişte ţâţe şi nişte sfârcuri… Adică, chiar nu pricep, dacă monumentul e dedicat curajoaselor rusoaice ce au luptat în al doilea război mondial, atunci de ce era nevoie de ţâţele şi sfârcurile alea atât de bătătoare la ochi şi bune?

Ei bine, am dat o tură în jurul statuii ca să îi văd şi curul, poate era la fel de bun. Dar curul şi l-a acoperit cu un fel de pelerină... neserioasă gagica!

Si acum că tot mi-a placut tipa şi tâţele ei atat de mult, mi-ar fi plăcut să fac următoarea şotie: să îmi facă cineva o poză cu mâinile pe ţâţele ei, o iluzie optică. Nu ajungeam eu cu mâinile la cei cca 50 m înălţime la care i se aflau ţâţele, dar n-am avut cu cine mă înţelege... ruşii aştia îs pastă!

Pentru o astfel de poză ai nevoie ca fotograful să se mişte şi să găsească unghiul bun. S-a tot chinuit un tip dar, până la urmă, m-am dat eu bătut că îmi era frică să nu vină soldaţii ce erau de garda si să mă umfle că de ce le batjocoresc preasfânta maică.

Ei, dincolo de aceste detalii “tehnice”, statuia asta e amplasată pe un deal. Până ajungi la ea urci nişte scări, iar în stânga şi în dreapta ai tot felul de alte statui cu scene din război, ai o statuie mare cu o mamă ce îşi plânge fiul mort, ai o biserică, ai un mausoleu cu o flacără păzită de trei soldaţi ca DE CEARĂ! Ăia chiar nu mişcă fra’!!! Curge apa pe ei ca la robinet şi ei nu schiţează niciun gest! Cred că, cu un astfel de antrenament, poţi să pregăteşti psihic jâtele ce merg pe front să îşi dea viaţa.

Tot complexul ăsta - nu ştiu cum altfel să îi spun - e un templu, un sanctuar, o biserică... e nebunie!!! E închinare, nu la naţionalism, pentru că Rusia e un imperiu!!! În Rusia sunt zeci, poate sute de etnii şi limbi! Ei nu ştiu ce e ăla naţionalism, plus de aia, socialismul exclude naţionalismul. Deci, din acest punct de vedere e net superior! Identitatea ruşilor e construită altfel, construită artificial ca toate celelalte identităţi, dar e mult mai “violentă” prezenţa acestei identităţi a lor! Peste tot monumente:

Acestea, spre deosebire de străzi, troutuare şi coşuri de gunoi sunt foarte îngrijite şi umplute cu flori! Sunt foarte mândri de ei şi de istoria lor etc.! Oricum, văzând cum ei sunt spălaţi pe creier şi se închină la acest concept, şi la această identitate construită pentru ei de către cei care îi conduc, văzând astea poţi face o paralelă ca să îţi dai seama cum suntem şi noi îndoctrinaţi de mici copii cu concepte nocive şi radioactive, precum: glie, patrie, unguri, etc. E o experienţă unică vizitarea acestui "templu"!!! Cred că e un loc ce ar trebui să îl viziteze toată lumea!!! Ca să îşi facă o idee despre cum se controlează şi prostesc masele!!! Că la noi, în vest, e la o altă scară, că noi avem impresia că avem libertate, că nu putem fi combinaţi cu vrăjeală aşa ieftină ca ruşii... Asta nu schimbă cu nimic datele problemei! Cum spunea Rouseau: "Omul se naşte liber şi peste tot trăieşte înlănţuit!"

La "poalele" statuii gagicii am întâlnit trei norvegieni: nepotul şi doi bunici! Am intrat în vorbă cu ei, ca să aflu că doamna are o verişoară în Bucureşti, apoi le-am povestit despre ce fac eu şi le-a plăcut mult. După ce am stat de poveşti cu norvegienii am luat-o încet la pas dorind să ies din Volgograd cu direcţia Samara – Ufa – Siberia! M-am orientat după instinct şi vaga hartă mentală ce mi-a mai rămas pe retină din ce am văzut pe google maps. Trebuia să o iau spre nord – est şi eram sigur că am luat-o bine. Am luat-o la pas fără să ştiu că Volgograd are 70 km lungime!!! Urma să aflu asta doar mult mai târziu! Mergând aşa, agale, mi-am zis să şi mănânc ceva: mi-am luat un Snickers pentru energie şi un suc natural de 2 litri ce l-am băut în cca 10 minute. În ultimele 30 de ore mâncasem doar nişte biscuiţi. Am mers eu pe jos ce am mers şi m-am oprit într-o staţie de autobus. Pe deasupra mai era şi o căldură criminală. Vedeam că îs în oraş, dar îmi închipuiam că mai am mult de mers, aşa că, am zis să încerc să prind ceva de acolo. În timp ce stăteam au venit vo trei să mi se bage în seamă, să mă ducă în regim de taxi. Mă vedeau că nu îs de-al lor şi s-or fi gândit că îs plin de bani, ca porcu' de păduchi! După ce am stat mai bine de o oră şi am văzut că nu sunt luat, am început să întreb lumea ce maşrutcă (autobus) să iau ca să ies din oraş înspre Samara! Deci, Volgograd e un oraş mare, 1 milion de locuitori, şi nimeni nu ştie nicio boabă engleză! Ca să le explic ce vreau, le-am desenat cu degetul pe nisip un cerc, le-am explicat că cercul e Volgograd, am pus un punct în centrul Volgogradului şi le-am explicat că acolo suntem noi şi am desenat o săgeată spre nord – est, spre Samara, explicând că vreau să aflu numărul maşrutcăi care mă scoate la ieşirea din oraş în acea direcţie! Deci, pe lângă căldură, mers pe jos cu rucsac de 20 de kg în spate, ghimăroi, stomac cam gol... să mai dai şi de oameni atât de idioţi... îţi vine să plângi, la propriu, nu la figurat! E un chin! Treci prin chestiile astea şi devii un fel de Rambo! Ce e aia junglă?! Acolo e simplu! Îs copaci şi plante! Distracţia maximă e cu oamenii – plante! Într-un final, după vreo juma' de oră şi patru persoane "interogate" am aflat că maşrutca ce mă scoate spre Samara e 159. Am aşteptat şi prima 159 ce a venit nu a vrut să mă ia din cauza rucsacului prea mare! Ce e drept, era aglomerată, dar, pe de altă parte, era dreptul meu! Aş fi plătit şi pentru bagaj! Aş fi plătit 2 bilete! Dar ce să le explici la ăştia?! Mai bine îi laşi amanet şi nu îţi baţi capul cu ei şi aştepţi următoarea maşrutcă! Zis şi făcut! Am urcat în următoarea după adevărate lupte... şoferul nu voia să mă ia, dar până la urmă m-a luat pentru că o doamnă pasageră i-a făcut scandal că, cum, nu îi e ruşine să nu ia "pe bietul copil"... Chiar dacă ăsta m-a luat, m-a dus doar o staţie şi m-a dat jos, fără să stea să asculte că îi plătesc şi pentru rucsac.

Dat jos din maşrutcă, căldură, stres, într-un oraş străin, într-o ţară nebună, soluţii nu prea aveam decât taxi, dar asta e o insultă pentru mine! Aşa că, soluţia e veşnicul deget! M-am plantat în acea staţie de autobus şi după cca 10 minute m-a luat un tip ce a înţeles ce vreau... cu toate că nu vorbea, nici el, nicio limbă străină!

E ca şi cu femeile, măi Cipri! Îs câte unele, n-ai ce povesti cu ele, nici de aveţi aceeaşi limbă maternă şi mai aveţi în comun încă vo două limbi străine, plus limbile din gură! Pur şi simplu, fata e prea "simplă" pentru a putea comunica cu ea şi, în cazul ăsta, pot fi cele mai fierbinţi bunăciuni că poa' să-şi bată coasa în altă parte! La gară de exemplu'! Ei bine, şi dai de v-o rusoaică sau chinezoiacă cu care nu ştii schimba două cuvinte în nicio limbă, dar comunici prin zâmbete şi gesturi de ţi-i mai mare dragul!

La fel şi omul ăsta al meu! Pur şi simplu, spre deosebire de restul retarzilor, a priceput ce vreau! Aici vezi adevărata inteligenţă a cuiva! M-a dus cca 5 km înspre direcţia dorită de mine! M-a lăsat jos şi am ridicat iar degetul, iar după cca juma' de oră am fost luat de un tip ce o rupea puţin pe engleză. Chiar dacă mergea doar cca 3-4 km în aceeaşi direcţie cu mine a fost curios să vadă ce e cu mine, i-am povestit ce fac, de unde vin, unde merg... şi, profund impresionat, m-a scos el în afara Volgogradului! El mi-a zis că Volgograd are 70 km lungime în lungul Volgăi, că e îngust, dar foarte lung! Încă odată, după rău a venit bine! Tot timpul după rău, vine bine! Acum, după ce am stat 12 ore în locul în care scriu şi, până la urmă, am intrat în acest motel să mă odihnesc că deja eram terminat din toate punctele de vedere, creierul meu nu mai funcţiona deloc, pur şi simplu îmi dădeau lacrimile şi plângeam fără motiv! Chiar şi acum, oricât e de naşpa situaţia, mâine va fi bine!

Ei bine, acest mare domn m-a lăsat în afara Volgogradului, iar de aici am fost luat, după cca o oră, de un tip ce m-a dus 350 km înspre Samara! Un tip fain, cu un jeep la fel de fain, cu care chiar dacă n-am putut schimba multe cuvinte, zâmbetele au creat o atmosferă relaxată şi fainâ! Toate bune, până am trecut pe lângă alţi doi autostopişti (un el şi o ea). Omul m-a întrebat dacă să oprească să îi ia şi eu am zis, entuziasmat, că da! Eu unul îs mai prostuţ, aşa, şi ţin tare mult la orice autostopist... dar, frate, ăştia puţeau ca naiba... Nici eu nu făcusem duş de 2 zile... ei de 2 luni, cred că... M-am simţit prost că i-am zis omului să îi ia. Omul a deschis geamurile, dar mirosul persista şi deranja, şi a alungat atmosfera relaxată ce era înainte. Până la experienţa asta mă tot gândeam cum să fac să mai scap de 100 grame din greutatea lui Columb, şi uneori mă enerva băiatul pentru că e greu... dar, fra', mai bine port cu mine tricouri, boxeri şi haine suficiente, oricât ar cântări, decât să ajung într-o situaţie aşa neplăcută... După situaţia asta nu mă mai enervează Columb, oricât de greu e! Ba, din contră, mă bucur! Ce să am cu bietul de el, doar e casa mea! Rucsacurile lor erau mult mai mici şi mai uşoare... Şi aici nu e vorba de a te îmbrăca fiţos, că nici eu nu o fac, în niciun caz! Câteva tricouri simple şi curate găseşti pentru 2-3 lei bucata! Le primeşti moca, dacă e până acolo! Tipii au coborât înaintea mea, lucru pentru care m-am bucurat, apoi omul o lua în altă direcţie şi, deci, am coborât şi eu mulţumindu-i mult! Între timp se înnoptase, dar am avut şansă şi am mers binişor, chiar dacă pe distanţe scurte! Am mers bine, până când unul din tipii ce m-a luat m-a lăsat în faţa unui post de poliţie! Le-am explicat la poliţişti ce fac, mi s-au uitat puţin în rucsac, nu i-au interesat

de acte şi mi-au dat un ceai şi nişte biscuiţi. Ceaiul frigea ca naiba, dar ei mă zoreau să îl beau aşa fierbinte, că aşa e bun, plus de aia, eu mă şi grăbeam să hit the road... aşa că, mi-am pârlit limba şi pârlită mi-a fost vo două zile! Căca-m-aş în ceaiul lor! De nu i-am înjurat în alea două zile cât mi-a fost limba pârlită... de m-am săturat! După ceai şi biscuiţi, m-au îmbiat la vodkă... i-am refuzat, explicându-le că am cale lungă şi de mă îmbăt nu e treabă oablă! I-a cam deranjat refuzul meu! Văzând că alcool nu vreau, s-au gândit că poate vreau pornografie!!! Şi, de vă vine să credeţi, de nu, mi-au dat o casetă VIDEO PORNO! Îmi explicau să o iau cu mine, să o am în România, că noi în România sigur nu avem aşa ceva! Tehnologie, frate!!! Să mori tu!? COMĂ! Iniţial am refuzat gândindu-mă că ce naiba pot să fac cu ea? În cazuri în care am urgenţe de genul, dau cu youporn, apoi m-am gândit că numai îmi îngreunează aiurea bagajul şi am refuzat şi a doua oară... DAR, a treia oară am realizat că e prea tare faza ca să refuz cadoul!!! Şi, cu un zâmbet de copil tembel mare cât China, am luat caseta şi le-am mulţumit! Mi-am zis că o ţin ca suvenir! La urmă le-am cerut să facem o poză şi nu au fost de acord, le-am mulţumit din nou şi mi-am continuat drumul. Eram atât de „hepi” şi de distrat de toată faza asta, ceva de groază:

HHHHH AAAAA OOOOOO SSSSSSSS!!!!!!!!!! IUBESC RUSIA LA NEBUNIE!!! E cea mai tare ţară posibilă!!! De ar egzista ţări pe lună, ar fi nişte glume ieftine în comparaţie cu PREASFÂNTA MAMĂ RUSIE!!!!! Chiar şi Avatar e o glumă!

Mai târziu, un tip ce m-a luat la ocazie mi-a explicat că mai bine o arunc, că e posibil ca pe acea casetă să fie orice! Chiar dacă coperta arată sex între oameni maturi, e posibil să fie pornografie infantilă, etc. Cică poliţiştii ruşi chiar se ocupă cu de toate! Iar într-un caz ca ăsta, aş avea probleme! I-am mulţumit şi am aruncat caseta păstrând ca amintire doar coperta/carcasa!

Ce nebună e Rusia asta! În Moscova tehnologia de ultimă oră e peste tot, toţi au I-phone şi I-Pad, mai mulţi ca oriunde altundeva în Europa! Deci, din punct de vedere al tehnologiei stau foarte bine la Moscova! Iar la cca 700 km de Moscova, în 2013, se face "trafic" cu casete video cu filme porno!!! Şi aici îmi amintesc cum îl citeam pe Barbu şi uneori îmi venea greu să cred că e 100% adevărat ce scria el... ei bine, am ajuns să am bucuria să mă conving că, într-adevăr, e maxim de adevărat!

Mi-am continuat drumul şi am fost luat de un camion rusesc, vechi şi naşpa, dar, mai ales, fără telescoape! Orice groapă o simţeam la puterea a 10-a!!! În cele cca patru ore în care am călătorit cu acest camion săream în sus la fiecare groapă... şi cădeam... v-aţi prins! Pe cur! Pe ghimăroi!!! Dar strângeam din dinţi şi îmi spuneam că tre' să hit the road! O altă chestie super tare cu tipul ăsta e faptul că tot la vreo juma de oră oprea camionul si verifica cu lanterna ceva sub "capotă". Nu mai avea multe zile monstru de camion! O altă chestie ce am învăţat-o cu ajutorul prietenului meu ghimăroi e faptul că am conştientizat mai mult complexitatea organismului uman şi ce legături ciudate face acesta. Adică, când ai un ghimăroi, dacă tuşeşti sau strigi mai tare, te doare curu'! Când te "scremi" să strigi tare nu realizezi că foloseşti şi muşchii fundului!!! De asemenea, nu conştientizam că atunci când eşti într-o maşină şi aceasta pune frână, îţi foloseşti şi muşchii fundului ca să rămâi în scaun, nu doar mâna cu care te ţii de portieră, de exemplu! Voi v-aţi prins de asta? Când omul meu a ajuns la destinaţie, am filat terenul, m-am ascuns după ceva magazie (ce încă era închisă pentru că era 5 dimineaţa), mi-am scos şerveţelele umede şi boxeri curaţi şi a urmat operaţiunea "igienizarea curului"! Veşti bune! După toate durerile îngrozitoare, strâns din dinţi şi lacrimi, ghimăroiul se spărsese! Lăsase la locul faptei (cur) o zeamă ce m-a dus cu gândul la ciclul femeilor... apăi, drajele mele, de vouă când sunteţi la ciclu vă e aşa naşpa cum mi-a fost mie... e nasolie mare!!! Chiar mă doare sufletul pentru voi. Iar ca să ilustrez mai bine, faceţi următorul exerciţiu de imaginaţie: a avea un ghimăroiu la cur şi a sări pe el câteva ore, e ca şi cum ai avea un coi în talpă şi ai alerga la maraton! Ce să zic, strângem din dinţi şi toate trec! Ei bine, în timp ce îmi igienizam funduleţul, a apărut un tip şi m-a surprins în flagrant! Credea că mă cac în spate la magazia lui! I-am explicat că mă schimb de haine şi i-am arătat, prin semne, că uită-te aici în jur şi sub mine că "no caca". Tipul, isteţ de felul lui, a priceput şi nu s-a supărat pe mine!

Mi-am strâns catrafusele şi am luat-o mai departe la drum! Ei bine, fiind pe maşina unui tip, l-am rugat să oprească pentru că "tualet", îmi trebuia să mă piş! Omul a oprit, dar eu nu puteam să

îmi fac treaba, că îl ştiam pe aproape! Vechea poveste, vechea problemă , chestie ce am mai păţit-o în a doua călătorie şi încă în vreo 2-3 ocazii. Chiar dacă situaţii atât de grave mi se întâmplă mai rar, se întâmplă foarte des să îmi fie dificil să urinez! Se întâmplă, mai ales, când îs obosit şi stresat! E chestie psihică! Ca să mă pot pişa, tre' să închid ochii şi să mă concentrez de parcă ar trebui să sparg pietre cu puterea minţii!!! M-am întors la maşină, i-am explicat că problem, că nu mă pot pişa şi că problem, că îi musai să mă piş! Concluzie: problem că tre' să îl iau pe Columb şi pe Hotel Şanţ şi să rămânem acolo, ca să ne putem face nevoile! Speram ca omul să nu se supere, nu s-a supărat şi a înţeles! După ce a plecat, mi-am rezolvat problema!

Mi-am continuat drumul ocolind Samara şi luând-o spre Ufa. Toată ziua aceea, de la cinci dimineaţa până la 5 după-masa, a mers foarte greu şi foarte încet. În 12 ore am făcut doar cca 300 km! Am stat mult, am prins numai pe distanţe scurte, am înjurat mult, iar apoi m-am chinuit să îmi fac bună dispoziţie cântând scandări anti-stoaia de la Dinamo din galerie, scandări anti-ireal de la Barcelona din galerie, scandari anti-chefere de la "U" din galerie. Mai fredonam şi cântece de grădiniţă, prostindu-mă şi făcând tot felul de glume, strâmbături, semne funny celor ce treceau cu maşinile pe lângă mine. Da! Comunici mult cu un om în cele 2 secunde în care trece pe lânga tine! Zâmbeşti, te strâmbi, el îţi arată că merge în altă direcţie sau în apropiere sau că e plin şi nu are unde te lua, un şofer de cisternă cu benzină mi-a arătat semn cu mâinile "bum", adică e inflamabil şi nu are voie să mă ia, lucru pe care îl ştiu! Le e strict interzis să ia pe altcineva în maşină, totuşi, am fost luat de cisterne cu benzină! Celor care comunică astfel cu mine le mulţumesc pentru amabilitate şi pentru că nu îs acrituri! Alţii mă imită, etc.

În aceste 12 ore nasoale, la un moment dat făceam autostop lângă un peco şi am intrat la toaletă să urinez şi să mă barberesc. Am şi io câţiva floci de barbă, dar nu îs obişnuit cu ei şi tre' să îi tai din când în când.

Şi pentru că după rău vine bine, undeva la 250 km înainte de Ufa, m-a luat Serghei! Un tip super ca lumea, care m-a dus cca 1000 km, 25 de ore! El mi-a dat telefonul mobil să scriu e-mail la mama, să îi zic că îs bine. Eu nu mă ştiu cu telefoanele astea cu touch-screen, plus telefonul lui era cam puşcat, plus semnalul la net era foarte slab, pentru că eram în munţii Urali, care de fapt îs nişte dealuri! Iar ca paranteză, nu poţi spune că aceste dealuri separă Europa de Asia! Nu poţi vorbi de 2 continente! Din punct de vedere geografic, părerea mea e că, e un singur continent aici, doar că europenii vor ei să fie mai şmecheri! Deci, date fiind toate aceste belele, m-am enervat şi mi-am postat pe Facebook, pe timeline, mesaj pentru mama, Radu şi Ovi. Cum fac bătrânii care nu ştiu folosi Facebook-ul! A fost mai uşor aşa decât să scriu 3 mesaje diferite, să dau send de 3 ori etc.

No, cu Serghei am povestit destul de fain! El înţelegea câteva cuvinte în engleză şi ştia alte câteva în germană, mai punem şi limbajul trupului şi a ieşit o comunicare ok! La un moment dat i-am zis că îmi place maxim Rusia, dar că viza mea e valabilă doar 3 luni şi că, deci, vreau să mă însor cu o rusoaică ca să pot sta în voie în Rusia! El nu ştia ce înseamnă "married" şi cum să îi explic la

om… ? Am început să îi fredonez piesa aia de se pune la toate nunţile: “na na na na”. A râs şi a priceput.

Cu Serghei al meu am avut MARE MARE NOROC!!! Am tot zis că tre’ să îmi iau hartă pentru Rusia, că altfel o să rătăcesc. Deci, nu am apucat încă să îmi iau hartă! Ştiam doar că tre’ să ţin Samara – Ufa – Kurgan - Omsk – Novosibirsk, dar nu ştiam că drumul dintre Kurgan şi Omsk trece prin Kazakhstan! Pentru ruşi asta nu e o problemă, pentru că lor nu le tră’ viză! Ei bine Serghei mergea până la Kurgan, apoi o lua spre nord, eu trebuia să ţin Omsk. Dar a scos harta şi mi-a arătat că mai tre’ să vin cu el vo 150 km ca să ocolesc Kazakhstanul! MADRE MIA!!! Aş fi rătăcit vo 500 km şi în starea de oboseală ce o aveam acumulată, şi pe ploaie, ar fi fost o lovitură grea!!!

Îl tot întrebam pe Serghei dacă nu sunt hostele, motele, restaurante cu internet în zonă şi îmi spunea că aici e Siberia! Nu este internet, dar sunt urşi!!! Şi, dacă o mai ţin puţin spre Magadan, dau şi de tigrii siberieni! Apoi îmi povestea că populaţia Magadanului e formată din foşti criminali şi hoţi deportaţi acolo, şi râdea, şi se minuna de curajul şi nebunia mea, şi a tot ţinut să îmi repete că mă admiră mult, că el, rus fiind, nu a văzut Baikal-ul, dar că vrea să îl vadă pentru că ştie că e extraordinar de fain şi că, uite, vin eu din România cu autostopul, aproape fără bani, şi îl văd înaintea lui! Lăsând glumele, am intrat cu Serghei în oraşul Kurgan şi căutam un loc unde să găsesc wifi şi aşa, căutând, am intrat într-un Subway ca să întreb de net. Fază maxim de tare… la intrarea în acest Subway, pe uşa, erau abţibilde care explicau că e interzis să se intre cu animale de companie… şi cu pistol! Am râs de m-am spart! N-am mai văzut încă aşa ceva! Cercul ăla roşu tăiat de o linie roşie, peste un pistol!

Bun, de unde m-a lăsat Serghei am ţinut spre Omsk şi am mers foarte bine cca 200 km schimbând, trei maşini. Unul din tipi a fost foarte funny, mi-a arătat spre casetofonul Sony din maşina lui (de care era foarte mândru) şi m-a întrebat dacă avem aşa ceva în România… Lor, probabil, numa’ ce li s-a dat recent voie la produse din exterior şi li se par rocket science! Tot el, când a oprit la un moment dat să urineze, mi-a zis “tualet” şi crezând că nu am priceput mi-a arătat prin semne cum se ţine de puţă şi se pişă şi-a facut şi sunetul “şşş” !!! Alt tip strănuta într-una, aşa m-am convins că şi ruşii fac "hapciu" când strănută!

Legat de Siberia, e într-adevăr departe! La mama naibii! Dar nu e chiar capătul lumii! Au oraşe mari: Cibiliansk, Kurgan, Omsk, Novosibirsk, ce e drept, asta în jumătatea vestică! Rămâne de văzut cum e estul îndepărtat al Siberiei!

Bun, până aici toate bune şi frumoase, dar după cum spune o amică: “Când toate lucrurile îs bine (perfecte), ceva nu e bine! Ceva pute!”. Şi, pentru că după bine vine rău, am stat de la ora 23:00 până la ora 02:00 într-un loc, fără să fiu luat. La 02:00 m-am dat bătut, l-am instalat pe Hotel Şanţ şi m-am pus la somn până dimineaţă la 07:00. Mort de obosit fiind, am adormit lemn, am fost trezit de tunete şi fulgere… ploua! Am fost trezit, aşa, brusc! Şi eu fac urât când îs foarte, foarte obosit şi sunt trezit, mă sperii, de fapt! Am dormit până la şapte dimineaţa, m-am trezit, şi cu 110 ruble (11 lei)

am mâncat bine de tot! Mai apoi, am mai stat patru ore, de data asta în ploaie... Mi-am scos pelerina, iar pe Columb şi pe Hotel Şanţ i-am pus în restaurantul de la motel. Şi pe la ora 11:00, după 99 sau 100 ore de mers continuu (în care am dormit în cort vo 11 ore, dar ăla nu e "somn bun"), m-am dat bătut şi m-am cazat la acest motel. Oprise maşina poliţiei să mă ia, dar mergeau în altă direcţie... făcusem febră musculară la mâna dreaptă ţinând-o tot ridicată (asta se întâmplă tot timpul când stai ore întregi fără să fii luat!)

Să revin, m-am cazat aici cu 500 ruble (50 lei) şi tipa mi-a zis că duşul se plăteşte extra! E 100 ruble (10 lei). Am zâmbit şi i-am zis tipei că e ok, că nu e nicio problemă! Duşul e într-o încăpere, WC-ul şi chiuveta în alta, m-am băgat în baia cu WC şi chiuvetă, şi am făcut duş la chiuvetă! M-am săpunit tot, frumos, apoi m-am clătit bine, apa s-a scurs la canal, iar la urmă am şters pe jos cu tricoul murdar. Am ţinut ocupat WC-ul vo juma' de oră şi abia aşteptam să îmi bată tipa la uşă ca să îmi facă scandal că fac "duş" la chiuvetă! Că i-aş fi dat eu scandal!!! Oricum, mi se pare o mare insultă să îmi ceri bani extra pentru duş, dar pretenţios nu îs! Ce contează e să fiu curat, să mă pot spăla, chiar şi la chiuvetă!

M-am hodinit la motelul de mai sus, am scris tot ce e mai sus de acest rând şi dimineaţă am luat-o mai departe la drum! Am pornit dimineaţă, la 6:00, şi nu am stat nici 5 minute până am fost luat pentru 150 km! Până la Omsk aveam 350 km, restul de 200 i-am făcut cu alte două maşini. Cea de a doua m-a lăsat pe centura Omsk-ului, în direcţia Novosibirsk... m-a lăsat pe o ploaia cumplită! Înainte să cobor l-am luat pe Columb în cârcă şi tipul m-a ajutat să pun pelerina... am coborât... Aveam aproape un post de poliţie şi speram să mă lase ăia să mă adăpostesc lângă ei - m-au lăsat! Dar, în cei 100 metri făcuţi prin acea ploaie, mi-am dat seama că pelerina lui Columb împreună cu pelerina cumpărată de mine nu îs bune de nimic dacă e vorba de o ploaie serioasă... problema ar fi că mi se va uda laptop-ul... că hainele, le întind şi se uscă... Mai târziu aveam să îmi dau seama că singura soluţie în caz de ploaie serioasă, e cortul! Îl montez în 5 secunde şi mă protejează 100%! Aşa că, am aruncat pelerina, pentru că mi-l îngreuna aiurea pe Columb cu cca 300 grame!

Ei bine, de data asta am fost norocos şi m-am adăpostit la postul de poliţie. Am aşteptat să se oprească ploaia şi am luat-o din loc mai departe. M-a luat un camion! I-am explicat tipului să mă lase într-o benzinărie, pentru că încă era înnorat şi putea să plouă din nou, oricând! Tipul a înţeles şi m-a lăsat într-un peco, după cum i-am cerut. După nici 5 minute s-a dezlănţuit un potop acompaniat de un vânt năprasnic! Ploua orizontal cu o forţă de nu ştiai cum să te ascunzi... Chiar dacă eram sub acoperişul peco-ului, în câteva secunde am fost ud tot. L-am luat pe Columb în braţe, cu laptopul spre burta mea, şi stăteam aplecat peste el ca să feresc laptopul de apă!!! Între timp încercam să mă ascund, ba după unul din stâlpii peco-ului, ba după una din pompe, în funcţie de direcţia vântului, care se tot schimba haotic şi nebuneşteeee... ce cod galben, portocaliu sau roşu, fraţilor??!! ALEA ÎS GLUME PROASTE! Deci, primul lucru ce m-a speriat în Siberia e ploaia!!! POTOPUL!

În tot acest timp, în peco opreau maşini ce nu mai puteau conduce, că nu vedeau nimic... şi niciunul nu a avut omenia să zică: "Urcă, mă, fraiere, sus!" O parte din ruşi îs tare faini, amabili şi

omenoşi, dar alţii îs răutăcioşi şi câinoşi! Răi! Noroc că potopul nu a mai ţinut mult şi Columb nu mi s-a udat tare! Laptop-ul încă îmi merge.

Imediat cum s-a potolit puţin potopul, am ieşit în drum şi am ridicat degetul! Eram stresat şi panicat puţin, putea oricând să se dezlănţuie un nou potop, însă am avut mare noroc! După cca 5 minute am prins direct Novosibirisk! Cca 650 km!!! Atât de bucuros am fost, atât de sincer şi expresiv i-am mulţumit, nu pot descrie în cuvinte... îmi venea să sar pe bietul om şi să îl strâng în braţe şi să îl pup, cu toate că era un tip tot murdar de vaselină, pentru că conducea o epavă de Kamaz... o rablă rusească care la câteva ore trebuia oprită şi controlată sub capotă, pentru că scotea fum!!! De asemenea, îi tot dădea pumni în bord, că ceva nu funcţiona cum trebuia, mă gândeam să îl întreb dacă are nevoie de ajutor, dau şi eu cu pumnul cu plăcere, frate! Scaunul meu era tare incomod şi căutam maneta cu care să îi reglez puţin spătarul... am tot căutat vreun minut, până tipul a observat ce încerc să fac şi a început să râdă de mine, mi-a zis: "Ruski camion! No full options!" HA HA HA... Să mori tu!? Tu numeşti full options o manetă de reglat spătarul? Pe toţi dracii! Deci, ca să vă faceţi o idee, scaunul ăla era fix, spătarul la 90 de grade şi, în rest, dumnezo cu mila!

Am oprit cu tipul să mâncăm şi eu voiam să mă încadrez în 100 ruble (10 lei). Am luat o supică (supele îs foarte ok şi ca gust şi la preţ: cca 5 lei) şi mi-am mai luat o felie de pizza... credeam eu! La casă îmi cere 242 ruble (25 lei)... cum era să îi cer lămuriri? În ce limbă? Rusul meu mă vedea nedumerit şi pierdut. Am plătit şi am mers de am mâncat! După ce am terminat supa, m-am dat la felia de pizza, care s-a dovedit a fi ceva peşte foarte, foarte bun. Ce e drept, era tare groasă felia aia de pizza... oboseala şi ochelarii, probabil, au fost de vină. Apoi i-am explicat la rus că eu credeam că e pizza şi de aia m-am mirat că a costat aşa mult. Mi-a arătat cu mâna, mimând, un peşte înotând, adică ce am mâncat eu a fost peşte (râba)! Serios? După ce l-am mâncat, m-am prins!!! LOL! Ei bine, am urcat în camion şi ne-am continuat drumul... şi aşa urât se mişca camionul, că era cât pe ce să vomit tot ce am mâncat!

Acum sunt cu câţiva kilometri înainte de Novosibirsk şi am găsit o cafenea ce are wifi! Sunt rupt de obosit, dar trebuie să termin postul ăsta (pentru blog)! Sigur o să aibă greşeli gramaticale, greşeli de tastare, unele idei poate nu îs coerente, dar sper să apreciaţi efortul şi să nu mă disperaţi cu comentarii aiurea că la starea ce o am, ne certăm urât .. hehe ... Nu am apucat să termin postul, mai exact nu am reuşit să uploadez pozele, pentru că laptop-ul mi-a murit. Deci, super obosit fiind, pe drum de 24 de ore, din care ultimele 16 pe camioane naşpa care te obosesc de te omoară... faptul că nu am reuşit să postez pe blog, m-a deprimat rău. Dar ce aveam să fac? Să ies în drum, să ridic degetul şi să îi dau bice spre Mongolia! Zis şi făcut! Nu ştiu cum am reuşit, dar în câteva minute, cu un efort psihic herculian, toate erau bune! Cântam, dansam, râdeam de unu' singur ca prostu'... important e că am trecut peste acel moment greu! Şi toate astea luptând cu nişte ţânţari criminali... spray-urile anti-ţânţari nu ajută la nimic în Siberia! Singura soluţie e să îţi acoperi tot corpul cât de bine poţi! Mănuşi, etc.! Să te îmbraci ca o arăboaică de aia conservatoare!

Deci, am ieşit pe marginea drumului ca să stau la ocazie şi exageram mişcările de apărare împotriva ţânţarilor, ca şi cum m-ar fi mâncat de viu... şiretlicuri de genul tot folosesc! Când e ploaie, mă uit speriat spre nori şi mă prefac că "Ioi, ce o să mă ploaie, mă, fraiere, iar tu nu opreşti să mă iei?" etc., astea fac maşinile să oprească mult mai repede! Tot secretul e să fii actor bun şi să ştii mima bine, să pari sincer speriat de ploaie, ţânţari etc. Ca de nu, avantajul se transformă în dezavantaj! Dar eu, cu faţa mea de copil tembel, chiar mă descurc bine în situaţiile astea! Am tot zis că vreau să încerc şi actoria... dar, să revenim: după cca 5 minute am fost luat de un tir. Şoferul acestuia, un asiatic tare simpatic, după ce i-am explicat prin semne ce fac, m-a întrebat de ce nu fac înconjurul lumii pe bicicletă, că la autostop nu mă ia nimeni! Încercam să îi explic că, de am ajuns până în Novosibirsk, înseamnă că mă ia cineva... dar el nu pricepea şi îmi tot recomanda să îmi iau o bicicletă sau un SKATEBOARD!!! Am râs bine cu el! Acest tir m-a lăsat undeva pe centura Novosibirsk-ului, locul în care m-a lăsat era îngust şi maşinile nu puteau opri ca să mă ia, aşa că am luat-o la picior pentru a găsi un loc bun de stat la ocazie. Mergând vesel, fluierând şi fredonând „Treceţi batalioane române Carpaţii" văd că mă claxonează o maşină... trecuse de mine şi oprise undeva la cca 500 metri în faţă, pentru că numai acolo putea opri! Am alergat până la el, i-am explicat că vreau să ocolesc Novosibirsk-ul spre Mongolia şi mi-a făcut semn să urc! UN OM EXTRAORDINAR!!! Mi-a zis că în tinereţe a făcut şi el autostopul! Am oprit cu el la Metro, el să îşi ia cartofi, eu baterii la aparatul foto. Metro-ul e deschis de la 6 am la 23 pm!!! Cum foarte bine spunea Radu, în Rusia e un capitalism sălbatic! Acest om deosebit m-a dus aproape toată centura Novosibirsk-ului, care e un oraş foarte mare! Populaţia oficială e 1,5 milioane, cea reală 2 milioane, dar e şi foarte întins! Deci, fără omul ăsta, mi-ar fi luat toată ziua să ocolesc Novosibirsk-ul! I-am fost şi îi sunt atât de recunoscător!!! Am avut mare noroc la ocolitul tuturor marilor oraşe ruseşti: Sankt Petersburg, Moscova, Volgograd, Samara, Omsk, Novosibirsk... lăsaţi, că n-am avut noroc în alte aspecte!

Unde m-a lăsat omul meu special, era o mare... M-am tot gândit, ce mare poate fi în mijlocul Siberiei, ca Marea Caspică nu e, lacul Baikal nu e... şi mi-a picat fisa!!! MARELE OBI! E IMENS, FRAŢILOR!!!

M-a lăsat acolo şi mi-a zis ce bus să iau ca să fiu lăsat într-un loc de unde pot face autostop spre Mongolia! I-am urmat sfaturile şi în scurt timp eram în drum spre graniţa cu Mongolia! Care, totuşi, e la aproape 1000 km depărtare de Novosibirsk! Ce e important e că am lăsat cu bine în urmă acest oraş monstru în doar cca 3 ore!

Am fost luat la un moment dat de un taximetrist din Novosibirsk (Yura) care îmi spunea că salariul său e cca 1000 euro pe lună! Deci, nivelul de trai în marile oraşe ruseşti e ridicat! În Novosibirsk aş fi vrut să caut basarabeni deportaţi de Stalin, dar mi-am dat seama că îmi e peste puteri (timp, costuri, etc.) şi am renunţat. În Novosibirsk a fost deportat cel mai însemnat număr de români din Basarabia! Totuşi, stelele s-au aliniat ca să am noroc să mă pot informa pe tema asta! Taximetristul era ucraineano-tatar, bunicii lui fuseseră şi ei deportaţi, şi mi-a zis că toate aceste etnii deportate acu' cca 60 ani nu şi-au putut păstra individualitatea şi că e imposibil să mai găsesc

basarabeni, pentru că aceştia, la fel că bunicii şi părinţi lui, sigur s-au căsătorit cu alte naţionalităţi, au fost rusificaţi şi s-au mixat. Mi-a zis că şi el se consideră rus, că asta e realitatea, indiferent că îi place sau nu. Pentru că un bunic îi era tatar, şi a fost deportat, îl doare, dar nu se poate considera tătar doar din acest punct de vedere, că în el nu mai este nimic tătar, nu are cultura şi obiceiurile acestora. Totuşi, eu am insistat şi i-am cerut o adresă de e-mail spunându-i că în următorii 10 ani o să îi scriu o dată pe an şi o să îl întreb dacă nu a luat cu taxiul vreun român (basarabean). A spus că mă ajută cu plăcere dacă poate, acum rămâne să mai avem şi noroc! Din păcate realitatea e tristă. Mi-ar fi plăcut mult să reuşesc să găsesc români de-ai noştri în Siberia... dar sper în continuare că Yura al meu mă va ajuta!

Am mai fost luat pe distanţe scurte de mai multe maşini. Fiind în una din ele, pe sensul opus am văzut ceva ce nu mi-a fost dat să văd de când port elastic la chiloţi şi şireturi la pantofi!!! Un autostopist stând la ocazie cu un ditamai rucsacul în spate... şi cu o cârjă... şi fără un picior!!! ASTA E DEFINIŢIA VOINŢEI ŞI AMBIŢIEI!!! Şi noi ne plângem că ne e greu??!! Să vedeţi ce şuturi în fund îşi iau prietenii mei care nu se apucă de călătorit pe bază de repede!!! Cei în cauză se vor simţi!

Am ajuns în oraşul Biisk şi a trebuit să merg pe jos, prin ploaie, juma' de oră până la ieşirea spre Mongolia... apoi am stat altă jumătate de oră în ploaie, până am prins ocazie până la Gorno Altaisk. Ei bine, am uitat să menţionez că toată ziua am mers prin ploaie, ziua mi-a început cu marea supărare datorată faptului că nu am putut posta pe blog, ultima noapte nu o dormisem, în acea zi nu am mâncat... iar colac peste pupăză, cu Gorno Altaisk începeau munţii Altai! Nu mai aveam niciun oraş preţ de 500 km până la intrare în Mongolia! Nici în Mongolia nu urma să am oraş primii 300 km, dar bine că nu ştiam asta! Eram destul de îngrijorat... Pe fondul nesomnului, ploii şi foamei, toate lucrurile aveau dimensiuni monstruoase... părea imposibil... şi când mai vedeam şi ditamai Altaii.... Dar mi-am zis că nu am altceva de făcut, decât să îi dau în freză şi să continui! În orice caz, lipsa hranei afectează psihicul mai mult decât orice, mai mult decât oboseala şi nesomnul!!! Am fost luat pentru vreo 50 km de o Ladă tare răblăgită şi am moţăit puţin. Când am ajuns la destinaţie tipul ce m-a luat a tot vorbit cu localnicii ca să îmi găsească maşina spre Mongolia, cu toate că îi explicam că e ok. El era super amabil şi i-am fost tare recunoscător, dar nu se prindea că e jenant să opreşti oameni şi să le zici „mă, luaţi-l pe ăsta spre Mongolia!". Până la urmă s-a dat bătut, iar eu mi-am continuat drumul. Am fost luat pentru alţi 10 km de o maşină în care erau 4 persoane şi m-au înghesuit şi pe mine! La un moment dat, unul din cei doi din spate, între care eram eu, a cerut şoferului să oprească... şi a vomitat vreo 10 minute!!! Mai departe am tot fost luat pe distanţe scurte, dintre cei care m-au luat s-au remarcat doi:

- primul egzasperant de enervant... de fapt, egzasperant de curios... vroia să ştie aşa multe şi nu mă puteam înţelege nicicum cu el, dar el insista cu întrebările în limba lui... la starea mea de oboseală şi iritaţie, îmi venea să plâng. Să îl bat sau, pur şi simplu, să îi cer să oprească şi să mă dau jos. Închipuiţi-vă că în cea mai grea zi din viaţa voastră aveţi în cârcă un asiatic retard care vă freacă la cap cu întrebări... am rezistat până la sfârşit! La sfârşit, mi-a făcut poză cu telefonul, m-a felicitat şi mi-a urat succes... Ce să zic, nu am nimic cu bietul om, dar la starea în care eram...

- al doilea: un rusoi imens, pădurar, un om al munţilor. Tipul chiar mi-a plăcut! După ce i-am explicat ce fac, a început să râdă de să se SPARGĂ! Deci, RÂDEA omul de leşina la volan!!! Cât era de mare, şi la cât îi era de rablă maşina, toată se zguduia biata sub el! Mă întreba că de ce nu vizitez Sankt Petersburg, Moscova, Paris, Roma... că ce naiba cred că pot vedea în Siberia şi Mongolia? Şi iar râdea de se spărgea!!! Şi, cum naiba, să mai vin şi cu autostopul!!?? Chiar mi-a plăcut omul! Ajunşi în locul până unde mă putea duce el, m-a pus să fac o poză cu un monument sovietic din cătunul său... LOL! Serios?!

Altaii, în partea lor rusească, sunt de foarte departe cei mai frumoşi munţi ce i-am văzut în viaţa mea!!! Problema e că în zilele în care i-am traversat eu a cam plouat într-una, deci, era înnorat şi ceaţă, nu era lumină bună pentru poze! Aparat foto super bun nu am. Şi, cel mai important (nu ştiu dacă am mai menţionat-o), dar când călătoreşti cu autostopul e greu să faci poze! Nu poţi cere tot timpul omului să oprească ca să faci tu poze! Prin parbriz, şi din mers, e greu să faci poze.

FREEDOM!!! FERICIRE ŞI ADRENALINĂ ÎN STARE PURĂ!!! ATENŢIE!
DECOLEZZZZZZ!!!!!!!!!!!!

După pădurarul meu, m-a luat un BMW ce m-a dus mai mult de 100 km. Unde m-a lăsat acest BMW am pus cortul, într-o staţie de autobus ce se întâmpla să se găsească în creierii Altailor, fără niciun rost! De fapt, un rost i se găsise şi ei! Fusese transformată în grajd, pentru că era plină de balegă de vacă! Norocul meu era că această staţie de autobus fusese grajd cu câteva luni bune în urmă şi, deci, tot caca-ul de vacă era foarte uscat şi uşor de îndepărtat cu piciorul! A fost tare binevenită staţia asta de autobus, pentru că m-a protejat în primul rând de vânt, dar şi de ploaie!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

A doua zi nu puţeam prea tare a caca de vacă, deci, a fost ok! De cum l-am instalat pe Hotel Şanţ, mi-am igienizat copitele... că puţeau mai ceva decât caca-ul de vacă din staţie!

Flămând, după ce am umblat prin ploaie toată ziua, după o noapte nedormită, în acea seară, la ora 21:00, am conştientizat că făcusem în acea zi 750 de km!!! Din care 250 prin munţii Altai! Deci, lucrurile stăteau foarte bine! Asta m-a înseninat la foc automat şi mi-a făcut seara superbă! Am cântat, am fluierat, am strigat ca Tarzan, a fost BETON!

Hepi în cort!

A doua zi dimineaţă m-am trezit şi, în timp ce împachetam pentru a o lua la drum, au trecut pe lângă mine aceşti doi gagii ucrainieni! SUPER TARE! Să îţi duci gagica în ataş din Ucraina în Mongolia! Mi-au amintit de Mihai!

Am mers puţin pe jos şi am fost luat de un alt cadru militar cu un gip fain! Eram flămând... dar, mai grav era că mi se terminase apa şi eram rupt de sete!!! I-am cerut apă şi mi-a dat un flacon de 2 litri! M-a felicitat foarte sincer pentru ceea ce fac cu un: "Maladieţ"! Omul meu m-a dus peste 100 km. La un moment dat am trecut pe lângă un kazak căruia i se stricase masina... l-a legat după el şi l-a tras cca 30 km, iar la urmă nu a vrut să îi ia bani!

Unde m-a lăsat el, m-am băgat într-un restaurant şi am halit o supă şi un pireu cu ceva fel de chiftea mai mare, făcută dintr-un fel de carne, pita lu' dumnezo haleala asta, după atâta amar de timp! Am ieşit din restaurant şi în faţa acestuia erau oprite două maşini de turişti ruşi. I-am rugat să îmi facă o poză cu acel loc, pentru că era fain, şi m-au întrebat de unde îs şi ce fac pe acolo. După ce le-am povestit, ca să îmi arate aprecierea lor, m-au luat cu ei cca 50 km, atât aveam traseu comun. Pe drum mi-au arătat poze cu un lac superb ce ei deja îl vizitaseră şi m-au întrebat dacă nu vreau să îl vizitez şi eu. Am zis da. Pentru mine l-au vizitat a doua oară, şi au plătit intrare a doua oară... şi pentru ei, şi pentru mine! Superb lacul! În el, la cca 3-4 metri adâncime (cu toate că ai putea paria că îs maxim 30-40 cm... iluzie optică!), un gheţar de toată frumuseţea!

Iar apa era chiar precum în poveste: CA CRISTALUL!

Am mai fost luat pe distanţe scurte de încă vreo trei maşini, iar ultima, după ce mi-a dat o conservă şi două supe la plic (care de fapt erau la castronaş), m-a lăsat la graniţa cu Mongolia (Taşanta).

Şi acum vreau să povestesc despre cât e de greu să călătoreşti cu autostopul nebuneşte şi să poţi şi povesti lumii aventurile! De ai merge 300-400-500 km pe zi şi te-ai caza tot timpul prin Couchsurfing sau la hostele, motele, hotele, ca să ai acces la net, treaba ar fi „duăbăl"! Dar, să mergi patru zile într-una, cca 2500 km, nu le poţi avea pe toate! De vrei wifi şi internet, tre' să opreşti să te cazezi undeva unde este wifi, ca să poţi scrie câteva ore. Sau măcar să opreşti la o cafenea, să mânci şi să bei o bere, ceva, în acele ore... Dar, de vrei aventură adevărată şi nebunească, şi să te pierzi pe drum, nu poţi aştepta să ai net şi timp de depănat poveşti! Cum zice românu': "Nu poţi fi şi cu p**a-n p***ă, şi cu sufletul în rai!" Nu ştiu niciun hitchhiker care să călătorească continuu şi să ţină updatat, cât de cât la zi, un blog! Jeremy, francezul ce a terminat recent un tur al lumii cu autostopul, e în urmă cu poveştile cu luni de zile! Norbi posta şi el, când putea, pe pagina sa de Facebook etc. Eu îmi propun să postez odată la douăzeci de zile pe blog! Mie îmi place mult partea de povestit şi de scris aventurile şi memoriile în acest fel, şi chiar ţin mult să le scriu! Ba, mai mult, mă linişteşte psihic să scriu, mă calmează! E un fel de drog, până nu mi-am pus poveştile pe hârtie, tot îs neliniştit, gândindu-mă să nu uit faza aia, păţania aia, gluma aia etc. Îmi place să fiu eu însumi când scriu, ştiu că la unele chestii îs infantil, dar o fac conştient şi intenţionat, şi îmi face plăcere să fiu aşa! Tre' să ne şi prostim! Să ne şi distrăm! Ce atâta maturitate şi seriozitate şi formalism şi secretoşenii? Mai dă-le domne-n durerea mea! Asta e viziunea mea!

Totuşi, mare nebunie m-am apucat să fac... nu am fost conştient cât e de greu! Cu atât mai puţin puteţi conştientiza voi, care vedeţi nişte text şi nişte poze. Dintre cele patru persoane ce au mai făcut înconjurul lumii cu autostopul, ştiu că doi au pornit cu un buget de cca 10 000 dolari americani, respectiv cca 10 000 €. E destulă nebunie să faci înconjurul lumii cu autostopul, dar să îl mai faci şi aproape fără bani, e şi mai nebunesc! Până mă ţin picioarele, psihicul, dar mai ales inima, eu continui! În ultima noapte, primele ore le-am dormit foarte agitat, am visat că m-am întors acasă şi nu mi-am mai terminat înconjurul lumii. CE COŞMAR!!! Şi se tot repeta visul ăsta de căcat...

La final, câteva impresii generale despre Rusia, ruşi şi rusoaice. Detalii ce le-am observat eu:

Avem foarte multe cuvinte preluate din rusă: pireu, cotlet, supă, maşină, automobil etc. Sute de cuvinte!!! În rusă, la cort i se spune „palat-ka".

Isa, mamă, ţi-am găsit naşa! Ruşii au săpun Isabela!!! Gata! Până amu doar eu eram şampon, de amu' tu eşti săpun! Sper să mai găsesc produse de genul, că să mă pot amuza şi pe seama altora!

O chestie foarte tare în Rusia asta sunt monştrii ce circulă pe străzi!!! Tot felul de autovehicule, parcă desprinse din filme horror! Apuc să le fac poze la foarte puţine, că vin din sens

opus, până deschizi aparatul foto, faci poza prin parbriz, etc... Poate, dacă căutaţi pe google, găsiţi câteva exemplare!

Autobus cu volan pe acoperiş:

Gagicile poartă tălpi şi tocuri foarte mari la încălţări, cum se purta la noi acu' cca 10 – 15 ani. Tot ele îs prostuţe la felul în care se trag în poze.

Mulţi dintre ruşi au ceva... îs mai grei de cap la anumite aspecte! Nu toţi! Nu vreau să generalizez! Şi sunt sigur că ei observă aspecte la care noi suntem proşti şi grei de cap! Eu doar menţionez chestii pe care, eu, venit din afară le observ la ei!

Niciun rus, dintre câţi am întâlnit până acum (ruşi din Europa), nu au fost în Siberia, nu au văzut lacul Baikal sau Vladivostok-ul! Toate ideile astea tâmpite şi fricile îs bazate pe prejudecăţi şi informaţii false! În Siberia e foarte safe! Restul sunt glume! Ce mi se pare foarte interesant e că şi lor le e frică de Siberia, şi ei au aceleaşi prejudecăţi, frici şi informaţii false!

De când sunt în Rusia am auzit de două ori manele la radio. Ruşii ăştia se uită la filme atât de penale... mult mai penale ca alea la care ne uitam noi, copii fiind, în anii '90! Au videoclipuri pentru melodii şi mai penale, retarde chiar! Puteţi căuta pe youtube hip-hop rusesc. Chestiile astea spun multe... Însă nu putem generaliza! Nu sunt toţi la fel! Cum, de asemenea, la tăţ' ni-i greu, dar nu la fel şi nu deodată!

Am văzut rusalău plin de bani, cu ditamai gipanu', îmbrăcat cu pantaloni de trening de fâş şi în picioare încălţat cu pantofi de ăia de lac (de cocalari). No comment!

E haos mare aici în ceea ce priveşte indicatoarele ce dau distanţele între localităţi. Exemplu concret: indicator de 250 km până la Ufa. Mergi cca 10 km, după care ai indicator de 270 km până la Ufa!!! Nici google maps-ul nu e mai de doamne-ajută! El spune că între Moscova – Volgograd îs 920 km, indicatoarele zic 960! Aici poţi ştii câţi kilometri faci, numai dacă eşti cu maşina personală şi ai kilometrajul tău în care să ai încredere! Mihai Barbu îmi povestea că, în momentul în care şi-a planificat călătoria, pe hartă, pe hârtie, în teorie, i-au ieşit 21 000 km! Când a ajuns acasă făcuse 26 000! Doyle ştia cel mai bine! În cazul ăsta se pare că eu nu o să prea ştiu niciodată cu adevărat câţi kilometric fac. Tot legat de indicatoare haotice, în Omsk, la ieşirea spre Novosibirsk, există la interval de vreo 2 km, două indicatoare de ieşire din această localitate (numele oraşului scris cu negru pe fond alb şi tăiat de o linie roşie). Care o fi cel corect?

Ticuri verbale de-ale ruşilor: ceas (cu sensul de imediat), tac – tac (cu sensul de aşa – aşa).

Nu au GPS-uri aproape niciunul, dar îşi cunosc drumurile şi ţara mult mai bine decât ucrainienii şi moldovenii.

Aproape toţi îmi spun să nu îmi pun centura! Eu prefer să o pun! Nu se prea respectă nicio regulă de circulaţie aici!

Au pâine bună! Asemănătoare cu a noastră! Nu ca a francezilor, spaniolilor, britanicilor etc. O altă treabă e că, de intri la un restaurant, ceva, să mânci o zamă e ca la loto! Întrebi unde îi „sup” în meniu, te uiţi la alea cu preţul mai mic şi, pur şi simplu, pui degetul la întâmplare! Într-o dimineaţă am zis să îmi iau ceva de haleală şi am văzut nişte cornuri în vitrină. Cu chiu cu vai am făcut-o pe aia să înţeleagă că le doreescccc (pentru că erau fierbinţi!)... 3 bucăţi, vă rog! Şi le-am primit... au fost destul de scumpe. Ce era să fac? Să mă mai chinui 5 minute să îi explic că vreau altceva? Le-am luat! Şi, stupize, stupize! Kinder surprise! Aveau cremvurşti în ele! Deci, şi-au meritat banii! Am halit bine!

În toate oraşele există o arteră principală ce poartă numele lui Lenin!

Sunt luat foarte des de cadre militare!! Îi recunosc după o şmecherie ce o au toţi legată la oglinda retrovizoare: o pănglicuţă cu linii portocalii şi negre:

Aceste cadre militare comunică mai bine! Chiar dacă nu ştiu, nici ei, nicio iotă în engleză sau altă limbă străină, te poţi înţelege mai bine cu ei! Au un limbaj al trupului mai expresiv şi sunt mai inteligenţi! De când cu aceşti oameni ai armatei ruseşti, care mă iau foarte des, am început încetuţ să fiu mai blând (sau să scap de o prejudecată legată de cadrele militare). Pentru mine, întotdeauna,

indiferent de ţară, armata a reprezentat opresorul care susţine sistemul şi pune prostimea la respect! Cel puţin, aşa a fost la noi pe vremea lui Ceaşcă! Dată fiind această viziune a mea vis-a-vis de armată şi cadrele militare, sincer să fiu, e clar că nu mi-au putut fii prea dragi. Dar, până la urmă, pentru cei mai mulţi dintre ei e un simplu job! Pentru alţii e o chestie foarte fainã, pentru că au crescut cu mentalitatea aia conform căreia armata e simbolul bărbăţiei, curajului, devotamentului faţă de patrie şi alte vrăjeli ieftine... După cum nu poţi judeca omul după etnie, religie şi multe altele, nu îl poţi judeca nici după job sau anumite convingeri în ceea ce priveşte ordinea socială şi rolul armatei în aceasta!

La un moment dat, pe drum fiind, am văzut doi ce şi-au oprit maşinile ca să se bată! Şi se băteau în toată regula!!! Ca în filmele cu proşti!

Peste tot în Rusia se lucrează la drumuri în stil MARE.

Multe chestii sunt traduse în engleză foarte amuzant: Intrare – Input, Ieşire – Way Out etc.

Înainte să ies din draga-mi Rusie un gând: În viaţa asta te vei lovi, în mare majoritate, doar de oameni care cred că ştiu ce e mai bine pentru tine!!! De la mamă, la tată, la bunici, la rude, la popa din sat, la profesori, la cei care te socializează şi îţi spală creierul, la TV!!! “TOŢI ÎŢI VOR BINELE! NU ŢI-L LĂSA LUAT!!!” (nu mai ţin minte a cui era afirmaţia asta). Numai tu ştii ce e bine pentru tine! CAPIŞ!!??

VI) MONGOLIA

Raluca mamă, am pornit să îţi cuceresc Mongolia în 17 iulie 2013... şi, dat fiind că e ţara lui Gingâs Han, îţi închipui că nu a fost o treabă uşoară! Deci, ai o poveste pe cinste!

După cum am zis, am fost lăsat la graniţă de nişte ruşi amabili şi simpatici ce mi-au dat ceva haleală (o conservă şi două supe la plic). Aici, am întâlnit un grup de 7 jeep-uri (2 luxemburghezi, 3 italieni şi 9 francezi). M-am înţeles cu doi dintre francezi să trec graniţa la pas şi apoi de partea cealaltă să mă ia ei. Graniţa rusă presupunea 3 ghişee înşirate pe cca. 1 km: birocraţie idioată şi inutilă destinată creării de job-uri pentru libidinoşii ce trăiesc pe spatele proştilor! Mii de draci! Am trecut cu bine de primul ghişeu, dar la al doilea mi s-a spus că nu pot trece graniţa pe jos. Când mi s-a spus asta, în spatele meu era Andrea (unul din italieni) şi mi-a zis că mă poate lua el în maşină, dacă nu e o problemă că maşina e "echipată" cu 2 scaune, iar pe mine mă vor băga undeva în spate, unde ei au bucătăria şi dormitorul:

Tipa de la ghişeu i-a zis că nu e problemă şi, deci, aşa am reuşit să trec graniţa rusă la ora 17:55. Menţionez ora pentru că la trecerea graniţei ni s-a zis că avem noroc să trecem acum; la 18:00

se închidea graniţa! Trecuţi cu bine de ruşi, asfaltul s-a terminat, iar Mongolia mi-a urat bun venit în următoarea manieră:

Imediat după primirea călduroasă ce ne-a făcut-o drumul mongol din poza de mai sus, a urmat o scenă de râsul curcii. La intrarea în vama mongolă gagica de la primul ghişeu (că mongolii aveau doar două ghişee spre deosebire de ruşi, deci în total 5 check point-uri pentru o nenorocită de trecere dintr-o ţară în alta!), după ce a verificat actele, ne-a cerut 50 de ruble (1,2 euro) pentru a ne spăla roţile la maşină. Cică, spălarea era obligatorie! A spălat doar două roţi, că de îmi spăla mie geamul din spate pentru a putea face poze mai clare, măcar lua banii ăia cu un rost. Totuşi, cele 50 de ruble au fost meritate! Mai rar aşa distracţie pentru 1 euro!

Bun... Trecuţi de acest prim check point am fost informaţi că vama se închide şi va trebui să ne petrecem noaptea în parcarea acesteia până a doua zi la 08:00 când se va deschide. Ca să se asigure că vom sta cuminţi, ne-au reţinut paşapoartele până a doua zi! Unii din francezi s-au enervat pentru că nu ştiau de acest orar al vămii (plătiseră o companie care să le ofere consultanţă şi informaţii, iar compania nu le-a zis asta!) Ar fi preferat să se plimbe în acea seară prin minunaţii Altai ruseşti decât să stea în parcarea vămii mongole! Eu, unul, am râs de m-am spart la faza cu

spălatul cauciucurilor, iar la aflarea veştii că va trebui să dorm într-o vamă pentru prima oară în viaţa mea n-am putut decât să mă bucur şi să mă distrez din nou. Aici, în vamă, unul din francezi m-a servit şi alimentat cu vodka aşa că am folosit pentru prima oară cadoul primit de la Cipri şi Anca ("sticloanţa" aia de tablă şi păhărelele).

Tot din această vamă, pe unul din dealurile din împrejurimi, am văzut pentru prima oară în viaţa mea, nişte iaci. Am dormit în cort, pe beton şi a fost îngrozitor de frig toată noaptea, dar am avut şansa să nu răcesc! În pofida acestor greutăţi, am fost foarte, foarte hepi în acea noapte. Mai jos, Hotel Şanţ şi gip-urile, în vama mongolă:

E clar că le-a dat clasă la toate gipanele, băiatu' lu' tata! Era să uit. Vama era "echipată" cu o budă mongolă. O chestie de toată minunea ce seamănă cu buda turcească, doar că e mai inteligentă! Adică, mongolul nu se chinuie să facă o gaură rotundă în una din scânduri! Pur şi simplu, nu pune o scândură în mijloc. Economie, domne! Treaba e că tre' să fii atent să nu calci "strâmb" ... că "ţi de căcat"!

A doua zi (18 iulie 2013), vi-i clar că vama n-a deschis la 08:00. Ci, pe la 09:30, că... deh! De cum am trecut graniţa, ne-au întâmpinat simpaticii, prietenoşii şi curioşii copii mongoli! Unii dintre ei se distrau stând în preajma bălţilor ca să îi stropim. Ei bine, Raluca mamă, aceşti copii, după o vreme devin enervanţi pentru că îs prea insistenţi şi prea curoşi. O să vezi de ce, pe parcursul poveştii!

La cca. 40 km de vamă, am întâlnit un grup de 6 tineri israilieni tare faini şi trăzniţi ce au reuşit să străbată Mongolia cu o rablă de Uaz. Ne-am continuat drumul şi, în prima zi de Mongolia, am rătăcit: 7 gipane, toate echipate cu GPS-uri care mai de care, am reuşit să rătăcim. Când te gândeşti că eu am intrat în Mongolia fără hartă...

S-au prins băieţii că au rătăcit când am dat de un sat părăsit, “ghost village”. De ce părăsit? Era plin de ţânţari acolo, ceva criminal... mai rău decât într-un film de groază de ăla penibil pentru copii proşti în care eşti atacat de albine, crocodili sau mai ştiu eu ce. Până la urmă, viaţa bate filmul. Era prima mea întâlnire cu ţânţarii mongoli care, ca să mai fac o comparaţie, îs la fel de agresivi precum luptătorii lui Gingâs Han! Îs aşa mulţi şi aşa agresivi că sunt situaţii, în care efectiv nu poţi să te pişi sau să te căci de ei. Tre’ să te ţii până dai de un loc cu mai puţini ţânţari. Eu şi ceilalţi călători, toţi într-un glas, am zis: "No mosquitos in Mongolia!" Ruşii din Siberia ne-au spus că pentru ei, Mongolia e joacă de copii la acest capitol pe lângă Siberia lor. Ţin să îi anunţ public că se înşeală amarnic şi e vai de capul lor. Nu te poţi pişa de ţânţarii lui Gingâs Han. Deci, chiar mersi, dar m**e de asta, NUUUU!!!

HA HA HA!!! Aşa mă apăram de ţânţarii lu’ Gingâs Han:

Băieţii, văzându-se rătăciţi, au zis că or face cale întoarsă la drumul principal. Doar că, înspre drumul principal, una din maşini s-a împotmolit într-un râu. S-a împotmolit al naibii de urât, cam aşa:

Au fost necesare aproximativ 3-4 ore, efortul a cinci bărbaţi şi a trei gipane pentru a o scoate! După rătăcire şi împotmolire în prima zi, băieţii mei s-au cam panicat! Cei doi luxemburghezi au zis că se întorc în Rusia că nu le mai trăbă Mongolie! Ca să îi calmeze pe luxemburghezi şi să îi facă să nu renunţe, au schimbat ruta pe un drum mai bun: cel făcut şi de Norbert Demeter şi Mihai Barbu (linia roşie):

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Sursa pozei: www.mongolia.ro - Mihai Barbu. Eu nu voiam să schimb ruta! Eu voiam lacul Uvs şi Ulangom! Când i-am văzut pe ăştia cu: 7 gipane, odihnă, conducând numai 8 ore pe zi, gps-uri, dormitoare şi bucătărie la maşină, mâncar şi tot confortul, că se panichează şi se sperie... m-am simţit tare bine! Încerc să nu mă gândesc că fac nu-ştiu-ce mare lucru, dar dacă, eu, în pofida la toate greutăţile merg mai departe, iar ăştia cu tot confortul se cacă pe ei, se pare că... no, cât de cât am o ţâră de ambiţie. Nu pot decât să mă simt extraordinar de bine!

Aşadar, băieţii au luat-o pe drumul mai acceptabil, iar eu am rămas în acel loc ţinând cu încăpăţânare să merg pe traseul propus. Acelaşi traseu ca şi mine şi-l propuseseră şi ei iniţial.

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Măcar ştiu o treabă: am călătorit mai bine de 24 de ore cu un grup de gipane plecate într-o expediţie cum mi-a fost dat să văd numai la TV până acum şi care costă suficient de mult încât eu să nu îmi permit. Şi eu o fac moca! Andrea şi Manu (italienii ce m-au adoptat în maşina lor pentru cele apx. 40 ore, doi gagii super mişto) mi-au zis că musai tre' să completez înconjurul lumii cu autostopul ca să se poată lăuda prietenilor că l-au luat în maşina lor pe unul din foarte,foarte puţinii pământeni ce au făcut înconjurul lumii cu autostopul.

Ei bine, am rămas în acel loc 31 de ore. La un moment dat, stând aşa acolo lângă acel râu, a apărut un american alergând de partea cealaltă de rău. Nu voia să treacă râul ca să nu se ude, aşa că unul din mongoli a trecut râul, l-a luat în spate şi l-a trecut pe partea cealaltă:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Tipul, pe nume Brian, aleargă toată Mongolia de la vest la est pentru ceva show de televiziune. Împreună cu el mai sunt: soţia şi cei doi copii, ghidul, bucătăreasa, un medic şi un cameraman. Acesta din urmă mi-a luat un interviu. Staff-ul lui erau cu un jeep şi un van, dar mergeau încet, în ritmul acestuia de alergare: 30-40 km pe zi aşa că nu avea rost să merg cu ei, mai ales că aveau un traseu diferit de al meu.

Mă pusesem la autostop într-un loc unde peste drum aveam în apropiere nişte iurte şi, dat fiind că aici în Mongolia vremea e foarte schimbătoare, când a pornit ploaia am fugit spre iurte. Înainte să ajung la vreuna din ele, o tipă ce m-a văzut alergând, mi-a făcut semn să vin la ei. Am intrat hepi şi cu un zâmbet tâmp de copil tembel. Am fost servit cu lapte şi ceva gogoşi nu prea gustoase. Am făcut poze foarte fericit! După ce am ajuns în Sahara, în cort de pescar şi păstor nomad, uite-mă ajuns şi în Mongolia într-o iurtă. CÂT DE TARE! CÂT ÎS DE FERICIT ŞI NOROCOS! Am şezut în iurtă:

Am mâncat în iurtă:

Toate, în modul cel mai autentic şi fără să plătesc ca un banal turist! Din păcate n-am iubit în iurtă. Totuşi, de fapt, din fericire. Chiar nu îs "apetisante" mongoloaicele. În Ulan Bator, ca în orice oraş mare, sunt şi mongoloaice super bune. Chiar foarte, foarte faine. Au tenul creol-negru etc. Şi încă o chestier: chiar dacă femeile lui Gingâs Han nu îs bune, eşti întrebat dacă îţi plac. Morala: la toţi (în toate ţările) tre' să le lauzi femeile şi să le zici că îs bune. La toţi le place să le fie lăudate femeile! Se simt ei mai bărbaţi, probabil!

Găsisem un pachet de ţigări pe jos în Novosibirsk şi l-am pus în rucsac zicându-mi că o să îl fac cadou cuiva şi o să îl fac fericit în felul ăsta. Norocosul câştigător a fost bătrânul acestei iurte în care am fost invitat. Tare s-a mai bucurat! Şi eu m-am bucurat la fel de mult că am putut să le arăt amabilitate şi sentimente faine.

Ploaia s-a potolit, iar eu am ieşit iar la drum, dar mi-am lăsat rucsacul la ei în iurtă ca să fie ferit de o eventuală ploaie. Aici,nu doar vremea e schimbătoare. Parcă totul e nebun: solul şi vegetaţia se schimbă foarte des şi brusc, de exemplu. Cât despre aceşti oameni: ei stau în iurtă, dar au iphone-uri şi jeep-uri modern. Au panouri solare pentru electricitate, dar toţi cresc vaci, oi, capre, cai şi iaci, pentru că alte opţiuni nu au. Agricultura e imposibilă aici. Apă curentă nu au şi o cară de la râu. Când e vorba de gătit, focul se face la soba din mijlocul iurtei: cu balegă de vacă, buruieni, uscături ciudate de tot felul sau chiar cu LEMNE! Sunt sute de km unde nu vezi un copac! În acele zone e clar că nu au lemne de foc. Cei care locuiesc în zone unde mai cresc şi copaci, fiţă pe ei, frate: fac foc cu lemne! Unii îşi permit aragaze cu butelie de gaz, la alţii poţi vedea în iurtă chiar bibliotecă, TV sau calculator.

M-am tot uitat după o fânaţă. La câte vaci şi capre au, ce le dau să mânce iarna?! Le-am explicat că vaca (am făcut “muu” şi mi-am pus coarne) mâncă iarbă vara (şi am imitat ca un bou, cum paşte vaca), dar iarna când ninge şi e frig (am imitat ninsoare, zăpadă şi am dârdâit de frig), ce drecu’ halesc? Mi-au explicat tot prin semne că cosesc iarba şi o pun la uscat (fân). De parcă n-aş ştii ce e fânul... Ei, şi acum vine întrebarea mea de baraj! Unde naiba îs fânaţele? Unde cosiţi, că eu nu am văzut o cultură agricolă sau o fânaţă în mai mult de 1800 km (erau ceva culturi amărâte înainte de Ulan Bator)? Mi-au explicat că le aduc de departe, la fel ca şi lemnele, probabil. De abia, după încă ceva sute de km aveam să văd o fânaţă.

Cei mai mulţi dintre mongoli îs curioşi câţi km am făcut şi la ce distanţă e România de ei. De asemenea, mai mulţi dintre ei ştiu de Ceauşescu, decât de Dracula. Unul mi-a zis: "Ceaski" şi a imitat "poc poc" cu degetul spre cap, vrând să zică că a fost omorât. Unul ba chiar a ştiut că avem mulţi rromi. Mongolii ştiu mai multe despre România decât ruşii! Toţi ruşii cu care am vorbit până acum au ştiut doar de Dracula. Cu o singură excepţie: unul ce a ştiut de maşinile Dacia. Legat de maşini, atât în Siberia cât şi aici, sunt multe maşini cu volan pe dreapta, aduse din Japonia. Sunt tot felul de mărci de maşini de care n-am auzit. Şi mă amuz cumplit să văd camion Daewoo pentru că noi de la Daewoo avem Matiz.

Mă tot uitam după porci. Auzeam grohăituri de porc. Ca să îmi dai seama că iacul scoate nişte sunete foarte asemănătoare cu ale porcului. O altă chestie legată de iaci e că îs mici. Îs cât nişte oi sau capre mai mari! Cât un berbec " de prăsâlă". Poate în alte zone (Tibet) îs mai mari, dar aici în Mongolia îs mici.

Mongolii nu vorbesc aşa mult ca ruşii. Adică să îţi vorbească ca retardu' în limba lui chiar dacă vede că nu îl înţelegi. Totuşi, sunt între ei şi unii enervanţi şi retarzi, dar de altă manieră şi în alt mod. De exemplu, mi se întâmplă să notez un mesaj ciornă în telefon cu vreo idee să nu o uit şi să am 3-4 proşti ce se grămădesc asupra mea ca să vadă ce scriu... De parcă ar fi înţeles! O chestie ca asta e foarte greu de suportat când eşti obosit şi stresat după zeci de ore de stat fără să treacă o maşină pe lângă tine. Un alt lucru foarte enervant e că vor să îţi vadă pozele! Au iphone-uri, dar aparat foto nu am văzut la nici unul. Şi îs fascinaţi ca nişte idioţi de poze. Unul cu precădere m-a enervat maxim pentru că, pur şi simplu, mi-a luat aparatul fără să îl ceară. De păţeam asta în România, dădeam cu pumnul fără să gândesc de două ori. Dar aici, nu te poţi grăbi să le interpretezi comportamentul. Sunt atât de diferiţi de noi încât pot face cele mai enervante chestii cu cea mai tâmpită naivitate... iar tu să reacţionezi promt, direct, violent. Asta îţi poate crea probleme pe care, crede-mă, că nu le vrei!

Mulţi dintre ei călăresc şi îşi bat caii mai ceva ca ţiganii noştri. Au un bici scurt cu care le dau numa’ peste bot. Sunt o grămadă de herghelii de cai sălbatici pe meleagurile ăstora. Italienii i-ar vâna şi hali pe toţi. Laptele vacilor lor e oribil şi îl beau ca pe apă. Cum bem noi apă, ei beau această urină de lapte. Îmi întoarce stomacul pe dos, nu îl mai suport nici să îl văd. Până una, alta Doamne s’mulţan cu laptele ăsta şi cu gogoşile lor, am supravieţuit câteva zile. Mâncarea lor e tare diferită şi

îmi merge burta de la ea. Am cam avut diaree în ultimele zile. Azi am fost numai pe banane ca sa "ma strângă la stomac". Mi-a dat unul o îngheţată în pahar de plastic de unică folosinţă. Am gustat-o şi era acră ca naiba, era stricată. I-am dat-o înapoi, a mâncat-o el şi pe a mea. Să fi văzut cum lupta cu paharul de plastic ca să scoată cu dinţii şi cu limba şi ultimele urme de îngheţată de pe fundul paharului. Cum să pui, domnem îngheţată în pahar de plastic de unică folosinţă. Bătaie de joc ca asta mai rar.

Muzica lor e drăguţă, chiar faină, când o asculţi prima şi a doua oară. Au doar câteva melodii şi le ascultă pe repeat! Toţi! În toate maşinile şi toate iurtele asculţi aceeaşi muzică ce te face să înnebuneşti. De mai pui la socoteală, oboseala, iritaţia, stresul şi faptul ca ei cântă foarte patriotic acompaniind casetofonul... de multe ori îs la un pas de a le cere să oprească maşina şi să le cer să mă lase amanet în mijlocul pustietăţii numa' să nu le mai ascult melodiile. Fac pariu că versurile îs de 2 lei si cântă despre cât îs de viteji ei mongoli, urmaşii lui Gingâs Han. Foarte mulţi dintre ei au motociclete. Majoritatea circulă cu motocicleta şi am văzut chestii super funny: cară pe motocicletă câine, berbec, capra, 2-3 copii! ETC!

În vestul ţării, populaţia e kazahă şi, deci, musulmană. Nişte oameni foarte faini, amabili, foarte ospitalieri si sufletişti! Până acum am văzut musulmani doar în Maroc şi Mongolia, dar îi apreciez şi respect mai mult decât pe creştini. Poate e doar o problem personala cu creştinismul... cine ştie!? Cert e că sunt nişte oameni deosebiţi şi nu îs aroganţi ca şi creştinii când vine vorba de alte religii. Ei acceptă că Iisus e profetul creştinilor. Pentru mine asta înseamnă enorm. Pentru acest simplu fapt, au tot respectul meu. Şi din acest punct de vedere sunt mai spirituali decât creştinii şi "calea" lor unică spre mântuire. Sunt mai toleranţi!

Cel mai fain lucru în ţara asta e efectul care îl face combinaţia dintre cer, nori şi razele soarelui. E un adevărat rai! Cum cad razele soarelui printre nori, găurelele dintre nori, norii în sine, umbrele razelor soarelui lăsate pe dealuri ... e fantastic! Convingeţi-vă:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

A venit noaptea şi m-am dus la iurta prietenilor mei ca să îi întreb dacă pot dormi la ei. Înainte fusese foarte frig în vamă şi mi-am zis că e mai cald în iurtă, plus de aia o să am la CV şi o noapte în iurtă! Au acceptat şi m-au cazat cu plăcere. În iurtă, roată pe lângă pereţi sunt pături pentru cei bătrâni şi pentru cei căsătoriţi! Patul celor căsătoriţi/cuplurilor au o perdea care îi îngrădeşte, ca să nu vezi pornoşaguri. Eu, însă, am sperat toată noaptea să aud zgomote animalice ca să mă pot amuza... dar nu a fost să am noroc.

Dimineaţa m-am trezit şi mi-am reluat locul, în drum. După un total de 31 de ore de stat, în sfârşit, a venit o primă maşină! Nu am prea înţeles unde merge. Făcusem poză la o hartă a Mongoliei de-a italienilor şi i-am arătat poza. Mi-a zis că mă apropie de Ulangom. Stresat, stat acolo 31 ore (NOU RECORD!) vă daţi seama că nu mai gândeam în parametri normali. Mi-am zis că ce poate fi mai rău de atât?! Am urcat la ăla în maşină şi am zis că oi vedea eu unde merge. A fi cumva! Tot timpul o fost! Aici am stat 31 de ore, iar locul l-am intitulat Mecca hitchhiking-ului:

Tipul m-a dus în mijlocul pustietăţii la iurta lui. Când m-am văzut acolo m-am cam căcat pe mine şi m-am panicat. Mi-am dat seama că chiar tre' să pricep unde îs ca să pot să revin pe drumul bun. Am deschis aparatul foto la poza cu harta, am dat zoom şi mi-a explicat că am de mers cca. 20 km până la primul sat. Satul părăsit cu ţânţari în care rătăcisem cu o zi înainte. Sat de la care mai aveam cca. 10 km ca să revin la drumul meu. No drace... ce o fi de făcut!? Luat pe băiatu' Columb în cârcă, pe Hotel Şanţ la subsoară şi hit the road Gheorghe, că ţi-a trebuit Mongolie!!!

Ce era foarte bine era că în acea zi mâncasem bine. Îmi dăduseră italienii 3 conserve şi le-am băgat pe toate ca să am energie pentru drum. Mi-am umplut flaconul cu apă şi i-am dat să sune. Problema principală erau ţânţarii. Într-o mână îl ţineam pe Hotel Şanţ şi cu cealaltă dădeam într-una în sus şi în jos in the front of my făţău să îmi apăr nasul, gura şi ochii de acei criminali ordinari. E un efort fizic incredibil să dai continuu din mână ca un nebun. Să faci pe ştergătorul de parbriz pe o ploaie - rupere de nori, în timp ce mergi şi cu cca. 18 kg în spate... Ca şi cum toate astea nu erau suficiente, mergeam şi printr-un fel de semideşert: ceva foarte arid şi nisipos. Şi la un moment dat în mijlocul pustietăţii...

...dă-i cu banul! Stânga sau dreapta!?! Am ales stânga pentru că geografic aşa era logic şi dacă vă scriu acum, înseamnă că am ales bine! Tot din juma' în juma' de oră îmi trecea prin cap că mor drecu în soiu' ăla de deşert. Dar, de fiecare dată îmi spuneam că de murit mor doar fraierii ce se panichează! Îmi spuneam că am mâncat bine, că am apă şi că cca 6 ore îs capabil să merg şi să fac cei 20 km cât încă îs mâncat! După cca. 4 ore am dat de un prim râu. Aveam o dilemă... cum îl trec?! Desculţ sau încălţat? De mă desculţam nu îmi udam bocancii, dar ar fi presupus să îmi expun copitele la ţânţari şi, de asemenea, să risc să mă rănesc la picioare pe fundul râului şi să nu mai pot înainta. Nu doar că mă udam la picioare, dar picioarele îmi erau pline de beşici care puteau deveni foarte uşor răni. De nu mă desculţam, mă udam şi îmi îngreunam mult mersul. Până la urmă am decis să nu mă descalţ. Şi când eram cât pe ce să intru încălţat în râu am gândit! Mi-am zis: "Planto! Vito! Jâtî proastă! Du-te pe râu în sus sau în jos că poate se îngustă şi îl poţi sări." Şi aşa a fost! Am sărit peste râu într-un loc unde acesta era mai îngust şi mi-am continuat drumul. Când s-au împlinit 5 ore de mers, nu mai rezistam. A început şi să plouă... era clar că trebuia să scot cortul şi să dorm acolo. Era 10 seara. Partea super faină e că ploaia alungă ţânţarii aşa că am putut intra în cort fără să mi-l umplu de ţânţari. Am închis rapid cortul, mi-am dat jos ghetele care mă răniseră şi mă umpluseră de beşici. Una din cele minim 10 beşici:

Apoi mi-am schimbat toate hainele de pe mine pentru că eram UD, UD! TOT, TOT!!! Tricoul puţea ca naiba, bluza era şi ea leoarcă. Chiar şi gluga. Pentru că, v-aţi prins: chiar dacă era cald trebuia să merg îmbrăcat gros din cauza ţânţarilor. Printr-o bluză subţire m-ar fi putut înţepa, deci a trebuit să iau hanoracul gros Columbia. Schimbat, m-am întins, m-am îndreptat de spate, mi-am odihnit oasele (ciaontele în bihoreneşte) şi muşchii... ăsta a fost un tip de orgasm! Apoi a urmat un alt tip de orgasm, menit să relaxeze. Primul în Hotel Şanţ, botezul, he he...

M-am trezit a doua zi dimineata şi am mâncat supele la plic (la castronaş, de fapt) ce le-am primit de la ruşi. Vă e clar că nu am avut apă fierbinte ca să le pot găti, aşa că le-am mâncat aşa seci şi mai sorbeam din când în când apă din flacon ca să îmi poată aluneca pe gât.

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

După supe mi-am zis să mănânc şi conserva, dar reprezenta o problemă. Nu avea inel pentru a o deschide, iar eu nu aveam briceag sau cuţit. Aşa că am încercat să o deschid cu unghiera...

Până mi-am îndoit şi unghera şi degetele şi m-am dat bătut! Mâncat cât de cât am luat-o din nou la drum. După vreun km nu mai puteam căra rucsacul: mă nenorocea! Efectiv nu mai puteam. Trebuia să arunc ceva din el, iar cel mai greu lucru ce îl aveam în el, era Dell-uţu' meu. Bătrân băiatu', 6 ani, greu ca un cal: 3 kg! Dădea deja şi semne de boli mintale grave: îmi făcuse fiţe la Novosibirsk. L-am lăsat... am plâns după el... Am ţinut mult la el, am avut mare grijă de el tot timpul. A fost primul meu laptop, luat în rate: atâtea amintiri împreună, atâtea meciuri de fotbal, atâta goluri de-ale lui Messi, atâtea filme cu Robert de Niro, muzică ascultată pe el la cheful de la Tarniţa, la haos-revul de la Borşa. Şi dacă tot e să fim sinceri tu, Raluca mamă, atâtea filme porno! Şi acum când mă gândesc la el, mă întristez.... Ce a fost mai greu e că a trebuit să îl sparg şi să îl fac bucăţi izbindu-l de nişte stânci. Pentru că aveam salvat în el toate parolele: yahoo, youtube, gmail, facebook, paypal, altele. Şi nu aş fi vrut să risc ca vreunu' să mi le acceseze. Ultima poză cu Dell-uţu':

După încă o oră de mers am ajuns în sat. Îl ştiam pe gagiu' de la prima rătăcire din cauza lui. Că rătăceşti e o treabă, dar să rătăceşti a doua oară în acelaşi loc şi din altă direcţie... e o performanţă! Iar să rătăceşti şi să meri pe jos 20 km printr-un semideşert ca să dai de un sat părăsit, sigur e un fel de blestem.

Am ajuns în sat şi am început să strig "helău" pe la porţi. După câteva încercări, a ieşit o femeie şi m-a invitat înăuntru. Înainte să intru m-a scuturat de ţânţari care îmi acoperiseră spatele şi gluga. I-am cerut apă (mi-a umplut flaconul), după care i-am arătat harta şi am întrebat-o unde e drumu' ce mă scoate la drumul principal de Tzaganur - Ulangom. Nu ştia! A vrut să îmi dea să mănânc, dar mi s-a făcut rău numai când i-am văzut mâncarea aşa că i-am explicat că 'problem la stomac' şi nu pot mânca. A priceput şi nu s-a supărat. I-am mulţumit foarte sincer pentru apă şi am continuat să strig "helău" din poartă în poartă pentru mai bine de o oră, fără nici un rezultat. Apoi am realizat că de fapt, tipa pe care am găsit-o şi mi-a dat apă, locuia în casa ce avea grijă de sursa de electricitate a satului. Un fel de stâlp, puşca mea, ştie...

M-am dat bătut de la a mai striga din poartă în poartă şi m-am dus în centrul satului unde era o pompă de benzină nefuncţională şi o moschee. Eram foarte îngrijorat. M-am pus acolo la umbră, mi-am aranjat iar hainele ca să mă ferească de ţânţari şi mi-am zis că stau câteva ore şi tot apare cineva. N-au trecut nici 10 minute şi au apărut doi motociclişti. Cu poza hărţii le explicam că vreau să ajung la drumul de Ţaganur - Ulangom. M-am chinuit mai mult de o oră şi nu am reuşit să îi lămuresc să priceapă ce voiam. Aşa că m-am dat bătut şi am scos toţi banii ce îi aveam (9,5 euro şi le-am zis să mă ducă cu motocicleta până la Ţaganur). Zis şi făcut. Au priceput! Le-am fost foarte, foarte

recunoscător. Unul din ei m-a dus. Deja îmi făceam griji că tre' să stau în satul ăla zile, săptămâni până unul din ei are drum la Ţaganur, sau să mă însor pe acolo până mă găseşte cineva (de parcă eram tipul din Cast Away/Naufragiatul singur pe o insulă!). La starea de oboseală ce o aveam nu era de mirare că aveam filme de genu'.

Pe drum spre Ţaganur îmi ziceam că îl opresc în faţă iurtelor unde am mai fost... când ce să vezi!? STUPIZE STUPIZE! Dau iar de americanii mei. Le explic că rătăcesc aiurea de mai mult de 2 zile (55 de ore) şi că îi rog ca în cazul în care e ok să mă ia cu ei 1-2 zile, chiar dacă viteza lor e mică (30-40 km/zi), decât învârtit în cerc şi rătăcit cu viteza de 1 km/zi cum avusesem eu, mai bine merg încetuţ cu ei până dau de un drum mai circulat şi pot face autostop! Aflu de la ghidul lor că nu e de mirare că nu circulă maşini în direcţia în care voiam eu să merg pentru că este un râu ce s-a umflat enorm, a rupt un pod şi nu mai mere nimeni spre Ulangom pe ruta aia. M-au luat cu ei şi au făcut în acea zi vo 50 km. Mi-au dat să mănânc cum nu am mai mâncat de la Moscova când Alex mi-a făcut cinste. În semn de recunoştinţă am spălat eu vasele. Bucătăreasa s-a bucurat că am ajutat-o şi a doua zi la plecare mi-a făcut 3 sandwich-uri!

Printre discuţiile avute la masa cu ei, Brian, mâncând pofticios pâine cu Nutela, mi-a zis că singurul lucru bun ce l-a dat Europa e Nutela. Am zâmbit ironic şi nu i-am răspuns. Acum să fim serioşi. Japonia, China, Mongolia, India, Orientul Mijlociu reprezintă nişte culturi! America ce e? Un copil avortat al Europei. Adică Europa are Grecia antică, Imperiul Roman, vikingii, ruşii, francezii, austriecii, nemţii şi culturile acestora... şi tot ce a dat Europa bun e Nutela? Nu am vrut să îi râd în faţă tipului, dar afirmaţia lui mă face să cred că dincolo de faptul că e un tip amabil şi un om bun (lucru pentru care îi sunt recunoscător), e al naibii de cretin!

Mi-am pus cortul lângă ei în acea noapte, iar a doua zi am luat-o la drum mai departe. Disperat, iar am urcat la întâmplare în prima maşină ce a venit... oriunde m-ar fi dus. M-a dus uşor în altă direcţie, dar situaţia nu părea foarte gravă. M-a dus doar cca 20 km, dar în locul în care m-a lăsat mi-a făcut cinste pe săturate cu nişte plăcinte cu carne (hoşor). Tipul ăsta ştia că avem mulţi ţigani în România şi tot el, după ce i-am povestit ce fac m-a botezat: "Robinson Crusoe". Tre' să recunosc că m-a făcut să mă simt bine comparaţia asta!

Unde m-a lăsat acest tip am stat muuult iar şi am notat pe o fiţuică: "Cred că am o cădere psihică. În locul în care am stat 31 ore erau iurte, râu (apă), oameni, dar aici e un semideşert şi mai am un sfert de litru de apă. Să vină acum o maşină şi să îmi propună să mă întorc în Rusia şi să renunţ la restul Mongoliei, aş accepta. E prima oară când simt că mi-au fost atinse limitele şi nu mai pot! M-aş întoarce în Rusia, dar nu aş renunţa la înconjurul lumii. Cred că ar fi o idee înţeleaptă să ies din Mongolia... adică toate au o limită. EGZACT azi e o lună de când am pornit şi aşa sărbătoresc? Ăsta mi cadoul? Nici apă suficientă nu am. Mă simt rău, mă doare capul, am o stare foarte pronunţată de greaţă şi de leşin...".

După ce am notat astea am adormit. M-am trezit după vreo 2 ore ca să îmi zic: "WOW! Ce mi-a "dansat/jucat" mintea! Mi-a fost rău de la carnea din plăcintele alea. De aia îmi era greaţă şi mă lua cu leşin." Mi-am revenit şi am început să cânt "Amintire cu haiduci" a lui Sterian. Dacă nici noi nu suntem haiduci, atunci cine? Dacă nu haiduc, Robinson Crusoe! Dacă nici noi nu putem schimba ceva în ţara asta, atunci cine!? Dacă nu vom salva Roşia Montană noi, atunci cine? Şi o vom salva!

În acest loc am realizat un lucru! Stai la ocazie în Mongolia şi îţi doreşti aşa mult să vină o maşină să te ia şi trec ore, zeci de ore fără să apară nici o maşină şi.... ajungi să auzi sunet de maşini apropiindu-se de tine. Şi maşinile nu vin, mintea îţi produce sunetul. E ca şi cu Fata Morgana, e ca atunci când e noapte şi dacă ţi se pare că vezi un hoţ în casă şi te holbi fix prea mult la un punct ţi se va părea că întradevăr se mişcă ceva! Probabil ăsta e începutul nebuniei reale. Probabil aşa păţesc şi nebunii... Ei, vestea bună e că după câteva zile de Mongolia am realizat că, de fapt, aici vântul aduce sunete de foarte departe. Maşinile alea chiar există şi eu aud bine, nu îs nebun!!! YUPPIIIIII!!!!!! No, dacă nu s-a jucat nimeni cu mintea mea până acum, staţi flex că se joacă mama Mongolia! Gingâs Han! Tot în acest loc mi-am tăiat copitele şi o furnică fomistă mi-a furat una:

În acel loc am stat 8 ore ca să treacă 2 maşini. Prima nu a vrut să mă ia fără bani, a doua, când a ajuns în dreptul meu şi-a amintit că mai are ceva de încărcat aşa că a făcut cale întoarsă şi a promis că revine. S-a întors şi nu a oprit, nu a vrut să mă ia. M-aş fi aşteptat ca reacţia mea să fie de

genul: să iau pietre şi să arunc după el, să îi arăt degetele mijlocii de la ambele mâini, să scuip, să cobor toţi sfinţii din cer şi să urc toţi dracii de la subsol. Dar reacţia mea a fost una de neputinţă: nu mai aveam energie, mi-au căzut mâinile neputincioase pe lângă corp.

Imediat după camion, a trecut o motocicletă. Tipul m-a văzut atât de dezamăgit încât a oprit şi mi-a zis că mă ia el şi mă duce la camion! Pentru că camionul va mai avea o oprire pentru a fi încărcat, iar după încărcare va merge la Ulangom. Şi aşa a făcut! După vreo 10-15 km am ajuns la un râu, mi-a explicat să mă descalţ şi să îl trec desculţ că el va trece cu motocicleta. L-am lăsat pe el să treacă primul, dar nu a reuşit să treacă cu bine. Valurile i-au luat motocicleta şi i-au răsturnt-o în râu. A tras de ea şi a scos-o după care pe malul celălalt a tot meşterit la ea împreună cu un alt tip vo juma' de oră până a reuşit să o pornească din nou:

Ce e tare e că tipii ăştia se aşteaptă ca la rău să se ajute! Erau cel puţin vreo 10 motociclişti, cei mai mulţi din ei doi pe o motocicletă: cu femeia sau cu vreun amic. Tot aici la râu, aştepta şi o maşină. Motociclistul ce m-a adus până la râu, în locul meu a luat pe motocicleta lui un prieten şi mi-a zis că de acolo să continui cu maşina care mă va duce la camion. Nu prea aveam încredere, mă ingrijoram, eram in the middle of nowhere cu nişte oameni cu care nu mă puteam înţelege. Ştiam să le zic numai că am nevoie să ajung la Ulangom. Nu mai aveam nici un ban şi colac peste pupăză

aveam şi vo 15 persoane bete în jurul meu... pentru că la râu se bea, frate! Tipul din maşină m-a invitat şi pe mine să beau din paharul din care beau toţi: o doză de bere tăiată...

Am gustat şi eu din vodka mongolă de care ei sunt foarte mândri, dar care e oribilă! La fel cum şi berea lor e oribilă. Chiar dacă se numeşte Gingâs Han şi costă 1,25 euro o amărâtă de doză la un butic ieftin.

Deci, încă nu mi-a fost dat să văd cum beau ruşii, am auzit numai din poveşti. Dar cum beau mongolii, E DE COMĂ! Se ceartă, se bat, SCANDAL, FRATE! HAOS!!! Şi vodka aia ce o beau goală, e oribilăăăă! Şi eu chiar nu îs gingaş la băut. Beau orice. Alcool să fie! Pentru că alcoolul este viaţă şi viaţa e alcool. Dintre toţi însă s-a remarcat o tipă foarte, foarte, foarte beată care se certa şi se bătea cu toţi. Aşa că au băgat-o în apa rece a râului să o răcorească.

După ce am stat la râu vreo două ore ca să termine lumea de băut, am luat-o în sfârşit spre camionul care mi se promitea că e mântuirea şi salvarea mea! Am ajuns acolo şi mă chinuiam să le explic prin semne că unul din ei să vină să vorbească pentru mine cu şoferul, pentru că nu vruse să mă ia. În timp ce eu mă chinuiam de zor, a apărut un tip calm, cald, amabil şi zâmbitor. Un fel de

înger... Mi-a cerut să îi dau o foaie şi un pix. M-am uitat la el ca la un nebun! Ce să faci fra' cu o foaie şi un pix!? Eşti nebun. Eu vreau camion! Vreau Ulangom! A căutat până a găsit un carton şi mi-a cerut pix. I-am dat pix la om dacă îi trebuia pix, dar nu pricepeam de ce. Şi omul meu s-a apucat să deseneze cu o viteză, o frumuseţe şi precizie NĂUCITOARE!

Nu ştia vorbi nici o altă limbă în afară de mongolă, dar îţi putea explica orice prin desen. Mi-a explicat că el e şeful. Camionul se încarcă cu lână şi pleacă dimineaţă la Ulangom, iar eu să fiu liniştit că o să fiu dus la Ulangom. Mi-a mai zis că în câteva zile el merge aproape de Ulan Bator şi dacă vreau să aştept pot merge cu el. I-am zis că vreau Ulangom şi lacul UVS! Şi că am suferit până acum 5 zile pentru lacul ăla şi deci nu o să renunţ acum.

Uită aici, Raluca mamă, ce frumos mi le-a "zis" prin intermediul desenului:

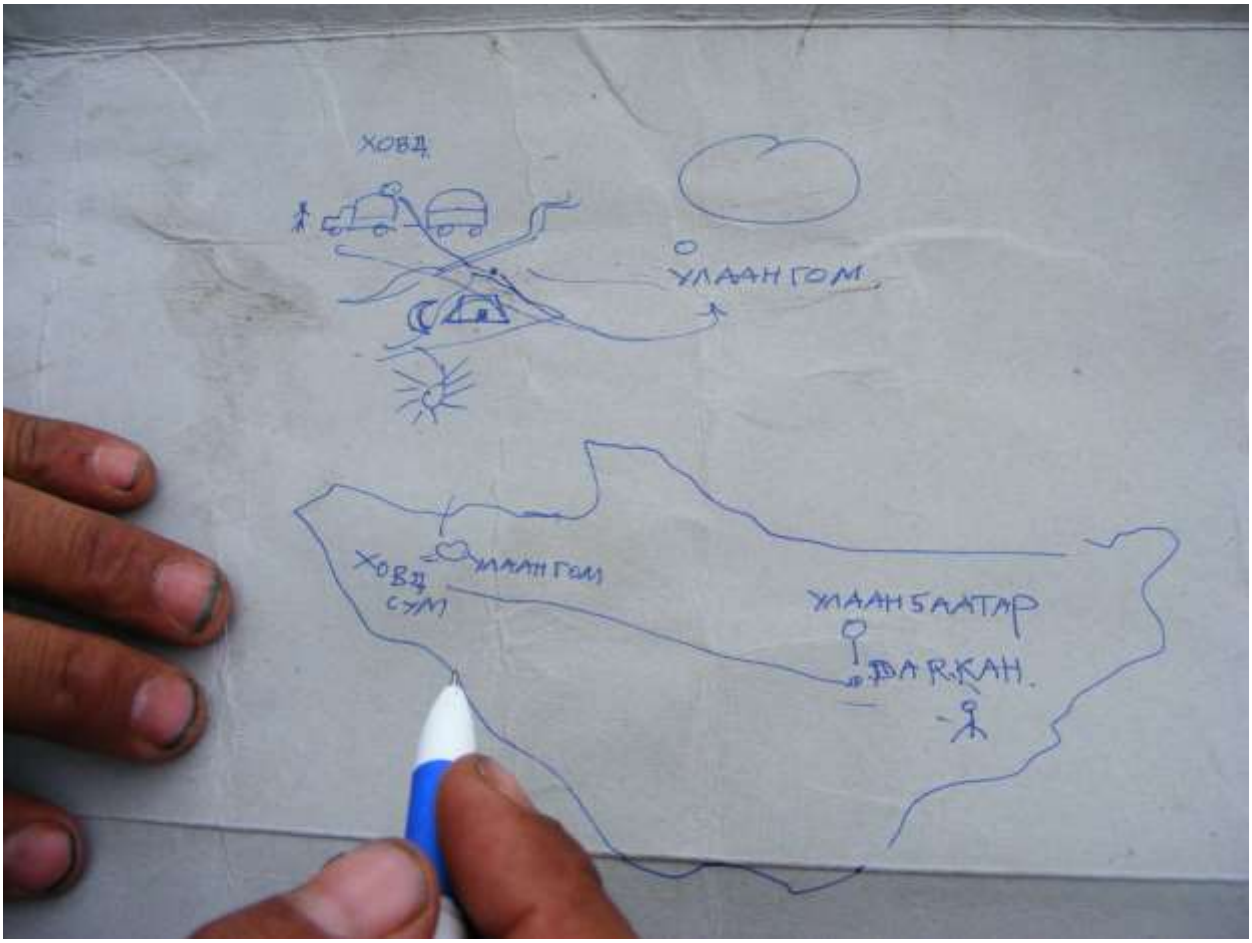

Apoi mi-a zis să îmi dau jos gluga (care mă proteja de ţânţari!). Nu pricepeam de ce, dar fascinat de talentul acestui mare artist, comerciant de lână, m-am supus. Eu fără glugă şi apărându-mă de ţânţari. El în cca 40 - 50 de secunde mi-a făcut acest portret:

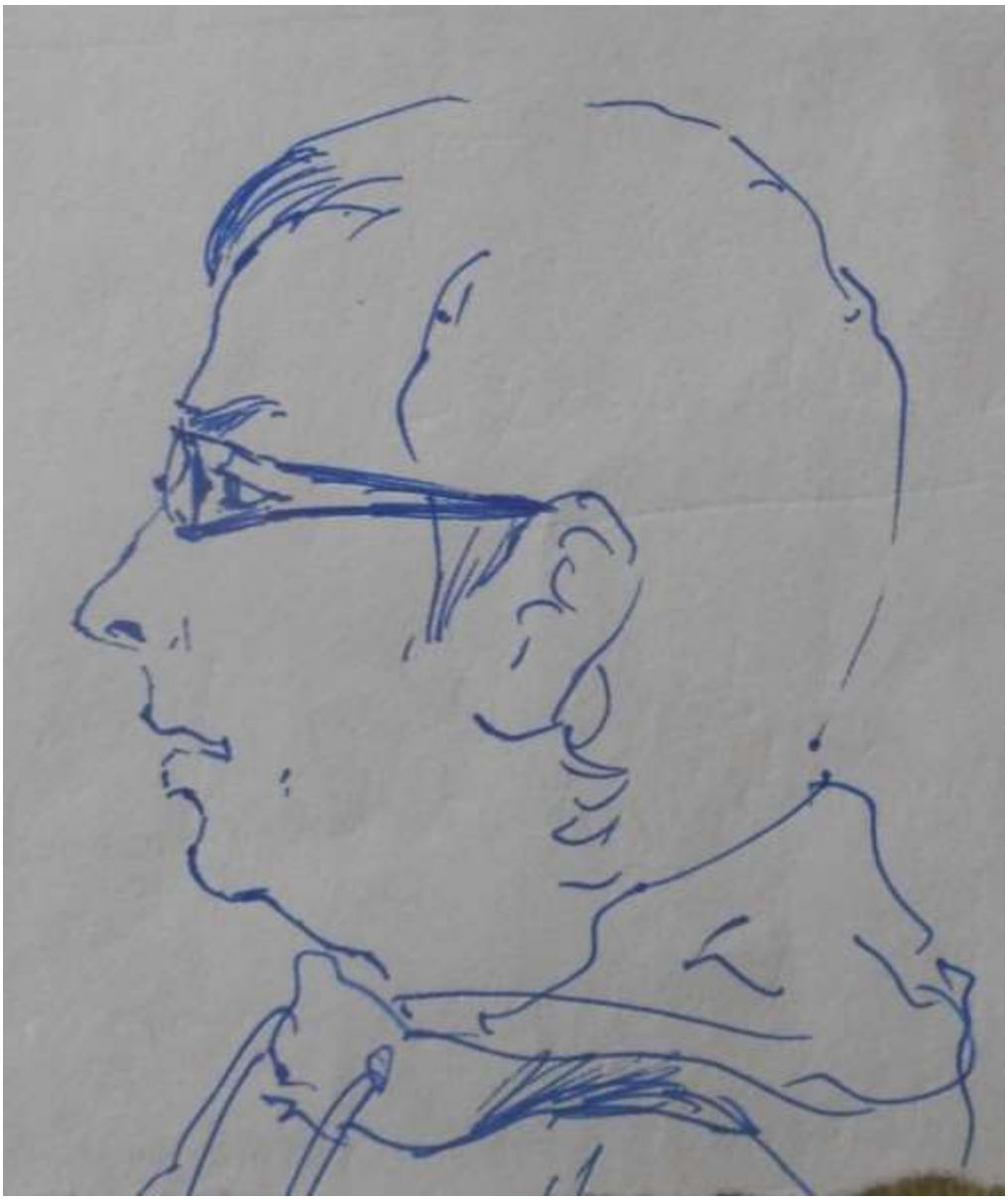

E prima oară când sunt desenat de către cineva. Până acum mi se părea o stupiditate imensă să plăteşti pe cineva să te deseneze atâta timp cât egzistă aparate foto şi te pozează gratis.. Dar acum am înţeles rostul şi farmecul unui portret! Uitaţi cum m-a văzut acest om: ce sobru, serios, determinat... parcă aş fi Napoleon! De acum o să plătesc doar că să mă văd prin ochii altora, iar astfel să mă cunosc mai bine. Aştept şi portrete care să îmi releveze defectele. E uimitoare mintea umană, fascinantă! La urmă m-am gândit ce pot să îi dau eu acestui om. Văzusem cum ceilalţi beau vodkă dintr-un pahar făcut dintr-o doză de bere aşa că mi-a venit geniala idee să îi dau unul din cele 4 păhărele primite de la Cipri şi Anca. I-a plăcut mult cadoul meu! Mai târziu în timpul nopţii mi-a mai venit o idee super faină şi i-am mai făcut un cadou: UN PREZERVATIV!

Nu mi s-a mai întâmplat în viaţa mea aşa experienţă. Să găsesc un om atât de deosebit. Mai deosebit chiar şi decât Pedro (vezi povestea celei de a patra călătorii). Mi-am făcut un prieten foarte, foarte bun în câteva minute! E ca şi atunci când te îndrăgosteşti din prima!!! Şi îs mulţi fraieri suspicioşi şi neîncrezători ce nu cred în aşa ceva. FRATE E ŞTIINŢĂ! Ştii că tu şi omul ăla sunteţi făcuţi să fiţi fraţi de cruce sau, pur şi simplu, tipa aia îţi place. E ceva ce îţi spune aia şi nimic nu poate demonstra contrariul! EL E FRATELE MEU, ALTANHÂŞIC:

Şi mă gândesc să dau numele lui, copilului meu (de voi avea vreunul vreodată)! Distracţia a început după ce m-a liniştit cu privire la faptul că o să ajung la Ulangom. M-a văzut liniştit aşa că mi-a zis să mergem să cumpărăm vodkă şi ţigări. Am tras şi eu un fum din ţigările lor: CARPAŢII FĂRĂ FILTRU ÎS FIŢĂ, FRATE! Ce fumează ăştia e otravă curată. Ruşinat, încurcat, supărat pe viaţă, i-am explicat că eu chiar n-am nici un tugruk. I-am arătat şi portmoneul. A râs şi mi-a zis să stau flex. Am mers cca 45 km pentru 2 sticle de vodkă şi ţigări. ŞI TOATE ASTEA DE LA O IURTĂ! Iurtă ce face contrabandă cu alcool şi ţigări. N-aş fi crezut că o să fiu martor la aşa ceva în Mongolia. Sunt Al Capone-le Mongoliei! Ce, Robinson Crusoe! Ăla e mic copil. Deci nu ştiu dacă vreun alt călător a mai trăit aşa ceva în Mongolia...

Nu ştiu cum să vă explic cum au fost cei cca 90 km de dus-întors. Tipul a condus ca un dement! CEL MAI DEMENT ŞOFER CE L-AM ÎNTÂLNIT ÎN VIAŢA MEA! Era beat bine, bine! RĂU, de fapt! Băuse ore la râu. Făcea tumbe în scaun, conducea cu capul întors spre mine (care eram pe bancheta din spate) şi ţinea mâna la ochi ca să nu vadă în faţă numai în spate spre mine şi îmi spunea să îi fac poză. Lua mâinile de pe volan şi le ţinea pe tavan în timp ce gonea cu cca 60-80 km/h pe drumurile mongole! Săream în maşină mai ceva ca pe o trambulină! De vreo 2 ori am sărit aşa tare că am dat cu capul de tavan!!! Şi tavanul era la cca 40 cm de capul meu că maşina era înaltă! La un moment dat a luat în parbriz din plin şi în plină viteză o potârniche sau ceva pasăre de mărimea unui porumbel. Ne-am speriat toţi şi ne-am mirat că nu s-a spart parbrizul, apoi am râs ca dementii! N-am crezut că ajungem întregi înapoi.

La un moment dat au oprit la iurta unui prieten ce avea cămile. şi aşa mi-a explicat Altanhâşic că mi s-a dat să beau lapte de cămilă:

A se observa ce ţâţe are baba ce a muls cămila. M-am tot gândit de ce a pus el atâta accent pe ţâţele babei, dacă mie voia să îmi explice că eu beau lapte de cămilă, apoi m-am prins. Pentru că lapte! Laptele de cămilă însă mirosea îngrozitor... ACRU, ACRU, ACRU! Am sorbit foarte puţin, doar ca să pot pune la CV faptul că am băut lapte de cămilă. N-am mai gustat ceva atât de naşpa de când

am elastic la chiloţi şi şireturi la pantofi. Ceapa, pita şi slănina mamii lui de lapte. !!!! ÎNGROZITOR!!!!

După o vreme au oprit iar, Altanhâşic era pilit bine deja şi voia să ne distrăm. Mi-a desenat asta la lumina farurilor maşinii:

Apoi a dezbrăcat-o de chiloţi, apoi a desenat un tip deasupra ei. A desenat un "paloş" imens pentru tip care a intrat unde intră de când lumea şi pământul! La aceste etape nu le-am mai făcut poze.

Cu noroc mare am ajuns întregi înapoi la fermă şi mi s-a zis că să dorm pe bancheta din spate până dimineaţă. Bucuros, am acceptat! ... da' de unde atâta bucurie!? Tot la juma de oră năvăleau peste mine muncitorii ce încărcau lână, ca să se ferească de ţânţari. Mi se părea normal să împart cu ei maşina şi să îi las, chiar dacă Altanhâşic spusese că pot să dorm eu acolo. Ce nu mi se părea normal era cum năvăleau şi mă împingeau ca nişte animale ordinare. Şi nici cum miroseau de urât, dar la faza asta cu mirositul am avut soluţie! Mă beşeam pe silenţios! Apoi făceam pe prostul şi jucând teatru mă uitam nervos la ei care naiba a fost nesimţitul? LOL! Prietenii apropiaţi ştiu că mă beşesc foarte oribil de urât. Mircea ştie cel mai bine! Am avut o experienţă în Suceava prin 2006 în care la o beşină de a mea 3 băieţi au sărit instantaneu la geam! Şi eram la etajul 4. Mi-a fost frică că or sări pe geam! Cu altă ocazie, de la mirosul propriei mele beşini mi s-a făcut mie rău de era să leşin! Deci le-am dat la copii să aibe! Pe principiul: Luaţi de-aici nu staţi la "coadă"!

În aceste zile am învăţat că hărţile făcute Mongoliei au pe ele drumuri ce nu există şi nu au reprezentate drumuri care există şi îs mai circulate decât cele prezente pe hărţi! Am învăţat că pe hărţi apar sate părăsite, am învăţat că pe hărţi apar benzinării/pompe care nu îs funcţionale, am învăţat că râurile se umflă şi fac ce vor. Am învăţat că un bordei şi 3 iurte apar pe hartă ca şi sat, iar alte sate măricele nu apar pe hartă. Am învăţat că aici rătăcesc şi localnicii! Chiar şi tiriştii localnici: am întâlnit o cisternă ce rătăcise. Yandex nu are nimic pe Mongolia. Google Maps e VARZĂ pe Mongolia! Zice că din Taşanta în Ulan Bator sunt 1500 km când, de fapt, sunt minim 1800!!! Un ghid despre Mongolia ce l-am răsfoit la italieni spunea că din Kharakhorum în Ulan Bator sunt 370 când de fapt sunt 430. Autorul nu făcuse acest drum, cu siguranţă. Am învăţat că un drum poate avea 7 benzi şi totuşi să nu treacă pe el nici o maşină ore întregi!

Cum de are drumul 7 benzi? De ce? Simplu! Una din variantele:

-ori solul e lutos şi se formează bălţi şi gropi uşor pe drum, drumul devine impracticabil aşa că oamenii îl modifică creând o nouă "bandă" mai circulabilă şi tot aşa până se fac 7 benzi (ca în poza de mai sus)!

-ori solul e foarte pietros având un strat subţire de nisip pe el. Când roţile maşinilor sau vântul împrăştie acel strat de nisip şi rămân doar pietrele, drumul devine impracticabil, aşa că oamenii îl modifică creând o nouă "bandă" şi tot aşa până se fac 7 benzi!

Cele mai multe poduri sunt de LEMN. Indicatoare nu au aproape deloc. Iar acolo unde le au îs puse degeaba. Adică prin acea intersecţie trece o maşină la o oră, dar ei pun indicator. Au indicatoare cât de cât doar în Ulan Bator. Semafoarele la ei nu îs verticale. Îs orizonatale!

Benzinăriile din provincie sunt nişte pompe ce au o gheretă sau un bordei lângă ele şi pentru a te alimenta cel care lucrează la benzinărie tre' să dea la o manivelă... e de toată pomina!

Asta e ŢARA HAOSULUI SUPREM! HAOS mai mult decât pot eu duce. Şi eu şi prietenii mei iubim HAOS-ul.... eu îl iubesc cel mai mult! Eu tot repet că haos-călătoresc, nu vizitez muzee şi fiţe. Ei bine, Mongolia mi-a dat mai mult decât am putut duce! Mi-a dat în freză de îmi dau lacrimile când scriu rândurile astea... Îmi dau lacrimile de bucurie!!! Îs super fericit că am trecut prin toate care am trecut! Şi stai să vezi, Raluca mamă, că mai sunt multe altele. După ce am ajuns în Mongolia am realizat ce lucru mare au făcut Mihai şi Norbi! Mi-au fost dragi şi i-am admirat şi respectat foarte mult pentru ce au făcut, dar acum după ce am văzut cu ochii mei prin ce au trecut îi admir şi mai mult şi îmi sunt mult mai dragi! Cu toate că nu m-am văzut cu fiecare dintre ei numai o dată. Poate am avut eu mai mult ghinion ca ei, poate faptul că m-am încăpăţânat să aleg această rută a făcut lucrurile mai dificile, dar dincolo de toate poate-urile, o călătorie cu autostopul până la Ulan Bator face cât 10 ani de armată! Eu n-am vrut să fac armata niciodată că mi se părea că e bătaie de joc şi eu nu vreau să fac ce îmi zice un comunist prost şi incult cu burtă mare. Bătrânii din sat îmi spuneau că ăla nu e bărbat care nu face armata. Nu ştiu cât de dificil e să faci armata, dar pot paria că nu la fel de dificil precum a face autostopul în Mongolia! Nu m-am aşteptat în nici un caz să fie aşa greu... DAR cel mai puţin m-am aşteptat să pot duce atât: să rătăcesc 5 zile şi să mai am putere să nu mă dau bătut, să pot merge mai departe. Cădeam psihic, apoi îmi dădeam şuturi în fund ca să mă ridic şi să continui! După experienţa asta chiar cred că îs capabil de orice şi că nimic nu e imposibil! Pentru mine nu mai este nimic de demonstrat sub Soare! Nu ştiu dacă am reuşit să explic cât de greu e.. şi nici nu ştiu ce îmi dă forţă să continui! Dar, continui cu o plăcere sadică! Drăcească! Îmi place la nebunie!

Un lucru tare e că ăştia nu ştiu ce e ăla autostop sau hitchhiking. Şi le-o explic în felul următor: merg pe jos până obosesc (arăt spre mine, adică eu merg pe jos, apoi fac cu degetele arătător şi mijlociu mişcări care să arete că merg pe jos, apoi mă aplec de spate şi suflu din greu, că

no, merg până nu mai pot), după care, când îs obosit, stau pe marginea drumului şi aştept să vină AUTO (arăt simbolul volanului, ca şi cum conduc şi le explic că nu eu conduc). Mă întreabă de am maşină, dar le arăt că nu eu conduc, ci aştept să vină maşini. Când vin maşini, fac semn cu mâna "pliz stop". MORALA: AUTO STOP! AAAA şi pricep băieţii!!!

Şi să revenim la drum! Nu s-a mai aşteptat până dimineaţa şi o dată ce camionul a fost încărcat, pe la 03:00 noaptea m-a luat să mă ducă spre Ulangom. Altanhăşic m-a avertizat că o să fie foarte obositor cu acel monstru rusesc. De cum a pornit lucrurile au fost oable ca covrigu': în primii metri parcurşi (cu spatele) a călcat motocicleta unuia din muncitorii ce ajutau la încărcatul lânii. Toţi au început să zbiere ca din gură de şarpe. I-au zis să dea faţă, au scos motocicleta de sub roată şi m-am prins şi eu despre ce era vorba. Nu mă puteam opri din râs, îmi era că mă dă ăla jos din camion, că bag piciorul şi nu mai ajung la Ulangom. Dar am râs de m-am spart... Cum să calci, domne, motocicleta bietului om?! Cu monstru ăla ordinar de camion rusesc!!!???

Am pornit şi am făcut cei cca 170 km în 12 ore! Calculaţi media vitezei de deplasare!!! Tot la 5 - 10 km oprea să pună apă în radiator. La fiecare râu oprea să îşi umple bidoanele cu apă. Aici pune apă în radiator:

Cele mai tari au fost câteva minute în care am mers cu capota ridicată ca să se răcească motorul. Dar asta e minciună pe lângă adevărata problemă. Eram în acea cabină 4 persoane! Înghesuiţi MAXIM!!! Şoferul, copilul acestuia (un vlăjgan de vreo 18 ani ce stătea cu schimbătorul de viteze între picioare), eu şi încă un tip, iar "bancheta" nu avea spătar!!! Stăteai cu spatele pe fier.

Am pus eu o bluză la spate, dar asta nu era capabilă să amortizeze toate gropile, şocurile şi telescoapele... lipsă ale monstrului!! E cel mai naşpa mijloc de transport cu care am fost în viaţa mea!!! Nu m-a mai durut spatele în aşa hal de când îs. DAR A MERITAT! Am ajuns la Ulangom şi nu îmi venea să cred. Am plâns de bucurie! Iar acum taram-taram, poză cu MONSTRUL:

A se observa în colţul jos dreapta şoferul odihnindu-se. ERA FRÂNT! Fiţi atenţi, deasemenea, la cum eram îmbrăcat: cu şosetele peste pantaloni că ţăranii (ca să mă apăr de ţânţari), cu bluză băgată în pantaloni (în 2 perechi de pantaloni, de fapt) ca să îmi ţină de frig (a fost frig noaptea aceea!). Ce mai! Arătam ca dracu. A se observa şi unde l-au pus pe Columb al meu şi cum l-au legat cu sfori, noroc că nu mi l-a plouat!

Ei bine, cu chiu cu vai, am ajuns la Ulangom în 23 iulie 2013. Şi am cheltuit primii 3 euro pentru mâncare în cele 6 zile de când eram în Mongolia. În magazinul din care mi-am luat mâncare, vânzătoarea avea o ditamai ţâţă scoasă afară şi îşi alăpta copilul cu o mână, iar cu cealaltă mână învârtea într-o oală în care îşi făcea o zamă! Mi-a fost jenă să îi fac poză, dar ar fi fost al naibii de epică poza! M-a pus să îmi iau singur ce vreau şi lăsând lingura cu care învârtea în oală, mi-a scris pe calculator suma ce o am de plătit. Am plătit şi pentru că am văzut cât e de lejereanu treaba, am rugat-o să mă lase să mânc acolo în magazin pe frigider. M-a lăsat fără nici o problemă. Acolo am mâncat cel mai naşpa salam din viaţa mea. După ce am mâncat, am ieşit la ocazie şi în 10 minute am prins până la Zuungov! 150 km!!! Făceam în acea zi peste 300 km. În precedentele 5 abia făcusem 100 în total. WOW! Ce bucurie!!! Tipul ce m-a dus până în Zuungov m-a invitat să dorm la el şi am acceptat bucuros. Mi-a dat să mănânc, iar apoi l-am întrebat de are maşină de spălat ca să îmi spăl hainele. Mai aveam curate doar o pereche de boxeri, o pereche de şosete şi un tricou. Mi-a zis că da. Cum să nu! Şi a scos o ciudăţenie de maşină de spălat. Dar înainte să ne apucăm de spălat i-am explicat că vreau să fac duş ca să bag la spălat şi hainele ce erau pe mine!!! Nu mai făcusem dus de la Moscova de la Dimitri! Cca 6000 km!!! Excepţie duşul la chiuvetă din Siberia. Nu avea duş acasă aşa că m-a dus la duşul public din sat şi mi-a plătit el. Apoi ne-am întors şi ne-am apucat de spălat. Maşina aia ciudată doar învârtea hainele apoi trebuia să le spălăm de mână. Mi-a spălat de mână hainele cot la cot cu mine.... un om deosebit! Nu îmi venea să cred. În afară de draga de mamă, nu mi-a mai spălat nimeni haine până atunci! Dimineaţa când a plecat la lucru şi-a luat uniforma de locotenent. Alt cadru militar care e un mare, mare domn...!!!!

M-a lăsat acasă cu surorile lui, am stat până pe la amiază când mi s-au uscat hainele (o pasăre mi s-a căcat egzact pe unul din tricourile albe!!!), apoi mi-am făcut bagajul şi am luat-o la drum. Am mers la ieşirea din sat înspre direcţia ce mă interesa şi am stat vreo 2 ore până am prins ocazie ce m-a dus cca. 60 km până în următorul sat. Aici am făcut pentru prima oară autostop din cort! Ploua! Aşa că stăteam în cort, iar când venea câte o maşină ţop afară! Se cam speriau de mine, dar până la urmă m-a luat un gipan până în următorul sat. Acest sat era unul tare dificil! Răsfirat pe câteva dealuri, nu vedeai de dealuri pe unde merg drumurile şi deci mi-a fost foarte greu să găsesc drumul spre următorul sat: Tes ... care se afla la 120 km depărtare!!!

Am oprit o maşină ca să întreb cum ies din satul ăsta înspre Tes. Nu au reuşit să priceapă ce vreau cu toate că am desenat pe nisip un cerc şi le-am zis că ăsta e Barunturundu, le-am desenat drum care "exit" Barunturund în direction of Tes. Eu vreau la Tes! Văzând că nu mă înţeleg, măcar au fost atât de ... ne-inspiraţi să mă ducă la profesoara de engleză din sat! Zic neinspiraţi pentru că, deşi tipa rupea 2-3 cuvinte în engleză, ea voia să mă lămurească să mă ducă ei cu maşina şi să le plătesc! Ei urmau să meargă în noaptea aia la Ulan Bator şi îmi explica câţi bani îmi ia până la Harahorum (Kharakhorum), câţi până la Ulan Bator şi îmi explica că de vreau, de la Harahorum pot lua avion! Era şi o mare imbecilă şi o mare cretină care, chiar dacă era profesoară de engleză, abia rupea 3 cuvinte în engleză. Şi mai era şi o nesimţită ce încerca să aibă un câştig financiar pe spatele meu şi tot insista să îmi explice chestii şi trestii. Nu pricepea că toţi banii mei cash erau cca. 15 euro, iar pe card mai aveam maxim 30 euro! Fiindcă era imbecilă credeam că nu înţelege, aşa că am tot

stat şi am încercat să o lămuresc vreo 3-4 ore. I-am explicat ca la cei mai retarzi mongoli, crescători de vite ce e AUTO-STOP-ul (vezi mai sus) şi până la urmă m-am dat bătut. Am rugat-o să îmi umple flaconul cu apă, i-am mulţumit pentru mâncare (îmi dăduse să halesc), l-am luat pe Columb şi pe Hotel Şanţ şi i-am zis că mă duc pe jos la Ulan Bator (cca 1100 km). A făcut nişte ochi... la cât era de proastă şi nesimţită, a meritat să fac mişto de ea!

Am întrebat lumea pe stradă şi am găsit până la urmă drumul spre magicul Tes. Am dormit în acea noapte acolo (24 spre 25 iulie 2013). Eram hepi că am găsit ieşirea spre Tes şi, chiar dacă mi-a luat 4 ore, cântam şi eram bine dispus! Stând acolo mi-am amintit multe chestii faine şi am notat următoarele pe o fiţuică:

"Îmi amintesc de serile ce le petreceam în timpul liceului în livadă sau la lebeniţă lângă pădure la Colţu' Verde cu unchiu' Ticu. Acele seri au o frumuseţe şi un farmec atât de aparte ... şi au avut un aport şi o influenţa atât de mare în formarea mea! Câtă pasiune, răbdare şi suflet a pus unchiu' Ticu în a se prosti cu nişte puşti şi a le deschide ochii şi mintea în multe aspecte ce privesc viaţa! Am crescut într-un mediu foarte religios, iar accesul la informaţie era super limitat. Mai mult de atât, aproape orice era interzis... noroc cu boala mea de a avea o plăcere sadică în a încerca orice e interzis!!! Aşa am învăţat foarte multe!

Unchiu' Ticu i-a influenţat pe puţini dintre noi pentru că majoritatea îl percepeau ca pe un mare păcătos (după cum îi învăţau părinţii) şi veneau să îl asculte doar datorită talentului său extraordinar de a face glume şi de a distra lumea. E ceva de comă de molipsitor: începe şi nu îl mai poţi opri!

Rămân amintirile cu jocul de cruce, table şi/sau şah, amintirile cu seminţele prăjite pe plită, cu cartofi prăjiţi în jar, cu poveştile ce se lungeau până la 4-5 dimineaţa... iar noi ne trezeam la 3-4 după-masa spre indignarea vecinilor care spuneau că suntem nişte neserioşi şi puşlamale, că părinţii noştri lucrează dincolo, iar noi ne distrăm. La Colţu' Verde între păduri am lucrat ca paznic la un lan de lebeniţă între clasa a 11a şi a 12a... rămâne amintirea bucuriei şi primului meu sentiment de bărbăţie datorat faptului că pentru prima oară nu am mers acasă 6 zile şi 6 nopţi! Şi m-am descurcat singur cu slănină, pită, ceapă şi ce mai era pe acolo! Lebeniţă cu pâine, etc! Conta că eram fericit! Conta că aveam eu sentimentul ăla că îs pe coama mea! Şi rămâne amintirea cu Nero care mi-a mâncat într-o zi toată slănină şi amintirea cu bătaia ce şi-a luat-o săracu' ... să îl fi văzut cum a zburat în şanţ, etc. Ce să faci!? Aşa e la ţară! Mai iei bătaie! Şi eu am luat, nu numai el. Deci, cei cu poliţia animalelor, nu îmi săriţi în cap! Cândva poate mă voi gândi cu aceeaşi nostalgie la Mongolia, dar cu siguranţă acele seri petrecute cu unchiu' Ticu îmi vor rămâne cele mai dragi amintiri ale vieţii mele! Era altfel atunc.! Eram copil, visam într-un mod unic, lucrurile aveau un farmec aparte! Eram atât de sălbatic şi mă simţeam atât de bine în pielea mea! Şi amu îs nebun, dar ăsta e flower power!!! Pepsi Cola. Joacă de copii! Cosmin ştie cel mai bine, el a simţit şi înţeles cel mai bine frumuseţea nebuniei şi sălbăticiei mele! Nu mă aşteptam să o înţeleagă mulţi. Adică, chiar eram ciudat, dar nu mi-a păsat niciodată de părerea altora. Cosmin a înţeles cel mai bine pentru că el, dragul meu ţigan, are acel al 6

lea simţ şi o inteligenţă instinctivă aparte. El a înţeles că făceam toate nebuniile pentru că mă făcea să mă simt bine, pentru că aşa lăsam să danseze viţelul din mine! Ştiţi cum îs viţei când le dai drumul prima oară din grajd primăvara? Când dau prima oară de aer curat şi de natură? Zburdă de zici că se dezbină!!! No, asta e definiţia mea pentru viaţă! Ori o trăieşti ca un nebun şi te "dejghini" ca o jâtă proastă ori... eşti diferit de mine şi eşti fain aşa cum eşti!!!

Pauză publicitară: tre să mă duc să mă cac. Staţi să calculez distanţa faţă de cort la care trebuie să îmi fac nevoile ca să nu mă ajungă mirosul... ok! Răspuns final. Brb! Ah! Să nu uit şerveţelele, că iar tre' să dau cu buruieni sau nisip!"

Şi am revenit în cort şi nu am mai avut chef de scris, m-am lăsat purtat de amintiri şi am preferat să zbor, să visez!

A doua zi dimineaţă, la 5 minute după trezire, m-a luat un camionaş până în Tes. Era şoferul şi şeful, dar camionaşul meu era echipat cu 2 scaune în dreapta şoferului. Eu am încălecat scaunul din mijloc... care nu avea spătar! Aşa că l-am aşezat cu grijă pe Columb la spatele meu pe post de spătar. Bun băiat, Columb ăsta! Şi chiar îmi e de mare folos pentru că e foarte practic şi inteligent conceput. Chiar le mulţumesc mult celor de la Columbia pentru el! De treabă, băieţii! Şi cu cât trece timpul relaţia mea cu Columb e tot mai puternică. La început nu prea aveam răbdare cu el. Nu eram obişnuiţi. Adică eram bucuros cu el, că rucsacul, piesa de muzeu ce îl avusesem înainte era de 1000 de ori mai groznic. Dar, totuşi, o relaţie cu un rucsac e greu de legat! Adică să vă explic: eram cu Mircea prin Bucureşti, eu cu Columb în spate şi am uitat să pun ceva în el, aşa că, nervos, am înjurat şi am preferat să duc acel obiect în mână cu toate că era greu, voluminos şi incomod. Mircea m-a întrebat ce naiba e cu mine, de ce m-am enervat şi de ce nu pun obiectul în rucsac!? I-am zis: Vrei să vezi de ce?! Uite! Şi am desfăcut ruscasul şi am pus obiectul! După ce a văzut cât de complicată e operaţiunea şi cât timp ia, a priceput. La cea mai simplă operaţiune tre să desfaci 3 cureluşe şi şnurul rucsacului sau fermoarul! Şi ăsta e un rucsac inteligent şi practic! Deci, cea mai simplă operaţiune împreună cu datul jos din cârcă şi urcatul din nou în cârcă al rucsacului durează minim 2-3 minute!

Ajuns în Tes am început să întreb care e ieşirea spre Asget. Am întrebat 2 persoane mi-au zis acelaşi lucru, dar am mai întrebat şi o a treia persoană pentru a fi sigur. Tipul m-a întrebat de ce, i-am explicat faza cu AUTO-STOP şi mi-a zis că să stau la el în iurtă, că el merge peste 4 ore mai încolo de Asget. Numrog! Că mă duce 150 km. Mi-a dat să mănânc, am dormit vo 2 ore, apoi am luat-o la drum! Dar, înainte să o luăm la drum, a venit preotul din sat să ne binecuvânteze (sau ceva de genul). Ne-a dat să mirosim un praf ce puţea fain şi era băgat într-o sticluţă de ojă de unghii! Apoi a trebuit să plecăm capul şi el ne-a pupat pe frunte, măcar nu l-am pupat noi cum se obişnuieşte pe la noi.

În drum spre Numrog am văzut primii copaci în Mongolia. Primele păduri, după cca 500 km. Ajuns în Numrog i-am explicat că eu dorm în cort, mi-a zis că nu e bine că e periculos şi m-a băgat într-un fel de hostel care m-a costat 1,05 euro!!!! FIŢĂ!!!! Era un divan pe care se întindeau mulţi...

N-am dormit prea bine că tot intrau şi ieşeau ăştia, făceau gălăgie, mă înghesuiau, dar a fost bine că am dormit în acel loc pentru că în noaptea aceea a fost foarte frig, Numrog fiind undeva în munţi. Dimineaţa, m-am trezit şi am ieşit la drum. După câteva ore, a apărut un motociclist rus din direcţia opusă. Mi-am amintit de Mihai şi mi-a fost drag omul, m-a întrebat de drumul spre Ulangom - Taşanta şi i-am zis de acel râu umflat şi de faptul că trebuie să ocolească. În timp ce vorbeam cu el, a apărut o primă maşină după câteva ore şi a trebuit să îl las uitând să îi zic de acel sat părăsit şi de faptul că acolo nu este benzinărie chiar dacă pe hartă apare. Dhiar mi ciudă, dar stătusem câteva ore şi mi-a venit maşina. S-o fi descurcând el! Maşina mea - m-a dus direct Harahorum!!! Capitala lui Gingâs Han!!! Am prins 600 km dintr-o bucată în Mongolia! După ce la început mă chinuisem 5 zile pentru 100 km. Am mers încet şi greu şi înghesuiţi că eram mulţi în maşină. În total a durat 24 ore! Închipuiţi-vă cca 20 de ore de mers pe drum de ţară plin de gropi cu 20-30 la oră. Am făcut o febră musculară la fese şi la spate de nu e bine de povestit. Noroc că ultimele 3-4 ore au fost făcute pe drum asfaltat. Deci a fost foarte, foarte greu şi obositor... şi dacă, pe lângă oboseală şi iritaţie, mai pui şi muzica lor oribilă... damblageşti!!! În Harahorum am fost lăsat la curtea imperială a lui Gingâs Han. Bucuria întâlnirii cu Gingâs Han:

Gingâs Han şi cerberul ce îi păzeşte cetatea au zis: SALVAŢI, ROŞIA MONTANĂ!!!

În această cetate e un ansamblu de temple budiste. În această "cetate" am întrebat o tipă dacă nu ştie engleză. Vorbea engleză, aşa că am asaltat-o cu întrebări. Nu ştiam ce drum să iau din Kharakhorum: spre sud-vest deşertul Gobi Altai (munţi) sau spre est - Ulan Bator, ca de acolo să o iau spre sud spre deşertul "Gobi cu nisip". Am întrebat-o care e mai fain şi am decis să merg în "Gobi cu nisip" şi, deci, să iau Ulan Bator. Am mers cca 15 minute pe jos până la ieşirea din Harahorum şi acolo am stat vo 20 de minute până am prins direct ULAN BATOR!!! Nu îmi venea să cred: în sfârşit, aveam să ajung la Ulan Bator. Am avut momente în care am crezut că nu o să mai reuşesc. Pentru mine Ulan Bator = Fata Morgana! Şi am prins-o!!! Şi am iubit-o. LOL! Oricum m-am bucurat enorm!!!

BUCURIA INTRĂRII ÎN ULAN BATOR!!!! În timp ce îmi făceam pozele astea, se uita lumea la mine ca la urs:

... ioi că plâng de emoţii când văd poza asta. A fost ceva de NEDESCRIS Mongolia asta...

Cei trei tipii ce m-au dus la Ulan Bator mi-au oferit o experienţă pe cinste! La un moment dat, am oprit într-o parcare să ne dezmorţim oasele şi să ieşim din maşină. Am văzut doi copii de 5-6 ani luându-se la trântă! Ei, văzând scena asta, mi-au zis să mă iau la trântă cu şoferul. Mi s-a părut ciudată propunerea. Şoferul era cam de vârsta mea 25-30 ani, iar ceilalţi doi aveau peste 50 de ani. Oamenii au insistat să mă iau la trântă cu tipul. Ăsta era cu cca 7-8 cm mai înalt ca mine şi minim 5-

6 kg mai greu. Mi-am zis că oricum mă pune, n-am nimic de pierdut, mi-am scos lucrurile din buzunare, mi-am pus ochelarii jos şi dă-i bătaie! Ne-am tachinat puţin cu mâinile şi apoi a avut el o mişcare bruscă cu care a luat un avantaj. Dar m-am răsucit, l-am cuprins din spate în jurul pieptului de-a curmezişul, i-am băgat o mână pe sub braţul drept şi alta peste umărul stâng, după cum se vede în poză. L-am întors peste cap, am dat cu el de pământ şi l-am ţinut strâns acolo jos până s-a dat bătut.

Reuşită poza! A prins exact momentul în care mă scremeam să îl învârt şi prinde concentrarea şi încordarea picioarelor şi a spatelui. Ar fi fost super dacă poza câteva fracţiuni de secundă mai târziu, ieşea o poză genială!

Oricum m-am mirat că l-am pus! Sincer nu mă aşteptam în nici un caz să pun un cal mongol la trântă. Ei bine, de aici, începe însă partea faină a experienţei mele cu aceşti gagii! După ce au văzut că l-am pus, mi-au explicat că ei mă respectă că l-am pus pe un mongol la trântă, că ei îs urmaşii lui Gingâs Han şi pentru ei asta e bărbăţie! Că am "paloş" mare şi îmi arătau prin semne: tu (degetul spre mine), ai puţa (şi se prindea de mădular) MARE (şi arată antebraţu'). Apoi mi-au zis că dacă eu îs român, lor de amu' le plac românii şi îi respectă! Apoi au oprit la un restaurant şi mi-au dat să halesc:

Apoi mi-au plătit o plimbărică cu o camilă (0,5 euro a costat distracţia):

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Apoi au început să cânte oribilele lor melodii patriotice şi m-au pus să cânt cu ei. Când s-au prins că nu pot spune un cuvânt în limba lor mi-au zis eu să fluier. M-am conformat! Ei mi-au oferit o experienţă pe cinste şi m-au făcut să mă simt foarte bine, aşa că, de ei se simţeau bine în modul ăsta, mă bucuram să contribui... chiar dacă le urăsc muzica! Iar la urmă, cireaşa de pe tort m-au pus să le cânt eu cântece de vitejie de-ale noastre. No, asta am făcut-o cu drag!

În tot acest timp, ei beau din vodka lor oribilă! Le-am explicat că am o boală la stomac şi nu pot bea vodkă şi aşa am scăpat de băut. În semn de respect faţă de ei, trebuia să îmi înmoi buzele în vodkă de fiecare dată când ei beau un "shot". Era ca şi cum şi eu beam cu ei!

A fost o experienţă pe cinste! Am ajuns în Ulan Bator şi gagiul e foarte mare. Aproximativ cât Bucureştiul în ceea ce priveşte populaţia. Are o populaţie de 1,7 milioane locuitori în condiţiile în care toată ditamai Mongolia are 2,8 milioane! E un oraş haotic şi murdar. Peste tot se construieşte şi peste tot sunt gunoaie, mai puţin în zona centrală care e îngrijită. Spuneam că e aproximativ cât Bucureştiul în ceea ce priveşte populaţia pentru că în ceea ce priveşte suprafaţa e mult, mult mai întins! De ce? Pentru că cea mai mare parte a lui e formată din case şi iurte. Doar în centru sunt câteva blocuri, iar în rest pe mai mult de 10 dealuri dimprejur sunt case şi iurte. Ulan Bator-ul e

"ornamentat" cu tot felul de chestii foarte, foarte funny: de la grafity care spun "I wanna to sex", la baruri cu reclame foarte atrăgătoare de genul, "Karaoke of love".

Ulan Bator e făinuţ. Merită vizitat! Chiar dacă 80% din oraş e oribil, aglomerat, murdar... parcă ai fi în India, centrul e modern şi drăguţ. Piaţa centrală are pe una din laturi Parlamentul care e păzit de cine altul, decât Gingâs Han, materializat într-o statuie imensă. Tot în piaţa centrală au în centru ceva unic! Un muzeu cu un schelet întreg al unui dinozaur:

Apoi, au un muzeu de artă care e ceva extraordinar!!! Aşa ceva nu o să mai vedeţi nicăieri. Şi dacă eu, unul ce nu am răbdare la muzee spun asta, înseamnă că e ceva prăpăstios de bengos! Au bucăţi de stâncă luate din peşteri cu desene făcute de troglodiţii ce au trăit pe acolo acu zeci de mii de ani, au tot felul de piese de artă mongole vechi de mai bine de 1000 de ani, etc. Problema e că nu poţi

face poze. Adică poţi, dar costă 10 euro, iar eu nu mi-am permis. Dar mi-am permis să fac pe blat câteva poze!!! Yupi!

În Ulan Bator am mai vizitat Palatul de Iarnă, Bogd Khan, care e un complex de temple budiste. Şi ultima chestie ce am vizitat-o în Ulan Bator şi cea mai dragă pentru mine, e un deal pe care ăştia au "desenat" din pietre portretul lui Gingâs Han. Îmbrăţişându-l pe Gingâs Han:

Toate astea pot fi vizitate într-o zi. Ulan Bator-ul nu merită mai mult de o zi. După ce le-am vizitat, m-am cazat 2 nopţi la un motel cu 10 euro pe noapte şi timp de 2 zile am stat la un internet cafe din apropierea acestuia scriind partea a doua a poveştii Rusiei şi povestea Mongoliei de până

atunci. Internet cafe-ul era ieftin, Doamne s'mulţam! Trei ore - 1 euro! Ulan Batorul e cea mai rece capitală a lumii. Apoi am zis că mă duc în deşertul Gobi. Încercând să aflu cum să ies din Ulan Bator spre Gobi am intrat în vorbă pe stradă cu toţi care îi auzeam că vorbesc engleză. Nu prea ştia nimeni nimic. La un moment dat am auzit pe cineva vorbind spaniolă şi am intrat în vorbă şi cu ei. Era un cuplu de vârsta a treia care impresionaţi de povestea mea s-au tras în poză cu mine în faţa statuii lui Gingâs Han, spunându-mi "Eres un monumiento!" După ce am făcut poza mi-au cerut adresa de e-mail şi m-au notat în carneţel: "rumano loco autostopista"!

După mai multe încercări, am dat în sfârşit de cineva care îmi putea oferi informaţii despre Gobi. Doi olandezi ce fuseseră cu o excursie organizată contra cost în Gobi şi mi-au zis că nu merită să mergi 600 - 700 km pentru 2-3 dune de nisip! Mi-au zis că Gobi-ul e cu ceva boscheţi şi nu e nimic interesant. Chiar n-avea rost să fac 1300 - 1400 km pentru o poză cu o dună de nisip, ţinând cont că mi-ar fi luat cca 10 zile.! Aşa că m-am cazat două zile la un hotel super ieftin şi murdar, cu 10 euro pe noapte, iar în cele două zile am stat într-un internet cafe şi am scris toate aventurile din ultima perioadă. Net-ul era foarte ieftin, 3 euro pentru 12 ore. Într-una din aceste două zile am vrut musai să îmi rad cei doi trei floci de mustaţă şi a trebuit să îmi cumpăr lamă... a fost un chin să o fac pe tipa de la magazin să priceapă ce vreau. Un chin dar şi o comedie, mă trăgeam de floci de mustăcioară, mimam că mă rad cu degetu' etc. După acele două zile am luat-o spre nord, spre mama Rusie! Drum spre nord nu era din cauza reliefului, aşa că trebuia să o iau în primă fază spre vest (Harahorum) preţ de 19 km până la o intersecţie unde drumul făcea dreapta spre nord! Dat fiind că în Ulan Bator orice maşină poate fi oprită pentru autostop contra cost (taxi), am oprit o maşină şi i-am zis că mă duc până la intersecţia cu pricina! Aveam şi hartă.. pentru că după 25 de ţări autostopate fără hartă, a 26a (Mongolia) m-a învins şi m-a făcut să îmi cumpăr o hartă. Cu tot cu hartă şi povestind la telefon cu o amică de a lui ce ştia engleză, a trebuit juma' de oră să îl fac pe om să înţeleagă ce vreau. Îmi tot spunea că acolo nu am nici autobuze, nici tren. Nu pricepea nici cum, ce e ăla autostop chiar dacă i-am zis de 3 ori povestea cu "AUTO STOP"!!! Aşa că i-am zis că mă duc pe jos în Rusia!!! După juma de oră de chin, soluţia magică ce l-a făcut să priceapă a fost să pun (a 100a oară) degetul pe hartă în locul intersecţiei, dar să şi fac acest semn cu palmele:

Nu ştiu ce conexiuni fac neuronii creierului acestui tip, dar îi făcusem alte 10 tipuri de semne de intersecţie: cu degetele, cu pixul şi degetul, cu pixul pe hârtie. El a priceput doar când a văzut imaginea magică de mai sus... CE FERICIRE!!!! CE ELIBERARE!!! Cât stres e să explici o chestie de banalitatea acesteia, timp de juma de oră (în alte cazuri ore)! Aici, la chestiile astea ce ţi se par banale, îţi pui creierul la lucru încercând să le "desenezi"/descrii şi în alte moduri! Super hepi am ajuns la destinaţie şi i-am plătit vreo 7 euro, după ce am negociat. Că îmi ceruse 10, iniţial.

De aici, m-a luat primul BMW X5, în viaţa mea! I-am zis: "Besplatna, problem?" Nu era problemă, aşa că am urcat sus şi eram hepi ca un copil prost că am bifat şi un X5 la CV-ul meu de autostopist!! A oprit şi mi-a făcut cinste cu un gulaş mongol. Asta e singura chestie comună între maghiari şi mongoli pe care eu am descoperit-o. Limbile lor nu seamănă deloc! După 200 km când am ajuns la destinaţie mi-a cerut bani. Stupefiat, i-am explicat că ne-am înţeles că "besplatna"... Tipul vorbea destul de bine engleză!!! Îmi zicea că nu, că eu să îi plătesc benzină, că el mi-a zis că tre să plătesc.... m-am ENERVAT!

-Când naiba mi-ai spus? Ţi-am zis că "besplatna" şi vezi că îs călător cu rucsac şi cort, vezi că am haine simple, tu ai impresia că eu îmi permit taxi pentru 200 km!? Nu îmi place de tine! Nu eşti un om bun! Nu eşti un om corect!!! Dar nu vreau probleme. Dacă tu consideri corect ia-mi toţi banii, 5 euro (mai aveam cca 80 pe card).

-5 euro e prea puţin!

-Ok! Ia aparatul foto sau telefonul!

-Aparatul foto!

-Ok! Stai să îmi iau cardul cu pozele!

Am scos cardul, i-am dat aparatul foto şi am plecat bucuros că am scăpat de nesimţit şi de situaţia aiurea. N-am avut încredere să cobor din maşină ca să îmi iau rucsacul din portbagaj, aşa că am trecut printre scaune pe bancheta din spate şi de pe banchetă m-am aplecat în portbagaj de unde mi-am luat rucsacul, apoi am coborât. Eram bucuruos că s-a terminat cu bine ...cât de cât.. dar, în gând, mi-am zis: "Karma, când o să i-o dai pe la spate lu' ăsta să îi şopteşti: <Asta e şi pentru Timo!>". Chiar mi se rupea de aparat şi de orice. Am uitat să povestesc că în acea zi am fost nevoit să îmi arunc bocancii că mi s-au rupt de tot. Bun, deci nu mi-a păsat de aparatul foto... numai a doua zi când am dat într-o semi-depresie. Am avut hemoroizi, rămăsesem fără laptop, fără ghete... dar şi fără aparat foto??? Toate au fost suportabile până la faza cu aparatul foto. Dar să fac înconjurul lumii şi să nu pot face poze, să nu am amintiri, m-a întristat maxim! Cine să îmi trimită aparat foto şi la ce adresă? Să stau 2 săptămâni să aştept un aparat foto din Europa? Mult ghinion am avut anul ăsta cu aparatele foto. Am avut două aparate foto toată viaţa mea, iar în ultimul an, altele două. Unul s-a spart sărind din buzunar, când eu am sărit de pe scaun la un gol de-al lui Messi. Atunci eram în

Europa şi cineva mi-a trimis rapid un aparat foto... DAR ACUM???!!! Dar am zis că, ce naiba? Bag piciorul! Cum spune o melodie: “You can take me everything I have! You can break everything I am! Like I'm made of glass!!! Like I'm made of paper!/Go on and try to tear me down! I will be rising from the ground LIKE A SKYSCRAPER!!!! LIKE A SKYSCRAPER!”.

Am decis că cu cei 80 euro voi merge în Irkutsk (că oricum urma să vizitez Baikalul) şi îmi voi lua un aparat foto second hand, chiar de voi rămâne fără nici un leu! Şi aşa am făcut după cum veţi putea vedea în a treia poveste a Rusiei.

Tipul ce mi-a luat aparatul foto m-a lăsat în centrul acelui oraş şi era şi noapte. Am întrebat pe mai mulţi cum pot ieşi spre nord şi nu m-a lămurit nici unul. Ultimul pe care l-am întrebat nu pricepea nicicum ce e autostopul şi de ce vreau să ies din oraş. I-am explicat că merg pe jos. Până în Rusia! 120 km! Omul a zis că nu e posibil aşa ceva, că nu mă poate lăsa să fac asta, aşa că m-a dus la gară şi mi-a luat bilet la tren până în vamă şi mi-a dat şi vo 3 euro bani de buzunar! Şi uite aşa am făcut autostop cu trenul! Pentru că, pentru mine autostopul e transportul gratuit! Ce mi s-a părut super funny e că simbolul companiei naţionale a căilor ferate mongole îs .. 2 cai ... frumoşi! Dar n-am avut aparat foto să pot face poză...

A fost totul bine până acum! Pentru că s-a terminat cu bine şi pentru că am avut parte de aventură, dar mi dor să mă "gunoiesc" cu Mircea şi să râd de să mă tăvălesc pe jos la propriu ca un retard cu Miezu'. Mi dor să ies într-un club cu nebunii mei şi să facem haos. Încep să îmi lipsească unele lucruri de acasă şi mă întreb dacă cei care au reuşit "să se piardă în lume" ani de zile au fost nişte neadaptaţi sociali care nu au avut prieteni acasă şi nici lucruri la care să le poarte dorul?! Cam asta ar fi explicaţia şi părerea mea! Însă rămâne de văzut. Eu dau bice şi hit the road!

Chestii interesante despre mongoli şi Mongolia: mulţi din ei îşi vopsesc acoperişul casei în culorile steagului naţional. Nu au monezi, doar bancnote! Pe toate bancnotele mai mari de 500 tugruk e figura lui Gingâs Han! Cea mai întâlnită bancă în Mongolia se numeşte Han Bank. Când îs mulţi într-o maşină, te împing, te înghesuie şi în curbe se lăsa pe tine ca nişte nesimţiţi ordinari. Nu i-au învăţat la şcoală că e grea carnea de măgar! Prin Rusia şi Siberia am mai văzut hitchkeri... în Mongolia nici unul. În Mongolia am văzut un câine ce semăna leit cu răposatul Pufi al nostru...

VII) RUSIA – PARTEA A DOUA

Dragi Cipri, Anca, Vlad şi Sergiu am reintrat în Rusia, în Siberia, de fapt... şi am strigat: BACK TO CIVILIZATION!!!!! Pe bune, nu glumesc! Siberia e la ani lumină în faţa Mongoliei! Am reintrat în Rusia după opt controale la cele două vămi. Incredibil: câte patru pe cap de ţară - vită furajeră... sau cel puţin crescătoare de vite furajere. Mongolia mă lăsase fără laptop, ghete şi aparat foto! Am reintrat în Rusia în şlapi! Ca Gheorghe Golu'! Ce Badea Cârţan cu opincile lui super comode şi de firmă!!!??? Ce Roma? Siberia fra'! Amu serios. S-o fi învârtind în mormânt bietu' om de oftică că l-am dovedit! Am reintrat în Rusia şi urma să o iau spre vest pentru a vizita Baikalul, ca apoi să o iau din nou spre est cu destinaţia: Vladivostok!

După graniţe, pe o ploaie mărunţă, am stat o oră până m-a luat un locotenent de armată cu o rablă de Kamaz (o cisternă ce ducea motorină la unitatea sa). Nu de alta, dar a fost nevoie de o oră ca să mi se mureze copitele înşlăpuite! Încep să iubesc aceşti oameni ai armelor din Rusia.... sunt de foarte departe cei mai săritori, cei mai camarazi... chiar au spiritul ăla de echipă! E ceva super! Kamaz-ul său nu era "full option"... nu avea casetofon. Aşa că, tipul, pentru a asculta muzică, a improvizat o şmecherie de radio ce era pus pe scaunul dintre noi. Radioul era "conectat" cu oarice din bord prin nişte fire ce mai scoteau câte o scânteie din când în când, ca să "aprindă" atmosfera. Credeţi-mă, nu mă pricep la sportul ăsta cu fire de înaltă tensiune.. de când îs copil nu m-am mai jucat cu ele şi nu m-am mai urcat pe stâlpi de telegraf! Abia fac faţă la problemele ce mi le "ridică" stâlpul meu de telegraf. Toate firele erau lipite cu bandă izolatoare, asta vi CLAR!

Între picioarele mele mai era un pasager... şi, din fericire, nu mi-a umblat la şliţ. Câinele lup al unităţii! De ăla ca în filmele cu Lesi! Sau Rex "feliudieleu"? Ştiţi cum zic, nu? De ăla la care îi zâmbeşti, îl mângâi ca un lingău prefăcut şi l-ai pupa şi în cur numa' să nu îţi facă nimic... dar tu, de fapt, i-ai crăpa ţeasta în prima fracţiune de secundă în care nu e atent!

Şi ascultam noi aşa muzică, iar Kamazul "ne legăna" (dansa) în ritmul muzicii dând cu noi prin toate gamele.. până când la un moment dat, îl aud pentru a treia oară în Rusia pe Gheorghe Zamfir, cu al său minunat Lonely Sheperd... Realizezi cât ţi de dragă ţara.. când nu o mai ai! Zamfir chiar e foarte ascultat în Rusia, dar nici unul nu ştie că gagiul e român. La urmă, locotenentul mi-a dat 55 ruble parcă, zicând ceva de genul:

-Ia, să ai de-o zamă!

-Borş o să fie! Promit!

Pe chipul omului se putea citi "BUNĂTATE"! Îi invit pe preafericiţii noştri să vină să înveţe de la ruşii mei! Nu poţi decât să îi iubeşti sincer pe oamenii ăştia şi să îţi fie atât de dragi... Ce am eu aşa special că opresc de mă iau egzact ei?

M-au mai luat câţiva pe distanţe scurte, iar, apoi, m-a luat Serghei cu al său “America” – aşa numesc tiriştii ruşi camioanele alea imense americane. E plin de ele pe aici. Plin de camioane americane second hand, secând hend. Tipul conducea ca un nebun!!! Prima oară în viaţa mea - cu un tir cu 105 km/h!!! Tot pomenesc grozăvii petrecute pe camioane/tiruri ruseşti... aş ruga mult ca cineva să le noteze şi la urmă să facem un profil al magicului tirist rus!!!! Tirurile în Rusia, nu au limitator de viteză!!! Un tirist mi-a zis că a mers cu 140 km pe oră cu tirul său şi îl cred!!! Pentru că am mers în camionul său 5 zile pe drum de piatră... şi numai eu ştiu cum a condus. Un alt aspect demn de menţionat legat de camionul lui Serghei, e faptul că uşa şoferului nu se deschidea şi tot timpul trebuia să coboare pe uşa mea. Pentru că tipul chiar era CLASNA (cool, pe ruseşte), a oprit să îmi plătească o prostituată, JUR! Cum poţi să arăţi unui bărbat prietenie cavalerească mai bine!? NU POŢI! Problem... pizdieţ! Tipa voia prea mult! Nu s-au înţeles la bani.... Gagica profita că pe câteva sute de kilometri în imensa Siberie deţinea monopolul în acest sport extrem... n-avea alte consoarte să îi facă concurenţă.. vorba cuiva drag: ete p***! Dăm cu mâna! Cu altă ocazie!

Am mai mers ceva, apoi am oprit la un râu ca să ne spălăm transpiraţia de la subsuoară şi de sub alte încheieturi. După băiţă, în timp ce era în râu, Serghei prinde un DITAMAI PEŞTELE CU MÂNA! Avea vo două kg ... eu, cu ochii cât cepele, super uimit, sar în sus, aplaud, strig, îl felicit... El se pune pe un râs serios deasemenea, iar la urmă îmi arată plasa cu peşte ce o adusese din camion fără ca eu să văd... ŢEAPĂ! Apoi, a gătit şi am halit ca porcii! Eu nu mâncasem în ziua aia.

Mergeam aşa pe malul mult lăudatului Baikal.. şi gagiu' nu mă surprindea deloc! M-am gândit serios să îl las amanet şi să mă întorc spre Vladivostok, dar mi-am zis că mă duc în Irkutsk să-mi iau aparat foto second hand. Până la Vladivostok nu mai aveam alt oraş mare pentru cca 4 000 km! Şi bine am făcut... altfel ratam unele din cele mai faine şi nebune zile ale vieţii mele de nebun! Bun... Am continuat şi Serghei m-a lăsat pe centura Irkutsk-ului pe la 1 noaptea. Am pus acolo cortul şi am dormit pentru ca dimineaţa să intru în oraş pentru a-mi scoate toţi banii de pe card şi pentru a-mi lua aparat foto. Restul nu conta! A fi cumva! Tot timpul a fost! A fost o muncă titanică să fac doi tipi să priceapă că vreau magazine cu aparate foto second hand, dar într-un final am reuşit. Dintre indicaţiile preţioase ce le-am primit cea mai mişto a fost următoarea: a numit un panou publicitar 'BIG ILUMINEIŞĂN'! Două ore am probat aparate foto (mă uitam la butoane să fie uzate, ca aparatul să fie întradevăr second hand, nu chinezărie de doi lei). Să vrei o gagică de aparat foto uzat... folosit.. cu experienţă, de fapt! Mi se pare normal! Treaba asta e opusul unei poveşti ce mi-a zis-o tata când îmi dădea lecţii de verificat maşinile la târg. Povestea era în felul următor: era un tip ce şi-a dichisit rabla de Dacia (vopsit, dat kilometraj înapoi etc) şi a făcut-o să pară avion cu reacţie. Vine un client bătrân, priceput şi i-o verifică în cel mai mic detaliu. La urmă îi spune: “Schimbă şi pedala de acceleraţie că e găurită! Apoi o dai!” Vă daţi seama câţi km avea? HA HA HA!

Eu până la urmă, am luat un Nikon S3500 cu 2200 ruble (220 lei). Ceruse 2500, dar fostul vânzător de lebeniţă din mine, cel din piaţa Flora (Cluj), l-a scos la 220! E bun aparatul, e compact - micuţ şi face poze foarte ok.. exceptând peisajele... ata ete! La banii cu care l-am luat, e foarte bun! Cel mai bine e că aparatul are baterie proprie, reîncărcabilă la curent. Pentru că fostul era pe baterii

de alea Duracell şi, în doar două luni, dădusem 20 euro numa' pe baterii. Deci, cretinul de mongol, pe termen lung, mi-a făcut un bine! Ne uităm doar la partea pozitivă, copii! Capiş? Mai ales, că fostul era mare şi trebuia să îl port la gât şi era tare incomod. Dar, a fost foarte bun aşa cum a fost, că l-am căpătat după ce am spart un alt aparat foto tot căpătat... spart la un gol de-al lui Messi!

Îmi mai rămăseseră 1000 ruble la viaţa mea după ce am luat aparatul foto. Urma să o iau spre Vladivostok, dar, totuşi, am zis să întreb nişte tineri localnici unde ar fi Baikalul cel mai fain... tot auzisem că e atât de tare Baikalul ăsta şi poate nu îi vizualizasem eu formele din unghiul potrivit. Ei bine, 3 tineri ruşi mi-au recomandat fără echivoc OLHON ISLAND! Eu venisem dinspre Ulan Ude, pe coasta de sud, iar OIhon era pe coasta de vest undeva pe la mijlocul lacului, deci destul de înspre nord. Daţi o geană pe o hartă! Deci, întradevăr pe unde trecusem eu cică nu se vedeau bine fesele eroticului Baikal! Bun! Şedinţă de comitet cu băieţii mei (Columb şi Hotel Şanţ) şi decis: merem în lacul Baikal pe insula Olhon! Ultimul tip ce l-am întrebat m-a şi dus la maşrutca ce mă scotea în nordul Irkutsk-ului pentru a face autostop spre Olhon. Pentru că aştepta maşrutca împreună cu mine m-am gândit că poate are treabă şi îl reţin. I-am mulţumit de ajutor şi i-am explicat că sper că nu îl reţin, mi-a zis că "me no telepizza, have time"! Cât de tare! Tipul nu ştie bine engleză, nu a ştiut să îmi zică că nu se grăbeşte şi a improvizat atât de inteligent! Asta da! Tot el mi-a zis să nu dau bani pentru pus cortul pe insulă, avertizându-mă că la intrare vor încerca să mă prostească spunându-mi că nu pot campa decât în locuri special amenajate şi contra cost. I-am mulţumit sincer şi BALŞOI (mare)!

WOW... cea mai grea muncă e scrisul! Sau e doar hangover-ul de după jumătatea de litru de vodkă de aseară??? ... vodka ce mi-a dat-o Vova... al cărui Ural e la fel de beţiv ca mine... soarbe 50 l motorină la sută de km! La cât e de mare calu'... cred şi eu! Mamă ce conexii îmi face mintea asta bolnavă. Cât de TAREEEEE! Nu ştiu când am ajuns aşa nebun, dar probabil anii de antrenament îşi spun cuvântul.. mă simt de 10 ori mai tare ca Eminescu când scot "gunoaie" de astea din mine. Un soi de ejaculare şi asta... o să vorbesc cândva despre cât de plăcut e fiecare proces de dat afară ceva din noi (de la căcat, la pişat, spermă, înjurături pentru stoaia, ireal şi chefere, etc)

Să revenim... Ajuns în satul de unde se ia feribotul spre insula Olhon şi neştiind unde e portul am făcut autostop. M-a luat o maşină pentru 500 metri! Chiar fusesem gâscă de data asta, dar în 500 metri le-am zis ce fac şi super impresionaţi mi-au cumpărat un suvenir din port:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

De fapt, m-au pus să aleg eu suvenirul! Doamna a fost, în special, impresionată. Super mişto gagica! De o căldură şi amabilitate ieşite din comun! În 31 iulie am călcat pe sfântul pământ al insulei Olhon! Feribotul a fost moca, iar la intrare după cum am fost avertizat, m-au întâmpinat nişte gagii cărora li se părea că am faţă de gâscă palidă pe spatele căreia se poate face un ban. M-au întrebat unde dorm şi le-am zis că la hotel (Şanţ ha, ha, ha). M-au întrebat dacă am rezervare şi am zis că da. Contrariaţi m-au întrebat că atunci ce e cu cortul de la subsioara mea! Le-am zis că e de lemn, le-am dat la revedere explicându-le să mă slăbească că mă grăbesc!

Prima amintire de pe Olhon e cu o Ladă veche ce merea nebuneşte… iar pe capota ei stătea un ditamai rus în slipi … crăcănat, distrat şi beat! Stătea la bronzat, v-aţi prins din prima. Cerul, îngerii şi sfinţii îmi proroceau în felul ăsta ce mă aşteaptă în acest RAI! M-am îndrăgostit imediat de acest loc! Aceasta e prima amintire! Multe altele nu mi le voi aminti niciodată! O să vedeţi voi de ce.

Юююшйцщш … ce distracţie e să foloseşti laptop cu meniul în rusă şi să încerci să ghiceşti care ce e… UUUU “papka” e folder (am nevoie de new folder).

Insula Olhon e mare că şi Baikalul e mare! Al optulea cel mai mare lac din lume şi cel mai adânc! Singurul loc cu apă dulce din lume unde trăiesc foci, deci în mod normal ar trebui să fi fost mare cândva... Aşa-i, dragi geografi? Eu am fost obsedat doar de cartografie, cartografie matematică şi istoria cartografiei, la restul tainelor geografiei nu îs prea bun! Apa din el reprezintă 25% din apa dulce de pe toată Terra dacă nu se iau în considerare gheţarii. Apa în Baikal nu e rece!!! N-ai băut tu destulă vodkă, nenorocitule!!! Eşti în Baikal, de asta ai venit aici. Pentru apă caldă, du-te în durerea mea, în Ibiza! Pe sfânta insulă Olhon vii din cu totul alte motive! Să fim clar înţeleşi! Deci, insula e mare şi are vo 3 sate pe ea! Am făcut autostop până la cel mai mare sat care e şi cel mai populat de turişti.. care caută dragoste, haos, drog, tremurul şi fiorul vieţii. Locul se numeşte Hujir şi e Mecca mea! Am întâlnit aici spanioli, francezi, belgieni, luxemburghezi, olandezi, nemţi şi elveţieni!

Am pus cortul pe plajă şi apoi am luat-o la picior ca să aflu dacă pot traversa lacul cu vo barcă! Îs fascinat de mic copil de mare, romane cu piraţi, epave de vapoare, etc. Am crescut undeva departe de mare, între vaci, oi, capre, cai şi nişte bijuterii de ţărani, aşa că marea era un fel de Fata Morgana, un vis interzis! Iar romanele cu piraţi citite în timp ce păzeam oile, o făceau şi mai interesantă. Revolta de pe Bounty, Căpitanul Singleton, Colonelul Jack, Papillon, etc. Tot la capitolul Magellan, în 2010 după ce am plătit petrecerea de rev cu toţi banii ce îi mai aveam, mi-am luat o machetă a vaporului cu care Francis Drake a făcut înconjurul lumii. O machetă mare! 1 metru înălţime pe aproximativ. 1 metru lungime! Până la salariul din 15 ianuarie am mâncat pită unsă cu cuţitul, pită cu apă, pită cu slănină, etc... dar vă jur că a MERITAT DIN PLIN! Două zile am stat şi m-am uitat continuu la vaporul ăla visând. Râdea Miezu' de mine de se spărgea:

- Ce faci mă, prostule!? Vezi că ăla nu e televizor!!! Gândeşte, nu fi plantă!

- Nu, fraiere! Nu e televizor, dar îţi dă nişte filme mai ceva ca un televizor! Ca un drog. E un drog! Şi continuam să visez!

Mai ţii minte, ţigane? ... dor mi de tine...

Apoi a venit nebunu' de Trnka la mine si când a văzut ditamai vaporul, m-a întrebat:

- Cu ăsta ce faci? Te dai pe Someş?

- Pe malu' Someşului echipă ca U Cluj nu-i!!! M***! M***! M*** ***! Că adevăraţii uişti nu scriu acele 3 litere! Pe ucluj.ro în clasament în dreptul CFR-ului apare: "***"! Vă spun treaba asta pentru că e chestie de cultură generală, domnilor! De veniţi la Cluj şi nu ştiţi asta, vă bat! Clujul are două echipe de fotbal! Universitatea şi Sănătatea! Să fim totuşi clari! Nu subscriu la rahatul xenofob de care dau dovadă o parte din uişti! Iubesc maghiarii şi Ardealul. Fără maghiari nu e Ardealul meu! Dar urăsc CFR pentru că suporterii lui nu sunt microbişti, ci fani ai performanţei! La fel ca steliştii şi irealiştii! Şi atât cu lecţia de fotbal că meditaţiile astea se fac contra cost, copii, iar eu vi le ofer aci moca!

Să revenim la pasiunea mea pentru vase. Deci, a traversa o mare (lac-mare) în visul meu cel mai umed (Siberia) ... era vis în vis! Era maxim! Era haos! Zona nu e foarte ieftină defel! Mai aveam doar 1000 ruble şi mă aşteptam ca biletul să fie mult mai scump... dar asta nu mă speria. Bun... Am luat la rând toate agenţiile de turism din sat! Toţi îţi închiriau vaporaşe, balonaşe... de săpun, dar toţi ziceau că nu este vapor care să traverseze lacul! No, dăvă-n puşca mea! CUM NAIBA? Nu cred! Nu mă dau bătut!!! Două ore am tot încercat! Chinuindu-mă să le explic ajutat de acest desen.

...pentru că aţi ghicit că nici unul nu ştia o boabă de engleză şi toţi se uitau la mine ca la nebun... de parcă îi întrebăm cum să traversez Pacificul! Sunt în Baikal! Întreb despre Baikal! Ce e aşa greu!? Cel mai mult m-a enervat cretina de la turist info center... care chiar dacă era bună cu draci, avea o atitudine de aia de comunistă borâtă ce stă la ghişeu şi îţi răspunde în flegmă... flegma-o-aş în freză! I-am zis 'la revedere' zâmbind şi adăugând: “Eşti bună, dar degeaba!”

Asta e! M-am dat bătut... urma să încerc iar, beat fiind! Adică, e ca atunci când te îmbeţi şi îţi aduci aminte că Dinamo a pierdut cu Steaua şi ridici mâinile ca pe stadion şi începi să scandezi în gura mare în club: “M*** Steaua! M*** Steaua! Exact cum am făcut în Oradea în 28 septembrie 2012 la petrecerea burlacilor a lui nebunu' meu de Cosmin.. şi un umflat de ăla cu chimicale care merge legănat ca un retard, a venit foarte pornit spre mine... dar l-a calmat calu’ meu! Ei bine, urma să beau! Şi să mă apuc iar să îmi urmăresc visul şi să caut vapor care să traverseze Baikalul! O să vedeţi ce a ieşit.

Şi mergând agale epuizat de oboseala comunicării cu geniile de mai sus, văd doi gagii ce păreau europeni. Merg şi intru în vorbă cu ei: ”Du iu spic ingliş?” WOW!!! PE TOŢI DRACII: ENGLEZĂ, SPANIOLĂ, FRANCEZĂ şi chiar GERMANĂ FLUENT! Luxemburghezii mei călători erau poligloţi. Ben - prof de geografie, Nataly - profă de germană. Nişte oameni super faini!

Ei - o călătorie trans-siberiano-mongoliano-chineză, eu cu poveştile mele. Când au auzit povestea mea, m-au invitat să continui să le spun poveşti la restaurantul la care musai trebuiau să îmi facă cinste.

Eu: Piz'dai samă că n-am renunţat!

Tu: Pu' las că-mi dau samă!

Am dat cu bere până au apărut doi ruşi minunaţi, cu sticloanţa lor de ABSINT, frate! Am onoarea de a vă o prezenta mai jos:

70 % alcool… şi nu îl stingi cu nimic! Ce Cola, Sprite şi muierisme!? În Siberia se bea, tată, CU STIL! Şi eu care spusesem în povestea Mongoliei că n-am văzut ruşi bând cu adevărat… le cer mii de scuze, cu sute de plecăciuni!

Gagiii pe nume Alexei şi Vitaly. Vitaly ăsta e un personaj principal. El a băut singur aproape toată sticla de Absint, apoi a băut o sticlă de şampanie!!! Şi mai reuşea să meargă… ce e drept doar

câte 2-3 metri, apoi cădea! Important e că se ridica. Asta e tot ce contează în viaţă. Să te ridici şi să mergi mai departe! Nu am văzut de când îl port pe Zeus în pempărşi aşa ceva... Sigur nici nu o să mai văd! Deci, omul ăsta nu ştie ce e aia hangover.. e beat continuu.. de fapt, şi eu urma să fiu la fel următoarele 3 zile, ha ha ha! Asta e o chestie ce o înveţi la ruşi: hangover-ul e un termen inventat de americanii ce nu ştiu bea! Ce beau puţin! Şi mai fac şi filme cu penibilitatea asta de concept, ha, ha!

O să încerc să explic ce monument de nebunie frumoasă e omul ăsta!!! Dacă nu o să mă înţelegeţi nu mai avem ce vorbi! Deja minim 90% dintre voi l-aţi judecat şi aţi gândit în termini de stereotipie zicând: "Rus alcoolist!" Bun! Asta e adevărat! Dar asta nu spune nimic despre el! Cuore, inimă de copil ca el .. rar! Atât eu cât şi Nataly şi Ben l-am îndrăgit şi apreciat enorm pentru omul minunat care e! De exemplu, actorul lui preferat e Jean Claude Van Damme, iar din gura lui auzi des: "Ai u-il bi bec"-ul lui Arnold! Şi iar o să judecaţi şi o să spuneţi cât de retard poate fi ca să se uite la aşa filme! Dar e treaba voastră? Se uită la aşa filme pentru că e copil minunat în felul lui. M-a făcut să mă întorc în copilărie şi să îmi amintesc cum mă uitam la casete video cu filme de genul Sport Sângeros. Pentru asta îi mulţumesc enorm! Nu poţi judeca un om atât de uşor. Dacă ai cel mai rudimentar al şaselea simţ vei vedea că omul e doar diferit! Chiar dacă bea în cantităţi industriale şi se uită la filme funny... o face de o manieră ce îl face un om minunat! Aici e momentul să menţionez o treabă: vin mulţi turişti americani şi europeni în Rusia, iar ei, spre deosebire de mine, Ben şi Nataly, se uită ca bou' la poarta nouă şi nu pricep nimic pentru că nu îi ajută capul! Nu reuşesc să înţeleagă aceşti oameni în complexitatea lor! Ei nu pricep că oamenii ăştia îs construiţi diferit. Mintea lor ştie doar ce a văzut la ei acasă! Vin, fac poze, râd ca nişte retarzi fără să înţeleagă ... şi se întorc în ţara lor tot turişti! Nu au învăţat nimic!!! Problema e că aceşti oameni limitaţi îs nesimţiţi. În Rusia se linguşesc pe lângă oameni ca Vitaly, se prefac că îs prieteni cu el, beau cu el... iar apoi când se întorc la ei acasă, povestesc la apropiaţi, scriu pe facebook sau pe bloguri tot felul de căcaturi. Că ruşii îs alcoolişti, că îs retarzi şi se uită la filme cu Van Damme, etc! EU ÎI URĂSC pe libidinoşii ăştia! Pe lângă că nu pricep nimic, mai împroaşcă şi cu căcatul de care le e plină gândirea. Ruşii îs amuzanţi? Indienii îs amuzanţi? Chinejii îs amuzanţi? Fiţi siguri că şi europenii îs! Doar că voi din interior nu vă prindeţi! De amu dacă vedeţi turişti chineji venind la noi şi râzând de noi, să ştiţi de ce! Să ştiţi că şi chinejii care râd, îs la fel de proşti ca europenii care râd!

Pentru mintea omului limitat cel mai uşor e să se amuze judecând şi generalizând pe criteriu de etnie, rasă, sex, orientare sexuală etc! Să se amuze de diferenţe! Atât îi poate mintea! E ca şi cum elefantul râde de om că el nu are TROMPĂ. Dar bietul elefant nu ştie ce trompă am eu, ce minuni face ea şi că ea, spre deosebire de banala lui trompă, e atotputernicul ZEUS ...care, întâmplător, l-a creat şi pe el! HA HA! Explic aici, aşa plastic, că să creez o imagine care să explice cât de diferit pot fi percepute anumite chestii, în cazul ăsta, trompele! Şi dacă trompa mea pentru un elefant e trompetuţă he, he.. ăsta nu îi dă dreptul elefantului să mă discrimineze ... sunt un biet copil orfan şi eu ... acum plââââng ... HA HA HA!!! Deci, vedeţi ce simplu e să discriminezi, generalizezi... ETC!? E aşa uşor să zici ca trompa mea e diferită de a elefantului.. la fel de uşor precum Allah e diferit de Iehova! Şi poate şi bieţii de ei sunt nişte trompetuţe, iar noi îi discriminăm ca nişte nesimţiţi, iar ei plâng pentru că nu îs iubiţi suficient!? Mai ales că ei ne vor iubirea şi devotamentul cu orice preţ, he,

he! Ce bine ar fi să realizăm că nu există diferenţe între religii! O să vorbesc mai mult despre religii la o poveste viitoare când am fost luat la ocazie de nişte misionari.

Deci, Vitaly şi ruşii îs minunaţi! Nu fiţi “ful of şiet” şi nu generalizaţi sau judecaţi! Problema cu aceste bătăi de joc la adresa altor popoare sau religii, e faptul că seamănă dezbinare, ură... şi nasc războaie! A se vedea cazul Afganistan şi Irak! A se vedea povestea SF inventată de infecţii de guvernanţi americani! Cu americanu' de rând îs prieten şi mi-s dragi! Cu toţi americanii de rând m-am înţeles minunat. Le urăsc politicienii! Mai multe citiţi la povestea Saharei, acolo am vorbit despre propaganda anti-islamică menită să muşamalizeze războaie pentru petrol şi alte resurse ce le au ţările de mai sus, şi la povestea Iranului.

Deci, eu am dat cu bere, apoi am zis să încerc Absintul! SEC! Nu din lingură şi cu zahăr sau îndoit cu Sprite, Cola, apă chioară sau apă de ploaie! Nu muierisme! Eşti în Siberia, tre să încerci THE REAL DEAL!!! Deci, am dat cu câteva shoturi de Absint sec şi am supravieţuit! (cineva recent m-a poreclit Supravieţuitorul). Văzând că am supravieţuit am zis să încerc Absint cu flacără!

Tot din pahar! Nu din lingura şi cu zahăr! ... ei bine, la asta era să nu mai supravieţuiesc! Voi să nu o faceţi niciodată! Am scuipat juma de oră... până am format o baltă de flegmă... scuipam şi scuipam şi scuipam... având impresia că îmi scuip plămânii... Nu faceţi asta acasă! M-au ars nas, gură, gât, trahee şi toate restul drăciilor dintre nas şi stomac pentru vo 12 ore!

Bun... Am terminat de băut şi am luat-o spre hoteluri (fiecare cu hotelul lui, eu cu Hotel Şanţ). Pe drum, Ben băut fiind şi el, îmi spune că el crede în Soare! Dumnezeul lui e Soarele.... pentru că Soarele răsare zilnic, lumina lui face grâul să crească şi astfel noi avem pâine să mâncăm... şi vodkă să bem... (că prunele tot Soarele le creşte mari). Eram eu beat, dar trebuia să fie ceva la mijloc acolo... şi deodată m-am prins:

-ZEISTGEIST!

-BINGO!

Recomand filmul!

Ruşii şi luxemburghezii mei au ajuns uşor la al lor hotel, dar al meu zmeu de hotel unde era oare....? Trebuia pe o beznă cumplită să trec o pădurice, să găsesc plaja ...apoi să îl găsesc pe plajă... noaptea pe la 1... Iar beşicile ce le făcusem la picioare în Mongolia se transformau în răni pe nisipul şi pietrele plajei, dar mai ales pe acele şi conurile de pin din pădurice... De ce? Pentru că eram desculţ! Nu ştiu cum am ajuns desculţ, dar aveam să mă prind că îs desculţ după câteva zile când aveam să îmi găsesc şlapii (singura încălţăminte rămasă). Îi pierdusem fără să îmi dau seama!

Cu chiu cu vai am reuşit să ajung la cort! Iar când am ajuns ..lângă mine erau nişte ruşi ce m-au invitat să beau cu ei... refuz eu alcool? Dădusem cu bere... apoi cu Absint... apoi cu Absint aprins... uneori mă mai opresc şi eu! Dar nu de data asta! Martini să fie! Am mai băut vo două ore timp în care ruşii mei impresionaţi de povestea mea încercau să mă boteze care mai de care mai aproape de realitate, ziceau ei! În ordinea asta de idei nu mă scoteau din GODZILLA, KING KONG, STALKER, RAMBO etc.

Până la urmă am şi dormit puţin, iar dimineaţa am luat-o de la capăt cu bere şi două fumuri de marijuana! A fost divin! De la iarba asta mi s-a pus pata să scriu! Am scris vreo 2 ore ca maşina de cusut! Ca un diliu! Eram convins că scriu cele mai geniale gânduri din istoria omenirii şi că ele mă vor face cel mai mare scriitor din toate timpurile. Mă simţeam grozav! Eram şi Messi-ul pixului, nu doar al hitchhiking-ului. Nu m-am putut opri din scris până nu a trecut efectul ierbii! Era ca în poveste: ţi-aş mai scrie, n-am hârtie! Nu mai aveam pe ce scrie aşa că am început să scriu pe copiile de paşaport, pe contractual ce l-am semnat cu Columbia pentru rucsac... noroc că a trecut efectul ierbii şi nu am apucat să scriu prin paşaport, pe diploma de licenţă şi restul chestiilor ce le aveam. Când a trecut efectul ierbii, am realizat ţeapa şi am râs de m-am spart! Mai jos voi reda câteva din acele penibile rânduri! Cele mai puţin penibile: “Mă voi masturba, o musco-viespe hybrid îmi va lua

din zbor cu o viteză fulger un sloboz, îl va “semăna” într-o vacă, vaca va naşte un monstru zburător imens ce va îngropa în caca zi de zi tot ce presupune stoaia, ireal şi chefere! Stadion, suporteri, etc!” Noroc că n-am avut acces la facebook că vedeaţi tot filmul porno! HA HA HA... Iarba asta mi-a provocat şi câteva gânduri ok: “Câtă ordine artificială (impusă) este în lumea asta... şi cât haos în acelaşi timp!”, “Europenii ăştia îs atât de europeni... alt aluat şi totuşi şi între ei găseşti atâtea diferenţe!”

Ruşii ăştia ai mei erau patru! Doi din ei soţ şi soţie, deci nu m-am sinchisit să le reţin numele. Ceilalţi doi erau fraţi: Anton şi Liuba! Liuba ... super comestibilă!

Nu de alta, dar la ce sexy spală blide.. Mâncat bine, băut bine, fumat bine ... dar nef****! Voiam să văd dacă s-ar băga fata la o călăreală! Sau mai precis de m-ar lăsa pe mine să mă bag. HE HE! Deci, am întrebat-o dacă are prieten şi mi-a zis că da... MII DE DRACI! Apoi i-am explicat prin semne că eu am prietenă în România şi că tipa mă înşeală când vrea ea, iar pe mine nu mă deranjează pentru că e ceva normal! Curiozitatea îmi era dacă şi la ruşi e la fel. Şocată mi-a zis că nuuu, în nici un caz! Apoi mi-a zis că tare ciudată ţară tre să fie România dacă aşa ceva e normal! Dară că! Ţara lu Dracula! No, Udrea! Ţi-am făcut brand de ţară! O să vină ruşii să te călărească de n-

ai noroc! Că doară e ceva normal! HE HE... Voi, ceilalţi dragilor români, scuzaţi-mă, dar chiar nu ştiam cum altfel să o abordez pe tipă, iar faptul că eram băut şi fumat, mă scuză! În rest, râdeţi de partea fainâ a poveştii şi de partea nebună a vieţii! Grupul ăsta de patru ruşi au plecat, dar m-au lăsat pe mâna unui alt grup de ruşi! Grupul lui Sania! Unşpe- ruşi! Sania ăsta, UN FENOMEN! Un erou! Un personaj!

Are tatuaj cu Iisus pe burtă! Păi ce mare brânză... se convertise omul de la şamanism (e buriat) la creştinism şi aşa a considerat el de cuviinţă să îşi exprime ataşamentul şi devotamentul faţă de noua religie! Că Biblia interzice tatuatul, n-avea el de unde ştii! Amu voi poate râdeţi şi îl judecaţi... dar e super fain şi funny de felul lui! Şi nu e prost! Omul trăieşte în altă lume, gândeşte complet diferit! Are viaţă "normală": familie, job, gip! Deci, din nou: nu judecaţi, nu generalizaţi, lăsaţi stereotipiile, că vă mânc ficaţii! Tot la Sania am văzut cel mai mare cui ever!!!

M-a poftit şi pe mine să trag iar din pipa păcii, dar l-am refuzat! Îmi era destul pentru ziua aia! Sunteţi şocaţi că ştiu spune şi stop? Nu, auto stop! Stupize, stupize! Cel mai tare lucru la Sania era vorbă lui preferată şi singurele cuvinte ce le ştia în engleză: “Dont fac mai brein!” Mă dejghinam de râs de fiecare dată când îl auzeam!

Grupul lui Sania după cum am spus era compus din unşpe ruşi… treaba e că nici unul nu ştia o boabă engleză! Asta nu e însă o problemă! Putem bea şi dacă nu vorbim aceeaşi limbă! Aşa că două zile şi două nopţi am băut continuu cu ăştia! Shot-uri de vodkă stinse cu bere! Efectul…. E NEBUN! Tre’ să încercaţi musai!!! Îţi faci creierul GHIVECI! Leciou’ pe maghiară! Nu ştiu cum să explic altfel relaţia asta sexuală extraordinară dintre vodkă şi bere .. pe fondul a ceva Absint, a altor beri, a oleacă de Martini… a marijuanei… Ce mai .. vis în vis! Ne trezeam dimineaţa şi înainte să ne pişăm, băgam mult sfinţitul şi preabinecuvântatul shot de vodkă… după care preacinstita glumă de bere! După aia te puteai pişa, căca.. puteai mânca! Priorităţile tre' să fie clare, domnilor! Ne-am înţeles?!

Zilele astea de pe insula Olhon îs în top trei cele mai faine beţii din viaţa mea! Împreună cu Tarniţa 1 şi haos-revu’ avut cu “mafia tăiatului de pădure” din Borşa!

O chestie ce mi-o amintesc e că rusoaicele nu sar cu gura pe bărbat dacă ăsta e mort de beat! Lucru pentru care merită tot respectul! Adică, ele înţeleg natura şi esenţa bărbatului. Ele ştiu că nu doar femeia tre' înţeleasă. Ele ştiu că şi bărbatul e de o complexitate... copleşitoare! Sunt nişte mari doamne! Nu complexe, frustrări... 'ioi mă, că mă faci de râs... ce zice lumea? Reputaţia mea!? Valoarea mea'. Valoarea mea nu o are nimenea! Ha, ha, ha!!! Da, fetelor! Mai lăsaţi aerele astea... aere la care eu le zic tot beşini. Amu' dincolo de glumă, când îi faci mare onoare prietenei, iubitei sau soţiei şi o iei cu tine la distrat, bea cu cap! Dar dacă sări calul cu mânere... ea tre să fie înţelegătoare dacă te iubeşte cu adevărat. Că şi tu ai iubit-o când ai luat-o cu tine ca să aibe cine te căra acasă şi cine conduce maşina! LOL. No, fetelor amu îs în spirit şi fac şi eu glume! Nu vă supăraţi! Vorbesc serios numai în proporţie de vreo 80%! Oricum şi voi cel mai bine vă distraţi fără noi, dar cu alţii, CORECT? Un dans mai interesant ceva, că doară suntem oameni! Nu ne curge apă rece prin vene!

Îmi mai amintesc că ruşii mei m-au învăţat să înjur. Dar înainte să vă înşir copilăroasele lor înjurături trebuie să vă spun că ăştia chiar nu ştiu înjura. Românii şi maghiarii înjură cel mai urât de pe toată planeta! Iar ardeleanul e hibridul campion la înjurături! E artistul înjurăturii! Cum poetul are poezia, pictorul - pensula şi tabloul... ardeleanul învârte magic slovele iadului! 'HE HE HE', zise Luciferul din mine! Bun... deci înjurăturile lor sunt:

-suca, curva (înseamnă ambele acelaşi lucru)

-hui (ceea ce înseamnă în plm; cu anumite prepoziţii în faţă sau "pe la spate" poate însemna chestii diferite ce includ magicul penis!)

-pidiaras (înseamnă gay, homosexual – şi asta e cea mai urâtă înjurătură posibilă ce i-o poţi spune unui rus! Ca să vă daţi seama cât îs de homofobi!). Şi au început să îmi dea exemple de "pidiarasi": Ucraina, în primul rând (pentru că s-a despărţit de mama Rusie!), Gorbaciov, Elţân, Arshavin, Cristiano Ronaldo ... DAAAAA!!!!!! IUPIIIIIII!!!!!! Etc... Totul bine şi frumos până unul l-a făcut pidiaras pe Putin... şi atunci a început HAOS-UL!!! SCANDAL! Pumni daţi în masă, pumni daţi în piept (ca Tarzan şi King Kong), păcat că nu s-a lăsat cu bătaie...

Apoi frate, i-am învăţat eu să înjure! Când le-am explicat chestii de genu': 'îmi pun chiloţii la uscat pe mormantu' lu mă-ta', înjurături cu cruci, biserici, morminte, sicrie, hristoşi, dumnezăi... să mă opresc? Şi fiţi siguri că am explicat totul în detaliu! No... atunci, s-or speriat!

Îmi mai amintesc de Zvetlana...

Tipa e femeia ce mi-a plăcut cel mai mult în toată Rusia! Mi-a plăcut maxim! M-a înnebunit! Nu era nu ştiu ce la corp, ba chiar era plinuţă, dar avea un aer şi o eleganţă ce m-au vrăjit! Gagica e juma' buriat, juma' ţigancă! Ca să îi explic cât de al dracu de nărăvaşă e, i-am "desenat" aşa: Lenin are statuie în Sankt Petersburg, în Moscova, în Irkutsk etc! Aşa-i? Da! No, tu ar trebui să ai statui în toate oraşele lumii, nu doar în ale Rusiei! Era foarte vizibil încurcată... de soţul ei, el o încurca! Ne încurca idiotul!

În prima zi după câteva ore de băut cu grupul lui Sania, rupt fiind, am luat-o la picior pe insulă şi am rătăcit vo 3 ore intrând aiurea în vorbă cu oamenii... iiioiiii şi mi-am amintit de visul cu vaporul pe care trebuia să traversez Baikalul! Şi întrebam lumea, dar nimeni nu ştia! Cineva mi-a zis să întreb la un anumit hotel. Zis şi făcut! Am mers la recepţie ŞI... MINUNE, NEBUNILOR!!!! Tipa de la recepţie ştia engleză foarte bine şi avea şi informaţiile ce îmi trebuiau! Mai puţin, preţul biletului! WOW!!! BEAT am reuşit să aflu... TREAZ, NU!!!!! Deci, lunea de la 17:20 în locul X! MARFĂ!

Hepi maxim, dar beat la fel de maxim, ies din hotel şi intru într-un magazine de suveniruri alăturat! Întreb despre vaporul care să traverseze Baikalul.. tipa îmi explica că 'nie ponima' (nu înţelege), dar mă invită într-o cameră alăturată unde e cineva care mă poate ajuta. Şi mă trezesc din nou în recepţia hotelului, dar pe o intrare rezervată angajaţilor. Nu mă prind unde sunt şi pun din nou întrebarea. Recepţionista mai era în cameră cu 3 prietene care mă văzuseră dincolo de gemuleţul ghişeului punând aceeaşi întrebare acum un minut... TOATE ÎNCEP SĂ RÂDĂ DE SĂ SE CACE PE ELE!!! EU, ŞOCAT... mă prind şi încep şi eu să râd de să mă rup!!!! Una din tipele din încăpere cânta la un fel de tobă acu' vo o oră pe faleza lacului în timp ce eu rătăceam de nebun pe insulă... i-am făcut poză:

Am recunoscut-o şi i-am zis că îmi place mult cum se exprimă şi cum dă glas vocii interioare, că e fain ce a făcut şi că eu nu mă pricep la yoga de felul ăsta! Le-am salutat, m-au salutat şi ele cu mult drag şi mi-au zis că la cât îs de rupt şi spart ar fi normal să uit informaţiile şi dacă am nevoie pot să mă întorc şi a treia sau a patra oară ca să le întreb! În tot timpul ăsta eu eram îmbrăcat în boxeri, şi cu părul vâlvoi (că intrasem în Baikal). Gândiţi-vă cât e de tare să îţi vină un nebun la gemuleţu' de la recepţie, în boxeri, iar peste un minut să îţi intre în recepţie pe uşa din spate.

Apoi mi-am găsit şlapii... nu ştiu când i-am pierdut!!! Tot ce ştiu e că mi-am notat în jurnal: "Mi-am găsit şlapii!!! IUPIIIII!!!!" Nu mai ştiu nici unde i-am găsit!!! Insula asta are un farmec desprins din filmele alea misterioase... la cât alcool şi iarbă am băgat, încă m-am descurcat bine!

Lumea asta e plină de fericire, bucurii, surprize, minuni şi nebunii la care nici nu visam... şi toate astea fără nici un leu! Raiul e aici! Pe Pământ! De fapt, chiar sfântul Petru spune asta în a doua sa epistolă! (Notam astea băut ... cât rău îţi poate face prea multă lecturare de Biblie... he, he). Toate nebuniile şi fericirile astea maxime trebuie doar să ştii să le găseşti... să ai abilităţile necesare pentru a le ieşi în cale! Iar eu, le am! Unii îs buni la făcut bani şi cu banii se duc în hotele de 7 stele all inclusive şi se simt bine oamenii ... eu cu abilităţile mele, "cumpăr" ceea ce banii nu pot cumpăra!

Iar acum să luăm o pauză pentru un gând serios! Am crescut într-o familie săracă! Mulţi alţii au crescut la fel şi asta nu e o ruşine! E un bai! HA HA HA! Copil fiind şi citind chestii cu iz socialist, consideram că veniturile familiei mele sunt mici datorită unei nedreptăţi sociale. De când călătoresc şi am întâlnit mii de oameni am realizat că e o chestie ce ţine de abilităţi şi de priorităţi! Unii pur şi simplu nu îs descurcăreţi, nu au curajul şi încrederea necesară pentru a obţine un venit decent! Nu ştiu negocia un salariu mai bun, nu au curajul să renunţe la un job pentru a găsi altul mai bun, stau la mâna unui şef infect etc! Alţii îs putori comode! Unii nu au abilităţi de făcut bani, după cum unii nu au curaj să se dea la femei şi trăiesc strict din labă oricât de făloşi şi lăudăroşi îs, oricât de scumpe haine îmbracă şi indiferent de cât de scumpă e maşina în care îşi pun curu'... Cu toate că în momentul în care au maşină scumpă, lucrurile se simplifică. Nu mai au nevoie de abilităţi de agăţat, că vin gagici cu alt tip de abilităţi şi li se urcă singure în maşină, în pat şi îi şi dezbracă, dacă e nevoie!

Deci, ai mei nu au avut abilităţile, educaţia şi încrederea necesare pentru a-şi permite un trai mai bun! Alţii îs boemi! Banii nu le sunt prioritate! Eu de aş fi vrut bani mă apucam de poli, toceam niţică matematică, beleam ochii toată ziua la un ecran şi făceam bani! De fapt, nu! Eu chiar dacă voiam bani, mă apucam de treburi faine! Gen spargeri de bănci! Curajul necesar sunteţi siguri toţi că îl am! Am şi vrut să o fac! Am aflat din sursă sigură că într-o bibliteca din Cluj sunt două volume ale unei cărţi foarte rare (originalul scrierii lui Copernic) şi astea două fac 32 de milioane euro împreună! Cine mi-a dat informaţia nu şi-ar fi închipuit nici în 10 vieţi că aş fi în stare de aşa ceva (un prof cu care lucram la un studiu super elevat)! Aş fi avut curaj să mă apuc de treaba aia cu un singur om! El nu a vrut! Aşa că am renunţat! Dar, jur că dacă Maniucu se băga, cu el mă riscam! Când i-am zis, nu sunt sigur dacă m-a crezut... cert e că m-a refuzat! Sunt atâtea jafuri despre care nimeni nu ştie!!! Voi chiar credeţi că se fac publice? Tot ce se poate ascunde de public, se ascunde!!!

Trebuie menţinută ordinea socială! După cum aproximativ a spus Napoleon: 'Religia e chestia aia bună care îl face pe omul sărac să nu îi dea în cap la ăla bogat şi să îi ia tot ce are!'

Dacă nu era aşa, Al Capone nu era un erou! Dacă nu era aşa... înţeleapta vorbă a lui Al Capone: “Cu un zâmbet şi o vorbă bună e posibil să obţii ce îţi doreşti, dar cu un zâmbet, o vorbă bună şi un pistol sigur obţii ce îţi doreşti!” ... nu ar fi fost citată şi azi! Nici altă vorbă de-a lui Al Pacino n-ar fi fost citată: “Când eram copil credeam că obţii lucruri rugându-te lui Dumnezeu şi cerând... o bicicletă de exemplu! Când am crescut mi-am dat seama că lucrurile stau invers! Furi bicicleta, apoi îţi ceri iertare lui Dumnezeu!” Celor care nu sunt mişcaţi de aceste cuvinte le lipseşte un instinct elementar şi sunt fricoşi nevoie mare! Dacă X a reuşit şi eu pot reuşi! Nimic nu e imposibil! Dacă doar patru sau cinci oameni au putut face înconjurul lumii cu autostopul şi eu pot! Dacă decideam să practic alte sporturi, dacă eram făcut pentru acele sporturi şi puneam destulă ambiţie, sigur reuşeam! Ambiţie am! Reuşeam! Poate vă sperii cu ce vă zic! Dacă vă speriaţi e pentru că vă e frică! Frica să faceţi ceva concret şi frică să gândiţi! De ce să aibe libidinosul de Ponta mai mulţi bani ca mine? Dacă pot să îi iau tot ce are fără să ştie nimeni că o fac! Pentru că totuşi am decis să nu fac aşa ceva, îmi permit ca acum să vorbesc liber despre aceste sporturi! Consider că armonia şi ordinea socială sunt mai importante decât bunăstarea mea! Iar de la Ponta, chiar dacă nu aveam regret să fur... nu am avut cu cine fura! Faceţi-o voi, vă rog!

Cipri asta ţi-o dedic ţie! Ştii de ce?! Pentru că suntem pe aceeaşi lungime de undă în ceea ce priveşte filmul “Once Upon the Time în America” (1984) şi ţi-a plăcut şi ţie la fel de mult ca mie şi lui unchiu’ Ticu! Mai multe discutăm la multe beri când mă întorc. Oricum cea mai tare fază din film e cadoul ce i-l fac la ieşirea din puşcărie! În altă ordine de idei merită să faci 10 ani de puşcărie pentru 1 milion de euro! Numa să fi sigur că l-ai pus la sare şi îl ai când ieşi de la răcoare... şi că nu te f** bancherii cu vo inflaţie!

Să revenim! Viaţa e plină de minuni şi bucurii, iar eu am pus mâna pe ale mele! Voi?! La “furat” că sunteţi mari! La “furat” de bucurii! Puneţi mâna pe ce e al vostru şi pe ce vă face fericiţi! HOŢUL DE VISE!!! Aşa să îmi spuneţi, vă rog!

Rătăcind în continuare pe insulă am dat din nou, din greşeală, de foarte dragii mei luxemburghezii, Ben şi Nataly! Fiind seară, m-au chemat iar la halit la restaurant! I-am rugat să aştepte niţel ca să îmi iau cortul şi rucsacul de pe plajă unde le lăsasem amanet! Mi-am strâns lucrurile ca să pot spune “ce-i pe mine şi-n dulap, când mă plimb zici că mă mut!” Eu şi melcul, bată-ne vina! Apoi am lăsat rucsacul şi cortul la recepţia hotelului lor spunând gagicii că mă întorc în 1-2 ore... urma să mă întorc în 48 de ore.. dar eu nu ştiam... HA HA HA!!! La hotel unde eu mi-am lăsat rucsacul, Ben a rulat un cui din marfa crescută de el la neon sub acoperişul propriei case în Luxemburg! Am băgat şi eu 2 fumuri şi ce ţii şi cu iarba asta... de fiecare dată când fumezi marfă din altă regiune/ţară, efectul e diferit! E spiritul locului probabil! După ce am fumat, am luat şi câte o bere de cap de vită furajeră... bere la doză! De un litru! Că numa la ruşi vezi aşa ceva! Doză de un litru! Ăştia beau, tată! Nu se joacă!

“Încărcaţi” aşa frumos am mers să halim la un alt restaurant. Pe drum, Ben mi-a zis că a vizitat ţări în toate colţurile lumii, dar că în Rusia e cel mai greu pentru că nimeni nu vorbeşte nicio limbă străină! Mi-a zis că după 14 zile de Rusia, cam dă în depresie! No, mă ficior, dar ai femeia cu tine! Ai cu cine vorbi! Eu ce să zic?! Eh! Nu eşti tu făcut pentru Rusia şi nici Rusia pentru tine! Plus că el a văzut doar partea light a Rusiei! Nu, Drumul Oaselor, etc! Am ajuns la restaurant, iar la bar era o tipă foarte drăguţă ce lua comenzile. Nataly a comandat prima, în cca 1-2 minute, apoi s-a dus la masă să ne aştepte! Nu ştia că urma să aştepte juma’ de oră! Dar nu s-a supărat pentru că i-a plăcut spectacolul la care a asistat!

Bun... Eu şi Ben rămaşi la bar, am început să o combinăm pe barmaniţă! Nataly nu se supăra pentru că o combinam pentru mine! Adică, Ben mă ajuta lăudându-mă că fac înconjurul lumii cu autostopul, etc... eu făceam pe modestul etc. Barmaniţa pe nume Iulia, buriat gagica! Urmaşă a eschimoşilor Baikalului!

Zvetlana m-a fermecat straşnic. O aventură cu ea ar fi fost clasna! Dar nu ceva mai lung pentru că vedeam în ea femeia ce îţi complică viaţa! Iulia, în schimb, chiar dacă nu m-a fermecat de aceeaşi manieră, mi-a plăcut şi ea enorm! Ea e genul de fătucă faină de care să te îndrăgosteşti şi cu

care să ai viaţa lină şi boemă… dacă nu eşti drac şi nu te mâncă în cur ca să îţi trebuiască câte o aventură din când în când… he, he! 20 de ani, bună cu draci (voi nu puteţi vedea nimic de mâinile ei şi de bar, plus că nu stă cu spatele)… ce să mai ceri de la viaţă?

A durat jumătate de oră doar jocul în care Ben comanda ce voia să mănânce, iar în acest timp s-a adunat în spatele nostru o coadă imensă de ruşi ce nu înţelegeau engleza noastră, dar erau încruntaţi! M-am prins că gluma e destul de groasă şi devine proastă… Ca să fiu un erou şi un cavaler până la capăt şi ca să îi salvez seara Iuliei, i-am propus următorul deal: „când ieşi din tură (23:00), te întâlneşti cu mine la iurta din colţul străzii, iar eu, în schimb, comand aceleaşi chestii ce a comandat Ben şi o bere, în plus!" A acceptat!

Ne-am întors la masă, iar Nataly înainte să îi transmitem "rezultatul meciului" jucat de Messi-ul hitchhiking-ului, mi-a zis: "Sigur ai lăsat o impresie bună!" Câţi aţi văzut "Good Will Hunting"? Cât e de tare scena în care Matt Damon îi trânteşte pe vitrină la gaşca aia de tocilari, bileţelul cu numărul de telefon al tipei (numele gagicii, Skylar parcă) !? 'şa-i? Egzact aşa m-am simţit şi eu! Copil prost şi boem ce a reuşit o combinaţie de manual cu o gagică decupată din filmul "Bunăciuni around the world"!

După ce ne-am pus la masă eu şi Ben am bătut palma, eu i-am mulţumit! El mi-a zis: "Fii serios!" şi a tras cu ochiul! Am halit, am băut şi berile, apoi mi-am luat adio de la ei pentru că ei aveau să părăsească insula a doua zi dis de dimineaţă. Le-am zis că merg după rucsac şi cort după ce mă întâlnesc cu Iulia. Cică! Ei au mers la hotel, eu am aşteptat-o pe Iulia lângă iurtă, întins pe spate, privind la stele şi gândindu-mă ce fain film de viaţă am! Lucky bastard mai îs!

Mascasem foarte, foarte bine beţia şi marijuana fumată! V-aţi prins! Iarba lui Ben a avut un efect tare interesant! M-a făcut calm, atent, inspirat etc! Chiar începeam să mă îndrăgostesc de tipa asta. Era ceva năprasnic! Super fain! Conexie rapidă! Îmi place şi acum amintirea ei! AAA! Că mai eram îndrăgostit de una, nu era stres! Am mai fost îndrăgostit de două tipe în acelaşi timp şi e super, super tareeeee!!!!!! Dar am mai păţit ceva ce nu e tare... am păţit să fiu într-o relaţie şi să dispară sentimentele pentru tipă pentru că m-am îndrăgostit nebuneşte de o alta. Pe aia nouă am văzut-o doar de două ori şi atunci câteva minute şi de la distanţă! Nu ştiam nici cum o cheamă! Nici nu am vrut să aflu sau să o mai văd ca să nu hrănesc atracţia, aşa că nu am mai mers la cursurile alea .. HE HE .. oricum nu mergeam aproape deloc la facultă, iar în special cursurile alea erau super boring (erau cu Marga!). Nu voiam să renunţ la relaţia ce o aveam şi după trei săptămâni de lupte grele, comice, dar şi tragice cu acei delicioşi demoni.... am învins! Ecike ştie cel mai bine faza! Nu că i-aş fi povestit mai multe decât zic aici.. dar stăteam la el pe atunci şi el m-a văzut zi de zi în acele trei săptămâni! Băiat de comitet fiind m-a susţinut.. dar după aia a râs de mine de s-a spart. Era şocat de ce vedea că trăiesc! Şi amu râdem când ne amintim! După patru ani de la episodul ăsta, relaţia aia a mea s-a terminat aşa că am vrut să ştiu măcar cum o chema pe enigma aceea de gagică... şi a ieşit o poveste şi mai pe cinste, dar e private! Ei că nu mă pot abţine... dacă vă vine să credeţi sau nu, după patru ani, am aflat că a fost o chestie reciprocă. Dar se inversaseră rolurile între timp, HA HA HA!!! Era ea într-o relaţie de data asta! Viaţa! E atât de delicioasă şi ironică!!!

Bun, o aşteptam pe Iulia... plutind! Visând! Mă simţeam atât de norocos şi mă întrebam dacă norocul ăsta e întâmplător sau dacă e concursul mai multor factori şi oi fi eu vreun special ce are vreun nenorocit de merit... cine ştie!? Iulia nu a întârziat (lucru important)! Am povestit 2 ore, până la 1 noaptea. Vorba cuiva: “m-a umplut de respect” zicând că cică îs diferit de ruşi, că îs atent, amabil, etc. La 1 noaptea mi-a zis că tre' să meargă la culcare că e obosită şi că a doua zi lucrează iar. I-am zis ok, cum să nu, dar mai rămâne un lucru de făcut... şi am sărutat-o! Fie vorba între noi... de obicei f** la prima întâlnire, dar pe asta am zis să o iert... HA HA HA! GLUMESC!!!!!! Mitocănie masculină, fetelor! Pentru noi e o plăcere, un sport, un orgasm să fim “ciobeni”! Nu e nimic personal cu voi! Mai ales că pentru Iulia, tot respectul!

Sărutul a zăpăcit-o aşa tare că a dat buzna spre uşă şi s-a împiedicat! Am ajutat-o să se ridice, am sărutat-o iar şi i-am zis noapte bună! ...Unele săruturi îs mai intense şi mai faine decât X partide de sex. La fel cum o labă la vremea ei face cât 10 femei! Ei bine, sărutul ăsta a fost unul din cele mai speciale! Intră la categoria grea! Categoria orgasm! Adică, a fost atât de tare toată faza... sărutasem o urmaşă a eschimoşilor Baikalului şi era atât de fainăă... Amu unii o să fie cam contrariaţi de modul ciudat în care explic trăirile! Amestec chestiile vulgare cu chestiile boeme, dar ăsta îs eu şi mă simt super în pielea mea! De fapt, aşa se simte a fi în pielea mea! E năprasnic de beton!

Convenisem că ne vedem a doua zi din nou la 23:00! Dar jâtă proastă cum îs de felul meu, nu am avut răbdare şi am revenit la ea la bar, a doua zi, pe la 15:00: rupt de beat, tot în boxeri şi cu flori... (o crenguţă de pin, o buruiană şi o bucată de coajă de trunchi de pin) .. JUR!!! În beţia şi prostia mea chiar voiam să fac un gest fain! Îmi plăcea tipa! De data asta n-am mai reuşit să maschez

beţia... ba din contră! Bag de samă că s-o fi speriat biata fată. Bag de samă că nu i-o fi picat bine să o vadă colegele şi clienţii că vorbeşte cu nebunul ăla şi mai ales că el îi aduce flori... şi încă ce flori... Deci mi-a zis că nu ne mai putem vedea la 23:00... că habar n-am ce scuză. I-am zis ok, good bye! Merita să revin şi să îmi cer măcar scuze... dar chiar mi se rupea! Adică, sper că nu a luat-o personal, dar chiar n-aveam timp de cerut scuze şi "relaţii puternic construite" ... că vă daţi seama că necesita timp ca să îi intru înapoi în graţii, sutien şi chiloţei! Oricât de naive şi faine şi boeme erau sentimentele ce le-am simţit pentru ea... ce credeaţi că puteam face în cele trei zile care le mai aveam eu de stat pe insulă? Să ne plimbăm de mână? Ar fi fost şi aia fain... dar pentru a obţine un plimbat de mână chiar nu aveam de gând să fac curte. Plus că mai aveam de băut! Fetele o să zică amu să îs mitocan! Eu o să le zic: "Groh, groh pupa-v-aş sufletu'! Aşa vă place!" Tipa chiar mi-a plăcut mult, m-a zăpăcit cu adevărat! Nu e scenariul ăla clasic în care îţi place de una pentru că eşti beat şi a doua zi dimineaţa realizezi cu cine eşti în pat! HE HE HE!

Povestesc de Iulia aşa deschis pentru că nu o cunoaşteţi nici unul şi pentru că ea nu va auzi povestea niciodată. În rest, la chestii de genu' îs foarte "secretos", ca să zic aşa! E viaţa mea! Cel mai bine ştie acest lucru Mădălina! Ea e jurnalistă şi lucrează de câteva luni la un articol despre povestea mea şi a tot încercat să afle despre iubite etc... şi n-am fost elegant când i-am explicat că, în nici un caz, viaţa mea privată nu e treaba ei sau a cititorilor. Că povestea mea e despre autostop şi călătorit! Ea, fată deşteaptă fiind, a zis că bine, bine, dar măcar un pic, câteva informaţii vagi, ca să mă introducă/prezinte cumva, să ştie cititoru' cu cine are a face. Şi i-am zis câte ceva.. cam tot atât cât pomenesc aici sau pe blog. Adică îs om, e normal că iubesc şi restu' cele.

Povestea asta i-o dedic lui Alin, specialistul în pariuri. Ştie el de ce! Voi vă puteţi prinde că o să îi placă mult! E o chestie de aia ce o înţeleg numai bărbaţii!

Într-o viaţă normală, aş fi revenit la Iulia, "aş fi investit timp într-o relaţie puternic contruită", dar eu nu am viaţă normală! Nu, mersi! Aşa păţim adesea pentru că suntem proşti! Nu apreciem pe cei care merită şi nu le oferim cât merită, iar celor care nu merită le oferim prea mult! Eu măcar îs conştient de asta! HE HE!

Iar acum, concluzii despre "îndrăgosteala" ce o să i-o povestesc cu drag Ancăi şi eu cred că o să-i placă. Mai sus mi-am făcut plăcerea de a fi puţin mitocan că... deh, durerea mea! Sunt bărbat! Acum o să îmi fac plăcerea să fiu... poate, romantic?! HE HE! Că, deh.. poate îs romantic!?

Deci tu, Anca mamă, eu nu ştiu cum explică alţii starea de îndrăgosteală, cum se explică în mod religios, în mod filosofic (a se citi în mod beşinos) sau în mod medical, dar eu încerc să o explic aşa în limbaj simplu, că nu îmi plac lucrurile complicate! Pentru mine îndrăgosteala e doar o altă slăbiciune a firii umane, un alt banal viciu, o dependenţă! UN DROG! Un alt simplu drog! Unul legal! Nu ca marijuana! Iar noi, ca oameni, consumăm zilnic droguri!!! Conştienţi sau nu! Ne plac viciile şi drogurile, dar nu ne plac efectele secundare negative ale acestora! De aceste efecte secundare negative vrem să scăpăm, nu de vicii!!! Dar oamenii vicioşi îs oamenii cei mai interesanţi!

O tipă îmi povestea că îi place tipul bărbatului interbelic chiar dacă bea, înjură şi e misogin! Asta spune multe! Iar înţeleptul Lincoln a zis ceva şi mai adevărat: “Oamenii cei mai virtuoşi şi cei mai deosebiţi au cele mai multe vicii!” Tot droguri (slăbiciuni) îs şi frica (drogul suprem al speciei umane), orgoliul, încăpăţânarea, îngrijorarea etc!

A fi îndrăgostit şi a iubi îs două droguri/sporturi diferite! Ce e drept înrudite, dar diferite! Îs ca handballul şi baschetul, se practică cu mâinile, dar unul la coş, altul la poartă. Exemplu concret amu: am fost cel mai îndrăgostit de tipa pe care am iubit-o cel mai puţin! Iubitul respiră timp şi are nevoie de timp! Îndrăgostitul e un drog mai năprasnic, mai nebun! Atât iubitul cât şi indragosteala au loc pe nivele diferite şi îs diferite de fiecare dată! Îs diferite atât efectele cât şi senzaţia! E normal să fie diferite pentru că sunt rezultatul unui joc cu o anumită persoană şi cum fiecare suntem unici, va rezulta un joc unic! Schimbi persoana.. se schimbă şi jocul, conexiile, interrelaţionarea etc (printre altele şi potriveala ... la pat, dară că!). Deci, din fiecare experienţă înveţi câte ceva aşa că trăiască experienţele şi orgasmele multiple!

Să revenim la drogul îndrăgoste ală! Ne îndrăgostim la întâmplare! Pur şi simplu, ni se pune pata! Nu alegem! Unii au impresia că aleg... dar, de fapt, nu aleg ei, ci prejudecăţile (unii le numesc principii): educaţia, mediul, anturajul, mentalităţile, societatea, aşteptările, pretenţiile lor. Aleg prostiile învăţate acasă, la şcoală, la biserică; prostiile învăţate din cărţi, din filme... Unii aleg stabilitate, bani... sau alte chestii de care au nevoie şi, mai apoi, se îndrăgostesc şi iubesc persoana care le satisfice această nevoie! E aceeaşi chestie până la urmă! Că alegi stabilitate sau zăpăceală boemă... tot nu alegi omul! Şi până la urmă te combini cu unu/a .. fără să fi putut alege dintre toţi care ţi-ar fi plăcut! Pentru că suntem limitaţi de timp şi spaţiu! Nu o să o refuz pe minunata Mărie azi ca să stau de nebun după şi mai minunată Măriuca pe care poate o să o întâlnesc peste 10 ani. Iar dacă peste 10 ani chiar o întâlnesc pe super minunata Măriuca .. nu o să pot renunţa la familia ce o am cu Maria. Deci nu alegem niciodată! Ce putem face e să avem o aventură cu mult prea minunata Măriuca! Bineînţeles, comunicându-i şi Mariei treaba asta! Asta... dacă Maria e un om suficient de inteligent ca să priceapă... şi, dacă suntem siguri că nu picăm victimă jocului... Perfect nu va fi niciodată!

Unii cuceresc ce pot, alţii ce iubesc (lumea cu autostopul)! DECI, ĂGHEN: NU ALEGEM! Şi o să mai vorbesc despre alegeri într-o poveste viitoare! Oare tu poţi alege? Oare eu pot alege? Eu, unul, sigur nu o să aleg... A! Aleg drogul!

Mă omoară word-ul ăsta rusesc ce mă corectează aiurea... of, dragă Teo, o să ai de lucru o grămadă.... Chiar nu reuşesc să îi dezactivez porcăria aia de autocorrect aşa pe orbeşte... (Victor nu e acasă, pe laptopul lui scriu).

Ziceam mai sus să trăiască experienţele multiple că din ele învăţăm... omul e o fiinţă profund poligamă!!! E demonstrat ştiinţific! Unii îşi reprimă instinctul ăsta şi e normal să o facă pentru că monogamia aduce anumite beneficii super! Care nu îs de neglijat! Iar poligam doar cu oameni super

open minded nu poţi fi! Tot o să complici lucrurile şi o să te încurci şi cu cineva care nu e suficient de tare pentru jocul ăsta! Să zicem că ai o soţie la fel de isteaţă ca tine şi aveţi mână liberă amândoi… nu vă faceţi unul pe altul să suferiţi, vă iubiţi chiar dacă aveţi şi alte "combinaţii", dar pe cineva tot veţi răni! Până la urmă devii prizonierul jocului şi pentru aventuri, vei minţi şi vei răni! Dar dacă asta e alegerea ta, e ok! Respectul meu îl ai! Perfect, oricum, nu poate fi! Ori răneşti pe alţii, ori suferi şi tu pentru că vă reprimiţi instincte! E foarte greu să rămâi sincer tot timpul dacă joci jocul fain al poligamiei! Eu încerc din greu să o fac, să rămân sincer… am şansa să dau de fete faine şi deştepte… dar am dat şi de tentaţia la care nu am putut rezista şi o dată am fost porc jegos şi am minţit şi apelat la trucuri iefine! Eh! Toţi alunecăm! HE HE! Nu e nimeni drac şi nimeni sfânt! (Coşbuc)! Mi-am recunoscut şi îndreptat greşeala aia! Îs recunoscător că mi-a fost apreciată sinceritatea şi am fost iertat şi am rămas în relaţii faine! Ironia sorţii e că uneori nu poţi rămâne în relaţii faine cu oameni cu care ai fost domn! HE HE! Ăghen! Ne purtăm urât cu cei care merită să ne purtăm fain şi invers!

Poligamia asta … îs bune experienţele … să tot fie… să tot învăţăm! Pe prima am iubit-o cel mai iraţional (consum de neuroni specific vârstei)! A! A mai fost o "primă" în copilărie, dar era ceva foarte pueril! Dar chiar şi febra aia m-a ţinut un an jumate! În clasa a cincea! HA HA HA! Apoi a mai fost o primă în liceu şi aia a fost tot copilărie, dar şi aia m-a ţinut un an jumate! Pe mine de mic copil când mă apucă mă ţine mult, frate! Mă ghidez după principiul ori la bal ori la spital! Cu adevărat prima, am iubit-o cel mai iraţional, iar pe cea de care am fost cel mai îndrăgostit am iubit-o cel mai puţin. E foarte puţin probabil să mai fiu îndrăgostit ca de X sau să am o conexie sufletească şi telepatică ca şi cu Y (conexie de aia de îţi răscoleşte stomacul şi sufocă plămânii). Repet anumite afirmaţii ca să fiu haotic. Am repetat, de exemplu: „de cea de care am fost cel mai îndrăgostit am iubit-o cel mai puţin". Fac asta ca să fie puţină dezordine şi în ce scriu, iar astfel să transmit mai bine mesajul: îndrăgosteala e ca dracu'! Dar dracul e dulce! De ce? Pentru că I stopped fiting my inner demons! We are on the same side now! Pentru că totul e relativ. Peste o relaţie de 5 ani, am trecut în cca 8-9 luni, iar pe o tipă ce am văzut-o doar de 6 ori am avut nevoie de 13 luni să mi-o pot scoate din cap. 13 luni? Îmi plăcea să cred asta în august 2013, când am scris rândurile astea. De fapt, mi-a trebuit mult mai mult, he he!

Deci 1: nu căutăm perfecţiunea, persoana perfectă care să ne ofere tot şi să ne vindece de toate bolile mintale, de toate complexele, frustrările şi fobiile! Viaţa e formată din bucăţi! Pe una am iubit-o într-un fel, pe alta în alt fel şi aş fi super ipocrit să vreau să şterg aceste experienţe!!! Şi să caut absolutul! Nu există absolut! Suntem ceea ce ne amintim, deci trebe să ne amintim cu drag tot ce a fost fain în fiecare relaţie! Aş fi o prostituată şi un ipocrit ca să uit cum a fost cu X sau cu Y tipă la care am ţinut! De aia au parte de tot dezgustul meu persoanele care fac aşa! Îs nişte complexaţi! Tipa cu care am fost porc, nu e complexată! A priceput, m-a iertat şi e o doamnă! Avea motive şi aş fi înţeles-o dacă ea alegea să dea delete! Aş fi înţeles-o dacă nu mă ierta şi aş fi acceptat o astfel de decizie ca normală! Înţeleg şi complexaţii care dau delete… înţeleg motivaţiile, dar nu subscriu şi nu consider normal ce fac ei! Consider că au probleme! Dar până la urmă, probleme am şi eu! Secretul e să le ştim recunoaşte! CORECT?

Deci 2: o persoană îţi oferă ceva fain, alta îţi oferă altceva fain! Păstrează amintirile faine! A găsi persoana cu care să te înţelegi cât de bine şi care să îţi ofere cele mai multe amintiri faine e chiar foarte indicat! Dar nu există omul perfect care să îţi ofere toate "recordurile"!!!! NUMAI MESSI SPARGE TOATE RECORDURILE!!!! HA HA HA, ce nebun îs! Şi cât îmi place de mine! Narcis! AAA! Iar eu când o să fiu mare, vreau să fiu Messi-ul hitchhiking-ului!

Deci 3: nu fiţi habotnici, extremişti, talibani şi nu urmăriţi vise umede şi fierbinţi cu Fete Morgane care să vă ofere toate maximurile! Că trece viaţa pe lângă voi! Şi vorba aia tristă, dar adevărată: "F***(iubeşti) nu f***, vremea p**** (p*****/iubitului) TRECE!!!!!" Şi ce e trist e că rămâi fără experienţe şi nu înveţi de la viaţă, fraiere! Iar apoi te plângi că viaţa e naşpa... de fapt, eşti doar tu prost!

Tot la concluzii: sexul e sănătos, izvor de sănătate şi de bunătate! În rest, eu numesc sexul un sport înrudit cu flotările, o meditaţie ce ne ajută să scăpăm de o anumită energie negativă materializată într-un anumit lichid... HE HE HE.

.. şi ultimul deci: pentru că îs bărbat, îndrăgosteala presupune femeie! Femeia tre' să o vezi aşa cum se vede ea! Aici e secretul! AH! DECI-UL ABSOLUT: CREIERUL E CEL MAI SEXY ORGAN!

IOI!!! Victor ăsta e complet nebun. Mă tot vede scriind şi îmi zice că voi lua Nobel pentru literatură! Râdem de ne crăcănăm!!!

După prima întâlnire cu Iulia vă daţi seama că am revenit la Sania şi ai lui ca să beau shot-uri de vodkă şi să le sting cu piva (bere). A doua zi de dimineaţă, am luat-o de la capăt că după cum am spus, pe la 15:00 să mă duc la Iulia cu "flori" mort de beat şi în boxeri! Continuarea o cunoaşteţi! Viaţa bate filmul!

După ce m-am văzut a doua oară cu Iulia (că aia nu a mai fost întâlnire HA HA HA!!!) am continuat să beau toată după masa, seara şi noaptea următoare. În dimineaţa următoare, am zis STOP! După 3 zile şi 3 nopţi! Ca în poveşti! Când, tinerel fiind unchiu Ticu, îmi povestea de "laifuri" – adică conform vodka-bularului său băut zile la rând, îmi venea greu să cred că e posibil să rezişti atât... Ei bine, îmi lipsea experienţa şi antrenamentul. Aici, pe Olhon, am băgat non stop 3 zile, dar recordul meu e 5 zile! După 5 zile, m-am oprit pentru că... după 1 oră de somn în a cincea noapte m-am trezit atât de transpirat încât dârdâiam de frig ca naiba!!! Boxerii, pantalonii, tricou' şi bluza de pe mine erau absolut leoarcă!!! La fel şi patul sub mine! Fiindu-mi frig în patul meu m-am dus şi m-am băgat într-un pat unde reţin că era Tibi şi încă o persoană. I-am cam înghesuit, Tibi s-a trezit primul şi mi-a zis: "N-ai loc la tine în pat, drace!?" S-a dus el în patul meu crezând că doar îs prost, ca de obicei. Când s-a pus în pat a sărit în sus şi a zis: "IOI P***, TE-AI PIŞAT PE TINE!!??" În aşa hal transpirasem! După cum am mai zis. Ori la bal ori la spital! Că o viaţă avem! Sau după cum spunea Robert de Niro în genialul film "The King of Comedy" (1982): "Better to be king for a night than smuck for a lifetime!" Şi el pentru a fi rege pentru o noapte a făcut puşcărie! Aş face şi eu la fel! Sau

cum zice un înţelept proverb viral pe facebook: “Peste 20 de ani nu îţi vei aminti nopţile în care ai dormit foarte bine!” Sau cum spunea Mark Twain: “Peste 20 de ani nu vei regreta ce ai făcut, ci ce nu ai făcut!” No ho, Gheorghe! Îs plin de chef de povestit amu, de chef de ăla de explicat foarte expresiv!

OOOO rucsacul şi cortul meu…. pe toţi dracii!!! Oare ce or face? Ben şi Nataly plecaseră de la acel hotel.. Oare îşi mai aminteşte aia de mine.. ??? Oare e tot ea de serviciu? Când m-a văzut s-a minunat… mi-a zis că s-a speriat că am păţit ceva! I-am explicat că lucrurile îs sub control, că am alunecat şi eu puţin, dar că e perfect scuzabil pentru că de vină e ospitalitatea siberiană. Că VODKA AND PIVA = MALADIETZ!!! I-a plăcut de mine aşa că mi-a făcut cinste din partea casei hotelului cu un duş… din păcate nu mi l-a aplicat ea, dar a fost binevenit şi aşa! După duş, o cafea, timp în care mi-am pus telefonul la încărcat, mama era panicată că nu îi scrisesem de nu ştiu cât timp. Of lume, fug în lume şi tot nu scap de responsabilităţi! Au alţii grijă să te împovăreze cu responsabilităţi! Dar pentru mama, fac şi eu o excepţie, dă-mă naibii! Că e cea mai deosebită mamă din lume! Şi ăsta nu e un clişeu. Toţi spunem că mamele noastre îs cele mai deosebite! Însă a mea, chiar e! Ştiţi de ce? Că l-a făcut pe cel mai nebun! Pe Messi-ul hitchhiking-ului! Deci, propun să îi facem statuie! Am luat rucsacul şi cortul şi voiam să fug de ospitalitatea siberiană şi de nebunia absolută a ultimelor trei zile.. Îmi trebuia un loc unde să campez. Le zisesem că merg să îmi spăl pantalonii în lac, dar eu am mers de mi-am luat lucrurile de la hotel, apoi m-am ascuns de ei ca un laş! OOO, şi i-am reîntâlnit pe Martin, Ghiiom şi Juliette, cei trei francezi ce îi întâlnisem cu o zi înainte când mersesem cu flori la Iulia! Făcusem şi o poză cu ei atunci, doară eram beat.

Mi-am pus cortul lângă ei. Locul şi priveliştea ce le aveam stând în cort ca un trântor, erau absolut de vis:

După ce m-am văzut scăpat de ruşii mei şi cu cortul instalat în altă parte, deci, în siguranţă, am zis că mă reîntorc la ruşii mei să îmi iau adio... dar dispăruseră... Un alt grup ce erau campaţi lângă cei unşpe ruşi ai mei (ca lebedele Elizei) m-au văzut că îi caut şi mi-au explicat că au plecat. M-au invitat să povestim. Cine sunt? Ce fac? etc... Mai târziu m-am dumerit de faptul că curiozitatea lor era datorată faptului că m-au văzut dansând rupt de beat în una din seri şi li s-a părut super tare... SERIOS? HA HA HA! NU CRED! Ca să mă combine şi să continuăm poveştile m-au pus la masă. Ioi, da' ce m-am bucurat ... de fapt, mă întorsesem eu să le zic adio la ruşii lui Sania, dar speram şi să mă poftească să mânc că aşa îmi rodea hangover-ul stomacul. Nu mâncasem în ziua aia şi deja era seară. După ce am mâncat, am mai povestit cu ei şi apoi cu greu am scăpat de ei... Am reuşit să scap de ei doar minţind, promiţându-le că mă întorc şi bem.. dacă altfel nu s-a putut! M-am întors la cort şi în seara aia, m-am hodinit! Şi noaptea aia am dormit-o ... după ce am refuzat invitaţia la băut a lui Martin şi Ghiiom! Ei s-au făcut turtă în seara aia. Martin şi-a pierdut de două ori paşaportul şi a trecut prin două sperieturi grozave... dar l-a găsit de două ori! Ghiiom s-a împiedicat de stânci şi s-a lovit. Au mers pe plajă şi au dat de un grup de ruşi ce i-au invitat să bea cu ei. Nu i-au refuzat pe ruşi,

aşa ca ruşi pentru a le arăta prietenie au scos UN KALASHNIKOV REAL din portbaj şi li l-au dat să se pozeze cu el. Am văzut pozele! Apoi le-au făcut cinste cu o bania. Apoi le-au dat o plasă de peşte. Apoi şi-au lovit aparatul foto de stânci şi l-au stricat, au scos doar cardul... ce mai! Olhon oferă la toţi cu mâna liberă! Numai să iei! Eu totuşi parcă am fost cel mai nehalit şi am luat, frateeee!!!

A doua zi cu francezii mei, mi-am exersat franceza: notră pul în votră cur! Le-a explicat ce înseamnă asta pe româneşte şi au râs bine! De fapt, cu Juliette şi Martin vorbeam engleză, iar cu Ghiiom spaniolă pentru că el fusese Erasmus în Sevilla şi îi era mai uşor pe spaniolă. Martin, microbist adevărat! Frate în credinţă şi religie! Fan PSG! NEBUN! Când aude de Marsilia se transformă! Mi-a zis de cel mai serios mod să nu vizitez Marsilia că e naşpa, că pute a şobolani şi că, de fapt, acolo oamenii îs corciţi cu şobolanii! Îs oameni-şobolani! Mi-a povestit cum au furat UCL-ul marsilezii în ’93; ne-am învăţat unul pe altul scandări din galeriile echipelor noastre de fotbal, eu: “Madrid cabron salud al campeon” şi “M*** stoaia” (cu s mic ca de obicei). El: “on cule” asta însemnând să vă fie trasă în cur! Martin e cel puţin la fel de nebun ca mine când vine vorba de religia noastră, fotbalul! Ah! Normal că el m-a ajutat să practic “On cule, stoaia!” iar eu l-am ajutat să practice “M*** Marsilia!” La despărţire am făcut poze cu însemnele echipelor noastre, eu cu fularul, el cu tricoul.

Mai apoi le-am pus să asculte melodiile mele preferate franţuzeşti! S-au minunat şi s-au bucurat enorm să asculte La Rou Ketonau – Ma faute a toi. Ei trei s-au cunoscut acu' 12 ani,iar imnul prieteniei lor e melodia asta şi să vadă că o ascultă nebunul de român în inima Siberiei pe lacul Baikal... s-au simţit la fel de bine cum m-am simţit eu ascultând Gheorghe Zamfir pe Kamaz-ul locotenentului! Mi-au recomandat o altă piesă franţuzească super mişto: Matmatha – Apology! Imn dedicat liberalizării marijuanei!

Ne-am apucat de gătit peştele primit de Martin şi Ghiiom de la ruşi, dar eu nu aveam răbdare până s-a terminat de gătit aşa că am mâncat un peşte crud...

Au râs şi ei, am râs şi eu! E interesant, e bun peştele crud! Suşi! Am terminat de gătit ...de fapt, ştiţi că eu şi gătitul, vaca şi baletul, baba şi mitraliera! Eu am tăiat lemnele. Cina era gata, fiecare cu farfuria lui: mă întreabă de am farfurie şi lingură... NU! Păi cum dracu, nu? Şi ai pornit aşa în jurul lumii? Păi doară nu era să aştept până aveam de toate că nu mai plecăm veci! Au râs bine şi mi-au dat un briceag ce avea o tentativă de furculiţion. Cu el am mâncat din oală!

...ioi cât de oboist îs.... Scriu de 11 ore... 17 pagini A4, caractere de 11, spaţiere minimă de 1 ... şi n-am scris nici un sfert din cât am ...

M-am mai odihnit o noapte acolo (Insula Olhon) şi luni, 5 august, venea vaporul... pe care îl aşteptăm cu emoţii... chiar visam că un copil să trec Baikalul. În timp ce aşteptam vaporul, a venit o tipă să mă întrebe dacă de aici se ia vaporul şi i-am zis că da. A fost foarte, foarte, foarte hepi... căuta locul de 2 ore şi nimeni nu ştia să îi spună. Mi-a spus că eu aş fi fost ultimul pe care l-ar fi întrebat şi dacă nu îi ştiam răspunde, s-ar fi dat bătută. Tipa, nemţoaică, Uli pe nume, era în drum spre Mongolia unde urma să aibe aventura vieţii ei: urma să cumpere un cal să meargă călare drumul Ulan Bator – Harahorum (Kharakhorum)... cât de tare!!! Tot respectul pentru gagică! O nebună super fainâ! Bun, a venit şi vaporul cu o întârziere de cca o oră, iar biletul era 2500 ruble... 250 lei pentru 100 km. Scump domne, scump! Problema e că nu exista nici un "dincolo" unde să fie mai ieftin! Erau singurii ce traversau Baikalul. O mai făceau şi numai o dată pe săptămână, îi durea la bască. Monopol se cheamă! Totuşi asta nu a presupus să mă dau bătut. Am lăsat pe toată lumea să intre, am urcat şi eu ultimul... ştiam că aşa am cele mai mari şanse. Până am ajuns la uşa la care tipa vindea bilete, pentru că vaporul era în întârziere, doi flăcăi au ridicat deja scara ce cobora pe plajă şi au "închis prăvălia" cum ar veni. "Ce fain!" mi-am zis... amu ori deschide iar scara pentru mine ca să mă dea jos şi mă fac de tot căcatul că mă vede toată lumea... lume care oricum e deja iritată datorită întârzierii... şi o să se irite şi mai mult datorită faptului că eu întârzii operaţiunea şi mai mult... Ori tipa ce vinde bilete pricepe ciudăţenia de "turist" care sunt, mă crede că am doar 1000 ruble la viaţa mea şi îi acceptă ca mită lăsându-mă să-mi împlinesc visul! Dat fiind că eram ultimul nu avea cine să o vadă că ia mită. I-am arătat portmoneul gol şi mia de ruble explicându-i că asta e tot ce pot da pentru biletul meu spre paradis! Era indecisă... aşa că i i-am băgat în buzunar. Asta a făcut să ridice mâna pe care şi-o ţinea pe post de barieră ca să nu mă lase să trec... ŞI DA! IATĂ-MĂ şi pe mine pe vapor! CEL MAI FERICIT PASAGER DE PE TOT VAPORUL!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Barguzin scrie pe colacul de salvare. Barguzin fiind satul de pe malul opus al Baikalului. Am căutat-o pe Uli, înainte îi povestisem ce voi încerca să fac şi i-am zis că sper să ne vedem din nou. Surprinsă, m-a felicitat de reuşită şi s-a bucurat sincer! Eu tot surprins i-am zis: "Dacă un neamţ nu mă judecă că am încălcat regulile şi am dat mită, înseamnă că nu e tare rău ce am făcut!" Mi-a zis să fiu serios că pentru vise, e permis să dai şi mită!

Lăsăm în urmă insula Olhon ... Mecca mea .. locul ăsta unde am ajuns în 31 iulie, are suflet! Viaţă! Are un spirit al lui!!! E ceva senzaţional.... atât de fain....!!!!! Când o să mor, vreau să fiu incinerat iar cenuşa să-mi fie împrăştiată pe Baikal, între Hujir şi Barguzin, iar cei mai buni prieteni să se pişe în lac, ca şi cum s-ar pişa pe mormântu' meu! Baikal şi insulă Olhon, vă iubesc!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Am trecut Baikalul, iar pe partea cealaltă era Ust Barguzin. Nu mi s-a părut interesant, aşa că am dat bice. Pe dimineaţă, la ora 02:00 eram în Ulan Ude ... rupt de foame! Nu mai mâncasem de 30 de ore, nu mă invitase nimeni la halit. N-are ce să fie rău! Are ce să fie bine! Îmi ziceam că nu s-a întâmplat niciodată să nu mi se dea să mânc mai mult de 32 de ore şi dacă amu or să fie mai multe....mai mult de 48 n-or fi şi oi rezista şi 48! Stând aşa la ocazie, opreşte o Toyota! Toyota e maşina cea mai întâlnită în partea asiatică a Rusiei! Mă întreabă unde merg, de unde îs, ce fac? Nu îmi dădeam seama ce voia omul... Ideea e că n-a mai văzut specimene ca mine (hitchhiker europeni – că se prinsese că nu-s de-al lor) şi m-a invitat la el să mânc, să fac duş şi să dorm! Şi aşa a fost! Ceea ce sigur nu o să uit, e pizza aia enormă... şi atât de bună!!! HE HE! Tipul pe nume Vasâli, buriat, un mare domn, mi-oi aminti de el cât trăiesc:

Mai apoi, în aceeaşi seară, mi-a arătat oraşu', mi-a plăcut doar această reclamă lipită pe geamul unei crâşmi, dovada că Lenin iubeşte berea la fel de mult ca şi comunismul, dar şi dovadă că Lenin continuă să fie „cineva” în Mama Rusie, dacă îi foloseşti imaginea în scopuri de marketing:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

A doua zi dimineaţă, mi-a dat iar să mânc ca la un maţ spart şi m-a scos la ocazie spre Cita. Da! În Siberia am găsit oraşul lui Tarzan! Stând acolo la ocazie cu maţul plin, am dat-o cu voie bună prin câteva game ... aşa antitalent cum îs în ale cântatului, ce contează e că îmi place mult să cânt. De acolo, am fost luat de un tip enervant de vorbăreţ şi enervant de curios, dar care ştia foarte multe despre România! Apoi am fost luat de Colea, un bătrânel simpatic şi amabil care, la urmă, mi-a dat 100 ruble să am de o haleală! Unde m-a lăsat Colea lângă o benzinărie, am stat vo 2 ore fără să fiu luat. Pentru că la un moment dat au oprit două camioane să alimenteze la acea benzinărie, am mers să îi întreb de nu merg spre Cita – Vladivostok. Primul cu care am intrat în vorbă mi-a explicat prin semne să aştept, a făcut loc în cabină şi primele sale cuvinte îmi răsună şi acum în urechi! Nu le voi uita cât trăiesc: “Davai, turista!” După ce am urcat am aflat că mă duce direct până la VLADIVOSTOK!!! WOW!!! WTF!!!??? RECORD ABSOLUT!!! 3415 km cu o maşină! 5 zile şi 1 oră - 121 ore!!! Împreună cu cele 5 ore şi cei 180 km făcuţi înainte să mă ia el, aveam 3595 km de mers continuu cu autostopul în 5 zile şi 6 ore - 126 ore! Recorduri absolute! Tipul, pe nume Trifat, tătar musulman. Aici îs cu el şi cu ceapica tătărească si cu steagul:

Musulmanii marocani şi cei mongoli am văzut că sunt foarte ok nu aşa cum încearcă să ne convingă propaganda americană! Cei tătari la fel. Doar îs ruşi. Şi dacă îs ruşi beau, frate! Vodkă! V-aţi prins din prima! În fiecare seară, înainte de culcare, se bagă vodka cea de toate zilele! Fapt foarte curios e că Trifat avea agăţate 3 icoane cu Iisus pe parbrizul tirului său.. îl întreb ce e cu ele dacă el e musulman? Îmi zice că până amu v-un an tirul, ăsta a fost condus de un alt şofer, tipul era creştin şi a pus icoane, iar el nu le dă jos că rău sigur nu îi fac! Luaţi şi învăţaţi lecţii de viaţă de la un amărât de tirist tătar!

Vă e clar că în cele cinci zile m-a hrănit ca pe un rege şi mi-a şi dat să beau ca la un porc! Tot în astea cinci zile, dat fiind că nu puteam schimba nici două vorbe cu el, am avut timp să meditez frate, să fiu relax, să zbor! Unii pentru a medita, pentru a se cunoaşte pe ei înşişi şi pentru a găsi linişte se apucă de sporturi extreme precum yoga etc .. Frate, mie nu îmi trebe altceva decât drum. Asta mă calmează, mă fascinează. Pe marginea drumului e natura, mai un munte, o câmpie etc .. ce altceva îţi mai poate trebui? Autostopul e yoga mea! Dependenţa mea! Una din ele! HE HE! Deci, în dreapta şoferului cu autostopul, vânez gânduri şi idei, iar cu ele îmi hrănesc spiritul! Apoi tot spiritul mi-l hrănesc cu alcool, fotbal şi iarbă că altfel ar deveni un spirit ghei de i-aş da numa' chestii siropoase... HE HE.

Trifat ăsta era foarte comic şi carismatic în multe situaţii! De fapt, ruşii îs de o carismă şi un umor diferit şi astea sar în ochi! Chiar de nu pot schimba două vorbe cu el, comunicăm de minune! Avem o comunicare de aia la care orice femeie visează să o aibe într-o relaţie HA HA HA! Să vă dau un exemplu: eu strănut el îmi spune “sănătate” pe ruseşte eu îi zic “mersi” pe româneşteo-franţuzeşte! Strănută el ca să îi zic eu ‘sănătate’ pe româneşte şi ca pe urmă el să îmi zică ‘mulţumesc’ pe ruseşte!

Şi mergând noi aşa, drumul foarte bun ce ţinea de vo 1000 km, se termină brusc şi e înlocuit de noroi, frate.. şi ne împotmolim! Şi vine să ne tragă un alt camion, dar… se scremea degeaba!! Nu avea nici o şansăăă!!! Aşa că vine un ditamai bulldozer… şi trage de noi (nu în noi). Şi se rupe funia… pe toţi draciiiii!!!! Dă Trifat prin staţie sfoară în ţară că ne trăbă funie, tată!!! După o vreme vine un tip cu UN FUNIOC cum n-am mai văzut de la foametea din ‘44!!! Că atunci au mâncat toate marile funii! N-aţi văzut filmul? SĂ CITIŢI CARTEA!!!!!! Deci, n-ai cum … aşa funie … spânzuri cu ea 10 balene!!! Ne-a scos buldozerul din căcat (tot un fel de căcat e şi noroiul până la urmă) şi am dat bice în continuare. Ne împotmolisem pe o porţiune de drum în lucru. În toată Rusia se munceşte la drumuri din greu!!! Construcţia drumurilor e dificilă, ba din cauza mlaştinilor (în aceste situaţii trăbă aduşi munţi de piatră şi făcute fundaţii şi de câte 3-4-5 metri!), ba din cauza munţilor, ba din cauza râurilor imense ce le au ăştia şi pe care ploile le umflă de n-au noroc .. nu de alta, dar să le ajute să rupă poduri! După ce drumul e construit, e greu de întreţinut din cauza fluctuaţiei foarte mari de temperatură! De la -60 la +30 grade!!! Din cauza umidităţii, din cauza surpărilor şi alunecărilor de teren… survenite pe cale naturală sau datorită faptului că rusu' a ras munţi întregi ca să le scoată auru’! Tot intervenţiile astea antropice provoacă avalanşe … şi uite aşa se explică de ce în Rusia, dar mai ales în Siberia, e ft ft ft ft ft greu să ai drumuri bune. Fără să pui la socoteală zecile de mii de km de drum… pe care nu circulă tot atâtea maşini ca în micuţa Germanie şi, deci, să fie contribuabili ce să plătească! Deci, e un subiect foarte complex şi interesant, construitul de drumuri în Rusia!!! Nu ca în România… unde e banal de simplu: nu avem drumuri datorită incompetenţei celor datori să se ocupe de asta! Atât e de instabilă şi tumultoasă relaţia dintre drumul şi solul rusesc pe anumite porţiuni… că parapeţii şi liniile de marcaj îs ondulate pe toate direcţiile posibile şi imposibile! Nu ai mai văzut aşa ceva!

Mă gândeam eu la drumurile Rusiei pe când eram în România în faţa desktop-ului şi abuzam de google. Mă, şi nu pricepeam cum naiba nu este drum mai încolo de Magadan (înspre Alaska) …nu pricepeam cum nu pot fi drumuri în cca 10 milioane de km² de Siberie – zona ALBĂ CA ZĂPADA din poză de mai jos:

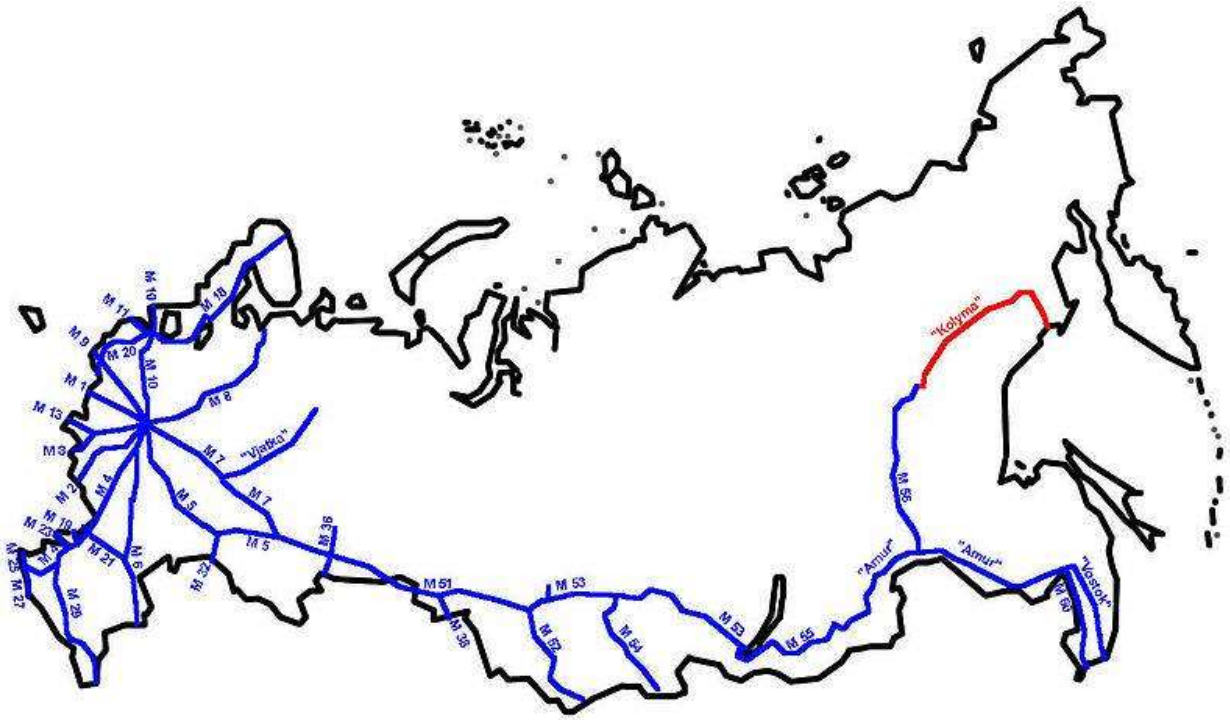

Tata meu! N-ai cum să faci mii de km de drum pentru câţiva eschimoşi ce vânează reni şi alte lighioane undeva în zona arctică! La ăia le duci haleală cu tancul, pe marile râuri sau pe cale aeriană! N-are rost să faci drum! Faci conducte pentru petrol şi gaz! Dar pe ele nu poţi face autostopul, fir-ar ele ale naibii să fie... Poţi face, eventual, balet artistic... un fel de dans la bară! Nu, mersi! Nu sunt eu cu astea ... sunt oameni plătiţi pentru astea! Că-s femei sau bărbate, că se prostituează sexual, moral sau de orice altă formă. Da, bineînţeles că societatea cretină de azi arată cu degetul spre prostituţia sexuală mai tare decât spre oricare alte forme de prostituţie! Că atât au învăţat la biserică! Nu vă supăraţi, o biată gagică disperată sau leneşă ce iese la produs, e o sfântă pe lângă prostituatele ordinare ce vor să vândă Roşia Montană! Numa' că prostituatele astea au puterea şi cunoştinţele psihologice necesare pentru a vă spăla creierul cu şampoane gen TVR1, Antena 1 ... ce televiziuni nu au difuzat nimic despre proteste, dar au făcut reclamă companiei canadiene? Companie făcătoare de minuni de joburi .. în marea-i bunătate!

În inima Siberiei am găsit acest restaurant magic:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

... parcă eram la bunica în bucătărie... parcă eram în copilărie... DA, FRATE! E o frumuseţe extraordinară în această bucătărie!!!! Poate voi nu o vedeţi ... că la TV nu i se face reclamă! Că nu e suficient de igienică, chipurile... sau ce idei v-au mai băgat ăştia în cap!? Naiba ştie... voi nu o să ştiţi niciodată! Ştiu ei, staţi liniştiţi! Să revin.. eu am iubit bucătăria asta şi mâncând în acest restaurant m-am simţit. teleportat în altă lume!!! M-am simţit cum s-ar simţi o gagică ce e dusă să halească pe bani foarte, foarte mulţi în vreo cafenea fiţoasă din Paris! DA, AŞA M-AM SIMŢIT! E o frumuseţe şi un farmec în lucrurile astea... dar fiecare iubeşte ceea ce e! Să nu fiu înţeles greşit, m-aş simţi super bine şi într-o cafenea pariziană care să mă teleporteze în lumea lui Hugo, a lui Napoleon etc. Sau într-una sankt petersburgheză care să mă teleporteze între paginile lui Dostoievski! Mai sus doar încercam să ilustrez pe înţelesul tuturor că sunt atâtea diamante îngropate în noroi ... şi e păcat că nu îs apreciate! Diamantele puse în vitrine îs super faine şi ele! Secretul e că diamantele din noroi, te apleci şi le iei moca! Asta fac eu! Diamantele din vitrine îţi sunt suflate de praf la fel cum ţi se suflă în cur ... pentru banii care "îi dai afară" pentru ele! Unora le place totuşi să sape prin noroi şi căcat după diamante! Să descopere ei diamante! Sentimentul găsirii unui diamant în caca dublează valoarea diamantului. Îi dă şi o valoare sentimentală!

Cam aşa e cu restaurantul ăsta de care m-am îndrăgostit… mă îndrăgostesc de atâtea chestii în drumul ăsta ce îl fac în jurul lumii că pe când oi veni înapoi, mi-or zice fetele că îs o prostituată HA HA HA! Că am divorţat de atâtea iubiri şi, deci, îs instabil şi nu-s credibil etc.! Greu mi-a fost o viaţă întreagă … tot respins şi neînţeles! HA HA HA! Meniul restaurantului? O foaie A4 prinsă cu o pioneză în bar! Scris de mână! Verzi, ruşii mei! Nu sute de pagini, poze, tuş, culori, plastic etc!

Într-una din seri, l-a oprit poliţia la controlat… frate, nu a fost nici un stress pentru că nu aveam nici unul puse centurile de siguranţă şi nici faptul că nici măcar nu ne-am sinchisit să ni le punem măcar faţă de ei nu a fost o problemă… dar, totuşi, l-au controlat de "documient" mai mult de o oră.. eu îi băteam!

Cu Trifat am experimentat o grămadă de obiceiuri ruseşti! M-a dat cu parfum pe faţă (am închis ochii că puţea urât), iar apoi mi-a zis să mă frec cu el ca cu o cremă … m-am conformat chiar dacă n-am înţeles! Mi-a zis să nu fluier că dacă fluier nu o să avem bani … eeee io! Da' tu ce treabă ai de acolo? NUUU!!! Ca şi el nu o să aibe bani! AAA!!! Ok!!!! Nu ştiaaammm!!!! Scuzeee!!! Şi mersi de sfatul preţios şi de milioanele de euro ce tocmai m-ai ajutat să le economisesc! Trage pe dreapta! Am bani, deci nu îmi mai tre' autostop! Îmi cumpăr un avion personal! Ultima parte mi-am zis-o mie, că oricum vorbesc toată ziua singur! Ceva normal la cât de nebun îs! Mi-a mai zis să pun muştar pe pită că e ceva foarte bun şi e specific rusesc… Mersi! Am mai mâncat muştar cu pită (nu mai mâncasem) … şi am o problemă la stomac care nu îmi permite să mânc muştar! Mă doare stomacul de la muştar! Măăă!!! Ăsta e bun! Măncăăă .. No bine, plmmm!!! Şi era să vomit… JUR! Cel mai naşpa muştar ever … pentru cei care erau curioşi de secrete culinare! Tot la capitolul secrete culinare ruseşti: la restaurant se serveşte zamă de compot. Ceea ce e fain! Şi asta îmi aminteşte de copilărie! Problema cu zama de compot e că tre să comanzi două pahare mici în loc de un pahar mare…. de comanzi un pahar e ghei! Aduce ghinion! La fel shot-urile de vodka, se beau minim 3 că de nu… problem!!! De ce? Lasă tu întrebările proaste şi fără nici un sens!!!! Ai dracu' de cretine curiozităţile românului ăstuia! În Rusia se bea mai multă cafea decât în Italia şi mai mult ceai decât în Anglia! Cafea sau ceai la toate cele trei mese ale zilei! Ca apa de ploaie ambele! N-am băut o cafea sau un ceai bun de când am părăsit Moscova şi Sankt Petersburg! Sigur în oraşe mari ca Vladivostok sau Novosibirsk sunt cafenele ok, dar eu vorbesc aici de restaurantele de pe marginea drumurilor. Că eu sunt pe drum! Tot la secrete culinare, am văzut servindu-se la restaurant pireu cu ochiuri… WTF!? Au sticle de suc de 1,25 litri şi de 0,6 litri!

Tiriştii ruşi conduc enorm! 12-18 ore pe zi! Nu ştiu ei ce e aia diagramă, magnet, "gugăl" şi altele de genu'! Unele tiruri au cauciucuri aşa roase de te sperii!!! Li se văd toate coastele (sârmele)! Mai ai anumite experienţe interesante cu tiriştii: eşti luat de ei la autostop şi ei claxonează femei într-o veselie.. v-aţi prins că e fain sentimentul!

Pe drumurile Rusiei vezi multe… cu liniuţă şi de la capăt:

-tancuri! Au ăştia tancuri o grămadă, mă frate! Tancuri recondiţionate în excavatoare, tancuri tancuri.. etc!

-vaci călcate de maşini ... am văzut unul a luat o vacă de vacă cu o maşină mică... i-a făcut praf maşina! Ea ... doamna..zăcea lată la vo 3 metri mai încolo şi plină de bale la gură! Io ... i-am zis! Ea... nu, că batman! Pot zbura! Iar acum să vorbim despre vaci! Vacă e un animal prost, asta aţi fost învăţaţi de mici ... dar nu v-a spus cât de animal prost e vaca rusului şi a mongolului. N-ai mai văzut aşa ceva de când eşti. E atât de proastă că paşte pe asfalt! Deci, pur şi simplu stă la odihnit şi rumegat în mijlocul drumului fără să se clintească!

-cai călcaţi de maşini... am văzut la un moment dat .. 1 .... 2 ... 3 ... dar mai sunteţi mulţi, fir-aţi ai dracu'!!!??? Ce naiba!!! A venit apocalipsa cailor!!!??? Trei cai frumoşi, domne, întinşi pe vreo 20 de metri de drum... Apocalipticul înger al morţii cailor: un tir frumos! Pardon, după ce i-a secerat şi întins la uscat, nu mai era frumos! Dar, caii erau în continuare aproape frumoşi .. că erau ... ca de lemn!

-tirist dormind la volan şi venind de pe contra sens! Dacă intra în noi, nu mai apucaţi voi să citiţi rândurile astea.

Toate bune cu Trifat până în a patra zi când mi-am pus cele două Motorola la încărcat în biroul comunist al unei hale unde aveam ceva de descărcat... Am mers, am luat telefoanele! Nu şi încărcătoarele care le-am uitat acolo! Şi uite aşa ajungi să ai două telefoane de acelaşi fel şi nici un încărcător... ca în filmele cu proşti! Treaba nu e amuzantă. Pe unul din telefoane îmi ascultam muzica... fără muzică pe drum ... e ca sexul cu prezervativ! Am cam dat într-o mini depresie: laptopu' s-o dus naibii, ghetele şi ele, aparatul foto a trebuit să îl donez pentru o cauză nobilă.. amu chiar şi fără telefon trebuia să rămân!!!??? Mai bine îmi luaţi chiloţii, serios! Mai întrebaţi-mă şi pe mine naibii din când în când, înainte de a îmi lua ceva sau măcar nu îmi luaţi tot! Asta e! Am zis că trecem peste toate. Apăi nu ne putem face firma de râs şi să nu ne ţinem de cuvânt! Keep calm and hitchhike the world!

Trifat a avut grijă să mă facă să îmi treacă supărarea rapid. A fost depăşit NEBUNEŞTE de unu' cu o maşină mică şi l-a urmărit până a reuşit să i se bage în faţă, să îl blocheze şi să coboare să "stea la o vorbă". Din păcate nu s-a lăsat cu un meci de box, dar pentru că şi după ce a revenit în tir mai era nervos, m-a pus să îl învăţ să înjure în româneşte şi dădea prin staţie înjurând ruşii în româneşte! Vi clar că prima înjurătură învăţată de tătarul Trifat a fost "M*** stoaia!!!"

V-am zis eu că toate bune şi frumoase cu Trifat până în a patra zi... voi nu că "parcă ai trecut peste pierderea încărcătoarelor telefoanelor distrându-te cu meditaţii de înjurat în româneşte!?" OOO!!! Beleaua aia o şi uitasem. De ce mi-o amintiţi?! Frate! Omul fain care a fost Trifat în primele patru zile, s-a transformat în ceva tare nasol ... Primele 4 zile a mers în coloană cu încă un tir şi povestea cu şoferul ăla prin staţie toată ziua. După patru zile, ăla a luat-o în altă parte şi Trifat nu

mai avea cu cine povesti... şi, frate, omul ăsta e bolnav mental. S-a transformat într-un nebun. Boala de care suferă nu ştiu cum se numeşte: "nebăgat în seamă", "frustrat că nu eşti ascultat" ... oricum, gravă boală! Muierească, zic eu. În ultima zi a fost cel mai stresant şi naşpa om ce m-a luat vreodată la ocazie. Eu nu ştiam ce se întâmplă şi nu ştiam cum să reacţionez. Adică, am stat cu omul ăsta patru zile şi totul era ok, iar amu poate l-a apucat vo dileală de o juma de oră... o oră ... două ... şi doar tre' să îi dau pace şi să îi zâmbesc. În ce fel era stresant? Vorbea enorm şi pentru că nu îl înţelegeam îmi zicea că îs prost: cum naiba nu înţeleg?! Până m-am prins că boala lui nu e ceva de moment şi l-am luat foarte tare şi răstit în felul următor în româneşte: "Îmi haleşti mădularu'!!!! TOT!!! Dar vezi ai grijă să nu te îneci. Că e mare, noduros şi cioturos! Bat covoarele la tot satul cu el! N-am dat bani pe bătătoare de covor de când îs!!!" N-am folosit acele două cuvinte ce încep cu p şi descriu elegant organele de reproducere feminin şi masculin pentru că le-ar fi înţeles! HE HE! Chiar şi aşa s-a blocat! Că cică nu pricepe... AAA!!! SERIOSSSSS????? Păi nici eu nu înţeleg ce zici tu şi cu tot respectul pentru zilele faine petrecute până amu şi cu cea mai sinceră mulţumire pentru ospitalitatea ta, dacă nu te opreşti naibii atunci opreşte maşina chiar acum că mă dau jos!

A schimbat placa: Ok! Noi, prieteni! Situaţia s-a ameliorat complet. Până a venit seara... iar seara el trebuia să aibe cu cine stă la poveşti şi să bea shot-urile de vodka. Serile trecute fuseseră ok pentru că ei vorbeau, iar eu ascultam şi îmi vedeam de gândurile mele. Dar acum, trebuia să îl ascult eu. Nu mai era nesimţit, dar, în schimb, m-a obosit cumplit în cele două ore în care eu trebuia să depun eforturi titanice pentru a înţelege ce avea el de povestit: lucruri absolut neinteresante!!! Tâmpenii!!! După două ore i-am explicat că am nevoie să "relax", aşa că, în seara aia nu o să mai dorm în cabină cu el, ci o să dorm în cort! A încercat să mă combine că e frig afară în cort. I-am zis că nu-i nimic, o să dorm în cort în remorca tirului, acolo nu o să fie aşa frig! Era loc în remorcă. N-a mai avut ce face şi a acceptat.

În starea aia de stres maxim... ce nu o doresc nici celui mai mare duşman (numai steliştilor, irealiştilor şi cheferiştilor), am şters din greşeală o poză de pe aparatul foto cu care mă jucam ca să mă relaxez. Asta a făcut lucrurile şi mai oribile, era o poză atât de super... Deci, dileam... Trebuia să fac ceva ca să mă calmez şi v-aţi prins din prima ce am făcut! Mi-am aplicat o <dreaptă> şi bine meritată treabă! De fapt, nu mai reţin dacă a fost dreapta sau stânga. Contează că m-a iubit îngeraşul de ea ca o nebună! Problema a apărut la final când am realizat că spre deosebire de toate celelalte nopţi în care am dormit în cort nu am cu mine în cort rucsacul... nu de alta, dar în rucsac erau şerveţelele umede! Iar rucsacul era în cabină... Băiat genial de ingenios fiind de felul meu, am rezolvat ecuaţia igienizându-mă cu şosetele, pe care mai apoi le-am aruncat în şanţul din spatele tirului. Iar acum o să îmi sară în cap toţi verzii!!! Că le-am poluat verdele lor cu slobozi... că una alta... Slăbiţi-mă! Şi înţelegeţi-mă că avortul acelor copii cruzi trebuia dus cu succes la capăt că altfel mă pricopsesc cu puradei şi nu mai termin înconjurul lumii! Nu de alta, dar nu am aruncat şosetele în şanţ! Povestea asta cu laba făcută în cort, în remorca tirului e inventată... am realizat că n-am şerveţelele umede la mine şi nu mi-am mai aplicat o dreaptă - stângă! Totuşi, povestea asta ilustrează bine stresul de care am suferit atunci şi faptul că eram în stare de orice.

Şi am fost în stare, de exemplu, să mă gândesc la tot felul de chestii bolnave. Dar, uneori gândindu-te la chestii bolnave, faci descoperiri ştiinţifice. Eu atunci am descoperit că barza e animalul ce aduce copii dintr-un singur motiv: că are gâtul lung! Şi atunci m-am întrebat de ce naiba nu aduce girafa copii, că doară ea are gâtul şi mai lung... Răspunsul nu l-am găsit, dar întrebarea rămâne lansată şi cine ştie la ce descoperiri ulterioare o să ducă şi ce statui o să mi se facă pentru marele om de ştiinţă care am fost fără să ştiu! Ce?! Păi cum, mă!!!? Voi nu ştiţi ce face barza după ce aduce copilul? Îşi face gâtul mic, îl bagă în pantaloni şi închide şliţul, mă.

A doua zi, am ajuns cu bine la Vladivostok, fără să mai am probleme cu Trifat. M-a lăsat undeva "pe centura" Vladivostokului, că el mergea cu tirul în zona industrială. Poză la intrare in Vladivostok:

Unde m-a lăsat Trifat, după cca 1 minut am fost luat de a doua maşină ce a venit... de către eroul Saşa! Saşa m-a dus de mi-a arătat oraşul. Mi-a arătat gara unde se sfârşeşte prea-lungul "penis" transsiberian, mi-a mai arătat cele 2 poduri noi, mari, moderne şi recent construite şi m-a dus pe strada pietonală principală, pe malul mării. Mai pe urmă m-a dus pe una din insulele oraşului să ne scăldăm oţăra! Acolo mi-am scăldat prima oară curu' în Pacific! Apa e murdară ca naiba! În

Vladivostok am prin +32 grade ... ceea ce e o crimă! Împreună cu umiditatea foarte ridicată a locului, astea 32 parcă îs 42!!! Transpiri ca o corcitură de dihor cu sconcs! Vladivostokul e un oraş frumos şi mare (cca 1 milion locuitori)! Are infrastructură (autostrăzi, centură, drumuri) foarte bună!

Bun... După ce omul mi-a făcut turul oraşului şi cinste cu o bere, l-am rugat să îmi zică unde este un internet café că nu mai prinsesem la net de vo două săptămâni. Mi-a zis că este net la el acasă! Că mai este şi duş şi un pat să hodin o noapte.

-Si l-ai refuzattt??????

-Piz'dai sama că nu!

-Pula's că-mi dau sama!

După duş şi haleală, am lucrat pe blog toată noaptea şi toată ziua următoare. Seara, Saşa a fost cam ocupat, a doua zi a mers la lucru şi m-a lăsat singur în casă, a venit să mânce de amiază, apoi a venit iar seara. În momentele în care aveam timp, mai schimbam câteva vorbe. Am învăţat multe de la omul ăsta şi mă bucur mult că l-am întâlnit! E un monument de personalitate şi determinare! Iar cel mai fain e că e de o simplitate şi o modestie... încât n-ai spune nici în 10 vieţi că e sniper în trupele speciale ruseşti! N-ai spune că la cei cca 1,85 m şi cele cca 65 kg e capabil să alerge 15 km cu 20 kg în spate. N-ai spune că e capabil să facă 600 flotări dintr-una şi nici 1000 genoflexiuni... dar când îţi povesteşte că el face toate astea... ţi se face pielea de găină, se ridică tot părul pe tine şi îi vezi în ochi o flacără care înainte nu i-o vedeai! Şi îl crezi!!!! Când îţi mai spune că ce a făcut el e ceva normal şi că omul şi organismal uman nu are limite şi că suntem capabili de orice.... ÎL CREZI!!! Pentru că omul e LEGENDĂ VIE!!! AA!!! 600 flotări, dar dacă una cumva nu ai făcut-o corect, îţi iei spiţe în muie de la superior. Şi şpiţul bocancului superiorului e de fier!!! ... I-am zis că îs de acord cu el în toate! Că cred că aş putea face şi eu ce a făcut el, dar că dacă ar da ăla în mine nu m-aş putea abţine să nu dau înapoi... a râs.... a râs bine! A lovi un superior în trupele special ruseşti presupune cinci ani de puşcărie! Puşcărie în regim special, unde ai cel mai special tratament. AAA! Iar dacă un superior te loveşte, poţi face reclamaţie. Dacă vei putea dovedi că te-a lovit, dacă îţi depune cineva mărturie şi etc, superiorul va primi o mustrare verbală .... HA HA HA!!! Iar tu după aia ţi-o vei lua însutit!!! În pofida la toate astea, el are doar respect pentru superiorii lui. Cică erau naşpa doar când erau beţi... dar nah, alcoolu' îi scuza! DA! DOAR RESPECT pentru că doar pentru l-au forţat ei, a reuşit! Ah... şi toate aceste performanţe fizice sunt făcute cu o bucată de pită şi o zamă chioară. O masă pe zi! În rest bei apă din bălţi, te descurci că eşti mare... te descurci în pădure, în taiga, în tundră... şi altele! Pe ploaie, frig siberian şi aşa mai departe. Şi când aud ce fiţe au unii fotbalişti din ziua de azi... calca-i-aş cu trenul trans-siberian. Mai ales dacă îs dinamovişti şi nu îşi dau viaţa pe teren pentru echipă!

Tot Saşa mi-a zis că, dacă te dai bătut, nu o să îţi fie mai uşor!!! CI DIN CONTRĂ!!!! Celor care au cedat şi nu au mai rezistat, dându-se bătuţi le-a fost mult mai greu după! Şi au cedat cca

50%! Băiatul ăsta de 25 de ani, a ridicat tot părul pe mine şi chiar şi acum când scriu despre el se ridică iar părul pe mine! Dacă aţi înţelege că ce spune el este 100% adevărat aţi face orice aţi dori! V-aţi împlini toate visele! Iar la urmă cel mai fain cadou posibil sub Soare... ca acest monument de om să îmi spună că şi ce fac eu e la fel de greu şi de imposibil... No să fi al dracu'... Ţi s-o părut că mă cred prea tare şi ai vrut să mă faci să plâng ca să îmi demonstrezi că de fapt nu îs tare? Ha, ha! Amuzant!

Glumea zicându-mi să îl fac vedetă pe blog la mine. Nu îl afectează pe el cu nimic să îi apară numele, poza şi povestea pe blogul meu! Îl păzesc ruşii bine şi, oricum nu are viaţă virtuală! El nu există pe net! I-am zis că o să povestesc despre el pentru că am învăţat multe de la el, dar i-am zis că în semn de respect, nu o să pun poze cu el şi o să îi dau un nume fictiv. Deci, e Saşa doar pentru voi! Numele lui nu contează! Ce contează e lecţia care sper că aţi învăţat-o de la el. Cunoscând oameni ca Saşa şi devenind prieteni cu ei (chiar dacă doar pentru două zile) am aşa o bucurie şi un sentiment de mândrie... de parcă aş face parte din elita celor mai curajoşi nebuni! Acum pricepeţi de ce iubesc atât de mult Rusia?! Pentru oameni ca Saşa!

Lui Saşa îi dedic următoarea piesă (iar el sigur v-ar dedica-o vouă dacă i-ar înţelege versurilor): Bitza – Scrisoarea unui soldat! Respect, Bitza! Respect că susţii Salvarea Roşiei Montane! Ce legătură are Roşia Montana cu Saşa? NU CONTEAZĂ!!!! Lăsaţi întrebările proaste că vă sparg dinţii! Voi keep calm & protest & salvaţi Roşia Montană!!!! No, că iar mi-am amintit de Roşia Montană şi am luat-o oţâră pe arătură!

Saşa m-a scos 30 km în afara Vladivostokului ca să prind mai uşor ocazie şi mi-a dat şi 200 de ruble! Urma să mă întorc vreo 2000 km spre nord - vest ca apoi să urc 3000 spre nord: MAGADAN!!!!!!!!! În acea seară, am făcut cca 330 km. Pe la miezul nopţii m-am oprit, am scos cortul şi am dormit epuizat de intensitatea experienţei ce o avusesem cu Saşa. În acei 330 km din acea seară, s-a remarcat... un tip beat ce mergea legănat şi crăcănat pe marginea drumului.... şi l-am lovit cu maşina în care eram. Bubuitura m-a speriat şi pe mine şi pe şofer... bine de tot! Am dat înapoi să vedem dacă mai suflă vită, dar vită fiind, râdea şi se ţinea de cot. Îl lovisem doar cu oglinda: asta tot la capitolul cu cai şi vite călcate pe drumurile Rusiei! Ar trebui cineva să facă o listă şi cu minunile astea! Deci, mersi!

Dimineaţa, am luat-o din nou la drum şi după vo 120 km făcuţi în ziua aia, opreşte să mă ia la autostop ... DIN NOU ... TRIFAT!!! Deci, mă iubea nenorocitu' ... poate vă întrebaţi mulţi dintre voi ce naiba de cheie franceză.. pentru deschis suflete am, de îi fac pe oamenii ăştia să se deschidă aşa faţă de mine, cum îi combin... întrebaţi femeile ce le-am iubit! HA HA HA!!! M-am gândit că vă întrebaţi asta, eu nu mă întreb... e irelevant! Trifat ăsta mă iubea în pofida "bătătorului de covoare" ce i l-am băgat prin trahee şi stomac. O meritase şi o ştia. Şi minune!!! Avea şi încărcătoarele telefoanelor mele pentru că, de fapt, nu le uitasem în biroul ăla, ci îmi căzuseră sub scaun... no, că ţi se mai întâmplă şi chestii faine... Nu ştiu cum e posibil ca, în ditamai Siberia, să fi luat de două ori de aceeaşi maşină şi încă pe aşa imensă distanţă... 3855 km în 6 zile şi 1 ora - 145 ore cu aceeaşi maşină!

Partea întâi 3415 km în 5 zile şi 1 oră – 121 ore, iar partea a doua 440 km în 24 de ore. Trifat m-a dus până în Habarovsc, de acolo mi-am continuat drumul spre Drumul Oaselor şi Magadan.

Dar înainte să îl lăsăm pe Trifat de tot, mai avem de povestit o chestie. Am mai vorbit despre ea, dar între timp am mai meditat la ea şi acum o pot explica mai sublim, mai artistic!!! E vorba despre eterna mea fascinaţie pentru PIŞAT!!! Problema mea cu pişarea. În toate cele 6 zile în care am mers cu Trifat, am avut probleme cu pişarea! Pentru rezolvarea problemei, am folosit trucuri care mai de care mai ingenioase, mai nebuneşti şi mai amuzante! Nu conta cât de nebună era metoda.. conta doar să mă facă să mă piş! Una din metodele ce au dat rezultate, a fost să am o relaţie de dragoste cu una din roţile tirului lui Trifat. De fapt, cu aripa acestei roţi. Aripa era ruptă şi chestia aia îmi calma mintea bolnavă şi mă puteam pişa; mi-o calma pentru că semăna puţin cu fundul unei femei aplecate în poziţia capră… dacă aşa a vrut cel de sus să se rupă aripa aia… Îmi închipuiam că prestez servicii pe la spate, ba la o bunăciune, ba la alta şi mă puteam pişa!!! Tipele astea cu cur fain la care le-o dădeam pe la spate, de la o vreme, nu mai reuşeau să mă facă să mă piş. Aşa că o altă metodă a fost să mă aplec în poziţia de căcare, să mă fac că mă cac… să mă piş ca fetele… şi aşa mă puteam pişa!!! După o vreme nu a mai mers nici metoda asta, aşa că a trebuit să o upgradez … mă aplecam şi mai tare şi mă puneam în cur pe iarba rece şi udă… şi asta dădea roadeeeee!!!! EEEEEE!!!!!!! Pişatul curgea ca la robinet! Debit fără număr!!!

Astea erau cazurile fericite. Adesea, nu găseam metode ce să dea rezultate. Trebuia să urc din nou în maşină nepişat, prefăcându-mă că m-am pişat, că de se prindea şoferul că n-am reuşit să mă piş.. el era băiat de treabă şi îmi zicea stai mă liniştit până reuşeşti să te pişi… Ştiam sigur că nu voi reuşi, ci doar o să mă simt şi mai penibil! Deci, mai aşteptam până la următoarea pauză… că dacă îi ziceam să oprească ca să mă piş… sigur nu mă puteam pişa!!! De ce? Pentru că eram sigur că nenorocitul se gândeşte cum mă piş eu. Că stă după mine să mă piş! Şi asta mă stresa şi nu puteam!!! Ştiu că sună a scenariu de film cu oameni paranoici… dar ata ete… Asta e paranoia mea: că mă urmăriţi când mă piş, fir-aţi toţi ai drecu'!!!! Ei! Oricum nu o să las eu un pişat de pişat să întrerupă un magic înconjur al lumii cu autostopul. Oricât de nărăvaş ar fi pişatu' ăsta… că doar e pişatul meu… e clar că e nebun şi al drecuţ!!!! Treaba asta cu pişatul e o treabă psihică. Problema mea e că am impresia că îs urmărit! Dă.. îs un alt prost din filmele cu proşti. Dar să nu vă gândiţi că îs pudic… HA HA HA!!! În copilărie fugeam după prieteni în timp ce mă pişam… încercând să mă piş pe ei… LA PROPRIU! Chiar şi amu mi se întâmplă uneori să mă pot pişa fără stres! No … da şi când mă piş… simt o eliberare.. de parcă aş fi Rasputin şi aş "elibera" demonii din preacinstitele, preabunele şi preavirginele enoriaşe!!!

E fenomenal de complex organismul ăsta al nostru… Pun atâta pasiune în scrierile astea ale mele şi transpir la modul serios în timp ce scriu unele poveşti ore la rând pe acest mic notebook! Am făcut azi duş de 3 ori şi iar put ca un porc. O să vorbesc despre cât de complex e organismul uman la o poveste viitoare când o să povestesc de o nimfomană ce m-a nenorocit… E atât de uşor să judeci… dar fata aia trăieşte sexul de o intensitate nebună… pentru ea sexul e mult mai plăcut decât pentru 99% dintre noi… şi e normal să se f***!!!! Şi bine face!!! Are tot respectul meu. De aş iubi-o pentru

omul care e, eu m-aş căsători cu ea fără să îmi fie jenă că e "nesătulă" şi am nevoie să îi rog şi pe alţii să mă ajute. Cum nu mi ruşine, nici atunci când v-o iubită nu poate să îmi ofere mie cât am eu nevoie şi îi zic fain că am nevoie să mă ajute şi alta dacă ... pana mea... SUNT DIFERENŢE LA FEL DE BANALE PRECUM CULOAREA OCHILOR, CULOAREA PĂRULUI, ETC!!!! Dar suntem învăţaţi să gândim ca nişte vite!!! Cum unul e bun la desen, altul e bun la fotbal.... alta e bună la pat, mă!!! HO, MĂ! Astea cu nimfomania îs excepţii. Amu să nu îmi veniţi toţi să vă scuzaţi infidelităţile cu acest argument că râd de mă sparg!

Dar dacă am aşa o înclinaţie specială spre sex... dacă îmi place să mă f**, atunci pentru sex eu sunt curvă! Fii şi tu curvă cu toată demnitatea dacă o faci din plăcere. Însă nu fi ieftin/ă! Unora le place să facă sex oral că îs băieţi/fete, altora nu! Indiferent că îţi place sau nu, fă aşa cum îţi place şi nu da doi bani pe ce gândesc alţii! Iar dacă nu îţi place şi desconsideri pe cei/cele cărora le place, eşti... invitat să închizi cartea asta, HA HA! Nu vorbim aceeaşi limbă! DA DA!!! Aici nu e politică de marketing pentru păstrare cititori şi vânzări bune!!! Aici sărim la gât!!! Nu e democraţie. E dictatura libertăţii! Mai e şi comedie, dar mă fac că nu recunosc. Şi pentru că chiar e libertate, eşti liber să crezi ce vrei, însă, te rog, nu judeca! 2) Nu o să îţi suflu în cur ca să te am "de client".

Deci, să trecem peste paranteza cu complexitatea organismului uman şi să revenim cu două ultime menţiuni vizavi de complicatul pişat: cineva citindu-mi blog-ul, mi-a scris să nu mă îngrijorez din cauza problemei cu pişatul, că el are un amic ce se poate pişa în WC-urile publice numai dacă fluieră!!! Deci, da! Ciudăţenii normale! Fiecare cu ale lui. O altă ciudăţenie de-a organismului meu e că dacă îs excitat, strănut! Se întâmplă adesea să fiu pe măşină, să am gânduri fierbinţi şi să strănut, iar omul să închidă geamul crezând că m-a tras curentul... şi după aia mi cald de transpir!!! Viaţa!

Bun, să revenim la drum. Sigur nu aţi mai discutat atât de multe despre urinat de când sunteţi , sigur nu v-aţi putut închipui că pişatul poate fi atât de complex şi că se pot scrie atâtea despre el.. ei bine, aţi dat de poetul pişatului! Eu îs ăla! HA HA! Din Habarovsc trebuia să ţin spre vest 1170 km pentru a ajunge la Niever ca mai apoi să ţin spre nord tot încă 1170 km pentru a ajunge la Yakutsk şi a intra pe DRUMUL OASELOR!!! Ăsta la rândul lui deţine vo 2030 km la activ! DROG!!! VICIU!!! DEMENŢĂ!!! SEVRAJ!!!!!! Am visat de cel puţin cinci sau şase ori că nu o să reuşesc să ajung la Magadan. Poate şi de 10 ori. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să visez aceeaşi chestie nici de două ori ... chiar dacă era super bună şi avea ţâţe, cur şi ... he he ...şi amu visez de mai mult de cinci - şase ori că nu ajung la Magadan... ciudată chestie! Dar nu suntem superstiţioşi şi dăm BICE! AAA!!!! Ce era foarte tare e că în aceste vise eram dus cu forţă înapoi în ţară. Deci şi visele ştiu că altfel n-au cum să mă oprească. Deci, nici în vis nu mi-a trecut prin cap să renunţ! Nici în vis nu m-a speriat Drumul Oaselor... Drumul Urşilor!!! Şi o să vedeţi voi de ce! AAA! Şi chiar dacă eram întors în ţară cu forţă fără să reuşesc să ajung la Magadan, a doua zi o luam din nou spre Magadan. Cazi şi te ridici şi în vis! Asta înseamnă să îţi cultivi o mentalitate. Asta presupune că ţi-ai antrenat bine creierul! I-ai scos din vodka-bular conceptual înfrângere!!! Şi în fiecare dimineaţă ce urma unui coşmar de ăsta... eram atât de fericit să realizez că, de fapt, doar am visat...

Înspre Niever, m-a luat un alt şeptar ce mi-a făcut cinste cu un borş şi două beri şi m-ar fi dus 1000 km. Până la Niever! Dar...era super încărcat şi mergea super încet, aşa că după vo două ore petrecute cu el, i-am explicat că mă grăbesc, că el mere încet şi că sper că nu se supără dacă îl rog să mă lase jos şi să fiu luat de altă maşină. A priceput, nu s-a supărat! Am făcut o mare greşeală dându-mă jos din maşina lui ce mă ducea încet, dar sigur la Niever. Am regretat mult decizia asta! După ce am stat vo juma de oră, am fost luat de unul ce m-a dat jos de pe drumul principal, m-a băgat prin sate siberiene şi m-a rătăcit aiurea vo două ore! Când a revenit la drumul principal, l-am rugat şi pe el să mă lase acolo că nu ştiam ce surprize îmi mai avea puse la păstrare! Ei bine, unde m-a lăsat el, am stat cinci ore fără să fiu luat şi până la urmă m-am dat bătut, am scos cortul şi am dormit acolo! TÂMPITĂ DECIZIEEE A FOST FAPTUL CĂ M-AM DAT JOS DIN ACEL ŞEPTAR!!!! M-a costat vreo 15 ore (cu tot cu somnul din acea noapte)... şi oricât de încet mergea ăla, tot ajungeam mult mai departe cu el ... DAR!!! În acele 5 ore în care am stat fără să fiu luat, s-a întâmplat ceva magic!!! Ceva nebuneşte! Acel ceva m-a făcut să nu mai regret că m-am dat jos, CI SĂ MĂ BUCUR!!! Stând eu aşa la autostop acolo, era deja noapte. Opreşte o maşină ce venea de pe contrasens... mi-am zis că ce naiba vrea ăsta? Să mă ducă înapoi? De parcă n-am stat destul pe loc în acea zi!? Tipul a oprit să îmi zică că îi pare rău că nu mere în aceeaşi direcţie cu mine şi că nu mă poate ajuta... wow... asta da!!!! Mi-a venit să îl întreb: “Să mori tu? Şi atunci de ce îmi iroseşti timpul? Că în timpul ăsta poate trece o maşină care să mă ia, iar tu mă ţii de poveşti aiurea!” N-am apucat să îi zic astea că omu’ continua: “Chiar dacă nu merg în aceeaşi directive cu tine, vreau să îţi fiu de folos” ... şi a scos 1400 ruble (140 lei) şi a zis “Te rog, ia-i!”

-SPASIBA!

Mi-a strâns mâna, a urcat în maşină ... eu eram aşa năuc...

-AAA DA!!!! Cum te cheamă? Măcar atât să ştiu!

-Alexei. O să îl ţin minte cât trăiesc! Şi tot ce ştiu despre el e că îl cheamă Alexei! Morală la întâmplarea asta: când viaţa îţi serveşte căcat, când crezi că ţi se întâmplă lucruri îngrozitoare, când crezi că ai luat decizii proaste... NU DISPERA! Toate au un rost şi se întâmplă cu un motiv. Dacă drumul tău care până azi era lin, bine pavat şi asfaltat face brusc stânga într-o prăpastie făcându-ţi viaţa nasoală, iar tu nu pricepi de ce ... una din posibilităţi e faptul că drumul ţi-a luat-o brusc prin prăpastia aia pentru ca în 10-20 de ani să te ducă într-un loc minunat! Dar peste 10-20 de ani tu uiţi şi nu te prinzi! Multe cotituri ale drumului vieţii noastre nu le vom pricepe niciodată şi asta trebuie să ştim să o acceptăm! E parte din distracţie! Trebuie să le acceptăm ştiind că toate se întâmplă spre binele nostru!!! Dacă gândeşti aşa, atunci toate se întâmplă şi spre binele tău!!! Dacă gândeşti că ţi s-a întâmplat ceva rău, nu te ajută cu nimic... ba dimpotrivă îţi face mult rău! Deci, mentalitatea asta e singura variantă! (Scriam astea în septembrie 2013. Ironia sorţii e ca în martie 2014 nu mai cred în “toate se întâmplă spre binele meu”, să nu mai cred în faptul că lucrurile “se întâmplă cu un rost”, acum consider că totul e la întâmplare!)

Revin (la cum vedeam lucrurile în septembrie 2013): multe cotituri ale drumului vieţii noastre nu le vom pricepe niciodată şi asta trebuie să ştim să o acceptăm! Sunt multe chestii nasoale ce ni se pot întâmpla şi la care poate nu o să găsim niciodată explicaţie şi pe care tre' să le ştim accepta ca făcând parte din "ordinea naturală". Unul din lucrurile cele mai naşpa care se pot întâmpla e să îţi moară cineva drag. Viaţa se sfârşeşte, că o face la 18 sau la 80 de ani! Iar cel care moare la 18 ani sigur moare mai fericit! Bucură-te de momentele faine avute cu cel decedat şi recunoaşte că aceste momente faine sunt sensul şi rostul! Recunoaşte că timpul e relativ şi nu măsura nimic în timp sau bani! Cei care păţesc asta au impresia că moartea e cea mai dureroasă pierdere posibilă. Nu o să vin eu să le spun că nu e aşa pentru că omul care e în acea situaţie, indiferent de ce îi spun eu sau tu sau vreun specialist de psiholog, el tot la fel se va simţi! Vreau să îi spun doar că pentru unii există pierderi mai grave decât moartea. Vreau să spun că eu am luat moartea tot timpul ca o glumă, dar mi s-au întâmplat lucruri care m-au afectat mai mult decât ar fi făcut-o moartea oricui! Vreau să spun că moartea are farmecul ăsta al ei doar pentru că nu poate fi înţeleasă! Dar sunt unii care acceptă că moartea e ceva banal, normal şi natural şi, deci, îi oferă un înţeles şi nu se mai cacă pe ei în faţa ei. Sunt unii care au înţeles ce a vrut să spună Coşbuc în "Moartea lui Fulger" prin "Nu cerceta aceste legi căci eşti nebun când le-nţelegi!", prin "cărarea mea şi-a tuturor e tot nimic"! Sunt unii mai idioţi de felul lor (cum îs eu)… şi idioţii ăştia cam idealişti s-au autoeducat iubind şi crezând lecturi ca "Oamenii Mării" şi "Notre Dame de Paris" ale lui Hugo! Deci, ei chiar râd morţii în faţă!!! Aşa că, conform umilei păreri a unuia din aceşti idioţi (eu), există pierderi mai grave decât moartea. Ele sunt pierderea unui crez sau a realiza că ai crezut într-o minciună. Asta se poate traduce şi prin trădare. Eh, indiferent de gravitatea pierderii, timpul le vindecă pe toate, apa spală tot!

Poate vom realiza cândva că moartea e ceva pozitiv! Poate după moarte nu există nimic. Şi nimicul e sublim, fraţilor! Sau poate după moarte există ceva şi mai fain! DAR … de când lumea şi pământul, primitivul animal prehistoric de om superstiţios şi religios se cacă pe el de frică în faţa morţii şi îi conferă semnificaţii negative. Înainte să moară îşi aminteşte de toate greşelile ce le-a făcut şi se apucă să regrete şi tot aşa… în loc să se gândească la ce a fost fain! Bineînţeles că pentru a îşi rezolva problemele astea psihice are nevoie de un zeu care să îi ofere acceptare prin iertare. Asta e psihologie de grădiniţă, fraţilor! Totul e în mintea noastră!!! Moartea e doar un concept!!! CONCEPT!!!!!! N-ai trăit-o, deci n-ai nici cea mai mică idee cum e. E ca şi cum n-ai dansat niciodată, refuzi să dansezi, ţi frică de dans ca de moarte, dar te uiţi la alţii cum dansează şi ai impresia că ştii ce înseamnă dansul. Ai impresia că ştii cum mă simt eu când dansez! Ai impresia că ştii prin ce dimensiuni şi câte dimensiuni şi stări de extaz trec eu când dansez. Dar mă judeci după cum exteriorizez trăirile alea şi zici că exagerez, că pana mea şi puşca ta! E ca şi cum toată viaţa te-ai uitat la filme porno, dar ai impresia că ştii cum e să te f***! Aşa e cu conceptele. Deci, moartea e doar un concept ce poate fi învârtit pe degete dacă te ajută puţin capul! E un concept perceput negativ de majoritatea.. dar tu îl poţi învârti şi să îl transformi în ce vrei. Într-un concept pozitiv, într-un concept amuzant! ETC!

Deci, să revenim la drumul meu ... ăla prin Siberia! După ce Alexei a plecat, s-a întunecat deja, era noapte şi nu mă lua nimeni. Mi-am zis că mai stau până la ora 0:00 şi dacă tot nu opreşte nimeni, scot cortul şi mă culc. Dar a oprit cinevaaa! Un monstru imens de camion rusesc. Fug după el pentru că oprise greu la cca 50 de metri de mine, îl ajung, deschid uşa... şi NIMENI!!!! Închid ochii, scutur din cap, deschid ochii din nou şi TOT NIMENI!!! Jur - camionul mergea fără şofer... Şi deodată mă bate o mână pe umăr ... TRESAR speriat de filmul de groază ce îl trăiam şi mă întorc. Era şoferul ... cică motorul camionului face gălăgie foarte mare, iar el aude foarte prost... şi nu m-ar fi auzit de la volan. Aşa că, a coborât şi a venit roată la mine. Bine, bine, dar mi-ai venit prin spate, jâtă proastă! De ce ai ocolit tot camionul prins spate în loc să ocoleşti pe scurt prin faţa cabinei? Că trebuia să verifice un far din spate care îi face probleme... ioi, crăpaţ-aş capu' ăla prost cum era să crapi tu inima în mine!

-AAA! Şi unde mergi?

-Niever!

-AAA! Păi eu merg aici aproape 2-3 km!

-Spasiba! Udacii! (noroc)

Am stat până la 0:00, nu m-a luat nimeni, aşa că am înnoptat acolo! Dimineaţa am fost luat de Slava cu al său gipan, Toyota. Slava e şeful a 1170 km şantier de drum! El mi-a făcut cinste cu un mic dejun copios, iar la despărţire mi-a luat şi un Sprite. Micul dejun l-am luat într-o bodegă dărăpănată de restaurant din mijlocul Siberiei. Slava e fumător, dar pentru că în Rusia legea e lege, atât de şef cât e el pe tot acel drum, a ieşit şi a fumat afară! La urmă când i-am mulţumit, mi-a zis că n-am de ce şi că dacă vreau îi pot întoarce favorul povestind la români că ruşii îs ok, nu mai fac războaie, nu mănâncă oameni şi îs prietenoşi! Asta e cu dedicaţie pentru cei care au rămas cu sechele datorate istoriei. Trăim în alte vremuri, fraţilor! Amu chiar nu mai trebe să avem nimic cu maghiarii şi ruşii (doar vodkă şi palincă ca să avem ce bea)! Amu duşmanii sunt alţii!!! Duşmanii îs politicienii noştri şi compania canadiană ce vor să ne fure Roşia Montană şi să îşi bată joc de noi!!!!! PE EI, PE MAMA LOR! Dar calm. Keep calm & protest! Save Roşia Montană!!! Iar duşmanii ăştia reali ne distrag atenţia cu mari scandaluri de genu' bentiţa Elenei sau meciul de fotbal Romania – Ungaria şi că unii maghiari s-au întors cu spatele la imnul nostru... de parcă români retardato-naţionalişti nu sunt! Proşti sunt peste tot, domne! Dar hai să povestim despre maghiarii proşti că dă bine la TV şi distragem atenţia la fraieri!!!

Tot în acea zi, am fost luat de un tirist georgian, era ziua lui de naştere şi voia să aibe cu cine bea o bere. El mi-a confirmat ceea ce îmi spusese soldatul din Crimeea (vezi povestea Ucrainei) vizavi de Transnistria, Abhazia, Ossetia de Sud, Nagorno Karabakh... care sunt state satelito-mafiot ale Rusiei! Nu sunt state de facto! S-au "născut" şi "trăiesc" cu sprijinul Rusiei. Trăiesc printr-o frăţească colaborare cu marii mafioţi locali. Colaborarea asta în cazul Moldovei e cea mai dubioasă!!! Eu unu'

nu îmi pot explica cum ... transnistrienilor li se eliberează paşapoarte la Chişinău!? Nu îmi pot explica cum, chiar dacă Chişinăul nu recunoaşte Transnistria, recunoaşte maşinile înmatriculate în acest stat şi le permite să îi intre pe teritoriu! Până la urmă nu îmi pot explica nici de ce este graniţă între Moldova şi Transnistria.. Cum vă puteţi explica că trupele speciale ruseşti îşi antrenează sniperii la Chişinău (un tip ce m-a luat la ocazie în anul 2000 a făcut serviciu militar la Chişinău ca parte a trupelor speciale! Sniper!)!!!??? Eu îmi pot explica toate "combinaţiile" astea şi le cred posibile doar printr-o puternică colaborare cu politicienii moldoveni! Politicienii moldoveni îs mari mafioţi ce fac posibile aceste combinaţii.

Dacă tot e să ne gândim, Marea Britanie, Franţa şi USA au teritorii dependente peste tot în jurul lumii ... deci ruşii de ce să nu aibă şi ei "sateliţii" lor? Singura problemă cu rusul e că el nu e prea diplomat! Şi atunci vi se pare că crima lui e mai gravă decât crima americanului în Afganistan, Irak şi cine mai ştie câte alte locuri. La ruşi conceptele de diplomaţie şi a fi uman îs chestii funny! E o treabă culturală! Întradevăr americanii nu dau cu barda la fel de artistic ca rusu'! Dar e doar politică de marketing, dragi copii! Şi vouă vă câştigă sufleţelele sensibile! HE HE! Iar pentru că acum (martie 2014) se face mare vâlvă vis-à-vis de Crimeea, o să vă spun ce părere am şi despre ce se întâmplă în Ucraina şi Crimeea. Ucraina e sub umbrela Rusiei, graniţele ce le vedeţi voi în atlase îs nişte chestii funny cu care prosteşti copii. România e sclava Americii şi Uniunii Europene, Ucraina trebuie să fie sclava Rusiei! Dar vine nesimţitu' de european şi nesătulu' de american şi vor să îi ia Rusiei şi Ucraina (după ce i-a luat Polonia, Lituania, Letonia, Estonia, Cehia, Slovacia, Ungaria, România şi Bulgaria). Scenariul e acelaşi cu cel românesc din 1989, americanii şi europenii trimit nişte agitatori, ăştia prostesc masele să iasă în stradă, promiţându-le o viaţă mai bună. Lumea iese în stradă şi are impresia că a făcut revoluţie. Dar.. Putin nu e fetiţa de Elţân sau Gorbaciov! Putin are coaie! Nu o să permită aşa ceva americanului. Că democraţia, libertăţile şi toate chestiile predicate de americani îs lucruri faine, că nivelul de trai în ţările ce au scăpat de sub tutela ruşilor a crescut mult şi oamenii duc o viaţă mai fainã.. e irelevant! Putin îţi dă cu barda în freză pe faţă! Americanu' e laş, vine pe la spate şi te otrăveşte cu "proiecte" gen Roşia Montană! Fiecare te face sclav cum poate. Fiecare încearcă să te şi prostească cum poate, ca pe un copil mic prostit cu bombonele! Americanu' te prosteşte cu libertăţi, rusu' cu pensii mari pentru militari, gaz, etc.

Georgianul ăsta al meu se uita la mine şi clătinând din cap spune: "Magadan... autostop ... ixtrim!" Georgianul meu m-a lăsat la Niever. Aici începea DĂ RIĂL DIĂL!!! Urmau dus-întors 6 400 km de drum de piatră (din care 4 050 Drumul Oaselor/Urşilor) ... urmau cca 8 000 de urşi doar în oblastul Magadanskaia. Urmau... dacă reuşeam să le termin cu bine! DAR FERICIREA ŞI ENTUZIASMUL ERAU MAXIME! Păşeam în cel mai umed vis al vieţii mele. Urma să păşesc pe drumul care a ucis cei mai mulţi oameni!!!! 1 MILION!!!! Urma să autostopez acea regiune a lumii care a inspirat cea mai multă groază ani de zile. GULAG! Am avut tot timpul o fascinaţie sado-maso pentru locurile astea! Bun, azi e 2013 nu mai sunt gulaguri, dar totuşi.. mai sunt urşi! Şi pe jos şi cu autostopul.. trebuia să fie interesant!

E păcat că în toată Rusia asta, indicatorul pe care apare cel mai mare număr de km e ăsta cu 3177! E păcat că în Magadan nu este indicator care să scrie MOSCOVA - 9900 KM!!! E păcat că în Vladivostok nu este indicator care să scrie MOSCOVA 9000 KM! E păcat, pentru că un indicator de ăsta m-ar fi făcut mândru... m-ar fi făcut foarte bucuros!!! Aş fi făcut nişte poze...

Acum o să povestesc puţin despre partenerul meu de drum. Columb! Ăla de a descoperit America! Înainte să povestesc despre relaţia noastră vreau să fac o menţiune. Citeam cartea "Vând kilometri" a lui Mihai şi vedeam cât ţine la motocicleta lui şi ce ataşament are faţă de ea şi îmi ziceam că e sensibilos tipul ... dă-o încolo de motocicletă că e un simplu obiect! O adunătură de fier! Nu ştiam că atunci când călătoreşti singur lucrurile prind viaţă. Ai nevoie să vorbeşti cu cineva... şi nu accepţi să vorbeşti singur, aşa că e nevoie ca lucrurile să prindă viaţă şi creezi personaje din lucruri şi îţi zici că vorbeşti cu ele. Ei bine, personajul meu e Columb! Partenerul meu de drum e Columb. Şi avem o relaţie grea! Că el e greu la cei 65 litri. Relaţia noastră e grea şi fiindcă eu îi fac viaţa amară la săracu' băiat... Îl trântesc pe jos, pe drum de pământ şi de piatră în Mongolia şi Siberia, mai dau cu el şi prin noroi ... îl trec prin furtuni şi ploi cum nu aţi văzut de când sunteţi, îl trântesc în portbagaje, dacă nu e loc în portbaj sau în cabina camionului. Îl leg sus pe maşină sau sus pe camion sau îl trântesc în remorca camionului... etc! Ce să mai pui temperaturi foarte ridicate, umezeală mare, frig

cumplit (Siberia - Oimiacon!!!!!!! Cel mai rece inhabited place de pe Terra!!!). Şi la toate astea, mai adăugaţi transpiraţia şi ...beşinile mele puturoase! Deci, chiar mă port foarte, foarte urât cu el!!! Cred că e cel mai ghinionist rucsac de pe Terra!!! Când vorbeşte cu fraţii lui rucsaci despre căsnicia noastră... ghinion mare a avut cu un misogin ca mine! Cât l-am chinuit eu în 4 luni, un user normal nu uzează un rucsac în 5 ani! Şi băiatul e ca nou în continuare!!!!

Iar acum cel mai important aspect, chiar dacă eu îl chinui atât de mult .. el îmi oferă tot ce am nevoie! E un fel de femeia perfectă... N-AI FI ZIS!!! Să vă explic. Eu am spatele strâmb în două direcţii! Am coloană vertebrală strâmbă pentru că tinerel fiind m-am vitejit să ridic nişte saci de porumb mai grei decât îmi permiteau balamalele pe atunci. Şi mai am şi o claviculă ruptă ... la sanie. Că am vrut să văd cum e să zbori cu sania!!! Un fel de Superman al săniilor mi-am dorit să fiu de când îs... oasele-mi de Superman au rezistat, însă, până la 26 de ani!!! Şi am zburat... problema e că aş fi căzut direct în cap. Ştiind că oricum am capu' destul de strâmb, am ferit proasta căpăţână şi am băgat umărul la înaintare.... a făcut „poc" clavicula!! POOOC, de fapt! Erou fiind, nu voiam să merg la spital, dar m-a alungat frate-meo pentru că era exasperat de gemetele mele. Deci, eu strâmb după cum mă ştiţi, să port un rucsac de 20 kg... şi să vreau să o fac pentru ani de zile în jurul lumii... cu un spate aşa strâmb.... DAR Columb are un sistem de pârghii ce îl face să se muleze pe spatele meu aşa cum am eu nevoie. Se strâmbă el după mine şi spatele meu! Un rucsac normal şi rigid mi-ar nenoroci coloana. A făcut-o fostul (fosta). Mai mult, şi bretelele îs dintr-o spuma specială şi se mulează după strâmbul de mine!!! După ce îl potrivesc pe spate, una din bretele e mai lungă cu 2-3 cm ca cealaltă!!! Ca să vă faceţi o idee ce strâmb îs. Deci, Columb e cel mai minunat rucsac din lume!!! Îl iubesc! Hotel Şanţ, paşaportul, jurnalul, aparatul foto, telefonul, portmoneul, tricolorul, toate ştiu în permanenţă unde sunt.. ei sunt copii mei!!! Da! Când eşti singur şi departe, te dileşti puţin! Dar într-un mod fain.

După ce am făcut poza de mai sus cu indicatorul de Magadan, am fost luat de prima maşină ce a trecut şi care m-a dus pentru 170 km până în oraşul Tânda. Gagiul pe numele său Ruslan, mi-a oferit şansa să mă fac de cacao la modul serios pe maşină sa. Mi-a oferit şansa să demonstrez că îs unul din cei mai nebuni cascadori ai râsului! Mi-a dat o bomboană şi pentru că nu îmi plăcea acea bomboană nu ştiam ce să fac cu ea: să o scot şi să o arunc probabil nu era potrivit pentru că omul s-ar fi supărat... m-am tot gândit eu ce să fac şi, isteţ, cum bine mă ştiţi, am zis că o înghit! Dar nenorocita mi-a rămas blocată în gât. Abia mai respiram, m-am îngălbenit tot şi dădeam într-un fel de spasme (staţi liniştiţi că de am apucat să scriu astea, trăiesc). Ruslan al meu s-a speriat şi el, a oprit maşina... i-am făcut semn cu mâna să fie calm şi cu cealaltă mână mi-am aplicat o lovitură a la Bruce Lee în gât... şi am salvat seara. Deocamdată! Mai trece ceva vreme, iar Ruslan deschide geamul meu pentru că era cald în maşină (de la aerul condiţionat, dară că). Eu scot mâna pe geam ca să o răcoresc şi după câteva secunde Ruslan închide geamul. Încerc să îl deschid de la butonul uşii mele, dar era blocat, numai şoferul putea umbla! Copiii proşti ca mine n-au voie să deschidă geamu... Cu mâna prinsă acolo fac: Ruslan! Ruslan! El cu ochii la drum: Da? Eu: "Problem! Problem!" El cu ochii tot la drum: "Zacem?" (De ce). Văd că aşa nu merge aşa că îl bat cu mâna pe umăr şi îi arăt unde e mâna cealaltă.

-Ioiii, izvinitie! (Scuze)

-No! Stai flex!

De data asta, a salvat el seara. Păi cam astea îs riscurile ce le întâmpin eu în călătoriile mele şi vouă vă e frică că mă mâncă urşii, că mi se vând organele şi altele de genu'. Fiţi serioşi, vă rog! Ajunşi în Tânda, Ruslan m-a invitat să mânc, să fac un duş şi să dorm la el, iar eu nu am refuzat. A doua zi, am luat-o din nou la drum şi din acea zi îmi amintesc de un şofer de Kamaz super comic şi expresiv! La un moment dat, ca să mă distreze, a claxonat trei gagicuţe ce se plimbau pe trotuarul dintre noi şi şanţ. Nu doar le-a claxonat, ci le-a zâmbit, le-a făcut cu mâna şi stupize stupize, a smuls un zâmbet şi din partea lor. Obţinuse ce îşi dorise... Doar că partea fainâ abia acum urmează. A zis ceva de genul "ţeapă" şi forfecând ambreajul cu acceleraţia de o manieră foarte bruscă, a scos un nor de fum violent! Nu am mai văzut aşa ceva de când îs! Deci, nor de fum rotund de mărimea unui bolovan cu diametru de un metru... iar bolovanul parcă a fost aruncat ca o piatră, domne!!! Fumul ăla le-a izbit pe gagici direct în freză cu o viteză prea mare ca ele să mai aibă timp să reacţioneze. Una din ele, speriată de lovitura fumului, a făcut o faţă şi o săritură înapoi... de era să cadă în şanţ. Văzând tot filmul ăsta petrecut în două-trei secunde şi faţa bietei tipe ce aproape a căzut în şanţ... am râs de am leşinat!!! Mă învârteam în toate direcţiile prin camion şi dădeam cu pumnu' în bord... N-AI CUM, FRATE!!! Râd şi amu când îmi amintesc de biata tipă. Râd de mă sparg... A FOST, PUR ŞI SIMPLU, O CIOBĂNIE DE COMĂ!!! O FINEŢE, cum îi place unui amic să numească treburile astea.

Kamazul tipului s-a stricat la puţin timp după faza asta şi fetele o să sară acum în sus de bucurie zicând: O merita, porcul! De unde i s-a stricat la ăsta Kamaz-u', m-a luat un Uaz ce m-a dus 700 km!!! Până la Yakutsk. Şi a mers ft ft ft bine!!! Am scos o medie de 52 km la oră cu el. În Uaz mai erau şapte adulţi şi doi copii. Unul din cei şapte era un zăbălos tâmpit şi enervant. La un moment dat, mi-a zis să îmi rad ăia 3 floci care îmi formează mustăcioara, că cică, aşa cu ei, arăt ca un taliban. Am râs, nu l-am băgat în seamă. M-a enervat maxim când la apropierea unui post de poliţie, s-a băgat în seamă să mă ajute să îmi pun centura (şoferul ne spusese să ne punem centurile). N-a priceput că n-am nevoie de ajutor până nu l-am împins. Tot drumul avea de povestit cu mine, de fapt, vorbea singur ... dar înainte să vorbească singur înspre mine, mă bătea cu mâna pe umăr... şi i-am tot explicat să nu mă mai atingă!!! Nu a priceput până nu i-am prins mâna şi răstit i-am zis "niet atingi pe umăr" (şi i-am pus mâna pe umăr ca să priceapă)!!! Tot răstit şi prinzându-mă de urechi, i-am zis: AM URECHI! AUD! A priceput de data asta. Era doar mai greu de capul lui: tâmpit, retardat.... Ptiu, ce m-a umplut de draci!

Bun... Gagiii mei m-au lăsat în Yakutsk după ce am traversat imensa Lena:

Am vizitat scurt şi rapid oraşul şi în aceeaşi zi am continuat intrând pe Drumul Oaselor/Urşilor! I-a speriat pe atâţia, i-a omorât pe atâţia.. e provocarea supremă. Să vedem ce îmi va face! Sau ce îi voi face eu lui!?

Am plecat din Yakutsk pe la ora 20:00 şi am fost luat pentru câte cca 45 km de două maşini mici, oameni faini! Apoi am fost luat de un Uaz pentru 100 km. Cu astea trei maşini am făcut primii 190 km pe Drumul Oaselor/Urşilor. Pe această a treia maşină pe la km 150 al Drumului Oaselor/Urşilor am realizat că cineva a ajuns înaintea mea pe Drumul Oaselor/Urşilor... CINE? NICOLAE GUŢĂ!!!!!! Tipul avea în playlist o MANEA!!! =)) ASTA DA!!! La capătul lumii!!!! Guţă around the world!!!! Ceva cu o nuntă mare pentru că rudele îs de valoare.

Pe la miezul nopţii tipul părăsea Drumul Oaselor/Urşilor pentru a o lua pe o cărare spre un cătun... iar pe mine mă lăsa în intersecţia care se afla în mijlocul pădurii! ...Stând acolo foarte calm şi relaxat mă gândeam că ce fain ar fi să vină un urs ca să am şi eu cu cine bea o bere. Dar să aducă şi berea! În a patra călătorie aţi văzut că nu m-a prea speriat japonezul drogat. Potopul de după Omsk m-a cam speriat... no, urşii ce îi ştiam în apropierea mea în acea noapte, m-au speriat bine de tot! M-am cam căcat pe mine!!! Adică, tata meu... e una să mori frumos şi lin căzând într-o prăpastie şi

făcându-te zob într-o secundă... dar, e cu totul alta să serveşti drept cina unui urs. Mai ales dacă ai timp şi să te gândeşti la asta.. că nenorocitu' de urs întârzia cu berea. Dacă măcar de ar fi venit o dată să mă mânce ca să nu mai am de ce să mă stresez! No, Drumul Oaselor/Urşilor m-a luat tare din prima! Mi-a dat vitejie! Voiam frică, pericol, senzaţii tari?! Ia de-aici că n-ai servici! Ia de-aici, nu sta la rând! Baiu' era că nu opreau maşinile să mă ia.. adică, bag de samă că le era şi lor frică de nebunul singuratic din pădure.. în miez de noapte. După vo juma de oră am avut şansa ca un tip să oprească destul de aproape de mine ca să se pişe. M-am grăbit spre maşina lui, dar până am ajuns deja o luase din loc... Totuşi nu avea viteză aşa că a oprit şi a deschis geamul. I-am explicat că e belea cu urşii, că să mă ia până în primul sat sau până la prima cafenea, parcare, orice, lângă care să pot trage şi pune cortul.

Nu avea loc în maşină... dar băiat de comitet fiind, a făcut! Soţia care îi era în stânga a luat în braţe copilul de pe bancheta din spate, iar eu, împreună cu Columb şi cu bagajele lor de pe banchetă ne-am înghesuit preţ de vreo 12 ore. Din astea 12 ore, circa şase le-am petrecut aşteptând bacul pentru a trece imensul Aldan. 12 ore femeia aia a stat cu copilul în braţe... MARI DOMNI! Eu?! Am stat cu copilul meu în braţe, cu Columb. Atât de amorţit am fost după 12 ore... dar orice amorţeală era o joacă, ce conta era că nu mai beam berea aia cu urşii!

De unde m-au lăsat ei m-a luat un bătrânel ucrainean cu un Uaz. Ce mi s-a părut funny, fain şi interesant erau ochelarii lui legaţi cu elastic. S-a bucurat enorm să afle că îs din România, părinţii lui fuseseră deportaţi aici. A fi dintr-un loc atât de apropiat de Ucraina lui mă făcea un fel de frate de al lui! El m-a dus doar 5 km pentru că mergea la cules de afine. Unde m-a lăsat el am stat cca 2 ore până am fost luat de başchirul Radmir. Radmir m-a dus 600 km! UHUUU!!! Radmir mă tot întreba dacă să oprească maşina ca eu să fac poze şi asta... a fost super fain! Am făcut câteva poze foarte faine în frumoasa taiga:

Nu doar poze, dar şi un-două filmuleţe cu muzică rusească care peste ani să mă întoarcă în timp, să îmi reamintească trăirile de pe Drumul Oaselor/Urşilor. Şi mergând aşa pe drum, am intrat în raionul Oimiacon. Văzând eu asta, l-am rugat să oprească ca să fac poza cu chestia aia pe care scrie numele judeţului, cum îi spune .. un fel de monument de piatră. Omul avea viteză aşa că până a reuşit să oprească maşina, trecusem de monument. Eu am coborât crezând că o să coboare şi el şi merem un pic pe jos. El nu a văzut că eu am coborât şi uitându-se în oglinda lui, a început să dea cu spatele... cu oarice viteză. M-a luat cu uşa-mi care era deschisă... Eu:

-RADMIR! RADMIR! Vezi să nu...! Ete p*** ... m-am aruncat ca în filmele cu proşti pe jos şi atunci s-a prins şi el... Şi-a cerut scuze, dar i-am zis că nu e stres că oi avea ce povesti pe blog! Apoi am făcut poza:

Poza asta i-o dedic lui George. Frigul e dragostea vieţii lui şi omul îşi doreşte şi el mult să ajungă aici! Aici e cea mai rece aşezare umană locuită permanent (-72 grade Celsius)! Cel mai rece loc din emisfera nordică!!! Aici e mai rece decât la polul nord!!! Deci, pot spune că am fost la polul nord. Doar în Antarctica s-au înregistrat temperaturi mai scăzute!

DA!!!! AM FOST ACOLO!!!

De fapt, în acest raion se află localitatea cu acelaşi nume şi ea e gagica record! Eu nu am reuşit să ajung în localitatea asta, e la vreo 100 km de drumul principal şi drumul e foarte, foarte rău: poduri rupte de ape, mlaştini, etc. Dar mi-a oferit suficient şi raionul Oimiacon. O să vedeţi! Am prins -8 grade Celsius în 27 august! După ceva vreme am oprit să mâncăm. Normal că mi-a făcut cinste. Locul în care am oprit să mâncăm e atât de tare... mi-a plăcut atât de mult...

În bodega asta în spatele barului se întâmpla întreaga operaţiune de gătit - sub ochii tăi! Nu fiţe, frate! Ca la bunica la ţară! Apă curentă normal că nu era, aşa că apa pentru gătit, pentru ceai, pentru cafea şi pentru restu' cele era luată cu un ceainic dintr-un butoi de 200 l de apă! Pe mese nu erau şerveţele, dar era un sul de hârtie igienică cu care m-am şters la bot. Tot pe mese, zahărul era pus într-o farfurie de unică folosinţă, în care era o lingură şi te serveai în voie! Mi se pare perfect normal!

Cea mai fainã parte a bodegii era faptul cã pe bar erau lipite bacnote! Fiecare lipea o bacnotã din ţara lui! Am vãzut bani din Argentina, China, Vietnam, UNGARIA!!! Eu nu am şi nu aveam lei la mine, dar mi-am lipit acolo unul din steguleţe şi mi-am scris numele pe el. L-am lipit lângã bacnota de 500 forinţi a vecinilor noştril! Atât de EXTRAORDINAR DE FAIN m-a fãcut sã mã simt faptul cã mi-am lãsat şi eu amprenta acolo... pe Drumul Oaselor! M-am simţit mai cãlãtor ca oricând altcândva!

Un pont pentru voi: aduceţi cu voi în Rusia bacnote. Luaţi bacnote de 1 leu, măcar vo 10! Foarte mulţi ruşi colecţionează bacnote şi o să vă fie de folos bacnotele astea! Radmir m-a lăsat în al său Ust Nera la 03:00 ... în raionul Oimiacon ... şi ... era friiiigggg, v-aţi prins! Iar eu eram în şlapi! Ce Badea Cârţan cu opinci călduroase!? HE HE HE! Am luat pe mine mai mult de jumate din rucsac (toate hainele) şi mă plimbam de colo-colo ca să nu îngheţ... Mă tot întrebam ce temperatură o fi afară... era ATÂT DE FRIG... şi nu îmi venea să cred că nu e sub zero grade! Apa din bălţi nu îngheţase. Îmi ziceam că ori frigul e datorat faptului că am şlapi şi mă trage de la picioare ... ori în raionul Oimiacon apă îngheaţă pe la -20 de grade Celsius. Peste câteva zile aveam să văd că la -2 grade apa din bălţi nu îngheaţă. Deci, în noaptea aia au putut fi -2 sau chiar mai mult... mai puţin HA HA HA! Cu Siberia asta, de p**ă ţii ... în Vladivostok +32 grade Celsius le simţi ca +42. În raionul Oimiacon, localitatea Ust Nera n-am avut termometru ca să pot spune ceva exact. Nu vreau amu să exagerez şi să pun prea mult accent pe cum am simţit eu acea temperatură, în acea noapte... că o să credeţi că au fost -20!!! Dar -2 în şlapi, eu zic că pot fi considerate -20!!! Mai pot spune doar că peste câteva zile, la întoarcere în Ust Nera aveau să fie -8 grade pe timp de noapte. Dar noaptea aia am dormit-o în hotel! Mi-a făcut cinste Serghei.

După o oră de “pedalat” şi cu toate hainele pe mine, îmi era atât de frig încât am făcut ceva ce nu se face!!! Am mers şi am bătut în geam la un tirist ca să îl rog să mă lase la el în maşină ca crăp naibii de frig!!! Erau doi. Am trezit doi tirişti... nu trezeşti tirişti, că oamenii ăştia dacă dorm, o fac pentru că îş rupţi de oboseală. Cu atât mai mult în Rusia unde conduc 12-18 ore pe zi! Dar eu n-aveam altă variantă!!! Aşa ca am trezit doi tirişti... de treabă! M-au poftit înăuntru. Mâncu-le sufletu’ de băieţi de catifea care sunt. Am stat la ei în tir în scaun patru ore, iar dimineaţa la 08:00 încă mai aveam amorţit un deget! Degetul mare de la piciorul stâng. La 08:00 le-am dat un mare SPASIBA şi la revedere şi am luat-o iar la drum! Urma o zi de o nebunie ... DE O FRUMUSEŢEEEEE!!!!!!!! DA DA DA!!!! MAI VREAU!!!!!!!!!! DA DA DA!!! PENTRU ASTA ÎMI DAU VIAŢA!!!!! Pentru asta a meritat să rabd frigu' siberian din acea noapte! În şlapi! Deci, am ieşit la drum şi am fost luat de O IMENSĂ MAŞINĂ A ARMATEI RUSEŞTI!!!!! Deci, au fost atât de super amabili încât mi-au făcut şi poză la urmă:

Nu îs prea bine poziţionat în raport cu maşină ca să puteţi compara, e o mică iluzie optică pentru ca îs plasat în faţa ei! Cert e ca farul maşinii e la înălţimea capului meu!!! Cca 1,60 metri! M-au băgat în spate cu soldaţii. Era doar unul din păcate. Maşina, de fapt, era un fel de autobus destinat să reziste frigului Siberian!!! NEBUNI RUŞII ĂŞTIA, TATĂ … cum naiba să trăieşti în cel mai rece loc de pe Pământ??? În interior, era loc pentru cca. 20 de persoane. Pereţii erau foarte, foarte groşi, la fel şi geamurile… şi, bineînţeles, că aveau şi o ditamai SOBĂ înăuntru!!! Ce clima naibii crezi că încălzeşte interiorul unei maşini aşa mari când afară sunt -60 de grade!?!??

Gagiii m-au dus vreo 70 km. Unde m-au lăsat ei am stat juma de oră ca să fiu luat de un imens gipan Toyota Tundra. Ei bine, maşina asta era condusă de şeful tuturor minelor de aur din munţii ăia, Nikolai! Şef, nu în sensul că erau minele lui, şef ierarhic în armată, că armata se ocupă acolo de scos aurul, bineînţeles cu tot felul de firme ce sub-contractează şi combinaţii capitaliste. Pentru că, după cum am spus, în Rusia este un capitalism super sălbatic!!! Mai târziu aveam să aflu că Nikolai E PRIMUL MILIONAR (în dolari, euro, etc – nu ruble sau lei vechi HA HA HA) CE M-A LUAT LA OCAZIE!!! Are elicopter şi avion propriu. Astea mi le-a povestit portarul uneia dintre bazele militare peste care Nikolai e şef şi în care el m-a dus ca să fac duş şi să mănânc. Am reuşit să fac anumite poze în sala de mese, bucătăria şi curtea bazei militare:

Am mâncat, apoi am ieşit la autostop în faţa bazei militare:

Acolo, până m-a luat cineva, am stat de poveşti cu portarul pentru că se plictisea. Eram curios ce salar are... numa 2500 euro pe lună! Şi pentru ca tot eram într-o zonă cu atâtea mine de aur, portarul ăsta mi-a povestit că e atât aur acolo că uneori îl poţi găsi şi la suprafaţa pământului, iar în mod normal sapi numa 1-2 metri şi dai de aur! Ce goana după aur a americanilor?! CE AMERICAN DREAM!!!??? Eu v-am spus de la început că <RASI-IA> ROCKS!!! Cică sătenii din zonă "braconează" şi ei după aur şi că dacă o să văd focuri (fum) printre munţi să ştiu ca îs ei. Fac foc ca să scoată aurul.. să-l topească? Nu mă pricep. Ideea e că folosesc focul pentru a "cerne" aurul! Care îs prinşi fac ani grei de pârnaie. Şi urma să văd stâlpi de fum de pe maşina misionarilor. Ei, săracii copii buni, mi-au zis: "criminal, huligan" şi mi-au explicat că ăia fură! SERIOS!? Dar milionarul ce tocmai mă luase nu fură? Sau fură legal!? Tot povestind cu portarul, a vrut el să ne apucăm să căutăm urme de urşi, că zicea el îs mulţi urşi pe acolo şi se întâmplă des să îi vază. N-am găsit urme de labă, de urs dară că. După vo trei ore am fost luat de un mare, mare, mare DOMN! Valera! Gagiul - şofer de camion rusesc. Kamaz, dară că. M-a invitat la el acasă, în satul Artic (ce nume potrivit)! Mi-a dat să mânc ca la porc, iar apoi mi-a şi umplut o plasă de haleală, ca să fie.

De unde m-a lăsat Valera, m-au luat 2 gagii faini cu un Uaz,. Au fost super impresionaţi de povestea mea, m-au felicitat foarte expresiv, plecăciuni etc... le-am mulţumit şi eu, încurcat! Unde m-

au lăsat ei, începe o poveste lungă... şi cel puţin interesantă! Povestea face ca o dată cu mine (sfântul Timotei) pe Drumul Oaselor să mai fi ajuns alţi patru sfinţi: patru misionari. Au oprit să mă ia cu toate că erau patru, iar maşina lor avea doar patru locuri. Era o ciudăţenie de maşină cu 2 locuri în faţă şi 2 locuri în spate. Între scaunele din spate l-am băgat pe Columb pe post de scaun pentru mine, iar pe Hotel Şanţ l-am pus pe post de spătar.. eram profund impresionat! Oricum am spus tot timpul că cine vrea să te ia la autostop, te ia şi dacă are loc numai în portbagaj!!! Cine nu vrea să te ia, caută scuze. Am fost luat în remorci, am stat jos între scaune şi altele!!! Când văd că un om face eforturi să mă ia, urc la el în maşină în semn de recunoştinţă pentru omenia lui, oricât de înghesuit va trebui să stau. Se întâmplă să stau la autostop şi unii să îmi facă semn că nu au loc şi le răspund tot prin semne că este loc în remorcă sau sus pe maşină. Ei nu mai au ce răspunde...

După ce m-am instalat comod în masina gagiilor mei, mi-au zis ca ei sunt misionari creştini şi au venit să îl aducă pe Iisus, aici, la capătul lumii.

-Si Iisus unde e? Nu-l văd! Asta nu le-am zis. Glumesc! Nu le-am zis asta pentru că eram grăbit să raţionez fulgerător şi să aleg răspunsurile pentru întrebările care ştiam sigur că urmează... Bineînţeles, că după ce mi-au zis ce fac, a urmat suita de întrebări mai sus pomenită. După cum urmează, cu liniuţă şi de la capăt: Eşti creştin? Crezi în Iisus? L-ai primit în inima ta pe Iisus? Eşti botezat? Ai siguranţa mântuirii?

Am ales să mint! Am ales să mint ca să nu complic lucrurile şi ca să scap de ei. Ştiam că de le zic că nu cred în avioanele lor, urmau predici interminabile şi nu aveam ce povesti logic cu ei... pentru că, după cum spunea Churchill: “Un fanatic e acela care nu îşi schimbă părerea... şi nici subiectul!” Am răspuns cu DA la toate întrebările lor. Ştiam că minunata barieră lingvistică va face să nu mai avem multe de povestit. Dacă răspundeam cu nu... m-ar fi înnebunit cu poveşti pe care le ştiu şi pe care nu voiam să le mai aud, aşa că ar fi trebuit să îi rog să oprească şi să mă lase să cobor în taiga în mijlocul pădurii, în mijlocul nopţii.. între urşi... şi asta chiar nu mi-o permiteam. În România am făcut-o o dată când tipul nu pricepea de vorbă bună. Dar aici eşti pe Drumul Oaselor, fra! Fericiţi cu răspunsurile mele pozitive au zis:

-OOO! Păi tu, Timofei, eşti fratele nostru în Domnul! Îmbrăţişări, pupături şi toată suita. Apoi scoate chitara şi mandolina (noroc că nu aveau şi acordeon, ca m-ar fi înghesuit groaznic cu el) şi dă-i cu cântece de slavă la adresa lui Iisus! Apoi s-a gândit unul să mă întrebe:

-Fumezi?

-Nu!

-OOO! Asta e bine!

-Dar alcool bei?

-Da.. aşa puţin.. câte un sfert de bere când ies cu prietenii... DECI, JUR CĂ LEGAT DE ALCOOL NU PUTEAM SĂ ZIC CĂ NU BEAU DELOC... M-AR FI BUFNIT UN RÂS NEBUNESC ŞI ISTERIC de cred că săream afară din maşină pe geam! Plus de aia, îmi trădam CREDINŢA... ce ar fi zis alcoolul despre mine? S-ar fi simţit trădat!

-Dar vodkă bei?

-AAA! Nuuu! Vodka e pentru alcoolişti.

-Aha! Totuşi asta nu e bine, Timofei! Să nu mai bei deloc! Domnul nostru ne-a învăţat să nu bem deloc pentru că alcoolul ia minţile omului! Şi a mimat cu mâna la cap, ca şi cum înnebuneşti... cum pot exista oameni atât de retarzi încât în 2014 să creadă că înnebuneşti dacă bei alcool?!

-Da, ştiu... de aia beau foarte puţin.

-Mai bine nu mai bea deloc!

-Bine, nu o să mai beau deloc!

-Şi tu, frate Timofei, ai Biblie cu tine în rucsac?

-Nu...

-WOW!!! CUM DRACU'???!!! HA HA HA!!! N-au zis cum dracu', asta am inventat-o eu! Dar restul discuţiilor au fost întocmai cum am zis! De exemplu, ca să îmi explice că alcoolul "ia minţile omului" au mimat cu degetul mare a bea, apoi au zis alcool, apoi au arătat cu mâna la cap, învârtind mâna în semn că dileşti, înnebuneşti. Deci, cum naiba să nu am eu Biblie cu mine!? Mi-au dat ei un Nou Testament în rusă...

-Bine, bine, dar nu ştiu rusă...

-Nu e nimic! Şi dacă nu înţelegi trebuie să te hrăneşti zilnic cu Cuvântul!

-Aha, ok!

...cred că n-am mai fost atât de docil de când îs eu, HA HA HA!!! Mai jos, poza cu Noul Testament primit de la ei şi cu jurnalul:

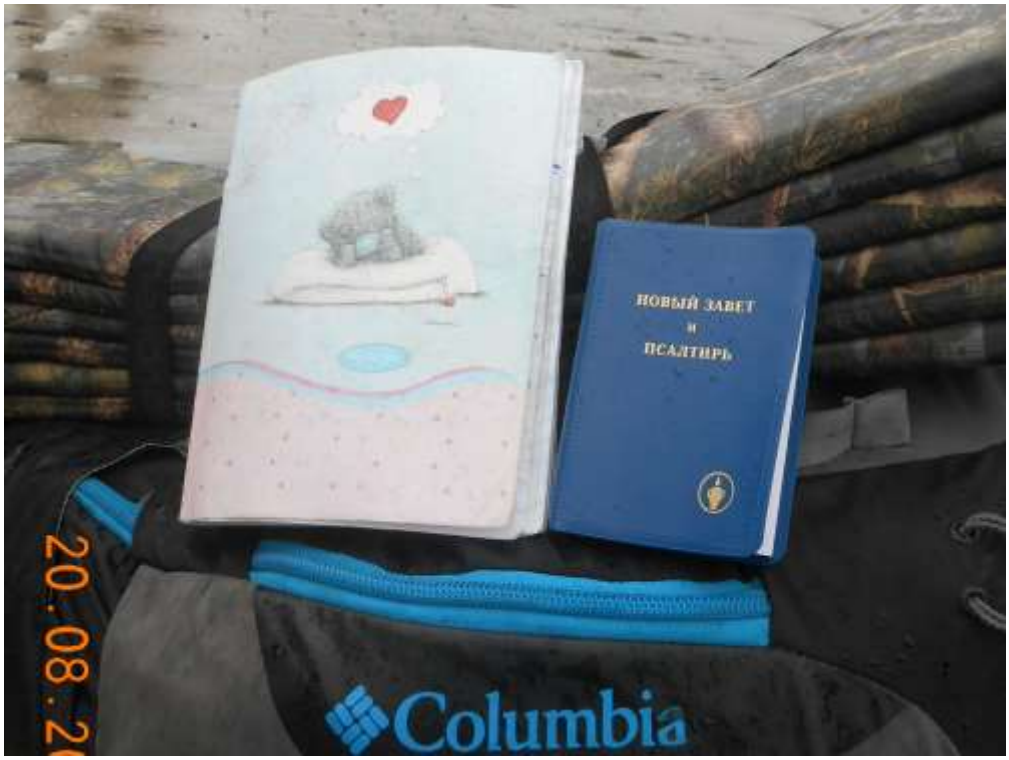

-Bun, Timofei, dar tu, în jurul lumii, propovăduieşti Cuvântul? Că ce faci tu e ceva super tare pentru lauda lui Dumnezeu. Pavel a mers numai în jurul Mediteranei, iar tu mergi în jurul lumii!!!

-Păi, “fraţii mei” (nealcolişti) nu propovăduiesc că eu vreau să fiu un simplu creştin… nu simt chemare pentru evanghelizare, simt că locul meu în trupul lui Iisus e unul modest.

-Ei ei… păcat! Totuşi, e posibil să se fi bucurat ca nu le fac concurenţă şi îi las fără poziţia de popă!

Distracţia a continuat, iar eu mă abţineam de fiecare dată cu greu să nu bufnesc în râs!!! Îmi muşcam limba, mă pişcam de picior .. de îmi dădeau lacrimile. Mai bine să îmi dea lacrimile de durere decât să bufnesc ca un retard în râs. De începeam nu mă mai puteam opri atâta timp cât îi vedeam lângă mine… şi trebuiau să mă dea jos în mijlocul taigauei.

Distracţia a continuat în următoarele feluri:

-s-au apucat iar de cântat… şi e ciudat că le recunoşteam melodiile (ori Dumnezeul lor dictează la toţi aceleaşi piese, ori le-au preluat toţi de la americani)

-înainte de cea mai sumară masă (ciocolată), se rugau! Când schimbau şoferul şi alt tip urma să conducă, se rugau iar să fie ocrotiţi şi din alea, etc.

Dincolo de toate astea le-am apreciat simplitatea şi sinceritatea... Păcat de faptul că nu conştientizează cât de urâtă e insistenţa lor... Dar tipii erau modeşti şi nu conduceau limuzine şi gipane ca preafericiţii noştri. Cel puţin unul dintre ei avea o situaţie materială de la bună în sus pentru că lucrase inginer în industria constructoare de vapoare în Malta! Erau modeşti şi spre deosebire de alţii care spun că "îs binecuvântaţi precum Avraam" - oamenii ăştia nu au luat din Biblia aia numai ce le-a plăcut!

Deci, consider că oamenii ăştia tre' apreciaţi pentru simplitatea lor, iar în ceea ce le priveşte crezul, acesta tre' să le fie respectat. Dacă pe ei acest crez îi face fericiţi, asta e bine! Eu mă bucur pentru ei. Au ei acele defecte pomenite mai sus (insistenţa), dar dacă tu eşti mai deştept ca ei, îi tolerezi şi îi accepţi! Acceptarea asta are limite şi ea. Aceste limite îs organizaţiile de tip mafiot (BOR, Biserica Catolică etc – protestanţii şi neoprotestanţii nu au puterea şi influenţa necesară ca să facă rău societăţii ca cele două pomenite anterior, cu toate că şi-ar dori-o, şi dacă ar avea puterea asta, ar fi nasol, că îs mai fanatici decât ortodocşii şi catolicii). Credinţa/spiritualitatea e ceva strict personal ce nu ar trebui exploatat de aceste organizaţii mafiote. Spiritualitatea nu poate fi instituţionalizată. Religia ce o apreciez şi îndrăgesc cel mai mult e şamanismul! Ştiţi de ce? Pentru că ei, spre deosebire de creştini, musulmani şi budişti, nu au temple. Că le zici biserică, moschee sau templu! Ei nu au temple pentru că pentru ei, spiritualitatea e ceva ce locuieşte doar în sufletul omului! Am întâlnit şamanismul în Siberia! De fapt, dumnezeul iudeu i-a interzis lui David să îi construiască templu! Ăsta nu şi-a ascultat dumnezeul, însă. La fel, biserica creştină e ceva inventat la multe sute de ani după Iisus! Iisus vorbea oamenilor pe câmp. Apostolii îi adunau pe unde puteau. Spiritualitatea care se învaţă fie din cărţi, fie de la alţii, fie cum o fi, nu mai e spiritualitate! E îndoctrinare! Nu fiţi naivi! Nu vă amăgiţi singuri! Nu mai e "credinţă" ceva ce ai fost învăţat de mic copil.

Văzându-i pe gagiii ăştia cât îs de fericiţi cântând, am mai realizat o chestie: rolul şi dimensiunea muzicii! Psihologic vorbind, muzica oferă stări emoţionale/sufleteşti faine! Muzica amplifică sentimentele de îndrăgosteală, muzica amplifică sentimente naţionale şi scoate vitele la război ca să se omoare între ele ca la abator! Da! Am crescut de mic copil cu "Treceţi, batalioane române, Carpaţii" şi alte cântece de genul şi le mai fredonez şi în ziua de azi pe drumurile Siberiei. Mi-au rămas pe creier cu toate ca nu mai cred în conceptul de naţionalism şi de omorât duşmani ai patriei. Mai fredonez şi melodii religioase ce le-am învăţat când eram copil tot doar pentru că mi-au rămas pe creier. Pentru mine, melodia aia religioasă nu înseamnă nimic, dar linia ei melodică are vo semnificaţie mistică ce n-o pot explica atâta timp cât nu îi pot da delete! Ce pot face e să îi modific versurile la mişto ca să mă distrez! HA HA! Deci, dacă una din melodii spune: "Când eu rătăceam/ Pace nu găseam" eu zic: "De când rătăcesc/ Pace eu găsesc" HE HE HE! Bun, deci muzica e cel mai mare hoţ emoţional! Aveţi grijă cu el. Trăirile faine ce ţi le dă muzica religioasă nu le pune în seama vreunui zeu, cum nu pune în cârca iubirii de patrie, cântecele de vitejie... că nici eu nu pun în seama alcoolului, extraordinarele sentimente ce mi le dă el! Mare atenţie la hoaţa muzică. Mai ales când e vorba de îndrăgostit HE HE HE...

Insist pe a tolera, accepta şi respecta religia tuturor pentru a mi-o repeta, în primul rând, mie! Pentru că din păcate adesea mă găsesc în situaţii în care fac glume pe seama religiei. Unul din lucrurile de căpătâi ce le-am învăţat călătorind e că lumea asta fără religii, e imposibilă! Că ne place, că nu. Omul are nevoie să creadă în ceva! Şi fiecare e liber să creadă în ce vrea!

Încerc şi sper că reuşesc să respect credinţa tuturor atâta timp cât nu mi se consideră superiori considerându-mă păcătos/eretic, deci considerându-se astfel pe ei mai buni/sfinţi; atâta timp cât nu încearcă să mă convertească la credinţa lor şi atâta timp cât nu sunt ofensaţi de crezul meu (că fie vorba între noi şi eu fac eforturi să nu fiu ofensat de crezul lor şi aş avea mult mai multe motive decât ei, să mă las ofensat!). Trebuie respectat crezul fiecăruia pentru că fiecare se identifică cu chestiile în care crede şi la care ţine! Cât despre crezul meu în materie de spiritualitate e următorul.. de fapt, o să încep prin a spune în ce nu cred:

-nu cred într-un zeu misogin şi homofob. Cică tot el a creat şi animalele homosexuale! Hopa!? Dar parcă doar omul, datorită firii sale păcătoase era homosexual... Şi aşa s-a dus pe apa sâmbetei argumentul "nu e natural"! Aici, totuşi, tre' să fac o paranteză importantă! De mai mult timp îmi exprim poziţia de libertatea în ceea ce priveşte orientarea sexuală. Unii au înţeles greşit şi au început să îmi scrie mesaje "dulci". Să fim cât se poate de clari în ceea ce mă priveşte homosexualitatea: îmi provoacă doar greaţă, nu e pentru mine! Dar cred că cei care se "iubesc" cu persoane de acelaşi sex sunt normali şi sunt liberi să o facă. E vorba doar de gusturi!

-nu cred într-un zeu care, pe lângă că discriminează pe criteriu sexual şi de orientare sexuală, mai discriminează şi pe criteriu etnic şi ne zice că el cică are un popor ales ce ne e superior nouă! Serios?!? HA HA HA!!!

-deci, zeu' ăsta nu e nici bun, nici drept! Mi-am amintit că unii zic despre el că e şi bun şi drept în acelaşi timp.. lucru care logic şi matematic e imposibil! Adică, dacă eu fur un ou şi el e drept mă pedepseşte, dacă e bun, mă iartă. Într-o singură situaţie dată, nu poţi fi şi bun şi drept!Bunătatea şi dreptatea se exclud reciproc în cazuri specifice date! În rest, de la caz la caz şi eu şi oricine poate fi bun şi drept. Convingeţi de acest raţionament atât de simplu, un creştin şi demonstraţi-i astfel că zeul său nu poate fi şi bun şi drept şi deci Biblia greşeşte... şi aţi realizat a opta minune a lumii!

-nu cred în zei pentru că ale lor cărţi sfinte îs pline de poveşti SF foarte amuzante. De exemplu, în Biblie, în Genesa 6: 1-3 o parte din îngeri văd că femeile îs bune şi lasă raiul pentru a veni pe pământ şi a face sex cu ele! Voi credeţi că au făcut ditamai efortu' de a veni din rai pe pământ şi au iubit numai una? HA HA HA! Iar dacă ei au lăsat raiul pentru sex, noi să facem sex după "regulament" ca să ajungem în rai? Asta chiar e amuzant. Nu da pasărea din mână, p-aia de pe gard! Sigur nu v-a povestit nici un preot această "pildă biblică". În acelaşi timp, Biblia are învăţături bune! Solomon în Eclesiastul e băiat isteţ când zice că totul e meaningless (asta presupune că Solomon le-a cam încercat pe toate: şi zei şi alte religii. Singurul rost în viaţă e să îţi mânci mâncarea, să îţi bei vinul şi să îţi iubeşti femeia – ar fi de menţionat că în cazul lui prin femeia, a înţeles 1000 gagicuţe).

-nu cred în zeul ăsta pentru că are probleme tare ciudate. Are nevoie ca prostimea să i se închine şi nu înţeleg de ce. Eu, unul, de am un căţel sau de creez ceva, nu o să fiu un tiran împuţit, nesigur şi obsedat care să impună cineva să i închine! A cere cuiva să ţi se închine, e expresia maximă a josniciei. Nu poţi face nimic mai urât decât atât! E expresia ultimă a vanităţii! Denotă lipsă totală de orice caracteristică frumoasă.

-nu cred în zeul ăsta pentru că în Africa sunt copii ce mor de foame! Dacă ar exista un zeu atotputernic ar face ceva pentru ei! Ori nu poate, ori nu vrea. În ambele cazuri a pierdut. Şah mat! Şi nu îmi invocaţi penibila teorie a liberului arbitru: cum că africanii şi indienii se închină la zei şi îs păcătoşi şi de aia le e greu... Dacă mai aud insulta asta de teorie, încep să dau cu pumnul! Nu există nici un liber arbitru. Foarte puţini dintre noi aleg în foarte puţine ipostaze ale vieţii. Omul e un mic robot! 1) Nu putem alege dacă să ne naştem sau nu! 2) Nu putem alege în ce ţară să ne naştem! Nu putem alege dacă să ne naştem din puţa lui Obama în SUA sau din Kalashnikov-ul unui african bolnav de SIDA! 3) Nu putem alege familia, mediul, educaţia, religia... ŞI ATÂT DE MULTE ALTE CHESTII VITALE!!! Nu e tot una să te naşti într-o iurtă în Mongolia, într-o şatră de ţigani în România sau într-o familie de doctori, de avocaţi sau de oameni de afaceri. Ăla născut în iurtă va trebui să îşi rupă spatele şi să îşi frământe amarnic de mult mintea pentru a învăţa cum să facă un ban cinstit, astfel încât să aibă un trai decent. Dar cel născut în familie de oameni de afaceri va prelua de la părinţi fără să îşi dea seama: abilităţi, instincte, experienţa şi sfaturile acestora! Cel născut în familie de avocaţi va avea drumul pavat în cariera respectivă, dar alte mii de amărâţi studenţi la drept se vor chinui fără să reuşească, nu pentru că sunt mai puţin inteligenţi, ci pentru că nu au avut background-ul necesar!!! Unul ce vine din iurtă şi vrea să fie avocat, va trebui să muncească de 10 ori mai mult, iar munca nu va ştii cum să o facă... E ca şi cu artiştii trimişi în exil în Siberia şi cărora li s-a pus târnăcopu' în mână - s-au prăpădit în câteva zile. Pe când criminalii de rând, obişnuiţi cu viaţa grea, au rezistat mult mai mult.. De ce toate astea? Nu ştie nici înţeleptul Solomon, dar şi el spune la fel: "l-am văzut pe cel înţelept flămânzind şi, nu cel mai bun atlet câştigă cursa.." Deci, nu alegi aproape nimic! În nici un caz nu poţi spune că succesul şi norocul ce îl ai în viaţa asta, se bazează pe X, Y sau Z lucru. Ai avut atâtea chestii ce au lipsit altora! Nu ştiu câte bariere ai avut tu, am avut şi eu, dar am avut o mamă ce m-a sprijinit tot timpul! Nu îţi explica succesul pentru că vei deveni mândru, vanitos şi penibil! Dar nici nu îţi căuta scuze... rupeţi spatele oricât de greu ar fi! Dacă X a putut, sigur poţi şi tu! Dacă nimeni nu a putut, atunci trebuie să fii tu ăla care să demonstreze că se poate! Sky îs the limit! Nu uitaţi: nu alegem aproape nimic în viaţa asta! Suntem animale conduse de sentimente, "principii" (prejudecăţi), frică, instinct etc!

Şi să revenim la zeul ăsta în care nu cred... De fapt, nu cred în el pentru că a fost creat de om! Numai omul îţi cere să i te închini! Dacă ar exista un adevărat zeu, ăla sigur nu ar cere-o! Ăla ar fi un gentleman şi ar ieşi la bere cu băieţii şi ar face cinste la toată lumea! Nu cred în conceptul de zeu/creator pentru că a fost depăşit când primul băiat isteţ s-a întrebat: cine l-a creat pe creator? E ca şi cum Toyota s-ar închina inginerului japonez ce a creat-o, iar BMW-ul s-ar închina inginerului neamţ ... ambele ar greşi pentru că, de fapt, peste inginerul japonez, Buddha e mai înalt în rang

(dpdv al creatorilor), iar peste cel neamţ e Iehova. Cine mai e peste Iehova sau peste Buddha nu mai contează că o să avem la fel de multe personaje ca în Star Trek! Filme SF!

Raţiunea şi logica nu pot explica tot, deci ceva superior o fi existând! Dar de când e lumea, toţi cei care au încercat să explice paranormalul s-au făcut de râs! Nu o să mă fac şi eu de râs şi, pur şi simplu, nu îmi pasă de acel "superior"! Omul suferă de o gravă boală numită: "îmi place să cred că înţeleg tot" sau "vreau să înţeleg tot". Cât e de idiot! Acceptaţi că nu avem cum să ştim anumite răspunsuri, iar dacă ne aruncăm ca vaca la vălău (sau ca fata mare la pat) în a enunţa teorii, în a scrie cărţi sfinte... vom fi doar ai naibii de amuzanţi! În viaţă, e preferabil să aduci întrebări inteligente, nu răspunsuri. Răspunsuri absolute, nu există! O întrebare bună va face mai mult bine decât un răspuns foarte bun! Întrebări bune vreau să lansez aici. Răspunsul X sau Y nu a făcut pe nimeni mai inteligent, dar a şti să îţi pui întrebări, e adevărata inteligenţă! Cum spunea şi Bob Marley: "Când crezi că ai aflat răspunsurile, vine viaţa şi îţi schimbă întrebările!"

Pe de altă parte, nu poţi instituţionaliza spiritualitatea. Nu o poţi pescui şi pune în cuvinte sau, în aşa zise, cărţi sfinte! E spiritualitate când e trăită, nu când e scrisă, citită, învăţată de mic copil! Un adevăr suprem nu e nevoie să îţi fie băgat pe gât, vine el singur la tine. Fără mesageri speciali, fără manuale de instrucţiune! Iar dacă simţi vreun sentiment de conexiune cu ceva "de sus", aia, în nici un caz, nu presupune că toată Biblia sau tot Coranul e adevărat! Nu lăsa religiile să îţi exploateze trăirile! Nu căuta răspunsuri în cărţi! E ca şi cum te-ai îndrăgostit şi te duci şi întrebi pe altu' ce tre să faci ... în loc să faci doar ce simţi, indiferent că i-o place sau nu i-o place tipei! Eu, unu', nebunu', aşa fac de când îs, nu-i de mirare că am luat-o prin lume... HA HA HA!

Deci, religiile folosesc spiritualitatea pentru a conduce masele sau din te miri ce alte motive. De fapt, cel mai des întâlnit motiv e vanitatea conducătorilor religioşi care "se simt chemaţi" să fie mari sfinţi ai vreunui zeu! Şi atunci vor cifre şi sclavi mulţi ca să se simtă ei mai sfinţi. Pentru mine, orice grupuleţ religios e un grup mafiot. La fel ca ăia ce fac trafic de carne vie sau organe. Manipularea e ceva ce urăsc maxim! Că e făcută conştient sau inconştient! Nu degeaba îl ador eu maxim pe Napoleon.. a desfiinţat Biserica Catolică!

Cretinul de om gustă puţină spiritualitate, asta îl face să fie high (are acelaşi efect ca şi marijuana), crede că a găsit sensul vieţii şi se apucă de scris cărţi sfinte şi de dat sfaturi! Omul religios are trăiri şi sentimente reale, iar un popă şi o carte sfântă vin şi îi spun că astea se datorează unui anumit zeu care are X manual de utilizare... de parcă am fi roboţi! Şi prostul de om religios, mușcă tot căcatul ăsta de momeală! Apoi, dă bani pe boteze, înmormântări şi tot tacâmu'... De s-ar cumpăra alcool şi iarbă de toţi banii ăia, lumea asta ar fi mai hepi! Eu în seama cui să pun trăirile ce le am când îs beat şi mă simt super bine? Dar când îs îndrăgostit? Dar trăirile avute pe insula Olhon? Dar trăirile de pe Drumul Oaselor/Urşilor? În seama cărei fantome/zeu propuneţi să le pun? Isteţi erau grecii că avea zeu pentru orice, au înţeles ei ceva... dar tot aiurea, HA HA HA!

Ateul greşeşte că neagă trăirile omului religios. Dacă el nu are trăiri, nu înseamnă că nici altul nu are. Pentru că suntem diferiţi şi simţim diferit! Ateul mai greşeşte că e fanatic şi el precum omul religios şi îşi face şi el un crez: crezul lui e să nu creadă! Totuşi, dacă e să alegi între atei şi religioşi, îs de preferat oamenii care gândesc! Cred în "nimic"! Sunt "nimic"! Suntem diferiţi, credem diferit! Gusturile şi credinţele nu se discută. Se respectă! Dacă fiecare ar avea religia lui şi nu ar exista organizaţii mafiote numite biserici şi nici cărţi sfinte pentru spălat creiere, am trăi într-o lume mult mai bună!

Eu îmi scriu aici gândurile cu privire la religii, spiritualitate şi toată încrengătura asta complicată cu scopul de a îmi spune părerea. Or fi câţiva care gândesc ca mine şi vreau să ştie că mai e unul ca ei! În rest, indiferent de ce scriu eu aici, vor exista în continuare oameni religioşi de toate felurile şi atei şi pisici şi fantome şi etc! Scopul meu nu e să schimb credinţa sau convingerile cuiva! Scopul meu e să mă exprim şi să pun întrebări inteligente!

Anca mamă, noi n-am discutat niciodată de „chestii sfinte", dar ceva îmi spune mie că tu crezi fain şi sincer, aşa că îţi dedic ţie păţania cu misionarii, sperând că n-am fost prea rău sau ironic, ci doar poznaş, ca de obicei.

Pe la trei dimineaţa, am ajuns la destinaţia misionarilor (Susuman) şi gagiii m-au invitat să dorm la ei. Ţinând cont de frigul îndurat cu o noapte înainte, am acceptat bucuros. Nu la fel de bucuros am acceptat rugăciunile dinaintea mesei, dinaintea culcării, rugăciunea de dimineaţă şi rugăciunea de despărţire. Cel mai funny era că după ce se rugau ei toţi pe rând, trebuia să mă rog şi eu.. şi făceam ceva de genul: „No, că iar tre' să vorbesc singur. Dar oare ce să spun ca să par cât mai duhovnicesc? Nu contează ce spun că ei oricum nu înţeleg, dar contează câte spun! Deci, să fiu lung! No, şi interesantă zi am mai avut şi azi, cu bătăi de cap aşa cum îmi place mie! AMIN!" Formula de încheiere era singurul lucru ce îl înţelegeau şi ei.

Noaptea aceea plouase. Continua să plouă şi în timpul zilei următoare, iar dat fiind că la plecare eu mi-am încălţat călduroşii şlapi, Valera m-a întrebat de ce îs în şlapi. I-am povestit ce am păţit şi mi-a dat el nişte adidaşi, 2-3 numere mai mari, dar mai bine decât nimic! Să-i dea ăl de sus (ăl în care crede el), tot ce îi doreşte inima! Şi acuma ca tot românu', hai să căutăm la dinţi calu' de căpătat: frate, PUUUT adidaşii ăştia, degeaba îi spăl. Dar după cum am zis până îmi iau altceva, îs super bine veniţi.

Căutând ieşirea din Susuman spre Magadan, am dat de cel mai fiţă bloc din Siberia, blocul avion:

Am fost luat de doi gagii ce au rămas perplecşi când au auzit ce fac şi ca să arate cât îs de impresionaţi, din gama pizdieţ şi maladieţ nu o mai scoteau. De unde m-au lăsat ei, am mers ceva pe jos ca să dau de un loc fără noroi (un pod de beton). Aici m-am simţit foarte bine, am dansat, am cântat, etc, tot tacâmu'! Notam în jurnal: "Plutesc, visez, zbor! Siberia e mai frumoasă decât în visele mele! Şi amu v-am prins. De ce vă întrebaţi: „Ce dement tre să fie omul ăsta ca să viseze cu Siberia!?" Poate n-aţi fi zis, dar peisajul adesea e superb în Siberia! Poze nu am putut face aproape deloc datorită parbrizelor murdare ca naiba. Siberia nu e doar superbă e şi infinită! Ca ura mea pentru stoaia, ireal şi chefere. Ca patima mea pentru Barca, Dinamo, Robert de Niro, Messi, Dostoievski, Coşbuc şi Ducu Bertzi! Aţi păţit să vă zică GPS-ul să o ţineţi 500 km înainte? Şi asta doar pentru că nu putea citi el mai mult de atât!? Nu?! Aduceţi-l în Siberia! Dar aţi păţit să vedeţi indicator care să spună: „Prima benzinărie la 75 km"? Tot în Siberia veţi găsi asta! Totul e imens şi relativ aici! Nu e doar imensă, tre' să recunosc cu mare plăcere că e şi înfricoşătoare! Dar eu iubesc frica! Învingând frici, devenim mai puternici şi învăţăm lucruri noi. Siberia e acul ce mi-l căutam la cojoc! Iupiii! L-am găsit!"

În timp ce îmi practicam ritualurile nebuniei şi bucuriei pe acel pod, a oprit o maşină. Când le-am zis unde vreau să merg, mi-au zis că e imposibil deoarece câţiva km mai sus, un râu a rupt un

pod. Le-am spus că nu e nici un stres să mă ia oricât de puţin că e ok. Le-am mai zis că mai am o lună de viză şi într-o lună sigur se repară podul, aşa că, eu am timp să aştept! Aş mai fi adăugat că sigur voi ajunge la Magadan şi nu o să las nimic să mă oprească. În timp ce încercam să îi lămuresc pe „nepriceputenii" ăştia, a mai venit o maşină. Mi-am dat seama că n-are rost să mai pierd timp cu ăştia, aşa că am făcut semn la cealaltă maşină şi a oprit. M-a luat ... şi mergea la MAGADAAAAANNNNN!!!!! După cca 80 km am dat de o coloană imensă... formată la un pod nărăvaş:

Pentru că podul se încolăcise rău de tot! Am stat acolo toată noaptea, iar podul nu a fost tocmit, aşa că gagiii mei s-au aventurat să treacă râul nebuneşte. Chiar înaintea noastră o ditamai Toyota Tundra nu avusese curaj „să se bage"! Tot înaintea noastră un excavator imens a tras un camion mare prin râu, dar pe noi nu a vrut să ne ajute. Aşa că ai mei nebuni cu Uaz-ul amărât, s-au decis să treacă... ajutaţi de un Kamaz. Credeţi-mă oricât îs io de nebun, la asta nu mă riscam! Nu de alta, dar Kamaz-ul mai ajutase un Uaz pick-up chiar înaintea noastră... iar Uaz-ul era să fie acoperit în întregime de apă:

Nu îmi inspira încredere apa ce îneca atât de artistic.. atât de mult din Uaz! Urmăm noi.. şi iată-ne gata să decolăm:

Ţinând cont de experienţa cu Trifat mie îmi era de o singură chestie: să nu ni se rupă iar funia! Şi în timp ce traversam mă uitam la funia aia aşa concetrat, de parcă flăcările din privirea mea de dragon i-ar fi dat putere extra. În acelaşi timp, mă închinam şi mă rugam preasfintei funii.. şi funia mi-a ascultat rugăciunile!!! Şi iată-ne trecuţi cu bine! YUHU!!! Şi iată-ne din nou în drum spre Maaagaaadaaaaan!!!!!

Pe maşina asta, m-am distrat de engleza tipului. De exemplu, dacă voia să îmi zică să mă grăbesc îmi spunea „speed". Îmi spunea „power" ca să trântesc uşa că altfel nu se închidea. Tot el mi-a arătat poze de pe telefonul său... chestii plictisitoare: maşina, prietena, câine, etc.. până am ajuns la o poză ce am iubit-o!!! CEVA EPIC!!! Un tip şi o tipă făcând sex pe un bloc! Poziţia? Misionar! Cea mai tare chestie? Amândoi se uitau spre aparatul foto scremându-se: s-au prins că îs „urmăriţi", iar fotograful profesionist vero, vero a surprins momentul când nu se putea mai bine... Exact când ei s-au prins că îs văzuţi şi exact când se uitau spre fotograf... Am râs de am crăpat! L-am rugat să mi-o trimită prin bluetooth, dar nu a vrut... Poate era vreun prieten de al lui, cine ştie!? Cert e că poza asta şi halul în care am râs când am văzut-o, nu o să le uit never ever! Mulţumesc din suflet mamei Rusia pentru aceste momente epice! Numai în Rusia oamenii fac sex pe bloc! Continuându-ne drumul la un moment dat, am trecut printr-un ghost city siberian (oraş părăsit). Şi am ajuns cu bine la Magadan... mici excepţii cu veşnica problemă cu pişatul. Am ajuns pe timp de noapte. Mă aşteptam ca Magadanul să nu fie un oraş care să îmi poată oferi prea multe, aşa că i-am dat un tur de noapte şi am găsit interesant la el doar parcul central care era decorat cu tot felul de chestii militare. După ce am făcut acest tur, am ieşit la picior şi am dormit aşteptând dimineaţa ca să mai fac câteva poze:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

ÎMI ÎMPLINEAM CEL MAI MARE VIS AL VIEŢII MELE!!! VĂZUSEM TOATĂ SIBERIA!!!! DRUMUL OASELOR!!! MAGADAN!!! PLĂNGEAM DE FERICIRE!!!!!!!!!!

Aici, în mult vânatul meu Magadan, am împlinit frumoasa cifră de 100 000 km cu autostopul! Aici, la Magadan, mi-am zis: “Sunt atat de departe de ţară, încât chiar dacă sunt la est de voi, dacă o luaţi puţin spre vest, vă apropiaţi de mine în loc să vă îndepărtaţi.” Terminasem Drumul Oaselor/Urşilor şi nu dădusem de tundră. De-a lungul Drumului Oaselor/Urşilor mi se tot spusese că mai am ba 100, ba 200 km şi dau de tundră, dar ţin să vă informez că drumul nu ajunge în tundră. Ata ete! Pe Drumul Oaselor/Urşilor mare noroc am avut că nici de ţânţari nu am dat! Am ajuns cam târziu pentru ei. Venise frigul înaintea mea şi i-a decimat! Am întâlnit doar câteva tentative de ţânţari anemici... şi eram stupefiat, consternat şi constipat să văd că egzistă lighioane de ţânţari ce supravieţuiesc la 3-4 grade Celsius. Am mulţumit stelelor că nu am făcut cunoştinţă cu suratele lor lighioane ce trăiesc la 30 grade Celsius. Oricum am avut relaţii de dragoste cu ţânţari în Mongolia cât pentru două vieţi! Deci, îs păţât.

După ce am făcut aceste poze am luat-o înapoi spre Yakutsk. Am fost luat de mai multe maşini pe distanţe scurte. Între acestea, un anumit Pavel s-a arătat super impresionat de aventura mea şi ca să îmi arate aprecierea lui, mi-a făcut cadou o gheară de urs! Iupii! Înainte să mai ia Pavel cu al său gipan trecuseră mai multe maşini care nu m-au luat; printre ele Mişa cu tirul său Maz. Pentru că Pavel conducea repede, l-am depăşit pe Mişa. Am aflat că îl cheamă Mişa pentru că atunci când m-a văzut a doua oară, m-a luat! Mişa mă luase în data de 22 august. Se împlineau două luni de când eram pe drum. Când se împlinise o lună, am primit de băut de la mongoli. Stelele ştiu ce ştiu şi mi-au dat de băut şi când s-au împlinit două luni în relaţia mea cu drumul! După două beri şi pentru că eram puţin obosit, i-am zis lui Mişa că mă întind în pat să dorm. Zis şi făcut. No problem! Mă tot chinuiam eu să dorm, dar nu puteam... pentru că şi pe mine mă chinuia o altă treabă... imensă! Un par! Ştiţi cum zic?! Chiar mă înnebunea „parul” în această maşină. După 100 000 km, i-am dat prima oară în cap, în timp ce şoferul conducea. I-am dat prima oară în cap „pe autostop”! Fac pariu că nimeni nu a mai făcut asta! HA HA HA! Am avut grijă să finalizez numai în propriul “scutec”, să nu îi umplu la om patul de copii cruzi. Îi spusesem că îmi e somn şi îl întrebasem dacă e ok să mă întind în pat ca să mă culc. A zis că da, iar eu stand pe burtă şi cu mâna în scutecel, mi-am provocat stări de bine. Totuşi îmi era să nu simtă mirosul copiilor cruzi... Îmi spuneam că dacă mă prinde, asta e.. mă dă jos în pădure la urşi.. că doar m-a găsit cu urmă de urs! Şi am avut noroc că nu a simţit mirosul şi nici nu m-a prins.

Mare caracter şi fain băiat Mişa ăsta, dar nu pricepea el ce îmi veni mie să o iau de nebun pe drumuri.. şi încă pe Drumul Oaselor/Urşilor! Mă întreba de ce naiba nu stau acăsucă în România şi să ies seara la bere cu băieţii, iar înainte de culcare să am şi eu o ţâţă şi o bucă de strâns/masat/pupat/lins. I-am explicat că de băut beau la fel de fain şi cu el, iar cu băieţii mei am timp să beau o viaţă. Apoi i-am explicat că oricât de mult îmi place o ţâţă, o măslină, un bulan de damă fină... ele nu îs prioritatea număru’ 1!

Mişa bea bere în timp ce conducea fără nici o greaţă. Apoi a oprit să mâncăm, dar înainte să mâncăm am dat pe gât juma’ de sticloanţă de vodkă, dară că. Şi am mâncat, mă fraţilor, o bunătate de... plăcintă făcută dintr-un strat omletă, un strat gros carne şi un strat cartofi fierţi... de ţi-ai bate

propii copii pentru ea. Am terminat noi de mâncat şi băut, apoi Mişa şi-a invitat doi colegi tirişti ce erau parcaţi în apropiere, să ni se alăture:

De la stânga la dreapta: eu (vizibil băut şi hepi pe măsură), Mişa, Leo şi celălalt (i-am uitat numele). Şi povesteam eu aşa cu tiriştii chestii de mare fineţe: cultură generală, filosofie etc. Ştiţi voi cum zic!? Chestii ce le povesteşti cu personalităţi ca Marga, papa de la Roma şi alte tipuri de sfinţi. De exemplu: m-au întrebat cât costă în România o treabă cu o prostituată. Le-am îmbogăţit cultura generală dându-le răspunsul magic, iar apoi mi-au zis că la ei e cca 200 lei ora. Am tras eu aşa nişte concluzii rafinate şi am decretat:

-Păi, într-o oră, dai 2 numere.

-Două, pe naiba. 3-4-5!!! Depinde cât de nef***t eşti! COMĂ!!!

Că tot dădeam cu vodkă, m-a apucat patriotismul şi am ţinut să le explic prin semne că Moldova e România! Că limba moldovenească nu există. Nu pricepeau ei.. ei ştiu că Moldova e URSS.

Tot prin semne am reuşit să îi fac să priceapă că NU! Că Moldova e România. Că Stalin „box” România şi i-a furat juma' de Moldova. AAA! Au priceput la urmă.

În tot timpul ăsta în data de 22 august erau 2 grade „na uliţa” (afară). Dar eu stăteam hepi în tir! Am terminat de băut şi am luat-o mai departe la drum. Problema e că Leo (unul din cei doi ce ni s-au alăturat) era prea beat ca să mai poată conduce, aşa că m-a pus pe mine să îi conduc Kamaz-ul! Degeaba m-am chinuit eu să îi explic că: „Problem! Niet documient” – mimat ţinutu’ de volan ... Adică v-aţi prins din prima că mie mi-a plăcut la maxim ideea de a conduce, băut fiind... camion rusesc, aventură vero, fraţilor. Dar încercam să mă prostesc singur că vreau să evit posibile probleme cu poliţia, de exemplu. Ştiţi voi cum îi atunci când doar vrei să te faci că eşti corect... Mi-a explicat că nu am nici un motiv să îmi fac griji legat de poliţie şi să urc la volan. Am acceptat bucuros şi aşa am condus eu un Kamaz preţ de vo 10 km şi mi-am făcut şi poză în timp ce conduceam:

Apoi, la urmă, m-am tras în poză şi cu Kamaz-ul:

Doar 10 km pentru că nu mă puteam obişnui cu volanul. De ţineam drept volanul, maşina mergea strâmb. Aşa că trebuia să îl mişc tot timpul aiurea şi eu nu prindeam nicicum flow-ul ăla... Nu găseam acel aiurea care să aibe sens. E ca şi atunci când eşti super beat şi ai vrea să dansezi cât de cât coerent cu gagica... dar ştii şi tu că te chinui degeaba şi nu o să îţi iasă! O să se simtă prost că dansează cu un imbecil ca tine şi tu tot nu f**i nimic în noaptea aia. Nu că dacă ai fi dansat bine ai fi f***t ceva! Fraiere!!! Doar ţi se părea că dansatul corect se răsplăteşte în sex. Aşa-i, fetelor?

După vo 10 km, Leo şi-a revenit suficient din beţie şi a urcat el la volan. Leo ăsta e un neamţ de pe Volga! 100% neamţ! A mers şi el în Germania, dar cică Germania e naşpa, lui nu îi place. Preferă rablele de Kamaz-uri ruseşti, frigul siberian şi stilul de viaţa rus! ASTA-I, TATĂ! Mai dă-i încolo de europeni fiţoşi! Mama Rusia rullz!!! Pe Leo nu l-au “cucerit” americanii şi europenii cu discursul lor despre libertăţi şi drepturi care lipsesc în Rusia, pentru că totul e relativ. Am mai mers noi ce am mai mers şi am oprit să dormim. Înainte de culcare, ca să dorm şi eu lin, Leo mi-a arătat video-uri cu urşi. Filmate de el! În unul din video-uri era o ursoaică imensă ce i s-a pus în faţa

camionului ca să îi treacă puişorii în siguranţă şi regulamentar strada! Ce-o fi zis ursoaica: „Ori circulăm regulamentar ... ori nu mai circulaţi!”

Dimineaţa am realizat stupefiat că peste noapte ninsese! Noaptea dinspre 22 spre 23 august! A doua zi, Leo al meu m-a mai dus vo 10 km pentru că el urma să o ia în altă parte. În acea intersecţie a stat până mi-a oprit o maşină. Da, domne! Am ajuns atât de bine cotat încât fac alţii autostop pentru mine! Care mai doriţi? Fetelor, vă rog, nu vă înghesuiţi că mă emoţionez. Maşina ce mi-a oprit-o Leo m-a dus cca 40 km. Această maşină avea termometru în bord. Băiatul ăsta indica –1 grad! Dar până m-am trezit eu să îi fac poză se făcură 0 grade:

De asemenea, am făcut poză cu zăpada de pe nişte vârfuri apropiate:

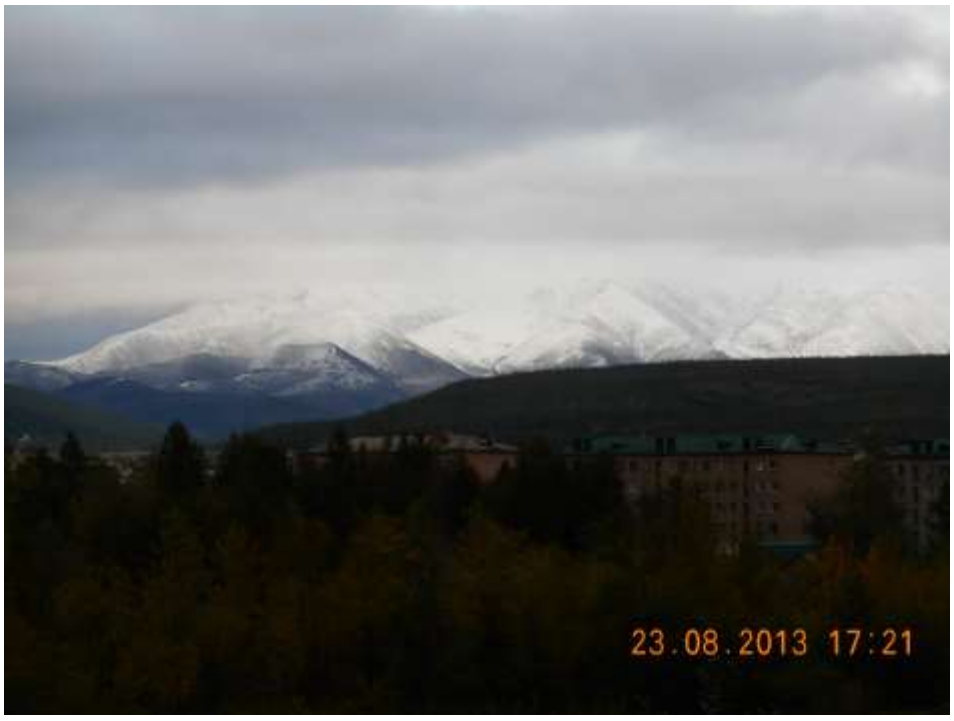

Unde m-a lăsat tipul am stat două ore pe frig până să fiu luat! Acolo notam în jurnal: „Chiar şi acum când scriu rândurile astea în jurnal, fulguie. Îmi îngheaţă copitele pe pix, iar pixul abia mai scrie din cauza frigului!”

Şi acum cred că e potrivit să luăm o pauză publicitară ca să explic ceva. Sigur mulţi dintre voi v-aţi întrebat cât tre să fiu de cretin să fi pornit la drum fără să am măcar îmbrăcămintea necesară şi adecvată... Eu o să vă zic că dacă stăteam să am tot ce îmi trebuia, nu mai porneam niciodată! Iar visul meu nu suferă amânare! „Niciodată nu e prea devreme! Mâine este prea târziu!” - Mihai Barbu. Cu banii ce i-am avut, am luat vize şi am decolat! În rest, eu sunt sigur că o să fie bine.

Iar acum să revenim la poveste. Că mult mai este! În acest loc unde am stat cca două ore împreună cu frigul, a început să intre în mine din nou frica de urşi! Şi tata meu... a intrat atât de bine şi de adânc... o să vedeţi detalii imediat! Tot în acest loc l-am întâlnit pe EROUL VLADIMIR:

Vă rog observaţi dimensiunile rucsacului rău! WTF! 120 l şi 50 kg! NUMAI! După ce i-am auzit poveştile cu cei 26 urşi întâlniţi în ultimii doi ani... frica de urşi a intrat şi mai adânc! Frigul la fel! Parcă îşi făceau unul loc altuia. Parcă erau combinaţi şi aliaţi împotriva mea. No, că mi-am găsit naşul ce îl căutam! Dar parcă n-aş fi vrut un naş atât de al drecu... Totuşi, eu am doar 65 kg, naşul de urs 300 – 400 ... m-eţi crede voi mare erou, dar... blana mea! Sau blana ursului!? Tremuram de frig şi de frică la propriu şi o luam încet razna. Simţeam că pierd anumite simţuri. Minţile, mai exact! Şi nu doar simţeam că le pierd.. le pierdeam! Se întâmpla!!! Şi mai aveam 2700 km până la Niever... la asfalt.... Dar aşa pe nesimţite, frica şi groaza au început să prindă gust bun. Să se transforme în adrenalină, nebunie şi plăcere unice! Scriam în jurnal: „Habar n-am ce se întâmplă, dar e BETON!!! HAOS!!! Ce contează e că oricât mi de frică şi de frig, nu mă dau bătut şi continui, iar asta îmi oferă o plăcere sado-maso maximă! Ce contează e că de mor (nu mor-mor ca ursul) o fac frumos! Iubind drumul! WOW, ce tare e! Sigur o să mai vin pe Drumul Oaselor/Urşilor! M-a cuprins o amorţeală... En curent electric în ceafă, pe umeri şi în braţe, un foc năprasnic în obraji, nas şi plămâni! O respiraţie hibrid de ghivol electric! Un ghem de emoţii în stomac... toată chimia şi biologia corpului o simt modificată şi cu cracii în sus: îmi ard tălpile de parcă aş fi Usain Bolt, mă mâncă palmele de parcă îs Songo Ku şi urmează să fac un Kame Hame, mă mănâncă gura de parcă aş fi o hienă de dragon şi ar urma să vomit foc. Mi se contractă muşchii de la picioare de parcă aş fi zeul Messi şi ar urma să dau gol paraşutei de ireal... iar ce scriu aici nu ştiu de unde iese...!!

TTT – tremur, transpir, trăiesc! Toate trei la propriu şi la maxim! Nu mă pot controla de cca două - trei ore (între timp fusesem luat la autostop şi distracţia continua, eu scriam că nebunul în jurnal)! Nu pot ieşi din starea asta de fericire... care mă sperie. Nici nu vreau să ies din ea! Problema e că nu doar mă sperie, mă şi oboseşte! Mă epuizează! Mă epuizează mai ceva ca un Barca – ireal sau Dinamo – stoaia! Mai ceva ca o partidă de sex! Mi se încleştează maxilarul.. mi se ridică părul pe fese .. HA HA HA .. simt nevoia să şi glumesc! Asta cu părul de pe fese nu e adevărată. Restul e 100% real! E DIVIN! Îs drogat, beat şi îndrăgostit cum nu am mai fost niciodată! În Siberia pe Drumul Oaselor/Urşilor am găsit drogul suprem! Le mulţumesc! Le mulţumesc, de asemenea, frigului şi urşilor! Deci, chiar am transpirat serios! PUT! A cam fost destul ... m-a epuizat maxim... hai să încercăm să ieşim din starea asta... Îs drogat în toată regula! Fără să consum nimic! Orgasmul vieţii mele pe Drumul Oaselor!”

În tot acest timp am fost luat de două maşini: 1) Un gipan Nissan condus de Andrei care, impresionat de plimbărica mea în juru lumii cu autostopul, mi-a dat să halesc pe săturate şi la sfârşit m-a strâns în braţe... atât de fain şi sincer! Ca nebunia să se amplifice, în timp ce eram la Andrei pe maşină, ne-a ieşit un urs în cale. Ce e drept, ursul nu era prea mare, dar totuşi!!! 2) Un camion condus de un ucrainean ai cărui părinţi fuseseră deportaţi pe aceste meleaguri călduroase şi primitoare! Deportaţi în locul unde “agheţi” harta în cui!

Pe aceste două maşini eu notam de nebun în jurnal impresiile de mai sus! Andrei şi ucraineanul (al cărui nume l-am uitat) se uitau la ciudăţenia asta de călător ce scrie ca maşina de cusut! Să scriu impresii în anumite momente e ceva super fain! Îmi place maxim! Nu ştiu cum să

explic.. e chestia aia... simţi că te exprimi, un fel de eliberare.. Şi amu fie vorba între noi, toate eliberările îs plăcute! Când dai afară ceva din tine, te simţi bine, indiferent că îs idei scrise, că e treaba mică sau treaba mare, că îs copii cruzi, că îs înjurături pentru stoaia, ireal sau chefere, că te beşeşti, că scuipi etc! După cum bine spune înţeleptul poet: „Doamne bine-i când strănuţi/Când te căci şi când te f***"

Frigul şi frica asta au mai avut un efect magic: mă pişam într-o veselie! Mă pişam cât un cal chiar dacă n-am prea băut lichide! Ce blocaje psihice şi probleme!? Ai probleme cu urinatul? Joacă-te c-un urs!

Bun... După vo trei ore a trecut efectul acestui drog ciudat şi îmi spuneam că culmea ironiei ar fi ca acum după fericirea asta supremă şi sublimă ce mi-au administrat-o urşii siberieni să vină şi să zică: „Gata distracţia! Masa e pregătită! Pe grătar cu tine!"

No, cam aşa am trăit eu cea mai intensă frică a vieţii mele! Nu ştiu cât de coerent am povestit-o, dar de nu e povestită coerent e pentru că şi acum când scriu despre ea retrăiesc stările alea şi îs „curentat"! Nu ştiu cum ar fi trăit-o altcineva!? Poate altuia nu îi era aşa frică! Pentru mine, ce contează, e că mi-am găsit naşul! Îl căutam de mult! Poate altuia nu îi e frică de urşi, dar îi e frică de altceva. Îi recomand să îşi urmărească şi el fricile. Bucuria şi trăirile întâlnirii unei frici aţi văzut cât de magice pot fi!

Mai notam în jurnal: „A trecut toată nebunia asta şi realizez că m-a ajutat să îmi înving frica de urşi! Şi scriu asta în mijlocul pădurii... pentru că DA!!! Am luat-o iar vesel la picior prin taiga! Prin pădure, I mean! Fluier, fredonez şi totul mere strună! De întâlnesc vreun urs, ştiu că am de făcut. Două lucruri: să nu mişc şi să strig sau fluier cât de tare pot! De ce? Pentru că urşii, băieţi de comitet şi băieţi isteţi fiind, fac şi ei ce face un bărbat inteligent ce a intrat într-o ceartă cu o femeie: lasă primul de la el! Beleaua cu ursul e că nu acceptă să laşi tu primul de la tine (să fugi tu)! E ca şi cum îi spui că tu eşti mai deştept pentru că ai plecat primul... şi în halu' ăsta nu poţi insulta un urs! Deci doar să stai pe loc şi să urlii/strig! TOATĂ EXPERIENŢA ASTA A FOST ATÂT DE TARE! CEVA ATÂT DE UNIC! Nu ştiam că poţi avea aşa trăiri!!! DECI, EXPECT THE UNEXPECTED! CREDE! Fluieram eu şi cântam doar că nu mă lua nici o maşină timp de vo două ore. După vo două ore, am fost luat de un jeep care mergea undeva aproape, puţini km... Nu reuşeam nicicum să mă înţeleg cu tipul, dar am urcat, zicându-mi: „Fie ce o fi!" În timp ce ne chinuiam să comunicăm, el conducea încet, aşa că am fost depăşiţi de un van. Când eu am văzut că ne-a depăşit van-ul, cum ne-cum am reuşit să îl fac să înţeleagă să calce pedala la gipan, să depăşească van-ul şi să vedem unde mere van-ul! Asta a priceput!!! A vorbit cu şoferul van-ului pentru mine, van-ul mergea la Susuman! Mai mult de 200 km! Yupii!!! Am urcat în van, iar unul dintre cei 3 pasageri vorbea bine engleză! Dmitri! Nu mai vorbisem engleză de aprox. 5500 km!!! De la Vladivostok! Nu ştiam, dar urma să nu mai vorbesc engleză sau vreo altă limbă pentru încă vo 5500 km. Interesante statisticile astea. Mie îmi plac!

Dmitri e una din cele mai faine experienţe ce le-am avut în Rusia! Ucrainean din Cernăuţi, s-a mutat cu job-ul la Magadan cu vreo 10 ani în urmă. El mi-a confirmat ce încerca să ne înveţe Saşa sniper-ul: corpul uman nu are limite! El, de exemplu, s-a obişnuit cu frigul de acolo! Temperaturi medii de –50 iarna! Dmitri, de meserie e sociolog şi pasionat de istorie! A fost plăcut impresionat să vadă că ştiam că nordul Bucovinei a fost o regiune foarte mixtă etnic şi, deci, românii sau alţii, nu au fost majoritari acolo! Prin urmare a luat-o cine a fost mai tare. În urma poveştilor avute cu el am priceput nişte chestiii grozave! Despre aceste chestii grozave am mai pomenit şi mi s-a sărit în cap atunci, mi s-a zis că aş fi sărac cu duhul.. cine ştie!? Tot ce e posibil. Puţin îmi pasă!

Mi s-a sărit în cap atunci pentru că am cutezat să spun că e normal ca Lenin şi Stalin să fie eroi pentru ruşi. Vreau să explic din nou această afirmaţie! Ţin să menţionez că nu îs fan Lenin sau Stalin! Eu sunt şi voi rămâne fan Messi! Încerc doar să explic ceva, rămâne să decideţi voi dacă îs rezonabil sau nu. În 1917 Lenin lua Rusia de la ţari! Ţara asta era varză! Nu avea nimic! După nici 50 de ani, Lenin şi Stalin industrializează şi militarizează Rusia astfel încât ea ajunge una din cele mai mari două puteri mondiale!!!! Rusia tot timpul a visat la chestia asta şi, în sfârşit, o obţinea!!! Nu au făcut ei nu ştiu ce minune, pentru că au avut resurse pe măsură!!! Totuşi, trebuie să acceptaţi că e normal să fi făcut un marketing şi o propagandă exagerată pentru realizările lor şi astfel să devină eroi în ochii ruşilor lor!!! Rusia a ajuns de la nimic la una din cele mai mari două puteri ale lumii în 50 de ani!!! Alţii realizează asta în sute de ani! Păi, frate, noi suntem mândri că echipa noastră naţională de fotbal bate Ungaria şi rusul să nu fie mândru că a ajuns putere mondială? Noi suntem mândri cu Mihai Viteazul care a instaurat iobăgia în Valahia şi cu sadicul de Ţepeş ce trăgea în ţeapă 30 000 la micul dejun şi rusul să nu fie!? V-aţi prostit de cap?! De ce să nu fie? Pentru că propaganda americană te-a învăţat că Stalin a ucis milioane? Da, a ucis şi nimeni şi nimic nu o să îl ierte pentru asta. Dar rusului nu îi pasă, frate! Realizările cer sacrificii! Americanii au omorât toţi amerindienii ce locuiau 20 milioane km pătraţi ai actualelor SUA şi Canada. Plăteau doi dolari pentru scalpul unui copil!!! Ce a încercat să facă Hitler cu „poporul lui Dumnezeu” e mai grav decât ce au reuşit să facă americanii cu amerindienii?! Nu! Cu siguranţă, nu! Dar voi sunteţi prostiţi de faptul că pe dolarul americanilor scrie „In God we trust!” Nu se vor ştii niciodată cifrele genocidului american!!! Ce a făcut Stalin deportând milioane în Siberia e mai grav? ÎS LA FEL DE GRAVE TOATE, MĂI!!! Toate îs crime! Şi atunci de ce să fie Stalin mai drac? Că s-a atins şi de noi... că a deportat jumate de milion de români basarabeni? E trist şi asta ne face să fim subiectivi. Dar haideţi să nu mai avem complexe, sechele şi frustrări datorate istoriei!!! Haideţi să fim suficient de inteligenţi încât să nu confundăm minunatul rus de rând al zilelor noastre cu Stalin. Haideţi să gândim şi să nu punem botul la propaganda cu care ne e umplut capul după '89! Haideţi să fim isteţi şi să ne prindem că crimele făcute de Bush în Afganistan şi Irak în numele libertăţii îs mai mârşave şi mai josnice decât sadismul dement al lui Stalin. Haideţi să vedem copii palestinieni omorâţi de armata israeliană! Haideţi să nu ne mai lăsăm spălaţi pe creier! Nu ţin partea Rusiei. Aţi citit ce am zis legat de Georgia şi statele satelit-mafiot ale Rusiei. Dar să gândim, să nu fim plante! De plante e plină grădina Domnului!!! Şi Doamne s’mulţan e bugăt de mare grădina asta. Ruşii, la fel ca şi voi, ştiu doar ce vor conducătorii lor să ştie. Doar ce sunt învăţaţi la şcoala şi ce li se arată la TV! Deci, e logic ca Lenin şi Stalin să fie eroi!

Voi ştiţi doar ce vor americanii să ştiţi!!! Deci, e logic ca pentru voi, Stalin să fie criminal mai mare decât ucigaşii de copii amerindieni, afgani sau irakieni!!!

În Kazahstan am întâlnit un tip ce ştia multă istorie, mi-a explicat cum cifrele morţilor lui Stalin au fost exagerat umflate. Cică, executaţi ar fi fost doar cca 1 milion, restul au murit de pneumonie deoarece Rusia nu voia să importe penincilina românului nostru pentru că era produs capitalist! Zice că Elţân şi comisiile lui au numărat toţi morţii din acea perioadă. Şi pe cei morţi din cauze naturale. Tot ce e posibil! Ştim doar ce au vrut alţii să ştim! Totuşi i-am zis că nu poate nega că Stalin a deportat zeci de milioane în Siberia şi Kazahstan, trimiţându-i la o viaţă mizeră şi o moarte sigură. A recunoscut acest fapt ţinând totuşi să menţioneze că o mare parte dintre ăia erau prizonieri de război (germani, italieni, maghiari, români) care era normal să fie trimişi departe de front. Ce e sigur e că Stalin a fost un mare, mare criminal, dar la fel de sigur e că nouă crimele lui ne-au fost povestite cum a dictat americanul! Cifrele au fost umflate de mai mult de 10 ori şi tot aşa. Iar despre genocidul amerindienilor nu ni se spune! Hitler a încercat să omoare toţi evreii şi nu a reuşit, americanii au reuşit să omoare toţi amerindienii... cifra nu contează! Se numeşte genocid! Spaniolii au ucis în America Latină ca foarte puţini alţii în istorie. Englezii au fost de o cruzime... de o aşa cruzime încât englezul Chucrhill spune: „Nu îmi vorbiţi despre tradiţia navală! Nu e altceva decât sânge, bici şi rom!" Altceva nu mai e nevoie să adaugi!!! Brutalitatea şi ferocitatea crimelor britanice şi americane, foarte puţini au reuşit să le întreacă în toată istoria!

Stalin nu a ucis pe criteriu etnic, el şi-a ucis oponenţii HA HA HA! A fost pragmatic! E normal ca cifrele lui Stalin să fie mai mari... pentru că a condus 23 milioane km pătraţi de imperiu', fraţilor!!! Totul e direct proporţional cu suprafaţa şi numărul populaţiei. Mai puneţi că Stalin a "domnit" în timpul celui de-al doilea război mondial şi, deci, foarte multe victime au fost, de fapt, victime ale războiului, ale nemţilor, dar sunt puse în cârca lui Stalin!!!! 27 milioane!!!! Adesea ne place aşa mult să ne jucăm cu numerele! La fel în cazul lui Mao. Îi sunt puse în cârcă 30 milioane ucişi de japonezi şi alte 30 milioane ucişi de naţionalişti! Staţi liniştiţi că din câte ştiu eu, chiar şi în condiţiile astea (scăzând cele 60 de milioane de mai sus) lui Mao tot îi mai rămân vo 40 de milioane la CV!!!

Rumegaţi orice informaţie! Cineva sigur vrea să credeţi X sau Y lucru. Sper că de data asta am fost suficient de clar şi nu am mai fost sărac cu duhul! În caz contrar, continuăm pe private, domniţă! Sper că dincolo de faptul că iubesc Rusia (şi o recunosc) sunt rezonabil şi nu îi ţin partea recunoscându-i relele! Dacă nu o fac spuneţi-mi, vă rog, unde greşesc, unde îi ţin partea. Dar dacă voi sunteţi nişte spălaţi pe creier de propaganda americană şi nu puteţi veni cu argumente astfel încât să avem o discuţie rezonabilă, vă rog, nu îmi irosiţi timpul!

Concluzie: toate marile puteri au ucis şi o mai fac şi azi doar că la altă scară! Au ucis şi ucid, dar voi ştiţi doar ce vor ei să ştie! Iar în ceea ce priveşte sclavia, în ziua de azi ea e e de alt tip şi te omoară câte un pic în fiecare zi... HE HE HE!!!!!! Ah! Păi cum să nu fie mândru rusu, mă tată, când URSS e al treilea cel mai mare imperiu din istorie (23 milioane km pătraţi) după cel al lui Gingâs

Han (33 milioane km pătraţi) şi după cel colonial britanic (30 milioane km pătraţi)!? Când URSS/Rusia e cea mai mare ţară din lume!? Cu 7 milioane km pătraţi mai mare decât a doua!!!

Când am povestit despre misionari, am explicat de ce muzica e un mare hoţ. Ei bine, istoria şi modul în care vă este „servită" e un hoţ cel puţin la fel de mare şi mincinos. Haideţi să acceptăm că de când lumea şi pământul un teritoriu s-a pierdut doar prin război! Să recunoaştem că naţionalităţile, etniile, religiile îs ceva relativ! Îs concepte! Îs identităţi create... deci, artificiale. Se joacă ele cu sentimentele noastre... şi e naşpa că am pierdut Basarabia... dar să fim naibii DEMNI!!! Şi să recunoaştem că nu am fost viteji ca cei 300 spartani de la Termopile! Să recunoaştem că conducătorii noştri îs nişte prostituate ce nu ştiu negocia şi nu pot avea o influenţă mai mare la nivel mondial ca să fi putut realiza o unire cu Moldova în 1991. Să recunoaştem că noi suntem oile ce ei le mână şi le adună cum vor. Şi să "keep calm and protest pentru ROŞIA MONTANĂ!!!" Haideţi să vă mai fac o comparaţie care o să vă doară! Tot râdeţi voi de nostalgia vecinilor maghiari, nostalgie după teritorii ce le-au cucerit cândva, iar mai apoi le-au pierdut: Serbia, Croaţia, Slovacia, Transilvania. Ei bine, haideţi să nu fim plângăcioşi şi amuzanţi în acelaşi fel ca şi ei: dând vina pe nesimţitul de rus în cazul nostru! Bucuraţi-vă că Ardealul e super mişto! De ce? Pentru că:

Verificaţi nişte hărţi etnice ale Dobrogei de dinaintea anexării ei din 1878! În Dobrogea am fost tot timpul minoritari. Am avut Dobrogea pentru foarte puţini ani de-a lungul istoriei până înainte de 1878! Am cucerit-o!!! Yupiiii!!!! Nice and easy! Aşa se scrie istoria! Dar, din fericire, azi nu ne mai omorâm ca vitele pe criterii etnici şi religioase.

AAA!!! Un aspect foarte important: am crescut cu poveşti în care bunica era fugărită de soldaţii ruşi ca să fie violată. Străbunica a ascuns-o în făină, într-un butoi mare ca să nu îşi piardă săraca de ea fecioria, că nu o mai lua nimeni de muiere, HA HA HA!!!! Deci, am intrat sceptic în Rusia. Am intrat cu tot bagajul de complexe datorat minciunilor istoriei! Dar realitatea e alta!!! No, că m-am cam aprins... şi m-am şi întins cu poveşti despre politichie şi istorie. Tot ce contează vizavi de politichie şi istorie e: SALVAŢI ROŞIA MONTANĂ!!! Aşa o să scriem istorie şi noi!

Dmitri m-a mai întrebat dacă în România salariile chiar îs aşa mici cum ştie el, i-am confirmat că da! Cândva o să vorbesc despre nivelul de trai ridicat din Rusia!!! Mult peste România! O banală vânzătoare dintr-un mic orăşel siberian are 1500 lei salariu. În Moscova sau Sankt Petersburg o vânzătoare ia cca 4000 lei. Dmitri mi-a mai zis că a întâlnit în Magadan un urmaş al unor români deportaţi de Stalin, mi-a zis că nu s-au păstrat comunităţi închegate de români nicăieri în Siberia... Iar la urmă mi-a zis zâmbind că a ştiut din prima că nu-s rus pentru că zâmbeam, iar ruşii nu îs zâmbitori fără motiv, nu te întâmpină cu zâmbet pentru că ăsta e interpretat ca semn de prostie la ei! M-am îmbrăţişat sincer cu Dmitri, ne-am luat adio, iar eu mi-am continuat drumul. De unde m-a lăsat van-ul în care era Dimitri, m-a luat cineva care m-a dus până în localitatea „Holodnâi" (Frig)! Ieşi din localitate, dar frigul nu se termină! HE HE HE!

Nebună ziua aia de 23 august... tot în acea zi am întâlnit doi hitchhikeri polonezi. Singurii hitchhikeri ce i-am întâlnit pe Drumul Oaselor/Urşilor! Şi tot în ziua aia am întâlnit cinci biciclişti australieni. Când i-am văzut pe hitchhikeri, l-am rugat pe om să oprească două minute ca să vorbesc cu ei. La fel şi cu australienii!!! E un sentiment super în nebunia aia de sălbăticiune să îţi întâlneşti camarazii nebuni în ale călătoritului. Am avut de toate în ziua aia şi îmi doream şi aş fi meritat o odihnă pe cinste! Şi mergeam eu aşa prin taiga printre paraşutele de urşi vrând odihna şi am primit-o, mă! Din Holodnâi (Frig) până în Bolşevica m-a luat Vova cu al său imens Ural! Beţiv mare Uralu' ăsta! 50 de litri la 100 km. Omul m-a invitat la el acasă, mi-a dat să mănânc, să beau şi pat să dorm. A făcut toate astea cu aşa o căldură şi m-am simţit atât de bine în garsoniera lui, încât a doua zi am ştiut că îi pot explica că îs în urmă cu poveştile pe blog şi aş avea nevoie să stau încă 2-3 zile la el ca să îmi scriu în jurnal că altfel le pierd şi le uit! Bineînţeles, ficior! Trei zile am stat la el şi am scris în jurnal! Deci, mari, mari mersiuri pentru băiatu' meu!!! Văzându-mă cum scriam eu aşa de zor, a mers şi mi-a mai cumpărat un caiet şi un pix şi mi-a zis ceva de genul: „Ia, să ai unde scrie!" Să îmi cumpere caiet aşa din proprie iniţiativă... fantastic! Ce gest fain! M-a impresionat atât de plăcut! În toate astea 3 zile m-a îndopat şi îmi tot spunea că mânc prea puţin! Mâncam şi voiam să îmi spăl farfuria şi nu mă lăsa. Mi-o lua din mână spunându-mi: „Ti gosti!" Îi spuneam "mulţumesc" după fiecare masă sau vreo chestie şi îmi zicea: „Niet spasiba! Haraso!" Deci, să nu îi zic mersi, să zic doar bine. Mă tot întreabă de vreau ceva (bere, suc, fructe etc) şi îi ziceam că nu. Mergea la magazin şi îmi

lua ce credea el că aş vrea. În prima seară am băut mai bine de juma de sticlă de vodkă şi am dormit ca un porc în cucuruz! Apropo! Pe ruseşte porumb e cucuruz!

Scriind la Vova acasă:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Vova gătind:

Vova e din Saratov – 350 km nord de Volgograd, Rusia europeană. Zece luni pe an lucrează la capătul lumii pe Drumul Oaselor/Urşilor. Date fiind aceste constante şi dat fiind că Vova al meu e camionagiu şi că nevasta şi-o vede doar două luni pe an, avea peretele de deasuprea capului patului său plin cu afişe porno:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

24.08.2013 06:15

Ceva amuzant e că între gagicile astea a rătăcit şi gagica de Virgina Maria, bine.. ea nu era dezbrăcată!!!

Amu' o să râdeţi de o să vă crăcănaţi şi de o să crăpaţi, dar eu nu mai văzusem femeie goală la acel moment de mult, mult timp... deci, afişele alea m-au bucurat!!! Am aşteptat să adoarmă Vova şi, pe tiptil, ca un dement, de deasupra capului său, am dezlipit un afiş şi am mers cu el la baie!!!!! ŞI AM IUBIT-O!!!! Dar am avut grijă să nu o strâng în braţe prea tare ca să nu mototolesc afişul şi să nu se prindă Vova al meu. Nu s-ar fi supărat el că e băiat de comitet, dar râdea prea bine de mine şi prefer să râdeţi doar voi, HA HA HA. AAA! Aleasă, deosebita, sarea în bucate a fost ea:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Eram la Vova şi îmi căutam ceva în rucsac... şi am avut o surpriză de proporţii...notam în jurnal: „Cineva mi-a pus o pungă de bomboane în rucsac... Ce surpriză fainã!!!! Ce gest frumos!!!! Ce cadou frumos!!! Nu pot avea idee cine le-a pus... În partea asta a rucsacului nu am mai umblat de multe zile. Ce surpriză fainã... ce oameni deosebiţi ruşii ăştia... Ce fainã e viaţa... Ce fericit mă pot face nişte nenorocite de bomboane. De fapt nu bomboanele, ci gestul! La dracu! Plâng ca un copil! E

cel mai emoţionant moment de când am început călătoria asta. Şi eu urăsc cuvântul emoţionant... parcă e decupat din filme lacrimogene destinate oamenilor sensibiloşi... DAR, PUŞCA MEA! Cum să nu fie emoţionant când eu am plecat în jurul lumii şi toţi îmi spuneau ce oi păţi, că oi muri, că etc! Şi ajung aici, în cele mai vitrege condiţii de pe Terra şi, pe lângă că mi se dă de mâncat şi de băut, mi se mai fac şi cadouri (gheară de urs) şi surprize (bomboane)! V-am dovedit! Am câştigat pariul cu voi, fricoşilor! WOW!!! NU POT SĂ CREDDDD!!!!!! O bomboană se numeşte TIMI!!!!!!!! Asta e prea de tot!!!

Familia şi colegii de la prima facultate îmi spun Timi. Mai mult de jumătate din cei care mă cunosc îmi spun Timi! Restul Ticu sau Timo. FRATE, să îţi dea BOMBOANE şi să mai fie şi cu NUMELE TĂU!!!!??? Până acum aveam doar şampon numit după mine. Ruşii care îs curioşi să mă întrebe numele întreg în româneşte (că lor le zic variant rusească - Timofei) când aud Timotei, zic ŞAMPON HA HA HA!!! No, de amu e bai... să nu îmi spuneţi BOMBOANĂ că vă sparg!!!! HA HA HA!!!!

Mult prea tareeee..... să fiu al naibii!!! Nu merit toate astea!!!!! E mult mai mult decât speram... de ce naiba?!?!?! Nu mă simt confortabil.... Îmi place să ştiu că fac totul cu mâna şi munca

mea, că obţin tot ce am prin puterile proprii şi să nu depind de nimeni. Iar toate lucrurile astea minunate ce mi se întâmplă şi nu le merit... mi ciudă pe ele într-un fel... Mi ciudă că mă schimbă şi va trebui să îmi schimb gândirea în multe aspecte. Lucrurile trebuiau să urmeze un anumit curs! Eu trebuia să deţin controlul, ca de obicei!!!! Ce naiba e aşa greu!!?? Eu îs şeful! E simplu! .... LOOOL!!! Of of ... No, haideţi că mi-am dat două palme la propriu şi mi-am băgat minţile în cap, deci mă bucur pentru ce mi se întâmplă şi nu mi mai ciudă! Mă bucur că învăţ şi că o să mă schimb. Treaba e oablă! În rest, scuzaţi-mi ieşirea... dar măcar aşa vedeţi şi voi cam cum se simt anumite trăiri pe drum! Bomboana asta cu numele meu a fost un alt cadou pentru 100 000 km cu autostopul! 100 000 şi un pic, dar nu mai contează!" Găsit bomboană: sâmbătă 24 august 2013, ora 21:00, Bolşevica, Drumul Oaselor/Urşilor. Iar ziua aia de 24 august, a mai presupus nişte trăiri nebune pe care nu vreau să le pomenesc... Minunată şi blestemată zi!

Dacă o să mor făcând înconjurul lumii cu autostopul, o să mor fericit. O să moară cel mai fericit pământean! Deci, o să merite! Merită orice risc, aventura şi emoţia asta! Voi doar fiţi fericiţi că eu îs cel mai fericit dintre pământeni! Lăsaţi grijile! Moartea ne ajunge oricum exact atunci când ne-a fost „programat"!!! Am mai vorbit eu de amuzanta moarte!

În garsoniera asta modestă a lui Vova şi în frigul ăsta de cartea recordurilor, am găsit cel mai cald suflet! Şi nu e femeie cu „suflet" mare! Acu' câteva sute de ani, omul era judecat în funcţie de numărul de vite şi de numărul de hectare de pământ avute în posesie. Unii chiar şi azi îşi măsoară „valoarea" în maşina ce o conduc, ţoalele ce le îmbracă şi chestii similare. „Valoarea" altora e dată de poziţia socială... vezi, Doamne, s-a ajuns! Nu mai matură, duce gunoiu'! Dacă e prof, livrează gunoiul stabilit în programa şcolară de prostituatele de politicieni, dacă e popă, livrează gunoiul Ăluia de sus ş.a.m.d! Să nu fiu înţeles greşit sunt profi şi preoţi care îs oameni deosebiţi! Am dat exemplele astea aşa ca să fiu explicit şi să se priceapă ce vreau să zic. Vorbesc de ăia ce au „atitudine", frate! S-au ajuns! Ei bine dacă acu' 200 ani valoarea îţi era dată de numărul de vite, azi se râde de tine. Dacă azi valoarea îţi e dată de cine ştie ce alte minuni, ai grijă că mâine e foarte posibil să se râdă de tine! Tot ce rămâne, e valoarea umană! Iar Vova e un mare, mare om! Să nu fiu înţeles greşit: pentru casă, masă, maşină, confort, vacanţe, pofte, bucurii, distrat în timpul liber, tre' să muncim fiecare şi asta e normal! Încerc doar să spun că aceste lucruri nu ar trebui să fie „valoarea" noastră, să ne definească personalitatea!

Vova mersi pentru toate lecţiile astea faine! Deci, drumul de dus spre Vladivostok şi Magadan l-am făcut puţin în grabă pentru că trebuia să îmi văd visele astea cu ochii. Acum la întors, am timp să mă pierd printre localnici şi să gust nebunia vieţii mult mai bine. Şi e fantastic! Singurul lucru care m-ar putea omorî pe Drumul Oaselor e fericirea!!! JUR! Nu fabulez! Cât e de ironic şi de relativ totul! Ce ţeapă dai morţii dacă crapi de fericire!

Mi se pare că am povestit fain poveştile anterioare – toate astea le-am scris în casa lui Vova şi dacă le-am scris fain e datorită stării de confort, relaxare şi calm extraordinare ce mi le-au dat ospitalitatea acestui om.

În una din seri, am ieşit pe casa scării blocului lui Vova pentru o vorbă la câteva păhărele de vodka cu prietenii acestuia. Povesteam noi acolo, le-am povestit şi lor că Moldova e România şi Stalin box România şi a luat o parte din Moldova. Cel mai turmentat dintre ei tot voia să îmi explice ceva legat de Stalin... şi nu reuşeam nici cum să pricep, aşa că ceilalţi i-au zis să le explice lor pe rusă ce vrea să îmi zică, că, apoi, ei o să îmi traducă mie tot în rusă, dar în aşa fel încât să înţeleg. Zis şi făcut... tipul s-a chinuit vo 5 minute să le explice şi lor ce îl apăsă pe suflet... pe naiba! Nu au priceput nici ei şi am sfârşit prin a râde de a ne crăcăna. Bine, cam râdeam de bietul tip HA HA HA, a fost de comă omul!

Am lăsat primirea foarte călduroasă a lui Vova, luni, 26 august. Dar, înainte să plec, mi-a umplut desaga cu mâncare pentru drum, mi-a dat ac, aţă şi chibrituri ca să am pentru orice eventualitate (a vrut să îmi dea şi lingură, furculiţă şi cuţit, dar am refuzat pentru că chiar le-aş fi folosit foarte puţin; de le aveam după aia trebuie să le spăl, etc.. aşa mânc cu copita ...că e mai elegant!). Mi-a dat hârtie igienică, cremă pentru ţânţari şi ceva tablete anti-ţânţari pe care le aprinzi, ele scot un fum şi îţi omoară ţânţarii din cort. A vrut să îmi dea şi săpun, foarfecă, maieuri, tricouri şi şosete!!!! JUR!!! L-am refuzat spunându-i că de astea chiar am şi cu foarfeca într-adevăr nu am ce face. Se tot gândea ce aş mai putea avea nevoie şi se tot uita prin casă ce să îmi mai dea... extraordinar... numai Pedro a mai făcut o chestie similară când m-a băgat în supermarket şi a început să zică: „Asta îţi trebe, asta îţi trebe, etc" chiar dacă eu îi spuneam nu! Vedeţi la povestea celei de-a patra călătorii.

La urmă, ne-am îmbrăţişat ... şi m-am întors pentru că îmi uitasem cortul. A zis că e semn rău şi ca să alungăm ghinionul, tre' să ne punem pe două scaune faţă în faţă şi să ne gândim atent dacă nu am mai uitat şi altceva. M-am conformat (îs superstiţioşi tare oamenii pe aici). Am plecat, dar am revenit iar HA HA HA! M-am întors ca să îi dau unul dintre cele patru păharele pentru shot-uri de vodka ce îmi însoţesc sticloanţa primită de la voi, măi Cipri şi Anca. Chiar nu mi-a trecut prin capu-mi idiot că o să dau de oameni atât de deosebiţi şi că o să vreau să le las un lucruşor cât de mic care să le amintească de mine şi România... ei bine, astea patru (rămase două, între timp) păhărele le-oi împărţi că eu pot bea şi din sticlă ca ghiţălu'!!

Din Bolşevica am fost luat pe distanţe mici de vreo 3 maşini. Una dintre ele a oprit să îmi arate unul din puţinele şi foarte micuţele monumente închinate celor morţi la construirea Drumului Oaselor:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

După ei, într-un loc unde am stat cca trei ore fără să treacă nici o maşină... prima maşină ce a trecut, m-a luat! Un gipan ce m-a dus până în Ust Nera-ul lui Radmir. Am ajuns în Ust Nera la 20:30 pe o temperatură de 0 grade Celsius! La 20:00 fuseseră 8 grade!!! 8 grade în juma de oră!!! În 27 august!!! De parcă ar fi Preasfântă Barca într-o zi bună şi ar da 8 boabe (goluri) în glumă vreunei echipe anemice! WOW! Nu am mai văzut aşa ceva de când port chiloţi (aş fi zis de când port ceea ce am în chiloţi, de fapt aş fi zis “de când port p***”). Mă aştepta o noapte cel puţin „răcoroasă”! ... sau nu!? Nu! Pentru că Serghei al meu când a auzit că vreau să dorm în cort, m-a dus la hotel. A plătit

2000 ruble (200 lei)! Pentru banii ăia mergeam pe jos toată noaptea fără să fie nevoie să dorm! HA HA HA! Dar dacă omul în acest mod a vrut să îmi facă cinste, am acceptat. Gestul contează cel mai mult! A doua zi dimineaţă am aflat că peste noapte fuseseră -8 grade. Am ieşit din hotel şi am luat-o la picior. După ceva vreme, m-a luat o Lada ce m-a dus vo 5 km. De unde m-a lăsat Lada, am luat-o iar la picior până m-am săturat.. aşa că atunci când pe partea opusă a drumului am dat de o tentativă de parcare, am oprit şi am şezut calm. Am şezut în cur, pe cort! Pentru că nu trecea nici o maşină de minute bune, am mers în parcarea de peste drum să întreb şoferul unui camionaş ce se chinuia să îşi schimbe o roată dacă nu are nevoie de ajutor. Mi-a acceptat bucuros ajutorul, iar la urmă mi-a zis că merge să descarce în Ust Nera (care era la vreo 10 km în spatele meu) şi în vo 2 ore se întoarce şi dacă nu m-a luat nimeni, mă ia el până la Yakutsk! 1000 km! I-am zis că aş prefera să vin cu el acum, că mai bine mă ia el pe o distanţă mare decât să tot fiu dus pe distanţe mici. E mai obositor să fiu luat pe distanţe mici. A acceptat fără probleme. Descărcarea dura tot mai mult... şi a durat cinci ore pentru că i s-a stricat rampa de descărcare... Începeam să regret că am stat după el.. mă gândeam câţi km aş fi putut face dacă şi cu parcă... orice urmă de regret mi-a dispărut când am luat-o la drum şi l-am văzut pe al meu cum conduce... raliu, tată! Cel mai nebun şofer treaz ce m-a luat vreodată! Doar mongolul beat a fost mai nebun. Ăsta însă, conducea safe, dar cât se putea o călca de n-avea noroc. Hina-i japoneză avea şepte tone! Când mi-a mai zis că merge, de fapt, la Vladivostok şi că mă poate duce până la Niever (cca 2200 km) regretele s-au transformat în bucurie! Iar mai apoi când mi-am amintit că la cca 700 km est de Niever uitasem să fac poză cu un monument superb... poză ce aş pune-o pe coperta cărţii mele... l-am întrebat de mă duce până acolo (2890 km) ..a râs de mine de s-a spart: “Cum să faci 1400 km pentru o poză!? 700 dus, 700 întors? De dus, te duc! Nu e stres!” O să vedeţi poza şi o să îmi spuneţi şi voi că a meritat! Când am auzit şi asta, regretele erau deja istorie, se transformaseră în ultra bucurie! Urmau 2890 km şi 120 ore (5 zile în cap şi coadă) în maşina în care m-am simţit cel mai bine în cei cca 150 000 km făcuţi până acum! Gagiul pe numele său Andrei... un om extraordinar de fain! Modest, zâmbitor tot timpul, mânca fără nici un program (ca şi mine), este şi un om special (făcuse armata în cadrul trupelor speciale ca sniper! Da! Al doilea! Şi dacă nu mă credeţi nu îmi pasă! În caz de război va fi luat “la datorie”). Parte din serviciul militar l-a făcut la Chişinău.. asta ca să pomenim din nou de frăţeasca-mafioţeasca convieţuire moldo-ruso-transnistriană! Să îşi antreneze rusu' sniperii la tine în capitală bag de samă că o însemna oarice.. şi că o ducie oari-undie! Românii şi maghiarii în vestul ţării socializează dând pe gât palincă, în est ăla mai jupân îşi antrenează sniperii la tine pe acoperiş ...apăi să nu te apuce bâlbâiala când auzi “patrioţii” înfricoşaţi de faptul că “ungurii” ne vor Ardealu’? Problema e că prostia lor instigă la ură! În loc să ducă şi ei sticla la gură! Aia de palincă, dară că! V-aţi prins din prima!

No, cică antrenamentele din Moldova au fost faine că moldovencele îs faine şi ele, vinul e bun, vremea e bună, etc! Mai rău era prin Siberia pe la -50 grade când trebuiau alergaţi 5 km cu tot echipamentul în cârcă (20 kg), apoi sărit pe burtă şi tras la ţintă fără să respire.. nu am înţeles exact de ce treaba asta cu ţinutul respiraţiei.. probabil te concentrezi şi ţinteşti mai bine aşa.

Andrei, spre deosebire de Saş,a nu îşi aminteşte cu drag de armată şi de trupele speciale şi de snaipăreală. Nu i se pare un simbol al bărbăţiei şi onoarei ... mai multe a preferat să nu zică. E un tip

mai modest, mai puţin descurcăreţ, nu a avansat în grad ca şi Saşa şi asta a presupus să îi fie mai greu. Asta ca să vedem şi cealaltă parte a poveştii, prea părea roz totul la Saşa şi ştiam noi că nu e aşa! Dar chiar şi aşa, din atitudinea lui Saşa am multe de învăţat şi îmi voi aminti întotdeauna cu drag de el! Suntem diferiţi şi, de aceea, aceeaşi experienţă poate fi negativă pentru tine şi pozitivă pentru mine, sau invers.

Mi-a povestit mult de soţie şi cele două fetiţe. Ţine mult la ele şi era foarte vizibil asta chiar dacă recunoaşte că are şi amante. M-a întrebat dacă merg la biserică şi am preferat să fiu ambiguu pentru că am dedus bine că e un subiect care pentru el are altă semnificaţie decât pentru mine. I-am zis că merg foarte rar. Mi-a zis că şi el merge foarte rar că nu se simte bine pentru că a făcut multe la viaţa lui, dar mi-a zis că o pune pe nevastă să meargă şi să se roage pentru el! Ei bine, pentru că există oameni minunaţi precum Andrei care cred naiv şi sincer, de-aia tre' respectată religia şi credinţa fiecăruia şi nu tre' încercat să "iluminezi/converteşti" pe nimeni! Când încerci să convingi inevitabil manipulezi! Când încerci să schimbi credinţe doar pentru că ţie ţi se par mai bune, nu eşti cu nimic mai isteţ decât fanaticul religios ce încearcă să te convertească la religia lui!

E de prisos să menţionez că în cele cinci zile mi-a dat să mânc şi să beau. În prima seară a luat o sticloanţă de vodka şi mi-a zis că se bucură să aibe cu cine bea, că singur nu îi place să bea. Cum zice şi Rabă: "Ce!? Credeţi că mie îmi place să beau!? Singur!?" Aşa că am dat shot după shot. De fiecare dată am zis: "Davai! Udacii!" Şi am dormit ca doi prunci! Io bucuros că îs în camion la căldurică, nu în cort, he he! Chiar dacă eram încolăcit, strâmb, întins între scaune – camionul avea doar un pat.

Andrei ăsta a meu conduce 14-16 ore pe zi şi, în rest, doarme! Viaţă uşoară nu o poţi numi asta! Dar pentru mulţi e cam singura opţiune! Oricum unde viaţa e grea, găseşti oameni faini! E la fel ca şi cu diamantele găsite în noroi. Normal că unii o să îl judecaţi poate pentru infidelitate... unele mai degrabă, he he! Dar o faceţi în necunoştinţă de cauză!

...iar acum nu mă pot abţine şi tre să fac o paranteză: e fenomenal de frumos sentimentul de a ştii că ai renunţat la tot pentru a te duce în mijlocul taigauei siberiene, unde e libertatea cea mai pură şi întâlneşti urşi şi oameni ca Andrei... renunţi la tot şi primeşti în schimb cel mai de preţ lucru: NIMIC-ul! Pentru că în nimic şi lucruri mici găseşti adevăratele bucurii! Cu Trifat aţi văzut că am avut probleme măricele! Cu Andrei am avut cinci zile minunate, în care am glumit, am râs că boii, iar eu am avut timp să mă gândesc la de toate şi să le notez în jurnal! A doua zi cu Andrei, a fost foarte obositoare însă... nu o să o uit never ever... cea mai obositoare zi din viaţa mea de autostopist ..700 km pe Drumul Oaselor/Urşilor.. făcuţi nebuneşte în 17 ore de zgâţâială continuă... din păcate nu poţi filma momentele cele mai tari că nu ştii niciodată când nu apucă să ferească o groapă şi te aruncă cu capu' în parbriz sau tavan, te dă de uşă, cad toate lucrurile de pe bord, rucsacul care e în patul din spate îţi vine grămadă la picioare.. etc!!! Mai ceva ca într-o căruţă! Pentru că o căruţă nu are viteză! Iar de ai încerca să filmezi ţi-ar sări aparatul/camera din mână... Nu ştiu cum să vă explic ca să puteţi pricepe ce zgâţâială şi oboseală poate însemna aşa o plimbărică!!! A! Am uitat de ziua aia oribilă din

Mongolia! Aia a fost cea mai obositoare! Asta cu Andrei e pe locul doi! Mongolia rocks! Totuşi mongolul nu conducea nici pe jumate aşa nebuneşte ca Andrei, dar avea drum mai rău! Cred că vi l-am introdus suficient pe Andrei încât să puteţi crede următoarea poveste. Eu după ce am fost în maşina condusă de el, o cred!!! Omul meu mi-a zis că a condus tir Isuzu de 20 de tone cu 140 km/h!!! Pe drum foarte bun şi înclinat niţel ca să îl ajute inerţia. Nu ştiu cum să vă explic, dar omu' ăsta e Schumacher-u' tiriştilor siberieni! Şi, tirişti nebuni ca ruşii, nu găseşti!

Ce mi-a rămas suvenir de la Andrei e vorba: "Normalna". O foloseşte foarte des şi are multe, multe sensuri pentru el, deci nu o să le înşir. Ideea e că omul meu e un tip foarte calm, nestresat, un fel de ardelean de-a nost'. Formidabil om! Atât de formidabil încât în a treia zi de mers cu el (zi în care eu împlineam o lună de când nu dădusem bani pe mâncare, zi în care dovedeam Drumul Oaselor/Urşilor dus întors, dar şi zi în care draga mea FC Barcelona câştiga Supercupa Spaniei), mi-a zis:

-Ia şi bea tu vodka ce ne-a rămas din prima seară! Rămăseseră vo 250 ml, vă daţi seama că nu am zis nu... ba mai mult, având atâtea motive de sărbătorit în ziua aia, i-am dat groapă! Groapă cu câteva pauze de tras aer. Ăsta şocat a zis să imortalizeze momentul:

Apoi distrat, naiba ştie de unde a scos un căţel de usturoi şi a dat cu el după mine zicându-mi “vodka vampir”!!! Că suntem la capitolul vodka, tre' să spun că în 3 luni eu nu am văzut rus să îndoaie vodka cu sprite, cola, suc de fructe, etc! Vodka se bea sec! Ruşii m-au învăţat să beau vodka! În Rusia m-am obişnuit să o beau sec, a devenit o normalitate. Vodka asta m-a prins bine de tot, aşa că mai voiam! Aveam 270 ruble toţi banii şi am coborât de mi-am luat o bere de juma' de litru cu 100 ruble (10 lei)!!! Şi asta din magazin! Din al treilea magazin la care am încercat. Chiar şi din magazinul ăla, am luat pe sub mână pentru că în Rusia e interzis să se vândă alcool până la ora 14:00! Nu de alta, dar trebe să apuce rusu’ să îşi revină puţin, nu îl poţi lăsa să bea continuu! Apoi, cu cele 170 ruble rămase mi-am luat un flacon de 1,7 litri bere brună! Cică doar 6,3% alcool!! Părea a avea minim 10%!!! Bună însă, berea cu pricina. Poate din cauza vodkăi dinainte mi s-a părut mie atât de tare berea aia! No, hop sus din nou în camion şi, în cca juma de oră, am topit şi ăştia 1,7 litri de bere! MUCI, TATĂ! MUCI! Pentru prima oară mort de beat pe o maşină ce m-a luat la autostop! Am mai fost băut pe o maşină tot în Rusia, dar aici am fost turtă, turtă!!! Am pus muzică pe telefon, am dansat, am râs cu Andrei ca doi nebuni, dar… la un moment dat de bucurie că mi-am împlinit visul de a traversa Siberia şi a face Drumul Oaselor/Urşilor cu autostopul, m-am pus în genunchi în faţa scaunului meu, am ridicat pumnii sus …şi am început să plâng. Până atunci omul meu se distra de mine, zâmbea, râdea… La faza aia s-a cam blocat! Mai pe urmă i-am explicat că io îs hepi şi că spasiba că mă pot simţi aşa bine pe maşina lui. Pentru că era băiat de treabă, mi-a zis că nu tre să mulţumesc pentru că se bucură să vadă că mă simt bine! Acele clipe în care m-am pus în genunchi şi cu pumnii sus şi am plâns de fericire, îs cele mai faine momente petrecute pe o maşină ce m-a luat la autostop vreodată! Dintre toate miile de ore şi milioanele de secunde, astea îs cele mai faine! De asemenea, Andrei e omul în maşina căruia m-am simţit cel mai bine! Dintre cei peste o mie care m-au luat până amu! Faptul că în cele cinci zile cât am fost pe maşina lui, nu am avut deloc probleme cu pişatul, spune foarte multe despre cât eram de relaxat!

Beat fiind, mi-am notat mai multe în jurnal, dintre ele: 1)“Rusia te iubesc ca pe o ibovnică! Tu nu te superi pe mine că îs infidel şi mai vreau să “vizitez” şi altele pentru că ştii că nici una nu e la fel de “bună” ca tine şi tot la tine o să mă întorc!” 2) “Mi-am furat cele mai fierbinţi vise, zic că mi le-am furat pentru că îmi erau interzise… Hoţul de Vise să îmi spuneţi, vă rog!” 3) “Ce fain e să fi toată ziua cu fularul Barcei la gât şi cu gâtlejul alintat de vodka şi bere!” 4) “103 000 km cu autostopul pentru a fi luat de o maşină în care pot dansa! Iar mie îmi place mult să dansez! Mersi mult, Andrei! Eşti un mare om! Un erou!” 5) “Nu se poate ca berea asta să aibe numai 6,3% alcool!”

Beat fiind îl tot puneam să îmi facă poze cu fularul Barcei, în timp ce conducea, dară că! Câte e în stare să facă omul ăsta în timp ce conduce.. îţi stă mintea în loc! Top 3: şi-a schimbat pantofii cu şlapi, şi-a schimbat tricoul, şi-a tăiat 1 unghie ce îl deranja – cu unghiera. Când nu îmi făcea el poze, îmi făceam eu:

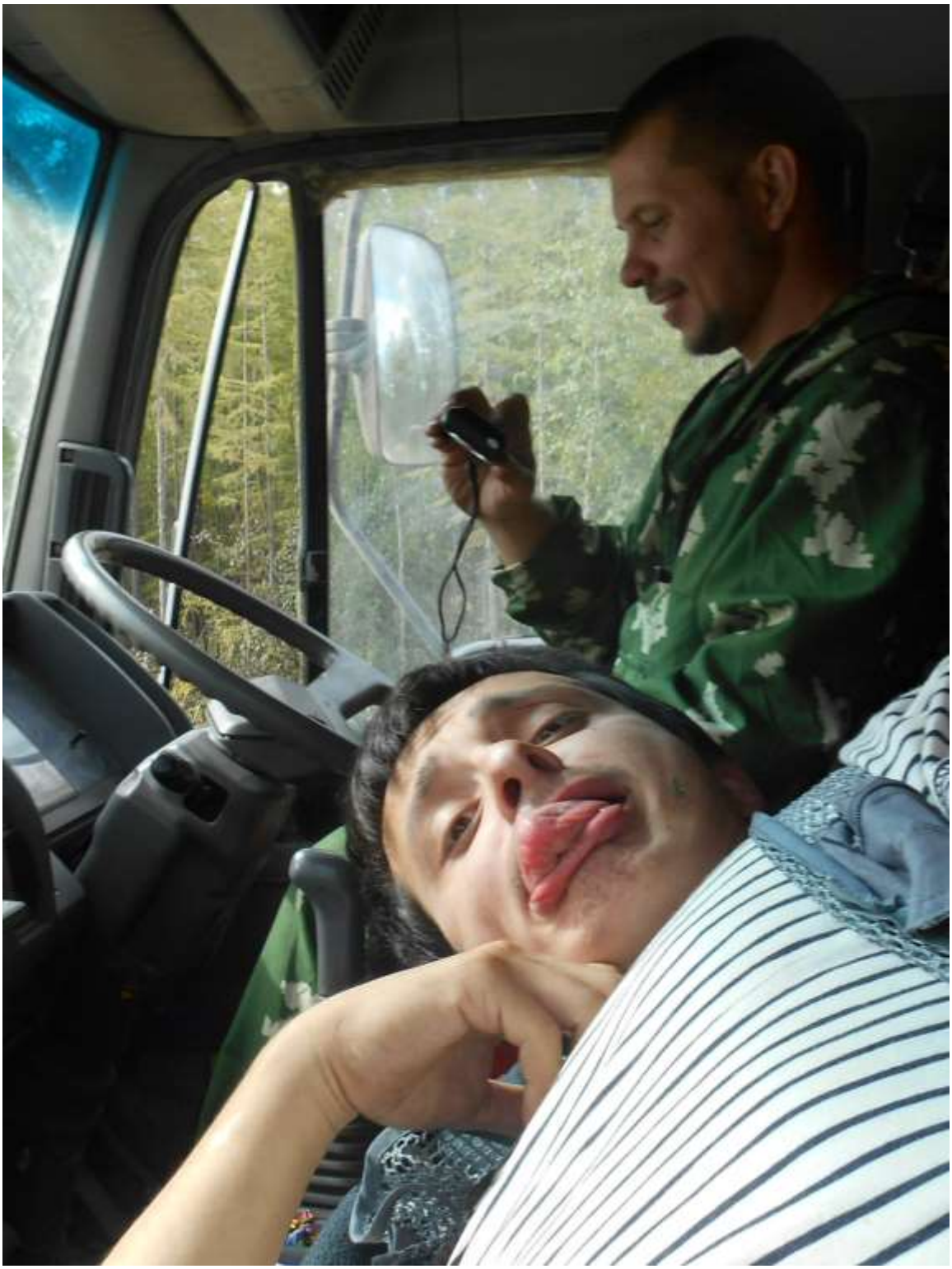

El? Se uita la pozele lui! În timp ce conducea, dară că! Pentru că tirist de-al mamei Rusie!

În timp ce eram beat, i s-a stricat camionul lui Andrei. El cu un alt tirist, se chinuiau să îl repare. Eu râdeam şi le făcem poze:

Şi acum cea mai tare fază a acestei beţii! V-am zis că în zilele în care am mers cu Andrei nu am avut probleme cu pişatul, băut fiind mi-a trebuit să mă piş. Ştiind că o să o fac fără probleme am

luat aparatul foto cu mine şi m-am filmat! Sâc, sâc! De ciudă! Voiam să imortalizez momentul! Era cumva o luptă cu pişatul, voiam să îi fac în ciudă... Apoi când mi-a trecut beţia şi uitându-mă prin aparatul foto peste ce minuni de poze am făcut ... când am dat de video (uitasem de el), am râs de m-am spart!!! Cât de tâmpit pot să fiu!!! Cum naiba să te filmezi în timp ce te pişi?! Din ce film cu prosti eşti desprins? Frustrări grave mi-a provocat pişatul de am ajuns să fac aşa ceva! Vă daţi seama că am şters video-ul. La urmă, epuizat, am alunecat din propriu-mi scaun şi am dormit sub el ca un câine! Vo trei ore.. după care, super amorţit, am realizat unde îs, m-am trezit şi m-am urcat în pat şi mi-am continuat somnul spre amuzamentul lui Andrei. Râdea Andrei de se spărgea!

Cu Andrei am râs cum aveam să mai râd doar cu Victor (o să faceţi cunoştinţă cu Victor în paginile următoare). Am avut atâtea situaţii super comice cu Andrei... atât ne-am distrat... atât am mai râs cu lacrimi ca doi dementi... încât încă nu reuşesc să îmi dau seama cum naiba m-am putut împrieteni cu un om atât de bine în cinci zile!

Văzând că eu am aparat foto, şi-a luat şi el... fără să îmi zică... l-aş fi ajutat să aleagă... şi-a luat o ţeapă maximă... a dat 650 lei pe un Samsung super obosit. Model vechi de minim 5 ani: fără baterie proprie (i-am dat eu cele 8 baterii Duracell ce îmi rămăseseră de la Fujifilm-ul "donat" în Mongolia). Când te gândeşti că el a dat 650 lei pe un lucru de 10 ori mai prost decât cel pe care eu dădusem 220 lei în Irkutsk! Cât îs de irelevanţi bani dacă nu ştii să îi foloseşti! Mă rog, făcea el poze într-o veselie în timp ce conducea şi după ce s-a lăsat seara i s-a declanşat automat blitz-ul şi îi bătea în parbriz şi nu îi ieşeau pozele. Se uita ca curca în crengi şi nu pricepea. Eu, râzând ca un dement şi fără bun simţ sau jenă, îi bat cu degetele în parbriz şi zic: "Blitz bum în parbriz, băăă!!! De aia!!!" S-a prins! A râs şi el bine de tot! Nu s-a supărat. Cu toate că e un tip simplu şi modest am comunicat cu el extraordinar de bine! Are o inteligenţă de aia ... nu ştiu cum să îi spun, dar e expresiv, ştie să se facă înţeles. Are abilităţi sociale, are mimică şi limbaj al trupului. Sunt alţii ce îs doctori în chimie atomică sau rocket science şi îs ca de ceară, nu pricepi nimic din gura lor! Şi îs oamenii ăştia simplii, de la ţară, cu care chiar dacă nu ai nicio limbă şi niciun cuvânt în comun, comunici, râzi şi te simţi foarte bine fără niciun stres!

Andrei mă punea să îi vorbesc în româneşte şi îmi spunea că e o limbă frumoasă, îi plăcea cum sună. La un moment dat, Andrei a oprit să alimenteze la această "benzinărie":

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

În toate cele 5 zile cât am fost cu el la amiază, mâncam supă la un fel de plic. Supă la castron de carton plastificat, MARE:

1)Fierbi apă:

2)Torni apă fierbinte peste ea şi haleşti! Supele astea aveau un pliculeţ cu ceva condiment, piperească ... foarte puternică, iar mie îmi dădeau lacrimile de la eaşin tuşeam. Trebuia să am mare grijă câtă puneam, dar adesea scăpam ceva în plus şi iar plângeam ca un copil spre amuzamentul maxim al lui

Andrei... căruia îi plăcea pipereala şi îşi punea tot plicul lui şi ce rămânea de la mine! Se mai minuna şi râdea de mine că nu pot mânca supă fierbinte. Puneam juma' apă fiartă, lăsam pastele să se înmoaie şi apoi juma' apă rece ... pentru că nici nu aveam răbdare să se răcească. Îmi spunea că el ar vomita să mănânce supa aia peste care pusesem apă rece.

Eram atât de flex la el pe maşină încât îi spuneam: “deschide geamu’ că mă beşesc”. Strâmbam din nas şi mimam cu mâna în zona fundului cum fac vânt mirosului urât. Se prindea şi deschidea geamul! Geamul meu nu se putea deschide.

Într-o zi m-a pus să îl învăţ engleză şi iar râdeam din nimic ca dementii! Apoi, într-o seară, eu am râs de m-am spart când Andrei, pentru că îi puţeau şosetele şi le-a aruncat! A deschis uşa la camion şi hop! Când se lăsa plictiseala, omu' meu începea să meargă zig-zag pe drum, să treacă de pe sensul nostru de mers pe sensul opus... ca să îi sperie pe cei care veneau de pe contra sens... DEMENT ŞI EL! Să fi văzut ce feţe făceau bieţii oameni... iar dacă nu se speriau de camionul ce mergea “ca beat” zig-zag în faţa lor, venindu-le de pe contrasens, sigur se speriau de nebunul cu ochelari ce era în camionul ăsta în stânga şoferului şi râdea ca un demon descreierat dându-se cu capul de bord! Eu eram demonul! V-aţi prins din prima!

Of of... bine m-am mai distrat cu Andrei. Unele din cele mai faine zile ale vieţii mele... în mult iubita mea Siberie. Într-o seară am oprit la o bodegă să luăm o cafea, a comandat cafelele, dar bătrânica aia era vizibil absentă ... era sigur pe altă planetă cu mintea.. n-am înţeles ce făcea. Cafele nu a adus... s-a întors iar la bar după o vreme... Andrei s-a uitat la ea, s-a uitat la mine şi faţă de ea mi-a arătat că e bolundă (mi-a arătat-o învârtind în dreptul capului) şi mi-a zis hai să mergem... în prima fază eu am rămas blocat... îmi era jenă faţă de biata bătrânică că o făcea nebună şi încă atât de explicit, prin semne. Dar după aia nu m-am mai putut abţine şi am ieşit amândoi râzând ca doi dementi din cafenea. Bătrânică nu a fost deranjată şi nici nu cred că a înţeles ce se petrecea, deci nu am deranjat pe nimeni şi ne-am mai distrat o tură bună!

Iar cea mai tare fază... fază la care am râs de era să mă înec la propriu, fază la care şi el a râs de mine de s-a spart... Eu am pe telefon o înregistrare audio downloadată de pe youtube şi care se intitulează “Vărul lui Ilie”! E ceva foarte vulgar, e drept... dar eu râd ca un dement de fiecare dată când o ascult... disperarea acelui om, cât se consumă şi supără bietul de el... pe mine mă face să râd cu lacrimi aproape de fiecare dată! Ei bine, nu o mai ascultasem de mult... aşa că am ascultat-o cu SETE! Eram şi foarte bine dispus, râdeam cu lacrimi... îmi dădeam pumni în cap, mă trăgeam de păr, dădeam pumni în bordul maşinii... mă dădeam cu capu’ de bord, mă dădeam cu capul de geam, mă întorceam cu faţa spre scaun şi mă dădeam cu capul de scaun. Nu mă puteam controla... mare păcat că nu m-a filmat cineva... El nu înţelegea ce ascult eu. Prima oară s-a şocat, dar eu nu mă puteam opri din râs ca să îi explic de ce râd... aşa că a început şi el să râdă, tată!!! Şi a râs BINE DE TOT!!!! Nu îi venea să creadă ce vede!!! De când îs nu am mai râs în aşa hal!!! Am mai râs o dată cam la fel de nebuneşte, dar atunci eram ajutat de marijuana! Dacă unii o să fie curioşi să asculte minunăţia asta artistică pe youtube, cel mai tare moment e când îi spune copilul ciobanului că îşi face schiuri din

coastele lu' mă-sa... Atunci omul îşi pierde minţile pentru că mama sa e decedată şi începe criza maximă... dacă nu i-ar fi luat nevasta telefonul şi să închidă.... ăla murea acolo.... Şi de ce îmi place mie aşa mult de dracul ăla de copil e pentru că şi eu făceam la fel când eram mic! Sunam aiurea şi îi înjuram căutându-i pe cei care se supărau.. şi la ăia reveneam zilnic... zi şi noapte, de fapt! Epic a fost o dată când vo trei nopţi la rând am trezit toţi vecinii pe la 3 noaptea, le dădeam deşteptarea la oră fixă! Până aproape toţi îşi deconectau telefoanele pe timp de noapte, le scoteau din că erau telefoane fixe. Nu avea lumea mobile pe atunci (eu însă de pe mobil sunam). Nu ştiam eu că sunt telefoane fixe mai performante venite din America şi pe alea se poate vedea cine sună HA HA HA! Şi unul din ei avea telefon de ăla. A putut vedea numărul, dar nu ştia al cui e... şi până la urmă au aflat. Şi să vedeţi ameninţări cu bătaia, că ei au copii şi eu le scol copiii noapte de noapte la ora trei, că ei lucrează ziua, nu ca mine, HA HA HA! Făceam la fel la şcoală, în pauze sau chiar în timpul orelor. Sunam la poliţie, salvare sau pompieri... până au implementat nenorociţii sisteme de urmărire şi n-a mai mers treaba! Am fost nişte monumente de draci! Şi suntem atât de mândri de ce am fost! Şi sunt atât de multe ce nu o să le pot spune never ever în public, pe blog sau în cărţi! Eu zic că un copil care nu e o drăcie şi răutate de aia copilarească, dar drăcească.. când o să fie mare o să fie prost, HA HA HA! Îţi dezvoltă o anumită inteligenţă răutatea asta copilărească!

În una din seri, Andrei nu găsea biscuţii şi m-a întrebat pe mine unde îs, dar nu îl înţelegeam aşa că mi-a explicat că ăia ce se mânca cu ceai! "A! Păi aşa zi bă, băiatule! Tot nu ştiu, dar îmi place că eşti inteligent şi ştii explica!"

Foarte, foarte fain e râsul acestui om! Râdeam de râsul lui, apoi el de al meu şi tot aşa! Ca proştii! Bine ne-am mai distrat! Fantastic! Multe alte nebunii şi momente funny nu mi le mai amintesc, dar a rămas amintirea, senzaţia şi sentimentul super fain... aia e tot ce contează! TRĂIREA! Povestea e fainâ şi ea... dar trăirea e totul!

În una din zilele de după beţie am fost melancolic... lăsam în urmă cele mai faine zile ale vieţii mele... lăsam în urmă cea mai sălbatică parte a Siberiei: Drumul Oaselor/Urşilor. Dar am să revin cu siguranţă! În una din cafenele am fost super hepi să îl reîntâlnesc pe Valera, camionagiul din Artic, iar în altă cafenea pe saha-ul ce m-a dus până la Yakutsk cu Uaz-ul ăla plin. Drumul Oaselor deja mă cunoştea, mă simţeam bine!!! Mă simţeam de-al casei. Nu am mers acolo ca un turist sau ca un călător normal! Că doar eu îs anormal! Sunt locuri de care sufletul ţi se leagă! Sufletul meu s-a legat de două locuri! Ambele îs în Siberia: Lacul Baikal şi Drumul Oaselor/Urşilor!

Dar chiar dacă eram melancolic în momentul în care am ieşit din Republica Saha/Yakutia am devenit brusc super hepi că am dovedit Yakutia dus întors şi am făcut poza asta artistică:

Eu, în permanenţă ştiu cam unde mă aflu pe drum, câţi km mai avem până la următorul oraş mare, etc. Şoferii mai uită, se mai încurcă. În una din zile, Andrei s-a încurcat cu cca 100 km şi a pierdut pariul cu mine! Nu îi venea să creadă că din dreapta îs aşa atent la anumite detalii.

Mă apropiam de sfârşitul celor 6400 km de drum oribil (Niever – Magadan dus-întors) şi ceea ce la drumul de dus mi s-a părut drum rău, acum mi se părea drum bun! Cel puţin normal! În Mongolia drumul e mai rău.. dar îs doar cca 1500 km! De patru ori mai puţini! După Mongolia şi drumul Niever – Magadan nu mai există drum rău!

Andrei mi-a explicat că POHUI în ruseşte înseamnă relax, tranquillo, hakuna matata. Mi-a explicat-o de maniera următoare: “Dacă eşti cu cineva prin pădure şi vă atacă un urs, iar ţie nu îţi e frică, îi zici amicului: POHUI!” POHUI ăsta se spune cu o oarecare aroganţă şi cu un oarecare talent! O aroganţa şi un talent asemănătoare cu cele folosite de băieţii din “Goodfellas” când spuneau “Forget about that!”

În ultima zi, omul meu a oprit la un moment dat să se cace. Mi-a sărit în ochi minunata budă turcească de tablă în care trebuia să îşi facă nevoile! Ochii mi-au lucit drăceşte, mintea a gândit la rece, iar planul diabolesc trebuia dus la îndeplinire! Aşa că m-am apropiat pe tiptil şi am trăznit cât am putut eu un pumn în tabla aia. Vă închipuiţi ce ecou a provocat înăuntru! Andrei a strigat foarte tare, foarte speriat! Eu nu mai puteam de râs, râdeam cu lacrimi şi m-am pus în faţa veceului în fund râzând şi aşteptându-l să iese ca să îi fac şi poză:

Nu s-a supărat, dar mi-a zis că s-a speriat tare şi că aşa urât a sunat de a crezut că am dat cu un bolovan!!! Amu exerciţiu de imaginaţie pentru voi: închipuiţi-vă că buda era turcească şi omul stătea în singura poziţie posibilă, iar dacă s-a nimerit ca drept atunci când eu am lovit, el să fie în chinurile facerii.. “cu cartuşul pe ţeavă” şi datorită sperieturii să strângă “cartuşul” între buci … şi să se murdărească tot de căcat… Asta e o chestie ce tre să fac la toţi prietenii buni! HA HA HA!

În zilele petrecute cu Andrei am notat foarte multe în jurnal, mi-a prins bine să “spun cuiva” toate ce le aveam pe suflet. Apoi am rupt anumite pagini şi le-am aruncat într-un şanţ între Niever şi Habarovsk. Astfel am lăsat o parte din sufletul meu în mult iubita mea Siberie! Pe frumoasele flori ce or creşte peste hârtiile alea să se poată citi versurile mele preferate din Coşbuc aş vrea… Coşbuc e poetul meu preferat, pentru mine e cel mai bun! Nimeni nu se poate compara cu el! Cum nici un fotbalist în istorie nu se poate compara cu Messi! Cum nici un actor nu se poate compara cu Robert de Niro şi cum nici un scriitor nu se poate compara cu Dostoievski! Unii iubesc Parisul, alţii Veneţia, fiecare are motivele lui! Că io oi fi mai dement şi iubirea mea e mai ciudată, e foarte ok pentru mine, dar, vă rog, credeţi-mă, eu chiar iubesc Siberia la maxim!!! Sper că se poate citi între rânduri!

Mai notam în acele zile în jurnal: “Tre' să ştim cât să aşteptăm de la fiecare apropiat în parte: cu X poţi bea, poţi glumi, dar probabil nu poţi povesti chestii intime! N-are rost să aştepţi de la cineva ceva ce el nu e! Ceva ce el nu poate! Nu de alta, dar va ieşi ceva fals, forţat şi neautentic şi sigur nu îţi doreşti asta! Dacă ştii cât să aştepţi de la fiecare din jurul tău, ai linişte şi succes în viaţă!”

Mai notam în jurnal: “Iisus a greşit când a spus “Caută şi vei găsi”, corectaţi în Biblie şi spuneţi: “Călătoreşte şi vei găsi!” Câte am găsit eu călătorind la întâmplare sigur nu găseam nici dacă căutăm cu lupa! Sensul cuvântului a căuta presupune un efort, un exerciţiu conştient, dar pentru a găsi îţi tre’ lejereală şi relaxare maximă, deci nu tre’ să cauţi sau să aştepţi ca stresatu’! Că atunci nu vine nimic! De aia călătoritul ăsta nebunesc e cheia franceză! Mai notam în jurnal: “Am vorbit cu Doamne Doamne (ăla de pe facebook) şi mi-a zis să vă transmit că a modificat cele 10 porunci. A făcut doar trei din ele, după cum urmează, cu liniuţă şi de la capăt:

-cunoaşte-te pe tine însuţi ca pe tatăl nostru;

-recunoaşte-ţi şi acceptă-ţi greşelile, slăbiciunile, defectele;

-în viaţa asta nu le poţi avea pe toate! Unele se exclud reciproc. Fă listă cu tot ce îţi doreşti, subliniază cu roşu’ pe cele ce se exclud, apoi ALEGE! Alegerile astea vei fi tu! Alege în aşa fel încât să ştii că ai trăit la maxim!

La CV-ul meu de autostopist mi-am dorit să fie pusă maşină a poliţiei, ambulanţă etc, dar nu m-am gândit că e posibil să întâlneşti oameni faini ca Andrei! De amu' nebuni ca el vreau! Să îmi iau adio de la Andrei, mi-a fost greu…

El m-a lăsat la monumentul de care v-am pomenit! Şi a meritat 1400 km şi 3 zile de mers! El e gagiul:

Doar după multe zile de la părăsirea Drumului Oaselor/Urşilor, mi-am dat seama că am fost atât de cretin, încât să nu îmi iau o piatră ca suvenir din acest loc.. de pe acest sfânt drum!

De unde m-a lăsat Andrei pe o ploaie măruntă am luat-o încet spre vest. Am fost luat de mai multe maşini, pe distanţe scurte. Între acestea s-a remarcat primul pompier ce m-a luat! Dar nu cu maşina de pompieri, de stins foc, ci cu maşină mică. Se plimba între unităţi probabil. Era un mare şef că era bătrân şi super plin de decoraţii. A fost tare amabil bătrânelul, mi-a dat un flacon de apă, dar la urmă nu a acceptat să ne tragem în poză pentru CV-ul meu bengos.

După aceste câteva maşini, a oprit un tip care era tare nedumerit şi nu pricepea ce fac, unde merg, de unde vin, de ce călătoresc aşa, întrebări peste întrebări... I-am răspuns la toate amabil pentru că ştiu că mulţi n-au mai văzut struţo-cămilo-călător ca mine. Era insistent şi deranja (îmi ceruse bani şi i-am zis că doar dacă mă poate lua fără bani, apoi m-a întrebat dacă chiar nu am bani deloc şi câţi bani am). Nu i-am mai răspuns, doar i-am cerut scuze pentru timpul răpit şi am luat-o la picior. M-a ajuns din urmă, a oprit, m-a rugat să urc, şi-a cerut scuze că mi-a cerut bani, mi-a zis că e poliţist şi că îi păream ciudat şi suspect mai ales că în zona respectivă nu ştiu ce trafic de narcotice are loc. Cară copiii droguri în cârcă peste dealuri la fel ca peste graniţa Mexic – SUA. Omul credea foarte puternic şi sincer în munca lui, era foarte convins de cât îs de rele drogurile. Îi fusese spălat creierul bine de tot! În rest un gagiu' de nota 10! Pe nume, tot Andrei! A oprit la un restaurant şi m-a îndopat ca pe o raţă, cu un muşchi de porc super delicios, cu sarmale, o zamă şi parcă încă ceva. Deci abia am mâncat tot! După vo 50 km, m-a lăsat într-o intersecţie unde drumurile ni se separau, dar după 5 minute a revenit. Când l-am văzut venind înapoi mi-am zis: Kinder Surprise! Ce o fi? Mi-am uitat ceva la el în maşină? Vine să îmi dea bani? Sau mă invită la el acasă? M-a invitat la el acasă, unde mi-am spălat hainele. Nu le mai spălasem de 36 de zile şi deja boxerii îi întorceam de pe o parte pe alta că nu mai aveam boxeri curaţi, iar şosete mai aveam curate doar o pereche. Seara şi-a mai chemat un prieten şi am topit vo cinci berici de cap de vită furajeră:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Andrei e tipul din dreapta. La urmă i-am lăsat amintire un tricou cu logo-ul autostopmagellan, iar el mi-a dat amintire o căciulă cu steagul Rusiei. Avea o soră... ioi, mă băieţi... parcă decupată din Playboy... sau desenată de mâna lui Leonardo da Vinci... Donezi un rinichi pentru una ca ea fără să clipeşti! Când mai adaugi şi atitudinea aia de rusoaică... Apropo de rusoaice, un tip mi-a găsit recent blogul şi m-a contactat pe facebook. A petrecut şi el cele trei luni ale verii lui 2013 în Rusia, aşa că am putut vorbi ca de la bărbat la bărbat despre rusoaice şi m-am bucurat să văd că şi el şi-a format aceeaşi părere despre ele! Se spune despre rusoaice că îţi intră sub plapumă (în pat) uşor. Atât eu, cât şi el spunem că asta e fals! Cei ce afirmă asta o fac derutaţi de limbajul trupului lor şi de "semnalele" pe care ele le transmit, semnale care în Europa ar însemna: "hai la primul hotel chiar acum!" Am tot zis că ruşii au un cu totu' alt limbaj al trupului şi la început chiar eşti tentat să crezi că multe rusoaice vor să se culce cu tine. Cei care stau puţin în Rusia rămân cu impresia asta! Îs dobitoci că zic că gagicile şi-o trag una-două pentru că, de fapt, ei n-au pupat păsărică de rusoaică, ci doar le place să creadă că ar fi pupat.. dacă şi cu parcă.. că n-au avut timp, că nu ştiu ruseşte.. Îi anunţ eu că nu e aşa! Bineînţeles că oriunde sunt excepţii şi fete fără prejudecăţi. Deasemenea, tipul, la fel ca mine, mi-a zis că îs tradiţionaliste şi conservatoare, iar ca să îl citez: "Gândesc exact cum le-a învăţat mămuşca-băbuşca" (bunica)! Şi asta aşa e! Şi el s-a îndrăgostit de felul lor de a fi, de acea atitudine foarte, foarte fainã! În Rusia nu există feminism penibil... rusoaica nu are nevoie de

drepturi! Ea ştie că un drept/o libertate nu e ceva ce îţi oferă cineva, ceva ce îţi garantează legea! Ea îşi ia drepturile! Rusia e o societate matriarhală! Femeia e şeful în casă! În toate familiile în care am fost, e aşa. Un rus m-a întrebat nedumerit de ce nu mi se pare normal asta? Rusul ar bea toţi banii, aşa că femeia trebe să îi ia la salar şi să conducă casa!

Am mai spus, din punct de vedere al fizicului, ucrainiencele îs mai sexy, mai fotomodel! Dar pe rusoaică atitudinea o face mai frumoasă decât pe orice fotomodel. În principiu, după ce termin înconjuru' lumii, mă întorc în Rusia să îmi caut o gagică care să îmi placă maxim, pentru că aş fi în stare să pariez că nu mai sunt femei ca rusoaicele în toată lumea asta!!!

A doua zi dimineaţă, Andrei m-a scos la drumul principal, iar în ziua aia, am mers foarte încet, greu, prost, am stat mult şi am fost dus doar pe distanţe scurte. Spre seară am fost luat, în sfârşi,t pentru 400 km de un ciudat, un enervant, un idiot ce vorbea enorm de mult fără nici un fel de expresivitate... nu înţelegeam nimic! Colac peste pupăză, era nu ştiu ce mare geniu de inginer la marea hidrocentrală din Krasnoyarsk.Ca să vedeţi cât valorează un job "bun" când abilităţi sociale şi umane nu ai! Mai bine om simplu şi fain, şofer de camion ca Andrei şi să îţi pută şosetele ca naiba şi să le arunci în şanţ!

Aşa enervant cum era mergea 3000 km în aceeaşi direcţie cu mine, aşa că l-am întrebat dacă e ok să mă ia din nou dimineaţa (oprise să doarmă). Eu urma să dorm în cort şi dacă era ok să mă ia din nou. Dar mi-a zis că nu. Nimic grav! Noroc că nu a acceptat! A doua zi urma să fiu luat de un neeeebuuuunnnn, he he! Mai ai şi momente de astea neplăcute când faci autostop, dar e normal. Nimic nu e complet roz în viaţa asta! Nu prea pomenesc momentele astea pentru că suntem ceea ce ne amintim şi eu vreau să îmi amintesc doar momentele faine! Din experienţele neplăcute reţin lecţia, situaţia nu mi-o mai amintesc pentru că o trimit la "risaicăl bin".

Iar acum că tot suntem la situaţii neplăcute, mai pomenesc câteva, asta aşa ca să aveţi o idee mai completă despre călătoria asta a mea. Majoritatea opresc să mănânce la restaurant şi îmi zic hai să mâncăm. Le zic că eu îs low-budget şi îi aştept în maşină sau în parcare. Minim 95% îmi zic că dacă m-au invitat înseamnă că plătesc ei şi să las prostiile, că eu le sunt oaspete şi e plăcerea lor. Dar mai e câte unul care se fâstâceşte şi mă invită, ezitând. De fapt, mă judecă şi mă ia de ciudat pentru că vezi Doamne călătoresc cu low-budget, iar mintea lor nu vede altceva în afară de comfort. Totuşi, ei pentru că se simt prost, insistă să mă invite. Oricât de flămând îs, mândria e mai puternică şi refuz tot timpul minţind într-un fel sau altul! Ce ar fi să le zic ca: "Mă omule, te înţeleg că nu mă înţelegi şi că îţi par ciudat, dar am şi eu mândria mea şi chiar nu vreau să accept!"? Nu! Mai bine evit! Dacă accept darurile unora e pentru că văd că o fac cu dragă inimă şi pentru că îmi apreciază povestea şi ceea ce fac. Adică, de ce să primesc de la unul ce nu îmi dă cu drag, când următorul oricum o să îmi dea cu drag!? Adică, cât mi să mai aştept câteva ore!? Am o poveste pe care o ştiu povesti de aşa manieră încât îi cuceresc pe minim 90%. Deci nu depind de nimeni!

Deci, ăla nu a vrut să mă mai ia a doua zi dimineaţă, dar m-a luat un Kamaz.. ce s-a stricat! Aveam de ales între a aştepta după Kamaz sau a o lua la picior şi a mă lăsa la mâna drumului. M-am lăsat la mâna drumului, drumul a dat cu zarul pentru mine... şi a ieşit 6 – 6!!! E mai interesant aşa!!! După cca 15 minute a oprit un Nissan Atlas (ăsta e un pick-up, papuc cum îi spunem noi). Nissan-u' asta era condus de un nebun... în chiloţi! Când l-am văzut am făcut nişte ochi cât cepele.. m-a văzut aşa constipat şi arătându-mi spre motor mi-a explicat că "jarca, jarca" adică motorul se supra încălzea şi făcea o căldură foarte mare în maşină. Îi era cald la bietul om, ce mai!? Apoi a fost rândul său să se constipe de mirare când a aflat răspunsul la întrebările de unde vin, unde mă duc. După ce i-a trecut constipaţia de mirare a decretat: "Das îs fantastişe! Ţi kamikaze!" Am bufnit în râs ca un nebun... cum să auzi din gura unui rus nebun "das îs fantastişe"? Iar numele de Kamikaze mi-a plăcut maxim! Nu mi s-a mai zis niciodată Kamikaze, dar undeva în adâncul meu ştiam că sunt! HA HA HA! Cum să îi râzi în faţă ca un retard celui care tocmai a oprit să te ia la autostop!? Cum să nu!? Doar eşti în minunata mamă Rusie!

Gagiul pe nume Victor, un dement! Şi urma să petrec şapte zile cu el. Ne-am împrietenit pe loc, dar primele două zile era foarte enervant şi obositor pentru că vorbea mult fără să se ştie face înţeles! Nu era expresiv deloc! Dar ştiind că e tâmpit ca mine, nu îmi era jenă cu el şi îl lăsam să vorbească singur râzându-i în faţă. M-a invitat la el acasă, Krasnokamensk – un orăşel la 400 km sud de drumul principal şi în apropiere de graniţa cu China. Am acceptat! Distracţia a continuat: eu îi ziceam "Rouan Atchinson" şi "Mistăr Bin", iar el îmi spunea: huligan, ixtrim huligan, iar după ce i-am povestit că nu f***sem de 2 luni, mi-a zis şaolin şi mi-a dat un halat ca să mă îmbrac corespunzător:

Cică saolinii ăştia îs un soi de călugări, eu nu ştiam. Totuşi pentru că e gagiu de treabă mi-a promis că încearcă să mă ajute şi o să invite ceva fete şi poate “iubim”.

La un moment dat pe drum, a oprit să facă un ceai, m-a întrebat dacă am cană în rucsac ca să îmi toarne ceai şi i-am spus că nu am .... mi-a zis “Student” ... COMĂ!!! Am râs de m-am spart! DA DA DA!!! O viaţă o să fiu student! Promit! Îmi place! Am mai mers ce am mai mers, iar pe la 23:00, ne-am pus la somn. A doua zi dimineaţă, am luat-o iar la drum... Era ziua mea şi, la fel ca anul trecut, eram pe drum!

Poza asta de mai sus îmi place mult! Mă gândesc că asta e faţa şi atitudinea cu care îi cuceresc pe cei care mă iau la autostop.. Cum spunea draga de Tedi, se vede pe faţa mea că îs un om foarte fericit chiar dacă, deasemenea se ştie, se poate citi pe blog şi se şi vede că adesea îmi e foarte greu! Seara am ajuns în orăşelul său şi m-a dus la doi amici de-ai lui ce aveau net. Toţi trei stăteau şi se uitau fascinaţi la mine cât de repede tastez! Au decretat într-un glas: “hacher”! Şi mi-au cerut să le repar nu ştiu ce la calculator, la care eu:

-... dar frate, io nu reparator calculatoare. Io numa’ bat în taste repede, n-are nici o treabă p*** cu prefectura!

- AAA, daaa??

- Da!

Apoi când m-a văzut ce mult stau pe facebook, m-a numit: facebook narcoman! În zilele în care am stat la el, am transcris ce scrisesem la Vova în jurnal pe notebook-ul său. Mă vedea că tot scriu ca nebunu’ toată ziua şi mi-a zis că îs computer narcoman, pis (a scrie) narcoman, Puşkin,

Shakespeare, apoi mi-a zis că o să iau Nobel pentru literatură... ce mai.. râdeam ca doi retardo-demenţi! Deci, Victor ăsta e de un umor nebun! Pe lângă poreclele astea atât de tâmpite ce mi le-a scos, atunci când mă aşteptam mai puţin îmi bagă câte un "si senior" în spaniolă, câte un "ferştein" în germană, câte un "arigato" în japoneză. Ştie vo două cuvinte şi în chineză, ştie câteva cuvinte cheie şi în engleză... şi n-ai cum să nu te dejghini de râs când auzi astea din gura unui rus retard!

În una din zile, m-a dus să îi cunosc şeful, un bătrânel foarte cool şi cu un aer tare tineresc ce avea pe el un tricou de-al lui PSG! L-am întrebat dacă e fan PSG şi nu ştia ce e aia PSG... Paris Saint-Germain, echipă de fotbal! Nu a auzit de ei! Păi şi atunci tricoul? Fusese în Paris şi i-a plăcut acest tricou că are pe el Turnul Eiffel, de-aia l-a luat! AAAA. Când i-am zis că îs roman, a fost singurul care a ştiut întregul nume al lui Ceaşca şi l-a şi pronunţat corect: Nicolae Ceauşescu! Apoi, când i-am zis că am fost student la geogra, m-a întrebat dacă m-au trimis cei de la National Geographic în orăşelul lor uitat de lume.

După cum mi-a promis, Victor a invitat într-o seară două tipe. După vo juma de oră, una din ele s-a prins ce vrem şi a plecat. Cealaltă a rămas. Tot povesteam noi, dar eu eram în dezavantaj faţă de Victor pentru că nu ştiam limba. Am raţionat fulgerător şi mi-am zis că tipa de a rămas, vrea! Nu trebuia să o las să aibe timp să aleagă, cu toată părerea de rău faţă de Victor. Am pus pe telefon piesa Sex Bomb şi am luat-o la dans. La momentul ăsta deja eram piliţi toţi trei pentru că vă e clar că şi beam! Mai departe nu dau detalii, fain e că tipa după ce a vrut cu mine, a vrut şi cu Victor, ceea ce m-a bucurat, adică nu-s egoist! Dupa-aia tipa a vrut cu amândoi... ceea ce ne-a bucurat pe amândoi! Pentru amândoi era prima oară când făceam în trei. Problema e că tipa a vrut iar şi iar... până la 5 dimineaţa. Ne-a nenorocit pe amândoi şi ne-a făcut de râs firma Zeus-ului nostru! De mai era încă unul, sunt sigur că ne dovedea liniştită pe toţi trei. Te crezi macho? Te crezi bun călăreţ, armăsar de rasă? Te dau pe mâna ăsteia şi îţi scoate fiţele din cap, e film horror, frate!!!

Normal ca dilău' de Victor a trebuit să condimenteze noaptea cu tot felul de poante! De exemplu, nu avea nici o perdea la nici una din camere şi am stat toată noaptea cu becurile stinse. Zicea că dacă aprindem becurile or să ne vadă sniperii şi o să ne împuşte! Una din cele mai tari faze ale serii a fost când, după vreo trei ore, în sfârşit, s-a prins şi Victor că tipa chiar e sex machine şi i-a spus "Terminator". Am râs de am crăpat! Cum să îi zici bietei femei Terminator!!?? Iar cel mai tare şi cel mai tare am râs fără să mă pot abţine când i-a zis: "Soldat universal"... Râd cu lacrimi şi acum când îmi amintesc faza!!! Îi râdeam bietei femei în faţă şi îmi ceream scuze că nu mă pot abţine, dar ea nu avea stres, se distra şi ea.

Apoi în timpul actului artistic, nebunu' de Victor făcea tot felul de scheme, de la a îşi încorda muşchii (braţele, bicepşii) ca să arate ce tare e el, în timp ce dă pe la spate, până la a dansa şi tot felul! La un moment dat, i s-a rupt prezervativul şi a făcut: "Oh, fuck! Russian condom!" Am râs de am crăpat! I-am zis: "That's why I trust only Durex!" O dată am folosit şi eu altceva şi mi s-a rupt, iar de atunci nu mai folosesc decât Durex! Foarte tare mi s-a părut că ruşii mei, amândoi, când se terminau ziceau "suca", ceea ce înseamnă curvă. Cel puţin nu zic ca americanii: "Oh my God!" HA

HA HA! De fapt nebunu' de Victor o zicea la mişto. Ar fi interesant de făcut un studiu de genu`! Ce zic/strigă/gem oamenii în cele mai faine momente ale existenţei lor. Ia vorbiţi cu cercetătorii britanici! Dimineaţa am realizat că am pierdut jumătate dintr-un dinte.. că am strâns din dinţi în seara aia! Am strâns de bine, dară că!!! E al doilea dinte pe care îl pierd în mod amuzant în acest an.

A doua zi, m-a dus să îmi facă cunoştinţă cu o altă tipă, dar avea să mă avertizeze că asta e altfel, e mai mişto.. of of... şi avea să fie! Am făcut cunoştinţă cu tipa, apoi am petrecut cu ea vreo patru ore. După astea patru ore, i-am propus ca eu să rămân în orăşelul lor ca să trăiesc o iarnă siberiană şi ca să am o relaţie de juma` de an cu ea. I-am zis sincer că eu plec în lume, nu îi stau mai mult de juma' de an, dar juma de an mi-ar placea mult, pentru că şi ea îmi place maxim! Mi-a zis că se gândeşte până a doua zi, iar răspunsul a fost nu. Avea relaţie "stabilă" de un an. Oricum a tentat-o serios dacă i-a trebuit o zi de gândire! Data viitoare! Keep trying, boys!

În timpul celor patru ore petrecute cu ea am ajuns la nişte hinte. Fata s-a pus pe hintă, eu i-am făcut vânt ca un cavaler care este eu, apoi m-am urcat şi eu pe o altă hintă de lângă ea. Şi ca ghiţălu', eu mi-am făcut vânt, nu glumă! În picioare pe hintă, îmi dădeam viteză (a se citi aere) şi mă uitam la ea... şi deodată .. POOOCCC ... am tras o sperietură.... hinta avea barieră de aia ca să nu te poţi da peste cap.. eu deja făcusem vo 120 de grade... (în raport cu poziţia verticală ce o aveam când am urcat pe hintă). Deci iar o păţesc atât de epic... ca în filmele cu proşti!!!! Am râs de ne-am spart amândoi!!! M-am speriat serios pentru că pe lângă sunetul macabru făcut de fiarele hintei, a mai fost şi şocul lovirii de bariera aia.. era să mă arunce pe jos..

Tot aşa, plimbându-ne noi, ascultam muzică de pe telul meu... şi la un moment dat începe dragul de Topârceanu cu "Balada pizdei". Seniei i se par anumite cuvinte cunoscute .. de fapt aproape identice.. şi face: "AAA, deci balad pizda?" JEEEENAAANNNTTTTT!!! PĂŢĂŞTI!!!! Iar.. ca în filmele cu proşti!!!

Despre Senia notam în jurnal: "Mamă cât e de frumoasă Senia asta... ce e drept e şi super bună! Are un cur de.. te paralizează!!! Ţi-o paralizează... ţi-o pune-n ghips! Şi nişte craci... mă tot ştergeam la bot... de bale!!! Dară că! Chiar e decupată din Playboy! Mi s-a sculat numa' scriind astea! E un pic mai înaltă ca mine.. egzact aşa cum îmi place! Ei.. are un pic de colăcel şi de burtică, dar chiar sunt atâtea motive să trec asta cu vederea! HA HA HA! Deci, pe scurt.. e foarte bună, dar cel mai mult la ea îmi place cum se strâmbă şi cum se prosteşte!!! Mamă, e de o dulceaţă copilărească, ceva de groază... cum îşi încrucişează şi îşi şi dă peste cap ochii în acelaşi timp... ca o adevărată minune de retardată! De parcă astea nu o fac suficient de frumoasă, mai scoate şi limbă de o manieră unică! Şi ochii ei albaştri... E de aşa o expresivitate că poţi să stai şi să te faci că o asculţi, dar tu, de fapt, doar să o priveşti... ore, chiar dacă nu înţelegi un cuvânt din rusa ei... Copilăroasă, copilăroasă... dar şi foarte hotărâtă şi foarte dintr-o bucată când e nevoie!" Când m-am dat să-i bag limba-n gură la prima întâlnire... de nu mi-a f***t o palmăăă! I-am luat mâna, i-am pupat-o şi am zis "ponio" (înţeleg), dar e de datoria mea să încerc! HE HE! Că vine vreo maşină să mă ia la ocazie şi deci n-am mult timp!

De când am plecat în jurul lumii, m-au fascinat patru gagici. Frumuseţea acestora, sentimentele de fascinaţie şi intensitatea lor, e mult superioară unei partide normale de sex! LA NAIBA CU EINSTEIN ĂSTA!!! Până şi sexul e relativ!!! Să preferi să priveşti o rusoaică şi să iei palme de la ea în loc să vrei să te f***! Apăi să şi te f*** cu una de asta care te fascinează în aşa hal.. e sex în sex! Şi atunci l-ai dovedit pe Einstein! Fir-ar el al dracuuuu'! No, ia relativitate Einsteine, în rasa mă-tii! Formula!? O scriu cu pixu! Cu ăla corector, dară că!

... Paul, frate drag, ăsta deja e text de stand-up comedy!!! YUPPIIIIII!!!! Ai zis tu să nu mă las de viciu ăsta, am zis şi io că nu m-oi lăsa, dar nu îi dibuiam eu încă pe atunci anumite taine! Facem câteva demonstraţii de talent comedicesc împreună când mă întorc!!! ... măi Paul, noi meritărm să ajungem vedete de stand-up şi să iubim studente până la adânci bătrâneţi! De ce o meritărm? Pentru că avem sufletul destul de mare să le putem iubi pe toate. Pentru că sufletul nostru de artist merită! No, mă Paul, povestea asta cu Senia ţi-o dedic ţie!!... sau o preferi pe Senia? Ok! Nu-i stres! Ştii că iubesc cu adevărat, iar dragostea adevărată împarte tot! Biblia spune asta! Deci, îs doar un umil şi ascultător credincios! Măi Paul.. amu că tot ne-am întins la poveşti.. eu când îs copleşit de atâta 1) inspiraţie, 2) geniu 3) talent scriitoricesc, împreună cu ele iese din mine şi o putoare de transpiraţie... ceva de groază! Şi nu e prima oară! Bag de samă că tare mult trebe să mă frământ... un fel de chinurile naşterii... un fel de orgasm de dihor!!! No, hai că mi-ai monopolizat discuţia şi îmi plictiseşti lumea, că uite că au început să iasă din sală!

Să revenim la bunăciunea de Senia!!!! Şi la organele ce i le veneram... Vaaaiiiiii ce cur şi ce craci are... vai ce mai salivez şi ce mi se mai plimbă limba-n gură! Cel mai sexy organ e creierul! Ce ai în creier se materializează la exterior în personalitate! Personalitatea fascinează... nu curu, ţâţele şi restul bucatelor! Astea îs doar bucate! Personalitatea e SAREA DIN BUCATE!!! E mai mult decât sarea din bucate... De n-ar fi mai mult decât sarea din bucate, ne-am lua toţi câte o păpuşă gonflabilă şi am scăpa de belelele cu care vine femeia la pachet! Dar, dacă unii îşi dau viaţa pentru Iisus sau Allah, alţii şi-o dau pentru sarea din bucate! Şi-o dau aşa... câte un pic în fiecare zi, pentru că s-au căsătorit! HA HA HA!

Să revenim la kamikaze-ul de Victor, a învăţat şi el puţină limbă română! Din toate conversaţiile în care eu îi vorbeam în româneşte, cel mai des a auzit două cuvinte, le-a reţinut! Iar cuvintele câştigătoare suuunt: “plm”. În ultima zi m-a întrebat şi ce înseamnă cuvintele astea magice, i-am zis, a râs! S-a prins că l-am înjurat la greu în tot timpul petrecut împreună, HA HA HA.

În total am stat 5 zile la Victor în Krasnokamensk. După 5 zile, el avea drum la Cita şi am mers împreună. Între Krasnokamensk şi Cita e o stepă super! Mai faină ca aia din Mongolia. Dar nu îs munţii ăia goi, nu e jocul razelor soarelui printre nori... Are Mongolia farmecul ei unic! La drumul ăsta de întors, am oprit la un moment dat să mâncăm, iar eu jucând teatru şi ca să mă distrez în timp ce mâncam, mă încruntam şi prefăcându-mă foarte nervos şi scrâşnind din dinţi îi ziceam: “Suca!” El râdea şi îmi zicea: “Prostitutka!” Cât de retard tre’ să fi să îl faci pe om “suca” la masă! El te primeşte

de oaspete etc, îţi dă până şi să f***! Da domne, îl poţi face şi “suca” şi încă râzând, pentru că şi el e un minunat retard şi înţelege! Treaba e oablă ca covrigu’! Ne înţelegeam de minune!

Am mâncat bine, apoi am luat-o mai departe la drum, iar eu mă beşeam ca un porc. Zgomotos şi puturos! Îmi tot spunea să nu mă mai beşesc, dar mă făceam că nu înţeleg! Se tot chinuia el să îmi explice până când la un moment dat nervos a răbufnit: “Niet caca huligan!” Am crăpat de râs!!! Am crezut că mor, am râs cu lacrimi. Tot mergând aşa am dat de... localitatea cu cel mai tare nume ever:

Traducere vreţi?! Luaţi: PULA ROŞIE! Fără să vreau şi pentru că tot uitam că nu mai îs pe maşina lui Andrei, îi trânteam tare uşa şi îmi tot spunea: “Eta iponski maşâna! Niet ruski Kamaz! Niet power, buf!”

M-a scos în afara Citei înspre Ulan Ude, mi-a mai făcut câteva poze, ne-am luat adio, apoi. Clătinând din cap şi zâmbind, ultimul său cuvânt a fost “autostop..”. Asta m-a înmuiat de numa’, îmi venea să plâng. Bine m-am mai distrat cu retardu’ ăsta. Victor deţine recordul la capitolul omul care m-a luat la autostop şi cu care am petrecut cele mai multe zile: şapte!

De unde m-a lăsat el am fost luat pe distanţe scurte de mai multe maşini, dintre acestea s-au remarcat 2 bătrânei ce mi-au dat peşte sărat dintr-o ladă din portbagaj şi un băiat amabil care chiar dacă m-a dus doar 2 km mi-a dat cam tot ce avea în maşină: un Mars, un Snickers şi o doză de Pepsi! De asta eu urc în orice maşină! Pentru că omul contează! Şi nu ştii niciodată ce om fain te poate lua! Chiar şi pentru 2-3 km! Distanţa nu contează.

Noaptea aceea am parcat în cort, a fost tare frig, am luat pe mine toate hainele, dimineaţa când am deschis cortul, a căzut o brumă de pe el de zici că ninsese!!! Sacul meu de dormit e pentru +11 grade, deci tre’ să suplimentez cu haine până o să am şi un sac de dormit de iarnă. A doua zi, am continuat să dau bice spre Krasnoyarsk unde eram aşteptat de Oleg, un tip mişto ce mi-a găsit pagina de facebook şi a vrut să mă cunoască. În acea zi am mai fost luat pe distanţe scurte, ca spre seară să fiu luat de Serghei! Un gagiu` super fain, inginer la ceva mină, pasionat de geografie şi istorie. În liceu luase locul 1 la olimpiada de geogra pe tot craiul Zabalkalskaia! El mi-a zis că românii, ungurii, italienii şi nemţii i-au atacat în 1941! Vedeţi că şi ruşii au cu ce să se plângă vizavi de români!? Nu doar noi cu deportaţii lui Stalin. Prejudecăţi la adresa altor popoare dobândite prin educaţie au toţi! Vinovaţi îs cei ce spală creiere!

La un moment dat, am oprit ca să îmi arete un obicei “geografic”, a scuipat de o parte de drum şi m-a pus şi pe mine să fac la fel, apoi am trecut drumu’ şi am scuipat şi în direcţia opusă. Scuipasem spre nord şi spre sud, explicaţia acestei superstiţii nu am priceput-o! Apoi tot la câţiva km Serghei deschidea geamu` şi arunca câteva monezi în locuri cu monumente budiste, soţia lui e budistă şi făcea asta pentru ea! No asta e fain! La noi îşi scot ochii şi nu se căsătoresc că, vezi Doamne, unu’ e ortodox şi altu’ catolic! Am ajuns pe la două noaptea în localitatea în care Serghei avea jobul şi m-a invitat să dorm la el, ca a doua zi dimineaţă, să mă ducă la locul lui de muncă, o mină, ca să văd şi eu camion Belaz:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Bebeluşul ăsta cântăreşte 360 t şi duce în cârcă alte 220! DA, DA 560 TONE! Mai voia să îmi arate cupă de excavator de 50 de tone! La intrare însă era control, civilii nu au voie în imensul perimetru' al minei, dar am trecut lejer de control ca doară Serghei e domnu' injinier! Dar după cca juma de oră belea mare... control de la Moscova.. Serghei ia amendă că nu are cască. Norocul e că pe mine mă lăsase în maşină în altă parte şi pe acolo nu ajunsese încă controlul, aşa că a venit la mine şi mi-a zis că dacă ajung ăştia cu controlu' pe aici şi mă întreabă ceva, să mă fac că nu ştiu vorbi, că îs retard, iar el le va spune că îs fratele lui handicapat! Mi-a plăcut mult idea! Tembel oricum sunt, dar mă iubesc aşa cum sunt. Am scăpat fără să fiu văzut de control, dar din cauza lui nu am mai putut face poză cu cupa de excavator de 50 tone pentru că aia era undeva mult mai în interiorul perimetrului minei. Până la urmă am făcut poza doar cu cupa de excavator de 10 tone:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Serghei m-a dus înapoi la drumul principal, iar de acolo am fost luat de un gipan imens, ceva nume necunoscut mie, nu îl mai reţin. De unde m-a lăsat acest gipan m-a luat alt gipan, de data asta un băiat şaman! El mi-a zis că şamanismul nu are temple (moschei, biserici sau oricum le-aţi numi), i-am zis din prima că atunci şamanismul e religia mea preferată. La un moment dat a oprit şi ţinând palma stângă pe vârful capului împrăştia cu dreapta boabe de orez pe câmpul de pe marginea drumului. L-am întrebat de semnificaţie, s-a tot chinuit să îmi explice, dar nu am reuşit să pricep. El m-a lăsat la intrare în Ulan Ude, de acolo am luat o maşrutcă pentru a merge la templele budiste de la Daţan, dar această maşrutcă m-a dus doar jumătate din drum, iar unde m-a lăsat trebuia să stau după o alta care m-ar fi dus până în faţa templelor. Eu am luat-o la picior zicând că o să fac autostop că oricum toată ziua mi-a mers foarte bine, iar dacă acum o să meargă o ţâră aiurea nu face nimic! Am mers puţin şi am fost luat de un bătrânel foarte simpatic ce conducea un monstru de Gaz:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Nostalgic după comunism bătrânelu', ce să-i faci la tăţi ni greu! Fiecare preferă anumit sistem, se adaptează mai bine la el. De unde m-a lăsat bătrânelul m-a luat un pick-up... în remooooooorcăăăă <3 <3 <3 Era prima oară! Numai la Valea mai mergeam aşa când eram copii!

Am ajuns la acele temple şi îs drăguţe gagicile, dar nu cine ştie ce:

Dedic pozele astea stelistului meu preferat! Chiar dacă „stelist preferat” e un non-sens!

Am dat bice în continuare spre Krasnoyarsk şi am dormit şi noaptea aceea în cort. A fost foarte frig din nou, îmi era frică să nu răcesc. A doua zi, am fost luat de un bătrânel, băiat simpatic ce făcuse armata la Chişinău, el m-a dus până la Irkutsk. La un moment dat, eu am adormit şi pe când m-am trezit, m-a servit cu ceva boabe maro.. nu ştiam ce sunt şi buimac de somn fiind încă am luat şi le-am băgat în gură... Numa mie mi se pot întâmpla de astea! Erau seminţe de con de pin (de alea de mâncă veveriţele) şi au o coajă tare.. noroc că nu mi-am rupt dinţii în ele! V-aţi prins.. tre’ decojite! Bătrânelul meu când m-a văzut s-a pus pe un râs... nah! Păţăşti! Se întâmplă şi la case mai mari! Ce să zic? Ciudaţi siberienii ăştia.. rele nu îs seminţele alea, dar nu merită efortul de a scoate boabele din con, iar mai apoi a-ţi rupe dinţii în ele! Pentru că chiar au coaja tare acele boabe!

La cca 100 km vest de Irkutsk, am găsit localitatea cu numele: Haita. Eu, unul, am motive să mă distrez de chestia asta! Între Irkutsk şi Krasnoyarsk am mai dormit o noapte în cort undeva într-un sat foarte lung. Mă săturasem să merg şi satul tot nu se termină aşa că am pus cortul undeva în spate la nişte pomi foarte stufoşi ca să nu fiu văzut şi... somn de voie! În acea noapte a plouat şi nu a mai fost aşa frig. În următoarea seară am ajuns la Krasnoyarsk. Ultimii 400 km i-am făcut cu un rus din Republica Moldova ce se mutase în Krasnoyarsk. Avea un Gaz... L-a un moment dat a început să plouă. A pornit ştergătoarele, dar unul din ele s-a rupt după vo 2 minute, eu doar am zâmbit! Îmi plăcea ideea! Am mai mers ce am mai mers şi când am dat într-o groapă mai mare i-a căzut oglinda retrovizoare... era să bufnesc în râs, dar m-am abţinut. Mi-am zis că sigur mai tre să crape ceva la maşina asta. Îmi doream să se mai strice ceva ca să mă amuz. Amu, poate eram rău cu bietu’ om că îi doream răul, el îmi făcuse un bine luându-mă la autostop, iar eu îi doream să i se strice maşina. Ce om şi eu! ŞIII BINGO! Am avut dreptate! I-a căzut becul interior de sus din tavan... de data asta nu m-am mai putut abţine şi am râs. Mi-am cerut scuze, râdea şi el şi a zis că nu e nici un stres! A oprit a luat Mars-uri şi câte un hot dog la amândoi, apoi m-a dus până aproape în faţa blocului la Oleg! Şi mare bine mi-a făcut în felul ăsta pentru că mi-ar fi luat minim o oră să găsesc blocul lui Oleg! Foarte mare şi foarte aglomerat oraş Krasnoyarsk-ul!

La Oleg am petrecut 3 zile, am făcut duş, mi-am spălat hainele murdare, am mâncat regeşte, mi-am mai transcris din jurnal într-un Word pe laptop-ul lui şi am povestit o grămadă de chestii interesante cu omul ăsta! Surpriza a fost că unul din primele lucruri ce m-a întrebat după ce ne-am văzut a fost: “Pot să îţi văd dintele ce l-ai pierdut strângând din dinţi în timp ce făceai sex cu rusoaica din Krasnokamensk?” Atunci mi-am dat seama că omul ăsta citise tot blogul şi toate posturile mele de pe facebook! Noroc că îs sincer, direct şi că n-am zis nimic rău de Rusia! L-am întrebat dacă a folosit google translate şi răspunsul a fost nu! Ştie româneşte pentru că a avut o relaţie cu o româncă în SUA! No, asta da! Deasemenea, a vizitat România de două ori şi spune că e ţara lui preferată în Europa pentru că e cea mai diferită!

Un lucru despre care voiam să vă povestesc de mult timp l-am discutat mult cu Oleg! Fonetica limbii române. Ni se spune la şcoală că avem o limbă latină, iar asta e frumos şi adevărat,

dar nu ni se spune că citim ca rusul! Fonetica ne e preluată în proporţie de 90% din limba rusă. Doar că ei au alte litere: chirilice! Un student la litere ar trebui să îşi facă licenţa pe această temă şi sigur ar deranja mulţi monştrii sacrii iubitori ai latinităţii limbii române! De studiat cât era de latină limba română înainte de 1850 când a început latinizarea forţată! Mai mult, în cele trei luni de Rusia fără să exagerez am auzit minim 200 – 300 cuvinte ruseşti pe care limba română le-a preluat mot-a-mot. Şi încă o chestie interesantă: după 10 zile de Ucraina, trei luni de Rusia şi o lună de Kazahstan (în total patru luni şi 10 zile) când dau de indicatoare bilingve îmi e mai uşor să citesc denumirea scrisă cu chirilice decât denumirea internaţională – englezească! Da! Pentru că limba engleză are un alfabet şi o fonetică foarte complicate! Orice profesor de engleză ar trebui să spună la prima oră de engleză că alfabetul englez are doar 26 de litere şi 40 de sunete, din cauza asta sunt multe situaţii complicate cu pronunţarea. Adică e nevoie de încrucişări de litere, etc! Un exemplu simplu e ş-ul nostru care la ei îs două litere: “sh”, sau ţ-ul nostru care la ei deasemenea e un sunet ce presupune două litere: “tz”! Lucrurile se complică mult când literele se pronunţă în funcţie de locul ce îl au în cuvânt! La început, la mijloc, la sfârşit! Dacă măcar unul din profii de engleză ce... nu i-am avut de fapt.. (eu am făcut engleza doar la facultate, şi acolo am fost luat cu aşteptări mariiii... asta explică de ce 6 sesiuni, 12 examene am luat doar 3 şi 4!). Treceam engleza cu cei cu un an mai mic ca mine pentru că aveau o profă mai ok. Din cauza englezei, nu am intrat în licenţă la prima facultate. Beat fiind, parcă m-am luat de proful ăla la banchet.. nu mai reţin, a fost un banchet de pomină, toţi am fost praf! Deci, dacă ar fi fost cineva să îmi explice cum stă treaba cu pronunţatul în engleză de la bun început... aş fi învăţat engleza mult mai uşor! Eu am învăţat engleză uitându-mă la filme cu subtitrare tot în engleză şi din dragoste pentru cartografie – am citit bibliografie în engleză, pentru că ai noştri îs slabi de tot! Apoi, când am aplicat pentru bursa Erasmus de Glasgow (la 24 de ani mi-am zis să mă apuc şi de învăţat şi am început a doua facultate, lăsasem învăţatul pe ultimul loc... am vrut să încerc altele înaintea lui). Cu o medie de 9,63 nu s-a gândit nimeni că engleza mea e chiar slabă.. doară aveam 9,63! Eram al doilea în an la momentul respectiv! Norocul meu! Pronunţia în engleză pentru mine tot timpul a fost şi e un haos, cu multe excepţii! N-aş fi crezut că în călătoriile mele cu autostopul o să descopăr tainele limbii engleze.. he he!

Să revin la indicatoare. Îmi e mai uşor să le citesc denumirea în rusă pentru că ruşii au aceeaşi fonetică ca şi noi, au “â”, doar citesc şi fac mintal conversia chirilicelor în latină! Cât e de important începutul în orice domeniu! Dacă n-a fost cineva să îţi explice fain chimia ţi se va părea oribilă toată viaţa (cazul meu) şi tot aşa! Nu prea există oameni proşti. Fiecare avem mecanisme diferite de percepere şi înţelegere a informaţiei şi până nu ni se vorbeşte pe limba noastră, nu pricepem. Dar e foarte uşor să îl faci pe X sau Y prost...

Eu observasem în multe situaţii că ruşii îs superstiţioşi, iar pe Oleg l-am putut întreba mai multe superstiţii: mi-a zis că nu se spală pe jos în casă cât au musafiri sau nu se spală farfuriile dacă musafirul e în bucătărie pentru că oricare din astea i-ar aduce ghinion acestuia! Mi-a mai zis că dacă fumează mai mulţi şi numai unul are brichetă, nu aprinde mai mult de trei ţigări. Oleg mi-a arătat oraşul, care nu prea are nimic de arătat în afară de acest vas cu care ultimul ţar al Rusiei şi Lenin au făcut autostopul pe Ienisei înspre locul unde au fost exilaţi.

După a treia noapte petrecută la Oleg, dis de dimineaţă acesta m-a scos cu maşina lui pe drumul ce duce la Novosibirsk. Mi-a rezolvat şi gazdă în Novosibirsk pentru că acolo urma să aplic pentru viză de Uzbekistan. Prima maşină ce m-a luat a fost un tip amabil căruia atunci când i-am zis că sunt român mi-a zis:

- OOO, ce fain! Şi eu îs ţigan!

L-am lăsat pe om să creadă că îs ţigan dacă asta îl făcea să se simtă bine! Şi aşa am fost ţigan pentru o zi! Am tot uitat să vă spun că mulţi ruşi când au auzit că îs roman m-au întrebat dacă îs ţigan (de exemplu şi Andrei poliţistul – care era jumate buriat şi deci negruţ bine spre deosebire de mine)! Când am ajuns la Oleg la Krasnoyarsk l-am întrebat cum se explică asta. Mi-a zis că datorită faptului că am luptat împotriva Rusiei în al doilea Război Mondial asta e imaginea negativă ce ni s-a făcut. Tot ce se ştia despre România până în 1991 e că e locuită de ţigani şi e periculoasă! **Deci problema asta e veche, nu e de azi de ieri de când cu maneliştii plecaţi prin vest**! Aşa că nu mai faceţi figuri, voi snobii, “făcuţi de râs dincolo”. Asta e o problemă socială! Conform National Geographic, în România 10% din populaţie sunt ţigani! Eu cred cifra National Geographic, nu cifrele oficiale! Voi? PS: Vedeţi ce minunăţii pot crede ruşii despre români şi România? Ceea ce credeţi voi

(aveţi impresia că ştiţi) despre anumite lucruri sunt la fel de mari minunăţii!!! De foarte multe ori ştim doar ce au vrut alţii să ştim! Aruncaţi toate televizoarele pe geam! Eu l-am aruncat la coşul de gunoi acu' vo 7 ani şi de atunci gândesc mai limpede!

De unde m-a lăsat ţiganul meu, m-a luat un tir de Kazahstan care m-a dus până la marginea marelui Novosibirsk. Era noapte, am pus cortul, iar dimineaţă am intrat în Novosibirsk cu dubiţa unui armean foarte amabil. A trebuit să stau după el să îşi distribuie pâinea vreo oră bună, dar la urmă m-a lăsat în faţa consulatului uzbek! Deci, a meritat! În timp ce distribuia pâine, am ajuns într-o gară de trenuri marfare şi era un marfar plin cu tancuri şi alte "instrumente" de genu:

Am ajuns la consulat, am stat la coadă, mi-au dat formular să completez, mi-au zis că mă sună a doua zi să îmi zică cum stă treaba, că ei nu prea au de a face cu aşa ceva şi nu ştiu ce condiţii sunt necesare acordării de viză turistică unui cetăţean român. Trebuie să verifice la Taşkent şi, deci, am dat numărul de telefon al tipului la care urma să stau. Tipul respectiv a venit de m-a luat cu maşina de la consulat, însoţit de un amic la care avea să mă paseze pentru că nu mai ştiu din ce motiv nu mă mai putea primi la el. Nici o problemă! Amicul ăsta pe nume Hâcia.. un ciudat şi un nebun.. desprins parcă din filme! Am stat la el 5 zile! De ce 5? A doua zi mi s-a zis că nu pot primi viză de

Uzbekistan pentru că îmi trebuie invitaţie. Invitaţia plus viza ieşeau la cca 130 dolari, apoi de acolo trebuia mers mai departe în Turkmenistan sau Tadjikistan şi viza şi invitaţia ăstora se ridică pe la cca 100 dolari de cap de ţară crescătoare de vite furajere. Cu banii ăia mai bine luam viză de Iran, China şi India!!! Problema e că viza de China nu se prea dă, decât la Bucureşti şi e riscant să aplici pentru ea altundeva! Viză de Pakistan se dă tot doar la Bucureşti (asta în cazul în care m-aş fi gândit să fac India – China). Între timp gagiii de la Columbia România, mă anunţaseră că au pentru mine îmbrăcăminte de iarnă din cap până în picioare. Aşa că am decis să mă întorc în ţară pentru câteva zile. Din Kazahstan ca să ajung cel mai uşor într-o ţară la care nu ne trebe viză, trebuia să trec ori prin Rusia spre Ucraina (ceea ce e exclus, pentru că după 90 de zile de viză de Rusia nu mai ai voie în Rusia 90 zile), ori prin Azerbadjan spre Georgia – Turcia – Bulgaria. Această ultimă variantă îmi era şi singura. Aşa că am aplicat online pentru viză de Azerbadjan. Asta a durat 3 zile, dde aia a trebuit să stau la Hâcia cinci zile.

A fost o nebunie maximă să obţin viza de “Azerbaigian” (aşe se aude, aşe îl scriu). În teorie, agenţia ce am plătit-o făcea tot, dar eu trebuia să le trimit banii pentru asta. Trimisul acestor bani a presupus trei zile îngrozitoare, a presupus o bătaie de cap ce nu o pot reda în scris, aşe că o să vă invit să căutaţi pe YouTube, video-ul “Viza de Azerbaigian” (Timotei Rad).

Hâcia ăsta al meu, un nebun de ăla de care te cam sperii, în a doua seară, eu fiind foarte stresat din cauza refuzării vizei de Uzbekistan, a faptului că trebuia să replanific totul plus şi alte belele, a scos un săculeţ plin cu cioburi de sticlă. L-a întins pe podea astfel încât să formeze un strat gros, mi-a propus să stau desculţ pe el pentru că asta mă va relaxa şi voi uita de toate! Mi-a venit să râd! Nu îl credeam. Eram sigur că mă tai tot în tălpi, dar eram atât de stresat încât chiar nu îmi păsa. Mi-am zis că tăieturile m-or face să uit de toate. Aşa că urmându-i instrucţiunile (îţi sprijini amândouă mâinile în perete pentru a lăsa o parte din greutatea corpului în ele, apoi cu un prim picior începi să calci încet pe cioburi, încet – încet până întreaga greutate a corpului se lăsă pe acel picior! Apoi începi să calci uşor şi cu al doilea picior pe cioburi până echilibrezi, iar greutatea corpului e împărţită între cele două picioare, la urmă iei mâinile ce le-ai sprijinit în perete ca să îţi laşi toată greutatea în picioare). Am rămas şocat să văd că nu e dureros, că nu mă tai, că nu curge sânge... pentru că de fapt nu călcasem pe un ciob, ci călcasem pe un strat de cioburi şi astea se aşează frumos sub greutatea ta fără să te rănească! E o chestie de fizică.. dar eu nu ştiam! IAR EFECTUL DE RELAXARE la prima încercare E CEVA DE DIMENSIUNEA UNUI DROG!!! Nu ştiam că frigul împreună cu frica de urşi pe Drumul Oaselor/Urşilor pot provoca stări mai faine decât marijuana, dar aţi văzut asta câteva pagini mai sus! No, a sta pentru 1-2 minute pe cioburi ca în imaginile de mai jos, e de o relaxare DIVINĂ!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

17.09.2013 22:45

Ah! Am uitat! Înainte să mă urc pe cioburi i-am zis să se urce el primul ca să văd cum se face. M-a întrebat: De ce? Ţi frică? I-am zis nu şi m-am urcat. Hâcia folosea foarte des o vorbă din filmul Revolver: “We don’t have problems în this world! We have only situations!” varianta prescurtată: “No problem! Just situation!” Iar la un moment dat a zis: “Chiar şi moartea e doar o situaţie, dar idiotului de om îi e frică de ea mai mult decât de orice!” Eu: “DA, DA, DA!!! TE IUBESC, NEBUNULE! Mi-a plăcut cum ai gândit! Asta am vrut să aud!” La fel ziceam şi eu câteva pagini mai sus, când povesteam despre moarte.

În una din zilele în care trebuia să mergem la bancă, el s-a tot lălăit şi mie îmi era să nu închidă şi să fie prea târziu aşa că îl zoream. Omul meu mi-a spus: “No problem! Iesti instrument!” Şi a scos două “instrumente” cu care m-am tras în poză ca un copil tembel:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

18.09.2013

Când pe insula Olhon francezii se trăseseră în poză cu un Kalashnikov mi-a fost ciudă că eu nu am avut experienţa aia, dar până la urmă mama Rusie a avut grijă să îmi ofere absolut de toate. De aia o iubesc eu atât! În alta din zile mi-a arătat video-uri cu tot feluri de ritualuri.. face parte dintr-un "grup" numit "Strong men". Printre altele se tăvălesc în chiloţi prin zăpadă la -25 grade (fără să fi fost în bania înainte), umblă desculţi pe jar, se îngroapă de vii la juma' de metru în pământ doar cu un tub de oxigen... deci complet retarzi!!!! Mi-am dorit să văd aşa ceva!

Cu viza de Azerbadjan rezolvată, am luat-o mai departe la drum. Mai aveam şapte zile de viză de Rusia şi şase zile până îmi începea viza de Kazahstan aşa că mi-am zis să merg să văd Kazan-ul şi Nijni Novgorod-ul.

Hâcia mi-a explicat ce autobuze să iau pentru a ieşi spre Omsk. Trebuia să iau două, primul mă ducea până într-o piaţă mai mare, iar al doilea din ele mergea la aeroport, aeroportul fiind la ieşirea spre Omsk. Eu isteţ de felul meu, în prima staţie nu am luat ce mi-a zis Hâcia pentru că îmi venise un autobuz ce mă ducea direct la aeroport fără să trebuiască să schimb autobuzul (mă gândeam eu). Am urcat în el. După multă vreme de mers cu autobuzul mi-a trecut prin căpăţână: "Mă, dar oare ditamai Novosibirsk-u' asta nu are două aeroporturi?" Tot eu mi-am răspuns: "Să facă bine şi să nu aibe!" Dar nu a ascultat Novosibirsk de mine şi s-a făcut că avea două aeroporturi. Vă e clar că eu m-am dus la ălalalt. Amu ce era să mai fac, păţeşti şi de astea! Am coborât şi am luat-o încet la pas căutând staţie de autobus. Urma să întreb lumea cum să ies spre Omsk, să merg spre celălalt aeroport... dar am avut un bulan maxim pentru că un tip super de treabă, văzându-mă cu ditamai rucsacu', a oprit cu maşina şi m-a dus vo 10 km până aproape de ieşirea spre Omsk! Când a auzit că am fost până la Vladivostok şi Magadan a zis că asta e treabă "seriosna". Şi tot repeta dând din cap: "Seriosna"! No, e primul care îmi zice că îs serios! Chiar mă face să mă simt bine. HA HA HA!

De unde m-a lăsat el m-au mai luat doi pentru distanţe scurte, apoi m-a luat pentru cca 150 km o gagică, Valentina! Când am urcat în maşina Valentinei, aveam cca 108 000 km cu autostopul şi deja după ce am trecut de 100 000 eu mă tot aştept să vină şi primul accident pentru că deja e o chestie de statistică. Valentina mea a aţipit la volan.. şi a intrat pe contrasens. Noroc că nu venea nimic de pe contrasens. Am sărit de i-am pus mâna pe volan (între timp se trezise), apoi i-am deschis geamul ca să îi fie rece, apoi am dat muzica tare, apoi am pus apă rece pe un şerveţel şi i l-am pus la ceafă, după care am întrebat-o dacă nu vrea şi un masaj. Mi-a zis că nu.. Ce neserioasă fată!... HA HA HA! Eu băiat de comitet, săritor, etc şi ea să refuze un masaj!? Nah, datoria mea a fost să încerc! De unde m-a lăsat Valentina mea am fost luat de mai mulţi pe distanţe mai lungi sau mai scurte, dar s-a remarcat unul cu un tir... tirul lui s-a remarcat, de fapt! S-a stricat de şase ori în câteva sute de km. Apoi m-a luat un oarecare Anatol, la care i-am dormit în tir (cabina sa avea doar un pat):

24.09.2011 02:06

ENDURA 65L

După ce am traversat Başchiria (a cărei capitală e Ufa) şi am trecut prin câteva sate minunate, cu nişte căsuţe super fain colorate şi ornamentate, am intrat în Tatarstan (capitala ăstuia e Kazan, şi asta voiam să o văd). Aici am fost luat de trei tătari super de treabă: Adip, Paşa şi Danis. Toţi mi-au dat să mănânc bine, dar Paşa mi-a dat să mânc până am crăpat. Danis mi-a zis că înainte de criză în Rusia motorina era 0,7 lei/litru! Iar benzina 1,3 lei/litru! Acum ambele îs cca 3,2 lei/litru! Am vizitat Kazan-ul care în afară de cetatea şi de moscheea-i celebră, pentru mine nu a avut nimic interesant:

Tătăroaicele îs frumoase. Au buze foarte frumoase! Cred că aş putea spune că îs gagicile cu cele mai faine buze! Iar pentru mine buzele îs importante, frate, că mie îmi place să pup! De iubeşti o femeie măcar să ai ce pupa. În Tatarstan am văzut două chestii foarte faine! Una din ele merge folosită ca idee de afacere şi sigur ar prinde oriunde în lume: florărie într-o caleaşcă pe un bulevard central! A doua chestie fainâ văzută în Tatarstan e panoul ăla cu preţurile de îl au benzinăriile la drum. Ei bine, băiatul din acest caz era în formă de pompă de scos petrol.

Din Kazan am luat-o spre Nijni Novgorod. A doua zi dimineaţa eram acolo şi i-am vizitat foarte frumoasa-i cetate:

În afara acestei cetăţi, Nijni Novgorod e un oraş industrial, urât şi aglomerat. Din Nijni Novgorod am luat-o spre Moscova pentru că voiam să îmi cumpăr National Geographic Travel Guide despre Rusia. Am ieşit foarte, foarte greu din Nijni Novgorod, m-a obosit de numa', am fost luat tot pe distanţe scurte ca până la urmă să fiu luat de un tir pentru cei 300 km rămaşi. La un moment dat în tir a urcat o gagicuţă bună de tot, îmbrăcată foarte sumar şi cu o plăsuţă în mână.. nu ştiu nici azi de unde a cules-o tipul. Tipul meu era bleguţ nevoie mare. Nu se punea problema să o "iubească" el aşa că am intrat eu "în vorbă" cu ea. Cică fusese la prietenu-so, "kind of boyfriend", mai apoi a

completat că, de fapt, e unul din ei... no ce fain! Asta vroiam să aud! I-am propus să fim "boyfriend şi girlfriend" pentru o noapte şi zâmbind mi-a zis că are treabă la Moscova... na, ce om! Cel puţin am rămas cu satisfacţia de a ştii că am încercat! Era cam prostuţă tipa, i se părea amuzant faptul că România are doar 20 milioane locuitori, îmi zicea (de parcă nu aş fi ştiut) că doar Moscova are atât. Ăsta probabil i se părea o dovadă a superiorităţii, de parcă a ales ea locul unde s-a născut. Se credea ea intelijentă dar şi-a dat cu firma-n cap când m-a şocat cu următoarea întrebare: „Români fumează? În România aveţi ţigări?" Să mori tu?! N-ai cum!

Am ajuns până la porţile Moscovei şi era 26 Septembrie dimineaţa.. iar mie îmi expira viza de Rusia în 28 octombrie la 23:59! Am calculat cât de multe ore mi-ar fi luat să intru în imensa Moscova şi câte mi-ar fi luat să ies... şi am renunţat la National Geographic Travel Guide. Doar mai apoi am căutat pe Google şi am văzut că pentru Rusia, National Geographic-u' nu are ghid, aş fi mers degeaba. Am trecut drumul şi am luat-o înapoi spre est! Am fost luat pe distanţă mică de un gagiu de treabă cu un pick-up şi am mers pe jos destul de mult până am dat de o parcare unde am găsit un vehicul doct.. Acel vehicul.. o limuzină de transportat cai de rasă! Nici nu ştiam că există aşa ceva! Ştiam că sunt remorci pentru vite de tot felul, dar limuzină pentru cai frumoşi nu mi-am imaginat să existe. S-a gândit neamţu', staţi liniştiţi! Nebunul de neamţ în eleganţa şi profesionalismul său! Şi încă neamţul de la Mercedes! Eu, super super hepi ca un copil prost ce a primit o jucărie nouă, îmi era de mult pe wishlist să fiu luat de o limuzină la autostop. Nu m-am gândit că a fi una de felul ăsta, dar tot nu e rău. Tot îmi dădea mie cu virgule pentru că mă gândeam că şi pe cai îi cari în vo remorcă ca pe orice alte vite. Dar tată, doar mai apoi m-am prins că aceşti cai îs de rasă, au bot fin!

Ali era tata cailor! Kârgâz băiatu'. Când mă luase el nu mai mâncasem de 40 de ore, slăbisem mult, stăteau hainele pe mine ca pe gard, nu mă suportam, mi se părea că îs urât, începeam să gândesc ca o femeie.. No, Ali al meu m-a hrănit ca pe porc trei zile, iar la despărţire mi-a promis toate cele şase femei ale sale pe când ajung la el în Kârgâzstan. Trei zile am mers cu el, pentru că la fel ca mine, mergea în Kazahstan. Mergea în Kârgâzstanul său, dar via Kazahstan. Ali e primul care mi-a zis "Magellan" YUPII!!!! Şi asta fără să ştie de blogul meu şi de numele acestuia. În primele două zile nu ne-a oprit poliţia, dar în a treia zi ne-a oprit de trei ori! De două ori a trebuit să dea mită ca să nu ne ţină ore la controale idioate! Mai ales că eu eram contra cronometru cu viza. În a doua zi, a bătut un vânt atât de spurcat că intra în cabină prin tot felul de încheieturi! Am ajuns în graniţă la 23:40... mai aveam 19 minute de viză... aşa că arătam paşaportul la toţi şi îi rugam să mă lase să avansez. Au fost gagii de treabă şi m-au lăsat toţi! La unul din ghişee vameşul rus mi-a zâmbit spunându-mi: „ştii că mai ai doar 10 minute de viză?" „Da, da, ştiu! Spasiba!" Şi am scăpat cu bine şi de data asta. Ca să apuc să ies la timp din Rusia, Ali al meu a condus continuu 32 ore... n-am mai văzut aşa ceva! Şi am văzut mulţi şoferi nebuni la viaţa mea! Trecut graniţa eram în Kazahstan... primul gând ce m-a lovit în Kazahstan a fost: "Oare ce minuni de aventuri ei păţi aici, Gheorghe!?"

Câteva ultime impresii despre Rusia şi ruşi:

Mulţi ruşi mă întreabă dacă în România vorbim engleză şi majoritatea confundă Bucureştiul cu Budapesta întrebându-mă dacă Budapesta e capitala României. Unii mă pun să le spun ceva pe româneşte şi în multe cazuri le spun "m*** steaua". Mă întreabă ce înseamnă şi le zic că "salut"! Păi măcar să se salute aşa cum îmi place mie, he he he! Îi învăţ să zică "M*** steaua" pe cât de mulţi pot... Nu pot să îi învăţ pe toţi că, uneori, ştiu că m-ar bufni râsul. Majoritatea pe oriunde am fost m-au întrebat dacă mă întorc cu avionu'. Ceva de genu`: "Bine, bine, ai venit cu autostopul, dar de întors te întorci cu avionul, aşa-i?" Mulţi ruşi îmi zic să transmit salutări familiei, alţii îmi zic: "Salută România!" Chestia asta mi se pare foarte fainã! Nu mi s-a mai întâmplat altundeva!

Lui Hitler îi zic Ghitler, lui Heri Potter îi zic Garii Potter. În anumite cazuri transformă H-ul în G, nu m-am prins exact care e regula!

Un tip în Buriatia mi-a zis că Moscova şi Sankt Petersburg nu sunt Rusia! Rusia începe la est de Moscova. Şi asta e atât de sublim de adevărat!

Peste tot, Messi e considerat de marea majoritate lumii, cel mai bun fotbalist! Bineînţeles că peste tot sunt şi ofticoşi sau din ăia care n-au treabă cu fotbalul şi îl consideră pe gealat mai bun.

Mi se spunea că în Rusia autostopul merge greu, că ruşii nu iau la autostop, etc... poveşti cu peşti! Câte jeep-uri m-au luat în Rusia nu m-au luat în celelalte 37 ţări în care am fost până acum!

Nume clasice romaneşti magazine preluate de la ruşi: Universul, Mercur (sau poate le-am preluat ambii de la francezi).

În rusă, coş de gunoi se spune “urna”.. de vot? DA!!!

Majoritatea ruşilor vorbesc de rău despre Moscova şi aproape că o urăsc, dar toţi vorbesc foarte fain şi numai de bine despre Sankt Petersburg!

Mulţi ruşi m-au întrebat dacă într-adevăr se vorbeşte rău despre ei în Europa, şi le-am zis adevărul: „Da!” Dar mai apoi le ziceam că europenii sunt proşti şi nu ştiu nimic despre Rusia, că şi românii sunt proşti şi nu ştiu nimic despre Rusia, dar păreri au! Iar la urmă, le spuneam că Rusia e ţara mea preferată şi că o iubesc!

Mulţi ruşi m-au întrebat dacă în Transilvania chiar există vampiri! Mulţi dintre ei chiar cred asta.

Noi nu prea reuşim să conştientizăm, dar Rusia asta, la fel ca India, China, Japonia, e o altă civilizaţie. Amu, nu o civilizaţie de fineţea civilizaţiei Greciei Antice. Oricum nu fineţe căutam eu!

Toate produsele americane îs scumpe! Coca Cola la doi litri e cca 10 lei!

Plăcuţele cu numerele de înmatriculare ale maşinilor în Rusia, la fel ca cele franceze, au în colţul dreapta sus numărul regiunii (Moscova 50, 59, 77, 97, 99; Kazan 16; Novosibirsk 54 etc) iar în cazul în care variantele de numere se epuizează se mai adaugă un “1”; astfel Moscova are: 50, 150, 59, 159, 77, 177, 97, 197, 99, 199, Kazan 16 şi 116, Novosibirsk 54 şi 154. În afara numărului regiunii sunt cifre şi litere ce au corespondent în latină, la fel ca numerele de înmatriculare ucrainiene (asta ca să le fie acceptate maşinile în Europa, bănuiesc).

Acum după ce am dovedit întreaga Rusie şi întreaga Siberie, îmi amintesc cu câtă groază mă uitam la harta Siberiei dincolo de Cita pentru că pentru vreo 2 000 km nu mai era nici un oraş, numa sate şi nu ştiam ce fel de drum o fi. Nu ştiam că e drum bun şi sunt multe camioane şi maşini ce merg pe distanţe mari. Dacă era să mă iau după informaţiile ce le dădea harta, totul părea foarte aiurea, dar toate astea puteau doar să mă motiveze!

Povestea Rusiei şi cei 29 200 km făcuţi în Rusia în trei luni (în România am făcut 44 000 în 27 ani jumate, în alte 24 ţări am făcut 40 000 - asta ca să realizaţi câtă e mama Rusie), au fost dedicaţi lui Cipri, Anca, Vlad şi Sergiu (copiii lor). Cu mult drag! Lui Cipri tre’ să îi mulţumim că avem blog, fără el poate nu aveam blog nici azi!

Mă Cipri, tu Anca, eu îs sigur că mi-am găsit în Rusia ţara preferată. M-aş mira să mai existe ţară care să îmi placă la fel de mult ca ea. Îmi rămâne să le încerc pe toate! M-oi convinge! Poveşti mai faine ca în Rusia nu cred că oi mai avea, femei mai fascinante ca rusoaicele nu cred că oi mai găsi. Şi mai cred ceva! De fapt nu cred, sunt sigur că o dată cu mondialul din 2018 adevărata Rusie va fi descoperită şi adevărata faţă a Rusiei va fi văzută! După acest mondial vor cădea grămadă

prejudecăţile, iar turismul în Rusia va exploda. Blogării or scrie şuvoi, agenţiile de turism or avea oferte, etc! Eu vă îndemn cu tătă inima să descoperiţi şi să călăriţi Rusia cât încă e virgină!

Tot timpu' mi-am zis că un adevărat călător trebuie să aibe o vorbă de duh a sa! Un fel de citat despre călătorit. Îmi zic asta pentru că mă gândesc că cei care au simţit călătoritul cu adevărat trebuie să o fi exprimat în vreun fel fain! Toate vorbele de duh ce le-am putut io scoate până acum le scriu aici la sfârşit de Rusie... pentru că în materie de călătorit cel mai mult iubesc Rusia! Deci:

Înconjurul lumii cu autostopul! Lumea la degetul meu, eu la mâna drumului!

Drumului mă închin! În drum mă încred! Ducă-mă unde m-a' duce!

Iubesc drumul ca pe mine însumi!

Pe mormântul meu să desenaţi un drum! Toată viaţa suntem pe drum căutând destinaţii, oameni, fericiri, etc!

Ăsta mi-a fost traseul prin Rusia şi Mongolia:

Săgeţile negre indică drumul de dus: Cluj – Crimee – Kiev – Moscova – Sankt Petersburg – Moscova – Volgograd – Novosibirsk – MONGOLIA – Irkutsk – Cita – VLADIVOSTOK – Yakutsk - MAGADAN

Săgeţile albastre indică drumul de întors: MAGADAN – Yakutsk – Krasnokamensk – Cita – Krasnoyarsk – Novosibirsk – Kazan – Nijni Novgorod – Moscova – Kazan – Kazahstan

VIII) KAZAHSTAN

Dragi Dana şi Lucian,

Povestea călătoriilor mele prin Kazahstan e spusă mătuşii Dana şi unchiului Lucian. Aveam 8 sau 9 ani şi locuiam pe atunci în Alba Iulia, pe strada Vânătorilor. A venit într-o zi la noi în vizită Lucian şi eu îl asaltam cu tot felul de întrebări. Aveam curiozităţi, în special, în materie de geografie şi istorie, iar el e pasionat de ambele şi ştie multe. Văzând entuziasmul meu mi-a propus să îmi scrie pe o hârtie capitalele Europei, plus ale încă câtorva ţări mari de pe alte continente (Canada, SUA, Brazilia, Africa de Sud, Egipt, India, China şi Australia), iar dacă le voi fi ştiind peste o lună când avea să ne viziteze din nou, îmi va da 10 000 lei. Nu mai reţin cam ce puteai cumpăra la vremea respectivă cu 10 000 lei, dar cert e că până a doua zi dimineaţă când el urma să plece eu m-am chinuit să le învăţ. Când să plece i-am zis zâmbăreţ şi mândru că ştiu capitalele. M-a ascultat şi reţin că m-am încurcat la vreo trei. Oricum l-am impresionat şi banii mi i-am luat! Asta e prima amintire ce o am cu geografia şi hărţile pentru că, pentru mine, geografia tot timpul a însemnat hărţi. Mama m-a pus să împart banii cu fraţii mei mai mici ceea ce nu mi-a convenit, ha, ha, ha!

Apoi tot în perioada aia (8-9 ani) am mers în vacanţă la Dana şi la Lucian la Valea lui Mihai (unde aveam să ne mutăm şi noi când eu aveam 10 ani şi 3 luni). Reţin data (16 decembrie 1995), tirul cu care ne-au cărat mobila şi faptul că atunci când am ajuns, ningea uşor. Mie mi-a părut foarte rău după Alba Iulia, fiind singurul care nu voia să se mute. Eram mărişor, aveam prieteni şi începeau să ne fugă ochii după fete… şi a fost ciudat să aterizez într-o lume complet nouă. M-am adaptat bine oricum, poate chiar prea bine la câte trăsnăi am făcut. Deci, tot pe la 8-9 ani am mers într-o vacanţă la Dana şi Lucian şi ţin minte că strângeam bani să îmi cumpăr glob pământesc. Pentru a mă ajuta, Dana mă trimitea tot timpu' pe mine la cumpărături şi îmi lăsa restul, iar când au găsit parcă 8 000 lei puşi deoparte într-un sertar, de care uitaseră complet, fără să se mai ştie ai cui sunt, mi i-au dat tot mie ca să îi pun la puşculiţa destinată globului pământesc. Apoi a venit ziua în care suma s-a adunat, mai trebuia aşteptat doar ca Lucian să aibă drum la Oradea şi să mi-l cumpere. Aşa a şi fost! Ţin minte că s-a nimerit să fiu răcit când mi-au adus globul, dar când mi l-am văzut, mi-a trecut orice boală! Asta ce ţară e? Şi care e capitala? Ăştia ce munţi sunt? ETC! Nu aveam pe atunci net, iar biblioteca nu ne învăţa nimeni să o folosim în clasa a II-a! De prin clasa a cincea am învăţat eu singur să răscolesc prin bibliotecă, de disperam bibliotecarele. La şcoala mare din Valea lui Mihai era o doamnă bibliotecară creaţă pe când eu eram a VI-a, a VII-a… Nu îi mai reţin numele. Regula spunea că elevul nu are voie între rafturi aşa că trebuia să îmi aducă cărţi până găseam ceva interesant! O dată am trimis-o înapoi la raft de vreo 30 de ori! După acel episod mă lăsa să intru la rafturi… Eram singurul elev ce se bucura de tratamentul ăsta! Era lumea mea! Cărţile care îmi plăceau foarte mult voiam să le am… de cumpărat nu era de unde în orăşelul nostru mic şi dacă s-ar fi putut cumpăra nu erau bani pentru aşa ceva. Aşa că am început să fur cărţi din bibliotecă! Le ascundeam la brâu şi strângeam cureaua să nu cadă. Am scos multe cărţi aşa din toate cele trei biblioteci din Valea lui Mihai… le ascundeam în pod sub lână că de m-ar fi prins ai mei că fur … mai bine m-ar fi prins poliţia! Când nu era nimeni acasă urcam în pod şi stăteam ca un prost cu ele în braţe! Da, copilul ăla

cuminte care citea mai mult decât toată şcoala la un loc, fura cărţi! HA HA HA! Apoi, când am crescut mai mare, am avut remuşcări şi am mers de le-am donat pe majoritatea la ceva asociaţie de copii şi mi-am păstrat doar câteva de suflet: *Singur pe lume*, etc.

La ceva vreme după ce am pus-o pe bibliotecară să îmi aducă 30 de cărţi, s-a întâlnit cu mătuşa mea în oraş şi i-a povestit cum am disperat-o! Ţin minte că acea bibliotecară se înţelegea bine cu o profă (şi numele acesteia l-am uitat). Profa aceasta ne-a predat Educaţie Civică în a VII-a. Venise de la Oradea doar pentru acel an şcolar (1997-1998). Profa asta fiind mai mult în bibliotecă cu amica ei, mă vedea câte cărţi împrumut şi i-am fost foarte drag pentru asta. Până m-a prins copiind la o lucrare... A fost dezamăgită şi supărată crunt! Apăi nu pricepea că eu chiar de citesc mult îs şi drac şi nu pierd timp învăţând la Educaţie Civică!

Să revenim la globul pământesc. Îl mai am şi acum, împreună cu prima tablă de şah. Sunt cele mai sacre suveniruri ale copilăriei mele! E drept că globul a crăpat în două, dar îl recondiţionez eu (lipesc cumva). Când am crescut mai mare, Lucian a pus în mine pofta de citit cărţi de aventuri, cărţi cu piraţi etc. În familia mea, atât din partea mamei cât şi din partea lui tata, doar Lucian a făcut facultate şi doar el e pasionat de citit, istorie şi geografie. Deci, vă daţi seama că influenţa lui asupra mea, aceste mici direcţii au contat mult şi tot timpul am afirmat că el a avut o influenţă la care ţin mult şi fără de care nu mi-ar plăcea de mine. Pentru că mai târziu, crescând, şi cu firea mea rebelă, am avut unele diferenţe de opinii.

Amu că tot povestesc amintiri din copilărie, îmi amintesc că tot în vacanţa în care mi-am luat globul pământesc au venit ceva prietene de-ale Alinei (Dorina şi parcă mai era una sau două). Toate, ca femeile, împreună cu Dana, s-au dus în altă cameră să se schimbe, să probeze ceva haine. Eu am sărit rapid cu ochiu' la cheia broaştei, că voiam să pun la CV-ul meu de macho că am văzut ţâţe pentru prima oară la 8 – 9 ani. Dana s-a întors că uitase ceva şi ţin minte că m-a certat foarte tare.. HA HA HA! Mare brânză! Lăsaţi copiii să se uite la ţâţe! Nu or să moară din atâta lucru!

Tot din vacanţele petrecute la Dana, datează unele amintiri... Fineţuri! Spumăăă! De exemplu, în una din situaţii i-am convins pe Alin şi Naomi (fraţii mei mai mici) să luăm trei găini şi să le băgăm în toaletă (care era în curte, ca la ţară) ca atunci când o să vină Dana, Lucian, Alina sau alţii să se cace, găinile să sară din groapă şi să îi pişte de cur. Alin şi Naomi au înţeles planul aşa că am trecut la punerea lui în aplicare. Am reuşit să băgăm trei găini în toaletă şi am închis uşa după noi şase! Închipuiţi-vă trei draci de 4, 6 şi 7 ani (asta s-a petrecut în 1992) şi trei găini într-un WC! Cum am încăput? Nu ştiu! Important e că am fost ambiţioşi şi am reuşit! Cotcodăceala disperată a găinilor a ajuns la urechile Danei şi ne-a prins exact când eu aş fi reuşit să dau drumul primei găini în căcat... Gaura toaletei era mică şi găinile dădeau din aripi aşa că nu erau uşor de introdus... Le tot scăpam din mână şi le prindeam iar... Tot numa' o pană şi un sânge de găină a fost în toaleta aia! Vă daţi seama ce bătaie mi-am luat eu?!?! Că vă e clar că Alin şi Naomi s-au scos rapid şi au zis că eu am fost cu ideea. Ţin minte că Dana a dat într-o semi-depresie şi a zis că nu mai poate cu noi (ne luase ca să aibă mama un răgaz, mama tocmai ne fabricase o ultimă surioară). La fel a păţit şi Alina câţiva ani

mai târziu! HA HA HA! Pe atunci eram în liceu şi într-o zi i-am mers la Felix, ne-a plăcut mult aşa că nu ne-am mai fi întors! Ne-am întors cu autostopul, v-aţi prins! Că trenul l-am pierdut, dară că! Că am tot stat "la scăldat"! Era în 2002! Eu terminasem a 10a! Eram cu Alin şi cu nebunul şi dragul de Racoş (rac pe maghiară înseamnă cancer, aşa mă poreclesc eu cu un foarte bun prieten din copilărie). Cu ocazia aia am făcut pentru prima oară autostop neînsoţit de un major!

Să revin: morala acestei poveşti cu găinile e că în copilărie chiar crezi. Crezi în orice! Credeam că găinile vor sări în sus să îi pişte de cur pe ăştia. De am crede în visele noastre la fel de puternic la maturitate, am fi toţi mult mai fericiţi! Dar maturizarea înseamnă adesea a te prosti, a nu mai avea încredere în tine, etc!

Bun. Iar acum să începem cu Kazahstanul! Înainte de toate nu tre' făcută confuzie între cazaci şi kazahi! Cazacii îs ăia cu care se războia Ştefan cel Mare şi care azi locuiesc prin Ucraina, prin regiunea dimprejurul Krasnodarului rusesc şi pe graniţa asiatică a Rusiei – unde au fost duşi de ţar pentru că erau luptători buni şi, deci, erau folosiţi la apărarea hotarelor mamei Rusia! Cazacii îs creştini, kazahii îs musulmani. Cazacii nu au ţara lor, kazahii au Kazahstanul. Kazahii îs oamenii stepei, cea mai mare stepă din lume! Zici stepă, zici cai, atunci zici Kazahstan, nu Mongolia! Herghelii peste tot! Fiecare familie kazahă haleşte cel puţin un cal pe iarnă! Nu mâncă doar carne de cal gagiii, bagă şi cam o oaie pe lună! Nu este masă care să nu conţină carne la ei! Dovada:

Kazah înseamnă "spirit liber". Am intrat în Kazahstan în 29 septembrie 2013 cu Ali al meu şi ai lui cai undeva la nord vest de Aktobe. Itinerariul meu prin Kazahstan şi ai săi cca 8400 km:

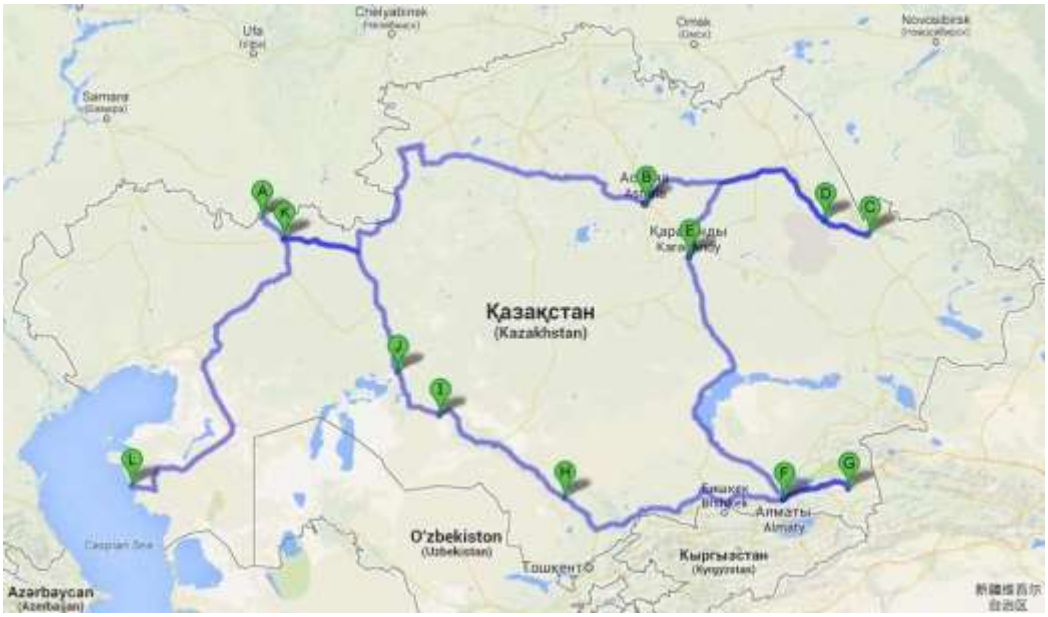

Această primă hartă de mai sus conţine traseul (8400 km) şi locurile vizitate de mine în Kazahstan: A - punctul de intrare în Kazahstan, B - Astana, C - Semey, D - Curciatov (imensa "pată" gri e poligonul atomic), E - Caragandî, F - Almatî, G - Canionul Şarân, H - Turchistan, I – Baikonur, J - Aralsk, K - Aktobe, L - Aktau.

Mai jos, o a doua hartă mai frumoasă şi cu numele cumpărătorilor:

Cu Ali am mai mers în Kazahstan cca 350 km. El continua spre sud, iar eu făceam stânga spre est, spre Astana. De unde m-a lăsat Ali m-a luat un tirist turc foarte amabil, dar foarte pornit pe kazahi, i-a făcut în toate felurile! El m-a dus cca 100 km. A oprit într-o parcare cu o cafenea şi acolo urma să îşi petreacă noaptea. Plouase puţin în zilele dinainte şi adidaşii mei absorbeau fiecare picătură de apă. Eram cu picioarele murate de zile bune, plus că vă puteţi închipui că îmi puţeau îngrozitor... Am ajuns să mă urăsc pe mine şi picioarele mele pentru cum puţeam! Nu mai suportam acei adidaşi, aşa că i-am aruncat. Nu ştiam ce cancer urma să fie la Semey... Am continuat în şlapi spre Astana şi am fost luat de doi tineri cu o dubiţă. Au oprit să bage o iarbă. Mi-au oferit şi mie, dar am refuzat. La un moment dat pe maşina lor aud Inna cu *I like that trompet* şi le explic că tipa povesteşte în versurile melodiei că îi place să facă oral, le-a plăcut maxim ideea! Eu aşa am aflat că în ruseşte "muie" = "miniat"! Unul din ei ştia de Hagi, Popescu şi Petrescu. Tot el mi-a dat ca amintire un steag al Kazahstanului! M-au dus până unde le era drumul, apoi au oprit un tir şi au vorbit cu şoferul pentru mine, rezervându-mi în felul ăsta cursa. Tiristul la care am urcat, pe nume Andrei, a fost un tip super de treabă! Mi-a dat încărcător de maşină pentru Motorola-ul meu! YUPPIII! De mult aşteptam asta... Tot n-am vrut eu să îmi cheltui banii pe încărcător de maşină, că ştiam eu că o să îmi dea careva... Noaptea aceea am dormit-o la Andrei în tir, de dimineaţă am luat-o la drum, iar unde ni s-au separat drumurile (el o lua spre Rusia, Ciliabinsk - unde a căzut meteoritul uriaş în primăvară), eu m-am dat jos şi am continuat spre Astana. Am fost luat de un alt Andrei ce m-a dus până în Kostana. Mi-a zis că tre' să intre până la locul de muncă, dar mă scoate în afara oraşului în direcţia Astana după ce rezolvă rapid ceva. Am zis ok. La locul de muncă m-a prezentat şefului său Aliştar, iar acesta, foarte curios de povestea mea, m-a invitat să îmi facă cinste cu o gustărică, ca mai apoi să mă scoată el în afara Kostanei, înspre Astana. Nu am refuzat, şi aşa am halit pentru prima oară în viaţa mea carne de cal:

Tipul mi-a povestit că e maghiar, nu “moghior”. Cică între maghiari şi mongoli nu e nici o legătură! Attila a plecat din stepa Kazahstanului de azi, dar nu a luat cu el toţi maghiarii. Vo 3 – 4 000 au supravieţuit până azi. Ce e drept, spre deosebire de maghiarii din Ungaria, sunt mai negruţi şi sunt musulmani (islamismul a ajuns la ei după Attila, oricum), dar cică s-au făcut studii genetice, şi în proporţie de 98% coincide “moghior”-ul din Ungaria şi Ardeal cu “maghiar”-ul din Kazahstan! Observaţi că, în timp, numele ce şi-l dau ei înşişi a suferit mici modificări. Sunt însă cca 600 cuvinte comune care s-au păstrat. De exemplu “alma” care înseamnă „măr”. Almatî înseamnă oraşul merilor!

La sfârşit, Aliştar mi-a zis că mergem la mall la cumpărături şi îmi ia tot ce am nevoie. Ajunşi acolo a insistat să zic ce îmi trăbă, aşa că i-am zis că mi-ar trebui ceva încălţări, că alea ce le aveam erau tare rele şi a trebuit să le arunc. Mi-a zis că luăm ce e mai bun… Încurcat, i-am zis că sper să nu coste mult. Răspunsul lui a fost:

- “Ia biznis, biznis! Dânghii iesti, niet problem!” (Bani sunt, nu e stres!) Apoi mi-a explicat că n-are timp să poată călători ca mine şi ca strămoşii lui maghiari, şi de-aia mă admiră, că eu o fac indiferent de lipsuri, bariere şi neajunsuri!

Mi-a luat Aliştar-u’ meu nişte super ghete. A dat pe ele 28 000 tenghe (cca 140 euro). După aia, m-a scos din oraş înspre Astana, dar nu înainte să îşi sune un prieten (tot maghiar) din Almatî ca să am la cine dormi acolo. Am vorbit puţin în maghiară cu tipul la telefon. Ştia bine maghiara. Aliştar ştie doar câteva cuvinte. La despărţire mi-a mai dat 2000 tenghe (cca 45 lei) şi un parfum franţuzesc: “L’Homme Libre”… Ce să mai zic? Cu Aliştar:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Unde m-a lăsat Aliştar am stat destul de mult până să fiu luat, dar măcar am prins direct Astana, cca 750 km. Am fost luat de un tirist din Belarus, în a cărui tir am dormit în aceea noapte. A doua zi, pe la ora 16:00, am ajuns în Astana. El intra în zona industrială a oraşului cu tirul, aşa că l-am rugat să mă lase undeva la 10-20 km înainte de oraş. De ce? Ăsta e un truc ce îl folosesc adesea în cazul oraşelor mari. De intru cu tirul în zona industrială, de acolo tre' să iau autobuz spre centru, tre' să aflu ce autobuz merge în centru, tre' să dau bani pe bilet de autobuz, etc. Dar, dacă cobor cu 10-20

km înainte şi sunt luat de o maşină mică, la povestea ce o am, sunt şanse să mă ducă direct în centru, chiar dacă nu are drum sau, chiar mai mult, să îmi facă un tur al oraşului! Şi de data asta aşa a fost. Mi-a făcut un tur rapid al futuristului centru al Astanei:

Îmi închipuiam Astana un oraş megaloman, făcut idioţeşte şi doar cu scopul de a se putea făli Kazahstanul cu el, dar e foarte frumos şi făcut cu mult gust! De asemenea, e foarte curat! Mult mai curat decât Bucureştiul sau periferia Vienei, de exemplu! Astana e a doua cea mai rece capitală din lume, după Ulan Bator! După ce am văzut oraşul, m-am grăbit să ies spre est (Semey) înainte de lăsarea serii. Mi-a fost destul de greu să găsesc ieşirea şi drumul ce duce la Semey pentru că toţi

idioţii se uitau la mine ca la un ciudat şi mă îndrumau spre autogară, gară, etc! Kazahii nu prea cunosc conceptul de autostop! La ei se foloseşte un anumit tip de autostop, pe distanţe mici, care, de fapt, e maşina ce o opreşti pe stradă şi te duce în regim de taxi. Cum aţi văzut că am procedat şi eu în Mongolia, în Ulan Bator. Până la urmă, am dat de un şofer de autobus ce a priceput ce vreau şi m-a îndrumat bine. Într-un târziu eram la ieşirea din Astana, pe drumul ce duce la Pavlodar – Semey. În Semey voiam să văd muzeul lui Dostoievski, casa în care a fost prizonier (deportat) pentru patru ani. Şi tot în apropiere de Semey, e poligonul atomic în care îşi testau sovieticii bombele atomice, se jucau şi ei de-a Bomberman ca şi copiii!

Am fost luat de un bătrânel foarte amabil pentru 30 km, care mi-a luat un ceai. Apoi am fost luat de un Kamaz condus de doi tineri kârgâzi, care veneau de la Moscova şi mergeau la Bishkek. Se rătăciseră şi nu ştiau! Le-am explicat că merg spre est în loc să meargă spre sud! Ca să nu îşi facă inimă rea după banii daţi aiurea pe benzină, nu le-am mai zis că oricum ocoliseră mult de tot deja, şi că nu trebuiau să vină până la Astana, ci din Aktobe trebuiau să coboare spre Şâmchent (Aktobe – Astana... 1500 km). Trebuiau să facă acelaşi traseu ca şi Ali. Mari idioţi copiii ăştia! Au oprit o maşină ca să întrebe de aveam dreptate, s-au convins, mi-au mulţumit şi au făcut cale întoarsă. Vedeţi de ce e bine să luaţi la autostop?! Nu ştiţi niciodată cu ce o să vă fie de folos omul ăla. Valentinei poate i-am salvat viaţa, i-aş fi oferit şi oarice placere, dar binele ăsta nu şi l-a dorit. Rău sigur nu o să vă facă un autostopist. De unde m-au lăsat ei, am prins până la Pavlodar! 450 km! YUPPIIII! Tipu' ce m-a dus la Pavlodar mi-a zis că 150 tenghe kazahe sunt 1 dolar american şi că 380 tenghe sunt 1 euro! Mi-a stat mintea în loc!!!! Asta presupune că în Kazahstan puteai cumpăra cu 1 euro 2,5 dolari! Îţi faci aici cont de euro, primeşti euro de acasă, îi schimbi în dolari şi îi retrimiţi în ţară. Faci un cerc de-ăsta şi în câţiva ani faci bani de nu mai tre' să munceşti toată viaţa. Am început să fac lista cu posibilele piedici ce ar exista: dacă îşi pot face cont la o bancă kazahă doar cetăţenii kazahi? Nu e bai! Mă însor aici! Ok, mai departe? Dacă sunt puse limite şi poţi tranzacţiona doar o anumită sumă lunar? Nu-i nimic, îmi aduc toate neamurile, îşi fac toţi conturi! La toate "dacă"-urile găsisem răspuns şi eram dispus să sacrific câţiva ani din viaţă. A doua zi am mers la bancă să mă conving că ăsta e cursul valutar... şi ŢEAPĂ! 1 euro e 200 tenghe! Proporţia e aceeaşi ca la noi. Şi eu deja mă văzusem bogat... HA HA HA!!! Dar a fost o noapte dementială! A fost ... nu ştiu cum să v-o explic, ca atunci când organizezi un jaf, ca atunci când ai descoperit o comoară, ca atunci când ai inventat o chestie ce nu mai există pe piaţă şi se va vinde ca pita caldă. Vi clar că trăirile de acest fel consumă foarte multă energie.

Tipul ce voia să mă îmbogăţească m-a lăsat în Pavlodar pe la 02:00 noaptea, iar eu am luat-o voios la picior. Nu ştiu pe ce cărări am reuşit să o apuc, dar am rătăcit până pe la 07:00 dimineaţa .... pe un frigggg... aş fi dat ortu' popii de eram în şlapi... tare, tare frig a fost în noaptea aia!!! Cu super ghetele North Face primite de la Aliştar, cu toate hainele pe mine (două bluze şi trei hanorace, că geacă nu aveam pe atunci) şi plimbându-mă continuu, am îngheţat straşnic! Nici vorbă să fi pus cortul ca să dorm că îngheţam, drecu!!! Am tot rătăcit până pe la 07:00 când eram pe un drum păzit şi interzis civililor... Am fost escortat de paznici înarmaţi. Era ceva uzină pe acolo... Paznicii mei însă au fost amabili şi m-au pus pe drumul bun (a se citi că m-au dus cu maşina lor). De acolo am fost luat

pentru vreo trei km de un Kamaz în care am văzut ceva ce nu mai văzusem din copilărie: abţibilduri cu Van Damme lipite pe bord! Vi clar că erau şi abţibilduri cu femei goale! Mai apoi pentru vreo 10-15 km am fost luat de un bătrânel ce s-a arătat super, super, super, super impresionat de ceea ce fac. A ţinut să mă felicite de vreo 10 ori, cu strângeri de mână, în timp ce conducea, dară că! Şi a zis "maladieţ" de cel puţin alte 10-20 de ori. M-a făcut să mă simt tare bine... De unde m-a lăsat el m-a luat un tip cu un tir ce m-a dus până în Semey şi ăsta aproape la fel de impresionat. Îşi suna prietenii ca să le zică că a luat la autostop un tip ce face înconjurul lumii! Pentru că l-am văzut că e atât de băieţaş, mi-am permis ca după doar circa 10 minute de la urcarea în maşina lui să îl rog să mă lase să dorm în pat pentru că îs MORT de obosit şi epuizat după o noapte de nedormit, de mers pe jos şi de stat într-un frig cumplit! Mi-a explicat că se bucură dacă îmi poate fi de folos în acest fel, am dormit dus pentru câteva ore bune... când omul meu m-a trezit ca să halim! Mi-a dat să halesc într-o bucătărie aflată pe marginea drumului, unde gătea foarte fain (ca la bunica la ţară) o frumoasă ucraineancă:

Când i-am făcut poza, făcea plăcinte. Ajuns în Semey, am vizitat muzeul (prima poză), în a doua poză e machetă căsuţei în care l-au ţinut prizonier şi a căruţei cu care l-au adus pe Dostoievski de la Moscova!

Am aflat că Dostoievski avea licenţă de inginer designer! Interesant! Doamna ce era ghid în muzeu mi-a dat la urmă cadou un set de cărţi poştale cu Dostoievski şi cu muzeul! După ce am vizitat muzeul am dat bice spre Curciatov, cea mai apropiată localitate de poligonul atomic Semey –

Palatinsk. Poligonul nu e deschis turiştilor, iar a te apropia prea mult de el, e imposibil pentru că singurul drum ce duce la el e închis şi păzit. Fiind în Semey şi întrebând de ieşirea şi drumul ce duce la Curciatov, un şofer de autobuz mi-a zis că dacă merg acolo, dup-aia o să strălucesc ca fosforul. Mintea m-a dus la celebrul clujean "Fosfo" (unii îi zic "Semaforul", sigur mai are şi alte nume). Când mintea mi-a făcut conexia asta, am izbucnit într-un râs isteric... am râs de m-am crăcănat în timp ce tot autobuzu' se uita la mine ca la un retard. Să mergi până în estu' extrem al Kazahstanului, să îţi aminteşti de Cluj şi să râzi ca un retard, bătându-te cu capu' de bara de care ar fi trebuit să te ţii cu mâna... e un sentiment unic! E una din chestiile alea ce îţi ung sufletu', e una din chestiile alea de pus pe lista: "Amazing things you did", pe lista asta aş mai pune dansul cu iranianca Parinaz, desenul mongolului Aliştar şi alte puţine câteva lucruri mici... dar divine! Am ajuns la Curciatov, m-am tras în poză şi am fost foarte hepi şi doar pentru că am fost în cel mai apropiat loc posibil de acest poligon.

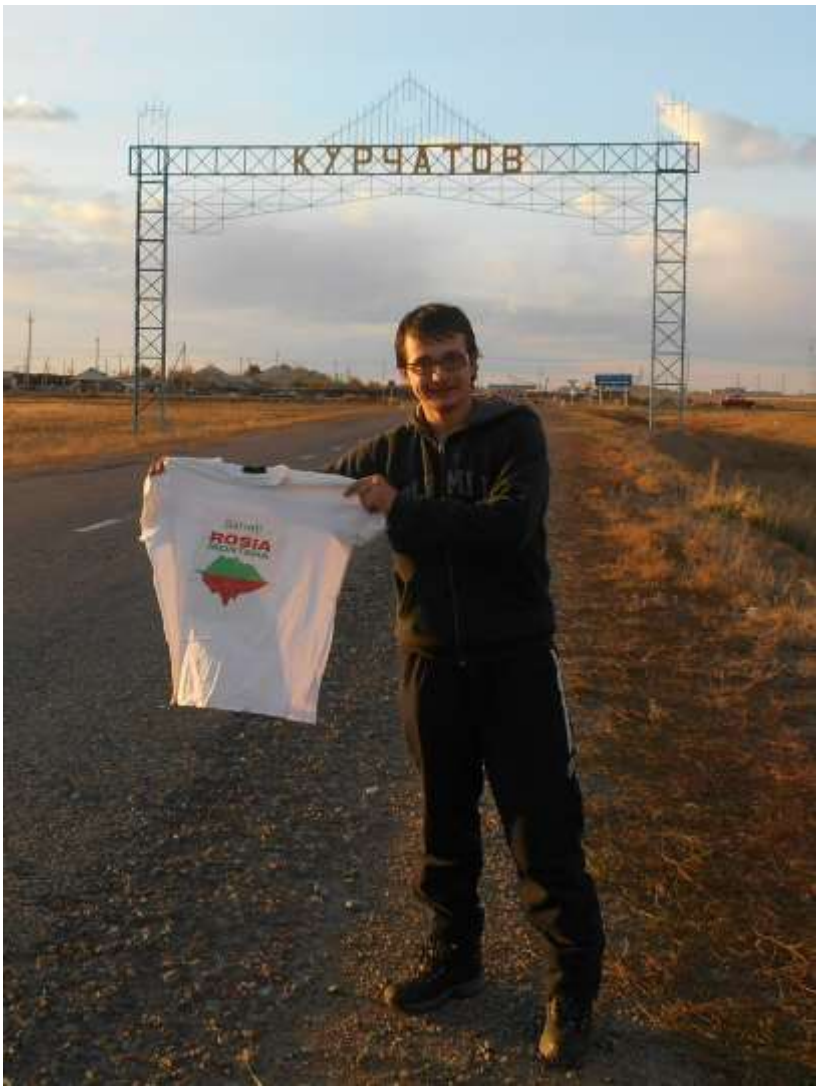

Mesajul: Nu vrem un alt poligon atomic la Roşia Montană! Salvaţi Roşia Montană!

Tipul ce m-a dus de la Semey la Curciatov mi-a dat cadou ceasul ce îl avea la mână! La acest poligon atomic între 1949 şi 1989 au avut loc nici mai mult, nici mai puţin de ... 456 teste!!!! ..... merită un moment de reculegere cei care s-au "îmbogăţit atomic" cu cancer şi anomalii tiroidiene... Asta ne aşteaptă şi pe noi la Roşia Montană dacă ne vom pune capră în faţa americanului! Eu propun să îi sărim la gât!

Din Cur-ciatov am prins direct Caragandî. 700 km dintr-o bucată! Şi nu cu orice maşină! Cu un ditamai gipan! Să mai zic că şi ăsta mi-a făcut cinste la restaurant? Că mi se dă să mânc de 2 luni încoace a devenit normalitate, deci sper că nu mai aveţi întrebări de genul. Tipul ăsta cu gipanul mi-a zis că a făcut armata în Republica Moldova şi că limba găgăuză e aproape identică cu cea kazahă. Interesant! Ar fi un subiect demn de studiat de un lingvist. Pe la 3 noaptea am ajuns în Caragandî. Eu am scos cortul şi am dormit acolo, ca dimineaţă să mă duc la 50 km vest de Caragandî, în localitatea Dolinka, la muzeul Karlag... Karlag?! Cel mai mare gulag sovietic în Kazahstan! 300 km lungime pe direcţia nord – sud şi 200 km lungime pe direcţia vest – est! Cât o ţară!

Muzeul ăsta e cel mai tare muzeu ce poţi să îl vezi în viaţa ta! Reproduce în cel mai mic detaliu colectivizarea forţată a Kazahstanului, deportările... tot, tot, tot... E absolut extraordinar!!!! Nu am cuvinte să îl descriu! O să înşir ce îmi amintesc însă. Din păcate nu am nici imagini ca să pot explica cu ele... fotografiatul e strict interzis. Fiecare vizitator are ghid şi, deci, paznic propriu la fiecare pas, n-ai cum să faci nici o poză! Poze se pot face doar în curte. Vederi, suveniruri nu se vând, aşa că singura modalitate de a vedea acest muzeu e să îl vizitezi personal. Intrarea costă doar cca 10 lei! Din punctul meu de vedere merită un drum România – Kazahstan şi doar pentru acest muzeu. Mulţumesc din suflet Ramonei pentru recomandare!!!

Este o cameră cu tot felul de poze terifiante: de la poze cu copii subnutriţi şi rahitici, la poze cu soldaţii ce executau deţinuţi şi poze cu un morman de cadavre de-ale deţinuţilor executaţi... etc. În camera asta era şi un pătuţ... al unui copil... Apoi este o cameră în care dormeau deţinuţii. Paturile?! De scândură!!! Peste scândură o mână de stuf (câteva fire), iar peste stuf o pătură subţire şi aspră ca naiba! În mijloc o măsuţă unde li se dădea tentativa de mâncare... farfurii, linguri... parcă nu a fost atins nimic şi au rămas exact cum erau.

Este o cameră ce reproduce “îmbarcarea” în vagoane. Un vagon în dimensiune reală, pe o cale ferată reală, care la rândul ei e aşezată pe pietre, printre pietre ici colo câte o buruiană aspră. Da! Au pus şi buruiene! Cei care au gândit acest muzeu sunt nişte genii! Totul e gândit genial şi în cel mai mic detaliu.

Apoi este o cameră în care sunt uneltele cu care lucrau deţinuţii. De toate! Unelte vechi de 50 – 60 ani! Roabă, ciocan, sapă, teslă, etc. Mi-a sărit în ochi un firez identic cu cele ce le avem noi în Ardeal! Interesant e că pe ruseşte firezului i se spune “drujba”!

Apoi, este camera medicală, cu medicul aşezat la masa sa (medic de ceară)! Apoi, este camera experimentelor medicale! Urmează salonul bolnavilor cu pacienţi de ceară în pat! Toţi atât de reali, parcă îs vii... de fapt, morţi! Că îs palizi şi supţi la faţă... şi slabi...

Apoi carcera, cu un tip ce te aşteaptă uitându-se speriat la tine de parcă tu ai fi cel care vine să îi dea porţia de bătaie pe acea zi. Lui îi e frică de tine, iar pe tine când îl vezi, te încearcă frica. Urmează camera de tortură... instrumentele nu îs multe, dar suficiente! Sânge pe pereţi, etc!

Mai e o cameră cu tot felul de echipamente militare, de la masca de gaz, la ochelari de pilot. Apoi e cabinetul conducătorului gulagului. Ăsta e decorat cu un desen mare care îi prezintă pe Lenin, Stalin şi alţii discutând la o masă. Cabinetul mai e decorat cu portrete de-ale lui Lenin şi Stalin. Conducătorul are radio şi TV!

Toţi deţinuţii de ceară au în piept numărul lor. În lumea Karlag nu mai aveau nume! În Kazahstan colectivizarea a distrus o cultură mai frumoasă decât cea mongolă. Ăştia chiar erau nomazi. Simbolul colectivizării forţate a Kazahstanului e un vârf de iurtă rupt:

O altă încăpere de care îmi amintesc e camera pentru divertisment şi tot felul de activităţi de propagandă comunistă, concerte, etc. Cel mai tare în camera asta e securistul de ceară ce stă şi pândeşte de după scenă! În vitrine, de jur împrejur sunt puse instrumente muzicale şi porturi naţionale ce erau folosite la aceste evenimente care sperăm că mai îndulceau viaţa prizonierilor... Tot în sala asta, mai erau: o bibliotecă (asta fac pariu că conţinea nişte cărţi ce puteau fi folosite doar pe post de hârtie igienică), maşina de cusut, magnetofon de ascultat muzică şi o masă pentru femei ca să facă goblenuri & o mostră de goblen cu Gorki.

În ultima cameră de care îmi mai amintesc era un panou cu marile genii, oamenii de ştiinţă, planificatorii colectivizării Kazahstanului. NIŞTE CRETINI ORDINARI!!! Mă umplu de draci de fiecare dată când îmi amintesc de subiectul ăsta... Măi frate, eu am făcut cartografie, deci nu am habar de geomorfologie şi pedologie, dar unele chestii îs la mintea cocoşului. Dar cretinii ăia... Deci i-au strâns cu forţa pe toţi kazahii, din toată stepa, i-au vânat, frate! Sunt poze în muzeu cu soldaţi sovietici cum încercuiau localnicii şi îi luau prizonieri, băgându-i în gulaguri, distrugând o cultură şi un mod de viaţă. După ce i-au strâns pe toţi s-au apucat de arat... În anumite zone, iarba aia prinsese rădăcini cu greu... pământul ăla nu e pentru cultivat şi arat! E doar pentru păşunat! Dar cretinii de oameni de ştiinţă sovietici nu ştiau asta, nu realizau că vântul ce bate în stepa aia nu va mai lăsa altă iarbă să crească acolo, iar zona aia se va deşertifica!!! Au arat, pe urmă vântul şi-a făcut treaba şi a transformat zone întinse în deşert! Unde vântul nu a fost aşa puternic şi a crescut câte ceva, au adus apă din Aral şi aşa au distrus şi Aralul!!!

Vreau să cunoască o lume întreagă numele acestor criminali ai naturii! Să fie cunoscuţi ca cei mai cretini oameni din istorie!!!! Oameni de ştiinţă, cică... ei şi Elena Ceauşescu!!! Cretini şi criminali ai naturii, la fel ca cei care vor să ne vândă Roşia Montană! Nu îs vreun eco-dement, ce mâncă numa' buruieni şi verdeţuri. Iubesc carnea de porc şi alcoolul mai mult decât orice! A deveni vegetarian sau vegan e cea mai mare insultă la care se poate ridica mintea mea! Respect decizia celor care vor să fie vegetarieni, înţeleg că e mai sănătos aşa, dar nu sănătatea e prioritatea mea. Un alt aspect e că nu îs pentru dragoste eternă declarată la toate lighioanele, potăile şi animalele. Nu o să ies în stradă pentru drepturile fasolei bătute! În cazul stepei kazahe, în cazul lacului Aral şi al Roşiei Montane, nu e vorba de ecologie! E vorba de sclavie, e vorba de bătaie de joc, ştiţi cum zic? Mai are rost să explic asta? Despre ecologie vorbim atunci când trebuie să dăm amendă unui cocalar care a mers la pădure şi a aruncat petul de bere acolo. Hai să o zic pe aia dreaptă, trebuie să avem grijă de mediu, uitaţi ce fainâ e Elveţia, dar totuşi io îs cam enervat de eco-dementi, de ecologiştii şi verzii de aproape orice fel pentru că cei mai mulţi dintre ei îs nişte copii-copaci idealişti care cunosc lumea şi viaţa asta doar din manualele ce li s-au vârât sub nas. Şi profu ăla de ecologie tre' să ne facă să credem că i se justifică şi lui salariul. Ei bine, nu despre ecologie e vorba la Roşia Montană, ci despre prostituţie! O să te prostituezi şi tu? Sau o să îţi dai viaţa pentru Roşia Montană?

La sfârşit, e o cameră dedicată Kazahstanului independent. Acolo tronează o poză mare cu Nazarbaev (preşedintele) şi 33 popi. Fiecare din aceşti popi e liderul suprem al uneia din cele 33 religii întâlnite în Kazahstan! Să vă mai spun că în Kazahstan sunt 131 etnii? Cele mai multe aduse de

Stalin, dară că! Mai tronează o poză cu Nazarbaev la un summit atomic... că dragul Kazahstan are coaie de oţel, are arsenal atomic moştenit de la sovietici, nu glumă! Îşi permite multe tata Nazarbaev datorită acestui back-up!

Iar acum că tot am pomenit de tata Nazarbaev, eu zic că e momentul să pomenesc puţin despre el şi regimul politic de aici. Înainte de toate, nivelul de trăi în Kazahstan e peste cel din România. Sunt oameni săraci şi la ei, dar salariul mediu, al unui banal vânzător sau lucrător comercial dintr-un supermarket e cca 400 dolari americani! Mâncarea e mai ieftină decât la noi, iar combustibilul (motorină şi benzină) îs de două ori mai ieftine decât la noi. Întradevăr, Nazarbaev e preşedinte de 26 de ani (dar asta nu spune nimic, poa' să fie în ţara mea acelaşi gagiu preşedinte, rege sau împărat pentru 100 ani dacă îşi face treaba! Democraţia, libertăţile şi drepturile omului nu au nimic în comun cu durata mandatului preşedintelui! Iar adevărata libertate presupune ca în cazul în care poporul şi-o doreşte să i se ofere posibilitatea să aleagă aceeaşi persoană ca şef de stat pentru oricâţi ani doresc ei! Sunt culturi unde conducătorul de stat prin tradiţie tre' să fie în exerciţiu pe long term ca să inspire şi transmită stabilitate şi altele de genu'). În Kazahstan, totuşi, toate funcţiile importante îs deţinute de rudele lu' tata Nazarbaev. Mai mult decât atât, a creat mii de locuri de muncă inutile, foarte bine plătite, pentru aceşti protejaţi ai lui. Adică: poliţişti, vameşi şi restul târâturilor! Dar Nazarbaev al meu lasă şi kazahul de rând să trăiască. Majoritatea populaţiei îl sprijină şi îs mulţumiţi de el, cu precădere oamenii simpli. Unii îs nemulţumiţi, dar le e frică să o spună. Cei mai nemulţumiţi însă sunt ăia mai nesimţiţi! Cei mai nemulţumiţi au fost un consul ce şi-a pierdut funcţia şi un jucător pe bursă. Ei l-au numit pe Nazarbaev, dictator. Am bufnit în râs când am auzit asta! Le-am zis: "Aveţi toate libertăţile! Aveţi internet fără restricţii, aveţi televizoare, maşini moderne, job-uri bine plătite şi voi numiţi asta dictatură? Kazahul poate merge în Canada fără viză! Asta e dictatură? V-aş fi invitat la Ceaşcă al nost' să vă scoată figurile din cap!" Într-adevăr, ţara e coruptă! Dacă eşti şofer, poliţiştii te opresc ca să te belească de bani, de exemplu. Dar în rest, ai cluburi, distracţie, alcool, etc! Totul la discreţie! Şi ai şi locuri de muncă, de vin alţii să muncească pe aici. Loc de mai bine este tot timpul, iar în Kazahstan ar putea fi mult mai bine pentru că ţara asta e foarte bogată. Au de toate: de la petrol, la uraniu, aur, etc! Să nu vă închipuiţi Kazahstanul ca o ţară dintre "stan-uri"! Oraşele îs curate, oamenii îs ospitalieri şi faini. Kazahstanul, economic şi ca nivel de trai, e binişor peste România. Ce să vorbim de a compara Kazahstanul cu restul stan-urilor: Uzbekistan, Tadjikistan, Kârgâzstan, Turkmenistan... e mult peste ele! Cetăţenii acestor ţări vin să muncească în Kazahstan şi Rusia la fel cum mergem, noi, românii, în Europa de vest. Cu tata Nazarbaev vezi destul de multe poze mari puse pe panouri pe marginea drumului ... un fel de cult al personalităţii, dar unul blând! Tolerabil! Nazarbaev, mie, personal mi-a lăsat o impresie ok, spre deosebire de omologul său azer! Iar la urma acestor impresii economico-politice vă spun că 45 tenghe fac un leu. Ca să vedeţi cât e de irelevantă valoarea monezii! Nivelul de trăi şi libertatea e tot ce contează.

Deci, în muzeu nu poţi face poze, dar barăm poţi face poze în curtea acestuia:

Am părăsit muzeul Karlag şi am luat-o înapoi spre Caragandî. M-a luat unul ce mi-a povestit că are două soţii, apoi m-a luat un tip super amabil ce m-a invitat la el acasă să mănânc şi mi-a dat lapte de iapă (cumâz) la flacon:

Mulsese omul iapa cum mulgeam eu vaca cândva! I-am zis că vreau să merg să văd ceva monumente dedicate românilor omorâţi de gulag şi m-a întrebat dacă mă plăteşte preşedintele României pentru asta. Am râs bine de tot şi i-am zis: "Nu... dar ar fi o idee!" Acesta m-a scos în sudul oraşului ca să o iau spre Lacul Balhaş şi Almatî. De fapt, înainte de lacul Balhaş, mai aveam oprire undeva la 30 km sud de Caragandî, vizavi de intrarea în satul Spasc, la monumentul pomenit mai sus. Monumentul, de fapt, e un cimitir al naţiunilor, cimitir ce are cruci dedicate câtorva din naţionalităţile omorâte în gulagurile din Kazahstan. Deci, şi românilor noştri. Din Caragandî până la cimitir am fost luat de un ciudat ce îmi spunea că eu îs ciudat, că îs terorist... Problema lui cred că era că nu îi dau bani, dar să mă refuse, n-a ştiut. În mod normal îi ziceam să oprească maşina şi mă dădeam jos, dar de data asta mă grăbeam să ajung la cimitir înainte de lăsarea serii ca să nu trebuiască să stau până a doua zi pentru câteva poze, aşa că l-am suportat câteva minute cât au durat cei cca 30 km. Am reuşit să ajung în timp util şi să fac poze. O să enumăr de la dreapta la stânga naţiunile ce au o piatră funerară: azeri, francezi, ucraineni, ceceni & inguşi, georgieni, italieni, coreeni, germani, letoni, lituanieni, armeni, kazahi, români (9 septembrie 2003), polonezi, slovaci, maghiari, români din Basarabia şi Nordul Bucovinei (31 mai 2012), belaruşi, evrei, ruşi. Deci, doar românii au două plăci, două monumente în acest cimitir. Măcar atât! Iar un fapt funny e că monumentul dedicat românilor e lângă cel dedicat maghiarilor. Până şi aici, în mijlocul pustiei

kazahe, suntem vecini, sper că şi aici bea românu' cu maghiaru' pălincă! Dedic ironia asta la toţi retarzi-ultra-naţionalisto-patrioţi! Am făcut poză cu placa dedicată românilor, dar şi cu cea dedicată maghiarilor, sigur au fost între aceşti maghiari şi unii care or fost vecini cu bunicii noşti români, argheleni de treabă ca noi!

Mai apoi, am continuat spre sud şi am fost luat pentru cca 120 km de un van Wolksvagen condus de un poliţist. Pe urmă, am prins direct Almatî (cca 900 km)! Tipii ce m-au luat până la Almatî au oprit să dormim peste noapte, eu şi Columb pe bancheta din spate, ei în scaunele din faţă.

A doua zi, am luat-o din nou la drum şi am oprit scurt pe marginea Lacului Balhaş. Lacul, în sine, nu e ceva special, prezintă însă o particularitate foarte interesantă: are jumătate apă dulce, jumătate apă sărată! Jumătatea nordică? Jumătatea de sus? Jumătate pe diagonală sau pe orizontală? HA HA HA! Chiar nu ştiam, a trebuit să dau cu Nenea Google după curiozitatea asta. Ne-am continuat drumul şi la un moment dat, am oprit să halim un harbuz (pe ruseşte, pepene e harbuz), operaţiunea se petrece la faţa locului, plăteşti şi mânci:

Ajunşi în Almatî, gagiii mei m-au dus până în faţa casei prietenului lui Aliştar. Tipul m-a primit foarte fain: duş, haleală, spălat haine şi povestit în limba maghiară. El se descurcă greu în engleză, eu mă descurc greu în rusă, aşa că, cel mai bine am comunicat în maghiară. Cel mai funny a fost că eu, nemaivorbind maghiara de ani de zile, am început să o uit şi, din când în când, maghiarizam câte un cuvânt englezesc. De exemplu, am vrut să zic “am trimis” şi în loc de “cultem” am zis “sentem”. Deci, am folosit englezescul send, dar i-am pus terminaţia maghiară "em". Mă distram de minune când îmi dădeam seama ce cuvinte inventam. Oricum, din când în când, mai băgăm şi câte un cuvânt în engleză. No, gazda mea, fost consul al Kazahstanului la Budapesta! Primul consul ce l-a avut tinerelul Kazahstan în Europa Centrală. Cică la Budapesta a avut o gagică româncă. Zicea că era “nagyon gyonoru” (foarte frumoasă – nu ştiu dacă am scris corect). Baiu’ e că

el a fost consul amu vo 18 ani şi are ficior de 21 de ani cu nevastă-sa. Ha ha ha! Oricum mi-a zis astea în maghiară, iar nevastă-sa nu înţelege limba maghiară. Am dormit la el o noapte, apoi, a doua zi de dimineaţă, m-am trezit ca să vizitez Almatî şi Canionul Şarân. Mi-a zis că pot să mai stau dacă vreau, dar i-am mulţumit şi i-am zis că mai am destul de multe pe care vreau să le văd şi prefer să am timp la dispoziţie. 'Oi hodini după ce văd tot ce mi-am propus.

Am ieşit din casă de la el şi am oprit în prima frizerie! E a doua oară când încerc să îmi las păr lung, dar, pur şi simplu, părul lung nu e de mine şi nici eu de părul lung. Nu îmi place cum îmi stă, chiar mă urăsc cu păr lung, mă simt incomfortabil, e ceva ce mă irită! Aşa că i-am zis doamnei să bage maşina de tuns adânc în coama mea netăiată de vo 3-4 luni! La sfârşit, când să plătesc mi-a zis: "Nou manii, dis prezănt Almatî!" Eu: "RAHMET!" Adică, "mulţumesc" pe kazahă.

Am intrat în Almatî, dar oraşul ăsta nu merită să intri în el. Nu e nimic de văzut! Adică, e curat, are drumuri asfaltate bine, are câţiva zgârie nori (unul de 46 etaje) şi cartierul cu centrul financiar e modern... dar în rest nimic, tată... N-am reuşit nicicum să găsesc o vedere cu Canionul Şarân, cu stepa kazahă... M-am învârtit câteva ore şi am schimbat vreo şase autobuze ca, spre seară, să mă dau bătut şi să ies spre est, spre Canionul Şarân. Pe unul din autobuze, un kurd pe nume Hassan, m-a invitat la el acasă să dorm, să fac duş, etc... Cu multă părere de rău, l-am refuzat. I-am zis că vreau şi Kârgâzstan şi Turkistan (oraşul kazah) şi Baikonur şi cimitirul de la Aralsk. Părinţii tipului fuseseră deportaţi de Stalin, fiind kurzi din Georgia. Unii îmi spuseseră că din Almatî până la canion sunt cca 50 km, alţii că sunt 70, dar când să o iau spre dumnealui, localnicii mi-au zis toţi 350 km. Aveau să fie 226! 204+22! 204 km pe drumul principal, apoi 22 km prin stepă.

Am ieşit destul de greu din Almatî, pentru că la ei taximetria e făcută de maşini private, iar a sta la autostop înseamnă taxi. Nu au conceptul de autostop! Iar a opri maşina care crede că îţi va fi taxi şi a îi spune să te ia fără bani... Ei...până la urmă eşti luat! Am ieşit 120 km în afara lui Almaty, apoi am pus cortul într-o pădurice şi am dormit foarte bine până a doua zi dimineaţă la 10:00. Tipul ce mă dusese cu maşina până în dreptul acelei pădurici, m-a invitat să dorm la el. Încurcat şi sincer impresionat, l-am refuzat, mi-am cerut scuze şi i-am zis că am nevoie de linişte, vreau să fiu numai eu şi băieţii mei... ei nu pun întrebări, nu îs stresanţi... Nu e prima oară când fac asta. Şi e fain, tată! E fain uneori să fi doar tu cu tine! Foarte mulţi din voi nu vă permiteţi asta. Dimineaţa, copii de dus la şcoală, apoi şefi enervanţi la lucru, iar seara vo putoare de bărbat la care tre' făcut de mâncare sau vo femeie căreia îi merge gura precum casetofonu'... Au ceva în comun... au înghiţit caseta! M-am trezit şi am luat-o din nou la drum. Am fost luat imediat de trei tineri trăzniţi care mi-au oferit să fumez marijuana. Până acum am refuzat să fumez sau să beau alcool pe maşini, în timp ce fac autostopul. Ar fi ca şi cum aş bea la locul de muncă. Adică, am băut la Andrei pe maşină că ne împrietenisem, ştiam că am de mers cu el zile... Deci, aveam timp să îmi treacă beţia. Dar cu o maşină normală cu care mergi câţiva km... îmi ziceam că nu ar trebui să o fac. Ăştia nici nu ştiam câţi km mă duc, iar apoi să faci autostop beat sau fumat, nu e o treabă interesantă. Totuşi, nu ştiu de ce am acceptat să fumez de la ăştia. Erau chiar băieţi faini, glumeam, intraseră pe net de pe mobil ca să îmi spună că Barca i-a dat 4 – 1 lui Vadadolid... Măi, măi... tare rău am făcut că am tras din porcăria

aia... foarte, foarte, foarte, foarte tare produsul (în 10 secunde am fost praf) şi nici o stare de bine, doar gânduri foarte tâmpite ce te chinuie, te întrebi dacă într-adevăr eşti tu, te pişti să vezi de eşti tu... un coşmar! Am oprit să mâncăm şi mi-am pătat tricoul alb cu supă, intenţionat, ca atunci când mă voi fi trezit să ştiu dacă într-adevăr şi în realitate am oprit să mâncăm. Nu mai făceam diferenţa între realitate şi ceea ce se petrecea în mintea mea, aşa că am recurs la şmecherii de astea ca în filme ca să pot verifica şi să pot reţine evenimentele. Nu ştiam unde sunt, ce se întâmplă... totul era foarte foarte oribil... aveam nişte filme horror... ceva de groază! Încercam să îmi fac tot felul de repere şi de semne, să menţin contactul cu realitatea! Le-am cerut apă şi am băgat un litru ca un ghiţel, foarte rapid. Apoi am ajuns la locul unde eu trebuia să o iau prin stepă 22 km pentru a ajunge la canion. Ei continuau înainte pe drumul principal, spre China. Începeam să fiu mai bine, aproape îmi revenisem complet. Apa m-a ajutat mult... Poate şi mâncarea, pentru că într-adevăr opriserăm să mâncăm (tricoul îmi era pătat)! I-am întrebat câţi km am făcut în total şi mi-au zis că cca 80. Şi indicatoarele spuneau tot acelaşi lucru... era semnul de 204 km de la Almatî. Deci, totul durase foarte puţin, cca juma' de oră. La despărţire, unul din ei mi-a dat suvenir/cadou/amintire un notebook, iar altul o lanternă. Nah... băieţi faini... dar marfa lor... cea mai oribilă treabă ce am încercat-o ever!

Iar acum că am tot pomenit de Preasfânta şi Multiubita mea F.C. Barcelona, vreau să îi mulţumesc din tot sufletul lui Vlad că după fiecare meci îmi dă sms cu echipele de start, scorul şi marcatorii! Aştept sms-urile alea cu sufletul la gură, de fiecare dată! La fel cum aştepţi o gagică ce o iubeşti/de care eşti îndrăgostit... Cum am aşteptat-o pe Iulia în Rusia sau pe altele în România, he he he! Ştiu la ce oră îmi joacă draga Barçă, calculez diferenţa de fus orar şi mă gândesc oare o fi adormit Vlad?... Că de adoarme, îmi primesc scorul doar a doua zi. He he! Cu Barça şi Dinamo am cele mai stabile relaţii! Cu Barca de 13 ani, cu Dinamo de 19 ani! Relaţia cu Barça, însă, e de 1 000 de ori mai nebună şi mai pasională. La muzeele lui Dostoievski am fost, cu Messi şi Robert de Niro (ceilalţi doi zei ai mei) într-o zi o să dau mâna... O să vedeţi!

Drumul ce trece prin stepă şi merge la canion e foarte slab circulat. Am zis că stau acolo 2 zile şi tot trece cineva, aşa că m-am instalat comod la soare. După trei ore a venit unul din paznici, m-a luat, m-a dus până la intrare, unde a trebuit să plătesc 600 tenghe (cca 13 lei). Iar apoi, am bătut la picior splendoarea asta de canion:

Marele Canion american cică e de 3 ori mai lung şi de 3 ori mai adânc. Dana şi Lucian, voi l-aţi văzut în 1995, reţin bine? Şi ni l-aţi arătat şi nouă în poze şi ţin minte ce fascinat eram... Iar acum să ajung şi eu la replica Marelui Canion... mă... E CEVA!!! E un sentiment super! Şi încă să o fac cu trei lei... şi o bună parte din drum în şlapi... Satisfacţia e cu atât mai mare! Oi ajunge eu şi la Marele Canion. Este vreme! Puteţi observa, că aici, în sudul Kazahstanului, eram în pantaloni scurţi şi tricou, iar în nord cu doar câteva zile în urmă, crăpam de frig! Kazahstanul e uriaş, e a noua ţară ca mărime în lume şi de-a lungul lui temperatura fluctuează mult.

Plimbându-mă pe acolo am intrat în vorbă cu un cuplu ce vorbea engleza, ceva sârbi – vorbeau engleză cu ghidul lor kazah. Închiriaseră o maşină ca să vină să vadă canionul şi m-au invitat să mă întorc cu ei până la Almatî. YUPPIII! Ghidul lor era un tip isteţ şi descurcăreţ. În 1987 fusese în vizită la Praga şi a văzut că acolo sunt chiloţei, sutiene şi alte articole pentru gagici, Christian Dior, la un preţ foarte ok. A renunţat la job şi-a luat prietena cu el la Praga şi i-a umplut la asta 2 geamantane cu chiloţi, sutiene şi alte articole de fiţe, feminine, micuţe, ce nu ocupă loc. Nu a cumpărat mai mult de două-trei exemplare dintr-un model, ca să nu i se poată spune că le aduce pentru a face comerţ! A ajuns cu ele la Almatî şi le dădea la supra, supra preţ. Îşi dădeau kazahii în Almatî juma' de salar pe un chiloţel sexy de pus pe dosul iubitei. Lucru de înţeles dacă e să ne gândim

că ... altfel îl trezeai pe Zeus din morţi cu un chiloţel meşteşugit bine, spre deosebire de cearşafurile ce le aveau la dispoziţie la acea vreme dosurile kazahelor. Acum gagiul plimbă turişti cu gip-u' la canion şi joacă pe bursă. Râde, zicând că de fiecare dată, încearcă măcar să se facă că e corect şi se întreabă oare pe cine a mai furat de data asta. Discutând despre bursă şi sistemul bancar, i-am zis că de ar fi după mine, l-aş reforma de o manieră care lui nu i-ar plăcea! A râs şi m-a făcut Che Guevara. Cică, numa' ăla mai călătorea şi avea idei de-astea! HA HA HA! Sincer m-a făcut să mă simt foarte bine. El Che e un zeu! Cu toate ideile creţe ce le-a avut! A greşit şi el mult, dar spre deosebire de târâturile ce conduc azi lumea, el e un erou! Tot kazahul ăsta mi-a mai zis şi Marco Polo şi şi aia mi-a plăcut! HE HE! Când i-am zis că ar trebui schimbat sistemul bancar, m-a luat peste picior întrebându-mă dacă aş desfiinţa băncile şi bancomatele ca preşedintele Turkmenistanului. I-am zis că nu, că am nevoie de card în călătoriile mele. HA HA HA!!! Ţeapă! Ia de aici. S-a simţit el înţepat şi a crezut că e jupân... ups! N-a zis nimeni să desfiinţăm bănci, bancomate, etc, ci doar să schimbăm acele câteva reguli pe care şi le-au făcut ei ca să poată trăi boiereşte pe spatele prostimii!

Tipul e o imensă enciclopedie! Ştie foarte, foarte multe, a călătorit mult, a văzut şi Ardealul şi i-a încercat ţuica... cică e mult prea tare, e oribilă... i-am zis că nu e în niciun caz tare, ci e făcută "ca să puşte plămânu' ". I-am zis să încerce Absintul! Bun. Am ajuns înapoi în Almatî cu sârbii mei şi ghidul lor, de unde am continuat spre Bishkek. Am ajuns în graniţa ce e la 25 km de Bishkek pe la 1 noaptea.

Eu când aplicasem pentru viză de Kazahstan, consulul mi-a zis că trebuie să îi demonstrez că îi tranzitez ţara, aşa că îmi trebuia o viză de la o altă ţară în care urmează să intru. Mi-a zis că îmi poate da tot el o viză de Kârgâzstan. Eu ştiam că cu viză de Kazahstan oricum pot intra în Kârgâzstan (scrie asta pe mae.ro). Dar amu, să îl contrazic pentru 35 euro? Am făcut cum a zis el şi m-am trezit cu două vize de Kazahstan în paşaport! Una din 27 septembrie până în 26 octombrie, iar cealaltă din 25 octombrie până în 24 noiembrie.

Din Kârgâzstan în primă fază eu plănuiam să trec în Uzbekistan, dar neputând lua viză pentru Uzbekistan, am schimbat planul şi am zis că din Kârgâzstan revin în Kazahstan, trec Marea Caspică în Azerbadjan (pentru viza căreia deja plătisem 100 euro), iar de acolo am drum liber până în România.

Ajuns la graniţă şi vrând să intru în Kârgâzstan, mi s-a spus că ceva nu e în regulă. Cei din vama kazahă, după ce au căutat o oră pe net regimul de vize al românilor, mi-au explicat că nu e bine... Nu înţelegeam de ce nu e bine... înţelegeam doar că dacă mă lasă în Kârgâzstan, nu mai pot reveni în Kazahstan... Măi.. vameşii ăştia kazahi erau proşti de bubuiau! Şase cai!!! JUR! Erau şase şi s-au crucit o oră, ca curca în crengi pe net ca să vadă regimul vizelor pentru români. Nu puteam să am încredere în ei! Le-am zis că nu contează dacă nu mai pot reveni în Kazahstan şi să mă lase în Kârgâzstan! Mi-am zis că de îi prosteam pe ei sigur urma să îi pot prostii şi pe vameşii kârgâzi şi cumva urma să mă descurc eu şi să reintru în Kazahstan! Până la urmă m-au lăsat să trec. Ajuns la vama kârgâză, am dat de doi tipi responsabili şi cu capul pe umeri care au ştiut să îmi explice ce se

întâmplă, de fapt: viza ce îmi e în vigoare (27 septembrie – 26 octombrie) are doar o intrare, şi că mi-ar trebui viză cu 2 intrări ca să intru şi în Kârgâzstan! Că într-adevăr pot intra cu viză de Kazahstan în Kârgâzstan, dar tre' să aibe mai mult de o intrare pentru că, în caz contrar (dacă are doar o intrare), eu, când ies din Kazahstan, şi mi se pune ştampila de ieşire pe viză, viza mea s-a terminat, e închisă! Spuneţi-le celor de la mae.ro să up-date-ze informaţia asta!!! E importantă!!!

Bun. Deci, asta este, revin în Kazahstan. Însă, PROBLEM! Nu mai pot reintra în Kazahstan pentru că viza de Kazahstan îmi e închisă! Au anulat ei ştampila de închidere, dar nu îmi găseau "migration card" -ul ce îl completezi la intrare în ţară şi tre' să îl ai tot timpul asupra ta... Deci "migration card" -ul ăsta l-am primit când am intrat prima oară în Kazahstan şi tre' să îl predai la ieşire. Dar dacă până la urmă mi-au anulat ieşirea şi mă reîntorc în Kazahstan, am nevoie de el! Pe toată durata şederii mele în Kazahstan, am nevoie de el! Şi ei nu îl găseau idioţii... Aveau un sac de migration card-uri... Au căutat câteva ore şi tot nu îl găseau, aşa că mi-au dat un număr de telefon al cuiva de la "Migration Police" din Almatî şi trebuia să merg la ăla să îmi facă alt migration card... Toate astea au durat cca 9 ore! Până la 10 dimineaţa! Măcar au făcut chetă şi mi-au comandat de mâncare, iar la urmă mi-au dat şi 5 000 tenghe (112 lei) de buzunar!!! Pe la 10, am pornit spre Almatî cu acel număr de telefon în buzunar. Mi-au mai dat şi numerele de telefon a doi dintre ei, în cazul în care urma să am vreo problemă, dar şi pe cel al şefului vamei din portul Aktau (pe unde urma să ies din Kazahstan). M-am dus înapoi la Karcsi (consulul maghiar, prietenul lui Aliştar). Omul îmi spusese să mai stau la el şi că pot reveni oricând, iar de am vreo problemă să îi spun! Ajuns înapoi la el, m-a lăsat să aştept la poartă vo 10 minute. Eu eram rupt de obosit (nu dormisem toată noaptea) şi distrus de stresat! Naşpa, naşpa zi... Am aşteptat, mi-am zis că o fi vreo întâmplare. Când i-am povestit care e treaba şi l-am rugat să sune el şi să vorbească în rusă, să afle adresa la care tre' să merg pentru a da de "Migration Police", mi-a zis că n-are timp pentru că e foarte ocupat! Am rămas perplex... Atunci de ce îmi spusese să apelez la el în caz de nevoie? Doar aşa ca să arate cât e el de amabil când, de fapt. nu e? Ciudat om!!! Totuşi nu ştiam pe altcineva în Almatî şi eram foarte obosit... Mi-am zis că ok, m-oi descurca eu cumva, dau eu telefonul ăla! L-am întrebat dacă e ok să dorm câteva ore la el pe canapea, că îs foarte obosit. A zis că da. Îmi vorbea în rusă acum. Ca să nu înţeleg, să îmi fie mai greu? Nu ştiu de ce! M-am pus eu să dorm, dar mi-am amintit de gagiul super de treabă ce m-a adus până în faţa casei consulului. Îl sunasem pe consul de pe numărul acestuia. Eu nu îi salvasem numărul, dar trebuia să fi rămas în telefonul consulului. Reţineam că l-am sunat pe consul de pe numărul lui în data de 4 Octombrie 2013, pe la ora 20:00. Am mers să îl rog să îmi dea măcar numărul ăluia, că sigur mă ajută, dar mi-a zis că nu i-a rămas numărul salvat. Nu a vrut să îmi dea numărul... Îmi venea să îi sar la gât ca un vampir şi să îl muşc de faţă!!! Să îl desfigurez!!! Să îi sparg toată mobila şi toate bibelourile prin casă... Păi, pe toţi dracii şi pe toţi sfinţii, de ce m-ai încurcat primindu-mă în casa ta, măi zdreanţă? Puteam merge la cel ce m-a luat la ocazie (că mă invitase)... Asta e... Nu era în nici un caz capăt de lume!!! Eram super obosit, aşa că puţin somn urma să îmi ofere forţe ca să pot continua. Ha ha ha! Pe când m-am trezit din somn eram bolnav, foarte bolnav, aşa că l-am întrebat dacă e ok să dorm noaptea aia la el. A zis că da. Peste noapte am mers de minim 10 ori la toaletă! Boala se datora unei diarii. Dimineaţa, soţia lui mi-a dat două pilule să beau şi mi-a mai dat alte trei la pachet.

Mi-am luat adio de la ei... Observase bine instinctul meu... kazahii ăştia îs foarte ospitalieri, dar îs super imprevizibili. La fel ca mongolii. Deci, e o ospitalitate ce rareori îţi oferă toată liniştea de care ai avea nevoie!

Am plecat în centru şi întrebam lumea dacă vorbeşte engleză. Eram prea slăbit şi epuizat ca să pot vorbi în rusă... Abia căram rucsacul câte 200 – 300 metri, apoi trebuia să îl pun jos şi să fac pauză. E cea mai groaznică diaree ce am avut-o vreodată!!! Bănuiesc că a fost de vină un iaurt de mi l-au dat sârbii. Până la urmă am dat de cineva care vorbea engleza, un tip super amabil ce a sunat de pe telefonul său pentru mine... Mi-a aflat adresa poliţiei emigranţilor şi mi-a zis cât să dau la taxi până acolo, ca să nu mi se ia supra preţ. DAAA! Am folosit taxi! HA HA HA!

Ajuns la poliţia asta, îl căutam pe tipul ce mi-au zis vameşii să îl caut şi cu care tipul de mai sus îmi vorbise la telefon, dar nimeni nu îl ştia! Aşa că am fost trimis altundeva. Ştiam că îs trimis aiurea, dar nu aveam ce face. Iar mă stresam maxim! Ştiam eu sigur că ceva nu e bine! Şi când să ies pe uşă intră un tip şmecheraş în trening (ţichiş) şi se uită lung la mine. Îl întreb:

- Tu eşti Muhtar?

- Da! De unde ştii?

- Păi pe tine te caut! Eu sunt Timotei Rad şi ăştia mă trimit acum la mama naibii!

- AAA! Vino cu mine! Am intrat, fără să stăm la coadă, în birou la ceva mare şef, ce avea o secretară super bună şi gagica ne-a rezolvat în 10 minute! Nu ne-a rezolvat cum ne-ar fi plăcut nouă mai mult, dar măcar mi-a rezolvat mie problema cu migration card-ul şi de amu puteam să o ard liniştit prin Kazahstan, cu acte în regulă! Le-am mulţumit mult, mult, mult, mult de tot... eram HEPII!!!

Tipul era un băieţaş (îmbrăcat sport – în trening) care ştia pe cine trebuie pe ici, pe colo şi îşi ducea traiul rezolvând probleme ba la unul, ba la altul. “A wise guy” cum sunt numiţi băieţii ăştia în filme de genul “Goodfellas”.

Iar acum cu Kârgâzstanul care îmi era refuzat, am ajuns să am prea mult timp de petrecut în Kazahstan. Prea mult timp până îmi începea viza de Azerbadjan şi cam urma să vină iarna. Eh! Aveam să mă descurc eu...

În ziua aia notam în jurnal: “Azi îs melancolic. Cel mai greu lucru într-o călătorie de felul ăsta e să fi bolnav şi să n-ai unde te întinde, hodini... Ce să mai zici de a avea pe cineva care să îţi dea un medicament sau un pahar cu apă...” Şi într-adevăr, e oribil... e foarte, foarte greu! Dar trecem voioşi prin toate, am setat creierul aşa, nu are de ales! În ziua aia m-am căcat pe mine la propriu de două ori... HA HA HA! Nu mult, dar suficient încât să trebuiască să arunc două perechi de boxeri! Deci,

dacă la povestea Rusiei am văzut că nu e deloc plăcut să te doară în cur (hemoroid), în Kazahstan vedem că e foarte nasol să te caci pe tine! Cred că nu am mai făcut-o de vreo 25 de ani...

Din Almatî am luat-o spre vest. Am fost luat de un Kamaz condus de un tip tare fain şi amabil. În timp ce mergeam noi aşa, ne-au depăşit două tiruri de România: unul de Iaşi şi altul de Harghita. Da! Ăsta e drumul ce leagă China de Europa! Am tot sperat că românii mei o să oprească undeva să mănânce şi o să îi ajung din urmă, că cu rabla de Kamaz altă opţiune nu era! N-a fost să fie.

Am ajuns din nou în oraşul de graniţă Kurgai. Voiam să îmi cumpăr laptop! Unul din motivele principale pentru care vroiam Kârgâzstan era faptul că de acolo doream să îmi cumpăr laptop, iar celălalt era haremul lui Ali... Or mai fi haremuri ce mă aşteaptă pe mine şi pe băiatul meu! HA HA HA! Kârgâzstanul are taxe pe produse electronice cu 40% mai mici decât Kazahstanul şi salarii mult mai mici pentru angajaţii supermarket-urilor. Mai adaugi că îs pe graniţa cu China şi vă daţi seama că e pont! Bine, bine! Nu pot eu intra în Kârgâzstan, dar dacă îs atât de aproape de el, prost să fiu să nu mă descurc să iau un laptop la un preţ bunicel. Din 29 iulie nu mai cheltuisem nici un bănuţ şi am economisit toate donaţiile ca să am de vize şi de laptop. E incredibil de dificil să poţi ţine updatat un blog fără un laptop personal, deci laptopul îmi era necesitatea numărul 1! Nu ghetele! Ghete aţi văzut că mi-au luat alţii! HE HE!

Ajuns înapoi în Kurgai, la vreo 2 km de graniţă era un magazin de chestii electronice, ascuns undeva la etajul unu al unei clădiri. Se intra pe undeva prin spate, nu avea nici un fel de reclamă în stradă... Locul ăla de îl ştiu doar localnicii! Asta voiam! Bişniţă! Totuşi, aveau doar laptop-uri gen Fujitsu, Samsung şi alte minuni chinezeşti de care nu am mai auzit. Aveau şi un HP, dar era model destul de vechi, slăbuţ şi cereau 500 dolari pe el. Le-am zis că nu îmi trebe nimic din ce au, să îmi arate un catalog cu ce îmi pot aduce din Kârgâzstan şi peste preţul produsului le dau lor 50 euro pentru deplasare (2 ore, 50 km dus-întors).

Şeful magazinului m-a invitat la el acasă să mâncăm, să dorm o noapte, să fac duş, etc. I-am acceptat invitaţia doar după ce i-am explicat clar că dacă mă invită la el acasă nu înseamnă că îi cumpăr vreun produs şi că nu am promis nimic! A zâmbit şi mi-a zis să stau calm, că o să cumpăr ceva doar dacă vreau. Mi-a povestit că face 5 000 dolari lunar şi că dacă îmi vinde mie sau nu un laptop, e tot una! Omul m-a dus la el acasă, mi-a povestit cum, împreună cu un prieten, şi-au început afacerea cu 7 ani în urmă şi ce fericiţi erau când au făcut primii 5 dolari... Mi-a povestit cum că are două case şi mai vrea una: pe două din ele să le poată închiria, iar el să poată călători. În final, mi-a propus să îmi dea pentru 500 dolari laptopul său personal, pe care îl cumpărase doar cu o lună înainte. Un ASUS X550C 1BXO. Mi-am consultat un prieten priceput şi tipul mi-a zis că produsul e ceva mai bun decât aş avea eu nevoie, iar preţul e de asemenea bun, doar să fie tipul de încredere. I-am povestit cum m-a invitat la el acasă şi ce am povestit... I-am zis că, în principiu, nu este niciun indiciu care să îmi spună că tipul ar vrea să-mi dea ţeapă şi am acceptat târgul. Au trecut cca 6 luni

de când îl am şi se prezintă foarte bine, ţinând cont de numărul kilometrilor şi gropilor prin care a trecut. Ţinând cont că îşi petrece 100% din existeţă într-un rucsac trântit peste tot.

De fapt, tipul mă şmecherise puţin. Am fost neatent, dar şi nepriceput. Nu am eu experienţă în a vedea dacă într-adevăr toate detaliile tehnice ale unui laptop coincid cu ce spune el. Data viitoare o să ştiu să fiu mai atent. Tot ce contează e ca laptopul să aibă viaţă lungă! Eu oricum o să îl folosesc la chestii banale: scris în Word, Yahoo, Facebook, o ţâră de foto editing în Microsoft Picture Manager, etc. Banalităţi! Când mi-am dat seama de micile diferenţe dintre afirmaţiile lui şi realitate, îi dădusem deja banii, aşa că nu i-am mai zis nimic. A te plânge după, presupune muiereală! N-ai fost atent? Ai luat ţeapă! Asumă-ţi neatenţia/greşeala şi învaţă, ca data viitoare să fi mai isteţ. Nu poţi fi cioban şi după ce omul te-a invitat la el în casă, să îl acuzi. Trebuia să fiu atent şi să îl iau pe ocolite. În fine. Eu zic că tipul mi-a dat un laptop bun şi asta e tot ce contează. Am făcut schimb de numere de telefon, de adrese de e-mail... fără stress. Mi-a dat laptopul în cutie şi cu garanţie. Că a făcut el 20-30-50 de dolari în plus, atâta bai să fie! La urmă mi-a dat cadou un mouse padless. Asta e fain! De un mouse de-ăsta am nevoie, că o să scriu prin cort, pe podea, etc.

A doua zi l-am părăsit pe Nurlan, hepi că, în sfârşit, aveam laptop. Îmi spuneam că o iau la drum şi opresc la cea mai amărâtă "gastelniţă" (motel) de pe marginea drumului. Mă cazez acolo 3-4-5-6-7 zile (câte o fi nevoie), ca să scriu ultimele poveşti. Eram în urmă cu blogul cu cca o lună jumate. După două luni jumate eram dispus să cheltui şi eu un ban. Am plecat din Kurgai şi am prins până la Taraz (300 km). Am intrat pe centura Tarazului, înspre Şâmchent şi am întrebat de gastelniţă. Un domn mi-a indicat un loc. Am intrat acolo, dar, de fapt, era o cafenea - restaurant. Am întrebat de cameră şi mi s-a zis că nu au, că e doar o parcare păzită pentru tiruri cu cafenea - restaurant. Pe când să dau să ies afară, femeia de serviciu m-a strigat să stau, a vorbit ceva în ruseşte cu aia de la bar, apoi mi-a zis să o urmez. M-a dus undeva în spate unde aveau o cameră pe care nu o folosea nimeni şi mi-a zis că, de vreau, pot sta acolo. În cameră, era un televizor ce nu mergea, 2 fotolii de care nu aveam nevoie... şi, în rest, mai era tot ce puteam avea nevoie: o băncuţă, o masă, o priză şi un bec! De dormit? Întindeam izolirul şi aveam să dorm pe jos! I-am zis: PERFECT! SPASIBA BALŞOI! Eram foarte hepi pentru că îmi închipuiam că nu are cum să coste mult "cazarea" asta! Am întrebat-o cât costă şi mi-a zis că nimic. WOW! MARFĂ! În câteva minute a aflat lumea despre "turistul" care s-a "cazat" la ei şi au venit toţi să mă salute! A venit şi şeful paznicilor parcării şi mi-a zis că ori de câte ori îmi va fi foame, să mă duc la bucătărie şi să le zic să îmi dea să mânc, iar dacă îmi vor cere bani să le dau un pumn în gură! HA HA HA!!! I-am mulţumit sincer şi i-am zis că e ok, nu e stres, aveam ceva mâncare ce mi-o pusese Nurlan la pachet. Vă daţi seama că nu am mers să cer şi mâncare... dar vă puteţi închipui că veneau doamnele şi îmi aduceau ele?! De două ori pe zi:

Ceva mai frumos de atât nu se poate! Mai mult noroc nu îţi trebe. Oricum deja m-am dezobişnuit de pat, dorm la fel de comod pe izolirul meu ca într-un pat regal! Am stat acolo patru zile până am ajuns la zi cu povestitul! Dat fiind că parcarea era una de tirişti, mişunau patru – cinci prostituate in permanenţă pe acolo. Îmi tot intrau în cameră, chipurile, să pună tot felul de întrebări de doi lei... Eu eram nef***t de aproape o lună. M-am abţinut cu succes primele zile, dar a treia zi a apărut una nouă, tinerică şi super – super bună! No... aia m-a scos din minţi. Am negociat cu ea şi am stabilit 100 lei pentru 1 oră. Mă întreabă dacă am maşină şi îi zic că nu am maşină, dar facem aici în camera asta. Mă întreabă unde şi îi zic că pe izolir. Îmi zice că uşa nu se închide şi poate intra oricând, oricine peste noi. Îi zic că am soluţia şi pentru asta şi scot cortu'. Pun cortul, ea se dezbracă prima (mai avea pe ea chiloţii şi sutienu'), intră în cort şi când să încep şi eu să mă dezbrac vine un fel de patroană de-a restaurantului. Mi-a murit Zeus-ul din prima, îmi era o ruşine de îmi venea să intru în pământ. Adică, ăia mă cazaseră moca, îmi dădeau să mânc, eu mai aveam la viaţa mea 200 lei toţi banii, dar 100 lei dau unei prostituate?! Îmi era mie ruşine, dar ştiam că trăbă să mă scot, să scap cu bine din situaţia asta. Nu mai ţin minte ce mi-a zis femeia aia că mi s-a rupt filmul, ţin minte doar o senzaţie care îmi aminteşte că am făcut pe copilul inocent şi pe victima. Driblând situaţia în acest fel, patroana aia s-a luat de tipă şi a început să o spurce în fel şi chip. Între timp veniseră doi tirişti ce auziseră gălăgia, unul din ei a început să râdă nebuneşte, l-am recunoscut, povestisem cu el

şi tot îmi zicea în glumă să fac sex cu una din tipe în cort. Vă daţi seama când m-a văzut cu cortu' pus şi pe aia ieşind din cort în chiloţi şi sutien? Nu pot să îmi explic cum am scăpat cu atâta noroc... chiar nu mi-au zis nimic, au continuat să îmi aducă de mâncare şi m-au lăsat să stau acolo până am terminat de scris totul... Singura explicaţie ar fi faptul că patroana aia ştie ce înseamnă să fi om, şi-o fi dat seama că îs nef***t de mult, că îs om şi eu şi am nevoi. Sărut mâna pentru ea! Şi îi mulţumesc mult pentru cei 100 de lei ce m-a ajutat să îi economisesc. Cât de prost am fost! Chiar îmi închipuiam că mă pot f*** în voie o oră fără să mă deranjeze nimeni?

Am părăsit Tarazul după aceste patru zile şi am luat-o spre Şâmchent (Shymkent). Am fost luat de mai multe maşini pe distanţe scurte, între ei un bătrânel foarte amabil ce era super impresionat de povestea mea. El mi-a spus că de etnie, e tugruk! Etnia lui are acelaşi nume ca moneda Mongoliei! În Şâmchent am găsit un hotel de patru stele ce avea wi-fi, am vorbit cu tipa de la recepţie şi i-am explicat că nu îmi permit o cameră, dar vreau acces la internet. Mi-a zis că au restaurant şi m-a îndrumat într-acolo! YUPPI! Era undeva mai în spate şi nu era „semnalizat"! Am băut o cafea şi am stat cca 10 ore pe net povestind cu prietenii (a putea povesti cu cei dragi e o chestie ce probabil cei mai mulţi nu ştiu să o aprecieze, însă o iei aşe la drum de nebun, la fel ca mine şi o să vezi cum o să o apreciezi!). Recepţionista, după ce mi-a auzit povestea, a vorbit cu aia de la restaurant să nu îmi ia bani pe cafea şi să îmi dea şi să halesc! Pe la 4 dimineaţa, când am terminat cu editatul de video-uri şi upload-atul lor pe youtube, m-a poftit pe o canapea undeva mai retras (palmat), ca să dorm moca! Super mişto şi om fain gagica! I-am uitat numele.

A doua zi am mers la Turkistan. Undeva între Şâmchent şi Turkistan, am trecut prin localitatea Tamerlan! Ajuns în Turkistan am vizitat Mausoleul lui Yasawi:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

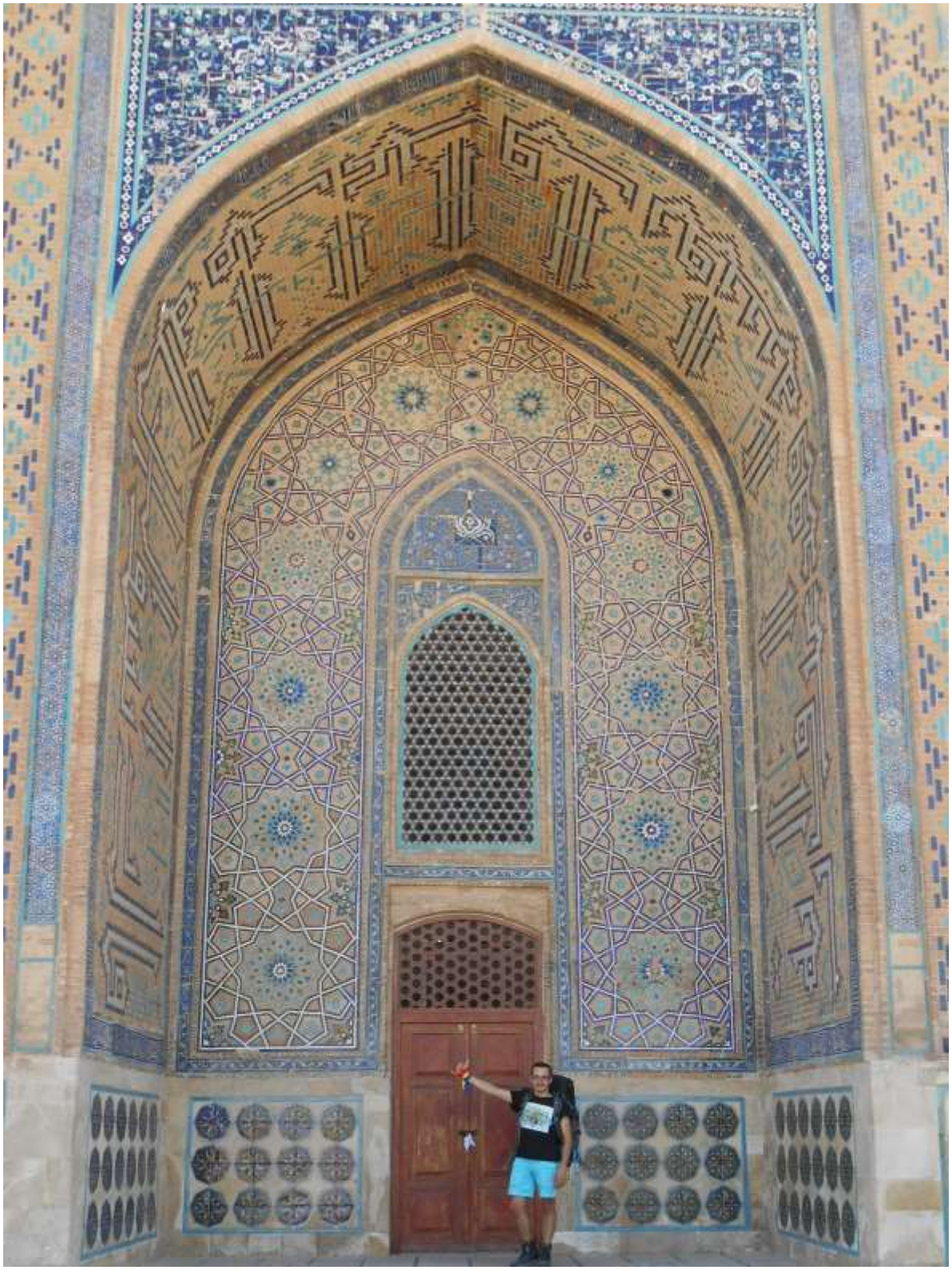

După ce am vizitat mausoleul, am tras la o cafenea ce avea wi-fi şi am stat acolo până au închis (la 01:00 noaptea) povestind cu cei dragi. Nu mai apucasem să o fac de foarte mult timp şi tare

bine îi să o faci! În cafeneaua asta am mâncat cel mai bun şaşlâc din viaţa mea!!! Mai mâncasem şaşlâc în Maroc şi în Rusia, dar ăsta a fost pur şi simplu FENOMENAL! Şaşlâcu' ăsta e carne de miel pusă pe un cui de fier şi prăjită ca la grătar. Se mai adaugă ceapă! În cazul meu, multă! Din două motive: 1) îmi place ceapa; 2) ca să pută gura! Dându-mă eu aşa flexat pe net (m-am dat cu barca, că tot se cheamă navigat), vine un tip la mine cu telefonul mobil, mi-l vâră sub nas şi mă roagă să îi recomand un site porno...

-Erotic internet pa jalosta (te rog)!

În primă fază, am crezut că face mişto de mine, dar l-am studiat puţin şi chiar era genul ăla de băiat de la ţară ce a pus şi el prima oară crengile pe net şi chiar nu ştie omu'! I-am recomandat cu tot dragul youporn. Mi-a mulţumit foarte expresiv! Faza asta mi-a amintit de ce am păţit în 2011 în Brno (Cehia)! Ceva similar... Eram într-un internet cafe vorbind cu persoana cu care trebuia să mă întâlnesc acolo. Acest internet cafe era mare, 2 săli, cca 20 calculatoare. Eu m-am oprit în prima sală. Iniţial, am crezut că sunt singur în tot net cafe-ul.. până a trebuit să merg la toaletă, lucru care presupunea să traversez şi cealaltă sală.. în care mai era un client... ce îşi dădea ochii peste cap.. pentru că se masturba uitându-se la filme porno... M-a bufnit un râs... ! Oricum bărbaţii ăştia aşa mai „fini", tot timpul se vor distra bine la faze de genul! Vă daţi seama că imediat după ce i-am recomandat tipului youporn-ul, am făcut un post pe facebook povestind întâmplarea. Cel mai tare răspuns a fost următorul: x-hamster e mai bun! HA HA HA!!!

Când a închis cafeneaua, eu am ieşit frumos la pas din oraş şi am pus cortul din nou în stepă! A doua zi dimineaţă, am luat-o spre Baikonur. În ziua aia am mâncat doar un sandwich. Spre seară, un camion m-a lăsat undeva în mijlocul stepei lângă şantierul rutier la care aducea piatră (se lucrează la drum). Am pus cortul acolo gândindu-mă că, oricum, mai am destule zile până îmi începe viza de Azerbadjan şi, deci, tre' să o ard prin Kazahstan. M-am gândit că n-are rost să mai dau bice şi să obosesc şi mai mult, dat fiind că nu eram prea bine hrănit. În noaptea aceea, pe la ora 01:00, la maxim 100 de metri de cortul meu, a hăuit un lup... Am îngheţat! Speram să fie singur, apoi îmi ziceam că dacă îs mai mulţi, sigur îs proşti şi nu ştiu deschide fermoarul la cort. Din fericire, totul s-a limitat la hăuitul acelui lup. Mă tot avertizaseră kazahii că sunt lupi în stepă. A doua zi dimineaţă, am luat-o din nou la drum şi cu toate că eram super epuizat şi cu creierul funcţionând în stand by ... am refuzat să urc într-o maşină! Era cât pe ce să urc pentru că nu conştientizam cât de ciudat e comportamentul celor doi! Vedeam ce fac ei, vizualizam, dar creierul nu procesa datorită oboselii şi lipsei hranei! Era vorba de un camion cu doi şoferi. Adică, în dreapta, e şoferul de schimb, conduc continuu ca nebunii! Ăştia nu opresc niciodată să te ia la autostop pentru că nu au unde să te pună! Băieţii mei nu doar că au oprit! Eu, mergând pe marginea drumului, nu i-am auzit că îmi vin din spate.. până nu m-au claxonat! Când am auzit claxonul, instinctiv m-am întors şi am făcut semnul de autostop. Au oprit foarte zâmbitori şi, cel din dreapta, îmi făcea loc în mijloc. Amândoi erau tot un zâmbet şi de o amabilitate foarte ciudată! Eu vedeam toate astea, dar creierul nu mai funcţiona ca să trimită semnale.. până la un moment dat ceva a făcut: CLICK! Am conştientizat toate ciudăţeniile aşa că zâmbitor i-am întrebat unde merg (era cât pe ce să urc în maşină fără să fi întrebat unde merg şi

dacă mă iau fără bani). Mi-au zis că la Baikonur (unde mergeam şi eu). Prefăcându-mă dezamăgit, le-am zis:

-Of! Eu merg la Turkistan! Turkistan îmi era în spate! De acolo veneam! Mai mult eu mergeam pe jos înspre Baikonur! HA HA HA!!! LUAŢI DE-ACI, NU STAŢI LA COADĂ! ŢEAPĂ, IDIOŢILOR!

După ce le-am zis asta, nu i-am mai lăsat să îmi răspundă. Le-am zis rapid mulţumesc şi la revedere şi întorcându-le spatele am luat-o la pas înspre Turkistan! În sens invers! HA HA HA! Ei mă ajunseseră din urmă în timp ce eu mergeam spre Baikonur, iar acum sub nasul lor mă întorceam şi o luam înapoi! Cel din dreapta, care îmi era mai aproape, până i-am întors spatele, nu a apucat să zică nimic doar să afişeze pe făţău' plin de nervi şi indignare! În timp ce eu o luasem din loc şi îi întorsesem spatele, el vorbea cu elegantul meu cur! HA HA HA! A zis ceva în kazahă! Nu am înţeles ce, dar era spus printre dinţi şi cu nervi. Uşa trântită a spus probabil aceleaşi lucruri!

Mi-ar fi plăcut să le crăp capu', dar m-am mulţumit cu a îmi bate joc de ei, făcându-le cele de mai sus! Oricum, la urma urmei, e important că am scăpat cu bine! Chiar nu aş vrea să ştiu cum decurgeau lucrurile dacă urcam în camionul lor! Erau foarte, foarte ciudaţi! Imediat după experienţa asta, a oprit o rablă de Kamaz rusesc condus de un gagiu super amabil care, suuuper impresionat de povestea mea, m-a rugat să îi pomenesc numele pe blog! Mi-a zis să scriu şi carte şi să povestesc şi în carte că m-a luat şi el în maşina lui! Numele i l-am uitat! Ce contează e că mi-a dat să mânc ca la porc! Şi aveam o foame... Tu, Dana, amu multă vreme, a venit cineva la tine şi ţi-a zis: „Dă-mi ceva să mânc că-s rupt în cur de foame!" No, aşa eram şi eu! Iar gagiul ăsta al meu ce vrea să fie pomenit aici, pe blog, m-a copleşit cu amabilitatea lui şi chiar am putut să mânc ca un porc, fără nici o jenă! Pentru el, eram un erou, oricum! Manierele sau „cum se mănâncă frumos" îs lucruri care pentru el nu contează! Asta, din fericire, pentru mine pentru că, în acel moment, chiar aveam nevoie să pot mânca ca porcu' fără să am în jurul meu fiţe! No, de asta îmi place mie adesea să mă pierd între „ţărani"!

Experienţele astea... atât de diferite una de alta care au avut loc la interval de 10 minute una de alta, ilustrează foarte bine cât îs de imprevizibili kazahii! Poţi avea experienţe foarte faine, unii îs foarte ospitalieri, dar, de asemenea, poţi avea incidente aiurea! Cum am avut şi cu fostul consul! Deci, chiar şi cei ospitalieri în primă fază, se pot „suci"! Îs imprevizibili! Ceva în genul mongolilor! Îs ciudaţi, schimbători şi impulsivi! Trebuie tot timpul să fi atent şi să îi ştii „manipula cu grijă", prietenos şi zâmbitor! O chestie măruntă poate fi interpretată de ei ca insult. Par destul de vanitoşi! Vanitoşi de o manieră uşor primitivă. Îs cu totul alt aluat!

Am ajuns în acea zi şi la Baikonur! Acesta e oraş rusesc închis turiştilor, de aici îşi lansează ruşii sateliţii şi tot ce ţine de spaţiu! De aici au făcut-o prima oară pe vremea URSS-ului şi, cică, au învăţat să zboare în spaţiu după "antrenamente dure"! Nu mă mir! Adică, dacă au fost la fel „genii de oameni de ştiinţă de renume mondial" ca în cazul Mării Aral... sigur au plonjat cu rachetele prin stepă într-o veselie! Era plin de „stele căzătoare" pe cer! Cică Stalin către subaltern: "Ne jucăm cu rachetele azi?" Ăsta: "Sper că cu alea de tenis de data asta!"

După destrămarea URSS, „au închiriat” oraşul. Oraşul e închis, dar „Cosmodromul” poate fi vizitat... contra 500 dolari şi cu o rezervare făcută cu 2 luni înainte! Eu voiam doar să mă trag în poză la intrarea în oraş. Mă întrebam dacă mi se va da voie... Nu doar că mi s-a dat voie, dar unul din soldaţii ce păzesc intrarea mi-a făcut şi poză:

Cu o noapte înainte fusese foarte frig... M-am bucurat să nu răcesc - (ioi, ce urât soarbe din zamă unu' de la o masă vecină.. mă înnebuneşte... morrr... n-am mai auzit aşa ceva de când port elastic la chiloţi....mă zgârie pe creier... îmi vine să îl strâng de gât... – scriu într-un restaurant). Noaptea asta se anunţa a fi şi mai rece, trebuia să găsesc un adăpost. La o trecere la nivel cu cale ferată, era căsuţa ăluia ce ridică şi coboară bariera.

Am bătut frumos la uşă şi l-am rugat să mă lase să îmi pun izolirul pe jos la el în colibuţă şi să dorm acolo în noaptea aia. A acceptat bucuros şi de nu m-a pus să îi povestesc ce şi cum, pe unde umblu, etc. Aşa am dormit:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

A doua zi, am luat-o spre Aralsk! Era ultimul lucru ce mai voiam să îl vizitez în Kazahstan! Tu, Dana, Kazahstanul ăsta chiar mi-a oferit o grămadă de locuri beton!!! Muzeul Dostoievski din Semey, poligonul atomic de la Curciatov, muzeul Karlag din Dolinka, canionul Şarân, Mausoleul Yasawi, Cosmodromul Baikonur şi mai rămânea cimitirul naval de pe fundul mării Aral. Şi între noi fie vorba, dată fiind pasiunea mea pentru vase, dar mai ales pentru epave de vase, locul ăsta îmi doream să îl văd cel mai mult! De fapt, iniţial, am vrut să vizitez Kazahstan doar pentru acest loc! Nu ştiam altceva despre Kazahstan! Doar înainte să îl vizitez m-am informat şi mi-am reamintit de muzeul Dostoievski şi de poligonul atomic; am aflat şi despre muzeul Karlag şi canionul Şarân etc. Cimitirul ăsta, însă, l-am aşteptat cel mai nerăbdător, a rămas ultimul că aşa mi-a fost ruta prin Kazahstan.

Am mers tare bine în ziua aia. După Câzlarda (Kazlarda) dai de foarte multe cămile! Mult mai multe decât în Sahara sau Mongolia! M-am tras în poză cu una din ele:

Nesimţit mare şi eu... am deranjat biata cămilă exact când îşi făcea nevoile... sau, poate, în felul ăsta a vrut să îmi transmită vreun mesaj..??? Cine ştie!? HA HA HA! Am ajuns în Aralsk pe la 12:00 şi am fost lăsat la intrarea acestuia. Autobuze nu erau, am făcut autostop şi a oprit unu' ce voia bani. Mă gândeam că nu ştiu la ce distanţă de Aralsk e cimitirul naval şi că tre' să mă mişc repede ca să fiu sigur că apuc să văd în acea zi cimitirul. Trebuia să ajung în centru ca să găsesc informaţii! Am acceptat să îi dau cca 5 lei pentru cei 10 km pe care cică îi aveam până în centru. După maxim 2 km am ajuns în centru. Am început să râd şi l-am întrebat:

-10 km? Chiar mi se rupea de ăia 5 lei! Eram, însă, deranjat de nesimţire! Dar nesimţitul s-a arătat deranjat de întrebare! Mi-a răspuns nepoliticos:

-Da! 10 km!

Nu minciuna, nu banii ăia... ci atitudinea mă înfuriase maxim... la tine acasă, în ţara ta.. la unul ca ăsta, într-o situaţie ca asta, îi serveşti o flegmă între ochi! De aia cu muci! Să i se prelingă materia pe nas în jos! ... dar dat fiind că eram în mijlocul stepei kazahe, degustat şi neputincios a trebuit să mă dau bătut şi să mă mulţumesc să îi servesc doar o privire plină de ură şi dezgust!

Am întrebat ici colo de cimitirul naval, dar nimeni nu ştia nimic despre el sau nu înţelegeau ce voiam pentru că nu ştiam cum se spune vas/vapor pe ruseşte. Unii care păreau să fi priceput ce caut îmi spuneau că cică nu este drum înspre acel loc şi trebuie mers 60 km pe fundul mării.. (de fapt, unde cândva era marea) cu maşină 4X4! Nu puteam rata acest loc! Dacă îl ratam nu mi-aş fi iertat-o o viaţă! Dacă l-aş fi ratat, mai vizitam încă o dată Kazahstanul doar pentru acest loc.. şi asta sigur ar fi costat mai mult.. decât un „taxi" până la acel loc... un „taxi" părea singura soluţie! Taxi între ghilimele, mai exact să plătesc un localnic.

M-am dus la singurul hotel din acest sat foarte urât (pentru că acesta e tristul adevăr) şi m-am informat cât m-ar costa să plătesc o maşină. De fapt, eram sigur că nu o să apelez la serviciile lor, dar ei vorbeau engleză şi voiam să aflu cum se numeşte locul pe ruseşte ca să pot, mai apoi, să negociez cu localnicii. Aşa am şi făcut! La hotel mi s-au cerut 100 dolari. Am făcut pe prostul punând întrebări până am aflat că locul e cunoscut între localnici sub numele de „cablisi carabâl". Am memorat acest nume şi am mers în piaţa centrală a satului şi am început să întreb de unul, de altul. Până la urmă am căzut la tocmeală cu un bătrânel ce urma să mă ducă cu un Uaz răblăgit, dar care era 4X4! Preţul: 60 dolari! HE HE!

Am ajuns la cimitir... şi tare m-am întristat... depresie maximă... singura atracţie turistică din satul lor, au tăiat-o bucăţi şi au dus-o la fier vechi. Nici nu voiam să îmi fac poză cu ce mai rămăsese... mai rămăsese foarte puţin dintr-un singur vas... şi ăla plin de grafitti-uri urâte. Deci, pentru mine, asta a fost o dramă!!! Eu iubesc epavele de vapoare... Aceste epave de vapoare fuseseră pe listă încă de la plecarea mea din ţară... erau în top doi! După Drumul Oaselor! Erau prioritare chiar şi Mongoliei! Planificasem că ajung la ele în 28 septembrie, reuşeam să ajung în 19 octombrie. Pentru că erau atât de importante, încă dinainte de plecare mi le „setasem" ca „reper", ca „milestone", ca bornă foarte importantă a „drumului" meu. Planificasem să ajung la ele, să dorm o noapte între ele şi să meditez! La plecare aveam unele întrebări. Nu voiam să mă grăbesc în a le găsi răspunsuri şi îmi spusesem că am timp de gândire şi timp de încercat toate răspunsurile posibile până ajung la aceste dragi epave ale mele! Îmi spusesem că răspunsurile vor fi acelea pe care le voi simţi între dragele de ele. Ironia face să nu fi găsit vase care să îmi dea „răspunsuri", pentru că tot „suprema ironie", între timp cam schimbase întrebările HA HA HA! Dezamăgit, dezamăgit, dar ştiam că mă găseam într-una din acele situaţii pe care, pur şi simplu, tre' să le accepţi! După cum spune vorba aia înţeleaptă: „Să ai puterea şi curajul să schimbi lucrurile ce pot fi schimbate şi să le accepţi pe cele care nu pot fi schimbate!" Aşa că, până la urmă, m-am tras în poză cu ce a mai rămas dintr-un singur vas:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Chiar dacă bătrânelul meu îmi spunea că e pescar şi cunoaşte bine locurile, l-am pus să mă mai plimbe pe fundul lacului şi să îmi mai caute epave... ha ha ha! A făcut-o pentru preţ de încă vreo 10 km. Epave nu am găsit, dar am găsit un cătun pe fundul lacului: ceea ce înseamnă că era posibil de făcut autostopul la cimitir... dacă cunoşteai locul şi aveai informaţiile necesare! Pentru că pe google maps nu apar cărările de pe fundul lacului! Ca să îmi mai aline supărarea, bătrânelul m-a dus şi până la malul mării. Pentru că îs copil prost, asta m-a înveselit pentru că ştiam că străinilor le e interzis să viziteze marea Aral, e interzis să ajungi pe malul acesteia! Aşa că m-am tras în poză în acest loc, cu fularul Barcelonei, dară că! Apoi m-am tras în poză şi pe fundul mării, de data asta cu tricoul Salvaţi Roşia Montană. Chiar şi cu fularul Barçei şi tricoul Salvaţi Roşia Montană, tot am ieşit trist...

Mesajul: “La Roşia Montană nu vrem un dezastru ecologic de dimensiunile celui de la Marea Aral!” Am vorbit despre dezastrul ecologic de la marea Aral unde am povestit de muzeul Karlag, dar mai sunt câteva aspecte de menţionat! Aralul a secat aproape complet! Deşertul rămas conţine pe lângă sare, foarte multe pesticide şi reziduuri de la experimentele armelor biologice ale sovieticilor! Da, pe una din insulele lacului Aral, a existat o bază militară sovietică cu acest scop! După ce ne-am întors de la cimitir, bătrânelul meu m-a dus la restaurantul din localitate (care era la cca 100 metri de

hotel, dar eu nu îl ginisem). Restaurantul se află în locul unde cândva era portul şi în curtea sa sunt trei vase îngrijite. Cu unul din ele m-am tras în poză:

Mai apoi, m-am întors la drumul principal împăcat că măcar am vizitat tot ce se putea vizita! M-am întors... mai plin de praf decât oricând altcândva în viaţa mea:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

M-am întors la drumul principal ca să o iau spre Aktau. Aktau e port la Marea Caspică şi, de aici, urma să trec în Azerbadjan. Pentru drumul Aralsk – Aktau, Google Maps îmi dăduse o rută prin Şarlac, dar toţi tiriştii cărora le-am cerut sfatul, mi-au zis să nu mă duc pe acolo că nu este drum, ci doar deşert! Aceste informaţii m-au făcut să îmi doresc să mă duc exact pe acolo pentru că mi-au aţâţat curiozitatea şi pofta de aventură!!! Totuşi, le-am cerut o hartă. Harta arăta că ruta dată de Google Maps era cu foarte puţin mai scurtă decât cea recomandată de tirişti şi că într-adevăr de o luam pe unde spusese nenea Gugăl... nu arăta deloc bine! Am ascultat de tirişti şi am luat-o pe Aktobe. Până la Aktobe am fost dus de un ditamai gipan Toyota! Tipul super, super amabil, îmi tot spunea că moldovenii şi kazahii îs fraţi în suferinţă datorită ruşilor! Apoi, îmi zicea că moldovenii îs români, eu fiind român îs moldovean, deci îs fratele lui! Aprobam totul cu mare drag! Apoi îmi spunea că el e kazah, adică e urmaş al nomazilor, spirit liber! Iar eu fiind nomad la propriu, mă face de două ori fratele lui! Mi-a dat să mânc pe săturate apoi, mi-a dat şi vodkă! Am vrut să refuz, dar nu a vrut să audă de aşa ceva! Trei shot-uri a trebuit să bag în cinstea dublei frăţii ce ne leagă! Le-am dat pe gât cu tot dragul! Doar încercam să fiu precaut şi să nu mi se repete experienţa avută cu băieţii ce mi-au dat să fumez.

La un moment dat pe maşina acestui tip, am scos telefonul şi încărcătorul de maşină şi l-am întrebat dacă e ok să îl pun la încărcat. Dară că a fost ok, dar tipul s-a distrat maxim să vadă că am încărcător de maşină pentru telefon! Chiar dacă am ascultat de tirişti şi am luat-o pe ruta Aktobe, după acest Aktobe, drumul a devenit rău! Rău pentru cca 250 km! Rău până la Baiganii... Pentru că după Baiganii a devenit dezastruos! Impracticabil sau, pur şi simplu, LIPSĂ! NEVOIE! „Daroga nietu!" cum mă avertizaseră toţi cei care încercau să mă convingă să iau trenul! Daroga = drum. Deci ... Mongolia partea a doua!!! Sau Mongolia se întoarce şi din cornu-i sună!!! Doar că de data asta pustiul/deşertul/stepa... erau mult mai mari! Nu tu iurte primitoare ca în Mongolia, iar toţi cei care m-au luat după Aktobe au fost neprietenoşi şi mă luau cu probleme existenţiale gen: nu am viaţă serioasă că umblu aşa hai hui, ce fel de om îs eu.. etc! După Baiganii, am stat 26 de ore! Magazin nu! Restaurant nu! Aveam un Snikers, o banană, ceva biscuiţi şi apă! Asta am mâncat în 48 ore!

Am dormit acolo o noapte. A doua zi au trecut 10 maşini ce nu m-au luat! Până la ora 13:00 au trecut 10 maşini... Îmi făceam deja griji pentru că se făcuse ora 14:00, ora 15:00, ora 16:00, ora 17:00, ora 18:00 .. şi nu mai trecuse nici o maşină de la ora 13:00!!! Nu trecea nici o maşină, dar culmea ironiei pe calea ferată ce era la cca 5 km de mine treceau minim două trenuri pe oră! Majoritatea marfare! Eu (nebunul satului) ca să îmi fac curaj şi pentru că îs dus cu pluta, în loc să rămân aproape de sat, mă tot îndepărtam de el spunându-mi că tre' să gândesc pozitiv! Chiar dacă acest gândit pozitiv presupunea un risc mareeee! Mai beam puţin din apa care se tot împuţina şi mai trăgeam 1-2 km de rucsac! Aşa am mers vreo 6 km în ziua aia!

Deci, în Mongolia a fost nasol de tot, dar măcar erau oameni primitori în zona în care mi-a fost cel mai greu! Aici, însă, a fost mai înfricoşăţor! Mai naşpa! Pe lângă oamenii neprimitori, hrana şi apa puţine ce le mai aveam, pe lângă pustiul desprins dintr-un film de groază (în Mongolia măcar ai peisaj frumos peste tot!!! Dar măcar n-am avut ţânţari ca în Mongolia!) ... mai bătea un vânt... DE ÎMI VENEA SĂ PLÂNG! Criminal! M-a stors de toată energia.. care oricum era puţină! Deci, cum te poate obosi vântul... un vânt serios în care să stai preţ de vreo 10 ore! Nu ştiu ce altceva te mai poate obosi în aşa hal! De nu era vântul ăsta, sigur mă agăţam de un marfar şi nu mai stăteam eu după maşini! Pe lângă vânt, mai punem şi restul „constantelor" şi avem un scenariu naşşşpaaa!!! Deci, eram ca într-un film de groază... totul încerca să mă deprime! Eu însă refuzam să îmi fac griji! Îmi ziceam că de mă panichez, sigur nu îmbunătăţesc situaţia!!! Îmi spuneam că a fi cumva! Tot timpul a fost! Îmi spuneam că ştiu că într-o zi tot mi s-a termina norocul şi oi mierli-o, dar asta nu mă speria! Adică, oricum, toţi o mierlim egzact atunci când trăbă!

Apusese soarele, se însera... şi veneau nişte luminiţe.. wow.. maşină! După cca. 6 ore în care nu trecuse nici una! A trecut pe lângă mine şi nu a oprit... mai mult ca sigur a văzut în oglinzi că m-am lăsat grămadă neputincios pe rucsac... pentru că a oprit şi a dat înapoi! M-a luat! Mi-a zis că e grăbit de aia nu oprise în primă fază. M-a întrebat ce e cu mine pe acolo, de unde am căzut în pustietatea aia? De pe Lună? Când a auzit de cât timp stau pe acolo, a scos un castron cu mâncare. A zis „sala" şi „luc". Sala nu ştiam ce e, luc ştiam că e ceapă! DA! AŢI GHICIT DIN PRIMA!!! Slănină! M-a întrebat dacă e ok, dacă halesc aşa ceva... i-am zis că asta e „mâncare tradiţională" în

Transilvania! I-aş fi zis Ardeal, dar nu ştia ce e ăla! Am râs şi am mâncat pită cu slănină şi cu ceapă de am crăpat! Apoi i-am cerut apă, că între timp mi se terminase apa şi pe deasupra slănina era şi foarte sărată! Am băut multă apă! Aproape 2 litri! Tipu' mă tot întreba dacă să oprească, dacă nu îmi tre' să mă piş. Nu îmi trebuia! Bag de samă că am fost dezhidratat serios!

A condus ca nebunul până la 3 dimineaţa!!! Raliu cu rablă de Kamaz prin stepă!!! Nu tu drum! NIMIC! La sfârşit, mi-a zis să scriu pe facebook că am făcut raliu de o manieră mult mai vero decât raliul Paris – Dakar! Şi, într-adevăr, aşa a fost! La 03:00, ne-am oprit şi am dormit preţ de 4 ore după care am continuat până la 11:00! În total am făcut cca 250 km... până am dat de drumul Atârau – Aktau! Asfalt! Era 22 octombrie! Împlineam patru luni de când eram pe drum! Fabuloasă serbare mi-a oferit Drumul!

Rupt de oboseală după o zi stată într-un vânt năpraznic şi după multe ore de legănat şi sărit în toate direcţiile în raliul kazah.. raliu pe o rablă de Kamaz... l-am rugat să oprească pentru că eu o să pun cortul şi o să dorm! M-ar fi dus până la Aktau, dar eram prea rupt de obosit şi grabă oricum nu era pentru că nu puteam intra în Azerbadjan înainte de 25 octombrie! După Mongolia şi Drumul Oaselor/Urşilor, nu credeam că mai pot da de drum la fel de rău! Nu credeam că mai pot exista drumuri la fel de rele! De fapt, şi mai rele! Ei bine, există! Sigur or mai fi existând şi altele!

Mongolia a fost mai dificilă pentru că distracţia a durat cinci zile, dar stepa kazahă a fost cea mai înfricoşătoare!!! Mult mai înfricoşătoare decât partea de Sahara ce am văzut-o eu! În Mongolia ai peisajul ăla divin.. aia e un fel de terapie, te calmează cumva... uşurează situaţia. Dar stepa, vântul şi un drum pe care să nu treacă nici o maşină timp de şase ore te fac să te caci pe tine!!! La propriu, nu la figurat! Iar drumul a fost cel puţin la fel de rău ca cele mai rele drumuri din Mongolia! De fapt, a fost mai rău pe anumite zone. Tot legat de stepă, vreau să spun că e greu de surprins în poze! Mongolia e fainâ, trânteşti poze faine cu dumneaei,' dar stepa tre' să o simţi! Şi de apuci să o simţi îţi intră până în măduva oaselor, la fel ca vântul ei şi ca groaza de pustietatea ei absolută! La asta nu mă aşteptam din partea Kazahstanului! Mi-a făcut schema! Mi-a dat, parşiva! Ca pe Târgu' Ocna!

Am pus cortul în stepă şi am dormit în apropierea unui restaurant. După câteva ore de somn, m-am trezit, am intrat în restaurant, iar în timp ce am halit un borş şi am sorbit o Cola de 1 litru, am scris la povestea Kazahstanului până am ajuns la zi cu ea. Pe la 02:00 noaptea, am terminat de scris, am ieşit din restaurant şi am pus iar cortul în apropierea lui, dar de data asta şi în apropierea unei cămile! Gagica dormea şi ea acolo. Cămilele dorm în picioare ca suratele lor, caii.

A doua zi am luat-o spre Aktau. Am ajuns în Aktau noaptea pe la 23:00 şi am intrat în oraş pentru că voiam să mă dau pe net. Îmi spuneam că e un orăşel mic, iar apoi ies din el la pas şi pun cortul undeva pe câmp. Camionul ce m-a adus la Aktau, m-a lăsat undeva chiar la intrare, de acolo am fost luat de un cuplu de vreo 50 de ani, nişte gagii foarte amabili ce m-au dus până în faţa unui internet cafe. Nu înţeleseseră că, de fapt, eu vreau cafenea ce are wi-fi, nu internet cafe, dar dată fiind ora (se făcuse deja 0:00), am fost mulţumit şi aşa! M-am dat pe net până la 02:00 când a închis net

cafe-ul, iar apoi găseşte loc de trântit hotelu', frate! Oraşul e mare! Cam cât Clujul! Să fi ieşit din el la pas presupunea un efort mareeee! Aşa că m-am tot plimbat ca să găsesc un loc mai retras unde să pot pune cortul în oraş! Era prima oară când îmi puneam cortul într-un oraş! Da... am găsit un părculeţ cu o alee mai retrasă mascată de nişte boscheţi înalţi şi am pus cortul în spatele acestora... şi am dormit ca un porc în cucuruz până a doua zi la 09:30!

Dimineaţă m-am trezit şi primul lucru mi-am luat ceva de halit: mi-am luat nişte plăcinte ... tipa m-a întrebat cu ce să fie şi când i-am zis „nu ştiu" a râs. Apoi când i-am explicat că plăcintele pot să fie cu orice şi cu di tătie că io oricum nu pricep ce scrie acolo, a râs şi mai bine! După ce am halit plăcintele (care spre bucuria mea s-au nimerit să fie cu carne) am mers de mi-am printat viza azeră (electronică), iar apoi am parcat pentru vreo opt ore într-o cafenea ca să beau o Coca Cola, HA HA HA!!! Şi, bineînţeles, să lucrez pe blog. Eram din nou la zi cu blogul! După trei luni jumate!

Seara am mers în port. Autobuze spre port nu sunt aşa că a trebuit să iau taxi. Taxiul mi-a luat cca 22 lei. Ajuns în port, mi-au zis că biletele se vând în oraş....

-Să mori tu!!!??? Şi tu ai impresia că eu mă întorc în oraş şi dau 10 euro dus întors pe taxi numa' pentru că voi sunteţi retarzi?

I-am propus tipei să îi dau ei un „ciubuc" şi să ies şi eu mai ieftin „că îs de la casa de copii, mâncaţi-aş gura ta". Cică nu se poate! Ei, tu, da' noi? Nu poţi tu! Putem noi! Am ieşit din port şi mă plimbam printre tirurile ce aşteptau să fie urcate pe vapor. Oricum eu nu aveam de gând să cumpăr bilet pentru vapor! Trebuia să mă combin eu cumva! Ştiam din experienţă (vezi Primele călătorii – Călătoria a doua) că în anumite situaţii pot fi tot felul de reguli pe care dacă le ştii, treci moca pe mare! De exemplu, între Franţa şi UK dacă eşti luat la ocazie de un tir a cărui companie plăteşte asigurare şi pentru şofer şi pentru pasagerul din dreapta (însoţitorul acestuia), nu mai plăteşti tu plimbărica de pe Canalul Mânecii! Deci, trebuia să intru în vorbă cu tiriştii şi să încerc; să văd ce şi cum. Nici un tirist nu era în camion, aşa că m-am tot plimbat până am ginit bomba de crâşmă în care stăteau toţi la taclale. Am intrat, le-am povestit ce şi cum şi mi-au zis că nu este nicio posibilitate să mă pot combina pentru că atât de al dracu' e statu' azer (şi ştim că e al dracu' pentru că am văzut cât de greu i-am obţinut viza!)... încât chiar şi ei trebuie să îşi ia bilet! WTF? Compania plăteşte pentru tir şi plăteşte mult, iar tiristul mai trebuie să îşi ia şi el bilet? Nu am mai auzit de aşa ceva! Întreb:

-Şi cât costă biletul?

-Sto dvaţâti dolarov! (120 dolari americani!!!)

-Cât??? Hai că poate am uitat să număr pe ruseşte, zi-mi pe engleză! Tipul era turc şi o rupea şi pe engleză.

-Handrid tuenti american dolar! Asta să o mai traduc? HA HA HA!!! 120!!! Şi îmi arată biletul lui şi chitanţa!

-Iar biletul chiar poate fi luat numai din oraş după cum mi-a zis tipa aia de la ghişeu?

-Da! Dar sunt taxiuri, no problem!

-Să mori tu?! HA HA HA! No, Azerbaigianu' lu' peşte… 120 dolari… luam cu ei o viză! Ata ete!

După ce am văzut cum stă situaţia şi am decis să-mi iau biletul a doua zi dimineaţă din oraş cu scorul correct, un tirist georgian mai în vârstă mi-a zis că pot dormi noaptea aia la el în tir. Mă mai invitase un turc să dorm la el în tir, dar ăla nu îmi inspira încredere! Nu ştiu de ce mie întotdeauna limbajul trupului turcilor îmi spune că tipii flirtează cu mine şi că îs bisexuali… O să ajung în Turcia şi o să văd! Poate doar mi se pare! Totuşi, înainte să mă culc, i-am explicat doamnei de la bar (o tipă din Daghestan pe nume Asia) că am nevoie să îmi spăl copitele şi să schimb şosetele… şi dacă s-ar putea să îmi spăl şi curul şi restul părţilor intime ar fi blanăăăă! Mi-a zis:

-Da! Cum să nu!

-WOW ce fain! Şi unde e duşul?

-Hai cu mine! M-a dus în curte şi mi-a arătat „butoiul" mare cu apă şi lighianul de mai jos:

Eram murdar, mă băieţi! Şi voi ştiţi că eşti murdar cu adevărat când ţi se lipesc boxerii de coaie! HA HA HA! Aşa că am pus apă în lighian şi spălat cur şi restu' organelor intime pe un friguţ de vreo 5 grade Celsius! Vă daţi seama ce micuţ s-a făcut ditamai Zeus-u'-mi!? Atât de mic că îl pierdeam între floci şi trebuia să îl caut cu lanterna! Dar a meritat!!! Senzaţia de după... mă simţeam aşa „curat" ca o virgină! Ca uleiul de măsline extra virgin! Am dormit noaptea aia în tir, a doua zi am mers după bilet, a doua noapte a ajuns şi vaporul (prinsese furtună şi a întârziat bine). De pe vapor a coborât un şofer moldovean! L-am auzit vorbind româneşte la telefon! Ştiam cu cine vorbeşte la telefon! Am mers la el şi i-am zis:

-Salută-l pe Felix!

El a răspuns:

-AAA! Tu eşti nebunu' cu autostopu'?

Cu Felix vorbisem pe facebook, a văzut că mă apropii de Aktau (unde el lucrează), dar în zilele în care eu am fost în Aktau, el era plecat din localitate. El îmi povestise de şoferul moldovean care trebuia să ajungă în Aktau. Numele şoferului moldovean l-am uitat, dar erau egzact 3 luni şi 15 zile de când nu mai vorbisem cu nimeni româneşte! Din 10 iulie, nu o mai făcusem! Nici pe skype, nici pe telefon! Cu dragu' şi nebunu' de Radu Păltineanu am vorbit ultima oară româneşte!

....cât e de plăcut să vorbeşti româneşte.. parcă săruţi!!!!!!!! De asemenea e super fain să am iar laptop-ul meu pe care să am diacritice şi să pot scrie cu diacritice!!! Şi ăsta e tot un fel de orgasm! Măcar cu diacritice să scriu că, în rest, fac tot mai multe greşeli şi dezacorduri, uit încetuţ limba română şi, probabil, asta e normal. Oricum nu am fost foarte bun în tainele limbii române niciodată, parţial datorită faptului că am făcut gramatică doar până în a opta (anul 2000 – deci, de 13 ani relaţia mea cu gramatica s-a sfârşit). Totuşi, în general, eram al doilea la gramatică, după Csiri Diana. Am avut o profă de română în generală... dna Erdei, foarte bună! Scotea tot untu' din noi! Totuşi o şcoală generală din Valea lui Mihai, nu vă aşteptaţi să fi avut nu ştiu ce nivel!

WOW! Ziceam câteva rânduri mai sus că uit încetuţ limba română... iar imediat după asta am scris în felul următor: „relaţia mi-a cu gramatica"!!! Deci, greşeala asta atât de ciudată spune multe!!! Spune multe despre cum e dat peste cap creierul când trebuie să vorbească mai multe limbi şi când nu mai vorbeşte o anumită limbă de mult timp! Nu îmi puteţi spune că această greşeală e ortografică, gramaticală sau mama-naibii-mai-ştie de care altă rasă! Dacă mă încurcam de o altă manieră, se putea spune că nu cunosc regulile gramaticale, etc! Dar când în loc de „relaţia mea" scrii „relaţia mi-a", eu zic că nu mai e nimic de adăugat şi că, toţi ăia „frichii" ce se iau de greşelilele mele gramaticale, să se apuce să facă pe pielea curului propriu următorul studiu: cum îţi sunt afectate conexiile creierului în ceea ce priveşte gramatica când o iei de bolund prin taigaua siberiană, prin deşertul mongol, prin stepa kazahă, etc şi nu îţi mai vorbeşti limba luni de zile! Cât de uşor judecăm adesea fără să fim în deplină cunoştiinţă de cauză! Unde să mai pui că până să am laptop când scăpam la un

calculator câteva minute, tot ce conta era să scriu cât mai multe din aventurile avute ca să nu le uit şi ca să ştie lumea ce mai fac... fix în cur mă durea de gramatică!

Dna Erdei era spaima şcolii generale din Valea lui Mihai. Cei mai mulţi îşi amintesc doar cu ură şi dezgust de ea pentru că i-a cam terorizat pe toţi şi era prea „doamna de fier"; nu simţeai din partea ei nici un fel de căldură didactică sau drag faţă de elevi! Dacă reţin bine, a avut o viaţă destul de grea... i-a murit soţul destul de tânăr, iar singurul copil a înnebunit. Deci, ea era un foarte bun antrenor de limba română! Eu cred că îs singurul care îşi aminteşte cu drag de ea! De ce? La începutul poveştii Kazahstanului spuneam că Lucian mi-a recomandat romane de aventuri în copilărie, dar primul roman (Insula misterioasă a lui Jules Verne) l-am citit din cauza fricii ce o purtam doamnei Erdei în clasa a cincea! Apoi, nu m-au mai putut opri ăştia! Disperam bibliotecarele, furam cărţi din biblioteci, etc, he he he! Pe blog, la „Jurnal de prostii din liceu" la ora de franceză, puteţi citi o „păţanie": aveam lucrare de control la franceză, dar eu citeam nesătul ultimele pagini ale Omului cu masca de fier! Deci, doamnei Erdei şi lui Lucian le sunt dator cât trăiesc că mi-au pus pe tavă pasiunea de a citi! Aşa că eu, unul, îmi pot aminti de doamna Erdei doar cu mare drag! Dna Erdei nu era prea corectă la note, favoriza clar pe anumiţi colegi! Dacă în clasa a cincea eram mic şi neştiutor şi îi purtam frică, în a opta am ajuns atât de „călit" încât făceam „haos" cu cea mai mare indiferenţă şi la orele ei! Ţin minte că în a opta, la una din ore, am deschis manualul la jumătate, l-am pus pe mijlocul băncii şi cu Şereş (colegul de bancă) am prins amândoi cu gura de câte o jumătate şi am început să tragem de el cu dinţii ca nişte pitbuli turbaţi! Câştiga ăla ce rupea mai mult din manual! Ne-a văzut, iar pe Şereş l-a ascultat ca să îl îmbucure cu un 4, dar pe mine, neputincioasă, m-a scos din clasă... era o victorie uriaşă! La orele dumneaei lumea nu făcea prostii pentru că erau ascultaţi şi se alegeau cu note foarte mici, asta era arma ei. Însă, în cazul meu, arma asta nu funcţiona pentru că repetenet nu avea cum să mă lase dat fiind că eram între cei mai buni din clasă, iar de medie chiar nu îmi păsa!

Doamna Erdei era alergică la praf aşa că, adesea, chiar înainte să înceapă orele dumneaei mâzgăleam tabla la greu cu multă cretă (creta se ţine de-a latu', sigur cunoaşteţi acest detaliu tehnic) ca apoi să o şterg violent şi rapid cu bureletele uscat ...HA HA HA! NOR DE PRAF! IA DE AICI! Nu o consideram corectă în anumite aspecte (după cum am menţionat mai sus) aşa că nu aveam nici un fel de regret, mi se părea că ceea ce fac e corect şi regulamentar! Dacă reţin bine, la materia limba română din a cincea până în a opta, nu a avut nimeni media 10 pe nici un trimestru (în a5a şi a6a am avut trimestre) sau semestru. doar eu: trimestrul 2, clasa a5a! În a opta, semestrul doi, Csiri Diana a avut 4 de zece şi urma teza. Ea era foarte bună la gramatică, dar nu îi plăcea de fel literatura. Fiind fată cuminte şi atât de bună la gramatică, îi era dragă dnei Erdei, iar dânsa a vrut să o facă cu media 10, aşa că a ascultat-o doar din gramatică tot semestrul (acei 4 de 10). Bag samă că Dianei nu îi păsa de medie, aşa că în teză, la partea de literatură nu a scris nimic şi a luat 6.

No! Să ne întoracem în port! Unde am stat toată noaptea până au descărcat ăştia vaporul! Am urcat pe vas pe la 07:00 dimineaţa, dar am pornit doar pe la 15:00 după ce au terminat de încărcat vaporul! Trebuie menţionat că acest vas e unul „marfar"! Nu are orar fix! Se plimbă non stop

între Baku şi Aktau! Dacă e furtună întârzie cât timp durează furtuna, mai durează mult şi încărcatu' şi descărcatu' şi controalele vamale! Deci, vasul ăsta nu are cum să aibe un orar! Tre' să stai în port până vine! Gugălisem să aflu informaţii despre el şi dădusem de un blog al unui civilizat european ce era foarte indignat că nu există un orar! Mai bine ar fi fost indignat de ignoranţa lui şi de faptul că nu s-a sinchisit să afle motivele şi să înţeleagă situaţia!

No, tu Dana, măi Lucian, cam aşa am boschetat eu prin Kazahstan, şi tare mi-a plăcut! Nu ştiu cum se simte ţiganul în şatra, căruţa, cortul lui... cei mai mulţi dintre ei nu aleg modul ăsta de viaţă, ci, pur şi simplu, nu au alte posibilităţi! Ei bine, eu nu ştiu dacă la ţigan îi place în cortul lui, dar mie îmi place maxim în cortul meu (intitulat foarte sugestiv Hotel Şanţ, după cum bine ştiţi)! Îmi iubesc cortul, ruscacul şi modul de viaţă ca pe mine însumi! 8350 km am făcut în Kazahstan, ajungând la un total de 121 650 km ca şi om dependent de drum!

Nesfârşita stepă kazahă:

La urmă, câteva poze, impresii, curiozităţi şi chestii despre kazahi:

Pe lângă şaşlâc, în Kazahstan, curdacul e "a doua cea mai tradiţională haleală". Am mai halit şi de ăsta, e tare bun şi el, tare mişto gătit: carne de miel pe os, o mânci ca ciobenu' de îţi lingi deştele!

Limba le e aproape identică cu găgăuza şi seamănă, în primul rând, cu turca pentru că e limbă turcică! Îs situaţi în Asia centrală limba le sună puţin şi a mongolă şi foarte puţin şi a chineză! Ei o să îţi zică că limba lor nu seamănă deloc cu mongola sau cu chineza, dar îţi zic eu că sună mult mai mult a mongolă şi chineză decât a engleză, spaniolă sau orice alte limbi au mai auzit urechile mele nespălate de când le port sub căciulă!

Nu îşi cunosc nici kazahii ţara! La fel ca moldovenii sau ucrainienii, nu au habar câţi km îs din oraşul lor până la următorul oraş mare (într-o direcţie dată).

Kazahii îs musulmani, dar nu îs religioşi deloc! Curge vodka pe gâtlejurile lor într-o veselie! Doar în apropiere de Aktau am văzut două femei îmbrăcate tradiţional. No, că sovietizarea are şi aspecte pozitive! Cum îmi spunea Dimitri pe Drumul Oaselor/Urşilor: „Noi am fost parte din URSS, nu suntem religioşi!" Nu este doar vodka în Kazahstan, este şi prostituţie în zonele unde sunt tirişti.

Poliţiştii kazahi îs cei mai greţoşi şi libidinoşi gabori pe care i-am văzut io până amu! Te opresc doar ca să le dai bani! Şi şoferii se conformează!!! No, prostituţia ce o practică ei e cea mai greţoasă prostituţie!!! Cerşetoria cea mai împuţită! Hoţia cea mai josnică! Vai, ce le-aş mai crăpa capetele...

Ce e foarte, foarte, foarte naşpa în Kazahstan e că în timp ce conduc, toţi aruncă gunoaiele pe marginea drumului... absolut toţi! Indiferent că e tirist sau că e injinier şi conduce v-un gipan ... no, şi la ăştia le-aş crăpa capetele!

Muzica tradiţională kazahă e fainã! Chiar fainã! Spre deosebire de cea mongolă care ştiţi că mi-a mâncat zilele, provocat vomă şi bruiat, virusat şi nenorocit creierul!

Atât Mongolia, cât şi Kazahstan, sunt două experienţe unice! Dacă ai de ales între ele, eu zic că ar trebui să alegi Mongolia pentru e mai fancy, te poţi lăuda că ai fost în Mongolia, etc. Despre Kazahstan foarte puţini ştiu câte ceva. Mie, Kazahstan, mi-a plăcut mult mai mult! Deci nah, ar trebui să alegi Kazahstan. Totuşi aceste două ţări îs atât de diferite încât nu ai cum să alegi între ele, ideal ar fi să le vezi pe ambele! Eu vreau doar să concluzionez aici, nu să fac comparaţii!

Unii dintre kazahi îs curioşi într-un mod nesimţit şi retard când vine vorba de pozele tale! De te văd cu aparatul foto sau cu laptopul deschis la poze, se grămădesc şi se hoalbă cu o nesimţire

puturoasă şi întreabă cine e aia/ăla etc! Pe mine asta mă enervează la culme aşa că, le răspund cu întârziere şi împreună cu un oftat, care să arete că îs deranjat.

Tot legat de mentalităţi... chiar dacă kazah înseamnă spirit liber, iar strămoşii lor au fost poate cei mai faini nomazi din istorie, ei când aud de povestea mea cei mai mulţi reacţionează de modul: că îs terchea berchea, că îs neserios, că ce viaţă e aia. Deci, aceleaşi căcaturi de mentalităţi ca la românii noşti docţi şi cu atitudine, ăia de au crescut cu vaca la păscut şi ştiu doar să adune bani ca să îşi facă vila cea mai înaltă în sat şi să îşi cumpere maşină bengoasă pentru pus sub cur! Îmi spun: “Eşti în est... la ce te aştepţi, măi ficior!?” Şi unii dintre ăştia ce reacţionează aşa, mă întreabă cu câţi bani am pornit la mine, câţi bani am etc. Le râd în faţă şi îi întreb:

-Eu te-am întrebat pe tine câţi bani ai?

Unii tâmpiţi se găsească mă întreabă în continuare:

-Păi, dacă ai bani, nu ţi frică că mergând aşa cu autostopul o să fi jefuit?

-Tu m-ai jefui? Atunci de ce să îmi fie frică? Chiar dacă ai încerca să mă jefuieşti, m-aş opune cât aş putea, măcar te-aş muşca de faţă sau de gât! Iar de mai jefui, nu ai prea avea ce să îmi iei în afară de aparatu’ ăsta foto care face 50 euro (nu le zic că în rucsac am laptop), iar bani nu prea am!

-A! Deci nu ai bani!?

Şi râd pentru că eram sigur că în curiozitatea lor retard, ei tot ar fi vrut să afle răspunsul, iar eu le-am dat "un răspuns" voit, dar de aşa o manieră încât să le las impresia că eu nu am vrut să le-o zic, ci ei îs deştepţi că au aflat! Îs enervanţi, dar modul lor enervant de a fi, vine la pachet cu descoperitul ăsta al meu! E foarte fain când vreun antropolog merge în vreo junglă şi reuşeşte să se infiltreze şi integreze într-un trib pentru a le descoperi şi studia modul de viaţă, dar fiţi siguri că la pachet cu chestia asta interesantă vin multe căcaturi! E la fel şi cu autostopul! Adică îmi place, îl iubesc, o să îl practic mult şi bine pentru că am învăţat enorm de multe de la el şi de la fiecare popor la care m-a dus. Sigur mai am multe de învăţat şi de la celelalte popoare la care mă va duce, dar tre’ să accept şi să deal şi with shit! Dansând cu căcatul!

În Kazahstan când faci autostop, înainte de a te urca în maşină trebuie să întrebi dacă te iau fără bani: “besplatna?”. Te refuză puţini, dar tre’ întrebat!

Nu am găsit români, că plănuiam să îi vizitez pe cei din Kârgâzstan.

Unul ştia de camioanele româneşti Roman, am uitat care.

Au cimitirele pe marginea drumului, indiferent că îs cimitire musulmane sau creştine. Se zice că nu e bine să le faci poze, pentru că aduce ghinion.

Notasem în jurnal că un kazah mi-a zis că autostop = romantic travel, nu mai ţin minte care.

Lângă Caragandî am văzut Arcelor Mital.

Mulţi mă întreabă dacă îs orfan, apoi, după ce le spun că nu sunt, mă întreabă dacă părinţii ştiu că am plecat de acasă, aşa că îi întreb: "Nu te supăra, dar câţi ani îmi dai?" Mi se dau chiar şi 18!!! Maxim 25! Când aud că am 28, puţini mă cred!

Mulţi kazahi mă întreabă ce populaţie are România, ei fiind foarte puţini: 16 milioane la 2,7 milioane km pătraţi!

Chinezii îşi aduc gazul din Turkmenistan şi trec cu „ţeava" şi prin Kazahstan... vreau să spun că e imensă ţeava asta!!! Cca 2 metri diametru!

În Kazahstan am auzit în 3 locuri manele! Reţin că una dintre ele era "De ce mă minţi".

Avem muzică fainã, am auzit-o peste tot! Nu mă refer la manele aici! Dar muzică maghiară, nemţească, scandinavă nu am auzit!

Povesteam cu un amic pe facebook şi m-a întrebat pe ce meleaguri bântui. I-am zis că sunt în Kazahstan, aşa că, râzând, mi-a zis: "Deportatule!!! Ştii că ţara asta era locul unde Stalin i-a trimis pe cei mai mulţi?"

Iar la urmă, o treabă amuzantă: numele kazah al oraşului Uralsk este „Oral"!

IX)AZERBAIGIAN

Sergiule tată, hai să povestim!

De fapt, să facem onorurile şi să te prezint lumii, să ştie cu cine au onoarea! Sergiu mi fost coleg de la carto, faculta de geogra. Cu el am făcut practice... practici din alea epice cum numa la geogra se fac! Băut până la 5 dimineaţa, la 5 dimineaţa venit idee genială de a „colinda" toate camerele! Numa' ce trecuse Paştele, dar nu conta! Colindat în special camere profi, camere fete şi camerele a doi colegi ce ne erau „dragi" de un mod mai special. Unul din ăştia doi, tot timpul era pe lângă profi, aşa că, noi, restul am început să îi cântăm precum în galerie la „U": <Pupă-ne în cur şi pe noi! Şi pe noi! Şi pe no-ooi!> BIS! Râdeau şi profii! Şi profii pricepeau, el nu!

Incidente: doar un geam spart şi un casetofon zburător! Geamul? Termopan! Nu de lemn precum calul! Geamul uşii camerei fetelor! Cum se sparge un geam în timpul unei colinzi? Păi, nu eram siguri dacă urletele cântatului nost le trezesc pe prinţese, aşa că „băteam ritmul"... cu pumnii şi picioarele! În aşa hal că am spart un geam termopan! Cel mai „motivaţi" am „bătut ritmul" în uşa camerei profilor... dar nu voia să „cedeze" nicicum... şi jur că ne-am străduit!!!! Se „crăcăna" prăpădita de uşă câte 7-8 centimetri atât în colţul de sus cât şi în colţul de jos! Că la mijloc era încuiată! Ne mirăm că nu a ieşit din perete!!! Casetofonul? Nu putem da detalii! La fel cum nu putem da detalii nici despre colegul ce a făcut caca în cabina de duş! De comă a fost că „a sărit" materialu' din el de era împrăştiat pe geamurile cabinei până la un metru înălţime! Cred că e singuru' student care a luat 4 pentru practică în toată istoria facultăţii de geogra! Restul am luat toţi 10!

A aflat şi decanul, a venit şi în inspecţie... de mai ţin bine minte! Pentru că eu chiar am fost rupt de beat! De fapt, eu am ajuns beat la Baru' Mare! Am coborât de-a dura pe scări din autobus! Unele petreceri ştii că o să fie super mortale de cum încep! Începutul „proroceşte"! ŞI DA! Eram şi bursier în acelaşi timp! Vă e clar că n-am fost bursierul tocilar! Vă e la fel de clar că bursieri care să bea la fel ca mine şi să fie la fel de săriţi, au mai fost foarte puţini!

Apoi multe ieşiri cu Sergiu a meu! Unde? La teatru, dară că! V-aţi prins din prima! HA HA HA!!! Noi ieşim la chestii mai elevate măi copii, beri şi alea alea! Ieşind cu Sergiu, m-am apucat, dar m-am şi lăsat de stand up comedy! E suficientă introducerea asta ca să vă prindeţi că din Azerbaigian o să „transmit" cu o lejeritate mai „pronunţată"!

Bun Sergiule, am luat-o spre Azerbaigianu-ţi pe mare, din Aktau (Kazahstan) cu vasul ăsta:

Traseul a fost ăsta:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

AAA, dacă se pronunţă Azerbaigian, eu aşe îi zâc! Revenim, pe vapor, pe Marea Caspică. Îndreptându-mă spre Azerbaigian, am avut timp să îmi ordonez şi cropuiesc toate pozele, mai ales alea vechi (analogice, scanate). Văzând filmul vieţii mele în poze, am realizat oţârucă mai bine cât îs de sărit! Văzând poze de la chefuri de acu 5-10 ani am realizat că mă distram de o manieră destul de ...”ciobănească”, uneori! E bine să îţi confrunţi trecutul şi recunoşti punctele slabe! Nu regret nimic! Aşa m-a făcut mama natură! Un pic cioban! Mă iubesc aşa cum sunt şi încet, încet fac tot ce pot să mă cizelez unde cred eu că e cazul! Însă la o anumită „fineţe” (cum îi spune înţeleptul MGA), nu o să renunţ niciodată! E tot ce am! E farmecul vieţii mele! Ca Rapid pentru Copos HA HA HA!!! Tot uitându-mă printre toate pozele, am ajuns la concluzia că pe toată Terra, în toată istoria au existat puţini copii la fel de frumoşi ca faina viţică de sormea! Şi puţini la fel de draci ca mine!

După ce am terminat de făcut ordine între poze, am ajuns la scrisori. Am citit scrisori şi conversaţii (pe mess) ce le scrisesem cu o tipă. A fost super fain şi super amuzant să văd ce probleme existenţiale aveam la o anumită vârstă! A fost funny şi să realizez că tipa chiar dacă era (şi e) cu 5 ani mai tânără decât mine era mult mai cu picioarele pe Terra, mai matură, mai coerentă şi mai raţională decât mine! DIN NOU: e bine să îţi confrunţi trecutul şi să recunoşti unde ai greşit sau unde ai fi putut „da randament mai bun”! E bine să îţi recunoşti slăbiciunile, viciile etc! În anumite situaţii, te poţi vedea obiectiv doar după ani buni! De cele mai multe ori, e nevoie de mult timp pentru a te vedea exact aşa cum eşti! Cea mai grea sarcină sub soare e să ne cunoaştem pe noi înşine! Iar vizavi de tipa de mai sus, tot timpul am zis că am învăţat enorm de multe lângă ea, de la ea! La femei întotdeauna am preţuit inteligenţa mai mult decât trebuia, măi Sergiu! HE HE HE! Dar tu ştii că am

preţuit şi preţuiesc şi alte chestii la femei! Tu ştii de ce zic eu că am preţuit inteligenţa mai mult decât trebuia! Corect?! Prea multă inteligenţă complică aiurea viaţa! Totuşi bine am făcut.. am avut de învăţat enorm de mult de la toate trei tipe care au însemnat ceva pentru mine.

Mă Sergiu, după ce am citit scrisori şi conversaţii avute cu tipe, am citit... tot scrisori şi tot de dragoste! Un alt tip de dragoste! Am găsit nişte scrisori de care uitasem! Scrisori scrise celui mai bun prieten pe vremea când eram student Erasmus în Glasgow şi nu aveam bani nici să mă cac în centru, darămite să îl sun pe Mez, deci îi scriam scrisori! Ca bunicu' de pe front! HA HA HA! A fost aşa o maximă plăcere să le recitesc.... am râs de AM CRĂPAT!!!! Conţin limbaj foarte, foarte vulgar!!! DIVIN DE VULGAR!!! Cu cei mai eleganţi băieţi îmi exprim dragul înjurându-i. Staţi calmi că şi ei fac la fel! Cu cât îl înjur mai urât, cu atât ţin mai mult la el! Înjuratul e o artă!!! Vodka-bularul nostru conţine mult mai multe înjurături decât vă poate duce mintea pe unii din voi pentru că noi ducem arta înjuratului la cele mai sublime culmi!

....eu abia aştept (şi sunt sigur că o să văd) în câţiva ani statui ridicate băieţilor de la Paraziţii şi BUG Mafia! Nu subscriu la misoginia şi homofobia lor, dar sunt mai poeţi decât Eminescu! Şi influenţa ce au avut-o ei asupra generaţiei noastre voi poate nu o conştientizaţi, dar o să fie violent de vizibilă în cca 30 ani! O să fie atât de vizibilă încât datorită ei o să scăpăm de politicienii prostituate! Versurile Paraziţilor şi celor de la BUG Mafia formează bărbaţi cu coaie! Oare cum o să se simtă Băsescu, Ponta, Boc, Iliescu, Năstase şi restul curvelor ca ei când, în manualele de istorie, se va scrie negru pe alb despre ei că sunt CURVE!!!??? Manuale de alea vreau eu! Societate care să fie pe faţă vreau! Cum or să se simtă nenorociţii când toată lumea îi va considera ceea ce sunt!!!? Nişte trădători!!! Cretinii nu realizează că în 20 de ani de acum înainte nu vor mai avea controlul mass mediei şi monopolul manualelor de istorie! Dacă acum se pot folosi de influenţa ce o au ca să îşi creeze o poveste şi o imagine falsă şi mincinoasă, iar cu ea să prostească o parte din populaţie în ceea ce îi priveşte; peste 20 de ani nu o să o mai poată face! Îs orbi! Nu au viziune! Nu realizează că istoria nu iartă pe nimeni! Se mint proştii.. trăiesc în bula lor de săpun, au bani şi ce le cere curu' şi vanitatea (s-au ajuns domne, prestigiu pe puţa lor mică şi bleagă să fie ministru, prim ministru, preşedinte, etc!). Iar ca să revin la trădare, e fain că, ei, fiind curve impotente doar încearcă să fie trădători! Încearcă să ne vândă Roşia Montană. DAR N-AU CUM SĂ REUŞEASCĂ!

No şi am terminat eu de făcut ordine între poze, măi, Sergiu şi mă plictiseam... dar nu m-am plicitisit eu pentru mult timp pentru că mi-am găsit de lucru! Am început să inspectez vaporul! Chiar şi pe unde scria că e interzis! Am intrat pe la camerele echipajului, poza asta o demonstrează:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

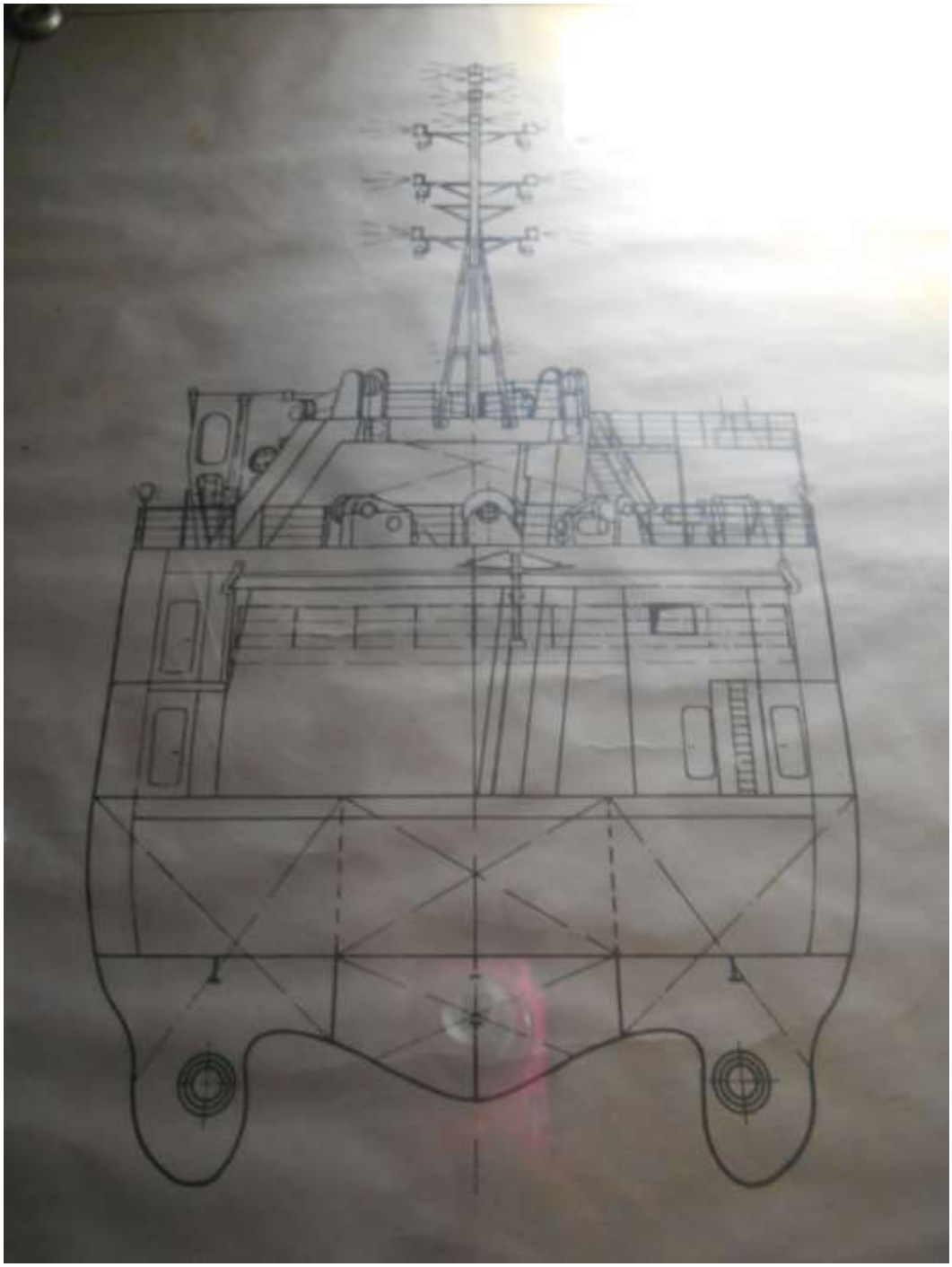

Nu m-am riscat, totuşi, să mă bag şi la căpitan în cabină... nah, oi fi eu nebun, dar de la asta am zis că mă abţin! Am terminat de inspectat vasul, apoi m-am dus pe punte. M-am simţit eu bine pe mare până la ora 20:00 (ora Moscovei) când îmi juca mult iubita şi preasfânta Barça cu prostituata din Madrid! Atunci, tot calmul s-a dus naibii! Trebuia să văd meciul! Cică TV-u' nu mergea că marea e neliniştită! Îi dau eu ei! Ţi-o liniştesc eu! Nu, frate, TV-ul nu merge! Mă ştiţi pe mine să mă dau bătut uşor?! Am schimbat placa! Nu mă mai interesa de meci! HA HA HA! Le ziceam

la ăştia din echipaj că îs student la cartografie şi îs pasionat de hărţi şi vreau să intru la căpitan în cabină să văd ce fel de hărţi are! Să meargă să îi zică la căpitan că un student la carto ce a mers cu autostopul până la Magadan şi înapoi, vrea să îi vadă cabina! Eram sigur că nenorocitu' de căpitan se uită la El Clasico, iar amărâtu' de mine suferă din dragoste ca un vierme! Şi eram la fel de sigur că de intru în cabină, îl combin cu povestea mea şi văd şi eu meciul! Fularul mi l-am ascuns în sân că poate căpitanu' e irealist ... HA HA HA! De era de-al meu, urma să scot fularul din sân şi sigur i-ar fi plăcut ideea şi i-aş fi intrat şi mai mult în graţii în felul ăsta! Dracu' ştie cum am reuşit să îmi vând abilităţile şi povestea de cartograf atât de bine, dar e cert că i-am combinat pe ăştia din echipaj!!! ŞI DAAAAA!!!!!! IATĂ-MĂ LA CĂPITAN ÎN CABINĂ!!!!!!!!!!!! EŞTI NEBUN!!!??? TU, NU??? EU, DA!!! ŞI E SUPER FAIN!!!!!! Tot o ardeam eu curios chiorându-mă la harta aia fainăă... liniar, echer şi tot ce e nevoie, erau pe hartă (1942 anul gagicii, babă bătrână) ..... dar voi ştiţi că pe mine mă rodea cu totul altceva! Tot ciuleam urechile după un TV pe care să îmi văd băieţii şi arta supremă ce o practică ei: fotbalul divin! Dar, frate, nu doar că nu era urmă de TV, dar erau şi becurile stinse... am întrebat de ce asta şi mi s-a explicat că tre' să vadă marea şi eventuale alte vase! Nici urmă de TV sau computer/laptop... treabă serioasă marea asta, tată... fir-ar ea să fie al drecu'... se bagă ea în relaţia mea de „dragoste" cu irealu' şi mă privează de un sex oral pe cinste pe care mi l-ar fi aplicat paraşuta pentru că scorul a fost 2-1 pentru băieţii mei (ştiu asta pentru că am primit sms-urile de la Vlad dimineaţă când m-am apropiat de Baku şi am avut semnal la telefon).

Am realizat că nu am cum să văd meciul, aşa că m-am bucurat de turul cabinei căpitanului şi am ajuns şi la cârmă! Spre marea-mi mirare, e micuţă rău de tot, iar spre marea-mi bucurie, m-au lăsat şi să mă trag în poză cu ea:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Nu îmi venea să cred! Tâmpeam de bucurie! La sfârşit, foarte recunoscător şi aplecându-mă, i-am zis căpitanului „salo” (mulţumesc pe azeră) şi „salamalecum”! Întors în cameră, mi-am imortalizat bucuria într-un video ce îl găsiţi pe Youtube, video-ul se numeşte: “Pe vas – Marea Caspică”.

Am deseori crize de astea de bucurie şi uite că, încet, reuşesc să le şi surprind filmându-mă! Maiz e numele azerului ce m-a infiltrat în cabina căpitanului şi la cârmă! I-am mulţumit şi lui super

mult! Ştie câteva cuvinte în româneşte pentru că în ’89 a stat blocat cu vasul două luni în Brăila, cică i-a mers super super bine, îi mulţumeşte pentru asta lui Ceaşcă că, cică, erau bani până peste cap!

Apropo de mare pe turcă/azeră: Atlantic = Atlas, Pacific = Buyuk, Oceanul Artic = Kuzey Buz Denizi (denizi = mare), Indian = Hint şi surpriză de proporţii, ăştia au mai inventat un al cincelea ocean la nord de Antarctica şi sud de Africa: Guney Okyanusu!!!

În 27 octombrie 2013, ora 15:00 (Ce fus orar? Ghiciţi!) am ajuns în Baku, Azerbaigian! Ăsta mi-a fost itinerariul prin Azerbaigian: în port nu era nici un bancomat aşa că, am luat-o la picior în căutarea unuia. Bancomat nu am găsit, dar am găsit un magazin unde puteam plăti cu cardul. Mi-am luat de haleală o pită, juma’ de kil de cremvuşti şi o apă. Astea au fost aproape 5 manat (1 manat = 1,025 euro). Le-am halit într-un parc pe o bancă, apoi am căutat o cafenea cu wi-fi.

-Wi-fi da, plată cu cardu’ ba...

-Un bancomat pe aproape?

-Nu! Dar ai din partea casei o Cola! Nu te stresa! Găseşti tu bancomat după aia! Fă-ţi treaba!

Şi am avut treabă că mi se blocase blogul pentru că depăşisem „band width”-u’. Nu a fost stres că am avut multe de făcut în ziua aia pentru că le-am făcut cu o bucurie enormă! Bucuria se datora faptului că, în sfârşit, reuşisem să unesc cele 2 pagini de facebook (Me hitchhiking around the world şi Înconjurul lumii cu autostopul)!!! Total 14 667 like-uri! Nu îmi venea să cred!!! Voiam să le unesc pentru că e o muncă nebună să postezi aceleaşi lucruri în 2 locuri! Uploadează fiecare poză de 2 ori şi scrie descrierea tot de 2 ori! Când ai de uploadat albume (poze multe) şi ai net slab... te iau toţi dracii şi tot aşa!!! Încercasem prin atâtea modalităţi să le unesc şi când am zis că mă dau bătut, draga de Anca (cumpărătoarea României), a zis să stau că mai încearcă ea! Şi a găsit ea soluţia! Apelasem la mai mulţi, le mulţumesc la toţi pentru ajutor, dar mai ales Ancăi! Eu mă săturasem deja! Eu încercasem timp de vreo 2 luni să le unesc! Am zis că bag piciorul, a venit ea cu forţe proaspete şi am reuşit! De nu reuşeam, ştergeam pagina Me hitchhiking around the world. Iar dacă vă întrebaţi de ce am făcut două pagini de la început, răspunsul e că credeam că oi fi Super Man şi oi putea scrie pe ambele şi încă atât în engleză cât şi în româneşte! Văzând că n-am cum să fac asta că, oricum, postam pe ambele în româneşte şi că era o muncă enormă, mi-am zis că tre’ să le unesc. Bun, să revenim în cafeneaua în care mă aflam. M-am dat pe net până mi s-a terminat bateria la laptop, apoi am ieşit la pas din oraş (că oricum îi eram aproape de ieşire – venisem din port), am pus cortul într-un loc mai retras şi am dormit acolo!

A doua zi dimineaţă, am vizitat oraşul care e unul surprinzător de frumos şi de curat!!! La periferii mai vezi, ici colo, gunoaie şi mizerie că noh.. eşti în est dar, în rest, fraţilor, Baku e un oraş surprinzător de frumos!!! Foarte curat! Gazon peste tot!!! Are un palat drăguţ (fosta fortăreaţă), dar

de dimensiuni mici, nimic impresionant! Branul, Peleşul şi Castelul Huniazilor de la noi bagă în buzunar acest palat al cărui nume începe cu Ş... , i-am uitat numele!

Nu te surprinde numai curăţenia, ci şi numărul foarte ridicat al poliţiştilor!!! Nu am văzut nicăieri atâţi poliţişti! Ce or păzi paraziţii, nu m-am putut prinde! Ce să mai zic de BMW-urile, Volkswagen-urile şi jeep-urile Mitsubishi super bengoase ce le conduc păduchii? Mai bine nu zic nimic! Ce aş zice vă prindeţi şi singuri! Nu pot să nu îi fac păduchi şi paraziţi atâta timp cât un azer de rând are salar 200-300 manat (euro), iar unu' de ăsta are peste 1000! Pensia azerului de rând e 150 manat, a păduchelui e către 1000!

E o ţară a contrastelor, Azerbaigian-ul! Baku e superb, e îngrijit, dar după ce ieşi din el poţi întâlni atât sate sărace cu drum de piatră, cât şi sate „înstărite" cu drum foarte bun, gazon la stradă şi case faine!

Pe lângă păduchii de mai sus, întâlneşti foarte des (mai des decât oriunde altundeva) panouri imense cu pozele preşedintelui şi ale tatălui său decedat (fostul preşedinte – deci, la azeri, preşidenţia e o chestie ce se lasă moştenire, poate fi considerată monarhie Azerbaigian ăsta). Şi în Kazahstan sunt destul de multe „poze" mari puse pe panouri pe marginea drumului cu tata Nazarbaev, dar îs mai paşnice, îs altfel!!! Nazarbaev e altfel! E mult mai ok decât ăsta azer al cărui nume nu îl ştiu!

Senzaţiile erau două: eram plăcut impresionat de Baku, dar îngreţoşat de păduchii de mai sus. A fost mai puternic sentimentul de greaţă aşa că, datorită acestuia şi mi-se-rupismului ce mi-l iubesc, chiar am băgat picioru' şi nu am mai vizitat centrul vechi al oraşului! Regret puţin faptul ăsta, dar noh..

Bun, n-am mers în oraşul vechi, în schimb, am mers la Yanar Dag (un sat aflat la vreo 10 km de Baku) ca să văd „focul viu"! Deci, ăştia au atâta gaz că iese din pământ şi arde continuu!!! Iadul! Ăla care a inventat iadul, sigur era azer! Oricum Zoroastru (zeu' ăla jupân pasionat de foc, rudă cu Satan şi cu Dracu') are foarte mulţi adepţi aici, nici nu e de mirare!!! Aici m-am tras în poză cu fularul lui Dinamo. Sloganul: „Câine până la moarte şi dincolo de ea! ŞI ÎN IAD!"

Stema Azerbaigianuluii are în mijloc un foc. Am considerat tot timpul flăcările de la Yanar Dag ca fiind simbolul Azerbaigianului şi au fost lucrul care mi-am dorit să îl văd cel mai mult în Azerbaigian! Autobuzul până la Yanar Dag m-a costat 25 de cenţi! O călătorie cu metro-ul din Baku e 20 de cenţi! Orice autobuz în Baku e de asemenea 20 de cenţi! Transportul e ieftin în Azerbaigian! Căutam autobuzul de Yanar Dag, întrebam ce număr merge la Yanar Dag şi un tip ce ştia răspunsul, dar nu ştia nici ruseşte, nici engleză, a scos un pix şi mi-a scris în palmă: 217!

După ce am văzut Yanar Dag, m-am întors în Baku, m-am dus într-o cafenea cu wi-fi ce am găsit-o foarte greu şi am mai lucrat oţâră pe blog, ca seara să ies din oraş. Baku e un oraş mareee!!! 2 milioane cai! Cam cât Bucureştiul, dar mult mai aglomerat, mai multe maşini! Şi drumuri mult mai bune! Centură cu patru benzi pe sens, etc! Am ieşit destul de bine din Baku. Am avut noroc de data asta. Tare mi-aş dori să poată fi explicat în scris, desenat pe hârtie, filmat ... să surprindă cineva suficient de bine, încât să pricepeţi ce calvar şi efort psihic, emoţional şi fizic presupune a ieşi cu autostopul dintr-un oraş pe care nu îl ştii, fără hartă, cu rucsac de 20 kg în spate, noaptea, într-o ţară a cărei limbă nu o ştii şi a cărei localnici nu ştiu decât limba lor... E unul din testele supreme la care poate fi supus omul! În povestea Rusiei poate am reuşit să explic cât de cât ieşirea din Volgograd, totuşi, asta era pe timp de zi. Noh, în Baku în primă fază am fost luat de un taxi condus de un tip

super amabil la care, după ce i-am cerut scuze că l-am făcut să oprească pentru că eu fac autostop, mi-a zis că a oprit să mă ia la autostop! După el, m-au luat nişte băieţi tineri ca, apoi, să fiu luat de un camion condus de un tip super amabil, pe nume Ciumra! De nu am auzit la nume ciudate în Mongolia, Kazahstan şi Azerbaigian că, de nu le-aş fi uitat şi vi le-aş fi reprodus, aţi râde o tură bună!

Pe la o bucată de noapte, am pus cortul şi am dormit. A doua zi, am luat-o iar la drum şi într-un orăşel, am oprit la o casă de pariuri. Mi se păruse că e cafenea aşa că am intrat să întreb de au wi-fi. Aveau! Am rămas! Tipul vizitase România, iar când i-am zis că îs roman, a scos telefonul şi mi l-a pus pe Guţă! AM RÂS DE M-AM CRĂCĂNAT! Normal că ştia de Hagi! De fapt, aproape toţi azerii ştiu de Hagi! Peste tot, după Dracula şi Ceauşeascu, cel mai cunoscut e Hagi! Că tot fusese el în România şi i-a plăcut muzica lui Guţă, mi-a dat din partea casei un ceai şi un pachet de biscuiţi!

-Salo! (Mulţumesc pe azeră)

Dacă era casă de pariuri, vă daţi seama că i-am arătat fularul Barçei şi al lui Dinamo şi i-am explicat că stoaia e „prostitutki”! L-am lăsat pe gagiu’ şi am dat bice mai departe. Pe la 23:00, erau la cca 50 km de graniţa cu Giorgia (aşa se pronunţă, aşa o scriu! Americanii au numele „Giorgi” şi îl scriu George, au statul „Giorgia” şi îl scriu „Georgia”; io scriu în româneşte!). Pentru că uitasem să îmi transfer de pe paypal pe card bani, mai aveam pe card numai 6 manat/euro, deci nu puteam retrage de la bancomat! Soluţia îmi era să plătesc cu cardul. Am intrat într-un restaurant amărât de pe marginea drumului să îi întreb de pot plăti cu cardul. Răspunsul:

-Da.. de unde!

Mă copii... da aveam o foameee!! Mi-a venit o idee, însă!! Înainte să pornesc în călătoria asta cineva îmi spusese că în Siberia telefoanele mobile îs foarte scumpe pentru că nu le duce nimeni la ăia telefoane. Deci, la momentul respectiv eu am anunţat pe facebook că de are cineva telefoane vechi ce nu le foloseşte, să dea cu ele după mine. Am primit două, ambele de la Vlad. De vândut nu le-am vândut în Siberia că informaţia fusese falsă! Au ruşii tehnologie, telefoane şi bani mai mulţi ca noi! Le-aş fi dat pentru bani mărunţi aşa că, mi-am zis că le păstrez ca să le dau cadou la vreun copil sărac din vreun stan, iar în felul ăsta să fac şi eu fericit pe cineva. În multe stan-uri nu am ajuns, doar în Kazahstan. În Kazahstan nivelul de trai e destul de ridicat şi nu am găsit pe nimeni la care să îi fac cadou vreunul din telefoane aşa că, aveam cu mine telefoanele astea două de patru luni şi nouă zile. În tot acest timp le-am carat ca măgaru’! CLICK! Mi-a picat fisa:

-Dânghii (bani) cash niet! Iesti telefon! Scos telefon apoi: Ia – tî telefon, tî - ia cuşat! (mâncare).

Mi-a băgat telefonul înapoi în rucsac, mi-a zis că e ziua lui de naştere şi mânc din partea casei! Mi-a umplut o ditamai farfurie de spaghete cu ceva sos ... sos de ăla de spaghete! Ştiţi voi cum zic, că eu nu mă pricep la din-astea! Amu am pomenit de sos ca să nu vă fi gândit că mi-a dat spaghete goale, că de credeaţi că mi le-a dat goale poate credeaţi şi că mi le-a dat nefierte, tari,

crocante. Că în stare să le mânc, mă ştiţi! Experienţă am, după ce am mâncat în Mongolia supa aia la plic... crocantă! Eu halit una farfurie, gagiu văzut şi mai adus una! La fel de mare!! La fel de plină! Prima porţie am mâncat-o cu pită!!! HA HA HA!!! Că doară îmi era foame, iar pita ţine de foame! A doua porţie am mâncat-o până la jumate cu pită, apoi fără că abia m-ai încăpea în mine! Nu-s io mare, dar de aţi ştii câtă mâncare încape în mine!!! HE HE HE! Am mâncat o dată 14 mici! Unu după altu'! La foc automat! Şi bere începe! Ştiţi voi cum zic!

Halit, zis un mersi imens, apoi plecat şi pus cort... ioi, mă, oameni buni... am tot stat în cumpănă... să vă povestesc.. să nu vă povestesc... greu m-am decis.... dar dacă tot povestesc cu Sergiu chiar îmi permit! Că, mă, Sergiule, între noi fie vorba, nu oricine merită şi nu oricui pot scrie ce urmează să citiţi. Deci o să vă povestesc:

Am pus şi eu cortul ca tot omu' şi la fel ca în ultimele patru luni şi nouă zile! De data asta însă m-au ginit două potăi! Şi tot stăteau lângă cort şi lătrau... E a doua oară când păţesc asta! M-au mai lătrat tot două potăi undeva în Siberia pentru vo juma' de oră... dar nenorociţii ăştia din Azerbaigian.... două ore aveau să mă bată la cap...Ar fi fost simplu dacă era un pic de lumină! Îmi luam ghetele în picioare şi îi luam la şuturi cum dă Messi în minge! Dar era o beznă... Ieşeam şi pe beznă de aveam un par şi ţi articulam de tot în sus săreau! Am experienţă la asta, CV serios! Doară am crescut la ţară! O singură dată m-am dat băutut în faţa câinilor... dar erau 9! Nah, calm ca tot ardeleanu' m-a cam durut în cur de ei... până m-a durut la propriu... m-a luat o căcare.... de mă umfla plânsu.... m-aş fi căcat cum o fac oltenii în bancuri: cu doi pari - în unul se sprijină, cu altul alungă câinii! Dar eu nici pari nu aveam... şi era şi o beznă.... mamă, i-aş fi tăiat bucăţi! I-aş fi pozat apoi şi aş fi pus pozele pe facebook cu dedicaţie pentru toţi iubitorii de potăi! Că tu ai un câine drăguţ şi fain şi îl iubeşti, bravo ţie... dar sunt şi câinii care tre' "deratizaţi"! Îi "deratizam" eu... dar nu aveam cuuuummmmm .....aveam în schimb o căcare.... însă dacă eşti inventiv... EGZISTĂ O SOLUŢIE!!! TOT TIMPU'! Mi-a şi venit ideea salvatoare, dar îmi ziceam că nu o pot pune în aplicare, îmi ziceam că NU POT FI CHIAR ATÂT DE RETARD! NU MĂ POT CĂCA ÎN CORT! Am mai rezistat o juma' de oră... după care am scos o bluză din rucsac (bluza pe care Miezu' îmi zisese că o vrea suvenir după ce termin înconjurul lumii îmbrăcat cu ea). Am scos bluza, am întins-o frumos... am umplut-o de vreun kil de material, iar apoi am deschis oţâră fermoaru' la Hotel Şanţ şi jup cu ea afară. I-am făcut şi poză a doua zi dimineaţă...

Toată întâmplarea asta mi-a amintit de o altă întâmplare foarte amuzantă... eram în Oradea, în 29 septembrie 2012, după petrecerea burlacilor a nebunului de Cosmin şi la 06:00 dimineaţa, am ieşit din club, ne îndreptam spre taxi. Dintr-un tufiş pe lângă care am trecut, a ieşit un câine şi s-a repezit spre noi. Eu am început să îl iau la şuturi. În timp ce eu dădeam din picioare ca Messi, de sub acelaşi tufiş, s-a ridicat un om al străzi ce dormea acolo şi a strigat:

-Messi! Messi! Eu cu al meu nebun ne-am împrăştiat de râs! Ştie toată lumea că Messi e fotbalistul meu preferat şi cel mai bun fotbalist din istorie... dar să mi se zică Messi am crăpat de râs şi eu şi al meu tâmpit! Am urcat în taxi râzând ca nişte dementi, lovindu-ne cu palma peste frunte,

împingându-ne unu pe altu', nu ştiam ce să facem ca să potolim demenţa, cum să eliberăm din energia aia nebun de dulce! Taximetristul în primă fază s-a uitat la noi ca la nebuni, după ce i-am povestit faza a râs şi el de s-a spart şi ne-a întrebat:

-Mă, dar dacă pe câine îl chema Messi?

No, când am auzit asta... altă repriză de comă, fraţilor!!! La urmă, am făcut schimb de numere de telefon cu taximetristul şi ne-am împrietenit cu el! Peste o săptămână, tot la 06:00 dimineaţa după nuntă, Cosmin al meu suna pe taximetrist să vină să mă ducă la Metro. La Metro e ieşirea spre Cluj. Rupt de beat am stat acolo pe un frig... vo 2-3 ore! Vă e clar că la autostop am stat! Beat rupt fiind, mi se puse pata să o iau la drum! V-aţi prins din prima că se speria lumea de un nebun beat, îmbrăcat doar într-o cămaşa pe un frig serios! După vo 2-3 ore a oprit un ţigan, mâncu-i sufletu' lui!

Bun, să ne întoarceam în Azerbaigian! A doua zi dimineaţă, potăile nu mai erau. Aş fi vrut un care pe care cu ele... o răzbunare! N-a fost să fie, aşa că, am luat-o la drum şi am intrat în Giorgia.

La urmă câteva impresii despre Azerbaigian şi azeri:

Alfabetul azer e o corcitură între ăla latin şi ăla chirilic, totuşi, e mult mai apropiat de ăla latin decât de ăla chirilic! Fonetica, de asemenea, e interesantă: „Polis", „Mancester Siti" etc! Ceea ce mi se pare foarte normal!

Azerii, când se întâlnesc, dau mâna şi se pupă pe obraji! Tot timpul! Toţi! Şi bărbaţii!

Azerbagian, dintre toate ţările ex sovietice ce le-am văzut eu până acum (Moldova, Ucraina, Kazahstan, Azerbadjan), e cea mai religioasă (Sergiu îţi dai seama cât de mult ne-ar plăcea nouă aici) şi cea mai puţin „marcată" de comunism! Azerii nu prea ştiu limba rusă! Ce e drept Azerbaigian se învecinează cu Iran şi era la extremitatea drăgostoasei uniuni!!! Legat de religie, după ce am vizitat doar 29 ţări, pot spune că făcând abstracţie de excepţii, religia e o plantă care creşte bine şi prielnic doar în nenorocitul pământ al sărăciei! Religiozitatea şi fanatismul religios e aproape tot timpul legat de sărăcie, nu e legat de islamism, talibani etc. Alea îs avioane, poveşti cu peşti! După cum am zis, mai există şi excepţii, mai sunt şi oameni înstăriţi ce îs religioşi! Faptul că în minim 90% din cazuri religiozitatea pronunţată coincide cu sărăcia, dă o palmă super puternică şi o flegmă între ochi la toţi zeii! Pentru că toţi au promis "follower"-iilor lor „binecuvântări", HA HA HA! Sărăcia, bineînţeles, mere mână în mână cu lipsa accesului la informaţie şi educaţie!

Unu' mi-a zis că de mă întorc acasă să îi zic la mama să îmi ascundă paşaportul ca să nu mai pot pleca de nebun în lume! HE HE! Îl declar pierdut şi fac altu'! Altu' a vrut să mă întrebe de unde îs şi pentru că nu ştia cum să o facă, mi-a zis: „Ia made in Azerbaigian? Tî made in?" După ce am râs bine i-am răspuns!

În toate ţările ex-sovietice în care am fost s-au păstrat/moştenit cretinele posturi de control poliţienesc amplasate la ieşirile din localităţi şi, de asemenea, sistemul cretinoid de numerotat kilometri drumurilor! Cretinoid pentru că se numerotează de la ieşirea din localitatea X până la intrare în localitatea Y! Într-o anumită localitate de la o anumită intrare până în centru pot fi un număr de km, de la o altă intrare până în centru pot fi un alt număr de km şi în fiecare localitate la fel!

În multe din localităţile azere prin care am trecut sunt ziduri de cetăţi vechi, dar micuţe, amărâte! Însă îngrijite foarte fain: gazon, beculeţe etc.! Tot tacâmu'!

X) GIORGIA

Măi Florine,

Trecut Caspica, am cam dat bice spre ţară din motive lesne de înţeles, deci, tu şi Giorgia ta, o să aveţi o povestioară mai scurtă, dar o lungim noi la o bere, stai liniştit! De nu îmi permit cu tine, atunci cu cine? De cum ţi-am intrat în Giorgia (îi zicem Giorgia că aşe se aude, aşe scriem), m-a surprins foarte plăcut profesionalismul vameşilor. Vămeşiţe - dacă le pot spune aşe – amabile, simpatice şi bune! Îmbrăcate cu un „echipament" fain! De obicei, „ţoalele" gaborilor, vameşilor îs naşpa, adesea mărimea lor nu e potrivită pentru gagiu/gagică; dar, în Giorgia, drajilor, aveţi cele mai faine „echipamente" de vameşi, iar ţoalele astea stau bine pe vămeşiţe! "Best suited" uniforme! Adică, costumaţia are grijă să ţină sânii fermi în sus şi să scoată popoul la vedere cât de bine. Pe scurt, să delecteze şi îmbucure ochiul turistului! Ăsta da welcome! Să mă primiţi la fel în toate ţările, vă rog!

De cum păşit în Giorgia, amabilitatea şi ospitalitatea lor a continuat de mod drăguţ, fain şi unic ăraund dă uărld:

No, asta e partea fainã a Giorgiei, măi Florine! Pentru că, Giorgia, şi mai ales, prima zi petrecută în ea, a fost una din cele mai grele perioade ale călătoriei mele. De ce? Pe vestul Kazahstanului, Azerbaigian şi Giorgia nu mi-a mai mers la fel de bine ca pe Siberia, mai exact nu mi se mai dădea să mănânc la fel de mult şi des! Eu dau bani doar pe o masă pe zi că atâta îmi permite bujetul. Deci, am slabit muuuult. Am amânat scrierea poveştii Giorgiei pentru că nu voiam să povestesc asta cu slăbitul până nu îs îngrăşat la loc. Mie nu îmi place cum îmi stă subţirel, tre' să fiu aşe.. măcar "împlinit"! Eu îs pe principiul: "Bărbatul fără burtă e ca cerul fără stele!" Şi să nu îmi spuneţi că vă place cerul senin fetelor că nu se pune! He he! Deci, n-am vrut să povestesc până acum

că mi s-ar fi părut mie că aş fi provocat milă, HA HA HA! Şi nu vreau asta. Nah, îs prost şi orgolios poate, dar puţin îmi pasă! Deci, am slăbit vo 8-10 kg. Revenit în ţară, în două - trei săptămâni le-am pus înapoi, HE HE! Probabil am văzut şi eu pentru prima oară în viaţa mea cum se simte o femeie care se simte urâtă.

Ajuns în Tbilisi, care e un oraş urât... foarte urât (rămas la fel cum era în anii ’80, blocuri comuniste, etc), am ars-o aiurea până seara pentru că cică centrul oraşului e frumos noaptea. Şi chiar aşa e! Sunt luminate frumos doar chestiile faine, iar mizeria şi ce deranjează confortul vizual al vizitatorului, e ascuns în întuneric!

Ce e foarte tare şi interesant e că, Tbilisi, fiind printre ceva munţi şi stânci, nu i se poate face centură ocolitoare aşa că toate camioanele îl traversează complet, trecând pe sub nasul Parlamentului! Văzut Tbilisi seara, apoi ieşit din oraş înspre Armenia (Ierevan). Pus cort, dormit, a doua zi luat la drum! Intrat Armenia... de aci, povestim cu Alinta. Ah! Mulţumesc pe giorgiană se spune "madliuba"!

XI) ARMENIA

Dragă Alinta,

Am intrat în Armenia şi ca în toate graniţele din Caucaz, am fost asaltat de taximetrişti - rechini. Eu chiar nu îi înţeleg pe ăştia... capul lor chiar nu procesează nimic? Adică, vine cămilo-struţul călător care este eu, cu rucsac în cârcă, cu cort la subsoară şi tu crezi că are bani de aruncat pe taxi-uri, mă, tată? Mă leş'? Şi mai îs şi insistenţi, tu, Alinta mamă! Se ţin după tine, te întreabă de 10 ori, te iau cu „Mister"... etc! Dar nu le răspund la nici unul!!! Nici nu mă uit spre ei, chiar sunt enervanţi...

No, trecut eu cu bine de graniţă şi taximetrişti şi fost luat de un tip pentru o distanţă scurtă. A acceptat el să mă ia fără bani, dar pe drum mi-a propus să îmi ofere servicii de taximetrie prin toată Armenia, că cică el ştie locurile frumoase... ioi, mă nene... Nah! Ce să facem!? Unii îs mai grei de cap!

După acest tip, m-au luat doi soldaţi. Aici e momentul să pomenesc de conflictul din Nagorno Karabah (Arţah). Arţah-ul (cum îi spun localnicii) e o regiune locuită de armeni, dar care întotdeauna au avut o identitate şi individualitate distinctă! Au o istorie în care au fost autonomi! Armenii nu au pretenţia că Arţah-ul e parte a Armeniei, dar îi consideră fraţii lor şi, deci, au considerat de cuviinţă să îi ajute în lupta pe care aceştia au purtat-o cu Azerbaigian pentru independenţă (1988 – 1994). Vă daţi seama că ajutorul armen nu ajuta cu nimic în faţa puternicului şi bogatului Azerbaigian.. dacă nu ar fi binevoit mama Rusie să se bage în război de partea primei ţări creştine din istorie (Armenia)! Cum a ajuns Arţah parte a Azerbaigianului? Stalin şi modul în care a trasat el graniţele republicilor prin anii '20! Stalin a vrut să se pună bine cu turcii (ca să îi convingă să nu se alieze cu americanii) şi a dat fratelui turcului (azerului) Arţah-ul/ Nagorno Karabah-ul! Da, pentru că turcii şi azeri au o limbă aproape identică şi sunt „neamuri"! Mai e implicat în ecuaţie şi infectul imperiu colonial britanic! Cum? Cazul ăla tipic întâlnit şi în Kuweit, Cipru, Palestina etc!

În povestea Azerbaigianului nu am pomenit de aspectul ăsta (conflictul pentru Arţah) ştiind că las aceste detalii pentru povestea Armeniei! Ura între azeri şi armeni are cote mari! Maximele se înregistrează în Azerbaigian! Ei mi s-au părut mai răutăcioşi, etc. Dacă mergi în Azerbaigian, nu adu vorba de Armenia sau armeni! Orice ai spune despre armeni, azerii se vor aprinde şi îţi vor spune că sunt nişte oameni foarte naşpa şi răi! De fapt, atât azerii cât şi armenii îs oameni faini şi primitori, dar armeni îs mai faini, mai calzi, mai primitori! Aşa mi s-au părut mie! În toată povestea asta, din cauza acestor considerente, eu ţin partea armenilor cu toate că, în mod normal, instinctul mă îndeamnă întotdeauna să fiu în tabăra opusă creştinilor! În mod normal, aş ţine cu azerii doar pentru că sunt musulmani! De fapt, aş ţine cu azerii pentru că armenii îs creştini! Dar fiind acolo, în teren, şi văzând că azeri îs mai răutăcioşi, nu le pot ţine partea! Azerii e normal să fie mai ofticaţi şi mai trişti pentru că ei au pierdut războiul! Frustrarea e cu atât mai mare cu cât dacă războiul s-ar fi purtat strict între ei şi armeni, azerii l-ar fi câştigat nice and easy! Dar după cum am zis, mama Rusie cântă altfel! Iar în zona de dansat se dansează după cum cântă mama Rusie! Chiar dacă americanii fac

eforturi mari să se inflirteze în zonă; în Giorgia şi Armenia aproape toate indicatoarele îs bilingve – giorgiană/armeană şi engleză! În fost republici sovietice! Cum credeţi că digeră împăratul Putin aşa ceva? Nu prea digeră! Că nu îi ajunge în stomac! I se cam opreşte în gât! Un alt motiv pentru care ţin partea armenilor e faptul că fratele azerului (turcul) a genocidat cca 1 milion de armeni!

Fapt foarte interesant e că nenea Gugăl nu e de partea adevărului, realităţii din teren, a Armeniei şi Arţahului! Pe Google Maps, de exemplu, capitalei Arţahului (Stepanakert) îi e trecut numele azer, Xankendi! Cum se poate ca unui oraş locuit de armeni, parte a unei ţări independente, tu să îi pui numele azer? Pe hărţile Google Maps nu e „desenat" Arţah-ul! Dar apare Tibetul (chipurile autonom) şi multe alte regiuni autonome, minuni, unelte şi măturI! Cum nici Transnistria nu apare pe hărţile lu' nea Gugăl! Ştim doar ce decid alţii că trebuie să ştim! Dar când vine vorba de hărţi, eu fac război! Hărţile trebuie să fie corecte! Poţi să mă minţi în multe aspecte: dragoste, femei, alcool, sex.. HA HA HA, dar nu în ceea ce privesc hărţile! De aceea, în harta de mai sus, Abhazia şi Osetia de Sud, la fel ca în realitate (în teren), sunt parte a Rusiei! Iar Arţah / Nagorno Karabah e stat de sine stătător! De fapt, e stat liber asociat. O să vedeţi mai jos când o să ajung la Arţah! Mai jos, aveţi o hartă turistică a Armeniei şi Arţahului ce e împărţită moca prin Armenia. Asta e adevărata hartă a zonei:

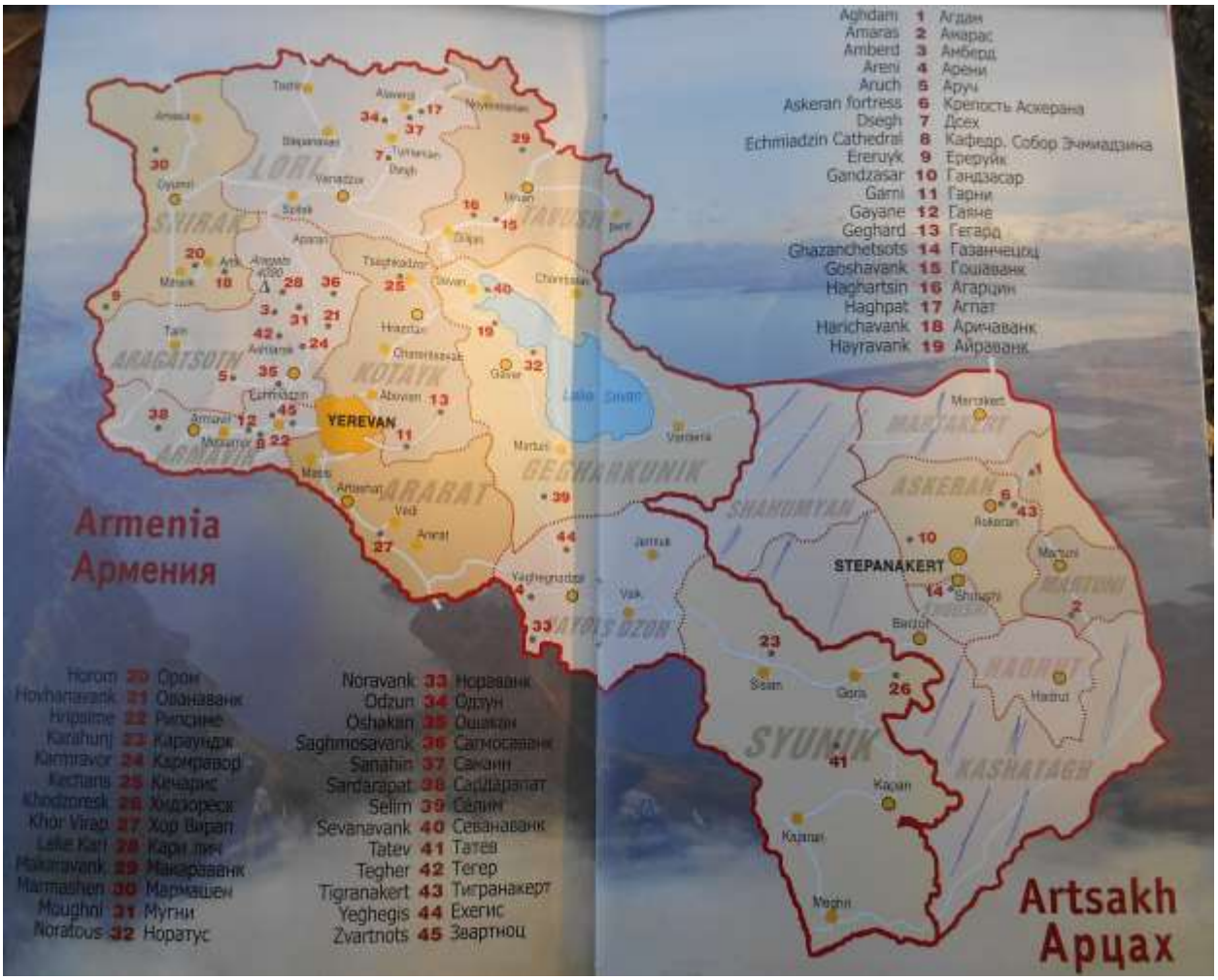

Noh, măi copii, m-au luat soldaţii ăştia şi ei „serveau patria” în Arţah, aşa că erau patrioţi pân’ la Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt! Că tot e Armenia prima ţară creştină! Unul din ei mi-a spus foarte serios, printre dinţi şi plin de pasiune, entuziasm, patriotism: „Tu ascultă ce îţi spun eu! Într-o zi, noi, armenii vom cucerii şi Baku-ul!” Deci, închipuiţi-vă cât venin e în azeri dacă îs mai naşpa decât soldaţii ăştia! De unde m-au lăsat soldăţeii mei, m-a luat un gipan ce m-a dus până în Ierevan. De cum am urcat în maşină, tipul m-a întrebat de vreau acces la internet, că cică are un abonament bun de internet la telefon şi mă pot loga prin wireless-ul acestuia. Aşa am şi făcut şi am postat fălos pe feisbuci! Mergeam noi aşa şi, la un moment dat, a oprit ca să îmi facă cinste cu o fripturică şi-o berică! „Apres” i-am zis! (Mulţumesc pe limba armeană). Pe drum am văzut monumentul ăsta dedicat alfabetului armean:

Limba şi alfabetul armean, la fel ca şi limba şi alfabetul Georgian, sunt unice în lume, nu se înrudesc cu nicio altă limbă sau alphabet şi mai îs şi foarte vechi ambele!

Ajuns în Ierevan, am tras 2 zile la un hostel pentru că toate hainele îmi erau murdare şi trebuiau spălate. La recepţia hostelului am găsit o foarte simpatică, amabilă şi drăguţă fătucă de 21 de ani, pe nume Hamsik (varianta armeană a Jasmine-ului). Cu tipa am povestit foarte fain şi deschis multe chestii. Aşa am reuşit să aflu mai multe despre viaţa de zi cu zi de prin Armenia. Şi amu să trec peste formulări fiţoase: discuţiile au alunecat la relaţii: de dragoste, prietenie sau sexuale. Mi-a zis că e virgină şi că asta e normal la ei, că e o ruşine mare să nu fi virgină până la casătorie, că tinerii locuiesc împreună doar dacă îs căsătoriţi. N-are prieten, dar cică de ar avea şi s-ar muta cu el, sau dacă ar întreţine relaţii sexuale înainte de căsătorie toată lumea ar arăta-o cu degetul! Şi ţineţi cont că asta se întâmplă în Ierevan! O tipă absolventă de facultate (la ei sunt 10 clase, apoi facultate), ce vorbeşte foarte bine engleză şi rusă, deci face parte dintre cei educaţi, emancipaţi sau cum li s-o fi spunând! Dacă o tipă cu condiţia ei socială gândeşte aşa, asta spune multe despre societatea armenă! Peste câteva zile aveam să fiu luat la autostop de o altă domniţă armenă necăsătorită (28 ani) şi foarte, foarte frumoasă: aşe mai închisă la ten şi bruneţică, creolă parcă – ca toate armencele, de fapt! Ea avea să îmi spună: „Puterea unei ţări stă în tradiţiile ei!” Mi-a venit să râd de să mă cac pe mine. Aş fi întrebat-o: „Să mori tu?!” Dar domniţele astea, au un fel

foarte fain de a fi, demn! Nu poţi să nu le apreciezi! Eu am fost sincer cu ele şi le-am zis că îmi place că vorbesc cu demnitate, naturaleţe şi deschis despre viziunea lor despre viaţă. Le-am mai zis că văd partea fainã şi idealistă din gândirea lor, dar că viaţa e mult mai complexă de atât! Le-am spus că doar experienţa te poate învăţa să alegi partenere/parteneri! Le-am spus că doar având experienţe cu mai multe persoane îţi poţi da seama ce îţi place şi ce nu îţi place; astfel, îi poţi cunoaşte pe cei din jur, pe tine şi ce nevoi ai! Le-am mai spus că dacă fac sex doar cu un tip, oricât de câştigat la loz în plic e gagiu', oricât de romantic, armăsar şi restu' cele, rămân multe chestii pe care ele nu le vor cunoaşte niciodată. Mi-au plăcut fetele astea pentru cum au povestit cu mine! Mă bucur mult ori de câte ori întâlnesc oameni ce gândesc foarte diferit de mine, ne respectăm şi apreciem reciproc. Nah, ca orice femeie, ele mi-au zis că apreciază că sunt sincer!

CONCLUZIA: LUAŢI DE CĂLĂTORIŢI! Cunosc atâţia bărbaţi români cărora le-ar plăcea o femeie ca Hamsik sau Lilit, dar ei stau după curul vreunei cretine, rea de gură şi cu multe pretenţii (beşini)! Armenia e paradisul celor care vor „femeie de casă"! Armencele îs frumoase, au o atitudine fainã şi personalitate! Hamsik mi-a zis că în familia armenă „bărbatul e capul, dar femeia e gâtul". Dacă n-aveţi complexe şi frustrări de genul „în casă la mine trebuie să cânte cocoşul", tocmai v-am vândut un pont bun! Încă o chestie ce contează e că pentru armeni cetăţenia UE e pita lu' dumnezo!

AAA!!! De vă apucaţi de combinat armence pe facebook, râd de voi şi cu curu'! Pentru Armenia nu trebuie viză! Poţi sta la un hostel cu 7 euro pe noapte în Ierevan. Călătoriţi, veţi găsi mai multe decât vă puteţi închipui! No, că devin agenţie matrimonială imediat! PS: Îs faine armencele astea, dar nu îs tipul meu... he, he!

Am plecat de la hostel, am fost luat de mai mulţi la autostop printre care frumoasa de Lilit pomenită mai sus. M-a mai luat unul ce ştia engleză şi el şi mi-a dat să beau ţuică de a lor de 60 grade! Mi-a zis că străbunicu'-so la învăţat că ţuica asta e tare bună pentru organism, că e sănătate curată! Mi-a zis că nu ştie dacă asta e adevărat, însă el îşi învaţă la fel copii! DAAA!!!!! DA DA DA!!!!!! Asta numesc eu TALENT! ATITUDINE POZITIVĂ!

Am vizitat mănăstirea Hor Virap, în spatele căreia e muntele Ararat (aflat pe teritoriul Turciei), simbolul Armeniei! În anii '20 ai secolului trecut când s-a adoptat steagul republicii sovietice Armenia, iar pe acesta a fost pus Araratul, turcii au făcut scandal că Araratul nu se află pe teritoriu armean, ci chiar, dimpotrivă, pe teritoriul lor. Aşadar, nu poate fi pus pe steagul armen! Sovieticii au răspuns cu o mare durere de pix: „Nici luna nu e pe teritoriul Turciei şi totuşi se află la voi pe steag!"

Am rugat pe cineva să îmi facă poză cu tricoul Salvaţi Roşia Montană şi Araratul (munţi sfinţi ambii, dacă e să mă întrebaţi pe mine, Roşia Montană e mult mai sfânt), cu fularul Barcei şi Araratul şi cu fularul lui Dinamo şi Araratul. Cel care mi-a făcut pozele, după ce mi-a făcut poză cu tricoul Salvaţi Roşia Montană şi fularul Barcelonei, mi-a zis că vrea şi el poză cu fularul Barçei. I-am făcut cu drag, apoi am scos şi fularul lui Dinamo ca să îmi facă poză şi cu el. În momentul ăla, prietena lui,

aflată în apropiere a început să râdă şi m-a întrebat: „Mai ai multe fulare?” I-am răspuns: „Din păcate, nu.. cel cu „U” l-am pierdut!” Vă daţi seama că a trebuit să îi explic că Clujul are o singură echipă de fotbal şi aşa mai departe (dar că nu subscriu la xenofobia unora dintre suporterii "U"), he he! Am râs toţi bine! Asta e tot ce contează!

No, Armenia asta e o ţărişoară tare făinuţă şi interesantă! E toată un munte mare şi înalt! E plină de bisericuţe şi mănăstirici ortodoxe pe munţi. Deci, toţi cei care apreciază „valorile” creştinismului, cei care ţin la tradiţiile ortodoxiei, cred că ar fi bucuroşi să o viziteze.

În Armenia benzina e 1 euro litrul! Pentru nivelul de trai de aici, asta înseamnă FOARTE SCUMP! Aşa că toate maşinile îs pe gaz! Dar e un sistem de gaz diferit de al nostru.. nebunesc de-a dreptul! Când pentru prima oară o maşină ce m-a luat la autostop, a oprit să alimenteze în Armenia, iar şoferul m-a rugat să cobor din maşină... m-am simţit cumva... ciudat! Mai apoi mi s-a explicat că aşa e regula! Că aici se alimentează cu gaz şi pot avea loc explozii oricând! De aia au pereţi între pompe:

Am continuat spre Nagorno Karabah/Arţah şi m-a prins noaptea pe la 19:00 într-un loc unde munţii erau friguroşi... de fapt, era frig, ca naiba! Mi-am zis că noaptea aia va trebui să „pedalez” ca să nu îngheţ! Nici nu se punea problema să pot dormi pe frigul ăla! Ştiam că îmi trebuie sac de

dormit de iarnă! Cel de vară pe care îl am e pentru +11 grade. Îmbrăcat gros, pot dormi în el liniştit până la zero grade, dar sub zero e naşpa! Noroc că am prins temperaturi mai mici de zero grade doar de câteva ori. Nah, lăsaţi că am ajuns acasă şi mi-a luat sor-mea sac de dormit pentru -37 grade! Mă simt de parcă mi-a făcut cadou de nuntă, un apartament! HA HA HA! Asta era casa şi patul de care aveam eu nevoie! Era frig acolo, dar am fost luat la ocazie vreo 120 km şi „băgat" în Arţah/Nagorno Karabah unde nu mai era frig, ba, din contră, era chiar foarte ok, vo +10 grade!

XII) NAGORNO KARABAH/ARŢAH

Dragă Elena,

Haideţi să facem onorurile mai întâi! Elena e o jurnalistă ce mi-a găsit povestea întâmplător pe facebook şi şi-a făcut intrarea în viaţa mea cu acest prim mesaj: „Copile, eşti de o nărozenie atipică ce merită studiată! Ce zici de un interviu?" Vă daţi seama că m-am îndrăgostit pe loc de ea! Aşa ne-a început „căsnicia"! Numim noi „căsnicie" efortul nostru de a face acel articol, articolul e „ză beibi"! Vrem să fie un „beibi" frumos aşe că am tot lucrat la el!

A! Încă un aspect! Când o tipă mă ia aşe direct şi fain din prima („Copile, eşti de o nărozenie atipică ce merită studiată! Ce zici de un interviu?") mă cunoaşteţi destul ca să fi ghicit din prima că eu o să flirtez cu ea şi o să o iau la fel de tare, dar legat de alte aspecte ale existenţei! He he! Gagica fiind de comitet, a ştiut să îmi explice tare fain că nu e cazul şi nici nu s-a supărat! Aşa mi-am făcut un prieten fain! Ne-am văzut noi pentru interviu în două etape. A doua oară, înainte să ne luăm la revedere, mi-a zis: „Dă-mi paşaportul!" M-am conformat! Mi-a lipit o iconiţă în el! Instinctul meu de vită furajeră a făcut ca primul gând ce mi-a trecut prin cap să fie: „HA HA HA!! Ne despărţim şi după 2 secunde, o arunc!" Apoi m-am simţit prost că am gândit aşa! Am păstrat iconiţa pentru că îi apreciez gestul şi o apreciez mult pe Elena ca om şi prieten! Pentru mine, iconiţa aia n-are nici o semnificaţie, ştiu că n-are nici o putere, dar gestul şi cadoul ce îl reprezintă această iconiţă şi omul de la care le-am primit... la asta ţin mult! Cum spunea un drag profesor: „E ca apa sfinţită! Nu face rău! Dar nici bine!"

Elena mi-a zis că vrea o ţară de care n-a auzit nimeni (dacă se poate) sau cel puţin o ţară de care ştie puţină lume! I-am zis că oricât de mult îs eu pasionat de stătuleţe şi tărişoare nerecunoscute şi necunoscute, tot mai sunt şi alţii pasionaţi de aşa ceva şi care le ştiu. Deci, nu îi puteam da o ţară de care să nu ştie nimeni, dar îi puteam oferi o ţară de care să ştie foarte puţini! Aşa am împroprietărit-o cu Arţah/Nagorno Karabah şi a fost tare mulţumită! Arţah e o ţară a munţilor mai ceva decât Elveţia! Tot e un munte! Ca în poza de mai jos:

Pe drumul ăla tăiat în munte am trecut şi eu! Prinsesem ocazie până la Stepanakert, capitala Arţahului. La aşa zisa graniţă (care, mai bine zis, seamănă mai mult cu un post de control al poliţiei, caracteristic fostei URSS, dar post la care trebuie să oprească toate maşinile), am arătat paşaportul. Mi-au făcut o copie a acestuia şi mi-au dat un bileţel cu o adresă din Stepanakert, adresa Ministerului Afacerilor Externe. Acolo trebuia să merg să îmi iau viza. Mi se părea ciudat.. cum să intri în ţara lor fără viză? Era ok, pentru că nu puteai ieşi fără ea! Ha ha ha! Le-am explicat că acum e noapte şi sigur e închis la minister. Le-am mai explicat că eu vreau să stau doar o zi la ei în ţară, că a doua zi urma să fie duminică şi mă gândesc că urma să fie închis la minister. Mi s-a spus că e deschis! Super! Trecut de graniţă, am oprit la vo 10 km înainte de Stepanakert ca să pun cortul şi să dorm. A doua zi m-am trezit, am intrat în Stepanakert. Primul lucru ce l-am făcut, a fost să merg şi să iau viza. Tipa m-a întrebat dacă vreau viza în paşaport sau „la mână". I-am răspuns că să o pună în paşaport să mă pot lăuda cu o viză pe care foarte, foarte puţini o au, plus de aia în Azerbaigian fusesem deja (dacă vizitezi Arţah-ul, nu mai poţi vizita ever Azerbaigianul).

Am fost surprins să aflu că această ţară are preşedinte, guvern, minister de afaceri externe propriu, companie de telefonie naţională proprie (Karabakh Telekom), companie poştală naţională proprie (Artsakh Post), bancă naţională proprie (Artsakh Bank). Şi mă tot uitam eu după multinaţionale gen McDonald's, dar am găsit doar Money Gram şi Orange!

Arţah-ul e o ţară ce are tot ce îi trebuie unei ţări! Mai puţin armată şi poliţie, deci de apărare se ocupă Armenia. Numerele de înmatriculare ale maşinilor din Arţah, sunt numere armene. Cetăţenii Arţahului călătoresc în afară cu paşaport de armean (la fel ca transnistrienii... diferenţa, însă, e că mafioţii de la Chişinău, se prefac că nu recunosc Transnistria). Maşinile poliţiei din Arţah sunt identice cu cele din Armenia. Arţah-ul e un stat liber asociat cu Armenia! La fel ca Puerto Rico şi multe altele! De asemenea, Arţahul mai e şi stat de facto pentru că nu e recunoscut, dar de facto există!

Simbolul Arţahului e acest monument! Gagii reprezintă o familie (un şoţ şi o şoţie) cu forme de munţi şi spune: „Munţii suntem noi!", acesta e şi sloganul ţării!!! Roşia Montană suntem noi!

Bun, în Arţah voiam să văd doar capitala Stepanakert aşa că, din Arţah am pornit înapoi spre ţarăăă... uuuuu. Pe drumul de întors prin munţii Arţahului, am oprit de am luat apă minerală moca. Ajunşi la graniţa Arţah - Armenia ăla se grăbea aşa că doar a oprit să salute vameşii, le-a zis că eu îs armean de-al lor şi a luat-o din loc. În primă fază m-am bucurat ca un copil prost că reuşisem să trec de graniţă fără să arăt paşaportul... dar mai apoi m-am întrebat dacă la ieşirea din Armenia vameşii vor vedea că nu am ştampilă de ieşire din Arţah... dacă o să mă întoarcă în Arţah? Am ajuns la

graniţa armeno-georgiană cu ceva emoţii şi oamenii m-au întrebat dacă îs chinez! He he! Mi s-a mai pus de câteva ori întrebarea asta! Contează că am scăpat cu bine în ceea ce priveşte viza de Arţah, neştampilată la ieşire!

Am trecut graniţa Armenia – Giorgia şi am ţinut-o aţă până în ţară tu, Elena, mamă dragă! Cu o singură pauză de 8 ore, undeva în Turcia, pe malul Mării Negre, unde am pus cortul ca să dorm. Am traversat Giorgia tare greu! Am fost luat tot pe distanţe scurte şi am stat mult. Totuşi, am avut şi un moment fain în Giorgia... Eram pe un tir şi tipul asculta ceva piesă fainâ. Nu ştiu cum să povestesc sau să descriu ce s-a întâmplat,. dar tare am mai plâns de fericire... plâns de ăla în hohote.. cu sughiţuri, chiar nu mă puteam abţine! Se uita ăla la mine ca la prost, iar mie îmi curgeau lacrimile şir pe obraz şi chiar nu îmi păsa că tipul mă vede!! Traversasem toată Siberia în lung şi-n lat şi mai aveam aşa puţin până acasă! O făcusem! N-aş fi crezut... Ce a declanşat plânsul ăla? O amintire cu mine stând cu oile şi citind „Coliba unchiului Tom". Stăteam pe pod la Vizimolom, iar vântul îmi făcea mâinile să îngheţe pe coperţile acelei cărţi. Coperţile cartonate ale ediţiei ăleia, în două volume, de la Biblioteca pentru toţi! Eram clasa a şasea! La acea vreme putea călători doar cu gândul, nu puteam îndrăzni să sper la aşa ceva! Ştiam că era ceva interzis pentru mine! Acceptam asta! Uite că viaţa ne suprinde!

Prima zi de Turcia a fost oribilă! Am făcut cca 220 km în 12 ore! Şi şi ăia cu ajutorul unei tipe amabile ce m-a văzut că stau de mult timp şi a zis: „Stai că îţi opresc eu maşină!" Mi-a oprit un camion ce m-a dus vo 80 km! În Turcia, dacă ai o gagică cu tine, eşti luat la autostop una, două! Dacă nu, e jale! A mers îngrozitor de prost! Colac peste pupăză, opreşte să mă ia un autocar, coboară valetu' şi îi arăt prin semne frecând din degete că fără bani, spunându-i pe engleză: „no money" şi pe rusă „niet dânghii". Mi-a zis că nu e nevoie şi pot urca sus. Urc sus şi vine la mine o gagică să îmi taie bilet. Distrat îi zic să îşi cheme colegul. Vine ăla şi îi zic: „Bă! Ai told iu, nou manii!" Ăsta se face că nu pricepe nimic şi îmi zice să plătesc bilet. Buna dispoziţie mi-a dispărut! Adică ne disträm?! Spuneţi aşa! Că vă joc eu! Le-am mai explicat încă de vreo 2-3 ori calm şi prin semne care e povestea! Le-am zis să oprească autobuzul că mă dau jos! Le-am explicat că nu i-a pus nimeni să mă ia sus! Ei insistau: „Cum, dar nu ai bani deloc?" S-au băgat în seamă şi câţiva cretini de pasageri. O cucoană pasageră m-a întrebat dacă am paşaport, i-am răspuns întrebând-o nedumerit, răstit şi nervos, dacă cumva e poliţistă: "Tî polis?" Altul m-a întrebat cum am ajuns în Turcia dacă n-am bani. Dând din mâini ca un nebun şi fixându-l din priviri ca un retard i-am răspuns pe româneşte: „Am zburat!" M-a întrebat dacă am băut vodka (consumul de alcool, păcat de neirtat în religia lor retardă) ... i-am făcut semn să se apropie ca să suflu' spre el şi să se convingă de put a alcool or ba! Prostu' a muşcat-o! Îmi puţea gura a salamul mâncat cu puţină vreme înainte! No, ia de-aici de n-ai servici!

În tot acest timp (vo 15 minute), ei încercau să mă facă să cumpăr bilet! Îmi ziceau că opresc ca să scot eu bani de pe card! Le-am zis să oprească! Că mă dau jos! Valetul ăla cretin şi infect mi-a propus chiar să îi dau ghetele primite de la Aliştar în schimbul biletului, dacă tot n-am bani! Deci, le ceream să oprească ca să mă dau jos şi nu voiau să oprească... nu îmi venea să cred!! Îmi spuneau că nu vor deranja pentru mine un autobus întreg ca eu să cobor!

-Dar eu v-am spus să opriţi? Nu v-am spus clar de la început că "nou manii"?!

Deja gluma se îngroşa, ăştia erau chiar nişte dobitoace nesimţite şi împuţite! Deja eram super nervos! Aşa că m-am ridicat de pe scaun şi am întrebat cu voce tare (ca să mă audă tot autocarul) „Is somebody speaking English in this fucking bus!?" TĂCERE!! NIMENI!! Apoi am întrebat dacă vorbeşte careva rusa! Mi-a făcut semn, un giorgian! În tot acest timp mă certam cu cel puţin 2-3 proşti deodată!! Da' ce credeau ăştia, frate!? Că suntem la piaţă şi îmi vând blugi!? Că de vorbesc mulţi şi deodată şi dacă mai îs şi nesimţiţi pe deasupra, eu mă intimidez?! Mă pierd? Şi le dau lor bani pe bilet? Pă', mă gâştelor!! Io de ăştia ca voi, am fumat! Un alt prost cu care mă certam ţinea un Iphone în mână, l-am întrebat dacă are facebook, mi-a zis că da, l-am rugat să îmi dea puţin telefonul! S-a conformat! Am dat căutare după „Înconjurul lumii cu autostopul" şi i-am vârât telefonul înapoi sub nas!

-OOO, 14 700 like-uri!?

-Da mă! 14 700 ce mă apreciază, aşa că io fac ceva pe tot autobuzu' vostru de căcat şi pe cei 40 de proşti ce îl populează!

I-am explicat la giorgian pe rusă toată povestea! I-am explicat foarte expresiv! Tipul a înţeles şi le-a tradus la cretini! De fapt, ei înţelegeau cum stă treaba, nu de traducători aveau nevoie, ci de dinţi lipsă! Din partea lor, nicio reacţie! NO! Păi, atunci nici din partea mea! M-am pus în scaun şi îi lăsam să vorbească singuri! Eu timp aveam! Se înşelau dacă credeau că timpul e aliatul lor! Se înşelau dacă s-or fi gândit că cedez şi mă panichez dacă trece timpul! De mers, mergeau în direcţia mea vreo 1000 km, HA HA HA!! După încă vo 10 minute, s-au dat bătuţi, au oprit, m-am băgat eu peste valet să iau rucsacul de jos de la bagaje ca să nu mi-l trântească vita şi să îmi lovească laptop-ul.

Deci, o ţigănie şi o nesimţire domne... aşe mă umplu iar de draci, numa' când îmi amintesc! Şi vă jur că totul s-a petrecut mot-a-mot conform celor povestite!

O fază tare ce mi s-a întâmplat în Turcia a fost că, un tip, după ce i-am zis că îs din România, mi-a zis „Steaua Bucarest", eu i-am răspuns rugându-l să aştepte 5 secunde şi am scos din rucsac fularul lui Dinamo! Nu a mai fost nevoie să adaug nimic!

Am continuat drumul cu oameni faini, pentru că după rău vine bine. Din Istanbul, până în graniţa turco-bulgară, m-a luat dl Cristi, un tirist român! Un om super fain! M-a felicitat pentru ce fac şi a adăugat: "Să nu bagi pe nimeni în seamă! Sigur sunt mulţi proşti ce îţi spun că ai viaţă de vagabond sau alte minuni! Tu urmează-ţi drumul tău, că e mai fain ca al nostru!" Domnul Cristi s-a născut la Fălticeni, a locuit o vreme la Oradea, iar acum locuieşte în Oltenia! E enciclopedie naţională de înjurături! Făcea: "A! De la voi din Bihor îmi place înjurătura aia, aia...". M-a învăţat câteva perle de înjurături de mi-a stat mintea-n loc! Dl Cristi, în prima sa lună de şofat pe tir, a slăbit 10 kg din

cauză că nu îi ieşeau parcările cu spatele!! Tot el mi-a povestit tot felul de perle dintre tirişti. Cică, o dată, unul a dat prin staţie:

-Colegu' de Banat (BN). S-a băgat dl Cristi peste el şi râzând a zis:

-Mă au schimbat ăştia judeţele de când n-am mai fost eu în ţară?

Cu altă ocazie, tot aşa dă unul prin staţie:

-Colegu' de Dobrogea (DB)... no comment!

Cică, vameşii turci aşteaptă 5 euro... de o cafea, o supă... Şi românaşii noşti inventivi şi puşi pe şotii, ca de obicei, au început să îşi lipească pe geamul dinspre ei (geamul în care vine să le bată vameşul ca să vorbească cu ei) supe la plic, pliculeţe de cafea şi le spun:

-Bani nu avem, dar dacă vă e foame luaţi o supă de aici!

Am mai spus-o şi o repet! A cerşi mită, e cea mai jegoasă formă de prostituţie! Ai un job de lăbar, oricum nu faci nimic toată ziua sau faci doar chestii inutile! Mai iei banii de salar tot de la mine şi tot pe mine te trezeşti să mă jegmăneşti? Pă' bă... 'ai de capu' meu... mă abţin!

Dl Cristi m-a lăsat în graniţa turco-bulgară. Am trecut graniţa la pas, în şlapi... chiar dacă afară era un frig destul de serios! Unu' din vameşi m-a întrebat de ce îs în şlapit. I-am zis „buţ" şi mimat ghete, PUT ORIBIL! Şi m-am prins de nas şi mi-am dat ochii peste cap de parcă l-ar fi omorât mirosu' ghetelor mele! A dat ăla într-un râs isteric, ca în filmele cu proşti mi-a ieşit fineţea asta de fază! Mi-am găsit un loc de stat la autostop şi am stat 3-4 ore până să fiu luat de un gagiu super, super fain! Un domn la vreo 60 de ani, îmbrăcat în trening şi cu un aer foarte tineresc... ce vorbea perfect româneşte, engleză, italiană, turcă... şi încă vreo 12 limbi!!! Meseria lui: face taxi international de lux, de 25 de ani! Mi-a povestit o grămadă de peripeţii, poante şi nebunii! În decembrie 1989 trecea zilnic cu "reporterii CNN" la Bucureşti! O păsărică mi-a şoptit că "reporterii" ăia erau jeguri de la CIA! A făcut mulţi bani, a plimbat în taxiul său şi politicieni români! Mi-a povestit despre fabrici de armament din România şi mi-a dat şi locaţia exactă! Când am întrebat pe cineva "mai priceput" la aşa ceva, mi-a confirmat! Tipul chiar ştia unde se fabrică arme în România! Deci, sigur nu fabula! Mi-a povestit de un amic sârb ce fura maşini de lux din Germania! A primit sârbul nost' o comandă de la Moscova şi pentru că rusul era generos şi i-a dat mai mulţi bani decât ceruse, a zis să fie şi el băiat şi i-a înlocuit casetofonul cu sistem audio modern, cu CD (pentru acele vremuri)! Rusul? I-a trimis maşina înapoi!! VOIA CASETOFON!!! HA HA HA!!! Domnul ăsta al meu al cărui nume l-am uitat m-a dus până la Dunăre, până în graniţă la Ruse... nu m-am mirat deloc când vo trei - patru vameşi l-au înconjurat linguşitori să îl întrebe de sănătate! Nu aveam nevoie să mi se confirme că omul ăsta chiar e un personaj din filme ca Goodfellas! Apăi, să vedeţi ce poveşti cu beţii mi-a zis ... he he!

Trec cu bine de vameşii bulgari, trec şi Dunărea şi al nost' vameş mă întreabă:

-De unde vii?

Eu tocmai trecusem Dunărea... el mă întreabă de unde vin!? Eram obosit... venisem trei zile cu autostopul fără pauză! Îi răspund:

-Din Siberia!

Vă închipuiţi că trânteşte un făţău... Completez:

-Nu glumesc, uitaţi-vă că am viză de Rusia, Mongolia, Kazahstan, etc!

-Aha! Turism?

... no! Să mori tu?! Dacă şi ăsta e turism... deci, nu vă supăraţi, dar am tot dreptul să mă simt insultat! Ha ha!

Am revenit în ţară, dar n-am stat locului: în primele 3 săptămâni am făcut cca 3700 km! În aceşti 3700 km făcuţi în ţară, m-au luat doi oameni tare, tare faini... Dan între Oradea şi Arad, şi Cornel între Târgovişte şi Fieni. Tot în ăştia 3700 km, am fost luat pentru prima oară de un autocar plin de femei... le aducea acasă de la schimbul doi! Am glumit şi am râs cu ele bine! Am revenit în ţară şi am fost primit tare fain peste tot! Le mulţumesc mult la toţi!

PARTEA A PATRA: ÎNCONJURUL LUMII CU AUTOSTOPUL – ÎNCERCAREA A DOUA

I) TURCIA – PARTEA ÎNTÂI

Dragi Alina şi Corneliu,

Menţiune: din păcate de amu încolo cumpărătorii de ţări primesc doar povestea ţării, nu mai pot face hărţi personalizate cu numele lor din mai multe motive: nu mai am software-ul necesar şi nemaifiind într-o relaţie sexuală cu cartografia digitală, aceasta m-a depăşit. Ea s-a dezvoltat, îmbunătăţindu-şi performanţele, eu am abstinat... Deci sincere scuze! La finalul întregii călătorii îmi propun să realizez hărţi mişto, dar asta presupune mult timp şi cineva care să mă ajute.

Înainte să povestim, daţi-mi voie să fac onorurile: Alina îmi e verişoară, Corneliu e soţul ei. Alina fiind mai mare ca mine, când eram mic avea ghinionul să trebuiască să aibe grijă de mine. Ultima oară când şi-a făcut viaţă grea legându-se să aibe grijă de mine, eu aveam 17 ani. Am mers atunci la Băile Felix cu frate-meo şi cu dragul Racoş. Aam venit foarte târziu, s-a îngrijorat, etc. Atunci a zis că nu se mai leagă nevăr evăr la cap cu aşe draci. Nici n-a mai fost nevoie, dracii se descurcă (chiar şi prin Sahara sau Mongolia) de minune de atunci şi nici pe dracu' nu au! He he!

No, tu Alină şi mă Corne, că tot am scăpat de introducerea asta drăguţă, tre' să vă zic din capul locului că simt eu că ceva e altfel! Călătoria mea începe din nou şi se pare că începe foarte diferit de cea începută în 22 iunie 2013. Nu ştiu ce o să vă povestesc! Să vă şi explic de ce nu ştiu! Am scris un roman întreg deja despre cum e să faci autostopul, să stai 8, 12, 31 ore fără să fi luat de vreo maşină; să rătăceşti sute de km fără ca măcar să ai o hartă; să flămânzeşti şi 40 ore; să te cerţi cu şoferii sau cu un autocar de retarzi; să te baţi de ceasul morţii ca să afli cum să ieşi din oraşul X înspre oraşul Y! ETC! Eu cred că până acum am atins toate problemele de care se poate lovi un autostopist! Să mai povestesc despre autostop... mă disperă! E ca şi cum mă repet ca un papagal! A fost nou până acum! Şi pentru mine şi pentru voi! Deci, a fost fain să le povestesc toate cu voi, dar de acum tre' să se schimbe ceva. Noh, că o să mai fie chestii inedite şi picanterii, gen că mă ia la autostop vreo călugăriţă şi vrea s-o „iubesc", vi le povestesc cu drag! Dar, în esenţă, ceva trebuie să se schimbe! De ce? Nu ştiu, aşa simt! M-am schimbat şi eu! O să prefer să vă povestesc puţine, dar să vi le povestesc cu drag! Nu o să vă scriu din obligaţie! Mă bucur mult că lumea aşteaptă să scriu, e o mare bucurie să ştiu că sunt citit, că felul în care scriu eu e apreciat! Că, eu, aşa balaur cum m-a lăsat mama natură, îs apreciat!

Ce s-a schimbat? Multe: 1) Viziunea mea asupra vieţii! Pentru că seria viselor a fost împlinită în mare parte şi pentru că totul e într-un fel la întâmplare 2) Starea mea interioară. Calmul meu interior e mult mai mare! Mai mare decât oricând! Cred că înţeleg mai bine mecanismul după care funcţionează jocul „Viaţa" şi îi înţeleg mai bine pe cei din jur, iar asta mă face să nu mă mai agit atât de mult. 3) Mi-am înţeles traseul prin viaţă mai bine. Înţeleg de ce, cândva, eu sau cineva, cumva, etc.

A! Probabil două evenimente faine au o contribuţie la schimbarea asta. Unul mi-a adus bucurie, m-a ajutat să mă cunosc şi să mă înţeleg mai bine. Să îl cunosc mai bine pe Timotei-ul de acu X, Y, Z ani şi pe cel de azi! Altul mi-a adus linişte. Un mister rămăsese, dar un de-click cosmic şi balauric s-a dezlănţuit! De-click-ul e dintr-o dimensiune atât de superioară misterului, încât misterul poa' să se transforme oricând în scrum, în ceva la amintirea căruia doar să zâmbesc cum zâmbeşti când îţi aminteşti ceva frumos. E prima oară când pornesc într-o călătorie şi simt că nu am lăsat nimic în spate, simt că am dat foc la tot, că am tăiat podurile! Totuşi plecarea asta a fost mai dificilă decât prima… faptul că nu am lăsat nimic în spate parcă a presupus ca, de fapt, să nu mai am acele lucruri… e ca în povestea cu robul care s-a obişnuit cu lanţurile.

A fost dificil să o iau a doua oară de la zero! Să ştii că ai fost nevoit să te întorci de la jumatea drumului pentru o viză… oricât ai fi de tare, îţi taie din aripi! Să am emoţii cu o viză până în ultima zi, de asemenea, m-a stors de puteri! De ce să am emoţii? Pentru că mi-au cerut cazier! Cazierul meu nu e curat, pentru că eu cretin, pentru că alcool şi pentru că volan! Dar de ce să fie problema lor alcoolul? Pentru că Coran! Da! Vizele strică bucuria călătoritului! Vizele ie ca drecu'! Ie iadul călătorului cosmic!

Ar mai fi unele chestii de spus, dar mai trebuiesc rumegate, mai trebuie să se aşeze. Probabil e vorba doar despre faptul că am nevoie să „descarc" eu ceva căcat ca să o ard iar voios pe drum! Până descarc „materialul", ţineţi aproape, vă rog! Imediat ce l-am descărcat şi pixul mi se va dezlănţui, o veţi şti! Nu pot ştii de ce factură sunt schimbările ce se petrec, dar fiţi siguri că pe drumul meu, în continuare voi căuta aventură, nebunie, pericol, adrenalină şi draci!

Dar mâine poate sorb câţiva litri de vinişor şi redevin retardul cu care v-aţi obişnuit! You may never know! Ce scriu eu mai sus e zbaterea mea lăuntrică din ultimele săptămâni. Dar ceva sigur s-a schimbat! Toţi apropiaţii mi-au zis că m-am schimbat cică, în bine. Nu vă panicaţi, nebun o să rămân! La fel de bine în câteva zile pot uita de toate preocupările astea tâmpite cu care îmi storc creierii acum! Poate îs doar la ciclu! Un ciclu de călător ce e drept!

Tu, Alină, cunoşti situaţiile alea în care preferăm să fim melancolici? Ştii că putem găsi o frumuseţe, plăcere şi bucurie şi în tristeţe? Preferatul ăsta de melancolie şi frumuseţea asta a tristeţii însă presupune a ne complace! Amu depinde în ce anume ne complacem.

Dar uite că mi-a venit cheful de scris… Deci, să recapitulăm: din Nagorno Karabakh-ul Elenei, am revenit în ţară din cauza vizei de China, pentru care ar fi fost riscant să aplic oriunde altundeva decât la Bucureşti. Am revenit şi pentru geaca, căciula, ghetele şi mănuşile primite de la Columbia România. Amu am haine, mă doare la patină!

Am revenit în ţară şi a fost mişto! Mi s-a dat să beau peste tot! Atâta am băut că am stabilit un nou record personal pentru „Nu mai beau niciodată": DOUĂ SĂPTĂMÂNI!!! Deci, două săptămâni eu chiar am crezut că nu o să mai beau! Daţi-vă seama cât îs de ambiţios!!! A fost foarte

fain la Nicky la Craiova, la Costi la Oradea (care o să îmi dea certificat de „oţătar” dacă termin înconjurul lumii cu autostopul.. ceea ce între noi fie vorba, e o distincţie majoră, ţinând cont de grozăvia celor care deţin această decoraţie), la Braşov la Bighyi - care mi-a făcut o caricatură foarte fainã:

Am fost la Costi la Piteşti, în Bucureşti la Simona, la Emil şi la tâmpitu' meu preferat - Pompi, la Timişoara şi, bineînţeles, în dragu' Cluj! Vă daţi seama că peste tot am băut la greu. Din păcate, nu am reuşit să mai ajung la Arad şi la Iaşi. Când am pornit din Bucureşti spre Timişoara, am avut un eveniment... tiristul ce a oprit să mă ia după ce a auzit "Nu vă supăraţi, dar mă puteţi lua fără bani?" mi-a zis:

-Da ce îs io, mă!!?? TAXI!? Urcă o dată că blocăm circulaţia! Dacă voiam bani îţi ziceam eu!

După ce mi-a auzit povestea mi-a zis: "Măi, tu nu faci bine! Nu e bine că zici <nu vă supăraţi mă puteţi lua fără bani?>. Ar trebui să zici: „Auzi, îmi dai 10 lei ca să mă duci? Dacă nu, oricum îmi dă 20 următorul!"

Am mai fost şi la Băile Herculane, unde a fost foarte fain! Aici am cunoscut un om super nebun, super liber şi super fain! Un zburător intergalactic! Omul mi-a devenit prieten drag şi apropiat instantaneu, Balaur se intitulează! Face o grămadă de minuni, de la jonglerii (legat la ochi şi mergând pe monociclu), la mers pe aţă şi monociclu la înălţimi extravagante, pe furlane putrede ale unor clădiri părăsite (totul ilegal vă daţi seama) şi multe altele! Nu ceea ce face e impresionant, ci sufletul lui liber care tânjeşte după şi mai multă libertate!! Felul în care gândeşte şi felul în care vede viaţă; felul în care îşi bate coada (de balaur) de viaţa asta! Putea să fi descoperit Balaurul meu apa caldă, America - leacul pentru SIDA, putea să aibe performenţele lui Messi, să zboare în curu' gol, să meargă pe apă ca unii sfinţi ETC... Orice ar fi făcut nu mă impresiona cum m-a impresionat cu modul în care simte, gândeşte şi se exprimă, cu modul în care vede viaţa! Şi, pe deasupra, e şi mai artist decât Eminescu! Unele expresii o să i le plagiez.

La Băile Herculane, m-a însoţit draga de Bianca. A mers fantastic de bine! După cum bine m-a întrebat un domn: "Ursuleţu' ăsta l-ai luat cu tine ca să fi luat repede şi uşor la ocazie?". ;)) Dintre cele 17 maşini ce ne-au luat în total cel mai mult am aşteptat pentru una 50 minute, dar asta duminica dimineaţa la ora 05:00. În rest, chiar dacă am prins repede maşini, nu a mers tot drumul bine. Ultimele 13 din cele 17 maşini, ne-au dus fiecare pe distanţe foarte scurte! A ieşit o medie de cca 30 km/maşină! Ce e drept, traseul a fost unul aiurea pentru a fi autostopat: Topliţa – Băile Herculane! Schimbă la Reghin, Mureş, Luduş, Unirea, Alba, Sebeş, Simeria, Haţeg, Caransebeş, Băi. Deci, traseu întortocheat, zig-zăguit şi rupt! A fost obositor ca naiba! După o noapte de băut, de nedormit şi lenevit în apă termală, să intri într-o maşină la căldură, peste juma' de oră să ieşi iar la frig şi tot aşa, e obositor! A fost interesant să călătoresc pentru prima oară cu autostopul cu o tipă, într-adevăr merge mult mai bine, dacă alegi bine tipa.

Am avut şi un eveniment foarte neplăcut! Ne-a luat un nenorocit drogat în Caransebeş! A trebuit să joc rolul ăluia calm... ca să nu intrăm în vreun conflict şi să o expun pe Bianca la chestii aiurea... Când ne-am dat jos din maşina tipului şi eram sigur că Bianca e în siguranţă, tremuram de nervi şi aproape i-am zis la tip: „No, hai amu la parte-n parte dacă eşti jupân!" Am reuşit şi să aflu cine e gâsca respectivă! Lucia e din Caransebeş şi îl cunoaşte! Mă rog, tot ce contează e că nu s-a

întâmplat nimic nasol! Era prima oară când călătoream cu autostopul cu o fată, era noaptea, eram mahmur, nu am ştiut să fiu foarte atent. La câte constante aiurea au fost ce contează e că s-a terminat cu bine! Oricum copila asta a avut o stăpânire de sine în acea situaţie!!!! Ceva fantastic! Uluitor! 95% din femeile cu o vârstă de peste 25-30 de ani nu ar avea stăpânirea ei de sine şi tăria ei! Ba chiar, s-ar căca pe ele! Deci, fata asta e făcută să călătorească aşa! Nu e o mâţâită, o speriată şi o povară pentru cel care o ia cu el! I-am promis că oricând vrea să mi se alăture în călătorii o iau! Să termine şcoala înainte! PS 1: Eu aveam electroşocul la mine oricum! L-aş fi testat pe brută fără să clipesc! PS 2: Tipul tocma' fusese eliberat din închisoare!

Am mai fost şi la Roman ca să aflu povestea lui Virgil Galaţanu, să îi cunosc familia, să văd tot ce a rămas în urma lui şi să scriu despre el! Pentru mine, e cel mai mare călător român! 120 ţări pe bicicletă!! CEVA DEMENŢIAL!! Ţinând cont de bugetul său! A murit în septembrie 2013 de febră tifoidă în India. Nimeni nu a scris nimic serios despre el, doar can-can-isme.

Luând-o de la Roman spre Cluj, undeva prin secuime, am prins o ceaţă criminală... Oamenii nu mă vedeau din timp ca să le câştig încrederea şi nu opreau. În 6 ore am făcut 55 km, am fost luat de patru maşini, dar doar pe distanţe scurte de tot! Frigul de cca -10 grade, m-a obosit cumplit. Aşa că m-am enervat, am sărit gardul în curtea unei case din satul în care mă aflam şi am pus cortul! Casa era părăsită! Dar se învecina cu postul de poliţie din localitate! Aşa mi-am "dezvirginat" sacul de dormit de iarnă! Dezvirginat pentru că m-am "băgat" în el! -17 grade a fost temperatura cea mai scăzută în noaptea aceea la Gheorgheni. Eu eram la 14 km de Gheorgheni. PS: Chiar dacă îmi fac tot mai greu timp să povestesc cu sor-mea, când mă culc comod ca un paşă în sacul de dormit de la ea, e ca şi cum aş pupa-o.

După revelion, Emil mi-a propus să mergem pe Negoiu. Eu nu mai fusesem niciodată pe munte iarna, echipament nu aveam de nici un fel, iar în noaptea de dinainte am mai şi băut şi „păscut" în cantităţi industriale!!! Minim juma' de litru de ţuică de căciulă şi minim juma' de litru de vin de cap de vită furajeră! Mai adăugaţi şi faptul că am ajuns la concluzia că „nu e proastă vaca, mai tre' păscut din când în când!" Şi am „păscut" mult mai mult decât oricând în viaţa mea! La revenirea de pe munte scriam: am pornit spre Negoiu cu doi litri de ţuică şi 2,5 litri de vin, dar am uitat să luăm apă!!! ... Ajunşi sus topeam zăpadă la primus...

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

De alcool nici nu ne-am atins! Ne-am răzbunat pe el după ce am ajuns jos! Vă daţi seama cu câtă poftă bei o licoare pe care ai cărat-o 1 000 metri la deal şi 1 000 la vale? O licoare pentru care ţi-ai riscat viaţa? Pentru mine a fost prima urcare pe munte pe timp de iarnă. Am pornit cu mâna stângă scrintită şi cu haine de mers la piaţă! Urcam, urcam şi când oboseam, nu mă puteam pune jos pe zăpadă pentru că m-aş fi udat tot... Oricum m-am udat maxim, ghetele au fost leoarcă... Colac peste pupăză, ne-a prins şi noaptea... ultimele 2 ore le-am urcat pe întuneric!

A fost o experienţă unică! A fost prima oară când am reuşit să merg ca MICHAEL JACKSON!!!!! ... De ce? Pentru că zăpadă-gheaţă! Pentru că alunecat! Faci un pas... şi jumătate din el îl aluneci înapoi... şi aluneci având în spate un hău de sute de metri! Să vezi tremor şi fior, să vezi ce rateuri îţi dă creierul! E prima oară în viaţa mea când am întâlnit epuizarea fizică maximă... să tremur cu fiecare fibră a corpului meu... Ce să mai ai putere să faci 1 pas!? N-ai putere nici să te beşeşti! Am întâlnit o frică nouă, o panică diferită şi nouă... cu un hău de sute de metri sub mine, cu frica de înălţime ce o am dintotdeauna. Să vedeţi ce rateuri sexy mi-a dat creieru! Nu mai urc pe munte... fără un echipament cât de cât rudimentar! Am mers chiar ca nebunul!

N-am reuşit să ajungem pe Negoiu că eu eram ud tot în picioare şi îngheţat. Am oprit la 2135 m, la refugiul de lângă lacul Călţun. Oricum pentru prima oară, 1 mie de metri de urcat în altitudine... mort de mahmur... Io îş mulţumit! Anul a început foarte promiţător!!! An trăznet la toţi! Trăzni-l-ar!

Cel mai fain cadou dinaintea plecării sunt cuvintele de mai jos pe care mi le-a scris scumpa de sor-mea (Dâci): "Am citit azi povestea Kazahstanului! Vreau să îţi spun sincer că eu nu am reuşit până acum să îţi citesc o poveste întreagă, nu am putut chiar dacă am vrut... simt cu tine când citesc poveştile tale, mi foame, parcă îmi imaginez cât de frig îţi e, etc... De multe ori am încercat să neg că faci asta, pentru că îmi era prea frică pentru tine. Ţin minte că începeam să citesc o poveste de-a ta şi nu puteam să o termin că începeam să mă îngrijorez, iar faza cea mai naşpa e că mă gândeam la asta câteva zile! Un timp am fost şi supărată pe tine... mi-a fost greu să accept că nu o să te mai am aproape mult timp, dar mi-a trecut şi chiar mă bucur că ai ales să faci asta! Când citesc poveştile tale cel mai şocant e că sunt multe părţi din tine de care nu ştiam! Admir tot curajul şi tăria mentală care le ai!! Admir cât de calculat şi rece poţi fi în situaţii de criză! Citindu-te îmi dau seama că omul se formează şi se antrenează cât trăieşte! ..mult curaj şi tupeu trebuie să ai... şi multe din lucrurile ce le-ai învăţat se datorează faptului că ai decis să mergi mai departe şi să iei viaţa de gât! Tu chiar ştii ce înseamnă să iei viaţa de gât! Mama ei de treabă! În timp ce citesc poveştile tale, problemele ce le am eu acum, mi se par nimicuri! Mi se pare că dau prea multă importanţă unor lucruri trecătoare! Mă gândesc oare cum simte şi trăieşte mama poveştile tale, dacă eu simt aşa... Să ştii că de azi înainte, sora ta o să îţi citească toate poveştile şi o să creadă în tine! Scrii frumos! Într-o zi o să scrii şi o carte, o să se facă un film despre tine şi normal că o să dai mâna cu Messi şi Robert de Niro! Te iubesc!"

În 15 ianuarie părăseam Clujul şi scriam: „Hai că azi pornim a doua oară încercând să înconjurăm lumea cu autostopul!!! De data asta chiar sper din suflet să nu mă mai vedeţi ani buni (sau să ne vedem numa pe la vreun capăt de lume). Să vin dinspre vest sau între patru scânduri! Totul sau nimic! Tai tai, iubit Cluj!!!"

Plecam cu 71 kg! Mai mult ca oricând! Cu două luni în urmă când mă întorceam din Armenia, Giorgia aveam maxim 60! În 17 ianuarie am luat viza de Iran în Bucureşti şi am părăsit ţara! Prima plecare a fost diferită... Sau e asta diferită? Ha, ha! Faceţi-vă viaţa frumoasă! Fiţi hoţi de vise! Până la Istanbul mă va însoţi Tania. Până în vama româno-bulgară ne-a dus Andrei. Tot Andrei mi-a cumpărat inopinat Cipru-urile, aşa că am modificat traseul! N-aş fi avut bani să merg cu feribotul în Cipru, dar banii de la Andrei îs exact cei 50 euro necesari pentru feribot Turcia – Cipru, dus-întors.

Am trecut vama şi ne-am pus frumos la autostop. După vreo juma' de oră, opreşte un tir de Turcia. Tipul părea foarte ok aşa că, eu am dat acceptul! Eu am urcat în mijloc, pe Tania am lăsat-o pe scaunul din dreapta. Tania a notat în jurnalul ei chestii care pentru mine îs banalităţi, am mai întâlnit multe tiruri de acest fel: „avea maşina plină de gunoaie: şlapi, sticle goale, pungi şi alte cele. Toate aruncate la picioarele pasagerului din dreapta, probabil acolo îi e coşul de gunoi atâta timp cât

pasager în dreapta nu avea. Ne-a dat biscuiţi, ţigări şi ne-a pus muzică. Ne-a întrebat dacă suntem căsătoriţi, eu am zis că da, Timo că ba! I-a zis că nu e bai că îşi găseşte <madam> la Istanbul."

După vreo 10 minute de mers, tipul a oprit să îşi ia rovinietă. Mergea împreună cu un altul, ăla l-o ajuns din urmă şi a oprit şi el tirul. Au coborât amândoi după rovinietă. Ăsta, noul, avea faţă de retard de ăla foarte, foarte cretin! Maxim! Gen Gore! A fixat-o pe Tania din priviri ca un dement din prima, când am văzut asta am început să povestesc cu ea bazaconii doar ca să nu aibe eye contact lung cu prostul, ea să se sperie, iar el cu instinctele lui animalice interpretând sperietura ei ca „emoţii", să prindă curaj. Mai apoi, i-am zis să nu i se uite în ochi că dacă i se va uita, tot ea va trebui să ferească prima privirea, iar asta îi va da animalului curaj! Dacă nu ferea privirea, omul credea că vrea să se „joace". Cu ăştia ai doar două opţiuni: te retragi şi îi fereşti sau le dai cu barda în cap! Cale de mijloc nu este, nu că îi confrunţi, că vorbeşti cu ei, că te ţii tu tare! Dacă eşti tare dai primul (ăla fiind imens trebuia dat din prima cu barda). Cu ăştia nu e loc de orgolii, poveşti, dansuri intelectuale ale minţii, intimidare, impunere! Lor doar le dai cu barda şi le ascunzi bine cadavrul, că ai fi prost să faci puşcărie pentru o matahală grohăitoare ca ei! I-am mai spus Taniei că dacă vor mai fi alte pauze şi tipul îi va căuta privirea să povestească cu mine sau să se facă că citeşte (îşi luase o carte cu ea).

S-a mai făcut o pauză pentru toaletă şi tipul ce ne luase pe noi m-a întrebat dacă e ok să trec în tir la celălalt ca să nu aibe probleme cu poliţia, că nu are voie să ia două persoane în cabină. I-am zis că nu depinde de mine şi că pentru aşa ceva Tania trebuie să îşi dea acordul. Am vorbit cu ea pe româneşte, i-am zis să facă cum crede, cum se simte confortabil. Tipul mie îmi inspira încredere 100%, dar nu voiam ca părerea mea să o influenţeze. A acceptat încrezătoare, omul chiar era ok! Se simţea!

Eu am trecut în celălalt tir. De cum am plecat din tirul lui, tipul a întrebat-o pe Tania dacă vrea să facă sex cu el. Tania îmi trimitea mesaje în disperare... vreo 13! I-am zis că oricând zice ea, îi opresc pe amândoi şi ne dăm jos! I-am spus să fie calmă, să citească din carte ca să îşi ferească privirile de privirile lui. I-am zis că oricum îs în spatele ei şi dacă ăla deviază de la drumul principal eu deschid uşa la tirul meu şi îl forţez pe şoferul meu să oprească, iar în caz contrar, sar! Dintre toate câte i le-am spus cel mai mult a cântărit următorul raţionament: "Ţi-am zis că tipul îmi inspiră încredere 100%?! Nu mi-am schimbat părerea! Un tip ce te întreabă dacă vrei să faci sex cu el şî îţi pupă mâna e nesigur, în niciun caz nu va fi agresiv! E doar idiot şi naiv!"

Fata mi s-a liniştit şi a decis să continuăm până la graniţa bulgaro-turcă după cum ne-am înţeles de la început. Tirurile stau ore în vama bulgaro-turcă aşa că de la început am întrebat dacă ne duc în vamă, nu în Istanbul, cu toate că ambele tiruri mergeau la Istanbul. La urmă, Tania concluziona: „Jumate din gândurile negre au fost alimentate de binevoitorii de acasă care mi-au umplut capul cu ce pot păţi dacă fac autostop!"

După păţania asta a Taniei şi în baza tuturor experienţelor ce le-am avut cu turci, eu cred că în mintea turcaleţului tradiţionalist şi religos (musulman), lucrurile stau în felul următor când vine

vorba de europence creştine: le consideră curve pentru că oricum îs păcătoase, nu cred în Allah şi o să meargă în iad! Oricum fac sex înainte de căsătorie, fac sex cu mai mult de un bărbat.. deci, după logica lor, ar fi acelaşi drac dacă ar face sex cu toţi... ha ha ha!! Menţiune importantă: nu toţi turcii sunt retarzi şi gândesc la fel! Şi între români există destui retarzi!

Din vamă până în Istanbul ne-a luat un alt tir. Tipul ce îl conducea, pe numele său, Ahmed, pentru Tania e tatăl model. Tania zice: "Toţi care au apucături şi instincte ca ale lui Ahmed, să facă copii! Care nu au chef de aşa ceva, nu se pricep şi, pe deasupra, mai iubesc şi alte chestii... get a dog! Toţi taţii ar trebui să fie ca Ahmed!" Ahmed traversează România la volanul tirului său de vreo 30 de ani! Deci, vorbea bine româneşte!

În Istanbul, am vizitat moscheea aia celebră, nu m-a impresionat deloc! Am mai mers la ceva chestie balsam: moscheea şi biserică, 2 în 1. Şi asta era mare, nu m-a impresionat nici ea! Am mai mers la un palat bengos, nici ăla nu m-a impresionat! Ştiţi că eu nu îs cu muzeele şi fineţurile! Totuşi, m-au impresionat turcii! Istanbulul mi-a plăcut datorită locuitorilor săi! Avusesem până acum de a face doar cu turci tirişti sau bişniţari şi vă daţi seama că mi-am făcut o impresie total aiurea despre ei! M-a impresionat gazda de pe Couchsurfing! Osman! Un om super fain! Mi-a uns sufletul masa super-îmbelşugată la care ne-a invitat sora lui Osman!

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Osman, sora lui, cumnatul său şi cele 2 fetiţe ale surorii sale, sunt kurzi. Fetiţele erau nişte copii foarte faini. Numele uneia din fetiţe se traduce: trifoi cu patru foi! În kurdă nu mai ştiu cum îi zice, nici pe care dintre ele o cheamă trifoi nu mai reţin.

Pe Tania au întrebat-o de ce e aşa slabă, i-au zis că la ei asta înseamnă că are soţ sărac care nu o întreţine bine... SĂ MORI TU? Şi în pat... o parchezi cu macaraua pe aia „bine întreţinută”? Ha ha ha! Mai bine sărac, dar cu o nevastă balerină! După aşa o masă, am întrebat cum se spune mulţumesc în limba kurdă şi le-am zis la oameni: „SPAS!”

În Istanbul mi-a mai plăcut în bazar, unde am negociat ţâgăneşte, aşe cum am învăţat la ţară când eram copil! Situaţie: Negociam nişte pantaloni, tipul îmi cere 50 lire (75 lei)! Îi zic că e mult prea mult! Mă întreabă de unde îs şi îi zic că din România. Îmi răspunde în româneşte:

-A! Păi aşa zi! Pentru tine 40, pentru că eşti din România şi România ţuţ! Şi mimează pupând degetele mare, arătător şi mijlociu împreunate ale mâinii drepte!

-40 e mult! 30!

-Nici cum zici tu, nici cum zic eu! 35!

-30! 35 e mult!

-Cum mult? 35 e doar 50 lei!

-52 lei!

-Da.. 52!

-Păi, cu atâta mi-i cumpăr din Bucureşti! 30!

-Ok! Pentru tine 30!

Bucuria câştigării negocierii contează! Nu cei 7,5 lei câştigaţi! Cu toate că cu cei 7,5 lei cândva o să beau două beri! Orice îşi dorea Tania să cumpere îmi arăta mie şi mă prefăceam că o să cumpăr eu acel lucru! Negociam, apoi la urmă când ceream banii Taniei, turcaleţu' se prindea de combinaţie! I-am zis Taniei: „Mă laşi pe mine să negociezi că îs îmbrăcat mai <ponosit> şi mie sigur îmi lasă mai mult la preţ!" Un şiretlic de-al turcului e să te întrebe de unde eşti... vă daţi seama că la neamţ nu îi oferă acelaşi preţ ca şi mie!!! HA HA HA!!

Turcaleţi spălându-şi copitele în bazar:

CEL MAI MULT mi-a plăcut să văd că în bazarul din Istanbul erau de vânzare tricouri de-ale lui Messi ... cel puţin de 10 ori mai multe decât de-ale lui Cristiano!!! Şi asta în TURCIA!!! Una din ţările în care Cristiano are cei mai mulţi fani! De ce e Turcia una din ţările în care Cristiano are cei mai mulţi fani? Pentru că gel! Şi pentru că cocalari! Mi-a mai plăcut că mi-am luat tricou cu Messi şi m-am tras în poză cu el pe malul Bosforului. Am ales ediţia veche, tricoul în care Messi a stabilit recordul absolut de 91 de goluri într-un an

.

Eu am stat în Istanbul două zile, apoi am lovit drumul înspre Cipru! Pe Tania am lăsat-o în Istanbul, ea s-a întors cu autobusu' în ţară. Înainte să ne despărţim de tot de Tania, redăm încă câteva impresii de-ale ei. Că până amu aţi tot auzit din partea mea impresii legate de femeile ţărilor prin care am trecut! Acum o să aflaţi chestii şi despre bărbaţi! Despre turci de data asta, dragi doamne şi domnişoare! De la Tania: „Mi-au picat plombele! Nu am văzut nicăieri atâţia bărbaţi frumoşi pe metru pătrat ca în Istanbul! Tineri sau bătrâni! Şi ăia de vârsta lui Sean Connery erau sexy! Au ăştia nişte trăsături frumoase! Înalţi, zvelţi (m-am chinuit să văd unul burtos), aproape toţi au barbă sau cioc, dar îngrijite. Bărbaţii în vârstă.. .nişte paltoane classy pe ei, coafură perfectă, atitudine fainã! Nu ştiu ce mănâncă, cum cresc, dar aici e de venit doamnelor! Şi atenţie: eu am mers cu autobusul! Ăia din lumea bună mă gândesc că sunt şi mai şi!"

A fost interesant să vină cineva cu mine. Cineva care să trăiască autostopul intens şi fascinat! Cineva care să mă surprindă plăcut cu trăirile şi impresiile intense! Mi-a amintit cum eram eu la început! Acum îs mai apatic, călătoritul tre' să îmi dea doze mai puternice din drogul său!

Despre mine Tania spune (pe blogul ei, că personal nu m-am gândit să o întreb, ha ha ha): „Timo e cel mai tare companion de excursii ce l-am avut până acum! Spune doar lucruri interesante, când o faci şi tu! Are glume spirituale când nu mai poţi de oboseală, de ajungi să râzi în dementă! În rest, nu zice nimic, e reconfortant să te lase cineva cu gândurile tale! Doară e self discovery journey!"

Dacă m-ar fi descris cineva aşa acu 10 ani toţi cei care mă cunoşteau la acel moment, s-ar fi împrăştiat de râs! Cât m-am schimbat... No, descrierea asta m-a bucurat! M-a bucurat să văd că mă port cu alţii cum mi-ar plăcea să se poarte ceilalţi cu mine! Din nefericire, eu nu am tot timpul noroc de şoferi atât de wise ca să se prindă de lucrul ăsta!

Am pornit din Istanbul cu emoţii! Ultima oară a mers groaznic autostopul în Turcia! La două ore şi ceva după ce ieşisem din casă de la Osman, eram la locul cu pricina! Un peco pe marginea autostrăzii ce duce la Ankara şi spre Taşucu (se pronunţă Taş-ugiu). Taşucu e singurul loc de unde se trece din Turcia în Cipru cu feribotul pe timpul iernii! Cobor din autobuzul ce m-a dus până la peco şi în următoarele 30 secunde deja intrasem în vorbă cu un tirist! Tirul avea numere de Ungaria, aşa că eu:

-Iou nopot! Văd că ăla nu pricepe nimic şi îmi dau seama că maşina e înscrisă pe Ungaria, dar şoferul e turcaleţ, aşa că schimb gama şi continui:

-Salam alecum! Ankara? Şi fac semnul de stat la autostop. Îmi face semn să urc! ŢOP SUS! NU ÎMI VENEA SĂ CRED! Îmi zice că, de fapt, merge până la Mersin! Care e la 60 km de Taşucu! 1000 km dintr-o bucată pe o porţiune de care îmi era groază maxim... ASTA DA! În 30 secunde! Cred că ăsta e cel mai mare bulan ce l-am avut vreodată în ale autostopului. Tipul pe nume Zurkuf, un tip foarte de treabă! În cele cca 14 ore cât am mers cu el, mi-a făcut 2 mese la restaurant şi m-a lăsat să dorm cca 6-7 ore în patul său în timp ce el conducea! Ca aproape toţi turcii, una din primele întrebări ce mi le-a pus a fost:

-Madam?

I-am zis că am „madam" în România. Cum spunea Victor: „femeia e axis mundis pentru turc"! Mie îmi lasă impresia că au un respect mare pentru mame şi soţii, că se poartă urât cu nevestele (în pofida respectului de un anumit tip) şi că nevestele nu îi f*t aproape deloc. Asta li se pare normalitate, că vezi doamne femeia musulmană e o sfântă! Şi atunci noroc că a creat Allah creştinele ... HA HA HA!!!! Dincolo de plasticitatea cu care am prezentat situaţiunea, asta e părerea mea sinceră despre dimensiunea femeii în mintea turcului de rând, turcului needucat, turcului cocalar şi a turcului simplu de la ţară. Zurkuf e un om deosebit! El şi Osman îs cei mai mişto turci cu care am avut de a face ever! Deci Zurkuf face parte din categoria turcului simplu de la ţară, băiat de treabă, dar nef*t*t bine de nevastă! Eu cred că în mintea turcaletului puţin educat, tradiţionalist şi religos (musulman), lucrurile stau în felul următor când vine vorba de europencele creştine: le consideră curve pentru că oricum îs păcătoase, nu cred în Allah şi o să meargă în iad! Oricum fac sex

înainte de căsătorie, fac sex cu mai mult de un bărbat... deci, după logica lor, ar fi acelaşi drac dacă ar face sex cu toţi (adică şi cu ei, ha ha ha) pentru că oricum păcatul e comis, demonicul adulter!! Bine, bine! Păcatul ca păcatul, dar plăcerea, domnilor? Iar aci mai vreau să pun o întrebare: „Ce pedepsesc zeii? Păcatul sau plăcerea?" Sadici, oricum! Menţiune importantă: nu toţi turcii sunt retarzi şi gândesc la fel! Şi între români există destui retarzi!

Aici cred că merită făcută o menţiune: modul foarte deschis şi direct în care vorbesc despre relaţiile sexuale le-a făcut pe unele gagici să îmi scrie mesaje personale în care să îmi zică că aş fi misogin! E-schiuzmiii, pliz!!?? N-au treabă una cu alta! Prin tot ce scriu cred că se vede foarte clar că nu tolerez misoginia! Că respect sexul opus! Ziceţi voi cei care mă citiţi dacă nu e aşa! Amintiţi-mi voi, vă rog, exemplele în care aproape am sărit la bătaie pentru că vreo brută proastă s-a purtat aiurea cu o femeie! În rest, că unii nu sunt conştienţi de dimensiunea vieţii sexuale doar pentru că ei sunt altfel, că ele sunt frigide... Hai să fim pe faţă! Da, vreau să iubesc, vreau să fiu îndrăgostit! Dar aş fi ipocrit să nu recunosc că îmi place să fie şi ea deasupra şi să ştie ce să facă! E ipocrit orice bărbat care nu recunoaşte cât de mult apreciază un oral bun! E ipocrită orice femeie care nu recunoaşte cât îi place şi ei un oral bun... sau poate nu i s-a făcut încă, he he! Aveţi numărul meu de telefon! Lucrez ieftin... ioiii, doar mă distrez, dragelor! N-am putut să îmi abţin mitocănia asta! Că unii aleg să ţină picanteriile astea doar pentru ei şi să nu le vorbească cu alţii, o înţeleg şi îi respect! Dar de acolo până la a mă face misogin... îs probleme personale pe care le ai mătăluţă, coniţo! Părerile mele de rău! Coniţelor, de fapt! Au fost mai multe!

Bun... Zurkuf al meu de fapt m-a lăsat la vreo 50 km de Mersin pentru că el o lua spre Adana. De acolo, am schimbat 4 maşini până în Taşucu.

Cam aşa mi-a fost drumul prin Turcia:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

A – Giurgiu, B – Taşucu (de unde am trecut în Cipru), C - Tehran

II) CIPRU-URILE

Dragă Andrei,

Am ajuns în portul Taşucu şi, de aici, începe povestea Cipru-urilor tale! Cipru-urilor pentru că pe insula Cipru avem 2 entităţi statale, 2 baze militare şi o zonă ONU. Zona asta ONU e numită Green Line sau Buffer Zone. Am ajuns în portul Taşucu şi m-am interesat până la ce oră vând ăia bilete. Mi s–a răspuns că până la 22:00. Am băgat la cap şi m-am pus la un suc într-un bar ce era vizavi de intrarea în port! Aşteptam să vină tirurile să urce pe vapor, urma să intru în vorbă cu tiriştii, să mă ia ei pentru un 10-20 de lire (asta e 15 – 30 lei) ca să nu trebuiască să dau 130 lire (200 lei) pe bilet dus – întors. Am reuşit să vorbesc doar cu doi tirişti şi mi-au refuzat oferta! Cu alţii, n-am apucat să povestesc pentru că nu s-a mai format coadă de tiruri la intrarea în port şi cum ajungeau tirurile opreau direct la poartă, dădeau actele la control şi nu puteam vorbi cu ei acolo faţă de vameş.

Mi-am luat bilet la 21:50 şi merg şi eu să urc pe vapor şi mi se mai cer 12 lire (18 lei) taxă portuară! Le zic că io nu pricepe, că mintea mea nu rumegă asta! Că am trecut pe mare în Franţa, Marea Britanie, Spania, Maroc, Rusia, Kazahstan şi Azerbaigian şi că peste tot preţul biletului includea taxa portuară! Le-am zis că nu îmi place de ei pentru că îi hoţie pe faţă! Ştiam că nu rezolv nimic zicându-le lucrurile astea, dar voiam să le zic! Am urcat într-un final pe vapor pe la 23:00, iar la 8:30, a doua zi dimineaţă, eram în Republica Turcă a Ciprului de Nord. La întoarcere când taxa portuară a fost 25 lire (37 lei), le-aş fi zis şi mai multe de sănătate, dar deja eram "antrenat", ştiam că nu are rost. Acum la poposire pe insula Cipru, hai să ştim unde aterizăm:

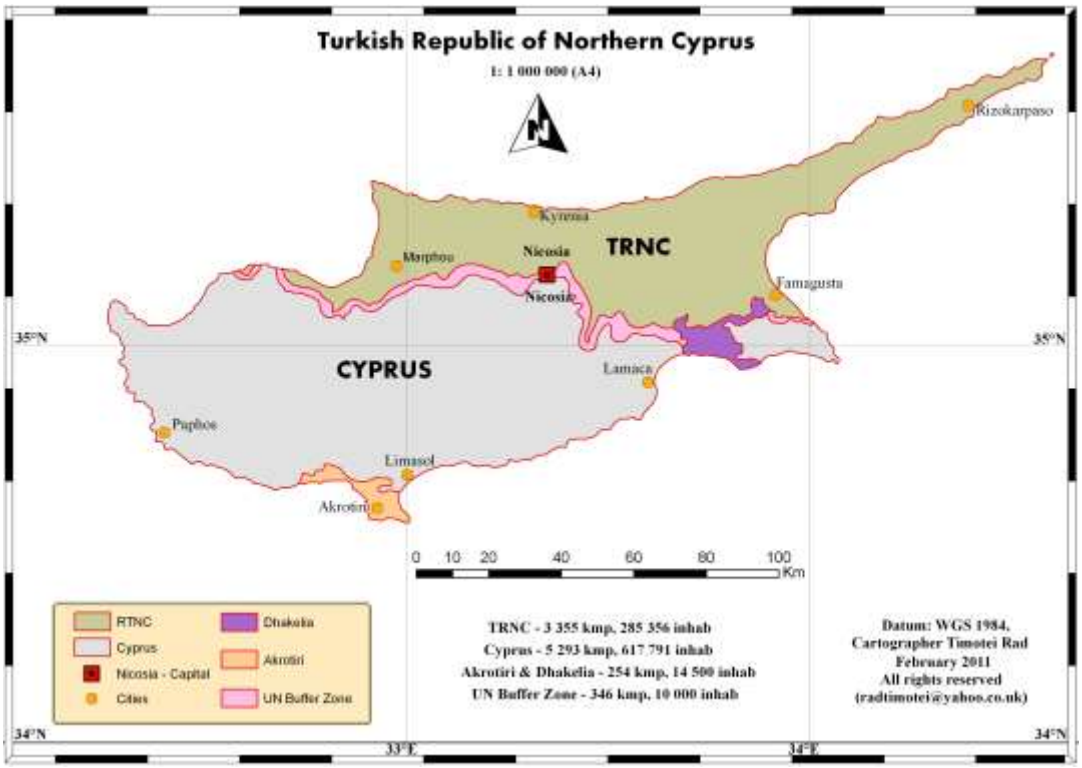

Harta asta am făcut-o pentru licenţa mea de la Cartografie. Pe această hartă am pus numele grec al Girne-ului, adică Kyrenia. Eu am poposit în Cipru, în Kyrenia/Girne. Republica Turcă a Ciprului de Nord m-a uelcăm-it aşe:

Am ieşit din port la pas şi m-am pus la autostop! STUPIZE, STUPIZE! Şi nu din alea cu Andreea Marin! Tâmpiţii ăştia circulă pe stânga ca şi britanicii... ioi, cât urăsc asta!!! Asta e! Mi-am zis: „Schimbă partea drumului, fraiere, că stai pe contra sens şi te duc ăştia înapoi în Turcia!"

O chestie interesantă legată de Cipru, am învăţat-o de la tiriştii turci cu care am trecut Caspica pe vapor între Kazahstan şi Azerbaigian! Le tot ziceam eu că vreau să merg în Saiprus. Nu pricepeau, aşa că le-am zis Cipru şi n-au priceput până nu le-am arătat Cipru pe o hartă! Atunci au zis:

-AAA!!! Câbrâz! De nu ştiam asta, nu îţi găseam Cipru-urile, măi, Andrei! Turcii ăştia chiar nu ştiu nicio limbă! În afară de cei din Istanbul şi din zonele foarte turistice.

No, am stat la autostop vo 10 minute şi m-a luat cineva până în Nicosia (Lefcoşa). Eram în nordul insulei în Girne (se pronunţă Ghirne) şi ştiam eu că Cipru-ul e mic, dar mă gândeam că 50 km tot sunt până în Nicosia! Da' de unde, 20! Tipul, turc, student în Nicosia de Nord, un băiat foarte amabil, mi-a făcut un tur al părţii de nord a oraşului, apoi m-a lăsat la graniţă. Nimic de văzut în Nicosia turcească! Am ieşit din Republica Turcă a Ciprului de Nord şi am intrat în UN Buffer Zone:

DA! Şi am reuşit să fac poza asta! Nu ştiu cum să traduc „UN Buffer Zone”. E o zonă tampon a ONU între cele două Cipru-uri, ca teoretic să nu îşi scoată ăştia ochii! Practic, e o mafie ordinară! În zona asta tampon, au fost împuşcaţi oameni.

Am mers pe jos până în centru, am găsit singurul hostel din localitate şi am stat pe net până seara când a venit să mă ia gazda de pe CouchSurfing. De data asta scrisesem pe CouchSurfing numai la gagici, măi Andrei, că am zis că poate „iubesc” în Cipru-ul tău! Şi nu mi-a venit să cred când trei şi-au dat acceptul... nu ştiam pe care să o aleg! Bineînţeles că am ales ca un prost, am ales-o pe cea mai bună! Ar fi trebuit să evaluez după criteriul: „care pare mai căprioară jucăuşă”, dar chiar dacă eram conştient de asta, mie îmi place să joc palpitant şi să mor pe limba/mâna mea! Ajung la gazdă acasă şi stupize, stupize... are prieten... Next time! Lumea e mare şi am de gând să mai surfez multe canapele!

Am stat două zile în Nicosia ca să îmi spăl hainele şi ca să aplic pentru viza de Uzbekistan. Am stat două zile şi n-am vizitat nimic în oraş... sper să nu te superi pe mine, Andrei dragă, dar am avut o lene şi o rupere de pixxx! Mai tre' să hodin şi eu! Nu de alta, dar ce să fi vizitat? Simbolurile creştinismului? Ceva bisericuţe foarte jmenare care atestă superioritatea creştinismului grecilor cipriоţi în comparaţie cu islamismul turcilor vecini de la nord?

PS: Privind strict conflictul dintre turci şi cirprioţi le dau dreptate 100%, cipriоţilor! Turcu' peste tot pe unde şi-a băgat coada... s-a căcat împrăştiat! Oricum, fapt interesant şi frumos: posesorii de paşapoarte ai Turciei şi Republicii Turce a Ciprului de Nord, nu pot intra în Cipru pe uscat din nerecunoscuta Republică Turcă a Ciprului de Nord! Deci, ca turc sau turc cipriot, poţi intra în Cipru doar cu avionul sau cu un vapor venind din Grecia, Siria sau alte ţări cu care Cipru are curse nautice. Mi se pare corect şi regulamentar!

Nah, am lăsat Nicosia în spate şi am luat-o spre Pafos. Lângă Pafos mergeam la Victor, iar Victor s-a băgat într-o comunitate de hipioţi şi eram curios cum e să trăieşti într-o aşa comunitate.

Gugăl arăta că drumul spre Pafos trece prin baza militară britanică Akrotiri... vezi să nu, măi Andrei!! A se citi cartea: How to lie with maps! Am văzut de la distanţă (de pe un pod mai înalt) peninsula pe care e amplasată baza militară a imperialiştior moderni! Gugăl arată că şi prin baza militară Dhakelia (aflată tot în Cipru) trece un drum. Plănuiam, aşadar, să intru în ambele baze militare, dar după ce am văzut cum stă treaba cu Akrotiri, nu m-am mai obosit să fac kilometri ce presupuneau „intrarea" în Dhakelia. Şi că tot suntem la capitolul ăsta, am mai depistat o „şmecherie"! Drumul de întoarcere spre Girne l-am făcut prin vestul insulei şi am trecut foarte aproape de exclava Kokkina. Luat fiind de un super merţan decapotabil, condus de o blondă foarte bună şi care lucra la graniţa cipriotă, am reuşit să aflu (de la ea) că datorită acestei exclave turceşti, cipriоţii nu pot folosi un drum (care trece prin această exclavă). Cică, dacă exclava ar fi a lor şi ar putea folosi acel drum, ar ajunge în Polis în 20 minute, în loc de 60! Asta mă tem că presupune că exclava e mult mai mare decât apare pe hartă!

No, măi Andrei, într-un final vineri 24 ianuarie 2014 am ajuns la comunitatea de hipioţi. Hi-ier iz dă best of Saiprus! De îţi vizitam bisericile din Cipru, aveai o poveste mult mai plicticoasă! Aveai o poveste pe care ai fi putut-o găsi pe cel puţin 1000 alte bloguri!

Nimic ieşit din comun în seara de 24 ianuarie, ba dimpotrivă foarte mişto! Toată lumea (16 cai/iepe) am gătit/ajutat la gătit, care cât s-a priceput. S-a făcut pizza. Roşiile şi brânza erau aduse prin procedeul „dumpster diving", adică de la tomberoanele supermarketului. Expirate în acea zi au fost aruncate frumos ambalate. Ari, finlandezul (care are maşină) e însărcinatul cu această operaţiune în fiecare zi. Oamenii nu cheltuie aiurea pe nimic! De la tomberon iau tot ce e bun şi igienic, fără să fie freak cu data expirării alimentelor, pâinea o fac ei, ţuica la fel, etc!

După masă, lui Victor i s-a făcut poftă de banane aşa că, împreună cu el, un grec, un neamţ şi o franţuzoaică, am mers la furat banane:

Creangă fura cireşe, eu am trecut la nivelul următor. Azi-mâine ‘oi fura fructele copacilor sequoia, pentru că Creangă şi pentru că lemn. A doua zi dimineaţă, masa s-a luat iar împreună, dar de data asta toţi adunaţi în cerc şi în poziţie de yoga. Eu m-am pus întâmplător în poziţie de yoga. La un moment dat lumea s-a luat de mâini. Ca să nu fiu eu mai cu moţ, i-am luat şi eu de mână pe cei din stânga şi dreapta mea, mai ales că în dreapta aveam o bunăciune de franţuzoaică. Baiu’ era Victor-ul meu din stânga, a cărui mână era murdară. Aşa că eu:

-Sorry for breaking the chain but Victor’s hand is dirty! (Mă scuzaţi că rup lanţul, dar mâna lui Victor e murdară).

Nu mi se răspunde, aşe că bag de samă că totul e în ordine. Nu ştiam eu de ce ne ţinem de mână şi aşteptam curios... şi, când toţi (mai puţin Victor), se apucă să hăuie, eu bufnesc în râs ca prostu’ şi întreb:

-What’s this? Kind of a prayer? (Ce e asta? Un fel de rugăciune?)

Dacă era Pompi , Miezu’ sau MGA cu mine, râdeam două săptămâni ca nişte dementi fără să ne putem opri! Închipuiţi-vă cât de nepreţuită ar fi aşa o situaţie! După ce am pus întrebarea de mai sus, iar nu mi s-a răspuns. Mă prind că poate remarca mea ar putea fi interpretată ca nesimţire aşa că la sfârşitul ritualului de hăuit îmi cer scuze, le zic că am fost luat prin surprindere, că nu mă aşteptam, că n-am mai luat parte la aşa ceva până acum şi că aşe îs io de felul meu: reacţionez rapid şi râd, de gândit gândesc după! Ca să joc întregul joc „de-a inocentul” până la final, i-am întrebat de semnificaţia ritualului şi am purtat discuţii destul de interesante cu ei. Cică, ţinându-se de mână intră în comuniune unul cu altul şi cu natura. Fiind vegetarieni (pentru că natură), haleala intră în ei mai bine dacă îs în comuniune cu natura! Ok, ok, dar hăuitul? Dacă mâncau carne (animale) şi voiau ca hăuind să intre în comuniune cu animalele mai avea sens! Ca şi concluzie: Dacă pe unii îi relaxează cântece bisericeşti şi rugăciuni, gagiii mei se relaxează diferit. Şi pentru că tot e vorba de halit, mi-a povestit Victor mai pe urmă că, la un moment dat, s-au certat vo săptămâna dacă să taie o găină sau nu.

Mi se face mie sete la un moment dat, măi Andrei, şi lângă chiuvetă era un flacon de juma’ de litru de apă minerală. Iau, beau şi vomit instantaneu... Chestia incoloră din flacon ce semăna leit de mult cu sfinţita apă, era... detergent de spălat vase!!! A fost oribil pentru vreo juma’ de oră! juma’ de oră de spălat gura şi spălat pe dinţi! Oare de ce păţesc eu tot felul de tâmpenii de genul, măi oameni buni? Epic!

Vine sâmbătă seara şi eu am presupus că oamenii se chefuiesc, dar m-am înşelat. Totuşi, Ari, finlandezul şi încă unul, sorbeau dintr-un vin. Vin de ăla la carton de 5 litri. N-am vrut să gust din licoare pentru că am avut în trecut nişte mahmureli îngrozitoare după vinuri de astea magice ambalate la carton! Ai mei, însă, m-au convins că vinurile la carton din Cipru nu îs de proastă calitate

ca alea din România. Tot nu m-au convins ei să beau! Am mers toţi la dormit, dar eu nu adormeam. Pe la 0:00, îl trezesc pe Victor şi îi zic:

-Hai mă drace să bem!

Zis şi făcut! Dăm cu vinişor şi muzică românească (la maxim), facem glume, râdem ca dementii dând cu pumnii în pereţi. Ce mai?! Trezeam toată cabana! Tot la vreo juma' de oră, ne mai ruga câte unul să vorbim mai încet sau măcar să dăm muzica mai încet. Victor a băut cu sete, 5 pahare mari, vre-un litru. Eu am băut mai uşurel, doar 3 pahare, cca 700 ml. Când pe Victor l-a prins bine de tot, „bucuria" îmi spune:

-Hai să ne distrăm!

Eu îl urmez. Dementul iese afară, ia un baros şi apoi îmi zice să îl urmez! Ajungem la o maşină răblăgită ce părea să fie ţinută pentru piese de schimb şi îmi zice:

-Hai s-o spargem! Lidera comunităţii, într-o zi în care a făcut o criză, i-a dat câteva topoare în capotă, deci nu o să ne poată zice nimeni nimic!

-Mă o spargem cu două condiţii! Prima: eu sparg geamurile! A doua: dacă ăştia văd ce am făcut înainte să plec eu din comunitate, zicem că ai fost tu! Dacă văd doar după ce am plecat eu, zici că am fost eu! Deal?

-Deal!

No, şi luat barosu' şi între râsete şi tăvăliri pe jos, spart toate geamurile! Cu gândul la stoaia şi ireal! După mine, Victor spart semnalizatoare şi rupt oglinzi. Operaţiunea dusă la final cu success, ne-am întors cu sufletul împăcat la băut! Dacă hipioţii noşti se calmează şi meditează hăuind, eu şi Victor-ul meu, ne-am calmat mai haiduceşte! Tot ce contează la urma urmei, e liniştea interioară ce o aduce ritualul, nu ritualul, în sine! Ha ha ha!! Iar dacă lidera aşa face, noi, copii cuminţi, doar urmăm exemplul guru-ului! Hai nu îmi spuneţi că am exagerat pentru că mă ştiţi prea bine şi că pentru nebunii de astea mă citiţi! No, ne întoarcem noi relaxaţi la poveşti şi îmi povesteşte Victor al meu:

-Destinu' meu era să lucrez la Kaufland şi să le zic clienţilor: „Mulţumesc că ne-aţi ales pe noi!". La noi în oraş mai este şi Billa, dar Kaufland angajează mai uşor! E clar că n-am ales viaţa aia şi am luat-o de nebun şi de boschetar prin lume! Mai opresc în comunităţi de genul, dar eu nu am nicio treabă cu „rachetele" lor! Eu îs 100% ateu! Deci, pe lângă că n-am acceptat seria Kaufland, oricum nu eram bun în ochii lor: pentru că ateu! Păi cum să nu mi se rupă? Ce ruşine să am eu? De mi foame, opresc şi cer, în special, la biserici şi moschei pentru că am învăţat să exploatez prostia ăstora. Am stat într-o iarnă într-o mănăstire catolică şi trebuia musai să mă rog şi eu. Mă rugam numa' în bătaie de joc, dar ei puneau bătaia mea de joc în seama Necuratului şi tot sperau să fiu „schimbat".

-Păi dacă trebuia musai să te rogi, pentru ce te rugai?

-Pentru wireless mai bun că le mergea 'netu' ca naiba. Mă gândeam că poate vor să îmi arete că există minuni şi îşi fac un abonament mai bun, iar mie îmi zic că dumnezeu a făcut 'netu' să meargă! Că ar fi în stare!

-Şi cum s-a terminat cu mănăstirea?

-M-au dat afară după vreo 4 luni. Îmi place să fiu dat afară, am mai fost dat afară şi de pe helpx.net că m-a pus unu' să îi fac curat în curte. El toată ziua era spart de fumat. După cum mi-a explicat el, cum am înţeles eu, i-am tăiat un liliac pe care, cică, nu trebuia să îl tai. Avea valoare sentimental, cică! Şi râsete!

Am terminat vinul (noroc că nu a fost mai mult) şi am continuat cu caterinca, râsul şi pumnii daţi în pereţi până la cinci dimineaţa! La un moment dat, ne-am apucat să cântăm cântece bisericeşti, a fost de pomină! A doua zi... una din cele mai groaznice mahmureli din viaţa mea! Cu siguranţă cea mai urâtă durere de cap! Aşa mă durea tâmpla stângă că îmi curgeau lacrimi fără să plâng! Fără să conştientizez, de fapt! GROAZNIC!!! De nu le-am blestemat vinuuuu'!

Cu Victor al meu, tot o caterincă în româneşte. Din când în când, mie îmi era jenă şi îi mai spuneam:

-Victor is rude to speak in romanian, they don't understand us, let's talk in english! (Victor nu e frumos să vorbim în româneşte, ei nu ne înţeleg, hai să vorbim în engleză).

-Mai lasă-mă în plm că m-am acrit de engleza lor! Mai du-te drecu'! Hai să vorbim în româneşte!

Ăştia din comunitate ne tot întrebau: „All Romanians are that crazy like you, guys?" (Toţi românii îs aşa nebuni ca voi, mă băieţi?). Le spuneam că nu şi că au onoarea să îi întâlnească pe doi dintre cei mai nebuni români.

Când lui Victor i se dă ceva de lucru prin comunitate, el tot timpul răspunde:

-Inşalah! Asta la musulmani înseamnă: dacă vrea Allah, cu voia lui Allah! Când l-am auzit prima oară spunând asta, m-am spart de râs!

La urmă, după ce m-am îmbrăţişat cu Victor, ne-am salutat înjurându-ne pe engleză de data asta, ca să înţeleagă toţi, iar, noi, să ne distrăm de mirarea lor. Până la urmă s-au distrat şi ei de modul nostru tâmpilici de a fi, iar unul a concluzionat:

-This Romanians, you can never understand them!

Am părăsit comunitatea hipioţilor luni dimineaţă (27 ianuarie). Marţi, la 14:00, aveam feribotul de întoarcere spre Turcia. Aveam doar cca 160 km până în Girne, dar voiam să merg pe alt traseu decât cel pe care venisem, ca astfel, să dau un tur de-a roata întregii insule. Drumul pe care urma să o iau era unul foarte slab circulat şi am fost foarte inspirat să plec cu mult, mult timp avans! În prima zi, până la 7 seara când a venit noaptea, am reuşit să fac 80 km! Am stat acolo vreo 2-3 ore. Trecea o maşină la juma' de oră şi nici nu se gândeau să mă ia (datorită nopţii). Am pus cortul şi m-am culcat acolo, urmând să mă trezesc a doua zi la 5:30. M-am trezit la 5:30, iar la 6:00 când se crăpa de zi eram iar în drum. A treia maşină m-a luat. Când am urcat mi-a cerut paşaportul. I l-am dat fără să pricep de ce mi-l cere. Paşaportul mi-a rămas la şofer. După vreo 1 km văd din nou indicatorul de mai sus, cu "UN Buffer Zone"! WOW!!! WHAT THE FUCK!!! DORMISEM ÎN „NO MAN'S LAND"! Deci, ăsta e cel mai tare loc în care am dormit vreodată! AM DORMIT ÎN ZONĂ BUFFER A ONU! Acolo unde nimeni nu are voie „SĂ FIE"! Într-un loc care prin definiţie nu e voie să fie locuit! Pe acolo n-ai voie nici să te plimbi! Nici fantomele nu au voie să bântuie! Doar maşinile pe drum! Iar eu am făcut autostop ore plimbându-mă de ici colo şi m-am şi culcat acolo! Şi nu mă gândisem să fac o pozăăăăă.... Ce se întâmplase, de fapt, măi Andrei: eu trecusem vama cipriotă şi am uitat că aia turcă nu e aproape, aşa că am presupus că e doar o vamă. M-am pus la autostop la vreo 300 metri după vama cipriotă.

În poza cu harta politică a insulei Cipru de mai sus, în dreptul „Buffer Zone UN", apar 10 000 locuitori, dar ăştia îs soldaţii şi personalul din vămi, din Nicosia şi grăniceri.

Şi când mă gândeam că după experienţa nebună din comunitatea hipioţilor nu puteam face nimic mai nebun pe insula bunăciunii de Afrodita! Deci, nu îţi închipui cât de mândru îs de tâmpenia asta, măi Andrei! Ce am făcut în Cipru-ul tău, sigur nu o să mai pot face nicăieri sub Soare! Am făcut pipi pe ONU! DA DA! Nu doar la figurat, ci şi la propriu! Dimineaţa când m-am trezit, am făcut pipi-ul cel de toate zilele! MGA cred că e cel mai mândru de această performanţă a mea! El o înţelege cel mai sublim!

Dar staţi că distracţia nu s-a terminat aici! Eu aveam paşaportul la ghivolul ăla! Urcasem în maşină şi întrebasem: Nicosia? Mi-a zis că da, mi-a cerut paşaportul, iar eu i l-am dat. Eu, de fapt, trebuia să merg până la vreo 20 km de Nicosia. Vameşului turc i-a zis că eu merg în Nicosia cipriotă. Turcaleţu' i-a răspuns să nu mă lase să cobor din maşină pe teritoriul Republicii Turce a Ciprului de Nord.

Când s-a întors din vamă în maşină, iar eu i-am cerut paşaportul mi-a zis că nu mi-l dă că eu nu am voie să îi cobor din maşină pe teritoriul Republicii Turce a Ciprului de Nord şi ca să nu rişte nimic, mi-l ţine el... WTF! Închipuiţi-vă distracţie şi şoc! Ce să îi zic? Îi explic că eu am zis că merg la Nicosia pentru că aia îmi era direcţia şi nu ştiam alt oraş pe traseu, dar că eu tre' să merg la Girne/Kyrenia să iau feribotul spre Turcia, deci nu mă întorc în Cipru de sud! Mai mult: am paşaport de România, Uniunea Europeană, deci pot sta 90 zile în Republica Turcă a Ciprului de Nord, oricând vreau şi fără viză! Vameşul turc e prost, iar el tre' să îmi dea paşaportul! El, că nu! Eu mă gândeam că

ce naiba de bătaie de joc e aia să îmi reţină el (un fraier) paşaportul... Ce instituţie mai e şi el? Nu am avut eu suficiente belele cu vizele datorită instituţiilor „legitime”? Îmi mai face şi el bucurii de genul? Mi-a trecut prin cap să încerc să îi cobor din mers, să îl văd atunci cât e de jupân! Apoi m-am gândit la vizele alea de Iran şi China pentru care am transpirat şi plătit atât de mult... aşa că, mai bine pierdeam feribotul spre Turcia decât să risc integritatea scumpului şi mult iubitului meu paşaport... Ca să calmez apele, mi-am cerut scuze pentru entuziasm, nedumerire şi tonul vocii. I-am zis că îl înţeleg dacă aşa i-a zis vameşul... asta e! Îi tot repetam: „Turchiş polis veri stupid!” El vi clar că aproba... hahaha! Aproba pentru că turc! Şi pentru că seria războaielor! Mai mergem noi ce mergem şi îmi pică mie fisa! Îi cer să mă lase să mă uit în paşaport măcar, bănuiam că idiotu’ de vameş turc, de lene, nu mi-a pus ştampila în paşaport şi, deci, era logic să nu pot să cobor în a lui Republică Turcă a Ciprului de Nord, că nu aveam intrare în paşaport şi ar fi belit-o el! Ăsta nici vorbă să mă lase să mă uit în paşaport... Îi explic la fraier că numa’ vreau să mă uit, ca să înţeleg situaţia, să mă calmez şi să o accept! Măcar să ştiu despre ce e vorba! Că nu îi cobor din maşină! El nuuu... No, mii de draci... Înghit în sec cu gândul la vizele alea iubite şi nepreţuite! Las iar de la mine! Ajungem în vamă şi ca să nu mă mai treacă în Cipru-ul de sud şi să îmi mai umple paşaportul cu o ştampilă (că deja am fobia umplerii paşaportului de vize şi ştampile şi mă cac pe mine că va trebui să mă întorc iar din drum fără să completez înconjurul lumii pentru că n-am pagini destule în paşaport!). Ca să nu mă mai treacă în Cipru-ul de sud şi ca să nu îmi umple paşaportul de ştampile, îl rog să-l întrebe pe vameşul turc dacă e ok să mă lase în vama turcă. Întreabă, turcaleţu’ e de accord, iar eu îmi recapăt paşaportul! Aveam dreptate! Primul prost nu îmi pusese ştampilă în paşaport! Îl rog pe ăsta să îşi trântească o sfântă ştampilă în paşaportul meu ca să fiu şi oficial intrat în Republica Turcă a Ciprului de Nord, dar ca distracţia să se lungească, tipul nu îmi pune ştampila în paşaport, ci mi-o trânteşte pe o fiţuică. Stupefacţie pe chelia mea de ghivol pentru că la prima intrare şi prima ieşire din Republica Turcă a Ciprului de Nord mi se puseseră ştampilele în paşaport! Ciudăţenii de vize, ştampile şi vămi! Legi tâmpite, vameşi proşti, tunete, fulgere şi mii de draci! Nah, chiar dacă nu înţeleg de ce mă bucur că nu mi se umple paşaportul cu alte ştampile, iau fiţuica şi mă întorc la picior spre nord, spre Girne. Culmea prostiei, la ieşirea din Republica Turcă a Ciprului de Nord, nu sunt întrebat de ştampila de intrare, nici de fiţuică, iar ştampila de ieşire mi s-a pus în paşaport! Fiţuica rămâne pe post de suvenir! Pe toţi dracii cu vămile, vizele şi ştampilele lor, măi Andrei! Cum am mai zis: „Vizele strică plăcerea călătoritului”.

Ce e fain e că din toate ţările astea fantomă (Transnistria, Republica Turcă a Ciprului de Nord şi Nagorno Karabakh), am rămas cu suveniruri de genul. În câteva zile intru în Kurdistanul Irakian, oare el ce stupize îmi rezervă?!

Câteva ultime chestii despre Cipru-urile tale, măi Andrei: când intri în Republica Turcă a Ciprului de Nord, Vodafone Turcia îţi dă sms spunându-ţi: „Bun venit în Turcia!” Deci, Vodafone recunoaşte Republica Turcă a Ciprului de Nord, la fel cum Orange recunoaşte Nagorno-Karabakh-u’!

În Cipru am văzut un indicator rutier unic: „Atenţie, capre”. Ăsta îmi aminteşte de un alt indicator inedit văzut în Spania: „Atenţie, avioane”. În Cipru se circulă pe stânga, dar distanţele îs

date în km. Tot legat de circulaţia rutieră, un lucru unic şi foarte interesant văzut pentru prima oară tot la ciprioţi, sunt indicatoarele ce indică viteză maximă cu care e permis să se circule pe anumite zone date, printr-o cifră care nu e divizibilă cu 10: 65!

În Republica Turcă a Ciprului de Nord, chiar dacă moneda oficială e lira turcească, se poate plăti peste tot şi în euro şi chiar îţi dă şi bon.

Nu au preluat de la super-enervanţii de britanici doar mersul pe stânga, ci şi prizele alea mutante! Bleah!

Concluzie supremă despre insuliţa Afroditei cu care te-ai împroprietărit, măi Andrei: fiind aşa micuţă mă face să sufăr de claustrofobie autostopică! Adică, domne! Să ştiu eu că dacă mi se pune pata, nu pot face câteva mii de kilometri şnur? Frustrant, domne!

Cam aşa mi-a fost drumul prin Cipru:

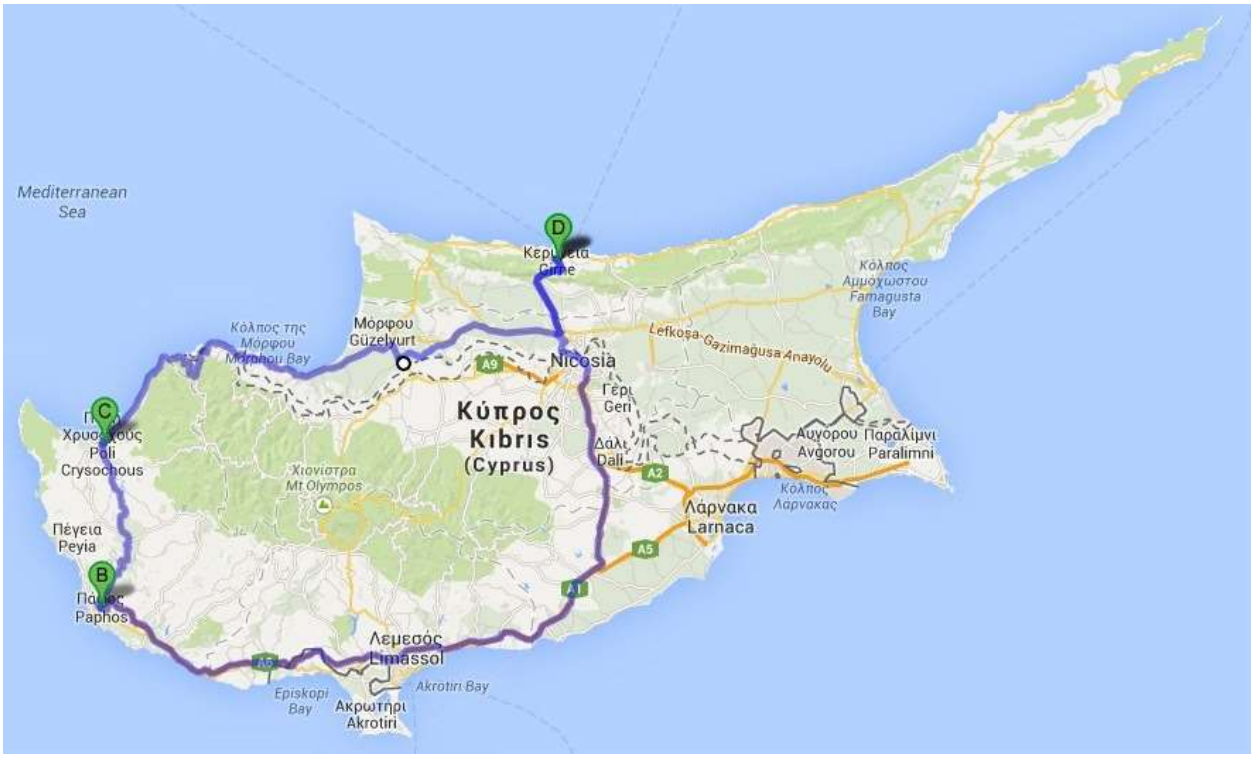

III) TURCIA – PARTEA A DOUA

Dragi Alina şi Corne,

Noh, revin eu din Cipru în Turcia voastră, dar nu o mai ard aiurea prin ea pentru că mă aşteaptă Kurdistanul Irakian, de fapt. Am zis că Turcia fiind aproape şi nefiind nevoie de viză pentru ea, am timp să o vizitez mai mult la pensie! Acum, cât îs cu elan mare, tre' să bag ţările mai dificile.

Credeam că ultimii kilometri prin Turcia o să fie banali! N-a fost aşe! Am ajuns în portul Taşucu, m-am plasat chiar la ieşire, am aşteptat să dea drumul la maşini şi a treia maşină ce a trecut, a oprit. Era un van Mercedes cu volan pe dreapta. Era şoferul şi o tipă, deci, mai era un loc şi pentru mine. Tipul de la volan mi-a zis că îi e foame. N-am priceput de ce zice asta, am presupus că vrea să îi plătesc eu ceva haleală în schimbul transportului, i-am zis că „no money/ioc parai". Mi-a explicat că nu e stres, lui îi e foame şi opreşte 50 de metri mai jos să mănânce şi, dacă aştept până mănâncă, mă ia până la Mersin. OOO, cum să nu! Aştept! Se răzgândeşte şi mă invită şi pe mine la masă cu ei. Îi zic "nu, mulţumesc, nu e stres, nu te deranja". A insistat să vin că plăteşte el. Vorbea bine engleză, lucra ca şi taximetrist în Londra. Am halit toţi câte un durum, apoi am luat-o la drum! Ca să aflu că, de fapt, mergea la Gaziantepppppp!!!! Yuppiiii!! 350 km dintr-o bucată! Mi-a zis că deviază puţin de la traseu ca să îşi viziteze un văr, i-am zis că e ok. Numa' că, un pic-ul acela a fost un total de 11 ore! Vreo 4-5 le-am dormit, iar restul le-am umblat cu el prin oraşul natal. De ce? Pentru tot felul de nimicuri, de exemplu, ca să îşi cumpere peşte:

Tipul ăsta ce vindea peşti era fantastic! Îi lovea cu bâta aia în cap! A nimerit absolut tot timpul! Lovea şi peştele murea din prima! N-am crezut că aşa ceva e posibil! Uitaţi-vă atent la poză, la mulţimea aia de peşti mişcători! Eu n-aş fi nimerit unul din 100 încercări! El a nimerit tot timpul din prima! Ba mai mult cu o ocazie, a reuşit să omoare doi peşti dintr-o lovitură! De ar avea îndemânarea asta la fotbal, ar fi plătit în milioane grele de euroi!

Am mai mers şi la doi stomatologi (unul într-o localitate, altul în alta). Ce pot spune că în această zonă a Turciei sunt foarte puţini stomatologi, lucrează foarte scump (unul i-a cerut 4 000 euro pentru 6 implanturi şi 14 carii, celălalt i-a cerut 7 000!), Totuşi, chiar dacă e foarte scump, stomatologii fiind foarte puţini, au atâţia clienţi încât au sală de aşteptare! Minim 10 persoane!

Într-una din aceste săli de aşteptare, în timp ce lui Murat i se făcea preţul, eu stăteam pe gânduri, jos pe un fotoliu. N-am sesizat că în jurul meu erau numai femei! Eram obosit, stresat că m-a umblat ăsta după el aiurea ore întregi. Doar stăteam pe gânduri şi priveam în gol. M-a trezit din acest somn o matahală de vreo 1,85 şi minim 100 kg vorbindu-mi ameninţător printre dinţi. M-am uitat la el, nu pricepeam ce vrea, dar cel mai important era că mă durea egzact în cur de el! I-am zâmbit amabil, am ridicat din umeri ca să se prindă că nu pricep turca lui greţoasă şi mi-am văzut de gândurile mele privind în continuare în gol. No, gluma se îngroaşă! Sunt trezit din somn de matahală, care se aşezase lângă mine, m-a prins de umărul stâng şi mă zgâţâia serios. Se aplecase asupra mea şi îmi şoptea ameninţări. Mi-a făcut semn să mă apropii. Nu m-am apropiat, dar am evaluat situaţia. Prostul se aplecase în aşa fel asupra mea, încât cerea un uper-cut! Aveam poziţia perfectă! Am zâmbit la gândul ăsta! Trebuia doar să dau bine şi îl adunau cu făraşu'!

Ideea e că eu eram atât de băgat în gândurile mele, încât pe toată durata acestei scene, mi-am păstrat un calm maxim şi un zâmbet inocent. Chiar nu m-am stresat sau panicat deloc, i-am zâmbit pritenos şi i-am arătat prin gesturi că îmi cer scuze dacă am greşit cu ceva. M-am ridicat încetişor şi am ieşit din mâna lui şi m-am dus puţin mai încolo continuând să îl aştept pe Murat în picioare.

A venit şi Murat, i-am explicat situaţiunea. I-am zis că n-am nici cea mai mică idee care a fost baiu'! I-am zis că doar la sfârşit am sesizat că stau doar între femei, dar că după mine s-a mai aşezat un bărbat doar între femei şi, deci, nu cred că aia să fi fost problema. Murat a mers morcovit să îl întrebe pe ăla care e baiu'. S-a întors după ce a vorbit cu ăla şi aşa am aflat că mă uitasem la soţia ăluia... SERIOS? SĂ MORI TU?! Nu mi-am dat eu seama că mă uit la ea, dar ai avut tu grijă să vezi că eu mă uit!? Te-ai gândit că poate o să o f*t? A, cu tine nu o face şi suspectezi că ar face-o cu oricine altcineva în afară de preaurâţenia ta?! Ha ha ha!!!! Culmile ironiei în situaţia asta îs multe: nu îmi amintesc să mă fi uitat la aia, priveam în gol, ce să fi văzut la ea? Nasul? N-am fetişuri cu nasuri! Nah, lasă că mi-am învăţat lecţia, ştiu să am grijă de acum!

Până la episodul ăsta eu am fost maxim de înţelegător şi tolerant cu islamul, însă asta m-a cam călcat pe nervi! Idiotul ăla merita bătut! Altă lecţie învăţată e că turcaleţu' e prietenos, dar în nici

un caz nu poţi conta că se bagă pentru tine nici în cea mai strigătoare la cer situaţie! De ce? Pentru că tu - păcătos!

Cea mai comă situaţie cu Murat şi sora lui a fost, însă, alta! Când am plecat de la vărul lor, ne-am luat adio, am luat-o din loc şi după vreo 500 metri iese o PISICĂ de sub scaunul lui Murat şi sare panicată pe geamul uşii din dreapta acestuia! Maşina e cu volan pe dreapta. Toţi rămânem blocaţi! După câteva secunde, Murat bagă în manşalier... Îl întreb:

-Vrei să o duci înapoi? Deschide-i uşa că se descurcă singură!

Scăpaţi de pisică, ne apucăm să râdem ca dementii! Aşa ceva doar în filmele cu prosţi mai vezi! Cum a intrat pisica aia în maşină, nu am reuşit să ghicim nici unul.

Am ajuns şi la Gaziantep. De unde m-a lăsat Murat, a trebuit să merg mult pe jos, foarte mult, pe ploaie... a fost ca dracu'! Într-un final, m-a luat cineva pentru cca 40 km apoi, foarte repejor, m-a luat altcineva pentru alţi cca 60 km, apoi, tot repejor, am mai fost luat pentru cca 30 km. Apoi, iar am stat mult, am mers pe jos şi mai mult... şi pe când deja eram super rupt şi mă gândeam să pun cortul, am prins pentru 350 km! Până la graniţa cu Irak!!! No, gândul că îs ca şi în Irak, m-a făcut să simt că îs la o distanţă suficient de mare de casă ca să simt că am început să călătoresc din nou! Gata cu apatia! Gata cu ciclul!

Câteva ultime chestii despre Turcia şi turci: toţi turcii cu care am discutat, au o părere bună despre România şi vorbesc rău despre Bulgaria sau Ungaria. Pe drumurile Turciei, găseşti nişte indicatoare ciudate! Au pe ele cifre.. mai mari, mai mici. Nu puteam ghici ce e cu ele, aşa că l-am întrebat pe un tip. Mi-a răspuns că sunt cifrele numărului de locuitori al fiecărei localităţi. De fapt, indicatoarele astea erau puse doar la intrările în localităţi, dar nu realizasem asta.

IV) IRAK (KURDISTAN)

Dragă Aşkime,

Am ajuns în vama turco – irakiană şi, după cum mă avertizase Ben-ul din comunitatea de hipioţi din Cipru, nu se putea trece această vamă pe jos! Această regulă e făcută pentru bişniţarii taximetrişti ce stau în această vamă! Neputând să treci pe jos tre' să iei taxiul, e 10 euro! Când Ben mi-a povetit asta am zis:

-Ok! Asta e! O să mă conformez! Oricum nu se plăteşte viză pentru Kurdistan, aşa că, ăsta o să îl consider preţul vizei. Dar am ajuns în vama turcă noaptea! Nu erau taxi-uri! Am zis: "WOW, ce tare! Şansa mea!".

Le-am cerut vameşilor să ceară ei unei maşini mici care o să vină, să mă treacă. Au acceptat foarte amabili şi fără nici o problemă. M-au invitat înăuntru la ceai şi seminţe, aşa că, ne-am pus la poveşti. De pe calculatorul lor le-am intrat pe blog şi pe pagina de facebook ca să le arăt mai cu egzactitate ce fac. Mi-au găsit maşină care m-a trecut până în Irak. Ar fi trebuit să dăm de Kurdistan în următoarea graniţă, mă Aşkime, dar în vamă erai binevenit aşe: „Iraq – Region Kurdistan". Arborat era steagul Kurdistanului, iar, soldaţii, pe lângă armamentul foarte diversificat, aveau în piept steagul Kurdistanului. Irak-ul furnizează Kurdistanului doar moneda (dinarul irakian), paşapoarte, cărţi de identitate pentru cetăţeni (toţi kurzii sun tirakieni în acte) şi numerele de înmatriculare pentru maşini. Ceva taxe tot trimite Kurdistanul la Baghdad. Kurdistanul nu se proclamă independent! Recunoaşte suveranitatea Irakului! E autonom, se autoguvernează, are propria armată, alt regim de vize, dar continuă să fie Irak! E doar o regiune autonomă! Autonomie foarte sporită, dar doar autonomie! Deci, o ardem prin Irak, Aşkime! Cu atât mai bine! Cu atât mai palpitant! Şi ştii tu că ne place să fie „condimentat". Tot ce e dement, primim cu braţele deschise!

Măi Aşkime, ce te izbeşte cel mai mult înainte de intrarea în Kurdistanul Irakian, dar şi în primii 20-30 kilometri din el, sunt miile de tiruri! N-am văzut atâtea tiruri de când sunt! Mii, mii! Kilometri şi kilometri de parcări imense şi tiruri parcate pe marginea drumului! N-ai cum să nu te întrebi ce au atâta de transportat! Ce se învârte în aşa volum imens în Kurdistan? Păi, la aşa „învârteli" se explică şi faptul că le-a fost dată kurzilor autonomia! Interesul cui a fost această autonomie? Că, fii sigur că nu a fost dată de dragul principiului autodeterminării naţionale! Nu le-a fost dată din dragoste pentru poporul kurd şi de dragul libertăţii acestuia! Sunt sigur că, pentru că seria „învârteli"... au apărut şi oraşele şi/sau cartierele de blocuri foarte fancy şi moderne prin tot Kurdistanul! Peste tot reclamele la apartamente de vânzare îs doar în limba engleză, asta spune tot! Oricum, kurdul de rând sigur nu şi le poate permite! Urma să descopăr atât clădirile cât şi reclamele, după cum urma să descopăr şi cealaltă faţă a Kurdistanului - una ce cuprinde majoritatea populaţiei, una ce prespune multă sărăcie!

Aşa arată ştampila ce mi-au pus-o în paşaport la intrarea în Irak:

După cum spuneam: „Republic of Iraq – Kurdistan Region” (colţul stânga sus)

De cum am intrat în Irak, m-au întâmpinat cei mai agresivi taximetrişti ever! Deci, n-ai cum! Chiar dacă era încă noapte în toată regula (ora 05:00 dimineaţa), erau patru taximetrişti şi fiecare m-a stresat cel puţin de vreo trei ori! Tot pe rând! La un moment dat, s-au adunat toţi în jurul meu ca să mă intimideze şi unul mi-a cerut paşaportul. I-am zis că nu i-l dau. M-a luat tare că el „sechiuriti”. Calm şi zâmbăreţ, le-am explicat prin gesturi că n-are rost, că eu nu am bani! Am ieşit dintre ei şi am luat-o la picior. N-am întors capul, dar l-am auzit pe unul dintre ei cum m-a urmat o vreme, apoi s-a dat bătut.

Am luat-o la picior spre Mosul, drumul era groaznic, foarte spart, mult noroi. Au trecut patru tiruri care nu au vrut să mă ia, apoi a venit un gipan Hyundai ce a oprit şi mi-a explicat că merge în aceeaşi direcţie cu mine pentru vreo 50 km. OOO! ZUPER! Pe drum m-a întrebat despre cum îmi voi continua călătoria, i-am zis că autostop! Pentru că automobile! N-a vrut să audă! A zis că n-am cum, că până în capitala Erbil e periculos. Am încercat să îi povestesc că nu e stres, dar el a decis că mă duce până în Erbil! Un total de cca 220 kilometri! I-am mai zis o dată că „ioc parai” şi mi-a zis că a priceput şi că „ioc problem”. Omul avea gesturi şi comportament de om „avut”, mai punem şi maşina ce o conducea, mai punem şi că benzina trebuia să fie chiar ieftină în Irak (urma să aflu că e şase litri la un dolar american), aşa că, am acceptat. Eram rupt de oboseală, oricum! De fapt, era o mană cerească gagiu’! Numele său, Aunii.

Tot drumul spre Erbil a fost: mizerie, dezordine, drumuri ba foarte bune (autostradă cu trei benzi pe sens), ba foarte rele (o bandă pe sens, asfalt spart, noroi, dezastru), haos… chiar arată ca

după război Irak-ul ăsta! Dacă mai pui şi posturile de control ale armatei care îs pe toate drumurile la cca 10 km unul de altul... Singura chestie bună a fost faptul că aproape tot pământul e cultivat la ei! Când or arat, oare n-or dat de bombe? Mă bucuram că e arat şi cultivat, pentru că dacă trebuia să dorm în cort v-o noapte, îl puneam pe un pământ cultivat. Dacă ar fi fost bombe acolo, le-ar fi dezamorsat tractoarele ce au arat, deci, era safe pentru pus cortul.

La unul din posturile de control ale armatei, tâmpitul ăla de copil retard ce stătea cu automatul în mână, i-a pus mai multe întrebări lui Aunii. Nu ştiu ce vorbeau, dar ce e sigur e că lui Aunii ăsta a meu, săracu', au început să îi tremure mâinile de parcă avea Parkinson! Omul trăia teroarea! Eu eram chill, dar parcă mă speriam de frica lui! Până la urmă, s-au înţeles şi ne-a lăsat soldăţelul să ne continuăm drumul. Am ajuns în Erbil, m-am tras în câteva poze cu Roşia Montană în Irak! Îmi place să cred că nimeni nu a mai dus mesajul "Salvaţi, Roşia Montană" până în Irak!

Străzile în Erbil sunt denumite ca în SUA, cu numere! 100 Street! În Erbil, în 30 ianuarie erau 20 de grade, vreme super fainã! A doua zi, la cca 150 km de Erbil, la graniţa cu Iran, aveam să dau de zăpadă, mă Aşkime! Noroc că suntem echipaţi corespunzător de data asta, nu ca prin Siberia!

După ce am terminat cu pozele, am mers să caut „Directorate of Residence" ca să pună şi ei o ştampilă în paşaport! Aşa mi se spusese de la vamă. Am intrat la un hotel să întreb despre directoratu' vieţii şi mi-a zis că e greu de explicat, dar îmi cheamă taxi şi îi zice el la ăla unde să mă ducă. I-am zis că io şi băieţii mei (rucsacu' din cârcă şi cortu' din brâncă) suntem lou bădget, aşe că o luăm fain la pas, nu e stres! A zâmbit şi mi-a desenat pe un post-it traseul. Aveam de mers mult! Vreo 10 km, adicătelea 2 ore. Cică, autobuze nu sunt. N-am întrebat de ce, dar bag de samă că răspunsul ar fi fost: pentru că seria sare în aer (dans cosmic) şi pentru că bombe! Am luat-o eu frumos la pas şi, tot la câte o bucată de drum, opream la câte un alt post de-al armatei (au jeep-uri cu automate pe ele şi turnuleţe cu automate în vârf) ca să verific dacă îs pe drumul bun. Ăştia cu armata cunosc oraşul măcar! La un moment dat, am oprit la un post de poliţie să întreb şi să verific dacă sunt pe drumul bun. Când au auzit cât vreau să mai merg pe jos cu rucsă-coiu' ăla în cârcă, mi-au zis să aştept puţin! L-au însărcinat pe unul mai boboc să mă ducă la locul cu pricina cu maşina lorrrr!!!! DA DA DA!! ÎN IRAK CU MAŞINA POLIŢIEIIII!!!! A meritat să o iau de prost prin lume, măăăă!!!! Astea îs cele mai sublime sentimente de pe Terra! Într-un moment de ăsta îmi trece prin cap filmul celor mai „grele" chestii din CV-ul meu: maşina jandarmeriei, maşina armatei în Siberia, ambulanţa, etc! Şi îs FERICIT!!! Astea îs cele mai vii dovezi ale faptului că îs nebun! Am ajuns la „Directorate of Registration", mi s-a zis că am venit degeaba, că tre' să merg la ei doar dacă stau mai mult de 15 zile în Kurdistan. Tot a meritat! M-am dat cu maşina poliţiei! Rezolvată treaba, ne-am întors la secţie. Acolo mi-au zis că dacă vreau să şi halesc, să mai stau juma' de oră. Aşe am şi făcut! Până a venit haleala, i-am întrebat unde pot să îmi spăl copitele şi să schimb şosetele. Mi-au dat un săpun lichid şi m-au dus undeva în curte unde aveau un furtun. Spălat pe copite, parcă alta e viaţa! Parcă trăieşti pe picior mai mare! Cel puţin mai curat! Ironice îs toate în viaţa asta, mă Aşkime! Unii vor să trăiască pe picior mare, alţii pe picior curat! Apoi, am mers cu gagiii la poveşti. Aveau o cameră pentru frecat menta, saltele pe jos, toţi tolăniţi. Din poveste în poveste, am aflat că cel mai „elev" din gaborii ăştia, are 800 dolari americani salar!

N-am îndrăznit să îi rog să se tragă într-o poză cu mine pentru că peste tot erau însemne cu fotografiatul interzis, dar, din vorbă în vorbă, le-am arătat pozele ce le făcusem... îmi era să nu îmi şteargă din ele... dar, spre suprinderea mea, unul din ei a luat aparatul şi mi-a făcut poză cu ceilalţi doi! YUPPIIIII!!!!

A venit şi haleala, am balotat, iar mai apoi, băieţii mi-au plătit un taxi până la ieşirea din oraş... na! Mai zi ceva! Zuper tare! Ieşirea nord-estică, drumul ce duce spre oraşul kurd Soran, iar de acolo spre Iran. Am mai mers pe jos vo cinci kilometri ca să fiu ieşit de tăt din oraş şi m-am pus la autostop. M-a luat un bătrânel, îmbrăcat cu un fel de compleu/chimono tradiţional şi cu turban în cap. La un moment dat, a oprit la o moschee ca să se roage, eu am rămas în maşină şi am adormit, eram rupt! Nu dormisem deloc în noaptea de dinainte! Voiam să ies din Irak, iar apoi să pun cortul. De unde m-a lăsat bătrânelul, m-au luat doi fraţi tinerei ce m-au dus până în Soran. Mi-au propus să dorm în biroul firmei lor pe canapea. Am acceptat pentru că aveam nevoie neapărat să fac duş! Mi-au zis că au doar apă rece şi e foarte rece (Soran-ul e într-o zonă muntoasă), deci, nu pot face duş! Le-am zis că pot! Pentru că Siberia şi pentru că Baikal la CV-ul meu! Eram super jegos, transpirat precum un cal! Am umblat mult pe jos în ziua aia, fusese destul de cald, etc! Duşu' nu funcţiona... No, las, Aşkime tată, că măcar aveau chiuvetă! Şi am mai făcut o binecuvântată de-jeg-oificare la chiuvetă! Apa.. întradevărrrr errrra rrrrece!!!! Mai ceva ca cea din Baikal! Întrebasem de duş şi de internet. Despre duş mi-au zis cele de mai sus, dar despre internet mi-au zis „Inşalah" (dacă vrea Allah). Internet aveau, cu modem wireless, dar mergea doar dacă era curent! Cică, curentul la ei e foarte, foarte buclucaş... bine, bine! Buclucaş, nebuclucaş, dar voi, băieţi cu facultate, puneţi electricitatea în seama lui Allah? Trist, frate! Allah a vrut! Dar doar vreo cinci minute... după aia duş

pe întuneric şi somn de 12 ore! M-am culcat o dată cu găinile la 19:00! M-am trezit a doua zi la 07:00 şi era curent, deci, şi internet. Am făcut câte ceva pe net, apoi am luat-o la pas ca să ies din Soran înspre Iran. Mergând eu aşe agale, am fost depăşit de un gipan. Tipul a oprit şi m-a aşteptat, m-a întrebat unde merg şi chiar dacă nu avea drum în aceeaşi direcţie cu mine, s-a oferit să mă ducă până la ieşirea din oraş ca să îşi poată practica puţin engleza. Când am coborât, mi-a dat o pită de aia de-a lor! Numa' bine venită a fost! Nu mai mâncasem de vo 21 de ore. Am continuat la pas până am dat de postul de poliţie ce era imediat după ieşirea din localitate. Aici, băieţii aveau chef de poveşti, cerut paşaport la mine, eu arătat la ei, apoi unul îmi spune:

-You like football? Real Madrid or Barcelona? Eu, PROST GRĂMADĂ, îi zâmbesc şi îi zic:

-Wait! Am început să desfac rucsacul ca să scot fularul Barcelonei... şi îmi trece prin bostan că soldăţelu' ăla care sigur nu prea ştie multe altele în afară de „Inşalah" şi trasu' cu puşca... poate ţine cu ireal... Amu era prea târziu! Ori la bal, ori la spital! Scot fularul şi când îl vede se luminează la faţă Şi-l pune după gât, mă felicită, etc! Eu, tembel până la capăt, încerc să profit de moment şi îl întreb dacă nu facem amândoi o poză cu fularul Barcelonei... HA HA HA!!! V-aţi prins din prima că eu voiam poză cu soldatul, nu cu fularul!

-Nu, nu! No photos!

-AA! Ok, excuse me! I didn't know! Nah, mi-am încercat şi eu norocul. Cică, I didn't know...

Dar că tot ţin eu cu Barça şi că mâncam pită goală ca cânii, băiatu' mi-a adus un pahar cu ceai şi un scaun. Să şăd şi să mânc ca oamenii, că maşină, cică, îmi opreşte el! Şi aşa a făcut! Un zuper gipan ce m-a dus până în vamă, măi Aşkime, tată!

În vama kurdă, o sală aşteptare cu minim 50 cai. La primul ghişeu (cu gemuleţ), unde dai paşaportul e un fraier. Ia el paşaportul, apoi îl dă pe gemuleţ la ăla. Salar sigur ia din banii prostimii, inutilul ăsta! N-am mai văzut aşa ceva de când mânc carne de porc! Inşalah (să mânc carne de porc)! Paşapoartele intră toate pe gemuleţul ăla, iar oamenii aşteaptă în sală. Din când în când, iese unul cu mai multe paşapoarte şi te strigă pe nume şi le împarte. În sală scrie „Please keep quiet! Using mobile phone is not allowed!" Mai urmează încă două ghişee până ajungi la cele 3 ghişee iraniene! Femeile au intrare separată!

La prima oprire în Iran verifică şi ei bagajele. În Iran totul e în aer liber (dar eşti înconjurat de gratii în toate direcţiile). Ninge! Printr-un grilaj vezi cum verifică tirurile şi autobuzele... le verifică cabina, cutia de scule, etc! TOT, TOT, TOT! Îmi verifică bagajul şi apoi îmi cer paşaportul. Când mi-l întinde ca să mi-l dea înapoi, un tip de lângă mine îl ia şi şi-l bagă în buzunarul de la spatele pantalonilor! Zic: HEIIII!! Şi i-l scot fără să cer permisiunea! Se uită mirat la mine şi întreabă de paşaportul lui! De fapt, avea paşaportul lui în acelaşi loc cu al meu! Îl scosesem pe al meu din buzunarul în care era şi al lui, dar eu numai acum o realizez!!! Juca teatru, nenorocitu' naibiiii!!! Pe

moment nu m-am prins, s-a prefăcut bine că se încurcase... Păi, un împuţit de ăsta .... nici nu vreau să mă gândesc!!! Cât rău îmi poate face cu o fază de asta! O secundă de neatenţie din partea mea, mă lăsa fără paşaport! Cum mi-au pierdut şi cretinii ăia de kazahi „migration card”-ul de a trebuit să stau o noapte în vamă ca Tom Hanks în filmul ăla unde o arde într-un aeroport! De acum o să fiu mult mai atent la paşaport. La al doilea ghişeu iranian mi-a verificat ăla paşaportul minim 10 minute!!! În câte vame (35 ţări/teritorii) am fost până amu, nicăieri nu mi-a mai ţinut un vameş în mână aşa mult paşaportul.

Alte chestii: şi irakienii au spurcăciuni de prize britanice! Din estul Turciei am început să fac autostop dând din mână, din palmă mai exact. E foarte ciudat să renunţ la „obiectul muncii”, m-am obişnuit destul de greu să schimb metoda şi să renunţ la degetul mare ridicat! De ce? Pentru ăştia degetul mare ridicat în sus e semn obscen, cică, cum e cel mijlociu la noi.

V) IRAN

Dragă Andreea,

Haidem să te introduc lumii. Andreea, e fiica domnului Ionel. Ei sunt singurii care m-au luat la autostop ştiindu-mă dinainte… he he! Adică, îmi citeau blogul. Domnul Ionel, fiind pasionat de fotografie, mi-a făcut o donaţie ca să îmi pot lua un aparat foto mai bun. I-am spus că aş prefera să folosesc aceşti bani pentru vize. Nu a fost o problemă. Am vrut să îi spun povestea unei ţări mai drage mie şi am ales Iranul. Dumnealui, însă, a vrut ca Iranul să fie al Andreei şi aşa e!

Cât a durat plimbărica cu maşina lor, am povestit destul de mult cu Andreea. E un copil super mişto, spiritual, super inteligent, cu o cultură generală impresionantă pentru vârsta ei şi pune întrebări foarte inteligente şi drăguţe. Asupra unui lucru a insistat: „Să nu mănânci căţei în China!" I-am zis că nu o să o fac… dar să fiu sincer, ispita e mare.

Păi, Andreea mamă, prima oară trebuie să îţi povestesc cât m-am complicat cu viza de Iran. Viza de Iran poate fi luată pe loc din Trabzon, Turcia. Dat fiind faptul că la drumul întors din ultima călătorie (din Kazahstan – Azerbaigian – Giorgia – Turcia – Bulgaria), în zona Trabzon, autostopul a mers îngrozitor de greu, mi-am zis că aplic liniştit în ţară. În Trabzon, viza ar fi fost 75 de euro, în ţară ar fi fost un total de 85 euro (35 invitaţia, 50 viza). Am zis că pentru 10 euro mai bine aplic în ţară şi aşa am făcut. Am aplicat pentru invitaţie prima oară … şi s-a dovedit a fi 50 de euro în loc de 35, a şi întârziat două săptămâni… Mă duc la ambasadă cu invitaţia, poze, copii paşaport şi îmi zic ăştia că le trăbă şi cazier, adeverinţă medicală că îs "apt călătorit"… LOL şi asigurare medicală… Asigurarea medicală nu am putut-o face on-line pe net, pentru că nu puteam selecta Iranul. Am mers la un birou de ăsta de asigurări şi acolo ei au mai multe opţiuni şi au putut scrie „Iran" pe asigurarea mea. Apoi, am început să mă plimb pe străzile Bucureştiului şi să caut o policlinică care să ateste că îs „apt călătorit" … păi, dacă io nu îs apt călătorit atunci cine? Am găsit cu greu o policlinică care să fie dispusă să îmi scrie o banală hârtiuţă pe care să apară că îs potent la călătorit, preţul 85 lei… Ce să facem, aşa păţăşti dacă n-ai medic de familie, adicătelea job, viaţă normală. Astea rezolvate, du-te la CEC ficior ca să plăteşti taxa de viză de 75 euro. Dar 75, ar fi fost 50 de euro în termen de două săptămâni, dar cu taxă de urgenţă într-o săptămână, e 75 euro. Nu îmi puteam permite să mai pierd aiurea o săptămână. Ajung eu la CEC-ul ăla de pe Calea Victoriei nr 11, stau la o coadă vreo 10 minute şi mi se spune să merg la altă coadă. Stau la noua coadă vreo oră ca să mi se zică că, de fapt, trebuia să îmi rezolv problema la prima coadă la care am stat. Îi explic doamnei ăleia frumos ce mi se întâmplă şi îi zic că e o bătaie de joc şi o poftesc să vină cu mine să îi spună acelaşi lucru colegei care m-a trimis să stau la coada ei o oră. Ne ducem la colega aia … iresponsabilă şi aeriană… ca să îmi zică că s-a încurcat… Deja mă gândeam să renunţ să mai aplic la Bucureşti şi să merg la Trabzon. Oricum

cheltuiala ar fi fost tot aceeaşi şi ar fi durat mai puţin. La Bucureşti trebuiau să se alinieze stelele şi cu cazierul ca să am viza într-o săptămână. La Trabzon, măcar o aveam pe loc. Până la urmă am plătit taxa de 75 euro şi am zis că aplic la Bucureşti. Plătită fiind taxa de viză, am încercat să scot cazierul la Bucureşti. Un tip ce îmi citeşte blogul, a încercat să mă ajute şi a dat nişte telefoane pentru mine pe la ceva secţii de poliţie ca să rezolve un favor. La urmă, după câteva ore de umblat, favorul nu s-a putut face, pentru că cazierul meu nu e curat, accidentul ăla de maşină, din octombrie 2011. Trebuia să merg la Cluj pentru cazier…

A fost un stres maxim, plătisem cei 25 de euro în plus ca să am viza într-o săptămână nu în două, aveam toate documentele mai puţin cazierul… şi era joi după masa… Secţia de vize a consulatului Iranului la Bucureşti are program doar vinerea de la 09:00 la 12:00. Merg să depun actele vineri, 10 ianuarie, fără să am cazierul, dar am o problemă cu pozele! Aveam poze tip paşaport doar cu ochelarii pe bârnău şi îmi zice că pozele trebuiesc să fie fără biciclete. Nu i-am mai explicat că io autostop, nu biciclete, că mi-ar fi zis ca tipul ăla din Kazahstan: „Tî turism terorist!”. Nu cheltui bani la noi în ţară! M-am conformat şi am fugit repejor să fac alte poze şi să i le aduc înainte să închidă. În zona Piaţa Romană, întreb o tipă de aia ce are o măsuţă mică în stradă şi vinde bilete la bingo dacă nu ştie unde pot face nişte poze. Îmi zice că nu ştie. Intru în staţia de metro, fac poze la automat… dar mă încurc şi le fac mărime 4 cm/6 cm, în loc de 3 cm/4 cm. Pe lângă faptul că erau mărime greşită mai erau şi de proastă calitate. I s-or fi terminat culorile automatului ăluia, aşa că îmi zic să caut un fotograf. Ies din staţia de metro şi caut în continuare un loc unde să îmi facă cineva nişte poze normale. Sunt îndrumat spre un xerox studenţesc care, cică, face şi poze… găsesc xeroxul şi .. e exact la 1 metru în spatele retardei ce vindea bilete la bingo. Cum să nu îţi vină să plângi de nervi în aşa o situaţie? Cum să nu te superi şi să nu te enervezi pe aşa oameni? Intru eu stresat, stau la coadă juma’ de oră până îşi xeroxează studenţii cursurile, apoi, acolo, între ei, mă pune pe un scaun, îmi face poză, o printează în 6 exemplare… dar problem! Uitasem bicicletele pe nas! Altele, vă rog! Pentru că viză Iran şi pentru că ochelari! Iau pozele şi reuşesc să ajung cu ele la timp. Pozele astea m-au mai costat şi ele cca 40 de lei, 10 euro.

Bun… Îi las vineri, 10 ianuarie toate documentele, urmând ca luni să fiu la Cluj, să scot cazierul, să îl scanez şi să i-l trimit prin e-mail. Originalul urma să îl dau vinerea cealaltă când ridicam viza. I-am mulţumit acelei doamne iraniene foarte amabile şi drăguţe pentru posibilitatea asta de a trimite cazierul prin e-mail, dar ajung luni dimineaţa la prima oră la caziere pe Decebal în Cluj şi mi se zice că durează două zile eliberarea cazierului… Să mori tu!? Dar eu tre’ să merg în Iran! Am bilet de avion, vrăjeli, minciuni, etc! Mi se zice că nu se poate. Nu îi cred, aşa că, rog pe altcineva să dea nişte telefoane. Nu s-a putut nici de data asta. Sun pe doamna aia fainăde la consulatul Iranului şi îi explic că ăştia îmi dau cazierul numai miercuri, dar viza o vreau tot vineri… se poate? Se

poate! Îi mulţumesc maxim, maxim de sincer, dacă era nevoie i-aş fi pupat picioarele şi i-aş fi mulţumit şi lui Allah, he he he!

Vineri, 17 ianuarie, scot viza iar împreună cu ea, îmi dă o copie xerox a cazierului. Îmi zice să o am tot timpul la mine. Pe copia xerox a cazierului scrie ceva în persană… oare a scris că am cazier pentru că am făcut accident conducând băut? În total, viza de Iran m-a costat 175 euro.

Acum să revenim în graniţa irakiano-iraniană. Intrat în Iran, îs luat de prima maşină la care fac semn. Un Renault Tondar, adicătelea exact Logan d-a nost, de fapt Loganu' nost e Renault, dar francezii vor să ne lase să credem că avem maşina noastră şi să le-o cumpărăm crezând că vom cumpăra un produs d-a nost'. În Loganul ce m-a luat erau patru bărbaţi, iar în portbagaj nu aveau loc, aşa că a trebuit să stau înghesuit cu rucsacul în braţe. Le-am explicat că merg la Teheran, aşa că în prima localitate mă trezesc că mă duceau la autogară. Le zic că io autostop şi că să mă ducă cât avem drum comun. Pricep ei ideea, aşa că ne vedem de drum. După o vreme, aflu că ei merg la Tabriz. Tabrizul nu îmi prea era în drum, ar fi presupus un ocol de cca 200 km, dar am ales să merg cu ei la Tabriz, pentru că din Tabriz aveam autostradă direct până în Teheran şi aş fi prins mult mai simplu Teheran.

Gagiii m-au lăsat undeva pe centura Tabrizului. Unul din ei mi-a dat 500 000 riali, asta fiind apx. 16 dolari americani. Pe centura asta am fost dus de vreo 2-3 maşini pe distanţe scurte. Mă luau pentru că îşi dădeau seama că îs străin sau/şi pentru că voiau să povestească în engleză cu mine. Toţi îmi propuneau să mă ducă la autogară, iar eu trebuia să le repet povestea. Tot timpul trebuia să fiu cu ochii pe indicatoare, ca atunci când drumul lor se separă de al meu, să insist cu „pliz stop" şi să le explic că tre' să mă dau jos şi să îmi văd de drumul meu. Toţi mă avertizau că mă mâncă lupii! Unul dintre ei mi-a povestit tot drumul că el e azer, că Tabriz e Azerbaigian, etc. Iar la urmă, ultimele sale cuvinte au fost:

-Don't forget: South Azerbaigian is not Iran! Catalunia is not Spain!

-Visca el Barca! Messi is the best! A fost răspunsul meu.

Într-un final, m-a luat unul care a priceput ce vreau. Ăsta m-a dus vreo 20 km până la intrarea pe autostradă, locul ăla unde plăteşti taxa de autostradă. M-a lăsat acolo şi a povestit cu doi din gagiii ce lucrau acolo în caşcarabetele alea, la "tăiat bilete" şi colectat banii de taxă. Le-a zis să îmi găsească maşină de Teheran. Zis şi făcut! În cca 10 minute eram pe un tir care mergea la Teheran, … de fapt, e Tehran! Ei îi zic Tehran, aşa o să îi zic şi eu de acum înainte. Atât tiristul cât şi cei patru gagiii din Renault mi-au dat să halesc kebab Iranian - tare bună chestie. Seamănă cu micii noşti, dar sunt mult mai mari. Nu ştiu de ce în Europa conceptul de kebab e atât de diferit de cel iranian. Adică,

la noi, kebab e un sandvici cu oarice în el, aici e un mic mare, dar de miel! Nu de porc! Pentru că Allah! Şi pentru că Coran!

Am ajuns în Tehran a doua zi dimineaţă, sâmbătă, 1 februarie. Urma să fiu cazat la Ben, un amic de-al unui prieten român, Vlad. Tiristul l-a sunat pe Ben, iar acesta ne-a dat ca punct de întâlnire, hotelul Azadi. Tiristul îmi explică că hotelul ăla nu îi e în drum şi îmi opreşte un taxi care să mă ducă acolo. Nu mi-a plăcut situaţia, dar nu prea aveam de ales. Aveam întâlnire cu omul şi era 8-9 dimineaţa. Mă gândeam că poate tre' să meargă la lucru şi să nu întârzii, iar astfel să îl bag în belele. Mi-am zis că oricum aveam ăia 16 dolari primiţi de la gagiul din Renault şi o sa plătesc din ăia. Baiu' e că taxiul ăla tot mergea şi mergea... m-a dus minim 30 km. Eram stresat pentru că nu aveam idee cât îmi poate cere pe cursă, speram să nu îmi ceară prea mult. Mi-a cerut 10 dolari, i-am plătit mulţumit. Mai apoi am verificat pe Google Maps şi mă dusese 35 km. V-aţi prins cât e de uriaş Tehranul!

Ajung io la Azadi, hotelul cu pricina, iar Ben nicăieri. Rog la recepţie să mă lase să dau un telefon, îl sun pe om şi îmi zice că nu e în oraş şi o să poată veni după mine doar după 18:00. Era 10:00. Îi zic că e ok, chiar dacă mi se părea aiurea situaţia... trebuia să îi fi zis asta şi la tirist, ca să ştiu că am tot timpul din lume la dispoziţie. Aş fi putut să mă plimb prin oraş, să mă dau cu metroul care costa 60 de bani de a noşti/călătorie... nu 10 dolari cât dădusem pe taxi. M-am mai trezit şi la un hotel de 5 stele unde erau numa din ăia la patru ace, iar eu cu cortu' în brâncă. Nu mi-a fost mie stres sau ruşine, aşa că m-am pus comod într-un fotoliu din marea recepţie de la parter. Dacă aveau ei vreo problemă cu mine veneau şi îmi spuneau. Am stat acolo 3 ore până mi s-a terminat bateria la laptop, apoi, pentru că nu aveau nici o priză, am ieşit şi m-am plimbat pe afară. Zona era doar cu hoteluri şi clădiri de birouri, deci, am intrat într-un alt hotel, tot de 5 stele. Am mers la restaurant zicându-mi că o să trag de un suc vreo câteva ore până mi se încarcă bateria la laptop. Dar problem! La intrare scria: „Proper clothes required". Nah, dacă comentau mergeam la baie şi îmi luam cămaşa din rucsac, mă făceam şi io ficior cinaş! Nu mi-au zis nimic legat de haine, dar wire-less-ul avea parolă aşa că m-am dus la recepţie să întreb de parolă. Mi s-a zis că netul e contra cost, 5 ore = 3 dolari. Zic ok şi plătesc conştient că nu mai aveam bani şi de suc (care era vreo 5 dolari). Când avea să vină chelneriţa să mă întrebe ce vreau urma să îi zic că deja am luat, internet! Bă, omule bun! Dar n-a venit la mine 5 ore cât am stat acolo! Nu m-am supărat deloc, ba din contră! Dar totuşi, bag de samă că aşa au vrut să îmi arete că nu îs binevenit! Fix în fund m-a durut pe mine de standardele lor fiţoase! Ce e drept... e că locul chiar era ceva serios. Vă jur că am auzit de la o masă o iraniancă traducătoare, spunând unui franţuz:

-This is Persia, not France! He has to recognize his crime!

De la altă masă am auzit o altă traducătoare spunând:

-We have to protect the system!

După ce am stat cele 5 ore cât aveam internet plătit, m-am întors la celălalt hotel, unde netul măcar era moca. Bineînţeles că acces la facebook, nevoie!

La acest hotel am încercat să mă loghez în contul meu de paypal... Şi mi l-au blocat cretinii, pentru că am încercat să mă loghez din Iran... M-au blocat pentru că aşa le impune guvernul american. Până la urmă, le-am trimis nişte documente şi mi l-au deblocat. Totuşi, ca să pot să îl folosesc în continuare din Iran trebuie să mă loghez cu IP fals. La urmă, mi-au scris să mă întrebe dacă îs mulţumit de serviciile lor, le-am răspuns următoarele: I am very content about everything... but ONE EXCEPTION! You blocked my account without announcing me in advance. I didn't know I am not allowed to use my personal account in Iran. You asked me a proff of address... I left my country so I can not bring this kind of evidence easily. I was lucky to have a bank statment with me. Anyway, I am happy everything was solved. I understand you don't make this stupid rules, but no offense, american goverment is very stupid. They have enough information and power so they know I am the real owner of this account, not a f**king iranian therorist!!!! They do not need that stupid proff of address, they just f**k my rights and liberties!!! They are terorists also! They know who I love, they know whom I fuck, what I eat! And they need a proff of address from me? THEY ARE THE STUPIDEST MEN ON EARTH! All my respect for Paypal services!"

A ajuns Ben al meu după ora 19:00 şi mi-a zis că o să îmi arete oraşul. Aş fi preferat să merg să mă hodin, dar nah, n-am zis nimic. Am mers şi am mai luat un prieten de-al lui şi am ars-o aiurea şi fără sens până pe la 23:00. A fost destul de obositor şi stresant să mă plimbe după el atâtea ore fără sens pentru că oraşul nu mi l-a arătat şi oricum în Tehran n-ai ce să vezi. De fapt, plimbatul ăsta aiurea cu maşina e distracţia lor! E refugiul lor, e modul lor de a scăpa de stresul de acasă. Benzina fiind foarte ieftină (4 litri la un dolar american), costurile îs mici, aşa că gagiii se plimbă cu maşina, ascultă muzică, dansează ca nebunii, mai fac câte o glumă cu o tipă de pe stradă şi plăcerea lor cea mai mare: fumează! Părinţii lor nu ştiu că ei fumează... asta la 23 de ani! Unul din ei înainte să se întoarcă acasă se parfumează la greu, mestecă gumă, etc. Apropo, pachetul de Pall Mall e 1 dolar! Deci da, unii iranieni fac party în maşină! Cei care nu au casa lor sau un loc unde să poată face ce le place. AAA... dacă poţi numi party ecuaţia din care lipseşte mult sfinţitul şi binecuvântatul alcool!

Ok, surpriza însă a fost când Ben mi-a zis că, în seara aia nu mă poate primi la el acasă pentru că nu are cheia de la apartament, pentru că taică-so nu e în localitate, iar el va dormi la un prieten. De noaptea următoare însă nu aveau să mai fie probleme. Povestea era ciudată, cusută cu aţă

albă, dar nu m-am stresat, i-am zis că o să caut un parc, pun cortul acolo şi dorm fără stres. Aşa am şi făcut. Fără stress, însă, până m-au ginit paznicii parcului. Au venit să mă întrebe de sănătate, le-am explicat că fac înconjurul lumii pe jos şi am bani puţini şi de aia dorm în cort. Mi-au verificat paşaportul, amabili mi-au strâns mâna, au zis că pot să dorm liniştit în continuare.

La o bucată de noapte, unul din paznici revine, mă trezeşte din somn brusc, io foarte buimac şi derutat, el, nenorocitu', îmi intră în cort! Jur că în cortul meu nu a mai intrat nimeni, niciodată! Cortul e ca berea! Nu le împart cu nimeni! Mai mult, a intrat în cort peste mine. Doi cai într-un cortuleţ de o persoană. Voia să îmi verifice bagajul, s-o fi gândit că am alcool sau droguri şi l-or decora că a prins un păcătos de consumator de licoare satanică! L-am tot rugat şi i-am explicat prin semne să iasă din cort, să ieşim amândoi că îi scot rucsacul afară şi îl poate controla în voie. Nebunu' nu voia! Tot scotocea prin rucsac ca un căutător de comori! Mi-a desfăcut şi plăsuţa cu boxeri şi şosete murdare şi le-a luat bucată cu bucată. Mă enervasem deja, puneam mâna pe el şi îl zgâţâiam încercând să îl fac să priceapă că …. Măi, eram super claustrofobic pentru că eram doi în cort, şi încă pe întuneric, mă trezise brusc din somn, iar pe mine când mă trezeşti brusc din somn îs agitat şi speriat. Îmi răscolea totul prin rucsac, avea să îmi ia minim o juma' de oră să le pun toate la loc. La un moment dat, super disperat am început şi eu să scot lucruri din rucsac şi să le arunc prin tot cortu'. Totul a durat vreo 3-4 minute interminabile, iar la urmă, deja îmi cădeau lacrimi de nervi şi neputinţă… Mă abţineam atât de greu să nu îl lovesc, să nu încerc să îl strâng de gât, să îl omor… Poate am reacţionat eu „eroic" în multe situaţii, dar în situaţia asta s-a intrat în private space-ul meu urât de tot. A fost cea mai dificilă situaţie a întregii mele călătorii de până acum… bine că s-a terminat cu bine şi nu mi s-a rupt filmul, dacă se rupea filmul… filmul era unul de acţiune… ha, ha ha! Adică, dădeam în ăla, el dădea înapoi, el mai chema şi poliţia ca să dea şi ăia…

Mă rog, a venit dimineaţa, Ben a întârziat mai mult de o oră. S-a repetat povestea: m-a plimbat toată ziua aiurea prin oraş până seara târziu… deja era nesimţire… Adică, n-am zis eu nimic prima zi, am reuşit să nu zic nimic nici în a doua zi, dar, bă frate, ţie chiar ţi se pare normal ca să îmi faci program aiurea? Aveam si eu de umblat după vize, etc. Aş fi lăsat rucsacul undeva, aş fi făcut un duş, aş fi pus cămaşa şi pantalonii formali pe mine ca să merg la ambasade…

Când am vorbit pe facebook îmi spusese că e foarte happy să mă găzduiască, ştia că am nevoie de găzduire, nu era nevoie să io repet eu! Adică, măcar să îmi zică ceva clar. Mi-a zis tot povestea ce mi-o spusese cu o seară înainte, eram nervos şi urma să îl spurc urât de tot!! Aveam să „ăn-liş dă bist"! Urma să îi intorc morţii în mormânt! Dar înainte de asta, aveam nevoie să îmi dea Free Gate, un programel cu care să pot intra pe facebook. Am mers la unul din prietenii lui acasă, mi-a dat programelul şi înainte să încep să îi zic ce aveam de zis, îmi povesteşte că frate-so a lucrat la

ambasada Pakistanului… wow!!! Păi, fir-ai al drecu, aşe ziii!!!! Te pup şi în cur de mă poţi ajuta să iau viza de Pakistan! Te spurc io după aia!

Am pus şi în seara aia cortul în parc. Pe la 04:30 aud paşi şi îmi vorbeşte cineva în farsi. Mi-am zis că îs gardieni aşa că am deschis cortul, cum am scos capul am văzut un tip în faţa mea la vreo 2 metri…. dar în fracţiunea următoare de secundă, altul ascuns după cort în dreapta, mi-a dat cu spray paralizant direct în gură, nas şi ochiul drept…

Nu ştiu de-s rezistent la paralizie

Sau spray-ul lor era chinezărie!

Dracu' ştie cum, dar am reuşit să închid ambele "uşi" ale "hotelului" fulgerător… şi aşteptam să leşin. Ştiam că ar trebui să îmi iau KO de la spray-uri de astea. În acelaşi timp, îmi spuneam că tre' să încerc să rezist, că doar nu e musai să leşine toţi de la spray-uri de astea fatale. După încă câteva secunde, unul din tipi a încercat să deschidă fermuarul, în secunda următoare i-am f***t una peste copită cu flaconul de 2 litri de apă. A bolborosit ceva, iar eu i-am răspuns înjurându-l pe româneşte. În secundele următoare aveam scos bricegoiu' primit de la Emil şi stăteam pregătit pentru continuare. N-a mai fost nici o continuare! Hoţul tot timpul e fricos! Tre' să te ştii folosi de frica lui fiind prompt şi hotărât! Vo două ore nu m-am culcat pentru că mă gândeam că poate adorm lemn din cauza spray-ului şi pot intra în cort peste mine fără să aud şi îmi iau tot ce am. După cele două ore luate ca măsură de siguranţă, mi-am continuat somnul liniştit ca un paşă până la 10:30. Pân' la urmă tot răul spre bine, cică piperul creşte imunitatea!

La 11:00 m-am văzut cu Ben, dar de data asta nu a mai întârziat. M-a dus la ambasada Pakistanului, am vorbit cu asistentul consulului, un tip amabil care mi-a promis că va face tot ce poate ca să îmi dea viza, inşalah (dacă vrea şi allah). Eu repetam obedient şi mimând o mutră de retard credincios smerit: „inşalah". Îmi doresc atât de mult viza de Pakistan şi Karakorum Highway (cel mai înalt drum internaţional din lume şi cea mai înaltă vamă din lume: 4963 m altitudine, în creierii munţilor Himalaya, graniţa dintre Pakistan şi China), încât aş face aproape orice pentru această viză. Urma să ne întoarcem peste două zile ca să vorbim şi cu consulul.

Am terminat cu ambasada Pakistanului, iar restul zilei… aceeaşi poveste foarte enervantă… plimbatul ăla ordinar! E foarte, foarte stresantă şi traumatizantă o experienţă ca asta… Şi când continuă câteva zile… Nu ştiu cum să vă explic, dar luaţi o eprubetă plină cu formalisme, conservatorism, tradiţionalism şi alte căcaturi de genu' şi puneţi un nebun fără stare ca mine în eprubeta asta! Şi mai plimbă-mă prin eprubeta asta şi după cum vrei tu! Dar dacă mi-a trebuit înconjurul lumii cu autostopul… şi fără bani, ha ha!

În toate cele cinci zile petrecute cu Ben am fost plimbat aşa… aiurea! Mai apoi, am păţit la fel cu Shayan şi prietenii lui. A fost atât de stresantă şi traumatizantă experienţa asta că, după ce am scăpat de toate vizele şi m-am văzut din nou pe drum… pluteam! Zburam! Pur şi simplu, se plimbă aiurea ca proştii, unu' are de reparat un telefon şi mai merg 3 cu el. Si mă luau şi pe mine cu ei, pentru că n-ar fi avut încredere să mă lase în casă? Eu zic că asta e singura explicaţie.

Am ajuns la Ben acasă şi … asta e casa în care am văzut cele mai multe formalităţi din viaţa mea!!! Sună jos la interfon să i se deschidă, i se deschide, urcăm scările, ajungem la uşă, sună la sonerie ca să anunţe că a urcat scările, doar apoi apasă clanţa, deschide uşa şi intrăm. În casă se vorbeşte aproape doar în şoaptă, cu o reverenţă falsă faţă de părinţi… Eu îs un picuţ surd de felul meu, iar ăsta îmi vorbea atât de încet încât nu înţelegeam nimic şi era un chin şî un efort titanic să îl pot urmări, tremuram de nervi… îmi venea să îl bat, păă' băăă!!!! Ioi… O familie atât de formală nu am mai văzut de când îs. Credeam că îşi bate joc de mine când zicea că tac-su nu e acasă şi nu are cheia. De fapt, pentru că tac-su nu era acasă, nu mă putea primi. Acum înţelegeam, noroc că am avut răbdare, altfel l-aş fi judecat aiurea, fără să înţeleg situaţia. În una din zilele ce a urmat, a vrut să meargă la un prieten undeva la 30 de km de Tehran, iar tacsu nu l-a lăsat… LA 23 DE ANI! Îi dădeam o rachetă în bot la moşulică ăla căcăcios… HA HA HA!!! De fapt, tacsu era un om amabil, ok… dar astea îs cutumele ultra-tradiţionalisto-conservatoare de la ei… Io să fiu supus la aşa ceva, aş face un atentat cu bombă, KAMIKAZE. Acum îi înţeleg pe unii din bieţii terorişti, he he he!

A doua zi (miercuri), am mers la ambasada Afganistanului, am aplicat pentru viză urmând să o ridic sâmbătă. Viza de Afganistan se dă de pe o zi pe alta, dar, dat fiind că la ei (iranieni şi afgani) joi şi vineri e weekend, o puteam ridica doar sâmbătă. Am lăsat paşaportul şi aveam să mă întorc sâmbătă după viză.

Joi, după două zile de cort şi trei zile dormite la Ben, m-am mutat la Nima. O să îl întâlniţi pe Nima câteva rânduri mai jos. Merg sâmbătă, iau viza de Afganistan, apoi merg la ambasada Pakistanului. Vorbesc cu consulul şi îmi zice că regula e să iau viza de Pakistan în ţara de origine, dar că atât cât depinde de el, el mi-o va elibera cu drag… dacă are acceptul ministerului apărării de la Islamabad. Trebuia să aşteptăm câteva zile pentru acest răspuns de la Islamabad. Eu n-am aşteptat după răspuns şi am început să strâng actele de care aveam nevoie în cazul în care Islamabadul răspundea pozitiv. Să fi aşteptat până primeam răspunsul şi doar apoi să trag sfori pentru invitaţia de viză, nu îmi mai rămânea timp! Aşa că am scris pe Couch Surfing pe un grup pakistanez şi un tip super, super amabil, mi-a răspuns la 00:00 noaptea, iar a doua zi dimineaţă mi-a trimis invitaţia prin DHL. Am zis să îi transfer costul curieratului cu DHL, care a fost minim 20 dolari… nu a acceptat! Ce să mai pomenesc că o agenţie turistică mi-ar fi cerut 75 dolari doar pe invitaţie.

Termin de povestit cu consulul pakistanez şi vreau să merg să depun actele pentru Uzbekistan, Turkmenistan şi/sau Tadjikistan… dar problem! Ambasadele stanurilor lucrează după calendarul european… deci, sâmbăta au zi liberă! Am dedus că şi duminica au zi liberă, dar am dedus greşit, pentru că luni când am ajuns la ambasada Uzbekistanului, am văzut că lucraseră duminică şi că au liber vinerea şi sâmbăta… Calendarele vieţii!! M-au încurcat şi ele câteva zile, după ce pierdusem două din cauza lui Ben.

Într-un final, luni, în baza invitaţiei luate online cu stantours.com, am luat viza de Uzbekistan după ce am stat vreo 2-3 ore la coadă. Am fugit să depun actele şi pentru viza de Tadjikistan, dar le trebuia „ă document from ior embăsi, ior embăsii ăgri iu vizit Tadjikistan”… LOL! Ce tâmpenie! Păi cum să am eu nevoie de acceptul cuiva ca să fac pe turistul? Dar n-am avut ce face! M-am conformat şi a doua zi, marţi, am mers la ambasada României ca să mi se elibereze nota verbală, necesară. Am fost super plăcut impresionat de cum e organizată ambasada României din Tehran! E cea mai faină şi profesională ambasadă din cele 12 ambasade prin care am mers până acum! Nu mă aşteptam! Tot respectul şi jos pălăria pentru consulul şi ambasadorul român din Tehran! DAR ŞOC! Nota verbală costă 85 dolari… Viza de Tadjikistan trebe luată online cu stantours, taxa lor e 30 dolari… Dar era prea târziu să mai aplic cu stantours.com, aşa că m-am conformat şi am plătit.

În ziua aceeaşi, marţi, după ce am stat cinci zile la Nima, m-am mutat la Parinaz, o să vedeţi mai jos cine e Parinaz. Parinaz m-a dus miercuri la ambasada Turkmenistanului, unde am depus actele, urmând să ridic viza din Masshad, înainte de a ieşi din Iran. Apoi, cu toate documentele, am mers de am depus actele la tadjicii vieţii. Le cerusem viză cu două intrări, dar tipul ce mi-a eliberat-o nu a fost atent la formularul completat de mine şi mi-a dat-o cu o intrare! I-am zis că cerusem cu două intrări, a modificat-o şi mi-a dat-o înapoi cu două intrări, precum cerusem! Tot răul spre bine, pentru că eu plătisem taxă pentru viză cu o intrare, 50 dolari! He he! Aşa am economist 25 de dolari.

Cu toate vizele astea în paşaport, nu îmi vine să cred că am aşa multe vize. Tot verific paşaportul să fiu sigur că nu mi-a dispărut vreo una! JUR CĂ ÎL VERIFIC! Nu fac vrăjeală! E un sentiment extraordinar să poţi vedea atâtea vize în paşaportul tău. Băiatu’ ăsta o să fie cel mai scump suvenir al veiţii mele!

Întorcându-mă de la ambasada Tadjikistanului înspre casa lui Parinaz, în 12 februarie, cu două zile înainte de amuzantu’ de Valentin, căutam drumul spre o staţie de metro. Într-o staţie de autobuz întreb o tipă încotro e staţia de metro Tagiriş. Nu ştia deloc engleză, dar a priceput. Prin semne mi-a zis să stau să aştept busul ce mă va duce acolo, pentru că şi ea tot acolo merge.

Am aşteptat busul. A venit busu' şi nu m-a lăsat să îmi iau bilet, mi-a dat ea cu cardul. Şi-a sunat o prietenă să o întrebe cum se zice pe engleză câţi ani ai şi m-a întrebat câţi ani am. I-am zis "tuenti-eit", dar nu a înţeles, aşa că i-am scris pe telefon. Tot pe telefon mi-a scris şi ea: 24. M-a întrebat dacă îs căsătorit arătându-mi degetul inelar şi mimând că învârte un inel pe acesta (nu avea inel). I-am zis că nu, mi-a zis că nici ea nu e căsătorită. Tipa - fire veselă, dezinvoltă, deschisă, fainã. Stăteam la jumătatea autobuzului de o parte şi de alta a bării ce separă bărbaţii de femei. Când s-a făcut un loc liber la bărbaţi i-am făcut semn că mă aşez pentru că îs obosit, să mă anunţe când ajungem la Tagiriş. Când locul de lângă mine s-a eliberat a venit şi s-a aşezat lângă mine. Mi-a fost oţâră groază să nu îi facă scandal cei din bus, nu au fost probleme.

Am ajuns în staţia de metro şi pe unul din pereţi era un tablou cu un covor persan. Mi-a arătat tabloul şi apoi a mimat cu mâinile că croşetează. Eu: AA! Ce fain! "Croşetezi" covoare! Voia să îmi spună că asta îi e ocupaţia. Când să intrăm la metro, iar nu mă lasă să îmi iau bilet şi dă ea cu cardul şi îmi face semn să intru. Intru, dă cu cardu ca să intre şi ea... şi... i se terminase creditul. Rămase fără călătorii. Îi fac semn să intre în spatele persoanei care era în stânga ei. Ţup, rapidă ca o căprioară intră fără să fie văzută de gardian şi iată-ne pe metro. Aveam 12 staţii de mers în comun. Tot aşa, s-a aşezat lângă mine la bărbaţi. De fapt, mi-a făcut semn să vin după ea şi ne-am pus pe scaunele cele mai apropiate de vagonul femeilor, ea stătea exact lângă geamul ce despărte bărbaţii de femei. Iar îmi era să nu se ia careva de noi, dar n-au fost probeme nici de data asta. Am mai comunicat noi ce am comunicat prin semne şi, la un moment, dat mi-a zis:

-Uan, tu, fri, for, faiv, six, sevăn, eit, nain, ten in Romanii (iranienii numesc România, Romanii). Adică, să o învăţ să numere pe româneşte. Şi încep io:

-Unu, doi.. etc. Reluăm şi ea repeat după mine, pe rând, fiecare cifră. Nouă l-a pronunţat cel mai greu. Bineînţeles că nu le-a reţinut aşa că a scos un carneţel şi a scris cifrele persane prima oară, apoi cele arabe, (bineînţeles că a scris de la dreapta la stânga) apoi, m-a pus pe mine să îi scriu cu litere în româneşte. I le-am scris şi pentru că mi-am dat seama că nu îi sunt de nici un folos, i-am zis să le scrie şi ea pe persană. I le-am dictat din nou şi, în poză, puteţi vedea cum se scriu numerele noastre cu litere persane:

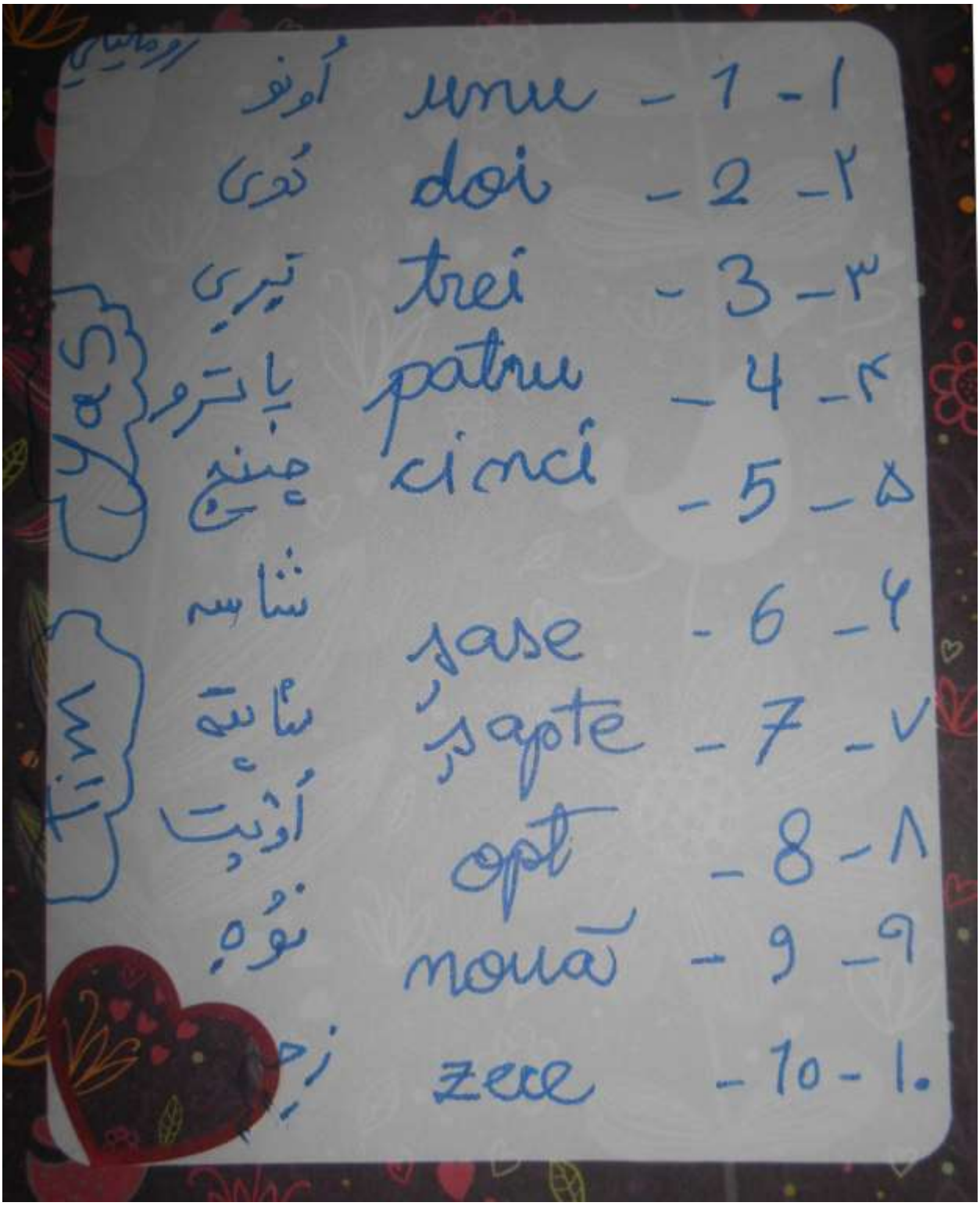

La urmă, mi-a dat numărul de telefon şi mi-a zis să o sun. Şi ce să vorbim? Sau să sun cu translator? Mi-a plăcut maxim povestioara asta şi îi mulţumesc pentru starea de bine ce mi-a provocat-o prin inocenţa, drăgălăşenia şi copilăria ei. Dar ce să fac cu ea? Să îi cunosc părinţii, să o curtez câţiva ani pentru un sărut, să mă căsătoresc cu ea? He he... nu îs io cu astea, există oameni

făcuţi pentru astea! La islamism m-aş converti, aşa for fun, m-aş şi însura for fun, dar aşe rapid, pentru o noapte. Ş-apăi dacă însurătoarea asta nu presupune "noaptea" pomenită... nu mă deranjez! Şi nici nu aştept pentru "noaptea" aia mai mult de o zi. Iar acum, toate fetele în cor: „PORCUUUU'!!!" Oricum, o experienţă extraordinar de fainã! Fainã pentru prostălău' de romantic din mine, fainã pentru copilul din mine, fainã pentru tot jocul ce l-a presupus (traversatul metro-ului ca să ne punem lângă femei, intratu' ei fără bilet, etc). Se poate face un film după povestioara asta! Mă simt norocos!

Joi, 13 februarie, după ce am stat 2 zile la Parinaz, m-am mutat la Mahomad, la care am stat patru zile aşteptând invitaţia de viză de Pakistan. Luni, 17 februarie, având toate actele pentru viza de Pakistan (inclusiv bilete de avion fake, din Kabul în Islamabad, pentru că urma să le zic că o să zbor, altfel sigur nu mi-ar fi data viza, dacă ştiau că o să merg over land). M-am întors a treia oară la ambasada lor, zicându-le că nu m-au mai contactat ca să îmi zică dacă au acceptul Islamabadului, aşa că, am venit cu toate actele. Mi-au zis că răspunsul venise cu o zi înainte... şi era negativ... Am întrebat dacă îmi mai rămâne vreo şansă sau posibilitate de a lua viza lor şi mi-au zis clar că NU! Mi-am promis că dacă nu iau nici în China viza de Pakistan, trec ilegal! Ştiţi că în 2005 am făcut puşcărie pentru trecerea frauduloasă a unei graniţe, sper ca de data asta să nu mă prindă.

Să revenim la Ben. Tipu' are prietenă, Hanii, dar în cele cinci zile petrecute cu el, nu s-a întâlnit niciodată cu ea, dar s-a întâlnit de două ori cu o colegă de facultate, Samira. Îmi zicea că îi e doar amică şi se înţeleg bine, bla bla, etc. Se jucau ca şi copiii, flirtau pe faţă, era foarte clar că se plac. Dar când se referea la prietenă-sa zicea: „my wife"... Vedeam toate ciudăţeniile astea, dar nu i-am zis nimic. În ultima zi, era abătut rău de tot şi îmi povesteşte că are probleme cu „soacra", că aia nu îl acceptă, îl jigneşte chiar dacă nu i-a dat motive. Asta face relaţia cu prietena lui să fie dificilă. Şi face ce face isteţu', se scapă şi îmi pomeneşte ceva despre Samira. Îi zic că e foarte evident că o place pe Samira mai mult decât pe Hanii, îi mai zic că e la fel de evident că şi Samira îl place. Mă întreabă dacă să se despartă de Hanii, îi zic că eu nu am cum să îmi dau cu părerea pe subiectul ăsta, alegerea trebuie să fie doar a lui. Insistă să îi zic eu ce să facă, dar refuz. Mă mai gândesc eu un pic şi îi zic:
-Eu nu pot să îţi zic ce să faci, dar pot să îţi spun nişte cuvinte pe care le-a spus Mark Twain acu' vreo 120 de ani: „Peste 20 de ani nu vei regreta greşelile făcute, ci vei regreta lucrurile pe care nu le-ai făcut!"

A doua zi, îmi scrie pe facebook: „I got divorced!" Să mori tuu??! DIVORŢ!? O sărutase pe Hanii, aia deja presupune probabil căsătorie, am râs bine de tot! No, şi uite aşa, am provocat primul divorţ, sper să mai provoc multe, dar să fie în folosul meu.. he he he!

Am concluzionat că „soţia” lui Ben era o japiţă. L-a stresat în toate zilele ce am fost eu acolo cu mesaje, etc. Am mai concluzionat că unele dintre „bietele” femei iranience cărora nu li se respectă drepturile omului pentru că au capul acoperit pot fi mai rele decât unii bărbaţi iranieni în anumite situaţii. Am mai concluzionat că de data asta bărbatul, Ben, era victima sistemului, tradiţiilor, cutumelor! Mă plimb eu aşa vesel pe drumurile Iranului şi, adesea, văd femei despre care pot spune cu siguranţă: „Asta e o japiţă de aia spurcată, rea de gură, care ţine la Allah, tradiţiile lor, la a avea capul acoperit, la separaţia dintre bărbaţi şi femei din cultura lor şi la restul cele, mult mai mult decât soţul ei!” Sunt femei musulmane care au de suferit datorită anumitor aspecte ale societăţii şi culturii lor, dar, de asemenea, sunt şi bărbaţi care au de suferit! Trebuie să se căsătoarească cu cine zice mă-sa şi tac-su chiar dacă o place pe alta! Nu mai generalizaţi voi şi bociţi atâta condiţia bietei femeii în lumea musulmană! Nu e deloc cum vi se pare vouă! Că poartă capul acoperit, nu înseamnă absolut nimic!! Pentru ele nu e o povară, e ceva banal, ceva cu care îs obişnuite! Îs sătul până peste cap de penibilitatea ultra-feministelor ce îşi dau cu părerea după ce au citit ceva pe net sau după ce au văzut ceva la TV. Gagicile astea „ultras”, ar trebui să îşi ia o viaţă reală ca iraniancele Parinaz sau Araz, pe care le veţi cunoaşte mai jos. Parinaz e mult mai veselă şi mai fericită ca ele! Nu e vorba de cât e de haină societatea musulmană, un om liber va fi la liber oriunde! După cum îmi zicea draga de Mărie (care are prieten iranian): „Pe iranience nu le suport, că îs spurcate!”.

Am mai concluzionat că oamenii ăştia nu prea ştiu să fie sinceri cu ei. Toată viaţa trebuie să urmeze anumite cutume, obiceiuri, etc! Nu pot spune ce gândesc, ce îşi doresc, nu pot spune ce le place, deci, e normal să nu ştie a fi sinceri cu ei şi cei din jur! N-ai cum să fi sincer cu tine şi cu cei din jur când, tu, toată ziua trebuie să îţi reprimi idei, gânduri, păreri, porniri, alegeri, etc Am auzit adesea spunându-se la noi în România că în musulmani nu poţi avea încredere. Acum pricep oarecât treaba asta. 1) Ei nu ştiu să fie sinceri cu ei şi cu nimeni! 2) Aceia dintre ei care îs religioşi consideră că oricum nu tre’ să fie corecţi cu păcătoşii de creştini. 3) NU GENERALIZĂM!!! Sunt locuitori ai lumii musulmane care îs oameni deosebiţi! Ca Nima, Parinaz, Shayan şi alţii!

L-am întrebat pe Ben dacă a cerut părerea părinţilor lui înainte de a începe relaţia cu Hanii… Bineînţeles! Trebuie să fie şi ei de acord!

Între toate plimbările la care m-a supus Ben, am păţit următoarea fază tare: Amir, un prieten de-al lui Ben are mamă cu dizabilităţi locomotorii. Îi ia maşina ca să poată parca oriunde vrea coama lui prin oraş! Da, maşinile celor cu handicap au prioritate aici şi, faptul că şoferul e cu dizabilităţi, e specificat pe numărul de înmatriculare al maşinii. Ideea e că ceilalţi şoferi nu pot vedea picioarele de sub volan, n-au de unde să ştie că Amir nu are handicap! Am fost martor la o scenă în care Amir s-a certat cu un bogătaş ce conducea un gipan! Se lua de el (fără să se fi dat jos din maşină), reproşându-

i cum are curaj să parcheze pe locul rezervat lui! Noi, cei din maşină, râdeam de ne prăpădeam! Tipul s-a conformat şi i-a cedat locul de parcare!

După cele cinci zile interesante (dar şi stresante şi dificile) cu Ben (din care două în cort), m-am mutat la un prieten de-al lui Nicky, Nima. No, la Nima ăsta, m-am simţit extraordinar de bine! Nu m-a purtat nicăieri am-pulea cu el şi prietenii lui, am fost relaxat, am făcut doar ce am vrut! Am mers cu taică-so să joc ping pong şi cu el am mers la piscină. Am stat la Nima cinci zile, umblând după anumite vize şi aşteptând invitaţia de viză de Pakistan. Totuşi, la Nima acasă, am avut două situaţii amuzante cu mama acestuia. Am întrebat-o dacă mi-ar putea spăla ceva haine murdare şi mi-a zis:

-Yes, of course, except underwares (Da, cum să nu, cu excepţia chiloţilor/boxerilor). S-o fi prins ea că nu-s virginel şi am boxeri „întinaţi" şi „spurcaţi". Sau poate e ceva specific culturii lor, habar nu am, dar mie mi se pare amuzant. Dincolo de respectul, dragul şi recunoştinţa ce o am pentru familia lui Nima, menţionez detalii de genul pentru că nu cred că asta ar denota lipsă de respect! Dacă un iranian ne vizitează anumite sate din sudul ţării şi vede că celor ce s-au sinucis li se bate un cui de lemn în inimă ca să nu devină strigoi, sigur se vor amuza şi ei fără să fie implicată vreo lipsă de respect. Mai râdem şi noi, mă fraţilor. De la prea multă seriozitate ne constipăm!

A doua fază cu mama lui Nima: venisem de afară şi mi-a zis că, de fiecare data când vin de afara, să mă spăl pe mâini şi să îmi schimb hainele pentru că Tehran e un oraş poluat şi murdar. M-am conformat.

După cinci zile, m-am mutat la Parinaz, o tipă super mişto! La cei 42 ani ai ei, e unul din cei mai veseli oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Ea m-a dus la un party cu prietenii ei. Un party light, dar s-a servit ceva răchie armenească. Party-ul era ţinut în memoria unor socialişti executaţi în anii ’70 în Iran. La un moment dat, toţi au cântat ceva cântecele similare cu cele „închinate” lui Che Guevara. Deci, gagiii mei erau socialişti, iar pe perete aveau o reprezentare a lui Che Guevara:

În poză, io cu sticluţa magică de răchie armenească şi tabloul lui El Che. Unul dintre ei mi-a zis că Stalin e idolul lui şi că Stalin e cel mai tare... În ziua următoare, Parinaz m-a dus la o întâlnire CouchSurfing. Parinaz e tipa de lângă mine, cu “fular” roşu.

După Parinaz mi-am găsit o altă gazdă pe CouchSurfing: Shayan. În prima noapte am mers cu Shayan şi 7 prieteni de ai lui, undeva la cca 50 km de Tehran, la o căsuţă de vacanţă, era weekend. S-a stat la foc, s-au prăjit cartofi, s-au mâncat seminţe, s-a glumit, ei au cântat cântece tradiţionale iraniene, la instrumente tradiţionale:

După această primă seară, ne-am întors la Tehran, iar Shayan m-a pasat prietenului său Mahomad la care am stat următoarele 3 zile. Cu Mahomad… acelaşi stres ca şi cu Ben… nu voia să mă lase în casă în lipsa lui, singur sau cu părinţii. Avea de mers undeva şi mi-a zis că „mergem", fără să mă întrebe de vreau or ba. I-am zis că am mult de lucru pentru blog şi, dacă se poate, aş prefera să rămân acasă să scriu. Mi-a zis:

-Mai bine vii cu mine. Te umflă râsu'! Mai bine?! În fine… E normal să treci prin situaţii de căcat când depinzi de alţii, când nu îţi permiţi hotele. Dar am învăţat multe trecând prin situaţii de astea neplăcute. Cel mai important lucru e altul!! Chiar dacă, atât Ben cât şi Mahomad, au fost foarte stresanţi, au fost foarte amabili şi săritori în toate celelalte aspecte! Au umblat cu mine pe la ambasade, cu maşina lor, m-au hrănit ca pe un paşă! Nu am văzut oameni mai săritori decât iranienii!! Te ajută cu absolut tot ce pot! Cu mai mult decât le ceri!!

Povestind cu Shayan despre americani şi propaganda lor anti-Iran, mi-a zis: „Au impresia că îs <avangard>, dar nu sunt! Sunt foarte religioşi şi ei!" Şi are dreptate! Eram într-o seară în oraş cu Shayan şi ai lui şi mi-a trebuit să mă piş. La ei nu te poţi pişa pe stradă. Am căutat WC public, am găsit, dar el a trebuit să verifice dacă am apă, să mă spăl pe mâini… e o crimă să nu te speli pe mâini după ce te pişi. Şi ce ar fi propus? Să mă piş pe mine?

În altă zi, un prieten de-al lui Shayan, îmi arată un tablou cu aiatolahu' vieţii şi mă întreabă: „Do you know who is this fucking idiot?". Am răspuns râzând. Ne mai plimbăm ceva şi vedem un popă de al lor şi, tot tipul ăsta, îmi zice să mă duc la popă să îl rog să facă o poză cu mine. Iar am râs. După câteva zile, urma să aflu că tot grupul de prieteni ai lui Shayan sunt atei. Asta m-a bucurat mult! Nu mi-aş fi dat seama singur pentru că păstrează atât de bine aparenţele, încât nu ai cum să te prinzi. Urma să mai întâlnesc şi alţi atei sau agnostici în Iran, ăghen, m-am bucurat!

Legat de prieteniile dintre tinerii iranieni bărbaţi: par mai strânse, mai sincere şi asta, în majoritatea situaţiilor, nu implică nimic gay! Probabil datorită separaţiei dintre femei şi bărbaţi, datorită faptului că petrec mult timp între ei. Totuşi, tot datorită separaţiei dintre femei şi bărbaţi, sunt mult mai toleranţi vizavi de homosexualitatea masculină, iar numărul celor gay aici, eu zic că e mai mare decât prin alte părţi.

Eram la una din gazde acasă şi, la TV, erau desene animate…. Mamă, ce desene animate au bieţii copii iranieni… WTF!!! Copii care seamănă cu Picachu: foarte „luptători" şi plini de „atitudine" (ce mai? adevărate modele), poartă tablouri cu aiatolahu' Homeni şi le scutură în sus, fac revoluţie şi ei… ce spălareeee de creierrr … CE TRIST!!! De fapt, tot spălare de creier e şi la noi când îl înveţi pe copil de mic că Iisus, că jertfa de la cruce… Acelaşi scenariu! Alte personaje şi o poveste mai puţin

agresivă! Pentru că miei şi pentru că seria turmă! Care miei? Mielul lui Dumnezeu, nu oiţele steliste ale lui jijinio. Nu vreau să supăr pe nimeni, dar mă repet... conştientizezi spălarea de creier ce ţi s-a aplicat doar când vezi alte spălări pe creier! Când vezi ce sunt învăţaţi anumiţi copii mici în altă cultură şi când realizezi că ei i-au lucrurile alea de bune pentru întreaga lor viaţă, conştientizezi că şi tu ai păţit acelaşi lucru! Atunci poţi compara! Atunci realizezi modul monstruos în care societatea te spală pe creier!

Un lucru ce îmi oferă o plăcere divină e să îl ascult pe aitolah, nu că aş înţelege ceva, dar îmi place să citesc pe faţa lui expresii foarte similare cu ale lui Ceauşescu şi Iliescu!!! MOŞNEGI BOLNAVI PSIHIC cărora le tremură colţul buzelor un pic, tremură uşor din cap... SCHIZOFRENIE! Psihologia dictatorilor - au nişte lucruri în comun toţi demonii ăştia! Acele lucruri care le au în comun sunt lucrurile necesare pentru prostirea pulimii! Vreţi să fiţi idolatrizaţi? Vreţi să fiţi dictatori? Puneţi mâna de învăţăţi de la înţelepţii voşti înaintaşi! SUNT FOARTE FERICIT CĂ ÎS ROMÂN! Procentul oamenilor ce gândesc între români e mult mai ridicat decât în rândul altor popoare! PS: Dacă un dictator de ăsta schizofrenic mai crede şi în vreun zeu şi mai e şi lider religios... reţeta e cea mai horror posibilă!

Altă chestie ce m-a frapat e că lui Homeni ăsta, i se cântă ode de slavă... ceva mult mai de groază decât: „Stalin şi poporul rus/Fericire ne-au adus". Dacă tot suntem la subiectul ăsta: iranienii îs fericiţi aşa cum îs, ei asta vor! FEMEILE VOR SĂ ÎŞI ACOPERE TOT CORPUL! Aşa se simt frumoase. E treabă ce ţine de tradiţii, de cultură! La fel cum unor romănce super sexi şi mişto le plac dansurile populare, se îmbracă în port naţional şi îşi pun batic în cap... iraniencelor le place îmbrăcămintea de dans popular... full time! Nu îi mai judecaţi! E ţara lor, e lumea lor! La fel de ciudaţi suntem şi noi din alte puncte de vedere! Nu sunt de blamat pentru că în propria ogradă se gospodăresc cum vor! De blamat îs făţarnicii şi prostituatele care, în numele libertăţii, fac războaie pentru petrol... şi pentru mineralele şi aurul de la ROŞIA MONTANĂ!

Înţelegeţi lumea asta aşa cum e! Acceptaţi-o şi respectaţi-i pe toţi! Majoritatea iranienilor aşa au nevoie să fie guvernaţi. Iranienii ăia tradiţionalişti, spălaţi pe creier, etc! Ruşii trebuie conduşi cum o face Putin. Dacă Obama ar fi preşedintele Iranului, l-ar conduce la fel ca Hameni, iar dacă ar fi preşedintele Rusiei, ar conduce-o la fel ca Putin! E păcat pentru cei cca 10-20% dintre iranieni care pot mult mai mult şi care au restricţii şi nu au anumite libertăţi... dar chiar şi aşa, realitatea e alta!

Hai să ne distrăm încercând să ne dăm seama care sunt explicaţiile psihologice pentru care Sfântul Pavel, Mahomed şi Aiatolahu' Homeni, au fost atât de misogini. Sigur când erau mici îi violau mamele, îi trăgea de puţă şi râdeau de ei, că ce puţă mică au. Apoi, prima femeie cu care ei au vrut să facă sex a râs şi ea de cât de mică puţă au şi i-a dat jos din pat. De aia, au rămas ei virginei, nu pentru

că “nazarinean”, ha, ha, ha! Ce să facem dacă bieţii ăştia enumeraţi mai sus nu au avut mame iubitoare ca Iisus. Aşa au ajuns să urască femeile.

A! Mai mult, nouă ni se fac prin presă ştiri despre situaţiile în care în unele ţări musulmane un bărbat vinovat pentru o crimă, alege ca sora lui să îi plătească crima, cu viaţa. Ni se mai povesteşte şi despre situaţii în care bărbatul violează o femeie, iar ea plăteşte cu viaţa pentru că chipurile ea ar fi comis violul! Pot să vă spun că, în Iran, sigur nu se întâmplă aşa ceva! S-a întâmplat în Irak şi Arabia Saudită. Dar vă mai pot spune ceva. În ultimii 25 de ani, în Arabia Saudită au fost executate 40 de femei. Nu cunoaştem motivele, dar să zicem că toate au fost executate pe nedrept… E FOARTE TRIST!!! Dar e mult mai trist faptul că americanii în 1985 sau 1986 au doborât un avion de pasageri iranieni, în Golful Persic! Un Iran întreg să vadă cadavrele fraţilor, surorilor, soţiilor şi copiilor culese din apele Golfului Persic… 320 de persoane! CIVILI!!! De ce a făcut SUA lucrul ăsta? Ca să îi spună Iranului să nu îşi continue înaintarea în Irak! După ce Irak atacase Iranul, sprijinit fiind LA GREU de SUA, când iranienii au reuşit să le respingă atacul şi să înainteze spre Baghdad… americanii au ţinut să le facă o demonstraţie referitoare la libertăţi şi restul căcaturilor!

Însă ceea ce e adevărat despre Iran e că, dacă îţi schimbi religia şi se află asta, plăteşti cu viaţa. Totuşi sunt creştini, zoroaştrii şi multe alte religii în Iran, dar trebuie să te fi născut în religia respectivă! Am văzut biserici creştine şi temple zoroastre în Iran! Bineînţeles că dacă îţi schimbi crezul şi ţii lucrul ăla pentru tine (cum fac toţi iranienii atei pe care i-am întâlnit), nu o să ai probleme! Dar dacă îţi faci o sectă creştină şi vrei să converteşti iranieni la gizăs… nu te supăra, eşti atât de prost încât chiar meriţi să mori! Aşadar, nu îi plângeţi pe fanaticii creştini ce sunt spânzuraţi în Iran. Realitatea de aici e una. Când tu tâmpeşti de cap de dragul lui gizăs, ştii clar la ce să te aştepţi! Dacă iubeşti anumite personaje imaginare şi te afli într-o ţară unde îţi e permis să iubeşti doar alte personaje imaginare… schimbă ţara! Eu îs nebun după FC Barcelona, dar dacă aş ştii că asta se pedepseşte cu moartea într-o anumită ţară, nu m-aş duce acolo ca să mă afişez cu asta, iar apoi să zic că ce răi îs ăia că mă omoară. Du-te într-o ţară unde poţi iubi fantoma preferată! Vă rog să mă scuzaţi, dar n-am cum să mă abţin! E aşa simplu să dai vina pe Iran. Da, e foarte trist că multe libertăţi lipsesc aici, însă, într-o situaţie ca cea de mai sus, e foarte vinovat (de prostie) şi cel care pozează în victimă!

În Tehran am văzut biserici! De asemenea, în Yazd sunt mulţi zoroaştrii. Aici sunt în curtea unui templu zoroastru, dovada că în Iran sunt tolerate şi acceptate şi alte religii.

Apropo, aici e anul 1392 (de la naşterea lui Mahomed)! Păi cum!? Iisus să aibe monopolul!? Asta nu ar mai fi economie de piaţă, domnilor! Pana mea, ori suntem democraţi ori nu mai suntem!

După cum aţi văzut, mi-a venit într-un târziu invitaţia de viză de Pakistan. Am mers să depun actele, m-au refuzat. Mahomad mă dusese cu maşina lui la ambasada Pakistanului. Pentru că nu ştiam dacă o să îmi fie refuzată sau nu viza, nu am putut planifica nimic prin CouchSurfing. Dacă acceptau să îmi depun actele, urmau să îmi zică câte zile mai am de aşteptat în Tehran. Văzând că m-au refuzat, l-am rugat pe Mahomad să mă ducă în sudul oraşului, la drumul ce duce la Isfahan. După 16 zile de vegetat ca o plantă, ca un copac cu rădăcini... eram din nou pe drum! Nu aveam gazdă în Isfahan că nu ştiam că o să merg aşa devreme, dar aveam cort! Din Tehran până în Qom am fost luat de un tip super amabil şi super mişto. În Qom m-a luat unu' la care i-am explicat de două ori că "no money", m-am ajutat şi de semne şi tot tacâmu'. Când după 300 km, am ajuns în Isfahan şi mi-a cerut bani, m-am prins de cap, i-am arătat toţi cei 5 dolari şi toţi cei 1 000 riali (a 30a parte dintr-un dolar) şi mi-a zis că atunci să îi dau rucsacul. I-am râs în faţă. Mă luase chiar dacă înţelesese că nu intenţionez să îl plătesc şi-a zis că tot face el cumva un ban. Având experienţa din Mongolia la CV, ştiam că nu are rost să îmi bat capul cu el. I-am dat aparatul foto după ce am scos cardul. A fost atât

de mulţumit încât, din proprie iniţiativă, mi-a dat 200 000 riali (7 dolari). Deci, nu e chiar naşpa tipul, nu îs supărat pe el, dar e aiurea fără aparat foto. În piaţa centrală din Isfahan, am rugat nişte turişti să îmi facă poze şi să mi le trimită mai apoi pe e-mail.

Never give up! Smile! Chiar îs surprins de cât de relaxat am fost după evenimentul ăsta - suprins de cât de tare mi se rupe! Când a trebuit să dau prima oară un aparat foto (în Mongolia), am dat în depresie, că nu o să mai am poze, amintiri, etc. Acum nu îmi mai pasă. Am postat pe facebook că mi s-a luat iar aparatul foto. Pompi al meu a văzut postul şi mi-a scris: „Băăă, iar ai rămas fără aparat, să ma f*t în el. Ce jegos şi ăla. Dau-ar Cristos (sau Allah?) să i se strice la prima folosire. Bă, săptămâna asta, o să-mi cumpăr o hartă mare a lumii, de pus pe perete. Să-ţi pot urmări aşe frumos traseul. Pe net, pe ecran mic, prea rău mă chiorăsc. Mă, boule, ti-aş ura drumuri bune, da' ce să faci cu ele? Că pe alea nu le ţi minte, nu rămâi cu poveşti după ele. Deci, drumuri de povestit, lua-te-aş...". No, asta e prietenie adevărată între bărbaţi! Un mesaj de ăsta îmi unje sufletu' mai mult decât orice declaraţie de dragoste din partea unei femei!!!

După experienţa asta, am învăţat să zic „fără bani/nu plătesc” în farsi: „beduna pul”. Am mai aflat că în limba farsi, Rad înseamnă inteligent, deci nu am fost surprins când mi-am găsit numele scris pe garduri în Iran:

Nu doar numele meu de familie (Rad) înseamnă oarice în limba farsi, ci şi numele meu mic, Timotenie înseamnă a fi diferit.

Isfahanul mi s-a părut urât. Chiar şi frumoasa şi celebra piaţă din poza de mai sus e banală! În poză locul arată mai fain decât în realitate. Pentru că nu m-a atras deloc Isfahanul, am lovit drumul şi am continuat spre Shiraz. În drum spre Shiraz, urma să opresc la Pasagard (locul în care e înmormântat Cirus sau Curoş cum îi zic iranienii). Mai urma să opresc la Persepolis, Tahtegiamşit, cum îi spun iranienii.

Din Isfahan, m-a luat un tip amabil pentru vreo 60 km, apoi m-a luat altul prea ospitalier pentru încă vo 150 km. Prea ospitalier nu pentru că m-a îndopat cu mâncare, ci pentru că m-a nenorocit cu toate curiozităţile şi întrebările lui. Tipul, la 33 de ani, fumează pe ascuns, fără să ştie soţia şi părinţii lui... la fel, se parfumează, mestecă gumă, etc! M-a invitat să dorm la el, am acceptat invitaţia, iar când am ajuns la el acasă, s-au alăturat la asaltatul cu întrebări şi frate-su şi tac-su... Iar eu, în timp ce le răspundeam lor, mai scriam şi cu două gagici pe facebook... Film horror! Au vrut să vadă poze cu casa de la ţară, cu tata, cu mama, cu bunicii, etc! Chiar au fost foarte fericiţi să mă aibe de oaspete, m-au rugat să mai rămân o zi la ei, dar i-am minţit că mă grăbesc că îmi expiră viza... N-ai cum altfel cu ăştia!

A doua zi dimineaţă, am continuat spre Pasagard. Am fost luat de un tirist super mişto. Tipul avea 45 de ani, 2 fete la facultate, soţie... dar şi amantă! Studentă şi ea, ca fiicele lui! Cică, îi dă la aia bani de haine, dar îmi zice că dacă află soţia, el sigur moare, îi taie gâtu' la propriu!! Mai mergem ce mergem şi scoate haş şi bagă mare! Mă îmbie şi pe mine şi îi mulţumesc sincer, dar îi explic că atunci când fac autostop, nu consum. Îi povestesc ce urât am păţit-o în Kazahstan când am fumat pe o maşină care m-a luat la autostop. Haşul acestuia era din binecuvântatul ţinut al lui Allah: Afganistan! Tot tipul ăsta mi-a povestit că nemţii şi iranienii îs popoare ariene, nu ca arabii, care sunt sălbatici! No, măăă!! Socialişti am întâlnit aici, fascişti nu m-aş fi aşteptat să întâlnesc între bruneţeii ăştia. Deci, atenţie mare! Pentru un Iranian, e o insultă să îl faci arab! Şi acum îmi amintesc că îl făcusem arab pe tiristul iranian ce m-a luat împreună cu Bianca în decembrie 2013, undeva în zona Sebeş. Am ajuns la Pasagard şi m-am tras în poză cu mormântul lui Cirus.

După Pasagard, am luat-o spre Persepolis. M-a luat un tirist ce ştia de camioanele româneşti Roman. El mi-a zis: „Iran pipăl nou terorist!" L-am liniştit, asigurându-l că ştiu că asta e propagandă şi spălare de creier USA! De fapt, tiristul ăsta avea cu el în cabină pe cei doi fii ai săi, 20 şi 23 de ani. Cel mai mare băga haş faţă de tac-su şi îmi arăta un Coran, spunându-mi că ei nu sunt terorişti, iar Coranul îi învaţă să fie oameni buni! Am ajuns la Persepolis şi la unul din cele mai impresionante lucruri/locuri pe care le-am văzut vreodată!

Noroc cu cei 7 dolari de la ăla ce mi-a luat aparatul foto, că fără ei nu aş fi avut bani să intru la Pasagard şi Persepolis. Intrarea la fiecare din aceste locuri e 5 dolari americani, deci, 10 în total. În Persepolis, la fel ca şi în Pasagard şi în Isfahan, am rugat pe cineva să îmi facă poză şi să mi-o trimită pe e-mail. Tipul care mi-a făcut poze în Persepolis mergea în Shiraz aşa că, m-a dus şi pe mine. În Shiraz, mă aştepta gazdă de pe CouchSurfing. Nu o să îi menţionez numele. Tipul e un om super de treabă, e profesor universitar, dar e ateu. Nu poate spune asta nimănui, la universitate trebuie să meargă şi el la rugăciuni, la orele fixe. Şi-ar pierde locul de muncă şi ar risca multe alte chestii dacă s-ar ştii că e ateu, de aia nu îi menţionez numele. Am stat la el patru zile, timp în care am lucrat la a scrie peripeţiile primelor 22 de zile de Iran şi la a scrie povestea lui Dan Dumitru, la a face hărţi cu traseul lui Dan Dumitru. M-am simţit foarte bine la el acasă, nu m-a sufocat cu ospitalitate,

curiozitate şi întrebări. Au fost patru zile fără stres. Patru zile ce au presupus doar muncă, dar când îţi iubeşti munca, munca nu mai e muncă!

Shiraz-ul nu m-a impresionat deloc. În Shiraz, e frumos parcul în care e mormântul marelui poet iranian Hofezi şi vechea temniţă:

Shiraz-ul are însă un aer foarte fain, locuitorii lui îs cei mai liberi şi emancipaţi, se vede asta pe body language-ul lor! De asemenea, Shiraz-ul are de foarte departe cele mai frumoase iranience.

Când povestisem cu consulul României din Tehran, acesta mi-a zis că dacă vreau să întâlnesc români prin Iran, să îi zic că mă pune în contact cu românii care îi cunoaşte în Iran. Aşa m-a pus în legătură cu doamna Roxana. Dumneaei e căsătorită cu un iranian. I-am întâlnit în Shiraz. La despărţire, ea şi soţul ei, mi-au dat 16 dolari spunând că vor şi ei să contribuie în acest fel la visul meu. Le-am mulţumit şi le mulţumesc sincer, dar acum partea amuzantă: ştiind că urmează să merg la Mashhad (capitala religioasă a Iranului), mi-au zis să mă rog şi pentru ei la mormintele sfinţilor. Am vrut să îi întreb dacă musulmanii pupă moaşte, dar m-ar fi bufnit un râs dement aşa că, m-am abţinut. Acum poate par un nesimţit, dar aşe e viaţa: complexă… Poţi aprecia şi stima sincer pe cineva, dar în acelaşi timp, mintiuca-ţi zglobie să facă conexii haioase.

Din Shiraz, am mers în Kerman. Kerman e cel mai „fierbinte" loc de pe Terra! Aici s-a înregistrat cea mai mare temperatură, +62 grade Celsius. După ce am fost în cea mai rece aşezare umană locuită permanent în Siberia, în raionul Oimiacon, am ajuns şi la celălalt pol! Hepi! Poze, din păcate, nu am… Din Kerman am mers la Yazd. Yazd-ul mi-a plăcut! Mi-a plăcut templul zoroaştrilor pe care l-aţi văzut mai sus şi două moschei mişto. Din Yazd, am dat bice spre Mashhad. Să mai menţionez că de pe la jumătatea drumului dintre Shiraz şi Kerman, totul e deşert? Kerman – Yazd – Mashhad, e doar deşert, de asemenea. Deşertul de dinainte de Kerman (cum vii dinspre Shiraz), e cel mai mişto. Am traversat în Iran deşerturi de mai multe feluri, foarte diferite de Sahara. M-am gândit la draga de Lore şi pasiunea ei pentru pietre, soluri şi alea, alea. Poze din păcate … nevoie… De asemenea, nu am putut fotografia „casele" de pământ super interesante, ale oamenilor deşertului…

N-am ajuns în Mashhad fără peripeţii, însă. Eram în Torbat, cu cca 150 km înainte de Mashhad şi, un tip ce m-a văzut că fac autostop, m-a întrebat ce e cu mine. Mi-a zis că e periculos ce fac şi că el îmi plăteşte taxi. M-am tot chinuit să îi explic că nu e periculos şi nu e nici un stres, dar n-am avut cu cine, aşa că am lăsat de la mine. M-a dus la un taxi rechin, de ăla de aşteaptă să se adune patru persoane ca să le ducă. A vorbit cu el pentru mine, i-a plătit, iar, la urmă, mi-a zis că tipul în cauză e „good man". Mie, însă, nu îmi plăcea faţa tipului. M-am pus în maşină, am adormit şi m-am trezit după 2 ore jumătate. Mai veniseră 2 clienţi între timp şi, deci, mai avea nevoie de unul, dar îmi zicea să îl plătesc… Când am priceput ce piesă joacă coarda, foarte nervos, i-am zis pe româneşte:

-Pă' bă dobitocule, tu mă faci să aştept două ore jumate ca să îţi baţi joc de mine şi amu' să îmi ceri bani a doua oară? S***-mi-ai p**a!!

-Yes! Pul!

-Nu! Nu! Nu pul (bani pe farsi), p**a!!

În timp ce purtam discuţia asta, îmi luam rucsacul şi cortul din portbagaj şi plecam fără să salut. Nici nu îmi păsa, nici nu aveam chef de discuţii – demonstrări ştiinţifice ale adevărului - care era de partea mea. Ceilalţi doi s-au uitat la mine ca la nebun, dar e atât de bine să nu îţi pese, să nu te doară nici în fund! Jegosu', probabil, era mulţumit că a făcut nişte bănuţi în plus în seara aia.

Ieşit la drum, am fost luat după două minute. M-a luat un autocar ce m-a dus moca până în autogară în Mashhad. Am ajuns la 04:30 în autogară şi am dormit întins pe scaune până la 08:00, când m-am trezit şi m-am dus la consulatul Turkmenistanului. Eram îmbrăcat „de drum" şi cu cortul în brâncă. A fost prima oară când am mers după o viză „gătit" aşe! Îmi era să nu se uite ăla ca boul la poarta nouă la cortul meu şi să nu îmi mai dea viza. De asemenea, îmi mai era morcov că o să îmi refuze viza (de tranzit, doar tranzit se poate lua pe Turkmenistan), pe motiv că am viză de Afganistan în paşaport şi pot tranzita din Iran spre Uzbekistan via Afganistan. I-aş fi zis că nu intru over land în Afganistan pentru că talibani. I-aş fi zis că, în Afganistan, urmează să intru cu avionul. N-a fost nevoie, însă. Totul a mers foarte rapid , în juma' de oră, am avut viza! Mai apoi, am mers la consulatul Pakistanului să încerc iar să iau viză de Pakistan! Am fost refuzat din nou, tipul ăsta a fost mai amabil decât toţi, ba chiar, mi-a dat explicaţii suplimentare. Mi-a zis că regulile Pakistanului, în ceea ce privesc vizele, sunt atât de absurde „bicăz of Americas misterios activitis".

În Mashhad, am ajuns în 25 februarie. Viza de Turkmenistan îmi începea în 1 martie. Am venit, însă, cu câteva zile înainte, ca să am „marjă de eroare" în caz de neprevăzuturi. În Mashhad, prin intermediul CouchSurfing, m-a găzduit Soruş. Un gagiu fantastic! Cu el cred că am vorbit cele mai multe şi am fost cel mai apropiat de el, dintre toţi iranienii. Mi-a spus în câteva rânduri că se simte mai confortabil cu mine decât cu prietenii lui, pentru că se simte că chiar nu judec nimic şi accept pe toată lumea. I-am spus că mi-aş dori mult să ne vedem în câţiva ani în România, să îi arăt ce înseamnă un „haos" party de-al meu şi de-al nebunilor mei!

Tot în Mashhad, şi tot prin intermediul CouchSurfing, o gagică m-a invitat pe mine şi un alt călător catalan la cină. Frumuseţea nu era punctul ei forte, dar cum foarte bine zice Emil: „Orice femeie, oricât de urâtă, sigur are o prietenă foarte bună! Deci, trebuie să te porţi frumos şi să le câştigi într-un anumit fel şi pe cele care nu îţi plac, ca să ajungi în grupul lor de prietene şi să îi cunoşti prietenele bune!" Tipa asta avea o soră fantastic de bună, 33 de ani, dar nu i-aş fi dat mai mult de 25, în niciun caz! Când am văzut-o, mi-am zis că n-are rost să încerc nimic că e prea bună. Dar pentru că o tot ţinea în glume şi mi-a zis de trei ori „Baby Face", am scos şi eu artileria grea, cu tupeu de rinocer. Sor-sa cu catalanul au mers după ţigări. S-au întors după vreo trei minute. Când am auzit că sună jos la interfon, i-am zis:

-OOO, deja se întorc! Păi, trebuie să te sărut acum. Zis şi făcut! M-am ridicat, m-am dat să o sărut, dar m-a lăsat doar să o pup pe buze. Mi-am zis că tot e bine. La sfârşitul serii, după ce am băut niţel toţi, îl sun pe Soruş să îl întreb ce adresă are. Până atunci, Soruş mă dusese peste tot cu maşina lui, deci, nu ştiam cum să ajung la locul lui. Mi-a zis că n-are rost să îmi zică adresa că vine el să mă aducă acasă. M-am dus în altă cameră şi i-am zis că nu vreau să vină el după mine pentru că vreau să mă aducă sora tipei.

-Are o soră?

-Daaaa!!!! Şi e super bunăăă!!!!!

-Ok! Baftă!

M-a dus ea cu maşina. Mai glume, mai giugiuleli, mai o mână pe o măslină, pe un bulan de damă fină, etc. Încerc să o sărut, iar şi se fereşte şi, de data asta, îi zic:

-No las', că lăsăm pe mâine! Şi stabilim întâlnire pentru a doua zi.

A doua zi, mi-a zis că e obosită şi bla bla-uri. N-a fost să fie de data asta, dar măcar am încercat. Îs tare ciudate iraniencele, îs al drecu' rău de tot ca personalitate. N-aş vrea o relaţie cu o iraniancă în nici un caz!

Una dintre zilele petrecute la Soruş, a fost complexă. Am dat de un blog. Blogul pomenea de experimentul lui Focault, acela în care Focault a încercat să desincronizeze două pendule. Dacă imprimi un ritm şi o mişcare unui pendul şi un ritm şi o altă mişcare altui pendul, după un timp ajung să aibe aceeaşi mişcare! Nu le poţi desincroniza! Americanii au mers în spaţiu să vadă dacă pot desincroniza două pendule. În spaţiu, fără gravitaţie şi fără frecare! Nu au reuşit! Nu poţi desincroniza două pendule! Deci, se pare că lumea asta şi universul au un ritm al lor, ce nu poate fi schimbat! Am realizat că am căzut într-o capcană dorind să fac anumite lucruri! Am avut eu anumite vise! Dacă aş vrea, le-aş obţine, dar ambiţia e o capcană de a mi le dori! Să zicem că le realizez... dacă nu mă împuşcă nimeni, fac dintr-un colţ din lumea asta, un loc mai bun! Pentru câţiva ani! Pentru că îmi vor urma alţi criminali, care vor reveni la cursul firesc al istoriei. Eu sunt călător şi scriitor, lupt pentru Roşia Montană, fac cât pot, fac lucrurile pentru care am fost făcut! Nu o să forţez, însă! Nu are rost să pierd frumuseţea şi parfumul vieţii urmărind ambiţii prea mari! Pentru cine să o fac? Pentru prostime? Cine este prost, să moară! Pentru cei care mă întreabă de ce călătoresc? Pentru cei care mă întreabă de ce nu am un job ca toată lumea? Pentru cei care mă întreabă de ce nu mă însor? Pentru cei care mă întreabă ce am de câştigat din călătorit? Pentru cei care mă întreabă de ce nu am o viaţă serioasă? Să realizez că nu are rost să mă sacrific prea mult pentru alţii, a fost un mare şoc

pentru mine… Visele alea ce le avusesem o viaţă, fără să le zic aproape nimănui, deveniseră parte din mine. Dar ele nu erau eu! Erau vise inoculate! Un fel de Insepşăn! Acum sunt liber, însă!

Ambiţiile şi visele astea presupuneau şi vanitate. Era acolo undeva şi dorinţa de „a face ceva, ceva notabil". Culmea ironiei e că, fiind eu însumi şi făcând ce îmi place şi strict cum simt, e catalogat de mulţi ca notabil! În rest, îmi asum defectele, îmi asum tot! Sunt om, îs handicapat şi io ca toţi ceilalţi! Spre deosebire de majoritatea însă, eu recunosc că îs handicapat!

O să urmeze o perioadă în care o să vreau singurătate. Deşertul turkmen şi uzbek, îmi vor oferi asta! Am nevoie de singurătate pentru a aşeza în interior lucrurile zdruncinate cu ocazia acestei experienţe! Dar de azi sunt mai liber!

„Ce urmă lasă şoimii-n zbor?

Ce urmă peştii-n apa lor?

Să fii cât munţii de voinic

Sau cât un pumn să fii de mic

Cărarea mea şi-a tuturor e tot nimic!"

Sfântul Coşbuc

Am părăsit casa lui Suroş… profund impresionat! De ce? În seara dinaintea plecării, apucasem să stau de poveşti şi cu părinţii lui şi să le prezint ce fac, să le arăt poze de prin Siberia, Mongolia, etc şi să le povestesc unele peripeţii. Reacţia lor a fost ciudată, până acum toţi au fost impresionaţi, au zis chestii gen: wow, maladieţ, cool. Ei au fost înduioşaţi. Mi-au zis să mai stau la ei, le-am explicat că a doua zi îmi expira viza de Iran, deci trebuia să plec. Văzând că nu au ce face, mi-au pus mâncare la pachet. Iar cea mai tare fază a fost la sfârşit… cu lacrimi în ochi, mama lui Suroş m-a întrebat dacă e în regulă să mă îmbrăţişeze. Am realizat că după o lună de Iran, am devenit mai formal, mai rece… Foarte plăcut impresionat şi încurcat, am zis un „DA" uriaş! M-a pupat pe gât. Apoi, a venit rândul tatălui lui Suroş să mă îmbrăţişeze… şi nu îmi venea să cred că şi el avea lacrimi în ochi! Şi acesta m-a pupat pe gât, în apropierea cefei. Am uitat să îl întreb pe Suroş despre semnificaţia acestui obicei. Pot să afirm cu certitudine că am fost fiul lor în acele momente! Aşa ceva nu am mai văzut, oamenii ăia chiar m-au iubit, poate mai ceva decât siberianul Vova. Asta e o experienţă ce nu o să o uit niciodată!

Să revenim la drum. Pentru că am părăsit casa lui Suroş târzior, acesta m-a dus cu maşina la ieşirea din oraş, unde trebuia să stau la autostop, dar am ajuns acolo la 12:00, iar la 17:00 închideau graniţa! Graniţa era la cca 200 km, deci eram pe foarte ascuţită muchie de cuţit! Trecuse juma' de oră şi nu mă lua nimeni. Nu mai stătusem aşa mult în Iran fără să fiu luat. Deja mă îngrijoram serios că nu apuc să ajung la timp în graniţă, că închid ăştia graniţa, îmi expiră viza, îs întors iar acasă, tre' să pornesc pentru a treia oară în încercarea de a face înconjurul lumii cu autostopul. Dar opreşte unu' şi mă duce până în graniţă! A condus şi repejor, aşa că, am ajuns pe la 15:30 în graniţă. Lăsam în urmă deosebiţii iranieni şi complexul Iran. Vă rog, din respect pentru mine, nu acceptaţi ca cineva să vă spună ceva despre Iran dacă nu l-a vizitat măcar o lună! Iranul nu e ceea ce trebuie noi să ştim!

Generalităţi, impresii, detalii legate de Iran şi/sau iranieni:

Despre Iran: Salariile lor cele mai mici încep de la 500 lei de ai noşti, dar benzina e patru litri la un dolar American. Mâncarea e foarte ieftină, ţigările îs 1 dolar american pachetul, iar pe alcool nu tre' să dai bani! Întreţinerea (gaz, curent, gunoi, curăţenie pe scară, etc) la un apartament de 100 metri pătraţi e 60 dolari americani pe lună!

Cuvântul „pars" (persan) e, la origine, arab. Pentru că nu îi suportă pe arabi, au schimbat intenţionat „parsi" în „farsi". De aia, limba lor se numeşte „farsi". Pars/Fars e regiunea de sud a Iranului de azi. Toţi iranienii au adoptat limba locuitorilor acestei zone, a perşilor/persanilor. Din această regiune era Cirus, Darius, Xerxes şi imperiile lor. Nord estul Iranului de azi, însă, a dat imperiul Part, sud-vestul, a dat imperiul med (kurzii afirmă că sunt urmaşii mezilor). Numele ţării a fost Persia până în anii '30. Şahul acelei vremi a cerut la nivel internaţional să se schimbe numele Persiei, în Iran.

În Iran aveau tigrii până acu 20 ani şi lei până acu 50.

Se salută cu „Salam", nu cu „Salam alecum".

Mi se par materialişti când vine vorba de relaţii. Nu ştiu de ce am impresia asta, nu o pot dezvolta sau explica mai mult.

Toţi iranienii ascultă muzică bună. Muzica iraniană e fainã, nu naşpa ca cea a turcilor. Îmi fie iertat că numesc muzica turcilor - naşpa, dar eu nu o suport.

Sunt foarte toleranţi vizavi de homosexualitatea masculină, iar aşa mulţi bisexuali/homosexuali ca în Iran, nu am mai întâlnit în nicio ţară încă. M-au luat vreo patru de ăştia

la autostop şi îs foarte obositori pentru că trebuie să fii foarte sec, distant, ba chiar şi uşor dispreţuitor cu ei. Nu am nimic cu cei gay, dar când îs cretini şi nu se prind că în nici un caz nu e loc şi vorbesc tot mieros, apăi… las' ţăranul din mine să îşi joace rolul… că o face bucuros, Ghio a mnieu!

Tot la categoria sexualitate, relaţii… am putut observa că mulţi tineri bărbaţi iranieni îs misogini, de asemenea, femeile îs misandre! Toată separaţia ce există la ei între femei şi bărbaţi, toate formalităţle, îi fac să le fie greu să înţeleagă sexul opus. Nu îi înţeleg pe cei de sex opus, au impresia că îi înţeleg şi că, de fapt, cei de sex opus sunt foarte naşpa. Pun în seama diferenţei de sex problemele lor de comunicare… Şi uite încă o chestie ce duce la homosexualitate.

Cu cel care mi-a făcut poză în Isfahan am avut următoarea discuţie:

El: Iran girls or romanian girls are more beautiful?

Eu: Both. Ceea ce nu e adevărat. Îs mai faine şi mai bune româncele. Îs destul de plinuţe multe iranience.

El: Iran boys or romanian boys are more beautiful?

Eu: I don't know, I like just girls.

El: I love you.

Eu: I love girls!

S-a dat bătut prostul.

Cineva spunea despre homosexualitatea din Iran: "Unii îşi schimbă ceva la nas, alţii se îmbracă în femei. Pentru ei, e ceva firesc, nu e un tabu, nici familia nu se supără!". Ce am mai putut observa eu: unii bărbaţi au gene de femei: ori şi le aranjează ei aşa ori ia făcut mama natură gay. De asemenea, mulţi bărbaţi îşi lasă unghii mari. Ţin minte că în filmul 300, Xerxes era „îngrijit" ca o femeie şi avea unghii mari. Se pare că iranienii au inventat metrosexualitatea sau, poate, e doar o chestie culturală.

Unii tineri iranieni au o cultură generală, parcă ar fi francezii secolului iluminist. N-am mai întâlnit nicăieri oameni aşa educaţi ca şi în Iran.

Aproape toţi îţi zic „Mister sau „Sir". La început eram încurcat, încercam să le explic că nu îs nici „Sir" nici „Mister" şi le ceream să mă tutuiască, mai apoi mi-a fost lene să le mai explic.

Un lucru amuzant e că ăştia numesc budele lor turceşti „dabăl iu si”, adică veceu cum zicem noi. Ei au ajuns la „dabăl iu si” şi noi la „veceu” de la acelaşi WC.

În Iran, am văzut ce n-am mai văzut nicăieri: indicatoare rutiere cu „Atenţie, oi”! Ar trebui implementate şi în România indicatoarele astea! Umplută Şoseaua Ghencea cu ele! Câte unu’ din metru în metru!

Iranienii ăştia au cea mai bună mâncare din lume!!! Îs, pur şi simplu, dementiali! Mâncând aşa nebunii de delicatesuri la ei, ajung la concluzia că şi mâncarea poate fi un drog. Pot înţelege de ce unora le place foarte mult să mănânce, fără să le pese câte kilograme o să aibe. În Iran, printre altele, am mâncat carne de struţ. Mâncam io liniştit şi mă întreabă gazda dacă am idee ce fel de carne e. Îi zic că nu. Îmi zice că e struţ... Rămân prost şi îl întreb dacă struţii sunt vânaţi. Tipul râde de se prăpădeşte şi îmi spune că ba, sunt crescuţi în ferme. Îmi cer scuze explicându-i că am văzut struţi doar în desene animate când eram copil.

Despre alcoolul iranian pot spune cu certitudine că e o altă gamă de drog! Îţi dă alt tip de filme, filme din altă dimensiune! Dragul de Emil spunea: „Băutul e un sport ce necesită ani de studiu personal”. După ce m-am chinuit ani ca să înţeleg şi să stăpânesc efectele alcoolului nost’ .... aci tre’ să o iau de la capăt. Nebunu’ de Costi Oţătaru’ mi-a zis: „Ăia cât de puţin alcool au acolo, tu le bei tot alcoolul!”

Am văzut în Tabas, bere Mahou! Dar era expirată din 21 decembrie 2012! Asta în 24 februarie 2014! Şi tipul mai avea un raft plin! Bere fără alcool, dară că! V-aţi prins din prima! Totuşi, mi s-a părut lucru mare să găsesc bere europeană în Iran.

Iranienii mănâncă foarte diferit. Din farfurie mănâncă totul foarte tacticos cu lingura şi furculiţa, după cum franţuzu’ ăla „fin” mâncă cu furculiţa şi cuţitul. Iranianul îşi aşează cu furculiţa orezul în lingură. Orez sau orice altceva o fi halind. Cealaltă modalitate de a mânca e să facă mici sandwich-uri, cât pentru o înghiţitură. Ia o bucăţică de pâine, pune cu furculiţa în ea niţică ceapă, o bucată de roşie şi o bucată de kebab, apoi o strânge ca pe un sandwich şi o haleşte.

Aşa arată pita lor:

La început am fost surprins să văd că iranienii nu folosesc numere arabe. După ce am văzut ce dragi li-s arabii, n-am mai fost surprins.

Tinerii, cei mai educaţi şi mai emancipaţi, nu îl suportă pe Homeni. Unii tineri au poză cu şahul pe telefon.

Steaguri mai multe ca în Iran, n-am mai văzut nicăieri.

Femeile tre' să îşi acopere capul, dar multe îşi fac coc şi acoperă doar cocul.

Au bani de hârtie care se rup uşor, vezi bani rupţi sau flenduriţi, adesea.

Iranienii conduc destul de imprudent. Ca să îi potolească şi să îi îngrozească, gaborii le pun pe marginea drumului maşini super-accidentate şi super-tamponate, incendiate, etc. Nu sunt puse doar aşa pe marginea drumului, ci sunt puse sus pe un fel de stativ, să sară în ochi şi să fie vizibile de la o distanţă cât de mare. Tot la capitolul circulaţie rutieră, au un număr enorm de mare de „deluţuri" de alea puse în mijlocul drumului şi menite să te facă să încetineşti mult şi să îţi distrugi maşina, ca să o duci mai des la service iar sistemul să prospere! Cu toate că în Iran probabil motivul principal e să nu poţi „evada" conducând cu viteză şi să poţi fi prins uşor.

Despre Iran spuneam cuiva: o parte bună dintre iranieni sunt mai liberi decât toţi americanii şi europenii! Crezi că libertatea înseamnă un job bine plătit? Crezi că libertatea înseamnă să recunoşti că bei alcool şi faci sex cu cine vrei? Şi ei beau alcool şi fac sex, dar nu o pot spune oricui! Crezi că libertatea înseamnă să fumezi marijuana? Au mai multe droguri ca noi! Libertatea e altceva! Ce consideri tu libertate, de fapt, e sclavie!

După cum v-aţi convins singuri deja, Iran e o ţară minunată din multe puncte de vedere.

Acesta mi-a fost traseul prin Iran:

-pauză publicitară, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

A – intrarea în Iran. B – Tabriz. C – Tehran. D – Isfahan. E – Shiraz. F – Kerman. G – Yazd. H – Mashhad. J – ieşirea din Iran. Total 4050 km.

VI) TURKMENISTAN

Dragă Andi,

Înainte de toate să vi-l prezint pe Andi. Părinţii lui, tanti Dorina şi dl Bela au xerox-ul de vizavi de Facultatea de Drept, Daiszler House pe Universităţii 11, în dragu' nost Colojvar. Poate o să ziceţi unii că le fac reclamă. Aveţi răbdare să vedeţi de ce xeroxul lor e poate cel mai tare xerox din ţară. Au început acu' mult timp. Eu îi ştiu din 2005. Pe-atunci am ajuns eu ca student la Cluj şi, de atunci, xeroxez cursuri, cărţi, printez doar la ei. Mă ştiţi cât îs de aiurit amu, la 28 de ani. Închipuiţi-vă cât eram de aiurit la 20 de ani. Cred că datorită acestei aiureli, tanti Dorina m-a ţinut minte după ce i-am intrat prima oară în birou. De atunci am fost ca prieteni, tot timpul mă întreabă ce mai fac, cum îs şi îmi spune să am grijă de mine. Chiar dacă am terminat-o cu studenţia, când mai am câte ceva de printat, xeroxat, vin din Floreşti până la ei, ca să îi văd, dar şi pentru că îs oamenii la care îţi face plăcere să le fi client fidel. În 2005, când am ajuns eu, aveau un birouaş foarte, foarte mic, se stătea la coadă în stradă. Şi acum se face coadă... până în stradă, dar spaţiul, cred că e de 10 ori mai mare. Spaţiile, de fapt. Nu le am io cu economia, etc, dar sunt sigur că la capitolul afaceri de familie, ce a făcut familia Daiszler, e o poveste de succes!

Bun... măi Andi, intram în Turkmenistan şi, ca de obicei, nu prea ştiam nimic despre ţara în care urma să intru. Prefer să descopăr, nu să preiau informaţii, prefer să gândesc. Reţinusem despre Turkmenistan doar că oamenii îs puţin speriaţi de străini, că i-ar considera spioni. Da, unii sunt uşor reticenţi la început, dar dacă nu vii cu un aparat foto încercând să pozezi totul şi comportându-te de parcă ai mers la grădina zoologică, o să fii surprins! Da, turkmenii sunt uşor speriaţi de SF-urile ce li s-au băgat în cap de către politicienii lor, dar SF-urile lor doar sunt diferite de ale europenilor! Sunt speriaţi, dar nu ca cei din Transnistria. Sunt cam de 5-10 ori mai puţini „terorizaţi/îngroziţi" decât transnistrienii.

Dar să ne întoarcem la drum! Am trecut cu bine de vama iraniană, şi am intrat în cea turkmenă calm, zâmbitor, pozitiv, dar, mai ales, pregătit să fie nevoie să am răbdare multe ore. Mă aşteptam la tot ce e mai rău, aşa că, am intrat „înarmat" până în dinţi cu „muniţiile" pomenite mai sus. Într-adevăr a durat mai bine de o oră totul. Paşaportul mi-a fost plimbat inutil între trei idioţi, a trecut pe la fiecare de trei ori! Şi, de fapt, tot ce trebuiau să facă, era să pună o ştampilă în el. Obişnuiesc să spun că vizele strică plăcerea călătoritului, dar, de asemenea, călătorul trebuie să fie înzestrat cu răbdare, să ştie să suporte tâmpitele graniţe. Trebuie descărcaţi şi nervii, trebuie aruncată la coşul de gunoi energia negativă ce ţi-o provoacă vameşii idioţi, la fel cum „aruncăm" la WC, produsul finit al sistemului digestiv. Dacă înjuri vameşii cretini e ok, o să o fac şi eu când e cazul,

dar dacă eşti călător trebuie să le ştii zâmbi fals, prietenos, calm, convingător şi trebuie să ştii să ai răbdare! Altfel, apucă-te de alt sport! Aruncatu' cu privirea peste graniţe, de exemplu.
După ce mi s-a pus ştampila în paşaport, am fost întrebat ce traseu urmează să fac în Turkmenistan. Le-am zis că Aşgabat – Daşoguz – Turkmenabat. Mi-au zis că am viză de tranzit şi nu am voie, aşa că, trebuie să merg direct Turkmenabat şi să intru în Uzbekistan. Le-am zis:

-Bine, mă scuzaţi, nu ştiam că trebuie să urmez cel mai scurt drum dacă am viză de tranzit. Dar eu am văzut pe internet că de la Aşgabat am tren la Turkmenabat, via Daşoguz; de aia voiam să merg prin Aşgabat, dar o să fac cum trebuie, merg pe cel mai scurt drum, trebuie să fie ceva autobuz. De fapt, ştiam toate astea de la Jeremy (francezul ce a făcut înconjurul lumii cu autostopul între anii 2008 – 2013). Mai ştiam de la Jeremy că lui îi spuseseră la ce hotele să doarmă şi că îi ziseseră că vor trimite poliţist să verifice dacă într-adevăr s-a cazat unde i s-a zis. El nu s-a cazat la hotel, ci a băgat mare şi în vo 20 de ore a traversat Turkmenistanul. Eu, v-aţi prins că jucam teatru.

Am fost întrebat la ce hotele mă cazez şi le-am dat nişte nume de hotele ce le luasem de pe net. Legat de aspectul ăsta, la fel ca de multe altele m-a pus în temă Ştefan, cel călător cu tricolor, aşa că, notasem ceva nume de hotele şi adresele lor. Hotelele le-am ales la mişto. De exemplu, am ales Hotel Rahat. Hotelele şi adresele, însă, erau reale. Mi s-a repetat „cel mai scurt drum" că „tranzit viza", apoi am fost pasat la alţii. Aici a trebuit să completez un formular în care să spun ce am asupra mea: telefon, laptop, etc. După asta, s-a trecut la controlatul rucsacului. Mi-au scos din el fiecare boxer şi pereche de şosete. Inutil, pentru că buzunarele secrete nu le-au găsit. Dacă era să vreau să trec droguri peste graniţă, o puteam face. La final, s-a trecut la verificarea laptopului să nu cumva să am filme porno, cică. Era o tipă de vreo 25 de ani şi un soldăţel tinerel ce îmi verificau laptop-ul şi i-aş fi zis la aia:

-Domnucă dragă, există atâtea site-uri porno pentru perioadele de secetă, încât chiar nu mai folosesc de ani de zile filmele porno. Dar nu m-ar fi crezut, aşe că am lăsat-o să îşi facă „meseria".

Caută ei, răscolesc, scotocesc până ajung şi la pozele din Moscova... Ups! Nu le-am zis eu să intre acolo! Mai ţineţi minte când, după petrecerea dată la Dmitri, m-am trezit a doua zi, gol puşcă în baie, întins pe jos pe gresie? Dmitri mi-a făcut poză atunci, eu am ţinut poza respectivă ca suvenir... turkmena mi-a găsit-o. S-a dat trei păşi alăturea cu mâna pusă la ochi (pentru că Allah şi pentru că Coran) şi a scos un ascuţit (guiţat):

-Ou mai gad! Dis iz not gud! Era să o întreb de ce? Soldăţelul de lângă ea, profund impresionat, mi-a arătat pe ascuns semnul de cool şi mi-a zis:

-Tî cul, maladieţ!

Au mai scotocit ei ce au scotocit şi au intrat, pe rând, în două foldere ce aveau nume de gagici. În timp ce tipa inspecta, soldăţelul mă întreba dacă am făcut sex cu ele. Eu râdeam ca prostu' şi nu îi răspundeam. Adică, ce răspuns poţi da la aşa o întrebare? La final, tipa mi-a zis că pot împacheta tot, dar că „foto not gud". I-aş fi zis:

-E tu, da' noi? Am ieşit la picior din vamă şi ţi clar, măi Andi, că io oricum urma să merg cum planificasem.

Am fost surprins să văd că fusul orar al Turkmenistanului e cu o oră jumate în plus faţă de cel al Iranului, chiar dacă au cam aceeaşi aşezare pe meridian. De asemenea, când am trecut din Uzbekistan în Afganistan, am fost surprins să văd că Afganistanul e cu o juma' de oră în urma Uzbekistanului (şi Turkmenistanului), chiar dacă e mai la est decât acestea.

Mi se zisese că datorită faptului că turkmenii îs speriaţi, autostopul ar putea merge prost în Turkmenistan. De fapt, merge bine de tot! Trebuie doar menţionaţi banii: „besplatna", adică să le zici că nu le dai bani. Nici o maşină nu m-a refuzat în Turkmenistan din cauza banilor, din 23! Cred că e singura ţară în care nu am fost refuzat de nicio maşină datorită banilor.

Am fost luat de mai multe maşini pe distanţe scurte şi, în cca 5 ore, am ajuns undeva înainte de Aşgabat. Era 00:00 noaptea, aşa că, i-am zis omului să oprească undeva la vreo 20 km înainte de Aşgabat ca să pun şi eu cortul ca tot omu'... că doară nu aveam să îl pun pe marmura din centrul

Aşgabatului. Până la Aşgabat am trecut de vreo patru posturi de poliţie. N-am avut probleme cu nici unul. La toţi le ziceam că am viză turistică pentru că am anticipat foarte bine că poliţiştii din tot Turkmenistanul nu au habar care e diferenţa între o viză turistică şi una de tranzit. În toată ţara aia, doar vameşii ştiu ce şi cum e cu vizele. Aşadar, poţi face ce vrei în cele 5 zile pe care le ai pentru tranzit. Teoretic, în Turkmenistan poţi fi turist doar prin agenţiile lor turistice, plătind hotel şi tot, tot, tot, ajungând astfel la cca minim 100 dolari pe zi cheltuială.

Am pus cortul, între nişte copăcei şi tre' să recunosc că, după ce ultima oară când am dormit în cort am fost atacat, mi-a fost puţin frică. Am dormit cu briceagul deschis şi pregătit de ‚luptă", cu fluierul de la rucsac pus la îndemână, pentru că mi se spusese că sunt lupi, şacali şi coioţi în „pustiimea" (deşert, pe ruseşte) turkmenă.

Am dormit ca un paşă până la 11:00 a doua zi, apoi am intrat în Aşgabat. Un oraş banal, cu nimic impresionant. Au vrut ei să facă ceva bengos şi au construit câteva străzi întregi cu trotuare şi clădiri placate cu marmură. Deci, Aşgabat e un oraş „înmărmurit", pentru că alb şi pentru că lapte. Ce bea vaca? Îmi închipuiam „înmărmureala" asta ca fiind ceva foarte urât, megaloman, etc. Nu a fost cazul, e doar banal. Mă Andi, de nu exagerează vesticii ăştia a noşti unele chestii... că, vezi Doamne, or mărs ei în Turkmenistan şi ce şi cum pe acolo. Tre' să facă ei lucrurile mai interesante decât îs ele, de fapt. Am mai auzit tot felul de poveşti despre cât e de dictator conducătorul Turkmenistanului. Pot spune doar că nu am văzut nici o poză cu el pe panourile străzilor turkmene (spre deosebire de Kazahstan, Iran şi Azerbaigian). Mai pot spune că Turkmenistan e una din cele mai de vis ţări: gaz, curent, apă şi 1400 litri de benzină pe an, GRATUIT!!! DA, O MIE PATRU SUTE! DA! NU PLĂTEŞTE NIMENI GAZ, CURENT, APĂ! Totuşi, nu-s bogaţi ca arabii, ba din contră, e destul de multă mizerie, iar nivelul de trai pot spune că e unul scăzut, dar îs oameni calmi şi fericiţi! Poate cei mai chill oameni ce i-am văzut. Oare de ce? Că având asigurate nevoile de bază, nu îşi fac griji pentru ziua de mâine? Că nu ştiu ei de maşini scumpe, haine fiţoase, iPhone şi alte cele? Mie mi-au plăcut turkmenii şi Turkmenistanul. Şi acum să fim sinceri, măi Andi... tu cum ai conduce o ţară cu bogăţia Turkmenistanului, cu o suprafaţă măricică (aproape 500 000 km pătraţi), oameni foarte ne-educaţi şi care are doar cca 3 milioane locuitori? Ei zic 5 milioane, dar nu îs 5 milioane, în nici un caz! O să ajung să discut şi aspectul ăsta. Într-adevăr controale de-ale poliţiei ca în Turkmenistan, nu am văzut nicăieri. Am fost controlat de minim 20 de ori în apx 1500 km. Şoferii trebuie să dea mită de fiecare dată când îi opreşte poliţia. La început, aspectul ăsta m-a înfuriat maxim, gândeam şi eu ca o gâscă revoltată. Gâsca era revoltată de corupţie: fiţe de occidental liberalist pe guşa gâştii! Dar dacă în Turkmenistan, pe un drum de 550 km dai câte 1 dolar la 5 gabori, ăştia îi poţi considera „taxa de autostradă". Şi să nu uităm că primii 1400 litri benzină sunt gratis, iar mai apoi iei 5 litri cu 1 dolar! Într-adevăr drumurile îs foarte proaste, mai proaste şi decât în Moldova.

Din Aşgabat am ieşit spre nord cu autobuzul 47. Am mers până la ultima staţie, preţul biletului: a şasea parte dintr-un dolar. Raportaţi toate astea la un salar de 500 dolari. Atât are un tirist ce conduce doar intern, în Turkmenistan. De tiristul ăsta am dat mergând pe jos vreo trei km. Îşi repara un semnalizator dreapta spate. Am vorbit pe ruseşte cu el, ca şi cu toţi ceilalţi turkmenii. Când a auzit că îs român, a scos actele maşinii. Nu pricepeam nimic. Nu eram gabor ca să i le fi cerut. I-am zis că nu e nevoie să mi le arate că am încredere în el, dar el insista să mă uit! M-am uitat şi stupize, stupize! Tirul său era cumpărat din România! O parte din acte erau documente româneşti, scrise în româneşte! În Turkmenistan, n-ai fi zis. Apoi, mi-a arătat abţibildul cu „RO" lipit în faţă, pe cabina tirului. Eu venisem pe jos din spatele lui, deci, prima oară am văzut <dosu'> tirului.

Mai apoi, m-a rugat să îi arăt paşaportul ca să ştie că „iesti haroşî documient" şi „niet polis problem". I l-am arătat cu drag, a văzut că totul e ok şi totul a mers bine după aia. A oprit la un magazin, mi-a luat o pită, o rudă de salam şi o bere.

-Sagbo, i-am zis. Adică, mulţumesc pe turkmenă. Apăi, ştii când te bucuri cel mai mult de o bere, măi Andi? Când n-ai mai băut una de o lună, pentru că Iran şi pentru că Allah! De asemenea, te mai bucuri de o bere şi mai mult dacă e băută într-o nouă ţară cucerită cu autostopul, a 36a în cazul meu. Numele „gagicii" mele de data asta, „5 Zip". Noi, bărbaţii, de obicei, ţinem minte beţiile cele mai epice, cele mai crunte, dar nu prea ţinem minte o bere. Pot înţelege de ce, pentru că o bere nu e îndeajuns! Cam la fel şi cu femeile, dacă e să fac o paranteză. Totuşi, berea asta m-a făcut atât de fericit, măi Andi, pluteam, zburam… eram în a 36a ţară şi/sau teritoriu cu autostopul. Asta a presupus multă transpiraţie, multe momente grele, dar… a meritat. A meritat să fac toate astea pentru berea asta. Eram mai fericit decât mă poate face orice drog. Fericire de aia de copil ameţit şi aiurit, cum eram în primul an de Cluj când mergeam să xeroxez cursuri pe Universităţii 11, he he. Nu ştiu cum îs alţii, dar io simt o electricitate prin tot corpul, mai ales în mâini, şi ceafă, simt că totul e posibil şi aproape zbor, la propriu, în aceste momente. Momentele astea îs cele mai faine, cum bine zicea cineva: „Cele mai mari fericiri şi tragedii le trăim singuri, nu le împărţim cu nimeni.". Fericirile astea îs relative zic eu. În momentul în care ai prea multe beri, nu te mai ştii bucura de ele, dar când tre' să mergi pe jos kilometri şi kilometri, să tragi de rucsac, să mai faci foame, să înduri frig… no, atunci, berea o percepi ca femeia: o ţii minte după nume, o iei individual, o respecţi cum se cuvine.

Tiristul meu opreşte la un moment dat şi îmi zice că „tualet". Zic: „no problem". Îşi ia un flacon de apă şi intră în deşert trecând primul deal. Stă ce stă şi se întoarce fără flacon… Da, ăştia nu folosesc cur-popir, măi Andi. Şi nici iranienii. Am uitat să menţionez asta la povestea Iranului.

Gagiului ăstuia tirist i-am cerut să mă lase la Poarta Iadului. Da, da, Poarta Iadului e în Turkmenistan şi, de mult timp, visam să vizitez iadul şi să fac pipi în el. Amu io ştiu că îs sărit, dar

cum unii îşi doresc să se ţină de mână cu persoana iubită pe vreun pod din Veneţia, aşa mi-am dorit eu să fac un pipi simbolic în iad şi tot ce semnifică el în toate culturile şi religiile! Să mă piş, apoi să mă tăvălesc pe jos de râs. Din păcate, ordinea lucrurilor a fost puţin diferită... a trebuit să mă „tăvălesc" prima oară. Adică, să mă târăsc pe o latură, astfel încât să mă apropii de crater/gropoi, iar apoi să încerc să urinez.

Dar, probabil, mai înainte ar trebui să vă descriu cum stă treaba, ca să pricepeţi mai bine. Poarta asta a Iadului, îs, de fapt, trei porţi. Porţile astea îs trei cratere/gropi adânci de vreo 30 – 40 metri, săpate de sovietici prin anii '70 cu scopul de a găsi gaz. S-a găsit gaz, iar gazul arde. Se zice că, de fapt, sovieticii au dat foc gazului ca să „îl consume", să nu mai „iese în aer". Amu, eu ştiu că ruşii îs nişte drăguţi de cretini, proverbiali pentru prostia lor, dar eu, povestea asta nu o cred. Şi ştii de ce, măi Andi? Pentru că am văzut gaz „arzând-o" aiurea de unu' singur şi în Azerbaigian şi pentru că, atunci când am ajuns eu la Darvasa, gazul „o ardea" doar într-un crater! Tiristul mi-a zis că nu tot timpul arde, uneori se stinge. În 2009, când a fost Mihai Barbu la Darvasa, el a prins nişte flăcări uriaşe, ceva extraordinar de văzut pe timp de noapte:

Sursa: Mihai Barbu – www.mongolia.ro

După cum am zis, ştiu că „oamenii de ştiinţă” sovieticii în anumite cazuri erau proşti de bubuiau, dar eu cred că povestea cu aprinsul gazului e o fabulaţie vestică. Bun... Poarta Iadului fiind doar una, doar în ea puteam urina. Iadul fiind adânc, iar marginea sa fiind formată dintr-un sol instabil, un fel de nisip, nu mă puteam apropia suficient de mult în două labe (în picioare). A trebuit să o fac târâş şi nu orice fel de târâş, târâş pe o parte, înclinat. Desfăcut şnur trening dinainte, pregătit totul în avans pentru pişare, ca un copil care ştie bine ce vrea să facă şi dă-i târâş... dar îmi tremura curu’ de frică.. solul era chiar instabil! Am tot dat eu înainte câte un pic, apoi încă un pic, apoi am mai încercat să dau un pic înainte... dar era mult prea periculos şi trebuit să mă dau bătut. Nu m-am putut apropia suficient de mult de iad încât să pot face piş în el, dar la un metru de el tot m-am pişat. Păcat că în celelalte două porţi iadul nu ardea, că poate alea aveau „buza” craterului mai solidă şi stabilă, astfel încât să îmi permită să mă apropii suficient de mult încât să... pişşş. Asta e, nu le putem face chiar pe toate. Chiar dacă nu am reuşit tot ce mi-am propus, simbolic tot am urinat pe semnificaţia iadului pentru că am pus cortul la 10 metri de el şi am dormit acolo o noapte, aşteptându-l pe Spurcat să vină să încerce să mă ducă în iad, ha ha ha! Vii clar că nu a avut curaj, v-aţi prins din prima. Mare ne-profesionist, „fătărău’ ”! Ce era fain şi interesant e că, dacă tot era iadul acolo, ieşeau din el şi nişte sunete ciudate, parcă era un film de groază. Nu ştiu ce anume putea produce acele sunete, dar parcă erau bulbucii dintr-un cazan cu smoală clocotind. Le-am ascultat şi am râs de el toată noaptea.

A doua zi dimineaţă, i-am dat bice spre Hunia Urghenci (nu ştiu cum i se scrie numele internaţional, dar aşa se aude, aşa îi spun turkmenii). Hunia Urghenci e un orăşel foarte vechi, cred că şi Gingâs Han a ars-o prin el. Amu îi el moş bătrân, oraşul, dar nu merită vizitat, e varză. Nici nu m-am dat jos din maşină pentru el. Am continuat spre Daşoguz – Turkmenabat. Nici Daşoguz-ul nu l-am vizitat. La vreo 30 km est de Daşoguz, pe la 21:00, cineva m-a invitat să dorm la el acasă. Înainte de somn mi-a dat să halesc.

A doua zi, 4 martie 2014, am continuat spre Turkmenabat. În 5 martie, la ora 17:00, se închidea graniţa Farap şi îmi expira viza, iar eu nu ştiam că mă aşteaptă 600 de km de drum groaznic... drum prin deşert... Maşini ioc! Gagiul care m-a cazat, m-a dus cca 20 km până la ultimul post de poliţie şi până unde mai era ceva tentativă de drum. A vorbit cu poliţiştii pentru mine ca să îmi găsească ei maşină de Turkmenabat. Poliţiştii m-au invitat în caşcarabeta lor şi nu îmi venea să cred că, după ce am ars-o la poveşti şi ceai cu poliţişti irakieni, fac acelaşi lucru în nebunul de Turkmenistan... Dacă ai ştii, măi Andi, cât de mult valorează o experienţă de asta pentru nebunul de mine... merită să îţi dai viaţa pentru asta! De aia practic eu autostopul! Sunt o grămadă de experienţe nebune pe care le-am avut doar pentru că autostop. De aia, pentru mine, autostopul e religia, mijlocul de transport şi mijlocul de găsit aventură ce nu poate fi depăşit de nicio altă modalitate de

deplasare. La povestea Uzbekistanului o să pomenesc câteva aspecte foarte nasoale de care dai doar prin intermediul autostopului. Are gagiu' plusurile şi minusurile lui.

Am stat eu cu poliţiştii ăştia numai vreo 15 minute pentru că mi-au găsit un tractor! M-au întrebat dacă e ok, iar eu, entuziast ca un copil, am zis da. Nu fusesem luat niciodată la autostop de un tractor! Şi încă pentru 600 km, până la Turkmenabat, urma să facă două zile. De entuziasm, nu m-am prins că nu ajung la timp şi îmi expiră viza. Am stat, la început, în cabină lângă tractorist, dar era foarte incomod şi plus de aia, eram tot cu un ochi la rucsacul din remorcă, să nu se răstoarne cu toată greutatea pe partea pe care era laptopul, iar apoi să sară în ritm de drum spart tot pe laptop. I-am zis la gagiu că merg în remorcă. S-a uitat puţin ciudat la mine pentru că nu pricepea că durerea mea era laptopul, dar a oprit şi mi-a zis că „no problem". Ţop, sus în remorcă şi dăi cu tractorul, ba în gropi, ba în gropoaie, că drum bun nu era! Cel mai bine era în locurile în care vântul acoperise în totalitate drumul cu nisipul deşertului, iar deşertul… DIVIN! Mult mai jupân decât deşertul Sahara! Numa dune şi dune şi noh, riăl diăl! Cum săream io aşa dintr-o groapă în alta, o mână o ţineam tot timpul pe rucsac, iar cealaltă pe „podeaua" remorcii, ca să amortizez căzăturile. Când tractorul dădea într-o groapă şi mă arunca în sus, mă împingeam cu mâna asta în „podeaua" lui ca astfel să pot controla căzătura. Dar o anumită groapă, m-a speriat straşnic… era să îmi rupă coloana! De n-am urlat de durere… deci, m-a durut serios! Mi-a tăiat respiraţia!

Dar, mă Andi, eram atât de fericit să ştiu că merg 600 de km cu un tractor, că n-avea rost să am aparat foto şi să pot filma momentul, că un video n-ar fi putut suprinde adevărata fericire ce o simţeam. Ar fi surprins o anumită fericire, aia din dimensiunea materială, aia ce se putea citi pe faţa mea, dar fericirea din dimensiunea interioară poate fi înregistrată doar în suflet. Şi dă-i nene şi cântă, urlă, că tractoristul oricum nu auzea. Şi dă-i cu cântece de „dragoste" pentru stoaia şi ireal, şi tot ce îţi imaginezi şi tot ce nu îţi imaginezi. Distracţie şi dementă la maxim. De n-am râs, de m-am spart, am câteodată nişte idei creţe… De fapt, am prea multe idei creţe. E păcat că nu pot „înregistra", „consemna", „salva" câte îmi trec prin cap. M-aş lua la trântă cu Jim Carrey, cred că.

După vreo o oră de tractorit, m-am prins şi eu că pe cât mi de mare fericirea de moment, pe atât de mare o să fie beleaua dacă nu ajung la timp în graniţă şi îmi expiră viza. Mi-am zis că, dacă ne depăşeşte v-o maşină, îi fac semn să oprească, apoi fluier la tractoristu' meu să oprească şi încerc să trec pe un mijloc de transport mai rapid. Prima maşină ce ne-a depăşit nu a vrut să oprească, a oprit a doua, un gipan. În el erau cai graşi, loc doar în portbagaj. Rigip, şoferul, m-a întrebat dacă e ok, i-am zis că e super ok, dacă e ok fără bani. A zis că da şi am luat-o la drum. Surpriza mi-a fost mare când, în mijlocul deşertului, unde nu era nici o localitate, erau posturi de control de poliţie: de alea cu bariere, la care toată lumea trebuie să dea actele şi să fie trecuţi într-un caiet. Da, da… te notează ca pe vite, cu pixul, în nişte caiete cu care mai apoi se va aprinde focul. Belea mare a fost la primul

post de poliţie. Aici au chemat şeful cazarmei. Ăla, un porc cretino-tâmpit, cu o colosală stimă de sine, cu plimbări de la un birou la altul, cu trimis un soldăţel prost la un alt birou, cu întrebări foarte tâmpite.. .etc! A durat totul minim o juma' de oră, timp în care Rigip a negociat cu tupeu cu ei. Gipan-ul şi poziţia sa socială, îi permitea asta! MARE, MARE noroc am avut cu el. Tractoristul, om simplu de la ţară, s-ar fi tăiat ca maioneza şi m-ar fi lăsat amanet acolo. Într-un final, ne-au lăsat să o luăm iar la drum. Gândeşte-te cât îs de cretini grohăitorii ăştia, măi Andi, dacă, în peste o juma' de oră de încercat de căutat nod în papură, nu s-au prins că eu am viză de tranzit între Sarahs şi Farap (astea îs trecute pe viză). Viză de tranzit între Sarahs şi Farap, iar eu o ard aiurea în deşertul dintre Daşoguz şi Turkmenabat. În ţările astea unde poliţiştii îs atât de proşti, îţi trebuie doar calm, răbdare şi tupeu! Cu astea faci tot ce vrei! Ah, e de recomandat să ştii juca şi teatru.

Am mai avut două controale poliţieneşti, dar mai lejere. Rigip m-a trecut de partea nasoală a deşertului, dar nu mergea până la Turkmenabat, m-a lăsat la 360 km de acesta. În satul său (Cazociac, Gajozak pe Google Maps), Rigip mi-a luat două plăcinte cu carne şi varză, apoi mi-a scris adresa lui poştală ca să îi scriu când o să ajung în România. A scris-o cu chirilice... chiar dacă Turkmenistan a schimbat alfabetul şi are de peste 20 de ani alfabet latin. Dar, Rigip al meu, e din '66, a învăţat să scrie cu chirilice. I-am zis să îmi dea număru' de telefon că io nu scriu scrisori. Mi l-a dat pe al lui, i l-am dat pe al meu şi a încercat să îmi dea beep. Suna la ureche la el, dar telefonul meu nu suna! Sună el ce sună şi îi răspunde un turkmen, care îi zice că lucrează la gaz în Turkmenabat şi nu e de vină cu nimic... WTF!? Verificăm să vedem dacă chiar îi dădusem numărul corect, şi era corect... THE BIG BROTHER! Dacă asta se întâmplă în Turkmenistan, voi credeţi că noi suntem mai puţin controlaţi? NU! SUNTEM MULT MAI CONTROLAŢI! După Cazociac, deşertul a fost mult mai prietenos, iar drumul exista, chiar dacă era foarte rău. De la ora 15:00 când m-am despărţit de Rigip, până la 01:00 noaptea a doua zi, am făcut cei cca 400 km pe care îi aveam până la graniţa turkmeno-uzbecă. Am pus cortul la cca 5 km înainte de graniţă şi am căzut mort de oboseală, după aproape 16 ore de dat în gropi. Unii obosesc după o plimbărică banală de 8 ore cu autocarul pe drumurile bune din România. Gândiţi-vă ce muncă şi oboseală e să mergi 16 ore pe drumuri cum nu vă puteţi imagina! Când în tractor, când în remorcă, când în portbagaj! Te dor oasele de parcă ai dat la sapă tătă zâua!

În seara aia, înainte de graniţa Farap, au fost vreo cinci controale de poliţie în maxim 30 km şi nu am reuşit să scap de nici unul. Trei dintre ele a trebuit să le trec la pas. La două din ele, gaborii, plictisindu-se, voiau să povestească cu mine, glume. Nu au fost nesimţiţi, dar eu eram atât de mort de oboseală... la exterior le zâmbeam, glumeam, râdeam.. dar, în interior... iar asta o să îi placă lui Cipri: în interior eram Tarantino! Mă vedeam smulgându-le bastonul de la brâu şi dându-le câte o lovitură în cap, capul se despica în două, sângele împroşca toţi pereţii. Apoi, rapid le smulgeam arma

ca să împuşc soldăţeii ce îi păzeau… grea viaţă o fi avut şi bietul Tarantino. Pitici şi sechele pe creier sigur are, nu ştiu dacă are sechele cu sânge şi violenţă, dar sigur are sechele cu Holocaustul, sionismul, etc. Sigur crede în molima naţionalism pentru că, în toate filmele sale, apare câte un biet evreu neîndreptăţit, victimă într-un fel sau altul. Cum ar fi să fi pus în fiecare film câte o scenă în care un evreu fură şi înşeală?

N-am nimic cu evreii, îi consider băieţi prăpădiţi şi deştepţi care ştiu face bani şi conduc lumea. Nu îmi pasă de ei, eu nu vreau să conduc lumea. Ce nu îmi place e aroganţa unora dintre ei, aroganţă pentru că „poporul lui Dumnezeu". Complexul ăla de superioritate, nu îl suport. Adică, de l-aş suporta, aş fi un alt sclav care îi consideră pe ei superiori. Sunt suficient de mulţi închinători la poporul lui dumnezeu. Plus că, recent mi s-a băgat unul pe blog ce proslăveşte poporul lui dumnezeu şi îmi spune cât îs de criminali iranienii. El nu a fost în Iran, dar are păreri şi idei. Mai crede şi în concepte fasciste precum: glie, patrie, sânge, etc, iar când îi spun că tot în conceptele astea credea şi Hitler şi că, la un anumit nivel sunt la fel de primitivi. E simplu să vă prindeţi că nu înţelege nimic! Nu sunt de acord nici cu sionismul. În toată istoria omenirii, un teritoriu s-a pierdut sau câştigat prin război! Vrei un teritoriu? Fă război, nu o da în dragă nene şi poveşti de înduioşat proştii! Nu te folosi de povestea „poporul lui dumnezeu", de povestea Holocaustului şi de concepte jegoase ca naţionalismul fascist ca să te scoţi basma curată că ucizi! Povestea aia conform căreia a fost pământul nostru şi ne întoarcem să îl luăm, de asemenea, mă lasă rece. Da, fă război, ucide, ia tot ce vrei dacă eşti tare, nu îmi pasă! Toţi au făcut la fel, aş face şi eu la fel! Că mă simt bine în România şi vreau ca, eu şi ai mei, să dictăm ce şi cum în România, iar pe cei care ne vor Roşia Montană, i-aş tăia bucăţi fără să clipesc! Dar din nou, nu o da în dragă nene cu poveşti gen, ne întoarcem să luăm ce a fost al nostru. Faptul că ceva ţi-a aparţinut, nu îţi oferă legimitate sau drept asupra lui! E foarte simplu acest raţionament! Dacă ai avut o femeie şi te-ai despărţit de ea sau ai divorţat, nu îi poţi intra în noua relaţie sau căsnicie şi să i-o iei noului tip! În rest, mie chiar nu îmi pasă. Să se omoare arabii şi israelienii până se satură, dar să nu omoare copii nevinovaţi! Nici unii, nici ceilalţi!

Ioiii, unde am sărit/ajuns cu povestea. Tarantino, bată-l vina! Oricum, True Romance şi Pulp Fiction rămân nişte capodopere, îs ceva demenţial! E uriaş Tarantino doar pentru aceste filme. Restul filmelor sale sunt nişte porcării. No, le-aş fi crăpat capu' la gaborii ăia ca în nişte poveşti cu peşti, dar, din fericire, am reuşit să mă abţin. Îmi era că fac vreo criză, strig la ei, tremur, fac spume la gură şi se apucă dracii să mă controleze, să îmi zică că ar trebui să dorm în hotel, etc. Chiar îmi era frică să nu am o cădere, vedeam numai tunete şi fulgere. Uneori îmi forţez prea mult limitele, nu ar trebui să merg până în aşa stări de oboseală, dar, pe de altă parte, e bine că o fac, că mă antrenez şi devin tot mai rezistent.

Cu toţi poliţiştii şi vameşii din aceste ţări mai am o altă mare problemă... Le dau tot timpul paşaportul deschis la viza care îi interesează, sperând să nu se uite în morţii lor şi la restul vizelorrrr!!! PE TIMPUL MEU! Dar v-aţi prins că 99% din ei o fac... Ioi-uri, wow-uri, Mongolia? China? Rusia? ETC! Nah, ăsta e poate cel mai mare dezavantaj în a călători prea mult. Totuşi, nu e o problemă mare în anumite ţări, dar în ţări ca Turkmenistan, Uzbekistan, Afganistan, unde tot cretinu' de gabor, la fiecare 10, sau 50, sau 100 km îţi cere paşaportul... ai filme à la Tarantino într-o veselie! L-ai putea fuma pe Tarantino.

Generalităţi, observaţii, chestii despre turkmeni şi Turkmenistan:

Turkmencele îs faine, se îmbracă foarte colorat, dar fain de tot şi au un aer ţanţoş, se poartă, într-o oarecare măsura, ca un păun. Majoritatea îşi acoperă capul cu baticuri foarte mari, foarte fain colorate şi înfăşurate de mai multe ori în jurul gâtului. Se îmbracă aşe, că aşe le place. Sunt unele care se îmbracă modern. Nu îs religioşi deloc, musulmanii turkmeni. Tare, tare mult bine a făcut comunismul din punctul ăsta de vedere! Are el crimele lui, dar bine ar fi fost să îşi fi practicat şi crimele şi deratizarea religiei şi în alte ţări. Diferenţa dintre Iran şi Turkmenistan, în ceea ce priveşte religiozitatea, e dată doar de faptul că primul a fost condus de Aiatolahul Homeni, iar al doilea de Stalin. În cazul ăsta, Stalin e un erou! Turkmencele poartă talpă groasă sau tocuri înalte, ca toate gagicile din fosta uniune sovietică.

Şi în Turkmenistan, ca în toate ţările estice, sunt întrebat cum naiba nu îs căsătorit. Scap de ei tot timpul simplu, spunându-le că femeile vorbesc mult şi eu nu vreau probleme. Tot timpul funcţionează replica asta. Râd ca proştii şi mă slăbesc de concepţii gen nu ai viaţă normală, eşti neserios etc.

Undeva în Turkmenistan, pe o maşină, cineva asculta o piesă care spunea: „I don't wanna live my life/Waiting for a better time". Eu aş zice şi: „Planning for better time", nu mai planifica, fă, acţionează!

Când anul trecut în iunie, soldatul din Crimeea mi-a zis să nu mă prezint Timothy sau Timotei pentru că sună a cretinoidul rus „Timoti"... nu mi-aş fi putut imagina că până şi în Turkmenistan lumea va râde de numele meu. Am continuat să mă prezint Timofei.

În zonele deşertice, pe marginea drumului, au nişte „grătare" făcute din stuf. Îs înalte de cca 30 cm, şi întinse pe câte 10 metri; au menirea să oprească nisipul adus de vânt, să nu „intre" pe drum. Prima mea reacţie a fost să mă întreb de ce naiba nu fac un zid? Apoi, am râs de cât de prost

gândisem, dacă ar face zid, nisipul ar fi adunat una două în acesta, i-ar atinge înălţimea maximă, apoi ar trece în drum. Trebuie oprit pe o distanţă lungă. Genial gândit!

În Turkmenistan şi Uzbekistan, am văzut ceva ce n-am văzut nicăieri altundeva: tractoare cu trei roţi! Da, în faţă aveau doar o roată.

Turkmenii cumpără chestii „pe cartelă", dar nu le sunt raţionalizate. E ABC, ai bani, cumperi! Noi râdem de ei că cumpără „pe cartelă", dar noi „dăm cu cardul" sau „luăm pe bonuri". Tot sclavie, altă pălărie!

Pe un turkmen ce l-am întâlnit îl cheamă Bairam; numele ăsta trebuia să fie al meu, he he! Un alt turkmen avea poză cu preşedintele ţării pe telefon.

Copiii merg la şcoală îmbrăcaţi la fel, fetele în verde (culoarea naţională, ce domină şi steagul) şi toate având părul prins în două codiţe împletite spic, iar băieţii în costum negru. Consider că e bine să fie îmbrăcaţi toţi copiii la fel, atunci nu o să mai fie nimeni „jmeker" cu „ţoalele" lui. Cei săraci nu se simt inferiori, personalitatea e cea care se va impune, va cuceri şi va atrage respect, nu alte căcaturi. Nu tot ce ţine de comunism, e negativ.

Un turkmen a crezut că îs muzicant şi că, cortul meu e un fel de zăngănitoare de aia tradiţională. Şi calul? Calul eram eu, căram rucsacul.

În Turkmenistan, poliţia nu are maşini personalizate. Eu, cel puţin, nu am văzut niciuna cu inscripţie. Am fost luat de doi poliţişti, deci pot considera că am fost luat iar de maşina poliţiei! YUPPI! A doua oară! Şi încă în ce ţări: Irak şi Turkmenistan, unde te-ai fi aşteptat mai puţin. Pe turkmena scrisă cu caractere latine „Poliţia" se scrie „Polisiya". În Turkmenistan, sunt extraordinar de puţine indicatoare. Nu prea ştii niciodată câţi km mai ai de făcut, dacă nu ţii socoteala minutelor, orelor şi dacă nu aproximezi viteza medie cu care te deplasezi. Îs foarte plăcut surprins să văd că în cele mai multe cazuri, sunt mult mai exact la aproximări decât tirişti! Nu vă închipuiţi ce bucurie poate fi asta! Adică, ăla ce face acel drum de nu ştiu câte ori, asta fiindu-i meseria, să îmi zică: „Mai avem cca 20 km", iar eu să îi zic că mai avem 70, i-aş fi zis 80, dar am zis să las de la mine ca să nu se simtă prost. Erau 75! Orgasm călătoric! O bucurie şi o satisfacţie, de aia soră cu golurile date de Messi irealului!

Turkmenii au o superstiţie interesantă de a cărei semnificaţie nu m-am lămurit. Înainte să îşi pună ceai din ceainic în pahare, toarnă de 3 ori din ceainic în pahar şi înapoi în ceainic Doar a patra oară îşi pune lui şi ţie, iar apoi beţi. De fapt, nu au pahare, au nişte ceşti fără toartă. Ar fi interesant de făcut un studiu: „Din ce bea lumea în lume". Cu poze, pentru ceai, pentru cafea, vodkă, etc. Îs atât

de multe de observat, atâtea de zis şi notat. Cineva îmi zicea să scriu mai multe despre particularităţi geografice şi climatice; de exemplu: diferenţa de temperatură dintre zi şi noapte, să scriu mai multe despre alimentaţie, detalii culinare. Alţii îmi zic să dau detalii turistice, despre cum poţi ajunge în anumite oraşe. Fraţilor, detalii despre climă, căutaţi în biblioteci sau pe wikipedia; detalii turistice, gen cum să ajungi în oraşul X, căutaţi pe blogurile de travel. Meniul meu e altul: eu caut aventură şi „descoperiri" de un anumit tip. Nu le pot face pe toate. Cei care mă citesc pe mine, o fac pentru aceste lucruri. M-ar înjura şi scuipa dacă le-aş zice cum să ajungi cu autobuzul nu ştiu unde, ha ha ha!

Să intru înapoi în fosta URSS a fost o mare bucurie, a fost tare fain... dar nu ştiam cum e Uzbekistanul care urma.

VII) UZBEKISTAN

Dragă Ionel,

Ziceam eu în povestea Turkmenistanului că, dacă eşti călător adevărat, tre' să ai răbdare în graniţe. Mai ziceam că e regulamentar şi să te descarci. Apăi, Ionele tată, după graniţa turkmeno-uzbecă, m-am descărcat cu vo juma' de oră de înjurat, de n-a mai rămas urmă de Zen în mine. Pentru mine, în acele momente, s-a dus naibii tot ce e frumos, artistic şi poetic pe lumea asta.

Totul a durat egzact 2 ore şi 40 minute. De cele trei controale turkmene am trecut repejor şi ok. La uzbeci, primii doi doar mi-au cerut paşaportul (ştiţi povestea cu uitatu' la toate vizele). Al treilea mi-a pus un termometru la frunte să vadă dacă nu îs răcit şi le duc boli în prosperul şi futuristul Uzbekistan. Următorul tip a fost super profesionist şi prezentabil. M-a luat pe engleză, a fost respectuos şi a terminat cu mine în maxim două minute. Urma, însă, controlul bagajelor şi formularul în care trebuia să scriu ce lucruri duc cu mine în Uzbekistan. Eu scriam de mână, vita furajeră, lua formularul şi îl scria pe un calculator Pentium Jurasico-Cretacic. De ce nu m-a întrebat verbal şi să îi dictez? Oricum m-a întrebat mai pe urmă ce am scris ici, ce am scris colo, că nu prea ştia citi. Ar fi mers mult mai repede şi am fi salvat şi niscai hârtie, că a trebuit să completez acel formular, în două exemplare. Unul urma să îl păstrez eu, ca să îl arăt la ieşire. Şi, atunci, de ce l-ai mai trecut în calculator, bă nebunule? Ce baze de date aveţi? Ioi, că fac spume la gură şi amu când doar îmi amintesc. No, dar partea cea mai fainâ abia urmează: se ia curentul! Tre' să aşteptăm juma' de oră ca să se poată continua completatul ăla care, oricum, e inutil... Aşteptăm domne, ce-om face... Bun. Revine curentul, se termină completatul şi trece la controlat rucsac. Scoate mapa cu documentele, diplomă licenţă Cartografie, diplomă licenţă Relaţii Internaţionale, atestat compentenţă lingvistică, diplomă curs agent de securitate, diplomă BAC, etc (le am puse cronologic). Între hârţoage ajunge şi la „suveniruri" cu valoare sentimentală, de exemplu, hârtiuţa din Transnistria care am reuşit să o păstrez pentru că am trecut graniţa de ieşire neobservat. Baiu' e că între aceste suveniruri sfinte pentru mine, era şi carcasa de la caseta video porno ce mi-o dăduse poliţistul rus. Când pune cretinu' mâna pe ea, văd alb, negru, roşu, verde... ce mai, curcubeu în faţa ochilor! Îmi blestem zilele că am uitat să o las acasă, lângă şlapii cu care m-am plimbat în Siberia şi alte chestii de suflet. În timp ce o rupe bucăţi... eu scrâşnesc din dinţi pe silent... măcar o bucată de aş putea lua cumva... AAA! Poate voi v-aţi fi gândit la ce probleme aş fi putut avea, poate vă gândiţi că eu mă gândeam ce probleme o să am! NU, DRAJILOR! Eu voiam o bucată din suvenirul meu! Eu am transpirat pe drumurile Rusiei, eu mi-am rupt picioarele, bocancii şi spatele pe acolo, suvenirurile astea îs sfinte pentru mine! Termină jâta de rupt şi îmi dă bucăţile să le arunc la coşul de gunoi.

Arunc o parte, iar cealaltă parte, reuşesc să le bag cu mare iuţeală în buzu-jeb. Tot ce am putut salva e asta:

Dar e destul, îs fericit! Suvenirul e salvat! No, partea grea (partea cu operaţiunea de salvare a suvenirului) trecând, vine lejereala cu interogatoriul vizavi de pornografie. LOL! Păi tu crezi că filmele porno intră în purul şi inocentul Uzbekistan în nenorociţi de rucsaci de-ai unor amărâţi autostopişti? Eşti un geniu! Trebuieşti decorat, domne!

-Casete porno nu ai?

-Nu, doar ai verificat tot rucsacul, poţi să te uiţi iar dacă vrei.

-CD-uri porno nu ai?

-Nu! Unde să fie? Controlează iar dacă vrei!

-Pe laptop nu ai filme porno?

-Nu, poţi să te uiţi.

Şi urmează controlatul laptop-ului. Îmi blestem zilele că nu am şters poza aia cu mine gol care a fost găsită de vameşii turkmeni. Sper să nu o găsească şi ăsta. Da, da, o puteam şterge liniştit. O am şi pe memoria externă şi pe e-mail, ha, ha, ha! Back-up îi zice, iar la suvenirurile electronice e mai puţin stres că poţi să le faci back-up-uri, nu e la fel ca la carcasa casetei video porno. Verifica de mai bine de juma' de oră prin laptop cu o viteză de melc turbat; nu le avea el cu clicăitu' mouse-ului... ce să mai zicem de hecăreală şi smardoială.

În tot timpul ăsta, se adunaseră vreo 20 de bieţi uzbeci ce aşteptau la coadă. După ce a terminat cu mine, s-a apucat de următorul. Eu împachetam tot ce îmi scosese din rucsac, aşa că, am putut auzi că bietul tip declara că are ŞAMPON în bagaj... N-ai cum, domne!

Ce conta e că, intram, în sfârşit, în Uzbekistan. Totul durase 2 ore şi 40 de minute. Cea mai epuizatoare vamă de până acum. Irak şi Afganistan sunt mult mai lejere. Nu ştiu cine îi recrutează pe aceşti vameşi uzbeci, dar merită decoraţi! Merită un premiu! Adică, să găseşti cele mai retarde finite de sub Soare, sigur e ceva foarte dificil!

Scăpat la dragul meu drum, am dat bice şi, în cca două ore, eram în Buhara. Buhoro cum îi zic uzbecii... păi, măi Ionele... n-aş fi crezut că o să ajung vreodată aici! Ţin minte cum îl citeam pe Mihai şi îmi ziceam că e imposibil ca eu să ajung acolo, dar uite că, uneori, reuşeşti chiar dacă nu crezi. Eram obosit bine de tot, mi-am pus jos rucsacul, apoi m-am pus şi eu jos pe nişte scări şi am stat acolo şi am visat vreo juma' de oră. Mă tot uitam în jur, iar în capul meu era VID TOTAL... de fapt, nu visam. Când visezi, mintea există, zboară, lucrează... Ce am păţit în Buhoro, nu cred că am

mai păţit niciodată în viaţa mea. Mi se face pielea de găină şi acum când scriu despre experienţa asta şi o retrăiesc amintindu-mi-o. Am avut un fel de blank acolo pe acele scări, măi Ionele dragă... a fost fantastic! A fost din altă lume, a fost din altă dimensiune...

Sursa: Mihai Barbu – www.mongolia.ro

Unii zic că, în faţa unor asemenea minunăţii, călătoresc în timp. Eu vreau să călătoresc în dimensiuni diferite navigând printre trăiri din dimensiuni diferite - e un drog unic. Mai ştiu un singur om ce simte aşa. De aia îl apreciez maxim şi îl iubesc ca pe un frate. Ne ştim foarte puţin pentru că ne-am cunoscut recent: e Balaurul meu drag, pomenit şi în povestea Turciei. Deci VID, măi Ionel, BLANK ... auzi la mine! Cică, n-am m-ai trăit aşa ceva niciodată... ha ha ha! Am uitat blank-urile ce mi le-a dat alcoolul. Dar după cum spuneam: dimensiuni! Blank-ul de acest fel, se simte super diferit, pentru că e din altă dimensiune! Sentimente de astea ar trebui să vânăm toată viaţa. Trăirile astea ne fac mai frumoşi, mai buni, mai înţelepţi... Dar suntem ocupaţi cu lucrurile „normale" şi îi judecăm pe alţii pe atât de multe criterii, fără ca măcar să fim conştienţi că, poate, mai există şi alte dimensiuni. Şi când unii sunt prinşi în anumite dimensiuni, dăm vina pe droguri... suntem atât de penibili! Am încercat aproape toate drogurile, la fel - mulţi din prietenii mei. Niciun drog nu dă dependenţă. Dependenţa o dezvolţi doar tu! Dacă nu ai autocontrol vei fi dependent de

mamă, de gagică, de soţie, de copiii tăi (Auzi, mamă dragă? Te iubesc!), vei deveni dependent de ţigări, de alcool, sex etc. Dar, se pare că în lumea asta, anumite dependenţe sunt acceptate, iar altele nu. Nicăieri nu sunt luate în considerare „dimensiunile", trăirile unice ce le are fiecare... Suntem jalnici! „Totuşi, este trist în lume"...

No, aşa şi io am dependenţa mea. Am şansa ca unii să o înţeleagă, ba chiar să o aprecieze. Am ghinionul ca alţii să nu o priceapă şi să mă „omoare" cu întrebări stupide. Pot să spun că puteţi fi siguri de un singur lucru: voi face întotdeauna doar ce vreau, fără să îmi pese de nimic şi de nimeni. De ce? Pentru că aşa e normal, aşa e bine! Uneori e foarte greu să faci ce vrei, pentru că nu eşti singur sub soare, intervin „terţii". Aşa a fost când am devenit agnostic şi a trebuit să am grijă cum îi povestesc mamei treaba asta, astfel încât să nu fie afectată. Cu muncă multă, întinsă pe ani de zile, am reuşit să o fac cu succes. Alţii nu reuşesc să aibe răbdarea necesară şi prezenţa de spirit; nu reuşesc să îşi dea seama cum trebuie să ia anumite persoane în situaţii similare şi, astfel, se distrug relaţii pentru că omul vrea să facă ce vrea el, iar altul nu înţelege asta. Asta e, e trist! Eu am şi marea şansă ca mama să fie foarte ok la multe chestii. Cu persoanele care nu sunt rezonabile, nu pierd vremea, pot fi ei şi papa de la Roma, mamă, soră, etc. Poate datorită faptului că mama e aşa, ţin atât de mult la ea şi datorită multor altor „fapturi".

După ce mi-am revenit din magia pe care Buhoro a „aplicat-o" pe spinarea şi mintea mea, am lovit drumul spre Hiva (Horazâm cum îi spun uzbecii). Sincer nu mă aşteptam la mare lucru din partea Hivei. Eu citisem în romanele copilăriei doar despre Buhoro şi Samarqand sau doar de ele îmi amintesc. Dar, am decis să vizitez Hiva, doar pentru că îmi era în drum spre Moinaq. Da, eram în drum spre Moinaq, pentru că la Moinaq sunt epave de vapoare, iar eu am o dependenţă şi o fascinaţie bolnavă pentru epavele de vase. Sincer, nu am mers acolo ca să văd cea mai mare crimă ecologică a istoriei. E naşpa ce s-a întâmplat cu lacul Aral, dar e bine că a lăsat epavele alea divine în urmă... Poate sună foarte urât ce vă spun, dar v-am spus că io îs dement! Addicted! Drog! Iubesc epavele de vapoare.

În drum spre Moinaq/Hiva m-a luat pentru vreo 70 km, Ilhom. Ilhom ăsta e cel mai mişto uzbec cu care am avut eu de-a face: tot o dumă şi o strâmbătură. Îmi zicea pe engleză chestii gen „How are you", „What's your name", iar mai apoi mă întreba pe rusă: „Aşa-i că vorbesc foarte bine engleză?". Îi răspundeam afirmativ, apoi râdeam amândoi ca nişte proşti. El făcea nişte strâmbături prin care voia să zică: „Ştiam eu oricum că vorbesc bine engleză". Avea o gestică de aia, de mare finiţe şi stil. Gen Robert de Niro, Joe Pesci, Al Pacino. Atitudinea aia fină, ce îmi place mie maxim, aroganţa, talentul, he, he. Mă întreabă dacă bag 50 de vodkă, răspund afirmativ, lucru care îl bucură mult. Mă felicită, zice că îs bărbat. Oprim, băgăm câte 50 şi stingem cu murături de lebenicioare. O luăm iar la drum, iar el scoate „uzbec tutun": un drog, o buruiană răzălită/mărunţită ce se pune sub

limbă. Buruiana asta o consumă mulţi în Turkmenistan şi Uzbekistan chiar şi când conduc. Mă întreabă dacă vreau şi eu. Ştiţi că în mod normal refuz alcool şi droguri când îs cu autostopul. Cu drogurile am făcut o singură excepţie în Kazahstan şi a ieşit urât de tot. M-am riscat, însă, şi de data asta. Acum a fost mişto! Am pus buruiana sub limbă şi mi-am dat seama că nu mai pusesem niciodată nimic sub limbă. Mi-am mai dat seama că e foarte sensibil acel loc. Efectul a fost unul de relaxare şi energizare. Eu am ţinut treaba aia sub limbă cca 2 minute, Ilhom a ţinut-o vreo 15 minute.

Am continuat în seara aia până am ajuns la cca 60 km de Hiva. Am pus cortul într-o pădurice pe la ora 02:00 şi am dormit lemn până la 09:00... fusese o zi foarte obositoare. M-am trezit şi am luat-o mai departe spre Hiva. Am şi ajuns în Hiva... apăi, băăă... BUNĂCIUNEA ASTA DE GAGICĂ... e de foarte departe cel mai dement loc ce l-am văzut vreodată! Buhoro e recondiţionată uşor modern, dar Hiva e atât de autentică încât, atunci când păşeşti în ea, faci un salt de sute de ani; în Hiva călătoreşti în timp. Oraşul Hiva e oribil de urât. Ce e fantastic, e cetatea medievală şi cele câteva străduţe ale ei. Impactul Hivei asupra mea ar fi fost mult mai mare dacă nu vedeam Buhoro prima oară. Hiva nu poate fi redată în poze, tre' simţită, trăită, trasă pe nas! Ca cetate, Hiva e cea mai cea cetate ce am văzut-o până acum. Hiva e orgasm absolut de călător!

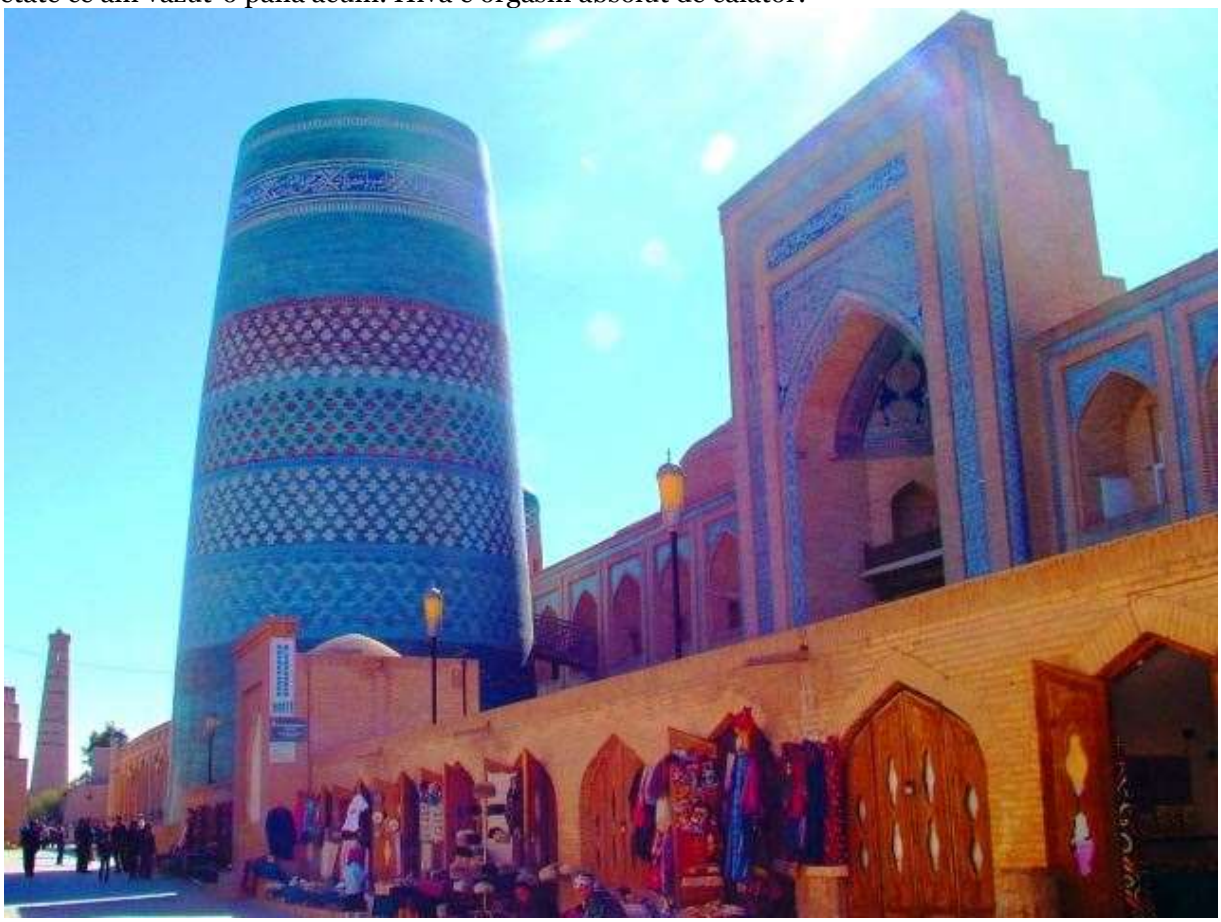

Sursa: Yandex

Eram la cca 100 km de Moinaq şi era aproximativ 21:00. Treceau foarte puţine maşini. Când una a oprit şi a zis că merge la Moinaq, chiar dacă mi-a zis că nu mă ia fără 10 000 sum (4 dolari), chiar dacă i-am zis că am doar 2 000 sum, nemenţionând cei 5 dolari pe care îi mai aveam, la urmă, mi-a zis să urc. Ştiam cu cine o să am de a face: era genul ăla care mă lua zicându-şi că îs turist, că sigur am bani şi scoate el ceva bani de la mine. Profitând de întunericul din maşină, am ascuns cei 5 dolari într-un buzunar secret de-al portmoneului, apoi, pentru că îl consideram pe el nesimţit am ars-o şi eu cu nesimţire. Ca să joc teatru legat de faptul că nu am bani, i-am cerut pâine şi am mâncat-o cu apă şi îi spuneam tot felul de poveşti. În mod normal, refuz cursa unei persoane de acest fel în momentul în care mă prind cu cine am de a face. De data asta, însă, voiam să ajung în seara aceea la Moinaq ca să petrec o noapte între epave. De asemenea, m-am bucurat să fiu nesimţit, cu un nesimţit. El, taximetrist, ducea 2 clienţi la Moinaq. Banii pe cursă oricum şi-i luase de la ăia, dar spera să ciupească cât de mult de la mine. De jenă, faţă de ăia a pretins că nu mai are nevoie de bani, dar, când am coborât să îmi dea rucsacul din portbagaj şi am rămas doar noi, mi-a cerut portmoneul. I l-am dat prefăcându-mă inocent. Ştiam că nu are cum să găsească dolarii din buzunarul secret. Mi-a luat cei 2 000 sum şi m-a întrebat dacă chiar nu mai am alţii. I-am zis că nu. Ceva tot îi dădea cu virgulă la brută, aşa că, m-a întrebat cum o să mă descurc. I-am zis că sunt oameni buni care o să aibe grijă de mine.

A fost super mişto să fiu nesimţit de această manieră pentru prima oară, distractiv. Tipul a meritat-o. Am ajuns în Moinaq noaptea… cum îmi doream! Dar pentru că era noapte, mi-am găsit greu epavele. Noroc cu doi gagii ce m-au ajutat să le găsesc. Ajunşi la locul faptei, gagiii m-au întrebat dacă nu vreau hotel. Am râs şi le-am arătat cortul, le-am zis că am venit la Moinaq pentru a dormi între epavele alea. Mi-au zis că sunt mulţi lupi în zonă şi au insistat ca nu cumva să dorm acolo, să pun cortul altundeva, etc. I-am rugat să mă lase singur cu vapoarele mele şi le-am promis că, pe urmă, pun cortul altundeva. Clar că urma să îl pun tot unde voiam eu! Păi ce am zis mai sus, măi Ionel? Fă doar ce vrei! Lasă lupii - lupii cu ale lor! Io, cu ale mele! Păi, ăia pentru ce crezuseră că am făcut 1000 km dus şi mai urma să fac 1000 km întors, în total trei zile? Erau proşti la cap?! N-aveau ei de unde să priceapă că, de fapt, îi făcuserăm ca să dorm acolo, între vasele alea! Am ales un vas care mi-a plăcut mie mai mult. Am pus cortul lângă el, am pregătit fluierul şi briceagul în caz de lupi şi am stat în cort cu „uşa” deschisă privind la ibovnica mea aleasă epavă şi la cerul foarte înstelat şi înlunat; semi-înlunat – pentru că islam şi pentru că Allah. Imaginea acelui vas şi a boschetului-buruiană de lângă el, mi-a rămas imprimată pe retină ca un alt orgasm. Am stat şi m-am tot uitat până am îngheţat de frig. Apoi, am închis cortul şi somn. Another amazing thing I did: Am dormit între epave de vapoare pe fundul unei mări. O noapte cu vo bunăciune de actriţă porno, n-ar fi la fel de magică! Gagiii îmi spuseseră că e foarte frig noaptea pe la ei, dar le-am zis că am sac de dormit de -40 grade cu care am dormit pe -20 deja fără stres, totuşi, mi-au zis că aici e altfel. Nu îi credeam, dar

m-am convins pe cocoaşa mea. În noaptea aia fost un frig din altă dimensiune... că tot vorbim de dimensiuni azi, măi Ionel tată... Şi frigul din Siberia e tare spurcat şi din altă dimensiune, dar ăsta din Moinaq, de pe fundul mării Aral, e cel mai al dracu' de care am dat eu până acum. Nu îmi venea să cred că îmi era frig! Emil ştie că sus la Călţun, la 2135 metri, pe -20 de grade nu mi-a fost frig în sacul de dormit ce îl am, dar aici îmi era frig. Oricum cu frig, fără frig, m-am simţit divin în Moinaq. Am trăit aici unele din cele mai frumoase clipe ale vieţii mele!

Dimineaţă, m-am trezit şi am scrijelit cu briceagul pe cabina căpitanului unuia dintre vase: LIBER! Jur că nu m-am simţit mai liber de când îs! Uzbekistanul ăsta mi-a "dat nişte filme", nişte trăiri unice şi fantastice! În rest, a fost foarte dificil Uzbekistanul. O să precizez unele motive puţin mai jos. Totuşi, eu nu prea insist pe a prezenta partea neplăcută. Probabil nu o să reuşesc să vă explic suficient de bine de ce a fost foarte greu în Uzbekistan. Dat fiind că am avut şi momentele magice prezentate mai sus, asta face şi mai greu de înţeles situaţia.

Dacă mai ţineţi minte şi în Kazahstan am căutat epave. Voiam să ajung la epave pe fundul Mării Aral dintr-un anumit motiv, aş fi vrut să ajung la epave de-ale Aralului în 28 septembrie 2013. Dacă ajungeam atunci, cu siguranţă, scriam altceva pe vas, dar e mult mai bine că am ajuns acum, ficior hepi!

Sursa: Mihai Barbu – www.mongolia.ro

Din Moinaq am pornit spre Samarqand. În Moinaq, mergând io agale pe drum, a oprit unul să mă întrebe de sănătate. Nu mergea în afara oraşului, dar a zis că îmi plăteşte el taxi pentru primii 100 de km. Nu am reuşit să îl refuz, aşa că m-am lăsat dus la taxi. Acolo, el a plătit taximetristul pentru mine. Eram primul client, trebuia să aştept să mai vină 3. După o oră, venise doar unul. M-am disperat, i-am cerut taximetristului banii înapoi (10 000 sum, 4 dolari) şi am fost surprins să văd că, spre deosebire, de taximetrisul Iranian, acesta a fost corect şi mi i-a dat. Chiar dacă nu mi dădea, eu nu mai aşteptam.

Pe drumul de Samarqand am fost luat de un Kamaz căruia i se tot blocau ştergătoarele… baiu' era că ploua! Bai mai era că nu puteam opri tot la 5 – 10 km pentru ştergătoarele naibii, aşe că deschideam eu la maxim uşa din dreapta, mă căţăram pe ea, şi mă lungeam întânzindu-mi crengile până la ştergătoare şi ajutându-le să îşi ia viteză. Şoferul Kamazului ăstuia e şoferul ce a claxonat cel mai mult, dintre toţi cei care m-au luat până acum în cei cca 150 000 km cu autostopul. Claxona fără motiv tot la 1-2 minute. Minte, de-a dreptu', creaţă! Am ajuns în Samarqand şi şi acesta m-a impresionat straşnic. Minunăţiile de aici îs cele mai impunătoare: clădiri mari, ceva absolut fantastic!

Sursa pozei: Mihai Barbu – www.mongolia.ro

Sincer, e un mare păcat că asemenea comori de oraşe ca Hiva, Buhoro şi Samarqand, au căzut moştenire în mâinile unui popor ca cel uzbec. Le-ar fi meritat minunaţii iranieni sau kazahi. În Samarqand, în apropierea Registanului, au amenajat „modern", în stil chicioso-european câteva străduţe…. o aşa mare prostie… mare păcat! Mari cretini de arhitecţi şi „urban plenări" în Samarqand. După ce am văzut ce era de văzut în Samarqand, am intrat într-un internet café şi am

ars-o acolo pe net trei ore, până l-au închis la ora 21:00. Îi întreb ce autobuz mă scoate înspre sud, spre Termiz şi Afganistan şi îmi zic că autobuzele nu circulă după ora 20:00!

-WOW! WTF? Şi voi ziceţi că Samarqand are 700 000 locuitori? Clujul, cu jumătate populaţia Samarqandului, ar muri cât ai pocni din degete dacă autobuzele nu ar circula după ora 20:00. Îmi explică ei cum să ies pe jos. Era un drum mai ocolitor, ce mă ducea prin tot centrul oraşului, apoi traversam tot oraşul din centru până în extremitatea estică… Conform lu' nenea Gugăl Meps erau vo 15 km, în realitate au fost maxim 7. Pe scurt: dacă Samarqand are 100 000 locuitori, e minune mare! Dacă are 120 000 îmi donez toate cinci membre şi le şi tai felii, din partea casei! Concluzie: atât în Turkmenistan, cât şi în Uzbekistan, cifra populaţiei e umflată urât de tot! De exemplu, Moinaq cică are 30 000 locuitori. L-am traversat tot şi, dacă are peste 5 000 – 10 000, îmi donez şi ficatu' şi rinichii, ca să nu mai pot bea alcool. M-oi descurca io fără cele cinci membre, dar fără alcool?!

Să revenim la drum care din Samarqand, m-a dus spre Afganistan. M-a prins noaptea undeva la vreo 20 km sud de Samarqand, aşe că am pus cortul. Dimineaţă mă trezeşte unul trăgând de cort ca un animal. Cum să vIi tu să îmi tragi de cort în toate părţile? Ştiu că eşti retard şi nu ai mai văzut corturi şi că vrei să mă chemi la ceai, dar e 07:00 dimineaţa, iar io dormeam, mă! Deci, îţi crăp capu' ţie şi la tăt neamu' tău! Plus de aia, mă piş în ceaiu' vost', că prefer apa… Deja dezvolt o obsesie cu cei care mă trezesc, pentru că cort. De ceai, m-am săturat, de asemenea, până peste cap!

A doua zi o iau spre Afganistan, iar pe după-masă eram în Termiz: un orăşel măricel aflat la cca 25 km de vama afgană. Nu ştiam cum să ies din acest oraş înspre Afganistan, aşa că, întreb un tip. El îmi explică ce maşrutcă să iau, dar mie mi se terminaseră toţi sumii uzbeci. Mai aveam doar 5 dolari cash şi de ăştia nu voiam să mă ating. Îi zic că nu am bani, aşe că, mă duce el la maşrutcă şi îmi plăteşte cursa. Retardu' ce conducea maşrutca chiar dacă a văzut că Aslan mi-a plătit cursa, ba mai mult, Aslan i-a dat banii personal, îmi propune să îmi facă el pe taxi-ul de la capătul liniei maşrutcii până în vamă… De tâmpiţi de ăştia o să dai doar cu autostopul. Cu bicicleta, cu motocicleta sau alte modalităţi de locomoţie nu o să dai de ei. Sunt atât de cretini… nu pot evalua puţin în funcţie de îmbrăcămintea mea, rucsac, cort, etc. Dat fiind că în Uzbekistan am dat de sute de retarzi de ăştia, n-ai cum să nu te saturi, n-ai cum să nu faci cu nervi, n-ai cum să nu ai filme de-a lu' Tarantino.

Partea cea mai nasoală a Uzbekistanului e ieşirea. De ce? Pentru că atunci când am aplicat pentru viză, a trebuit să declar că voi dormi doar în hotele şi îmi voi lua înregistrare în fiecare zi, urmând ca la ieşirea din ţară, să le prezint la graniţă. Vii clar că de la bun început am ştiut că nu o să dorm la hotele. Ajuns în graniţă, urma să le zic că am avut o problemă cu cardul bancar şi nu am putut scoate bani. N-a fost nevoie, pentru că nu mi-au cerut înregistrările, însă, m-au controlat atât de bine că mi-au găsit şi prezervativele, ha, ha, ha!

Ăsta mi-a fost traseul prin Uzbekistan:

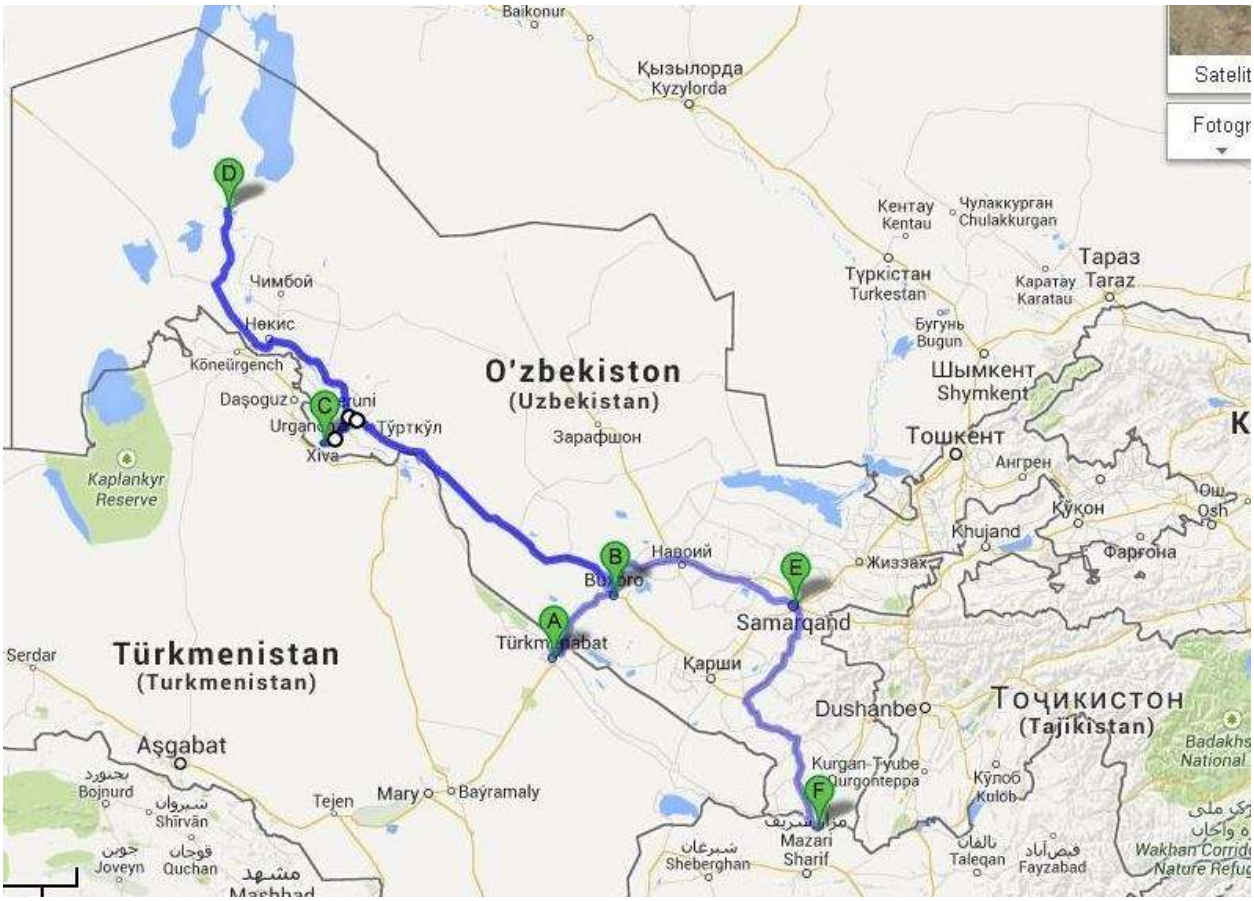

A – intrare în Uzbekistan, B – Buhoro, C – Hiva/Horazâm, D – Moinaq, E – Samarqand, F – ieşire din Uzbekistan

Chestii despre uzbeci şi Uzbekistan:

În Uzkebistan au localitate Karakal, dar Caracalul nost' sigur îi bate în „vitejie", la fundu' gol! Totuşi, la o anumită chestie, Uzbekistanul rulz la greu. Au pe marginea drumurilor ceva ce n-am mai văzut nicăieri: machete de-ale unei maşini de poliţie. Ca să ce? Să sperie şoferii? Bun, bun, îi sperii prima oară, după aia nu mai ţine! Cea mai tare parte a machetei, e chestia aia luminoasă de pe maşina poliţiei ce face tino-nino, pentru că au făcut-o să reflecte cumva, ca şi cum ar fi aprinse luminile şi ar face tino-nino. Şi mai hazliu e că culorile îs roşu şi albastru, cea mai amuzantă combinaţie de culori sub soare. Când am văzut eu luminile astea reflectorizante de pe machetele maşinii poliţiei uzbece, n-a putut să nu mă ducă gândul la Udrea şi semnalizatoarele ei tri-dimensionale. Cu machete de astea şi indicatoare ca ale Elenei se fac bani grei, cu siguranţă, cum ziceau Paraziţii: „facem bani din borduri". No, cu o machetă de acest fel, îmi pare rău că nu mi-am

putut face poză. Că tot suntem la capitolul „polis” - gaborii uzbeci îs pe locul doi, după cei turkmeni la nesimţire, jeg şi mită. Şi cei afgani cer bani, dar nu au atitudinea aia super nasoală.

Benzina e 1 dolar litrul în Uzbekistan. Toate maşinile merg pe gaz; gazul e 3 litri la 1 dolar. Unii, în special microbuzele, îşi pun „buteliile” de gaz sus pe acoperiş, nici nu vreau să mă gândesc cum se „frige porcu” de uzbek în caz de vreun accident. Pentru că aproape nimeni nu are maşină care să circule pe benzină, nu există benzinării, dar se vinde la stradă, la flacoane de 2 sau 5 litri. Vezi câte un tip stând lângă o grămadă de flacoane şi ştii că vinde benzină.

E aşa un mix etnic şi de fizionomii în stan-urile astea încât nu poţi să îi descrii după câteva zile, săptămâni petrecute între ei. Totuşi, ca şi comparaţie, închipuiţi-vă că în Europa ar fi o singură etnie, iar aici sunt 10. Totuşi se vede diferenţa între kazahi şi uzbeci. Kazahii îs mult mai ok, mai prietenoşi, mai calzi. Turkmenii, de asemenea, le seamănă kazahilor ca oameni, dar sunt diferiţi ca fizionomie. În ceea ce îi priveşte pe uzbeci... mi-au făcut zile aşe fripte, încât mi s-a rupt de ei, nu am vrut să fiu curios şi să le observ particularităţile şi să îi pot descrie.

Un uzbek o ştia pe Sofia Rotaru.

În Uzbekistan, am văzut mai mulţi măgari decât în restul celor 36 ţări/teritorii ce le-am văzut până acum. Cai, ioc.

Se duc cu plasa de bani la bancă: ceva normal, atâta timp cât cea mai mare bancnotă e de 1000 sum, adică 0,37% dintr-un dolar! N-am mai văzut aşa ceva în nicio ţară. Oare care să fie motivul pentru care nu se printează bancnote cu valoare mai mare?

Minim 90% dintre maşinile mici uzbece, sunt Daewoo sau Chevrolet. Restul de 10% sunt Lăzi foarte vechi. În rest, e un fel de minune să vezi şi alt tip de maşină mică!

Măi Ionel, simt că mi-am schimbat mult modul în care călătoresc. Folosesc mult CouchSurfing, fac pauze de câte 3-4 zile pentru odihnă. Nu mai lovesc drumul pentru zile la rând cum făceam înainte. Înainte o făceam din elan, din entuziasm, din dragoste de drum, datorită energiei ce îmi fierbea în vene. Nu forţăm. Când “spiritu’ ne mână ghivoleşte”, zburdăm cu drag, întrăm în gama lui că ne place mult gama ghivolească. Pe de altă parte, nu îmi mai par aşa dificile ieşirile din oraşele mari, nu mă mai obosesc atât, îs io mai calm. Experienţa îşi spune cuvântul. Am ieşit cu bine din atâtea situaţii încât ştiu că o să ies şi din cea care îmi stă în faţă, aşe că, îs calm.

Rusia şi Kazahstan sunt democraţii corupte, Turkmenistan şi Uzbekistan sunt state poliţieneşti.

Filmul Borat trebuia să se facă pe seama uzbecilor, nu pe seama frumoşilor de kazahi! Ăla ce a făcut filmul, sigur nu a văzut Uzbekistanul, altfel ar fi plasat acţiunea filmului în Uzbekistan.

Ionele dragă, după Uzbekistan, simt că am nevoie de o pauză de la autostop. M-au obosit ăştia tare straşnic psihiceşte. Nu mai am răbdare să răspund la aceleaşi întrebări idioate, de sute de ori; simt că tâmpesc şi iar îmi dau filme à la Tarantino. Nu ştiu ce ‘oi face, ‘oi merge mai mult pe jos, vedem noi, vă ţin la curent, oricum.

Ionele dragă, la urmă, te rog, să mă scuzi că ţara ta am prezentat-o poate cel mai vulgar, dar nu mă pot exprima altfel când îmi amintesc de Uzbekistan.

VIII) AFGANISTAN

Dragi Costi şi Codruţa,

V-am zis că vă fac surpriză cu o poveste specială. „Întâmplarea" a făcut ca Afganistanul să fie una din cele mai nebune poveşti de până acum, dacă nu cea mai nebună, deci, cu mult drag, luaţi citiţi:

Am intrat în Afganistan după ce am trecut de patru controale vamale. În unul dintre ele, funcţionarul mi-a arătat poză cu o fetiţă împuşcată, plină de sânge... l-am rugat să ţină poza pentru el. Mi-a zis că urmează alegerile prezidenţiale şi că, cu o zi înainte, a murit prim-vice-preşedintele Afganistanului - un tip iubit de extremişti. Deci, nimerisem într-o perioadă maxim de nepotrivită. În ziua următoare, urma să fie împuşcat un jurnalist suedez în Kabul. În biroul Interpol-ului, mi-am lăsat amprentele. În două din cele patru birouri, la sfârşit, mi s-au cerut bani. Urmau să îmi mai ceară bani poliţiştii pe parcursul călătoriei mele în Afganistan. E singura ţară în care funcţionarii mi-au cerut bani până acum. Vă daţi seama că le-am râs în faţă. Deci, pot spune că îs ţigănoşi afganii. La intrare în Afganistan, Orange mi-a dat mesaj zicând: „Bun venit în reţelele Uniunii Europene".

Intrat în Afganistan, prima maşină ce m-a luat, a fost un gipan a poliţiei vamale. Nu pot să cred... în cele mai nebune ţări în care am fost, m-a luat poliţia la autostop: Irak, Turkmenistan şi Afganistan! Tipul vorbea bine engleză şi m-a dus la taxi, spunându-mi că e periculos să fac autostop. Cu greu am reuşit să îl refuz şi să îmi văd de drumul meu. Stăteam eu la autostop şi opreşte unul ce venea de pe contrasens ca să mă întrebe de sănătate. Îi zic că merg la Mazari Şarif şi se oferă să mă ducă la taxi, că e ieftin, că e taxi şăruit. Îi zic că am bani puţini şi nu îmi permit. Când aude asta, îmi dă 500 afganis (asta e cca 10 dolari... da, moneda Afganistanului se numeşte afgani, n-am mai întâlnit ţară în care moneda că aibe numele ţării; asta se datorează, probabil, faptului că vor să creeze o conştiinţă comună pentru multele etnii ce trăiesc în Afganistan. De fapt, nu există afgani - sunt paştuni, uzbeci, tadjici, hazera şi multe alte etnii. Afganistan e, probabil, cel mai artificial stat). No, dacă luam taxiul, plăteam 3 dolari şi nu îi primeam pe cei 10, ieşeam cu un total de minus 13 dolari într-o oră, pentru că o oră mi-a luat până am prins ocazie de Mazari Şarif. M-a luat un taxi, un tadjic foarte amabil, care m-a lăsat în buricul Mazari Şarifului, lângă Moscheea Albastră.

Am dat un tur în jurul moscheei, e drăguţă, apoi am căutat un hotel sau restaurant care să aibe wireless. Nu am găsit nici unul, dar mi s-a spus că este un internet cafe. Am găsit internet cafe-ul, dar net-ul era atât de slab, încât mi-a luat juma' de oră doar să intru în yahoo şi facebook. Am reuşit doar să intru, netul nu era suficient de bun ca să pot deschide e-mail-uri sau mesaje. Neavând net, m-am apucat să scriu povestea călătoriilor prin Turkmenistan şi Uzbekistan. Am scris până la

ora 18:00 când s-a închis net cafe-ul. Dar când a închis, omul m-a invitat să dorm şi să continui să scriu la el acasă. Gagiul, pe numele său Raşid, alt băieţaş tadjic. A venit tatăl său după noi cu maşina, cu tatăl vorbeam ruseşte, cu Raşid engleză. Am ajuns acasă la ei, am fost poftit în sufragerie, acolo mi s-a adus să mănânc, mi s-a oferit o canapea şi o măsuţă ca să scriu şi mi s-a arătat unde e baia, ca să fac şi eu un duş, după 11 zile. Făcusem duş ultima oară în Mashhad la Soruş, în 28 februarie. Îmi era frică că oi face următorul duş, în următorul 28 februarie. „Ciobenii" schimbă şosetele o dată pe an, eu fac duş ca prezidenţialele, o dată la patru ani. Totuşi, sunt norocos să am un organism care nu pute dacă nu e spălat. La miros am grijă tot timpul.

Fratele mai mic a lui Raşid, ne-a adus şi servit cina. Restului familiei, nu am fost prezentat. Am perceput acest fapt ca pe o chestie de... eu, păcătosul. Afganistan e şi mai dement decât Iran la conservatorism. Femeile poartă capul complet acoperit! În dreptul ochilor, materialul e mai uzat, ca să poată vedea şi ele ceva, fac pariu că toate au probleme cu vederea. Material uzat, sau un fel de plasă, densă oricum; din afară nu vezi nimic. Pelerina aia de călugăr cu care se acoperă complet, însă, nu e neagră ca în Iran, e albastru-închis. De asemenea, în multe locuri publice sau chiar pe marginea drumului, oamenii se roagă frenetic şi pe „loud speaker", acompaniind zgomotele vocale cu plecăciuni adânci. Au panouri pe marginea drumului în care sunt redaţi oameni rugându-se. Tot pe marginea drumului, am văzut de mai multe ori un panou ce îl prezenta pe aiatolahu' Homeni al Iranului şi un politician afgan.

Dimineaţă, Raşid al meu, înainte să mă scoată la drumul de Kabul, mi-a făcut poză cu Moscheea Albastră:

Salvaţi Roşia Montană în Afganistan! Pentru că mineralele ce se găsesc la Roşia Montană mai pot fi găsite doar în Afganistan, pentru că mineralele alea le vor americanii! Salvaţi Roşia Montană, e simbolul libertăţii noastre! Vom fi cei mai jalnici şi trişti scalvi impotenţi dacă vom pierde Roşia Montană! E cel mai de preţ lucru al României! E cea mai mare avere a noastră! E libertatea noastră!

De unde m-a lăsat Raşid am mai luat-o la picior o vreme. În timp ce mergeam, mă claxonează un taxi, apoi opreşte ca să mă ia. Nici nu mă uit la el şi îmi văd în continuare de drum depăşindu-l. Mă ajunge din nou din urmă şi mă claxonează iar, pentru că nu opresc nici acum şi nici măcar nu mă deranjez să mă uit spre el, se dă jos din maşină şi strigă după mine:

-Hei, rumân! Mă întorc şi ghiciţi cine era? Taximetristul tadjic ce mă luase ieri. No, asta da! Să fiu luat la autostop de aceeaşi persoană de două ori mi s-a mai întâmplat numai de două ori: o dată în România şi o dată în Siberia. Tadjicul meu mă duce doar vreo 5 km. De unde mă lasă el, mă ia o dubiţă condusă de un uzbec. De unde m-a lăsat aceasta, m-a luat o şeptică condusă de un paştun. Unde m-a lăsat paştunul, am stat vreo două ore şi am prins direct Kabul. O maşină mică cu patru gagii de etnie hazera. Prietenoşi, mi-au făcut poze cu telefoanele lor cu tot ce am vrut: tricou Salvaţi Roşia Montană:

Cu mesajul Salvaţi Roşia Montană în munţii din Afganistan! Mineralele ce le au munţii noştri se mai găsesc doar în munţii din Afganistan, deci, pot considera că am dus Roşia noastră dragă, la fraţii ei.

Apoi mi-au făcut poze cu fularul lui Dinamo, cu fularul Barcelonei, etc. M-am tras în poză şi cu Mohamad, cel mai de treabă dintre ei şi care era îmbrăcat tradiţional:

Eu stăteam pe bancheta din spate, în mijloc. Pe cel din dreapta mea, l-am mirosit de la început că e bisexual şi că era un pic mai prietenos decât era cazul. După vo juma' de oră, mă ia prin surprindere cu:

-I want to kiss you.

-Ioi, f*t*ţ' morţii mă-tii... nu pot să cred...

Chiar dacă nu au înţeles ce am zis, au râs toţi, iar io îmi dădeam filme a la Tarantino şi fierbeam în interior ca câinele din bancul ăla cu ardeleni. Tipul şi-a cerut scuze şi a zis că a glumit, a încercat să o dreagă, dar era prea târziu, eu intrasem într-o stare de draci, nervi, demoni, cruci, morminte şi restu' cele, din care oricât încercam să mă scot, nu reuşeam nicicum... Se întâmpla cum mi se întâmplase cu Bianca, când ne-a luat tâmpitul ăla drogat. Ca să „desenez" comportamentul meu în situaţiile astea, o să revin puţin la întâmplarea prin care am trecut împreună cu Bianca. Ne luase unu' drogat, era noapte, el era la volan, iar în dreapta lui mai era unul. A oprit, a zis că ne ia fără bani, am dat să urcăm în spate, dar până să urcăm noi, cel din dreapta şoferului a coborât şi a urcat el în spate.. lângă un al treilea pe care nu îl văzusem. Eram băuţi şi obosiţi, ni s-a părut un pic ciudată situaţia, dar nu am conştientizat pe deplin. Bianca observase privirea ciudată a şoferului drogat, dar nu a zis nimic, eu nu îi văzusem ochii la tip datorită întunericului. Mahmur şi blegit, nu am conştientizat în totalitate riscul pe care ni-l luam urcând în acea maşină. Am urcat eu în spate şi Bianca în faţă. Am simţit că nu e totu' ok, deci, am păstrat liniştea şi nu am vorbit nimic cu nimeni. Bianca conversa amabil şi inteligent cu şoferul. După o vreme, şoferul s-a pornit pe mine. A început să mă jignească în fel şi chip, fără logică şi motiv. Eu tremuram de nervi, dar încercam să par amabil şi prostuţ, îi ceream scuze dacă l-am deranjat, făceam pe prostu' cât de bine puteam, mă chinuiam din răsputeri să o fac cât de bine. Voiam doar să nu o expun pe Bianca la nici un fel de riscuri. După ce s-a terminat, i-am pus Biancăi următoarea întrebare:

-Cât de bine am jucat teatru? Cât de bine mi-am controlat furia? Se simţea că îl provoc? Că l-aş omorî? O întrebam asta, pentru că ea fiind în faţa mea, nu m-a văzut nici o secundă, ea doar simţea ce transmit. Mi-a zis că am fost foarte expresiv, că oricât încercam să joc teatru şi să fac pe prostu', nu mi-a ieşit deloc. Mi-a zis că prin tonul meu şi prin tot ce făceam îl provocam pe tip, că se simţea că îs în stare să sar la gâtul lui în orice moment.

Deci, dacă în cazul întâmplării cu Bianca am fost atât de expresiv, în momentul în care un bărbat îmi spune „I want to kiss you", iar eu îi răspund „F*t*ţ' morţii mă-tii", dându-mi ochii peste cap şi capu' pe spate... sunt şi mai expresiv... şi mai „criminal". E foarte clar ce transmiteam, ce semnale de dorinţă de „luptă" trimiteam. Aici vreau să fac o altă paranteză. Se ştie că sunt pentru libertăţi complete pentru cei homosexuali, dar cei „prea open minded" îmi spun: „Lasă să se dea un gay la tine, să vezi şi tu cum se simte o femeie la care un bărbat se dă insistent. E exact acelaşi lucru." Nu vă supăraţi, raţionamentul e complet tâmpit! Din foarte multe motive! Enumăr câteva: 1) Când o femeie se dă la mine insistent, chiar dacă eu nu vreau nimic şi o refuz, nu simt deloc furie. 2) În cele

mai multe cazuri în care o femeie refuză un bărbat, de fapt, îi place că tipul încearcă şi se simte măgulită. 3) Chiar dacă unii bărbaţi insistă ca nişte brute şi, uneori, e foarte neplăcut şi dificil pentru o femeie să refuze un bărbat, situaţiile nu au cum să fie comparate, pentru că e ca în fizică + cu -, nu + cu +. 4) Să se dea un bărbat la mine, e ca şi cum aş ieşi din grajd în cizme de cauciuc, pline de bălegar şi aş intra încălţat aşe într-o moschee, ca să mă piş pe altar!

Când, după cca două ore mi-am revenit din şoc, mi-am zis să fiu mulţumit că nu m-au violat. Lor le-am zis:

-Mă scuzaţi dacă am fost neprietenos, m-a deranjat gluma lui Bashir pentru că nu îs obişnuit cu glume homosexuale.

Au dat-o şi ei în „No problem", au oprit şi mi-au făcut cinste cu „Kebob", apoi mi-au zis că trebuie să intre puţin până la casa părinţilor unuia dintre ei. Deviam de la drumul principal, ştiam că nu e bine şi că ar trebui să le cer să mă lase acolo, dar am acceptat. M-au dus în ceva cătun cu case de lut şi drum de ţară, plin de noroi şi bălţi. Au oprit în trei locuri şi au povestit cu prieteni de ai lor, iar la urmă au oprit să salute un alt prieten, înarmat, ce păzea cătunul... Era clar că tipul nu era poliţist sau cadru militar, nu avea uniformă de poliţist sau militar, ba din contră era îmbrăcat tradiţional. Mi-au zis:

-He is talib, do you want to take a photo with him? WOW! PIZ'DA-I SAMA! Mă pun eu lângă gagiu, ca să mă trag în poză cu el şi tipu' îmi dă arma să o ţin eu în mână:

-NO, Ş-AMU PAUZĂ PUBLICITARĂ LUNGĂĂĂ CĂ URMEAZĂ PUNCTUL CULMINANT, poză pe pagina următoare, pentru că nu îs grafician să ştiu aşeza fain în pagină, dar aici povestea contează, nu paginaţia-

Mai povestesc ei cu ăsta ce povestesc, apoi ne reluăm drumul spre Kabul. Opreau des, vorbeau cu multă lume... erau ca un fel de mesageri, să mor io dacă nu! Iar cel mai tare lucru e că, după câteva zile când i-am întâlnit şi pe facebook, la work scrie că sunt poliţişti. Cineva care a fost în

Afganistan mi-a povestit că poliţiştii afgani îs pe mână cu talibanii; le zic când trec americanii, etc. Poliţiştii ăştia, îi ziceau românului nost': „Azi nu treci pe drumul ăla". Veneau americanii şi bum. Situaţia e foarte complexă, războiul a creat locuri de muncă bine plătite pentru unii (poliţişti). Ăştia vor ca războiul să continue cât de mult, ca ei să îşi păstreze job-ul. Tot ei, faţă de talibani, pozează în victime şi le dau informaţii sau îi lasă să treacă înarmaţi şi cu explozibil. Fac asta, ca atunci când o să se termine războiul, să nu fie executaţi. Joacă la ambele capete. Un alt aspect e că, în momentul în care se retrag aliaţii, toţi cei care i-au susţinut vor fi executaţi de către talibani. Ăsta e un motiv pentru care nu e chiar aşa simplu să retragi trupele din Afganistan. Dacă le retragi, trebuie să iei cu tine câteva sute de mii de afgani care ar fi victime sigure. It's complicated. Dar să revenim la drum. În unele locuri în care opream, gagiii mei îmi spuneau:

-Here, don't speak english, is dangerous. Mă conformam. Pe anumite porţiuni de drum, mă puneau să îmi acopăr capul cu turbanul unuia dintre ei, zicându-mi că trebuie să arăt ca unul dintre ei în zona respectivă, pentru că e o zonă foarte periculoasă.

Cu greu, după 12 ore de drum groaznic şi înghesuială maximă, am ajuns la Kabul. M-au lăsat în centru. Nu puteam pune cortul, aşa că, am sunat la soneria primului hotel ce mi-a ieşit în cale şi i-am explicat că am doar 12 dolari şi dacă pot dormi undeva pe jos pentru 2 dolari. Mi-a zis că nu e nevoie să plătesc nimic şi m-a primit înăuntru. Înainte de toate, mi-a controlat rucsacul, iar apoi mi-a oferit o cameră... nu îmi venea să cred, i-am mai zis de două ori că nu am bani să plătesc şi vreau să mă asigur că m-a înţeles. A confirmat că a înţeles şi mi-a tot repetat să nu îmi fac griji. L-am întrebat la cât trebuie să mă trezesc şi să părăsesc hotelul şi mi-a zis că la cât vreau eu.

M-am trezit la 10:00, i-am mulţumit din suflet, iar în semn de recunoştiinţă şi apreciere, am dus mâna dreaptă la inimă şi mi-am aplecat puţin capul. După ce am părăsit hotelul, am căutat un net cafe, l-am găsit, am răspuns la e-mail-uri, la mesaje pe facebook, tot pe facebook am programat anumite post-uri, iar pe blog am postat povestea Turkmenistanului. Terminând cu partea asta, am luat-o la picior ca să ies din Kabul înspre Tadjikistan. Întrebam pentru direcţie şi nu mă ştia ajuta nimeni. Mergând aşa pe stradă, am văzut un tip ce ţinea mâna dreaptă sus, iar în ea avea o sfoară agăţată de o creangă de-a unui copac, iar el ţinea creanga trasă în jos. A văzut că mă uit la el şi s-a răţoit la mine pe limba farsi, am ridicat mâna în semn de scuze şi mi-am continuat drumul. Nimeni neputându-mă ajuta prin a îmi indica care e drumul ce iese spre Tadjikistan, am întrebat de un cadru militar. Ăsta, când a auzit ce vreau să fac, m-a dus la sediu ONU pentru refugiaţi. Ajuns acolo, ăia m-au întrebat ce vreau, cu ce vreau să mă ajute ei. Le-am zis că vreau să ies din Kabul, dar n-am fost lăsat şi am fost adus la ei. Mi-au zis că nu au cu ce să mă ajute. WTF? ONU pentru refugiaţi nu te ajută? Atunci pentru ce mai există? UN-NECESSARY!

Cel mai tare însă era că, în timp ce discutam cu ăştia de la ONU, despre „grava" mea situaţie, conştientizam un picuţ mai bine cât de sărit de pe fix îs. Nu realizez nici eu în totalitate cât îs de tâmpit, de nebun, cu atât mai puţin alţii. Am totuşi momente în care am „REVELAŢII". O revelaţie de asta am avut când am realizat că am făcut cca 500 km cu autostopul prin Afganistan. Vă jur că mă bufnea un râs nebun. Îmi puneam mâna la gură ca să nu îi râd în faţă fufei ăleia şi îmi masam fălcile şi maxilarul ca să blochez râsul. Mimam că mi se încleştează maxilarul de panică. Începea să îmi fie şi frică, însă, probabil conştientizam că putea fi „diferit".

UN-NECESSARY ăştia mi-au dat un telefon ca să îl sun pe ambasadorul român. I-am explicat şi ăstuia că am făcut 500 km autostop în Afganistan fără probleme, dar că nu mai sunt lăsat să o fac şi că mi-oi plăti un taxi până la vama tadjică. Mi-a zis ca nici să nu mă gândesc la aşa ceva, pentru că: „Trimit băieţii după tine". Au venit doi oameni de-ai armelor, români, cu un gipan blindat, mi-au pus vestă antiglonţ şi m-au dus de mi-au luat un bilet de avion de Dubai, pentru a doua zi, pe banii mei, 180 dolari. Mai apoi, m-au dus în „Green Village". Locul unde stau toţi diplomaţii, ambasadorii, consulii, militarii, afaceriştii, contractorii, jurnaliştii, etc...

În Green Village, am fost dus la ambasadorul României, căruia a trebuit să îi scriu o declaraţie în care să îi povestesc cum am ars-o io cu autostopul prin Afganistan. Printre altele, mi-a zis despre atenţionările şi avertizările de pe site-ul MAE şi m-a întrebat de ce nu am ţinut cont de ele. I-am zis că sunt ameninţări pe site-ul MAE şi pentru Iran, iar aceste ameninţări sunt propagandă. Nu puteam ştii cât e propagandă şi când nu e propagandă. Mai mult, am luat viza de Afganistan, de pe o zi pe alta, fără să îmi fie cerute documente speciale. Domnul ambasador mi-a zis că anul trecut (2013) în luna august, a mai ajuns în mâinile lui un alt „turist" român. Eu şi acesta suntem singurii români veniţi în calitate de călători în Afganistan în ultimii mulţi, mulţi ani. Ghiciţi despre cine este vorba.. aţi ghicit din prima... Virgil Gălăţanu! În august, l-a pus pe avion pentru Nepal, din Nepal a coborât în India, unde a murit o lună mai târziu. În Afganistan intrase din Pakistan. Şi el îi spusese ambasadorului român că afganii îs ok... În concluzie, atât eu cât şi Virgil, am călătorit prin Afganistan fără să păţim nimic, ba din contră, oamenii au fost primitori şi ne-au ajutat. Asta demonstrează că am avut dreptate. Ei nu percep ca inamici un amărât ce merge pe jos cu un ditamai rucsac în cârcă sau un alt amărât ce împingea la pedale. Dar amărâţii ăştia, văd adevărata faţă a acestei lumi. Chiar dacă ai bani, joacă rolul amărâtului şi vei cunoaşte lumea. Sunt conştient că o puteam păţi grav amândoi, dar morala e că, afganii sunt oameni! Afganii sunt negrii de pe plantaţiile secolului 21. Tot sclavi suntem şi noi dacă pierdem Roşia Montană! Roşia Montană e simbolul libertăţii noastre! Ioi, că iar troznăsc dracii în mine, şi mi că oi exploda...

După ce am terminat formalităţile, am luat masa împreună cu dl ambasador, apoi am fost dus la camera mea, corpul D2, camera 39. La despărţire, dl ambasador mi-a dat 100 dolari... Deci, biletul de avion mi-ar fi ieşit la 80 dolari, dacă nu trebuia să plătesc 84 dolari pentru bagaj. O să vedeţi mai jos. Aceşti 80 dolari erau prima cheltuială din ultima lună jumate. Nu mai cheltuisem din banii mei (exceptând vizele), nimic, din Cipru. Mă descurcasem cu cei 46 dolari primiţi de la iranieni, cu cei 4 dolari primiţi de la un uzbec şi cu cei 10 dolari primiţi de la un afgan; în total 62 dolari. Dar de asemenea, cu ospitalitatea şi mesele oferite de mulţi alţii.

În această bază militară, numită parcă în bătaie de joc "Green Village", e o lume identică cu cea pe care o vedeţi în filme: biroul ambasadorului român e exact ca cele din filmele americane, dreptunghiular, micuţ, etc. Aici e o lume a cărei „populaţie" trăieşte regeşte pe spatele săracului şi mizerului popor afgan. Nu vă supăraţi, mi se pare foarte normal şi legitim faptul că unii afgani încearcă să îi omoare, o merită! Ăştia sunt colonialiştii moderni, ei ţin sclavi pe afgani şi pe alţii. Povestea lor e identică cu a celor care biciuiau sclavii negri acu' câteva sute de ani în America. Un lucru ce îl au în comun aceşti porci colonialişti moderni cu colonialiştii de acu' câteva secole e faptul că îi consideră inferiori pe cei pe care i-au asuprit, îi consideră primitivi. Primitivi pentru că îs musulmani şi se roagă în public. Ei, spre deosebire de primitivii musulmani, cred într-un zeu mult

mai bengos şi “jm3k3r”! Au uitat cum strămoşii lor quakerii se aruncau pe jos, uită de fanaticii religioşi ce îi au în ţara lor. Iar la urmă, culmea ironiei e că, toţi se închină la zei, toţi ucid şi toţi se consideră mai buni decât inamicul lor. Măcar afganul ucide legitim.

Ce e şocant e modul în care sunt aleşi aceşti porci… toţi au un anumit profil psihologic. Profilul ăla al americanului idiot, de l-aţi văzut în multe filme. Dacă am zis că politicienii uzbeci merită un premiu pentru cât de bine îşi aleg vameşii cei mai retarzi… şi americanii merită un premiu pentru cât de bine îşi aleg porcii ăştia. Sunt sigur că unii din aceşti porci îs oameni buni, oameni ca noi toţi ceilalţi, dar care n-au rezistat tentaţiei banului sau care au fost manipulaţi, au pus botul la poveştile politicienilor. Unii din ei sunt birocraţi. De exemplu, aici stau şi consulii şi ambasadorii. Ăştia să zicem că îs de scuzat. Că i-a fost dat să fie consul în Afganistan, sigur nu i-a convenit, sigur ar fi preferat vreo insulă exotică. Dacă pe ăsta l-a repartizat în Afganistan, nu e mai vinovat decât cel repartizat în Germania, probabil au şi acelaşi salar şi ăsta e dezavantajat faţă de cel care e consul/ambasador în Germania.

Nu vreau să generalizez, să zic că toţi îs „porci” colonialişti, dar majoritatea sunt! Chiar şi jurnaliştii! Dacă eşti un jurnalist profesionist, faci treabă autentică, nu mergi însoţit de patrule militare ca să realizezi ştiri de căcat, ştiri ce îs menite să fie propagandă difuzată la TV! Eu m-aş face porc de ăsta colonialist, dacă aş fi angajat psiholog pentru brutele ce le aduc ăştia aici. Ar fi un sport extrem de amuzant să studiez creierul acestor primate. Pentru satisfacţia ce mi-ar aduce-o această distracţie, m-aş prostitua. Zic eu că astfel de scuză, e rezonabilă.

Stând eu în baza asta militară, mă gândeam să mă duc la bar, şi să fac pe prostu’ ca să intru în discuţie cu ceva roboţei. Să mă distrez cu vreun profil de soldăţel sau de jurnalist care nu ştie nimic mai mult decât ceea ce a fost învăţat. Dar la urmă, mi-am zis că n-are rost, mi-am zis că nu au ce mă învăţa ei. Talibanul măcar m-a învăţat să ţin o armă în mână! Aşa că, am stat în camera ce mi-au dat-o şi am făcut vreo patru băi fierbinţi în toată seara aia. Mă gândeam în acelaşi timp să împart apa aia fierbinte cu vreo jurnalistă fierbinte pe care să o combin cu poveşti de-ale mele. Iar mă gândeam să merg la bar. N-am mers nici de data asta; nu aveam dispoziţie de caterincă şi combinat, plus de aia era foarte puţin probabil să îmi iese pentru că scroafele astea colonialiste îs sperioase, ar fi fost reticente, etc. Nah, nu vreau să generalizez, excepţii s-ar fi putut întâmpla. Până la urmă am mers la bar ca să văd meciul Barcelonei cu Manchester City, 12 martie 2014, optimi Champions League.

Tre’ să recunosc că eşti tentat să fii impresionat de toată jmecheria asta militărească: bază militară, blindate, etc. E o chestie cu care pot fi prostiţi bărbaţii, duşi cu zăhărelu’, le faci schema, cum le-o faci la băieţeii cărora le oferi maşinuţe.

În baza militară, s-a luat curentul de două ori. Din baza militară, mi-am luat suvenir din camera mea, chestia aia cu „not disturb” ce o pui pe clanţă pentru cei de la Room Service.

Ambasadorul şi militarii români mi-au tot repetat: „Dumnezeu te iubeşte foarte mult!” Ei na, ete p**a! Aş prefera să îi iubească pe bieţii afgani! Pentru unul ce priveşte din afară, e normal să fie impresionant ceea ce fac şi să i se pară că e nevoie de miracole mari ca să rămân în viaţă. Eu, cel care face toate astea, sunt conştient de toate micile detalii ce mă ţin în viaţă. Ştiu că jucând rolul amărâtului şi fiind amărâtul cu rucsac în spate, ce merge pe marginea drumului şi n-are bani, sunt perceput altfel. Ştiu că, purtându-mă cu respect faţă de cultura omului, îl câştig. Sunt conştient de avantajele felului meu de a fi, sunt conştient de modestia care aleg să o practic. Ştiu să aleg oamenii,

ştiu să aleg acei oameni care îs cu inimă deschisă şi mă vor ajuta. Nu dau de ei întâmplător. De exemplu, când trebuie să dau un telefon şi cer cuiva de pe stradă să îmi împrumute telefonul său pentru a suna 1-2 minute, ştiu pe cine aleg. În concluzie, vreau ca Dumnezeu să îi iubească pe afgani, ei cred în el, eu nu.

A doua zi, 13 martie 2014, gipanul blindat al misiunii româneşti, m-a dus la aeroport, de unde urma să zbor în Emiratele Arabe Unite, la Dubai. Dar la aeroport, tipul de la unul din ghişee, îmi spune că „big problem", că n-am „registreişăn". Era un borât de ăla ce voia bani, se vedea pe faţa lui că doar vrea să mă frece la melodie doar pentru că îs alb. Eu, nedumerit şi indignat, îi zic că nu îmi trebuie nici un fel de „registreişăn" pentru că am viză de turist valabilă. Mai mult, nu mi-a zis nimeni de „registreişăn" nici când am luat viza, nici când am intrat în ţară. Noroc cu cadrul militar ce m-a însoţit tot timpul, că l-a luat cu scuze, că nu ştiam, bla, bla. „Big problemu" se evaporase. Îl înjur pe româneşte pe funcţionarul afgan, apoi îmi iau la revedere de la cadrul militar ce m-a însoţit peste tot şi îi mulţumesc cât de sincer şi expresiv pot. Pe avion, urma să văd afgani îmbrăcaţi super diferit unii de alţii; au diferite, în special „pălăriile", adică chestiile cu care îşi acoperă capul. Cred că fiecare trib cu „pălăria" lui.

Acum, la ieşirea mea din Afganistan, câteva detalii, observaţii, „chestii" despre afgani şi Afganistan, iar apoi revenim în Dubai.

Pe unele din maşinile poliţiei sau armatei afgane (care e credincioasă forţelor asupritoare) sunt antene de cca 2.5 metri înălţime. La bază, au o grosime cu un diametru de aproximativ 50 cm.

În Afganistan sunt multe maşini second hand aduse din Germania. Acestea circulă cu numerele provizorii nemţeşti, numere provizorii expirate de mult cu siguranţă, dar totul se rezolvă cu 1 dolar dat poliţiştilor. Unele maşini circulă şi fără număr de înmatriculare. Majoritatea camioanelor afgane îs super-mega-ultra împopoţonate cu tot felul de minuni.

Eram anul întâi la carto, merseserăm în practică la Baru' Mare, iar seara am mers la băut. Maşină avea doar Florin - un Tico, iar noi, eram nouă cai nebuni! Am încăput toţi în Tico! Dar ce am văzut în Afganistan depăşeşte orice imaginaţie, ăştia îs mai demenţi chiar şi decât tembelul de je şi băieţii mei. Sunt unele maşini în Afganistan în care în portbagaj stau 3-4 persoane, pe scaunul din faţă 2-3, iar pe bancheta din spate câţi încap. Chiar şi aşa, cea mai de neimaginat înghesuială într-o maşină, culmea înghesuielii într-o maşină e următoarea: ŞOFERUL SĂ ŢINĂ ÎN BRAŢE DOI COPII!!!

În Mazari Şarif m-a claxonat un gipan de-al ONU. Să te claxoneze ONU, asta mi se pare o treabă aşe, ştiţi voi cum zâc.

O bună parte din Afganistan e deşert spurcat. În deşertul ăsta, bate un vânt năprasnic şi cresc nişte uscături de buruieni. Buruienile astea le adună afganii şi cu ele fac foc. Le încarcă pe nişte motociclete modificate - cu trei roţi şi o remorcuţă în spate. Mare sărăcie şi mizerie în ţara asta bogată.

Am văzut trecând o coloană militară de minim 10 „automobile" de alea de război, amfibii, cred că. Fiecare avea sus câte un „trăgător" cu mitralieră de aia mare. Am văzut, de asemenea, pe marginea drumului, multe tancuri ruseşti, ruginite. Cu siguranţă au fost aduse acolo pentru a le transmite afganilor că sunt jupâni şi că nimeni nu i-a putut cuceri cu adevărat niciodată. Sunt puse acolo ca să transmită acelaşi mesaj şi americanilor. Mi s-a mai arătat din maşină şi o bază militară americană.

Cum se cerşeşte în Afganistan, nu am mai văzut cerşindu-se nicăieri: femei de alea acoperite complet stau în mijlocul drumului unde ar trebui să fie marcajul cu linia continuă sau discontinuă, între maşini, cu copii mici în braţe.

În Afganistan, aproape toate indicatoarele rutiere sunt acoperite cu afişe electorale. Altundeva chiar n-ar avea unde le lipi. Cât de cretin trebuie să fii ca să implementezi alegeri „democratice" în Afganistan? Ăştia au nevoie de un lider religios care încet să îi ducă cu zăhărelu' şi să le zică că Allah îi vrea mai liberi, să le zică că Allah le-a vorbit şi le transmite că femeile trebuie să umble goale pe stradă ca să li se vadă „strălucirea", precum şi diamantelor li se vede ş.a.m.d! (Un cretin de musulman îmi explicase că ei acoperă femeia pentru că, pentru ei, e un diamant şi trebuie protejat, ioi, trăzni-l-aş!). Cum să fii atât de cretin ca să aduci alegeri electorale în Afganistan? E ca şi cum ai arunca o bucată micuţă de carne la 10 lei lihniţi de foame, făcându-i astfel să se omoare unul pe altul.

Unii afgani îşi vopsesc barba sau părul în roz! JUR! Am văzut doi, ambii având peste 40 ani.

Cred că Afganistan e ţara în care ireal are cel mai mare procentaj de fani, peste tot am văzut însemnele păgâne ale acestei prostituate. Am văzut, însă, şi sfintele însemne ale Barcelonei de câteva ori.

Toleranţa faţă de homosexualitatea masculină e ridicată, la fel ca în vecinul Iran.

În Afganistan, am mâncat gris cu lapte, atâtea mii de km depărtare de România, o cultură atât de diferită, cu o alimentaţie complet diferită de a noastră şi, uite că avem în comun grişul cu lapte.

Ajuns pe imensul aeroport din Dubai îmi căutam bagajul, dar bagajul era în afara zonei internaţionale a aeroportului, iar pentru a ajunge la el, trebuia să prezint paşaportul. Mă întreabă tipul dacă vreau viză de turist (care era cca 100 dolari), îi zic că nu, că voi zbura de aici altundeva. Îmi zice că, în cazul ăsta, să mă duc la Transit Gate. Ajung la Transit Gate şi mi se spune că bagajul îmi va fi mutat pe următorul avion pe care trebuie să urc, aşa că, prima oară trebuie să îmi iau bilet. Mă duc să îmi iau bilet şi surpriză de proporţii, pentru zboruri spre alte destinaţii decât ţara mea de origine, trebuie să iau bilet dus-întors. Le explic că nu vreau bilet dus-întors că nu mă întorc în Emirate, dar mi se spune că asta nu contează. Mi se spune că au o regulă care îmi impune să iau bilet dus-întors spre orice alte destinaţii care nu sunt ţara mea de origine. Noh, ce să facem, asta e. Accept şi întreb cât costă un bilet de Duşanbe, Tadjikistan (voiam să îmi continui călătoria). Mi se spune că e 1200 dolari. Îmi pică faţa, îi zic că nu am înţeles şi îl rog să repete. Tot 1200 zice şi a doua oară. Păi, în cazul ăsta, îi cer să îmi găsească bilet spre Kârgâzstan sau China. Pentru aceste ţări mai aveam viză, aş fi pierdut Tadjikistanul, asta era. Kârgâzstan şi China la fel de scumpe... În cazul ăsta, le cer cel mai ieftin bilet posibil, oriunde în lumea asta, exceptând Antarctica. Cele mai ieftine destinaţii încep de la 500 dolari: Malayesia, Turcia, România. Eu aveam cei 100 dolari cash, primiţi de la consul, cca 160 dolari pe card şi cca 270 dolari pe PayPal, dar aceştia de pe PayPal nu îi puteam accesa, mi-ar fi luat 2-3 zile să îi trec pe card. Chiar dacă i-aş fi putut accesa, nu le-aş fi dat toţi banii. Nu le-am zis de cei 270 dolari de pe PayPal. O altă regulă ce o au gagiii ăştia aici, e că nu poţi sta mai mult de 24 de ore în aeroportul lor. Aşa că, i-am întrebat ce o să se întâmple după cele 24 de ore. Mi-au zis că mă deportează. Era cât pe ce să mă dau de gol şi să sar în sus de bucurie, dar m-am controlat şi am întrebat:

-Unde mă deportaţi?

-Înapoi la Kabul, de unde ai venit. Mi-a venit să îi râd în faţă, era prost de bubuia, i-am răspuns însă:

-Păi nu mai am viză turistică pentru Afganistan.

Nu a mai zis nimic. Sincer nici nu mă aşteptam să îmi zică ceva. Voiam doar să mă deporteze proştii, pe banii lor. Acum, mai am cca 20 de ore de aşteptare şi sper să fiu deportat. Oricum nu mi se poate întâmpla nimic negativ. Dacă eu am răbdare şi îmi menţin poziţia şi povestea, sigur cedează ei primii.

Cel mai important e că iar am făcut-o super lată, mai lată decât oricând, cred că! Ce e foarte fain e că nu îmi pasă de nimic, că nu regret nimic, nici vizele de Tadjikistan, Kârgâzstan şi China, nici cei 250 euro care m-au costat ele trei împreună, nici faptul că nu mai vizitez aceste trei ţări, nici faptul că „planul" şi „traseul" mi-a fost modificate şi date peste cap iar. Ceea ce e cel mai fain e că mă bucur că Afganistan, că poză taliban înarmat, că m-am deghizat în afgan, că ONU, că gipanul blindat al misiunii româneşti, că vestă antiglonţ, că baza militară (Green Village) a aliaţilor, etc. Astea fac mult mai mult decât o banală vizită în Tadjikistan, Kârgâzstan şi China. De aceea, povestea Afganistanului o dedic şi cumpărătorilor Tadjikistanului (Xemax), Kârgâzstanului (Vlad), Chinei (Angela). O dedic, de asemenea, celor care m-au susţinut cumpărându-mi în avans Vietnam (Eva), Laos (Teo şi Vicenţiu), Cambogia (Nicky), Malayesia (Andreea), Fiji (dna Camelia), Noua Zeelandă (Ioan) şi Australia (Andrei). Într-o zi, o să ajung şi în aceste ţări, iar oamenii o să îşi primească poveştile.

Totuşi, Afganistan, chiar dacă mi-a plăcut şi mi-a oferit experienţe nebune, m-a învăţat o lecţie importantă: e foarte cretină ambiţia de a intra în toate ţările lumii şi de a-ţi dori să le vizitezi cu orice preţ, cu orice sacrificii, trecând prin toate lipsurile şi greutăţile posibile… e un mare non-sens! De ce? Pentru că graniţele sunt nişte delimitări artificiale, fără nici o valoare. Sensul a fost plăcerea, entuziasmul, magia. Sensul a fost să învăţ şi să descopăr. Sensul a fost aventura. Am învăţat atât de multe, încât simt că nu apuc să le asimilez. Am trecut prin atât de multe, încât simt că nu le-am povestit pe toate sau că nu le-am povestit suficient de bine. Am avut atât de multă aventură, nebunie şi pericole… iar ulcioru' nu merge de 1 milion de ori la apă. Dacă aş continua să fiu mânat de nebunie, entuziasm, aş da bice în continuare în căutare de pericole, de moarte nu îmi e frică. Dar să continui să o fac doar pentru împlinirea unei ambiţii, mi s-ar părea jalnic, trist şi penibil. Nu sunt un vânător de recorduri. Nu o să fac ceva pentru a fi „primul român care x,y,z". Dacă fac ceva din pasiune, entuziasm şi plăcere, iar la sfârşit „stabilesc un record", e cu totul altceva… e recompensa unei munci până la urmă.

În Kabul, aveam 147 770 km cu autostopul, în 39 ţări şi/sau teritorii, pe uscat sau pe mare. Eu sunt sigur că voi călători din nou, tot nebuneşte.

No, să vă zic despre aeroportul ăsta de aci din Dubai: e uriaş, e un întreg oraş. Autobuzul ce ne-a luat de la avion, ne-a dus vreo 15 minute până am ajuns la terminal. Doar în terminalul ăsta în care o ard eu de cca 24 de ore deja, sunt 150 porţi (Gates). Toţi angajaţii sunt străini, în special, asiatici şi indieni; arabii îs doar şefi. Toate preţurile sunt exagerat de mari, aţi avut deja ocazia să vă prindeţi.

Am spus că acumulez oboseală, că sunt multe momentele în care simt că nu mai am energia şi entuziasmul necesar pentru a continua să călătoresc din plăcere. Aşa că, aveam de gând să fac pe prostul şi să îi las să mă deporteze unde or vrea. Mai apoi, însă, mi-am zis să nu renunţ încă, să aştept până saturaţia ajunge la maxim, să aştept până nu o să mai pot, să îmi împing limitele iar la maxim. Deci, l-am sunat pe Costi şi mi-a cumpărat bilet de Kathmandu, Nepal. Primesc e-mail-ul de confirmare cu codul şi mă duc la ăia cu biletele ca să îmi dea „embarcation card". Îmi zic că trebuie să am bilet dus-întors… îmi venea să le sar la gât. Îmi părea rău că am luat biletul. Am fugit să îl anulez, dar nu îl mai puteam anula pentru că zborul avea loc în mai puţin de 24 de ore. Acum îmi pare rău că am luat biletul, trebuia să aştept să mă deporteze.

Îmi zic să mai încerc o ultimă oară, aşa că mă duc la poliţia aeroportului şi le prezint situaţia. Le zic că dacă nu îs lăsat să merg în Nepal şi nu am bani să cumpăr alt bilet şi vor trebui să mă deporteze în România pe cheltuiala lor. Îmi cer biletul de Kabul – Dubai şi îmi zic că nu în România mă deportează, ci înapoi în Afganistan, pentru că în momentul în care am luat biletul de Kabul – Dubai, am plătit şi pentru asta. Nu îmi era mie că mă trimit înapoi în Kabul, ci îmi era că mă lasă naibii ca pe Tom Hanks să stau în aeroportul lor, până mă satur. Regula aia conform căreia poţi sta doar 24 de ore în aeroportul lor, e o vrăjeală ca să sperie proştii şi să îi facă să îşi ia rapid bilete la zborurile lor, să nu aştepte pentru zboruri mai ieftine. Eu aveam deja vo 30 de ore de stat în aeroport, de dormit pe scaune şi nu îmi spusese nimeni nimic.

Ce naiba mai era de făcut? Oricât îmi munceam creierul, nu mai găseam soluţii. Să fi luat biletul de întors Kathmandu – Dubai, ar fi presupus să ajung în Nepal fără nici un leu, nu puteam face asta. M-am descurcat în Siberia două luni fără nici un leu, m-am descurcat în Turcia, Irak, Iran, Turkmenistan, Uzbekistan şi Afganistan aproape încă alte două luni fără să cheltui nimic din banii mei, dar Nepal e altceva. E altceva pentru că, după Nepal ar fi urmat India. În India nu îmi pot permite să mă risc să mănânc orice, în India trebuie să beau doar apă îmbuteliată, pentru că malarie. Dacă merg până în Nepal şi nu intru şi în Tibet, am mers degeaba..

Am decis să mă întorc în ţară, l-am sunat iar pe Costi şi mi-a luat bilet de Bucureşti. Sunt băiet isteţ şi nu o să percep această a doua întoarcere forţată ca un eşec! Ba din contră, ştiind că am avut şi mai multe bariere, voi fi motivat în plus. O voi lua iar de la capăt. Ce e important e să nu îmi pierd capul, să nu fiu prea ambiţios, să nu devin victima propriei ambiţii. Iar la urma urmei, a meritat, măi fraţilor, PENTRU CĂ AFGANISTAN! Adică, suport toate dificultăţile astea fără stres, mi le-am asumat când am intrat în Afganistan! A meritat şi ar fi meritat şi mult mai mult. Am făcut poză cu un taliban înarmat! Ce urmează nu ştiu… cel mai probabil voi lua o pauză, ce e sigur e că va continua! Vorba lui Terminator: „I will be back!".

PS: De mult timp am obosit, dar am evitat să o zic sau să iau pauză până nu am fost forţat, până nu am mai avut altă posibilitate. Şi am făcut bine că am procedat aşa, pentru că datorită acestui fapt, am ajuns la epavele din Moinaq, unde am scris „LIBER”! I will be back!

Dupa 55 ore de aeroporturi şi zboruri, am ajuns la 12:30, în 15 martie 2014, la Bucureşti. Două nopţi am dormit ghemuit pe scaune de aeroport sau întins pe jos. Am avut şi 29 de ore în care nu am mâncat, pentru că cel mai ieftin meniu McDonald’s era 8 dolari. Mai apoi, mi-au dat de halit băieţii de la Qatar Airways care e cea mai profesională companie aeriană cu care am fost eu până acum. Am fost doar cu WizzAir, Tarom, Fly Emirates şi Qatar. La Qatar, fiecare are în scaunul din faţa sa un dispozitiv, ca un fel de iPad, cu touch screen, pe care ai muzică, filme, hartă traseu şi multe altele. Iar cel mai mişto e că, la sfârşit, îţi difuzează o reclamă intitulată: „Welcome in FC Barcelona’s World”.

Gata! Am băut câteva zile cu a mei şi mi-am revenit. În câteva zile pornesc spre Americi! Că orice donaţie e super binevenită, după ce mi-au luat dracii ăia aproape toţi banii cu avioanele lor, v-aţi prins.

Harta ultimului drum:

A – Bucureşti, B – Istanbul, C – Taşucu, D – Erbil (Irak), F – Tehran, G – Shiraz, H – Mashhad, (ultimele trei în Iran), I – Aşgabat, J – Hunia Urghenci, K – Turkmenabat, (ultimele trei în Turkmenistan), L- Buhoro, M – Moinaq, N – Samarqand (ultimele trei în Uzbekistan), O – KABUL (AFGANISTAN)

AVENTURA VA CONTINUA!

Între timp am pornit a treia oară în încercarea de a înconjura Terra cu autostopul. Până apare al doilea volum mă puteţi urmări pe blogul www.autostopmagellan.ro şi pe pagina de facebook „Înconjurul lumii cu autostopul” (https://www.facebook.com/InconjurulLumiiCuAutostopul)

Mai multe poze din călătoriile mele, găsiţi pe blog (www.autostopmagellan.ro) şi pe mai sus menţionata pagină de facebook dedicată călătoriilor mele cu autostopul: Înconjurul lumii cu autostopul (https://www.facebook.com/InconjurulLumiiCuAutostopul). Video-uri găsiţi pe:

-canalul youtube „Timotei Rad”:

https://www.youtube.com/channel/UCFChp6tYKzknGlMPnw-Ao_Q/videos

-canalul youtube „Înconjurul lumii cu autostopul”:

https://www.youtube.com/channel/UCXPwHIzTwmDTjIUtoJoDs6A/videos

-secţiunea videos a paginii de facebook Înconjurul lumii cu autostopul:

https://www.facebook.com/InconjurulLumiiCuAutostopul/videos

Orice like şi/sau share (pe facebook - la pagină, poze, statusuri sau pe blog - la posturi), va fi foarte apreciat şi va ajuta la promovarea poveştii mele, ca în acest fel să pot continua şi să reuşesc să realizez înconjurul lumii cu autostopul.

Doresc să mulţumesc fiecărei personae ce a dat un like sau un share şi a ajutat, astfel, la promovarea poveştii mele. De asemenea, mulţumesc mult tuturor celor care mi-au donat 1, 2, 3 dolari sau mai mult. Mulţumesc Teodorei şi Ralucăi că mi-au corectat textul! Mulţumesc Alinei Ene pentru copertă! Vă mulţumesc mult, tuturor! Fără contribuţia fiecăruia dintre voi, nu reuşeam nimic! Sper că v-aţi simţit parte a acestui proiect şi că prin intermediul poveştilor v-aţi simţit ca şi cum aţi călătorit împreună cu mine!

Dat fiind că m-am enervat pe edituri şi am refuzat să mai încerc să public cartea în format tipar, am pierdut o sursă de venit. Pe de altă parte oferind-o gratuit sper să ajungă la mai multă lume, şi la cei care nu şi-ar fi permis să o cumpere, pentru că ţinând cont de cele 292 poze color şi de cele cca 570

pagini (A4! Şi caractere de 10,5!), cartea ar fi costat minim – minim 60 lei. Cei interesaţi să cumpere povestea unei ţări sunt rugaţi să mă contacteze pe e-mail (radtimotei@yahoo.co.uk) sau pe facebook: “Timotei Rad” sau “Înconjurul lumii cu autostopul”. Orice altă donaţie e binevenită. Donaţiile se pot face folosind butonul “Donate” de pe pagina de facebook “Înconjurul lumii cu autostopul” sau de pe blog: www.autostopmagellan.ro**.** De asemenea, se pot face donaţii prin depuneri DOAR ÎN LEI în contul:

Nume: RAD TIMOTEI

Bancă: BANCA TRANSILVANIA S.A.

Sucursala: Cluj Napoca, Str G. BARIŢIU, nr 8

Cod SWIFT: BTRLRO22XXX

Cont lei: RO18BTRL01301201U28902XX

Blog: www.autostopmagellan.ro

Facebook: Înconjurul lumii cu autostopul

E-mail autor: radtimotei@yahoo.co.uk